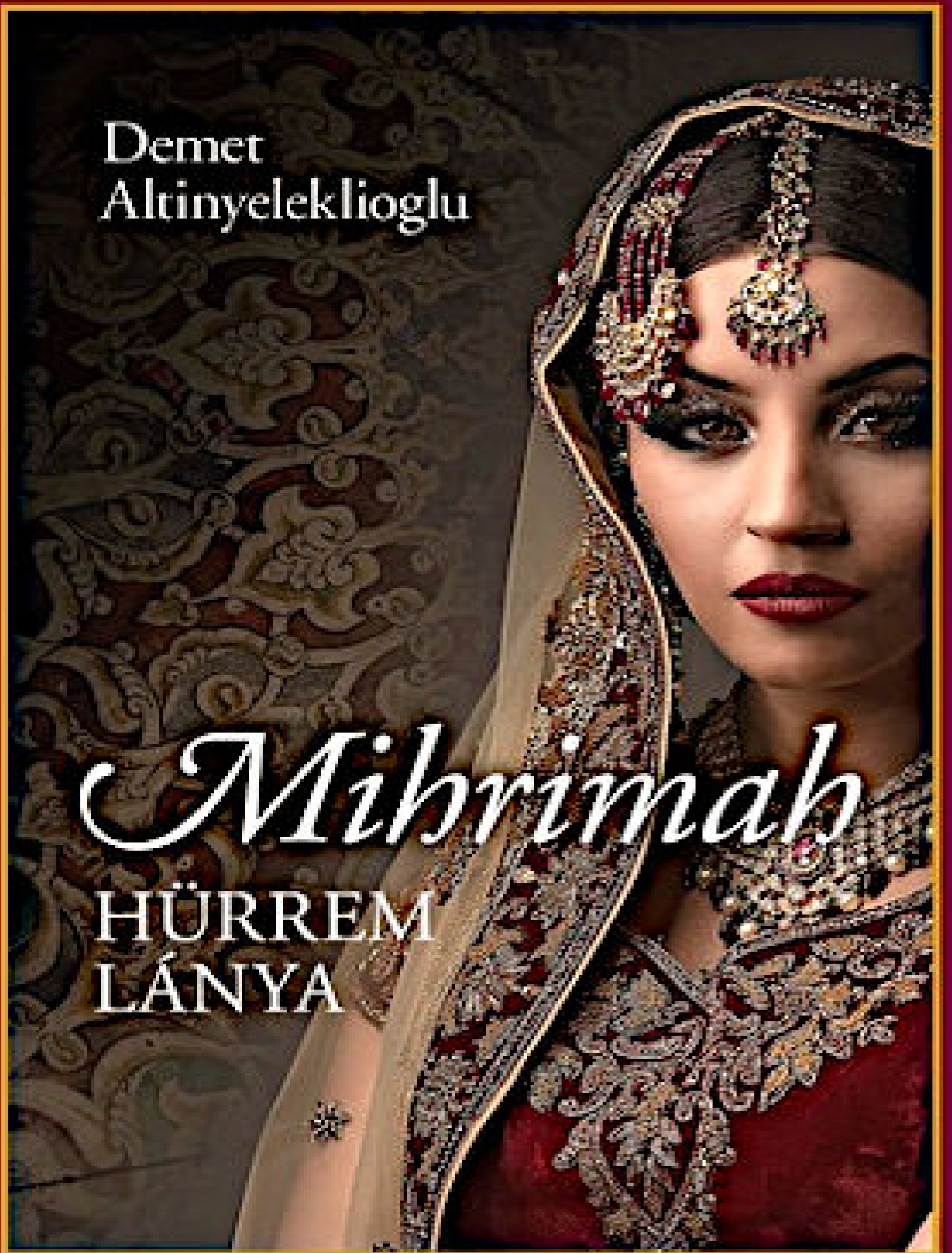


Demet  
Altinyeleklioglu

# *Mihrimah*

HÜRREM  
LÂNYA



Demet Altinyeleklioglu

*Mihrimah*

HÜRREM LÁNYA

TRIVIUM KIADÓ

## 1522 MÁRCIUSA

A nappal már réges-rég éjszakába fordult, és csillagos paplannal takarta be az oszmán fővárost. A levegő dermesztően hideg volt, a csillagok úgy reszkettek az égen, mintha a következő pillanatban lezuhannának. Egész nap peregtek a dobok, és a kikiáltók az Oszmán Birodalom egész területén harsogták az örömhírt.

Mindenki az utcákra tódult, hogy megünnepelje a padisah és az új hászekije boldogságát. Aztán, ahogy az éjszaka átvette az uralmat, mindenki visszahúzódott a házába. Ebben a farkasordító hidegben senki sem merte kitenni a lábát otthonról.

Három tetőtől talpig rongyokba öltözött nőt leszámítva.

Egy romos épület falai szolgáltak menedékül nekik. Tüzet gyújtottak, majd fejüket egymásnak támasztva, karjukat a másik vállára vetve forogtak a tűz körül. Mozgásuk valamiféle rituális táncra emlékeztetett. Arcuk nem látszott, mivel fejük összeért, és tekintetük a tűzbe meredt, melyet közrefogtak. Sötét alakjuk hatalmas árnyékként tükröződött a szemközti rogyadozó, kormos falon.

Az egyik nő egy titkos ima szavait kezdte suttogni.

A suttogás mormolássá, majd egyre hangosabb kiabálássá változott.

- Gyere! - tört fel egy kiáltás. Ezután a másik nő kezdett motyogni:  
- Minonka... Dzsinnnek ura!

Őt a harmadik nő követte: - Feketék, vörösek, lilák dzsinnje!

Majd mindhárman egyszerre üvöltöttek.

- Hozz hírt a kislányról!

- Éltrevaló lesz?

- Boldog lesz vagy boldogtalan?

- Szerelmes természetű lesz, termékeny lesz?

- Árudd el nekünk! Mondd el nekünk, dzsinnnek ura!

A tűz körül járt félelmetes tánc felgyorsult, egyre sebesebb, egyre pergőbb lett. Az asszonyok a sarkukkal dübögtek a hideg földön. Aztán hirtelen mind a hárman a magasba emelték a kezüket és elkiáltották magukat: - Minonkaaa!

Ekkor a fejükről lecsúszott a csuklyájuk, és a tűz megvilágította csúf, piszkos arcukat és gonosz tekintetüket. Miközben a nők közül

*kettő a tűz elé rogyott, a harmadik továbbra is égre emelt kézzel állt. Ujjait szétnyitotta, mintha nyomban belemarkolna az éjszaka dermesztő hidegébe. Fejét ide- oda ingatva érthetetlen dolgokat mormolt. A zöldes színű arcát alulról megvilágító tűznek köszönhetően két szeme vörösen izzó parázsra emlékeztetett. - Árul el, kérlek! - rimázkodott. - Mutasd meg a jövőt!*

*A másik két nő most jajongva, sírva dalra fakadt.*

*Az, amelyik állt, mintha megragadna valakit, a sötétség felé nyújtotta a karját.*

*- Árulás - lihegte. - Ott!*

*Ez már nem is emberi hang volt, sokkal inkább egy kígyó sziszegése.*

*A helyen, ahová mutatott, a messzi távolban Szulejmán szultán boldog palotája állt.*

*A földre rogyott két asszony feltérdelt, és átölelte az álló harmadikat. - Mondd csak, Minonka... Árul el a jövőt!*

*Hirtelen éles sikoly szakadt fel az álló nő torkából, amely belehasított az éjszaka hidegébe. - Sok ezer skorpió, és sok ezer százlábú féreg. Ajaj!*

*A fekete köpönyegbe burkolt teste a földre omlott. A másik két térdeplő nő egyszeriben megdermedt.*

*- Meghalt? - kérdezte az egyik.*

*- Megölte a dzsinn? - firtatta a másik.*

*A földre hullott fekete kendő alól most kibukkant egy kelésekkel borított, irtózatossá vált arc. Az asszony először lágyan elnevette magát, majd a nevetés őrült kacajjá vált. Jéghideg tekintettel bámult. Aztán teljesen váratlan dolgot tett. Zokogásban tört ki, és kígyó hangon ezt sziszegte:*

*- Vér, vér... Árulás... És még több vér!*

*Vonyítássá vált hangja elhalt a dermesztő hidegben.*

*Egy fekete felleg eltakarta a holdat.*



## ELSŐ RÉSZ



### ALCAZAR PALOTA, SEVILLA, SPANYOLORSZÁG

1528

**A** hosszú szárú csizma sarkán lévő, éles fogú sarkantyúk csörgését a jobb válláról a derekáig keresztben húzódó övön függő hosszú kard csengése kísérte. A fején lévő hatalmas, széles karimájú kalapjára illesztett pávatoll minden lépésénél kecsesen megremegett. A bal vállán át a hátára vetett vörös pelerin pedig repkedve követte.

A nők, akik a sevillai Alcazar palota hosszú folyosóján csoportokba verődve sugdolóztak, kíváncsi tekintettel követték e parádésan vonuló férfit.

A téma az uralkodó tüzes, buja éjszakáiról kiszivárgott pletykákról egy pillanat alatt erre a férfira terelődött, akinek az arcát nem látták jól, de biztosra vették, hogy jóképű.

A ruhája mell részén lévő, sárga-fehér, egymást keresztező kulcsokat ábrázoló pápai címer arra utalt, hogy Rómából érkezett. A bal keze a köpönyeg alól hol kibukkanó, hol eltűnő kardja vaskos markolatán pihent. Ez arra utalt, hogy az idegen nyugtalan volt. - így a legjobb - suttopta az egyik nő, akinek a melle majd' kibuggyant a dekoltázsából. - így legalább van némi reményünk arra, hogy az ágyunkba csábítsuk. Aki kapja, marja, lássuk, ki jár sikerrel!

A többi nő, száját a selyem zsebkendőjével takarva nevetett.

Az egyik asszony, miközben hatalmas legyezőjével legyezte magát, előre lépett, hogy megmutassa magát az idegennek. - Most már tudom, hogy kinek a karjában fogom tölteni az éjszakát. Biztosak lehettek benne, hogy egyikőtöknek sem engedem át őt.

Az egyik társa közelebb hajolt hozzá, és nevetve így szólt: - Már ha a királynő meghagyja neked!

Az idegen épp akkor érkezett a folyosó végén lévő hatalmas kétszárnyú ajtóhoz, amikor az oszlopok között feltűnt az uralkodó udvarmestere. Amikor a súlyos ajtó, amelynek szárnyait csak két őr tudta kinyitni, lassan feltárult, az udvarmester a szűk nadrágba bújtatott csípőjét meghajlítva odasúgta az idegennek: - Ne feledje az üdvözlést!

A kitáruló ajtó túloldaláról női és férfihangok áramlottak ki a meleg levegővel együtt. A két oldalon felsorakozott őrök ugyanabban a pillanatban felemelték és megfújták a hosszú csövű sárgaréz kürtjüket. Mindent betöltött a kürtök hangja. Az udvarmester, aki a küszöbhez szaladt, amikor a kürtök elhallgattak, jobb lábát előre nyújtva a földig hajolt, és nőies hangon elkiáltotta magát: - Spanyolország, Németország, Németalföld, Szicília és Nápoly királya, Ausztria főhercege, a Szent Római Birodalom örököse és védelmezője, Károly császár...

Ezután újra felharsantak a kürtök.

Az idegen feljajdult, de a két oldalra felsorakozott kíváncsi palotanép a kürtök hangja miatt nem hallotta ezt a gúnyos sóhajt. Az idegen, miközben a terem másik végében lévő emelvényen felállított trónon ülő Károly felé közeledett, ezt dűnnyögte magában: *Miféle császár ez, hiszen meglépett a harcmezőről.*

A kürtök ismét elhallgattak. Az udvarmester ezúttal ezt kiabálta: - öszentsége a pápa, a Szentatya, Kelemen pápa magánkövete, a firenzei Giuliano Ottaviano de Medici...

A követ, miközben méltóságteljesen haladt a feje fölé tartott kürtfolyosó alatt, nem mulasztotta el, hogy feltűnés nélkül szemügyre vegye és alaposan felmérje a környezetét. A mennyezethez közel nyíló magas ablakok mellé kifeszített dárdákról színes zászlók és lobogók lógtak. Többségük Károly birodalmának sárga alapon fekete kétfejű sasos címerét ábrázoló zászló volt. A Szent Német-Római

Birodalom - melyet Károly a magáénak nyilvánított - zászlói. A lobogókat viszont Róma szent színe, a lila uralta.

Károly, a mennyezetről lelógó csillár alatt, négy lépcsőfok tetején álló trónjáról ravasz róka pillantásokkal méregette a közeledő követet. A fején azt a birodalmi koronát viselte, melyet három évvel korábban azért öltött fel, hogy megmentse a pápa Rómáját.

*Szerencsés fattyú, gondolta dühösen Medici. A világon nincs még egy olyan szerencsés fickó, mint ez. Az örült anyja, és családja minden tagja egy éven belül meghalt sorban egymás után, és rá maradt Németalföld, és ki tudja még, hány tartomány. Ez az ember megcsinálta azt, ami még Attilának sem sikerült. A német hadakkal lerohanta Rómát, Kelemen pápát bebörtönözte, és kifosztotta a szent várost.* Kelemen kénytelen volt császárrá kinevezni. Ha Medicit kérdeznék, ő azt mondaná, hogy a keresztény világban Károlyt leszámítva mindenki méltó lenne Nagy Károly szent trónjára és koronájára, de ő soha. Teljes szívéből gyűlölte ezt a férfit, aki most őt, fürkészte pimasz tekintetével.

Szeme megakadt a magas támlájú hatalmas trón oldalán álló két, fekete köpenyes, fekete szakállas, fekete kalpagos férfin. A sasorrú férfiak tekintete, akik úgy hasonlítottak egymásra, mint az ikrek, ugyanolyan vészjósló és baljós volt, mint a királyuké. Izabella királyné kisebb trónja a férje trónja bal oldalán állt egy lépcsőfokkal lejjebb. A nő tekintetéből nem csupán érdeklődést, hanem tetszést olvasott ki. Medici egy pillanatig elmerengett azon, hogy a királynő vajon hogyan bírja el hatalmas melleit, majd igyekezett agyából kitörölni az Izabella melle körül forgó gondolatokat. Dölyfösen levette tollas sapkáját, és enyhén meghajolt.

Károly, a mellette lévő kis asztalról felkapott egy óriási fürt szőlőt, és a szájához emelte. Anélkül, hogy az evést abbahagyta volna, megkérdezte: - Mit hoztál nekem szentséges urunktól?

Medici, Károly csúf és magabiztos hangját hallva felegyenesedett. Egyenesen a császárra nézett, aki a fekete szőlőszemeket a földre szórva harapdálta szőlőfürtöt. - Semmit - válaszolta kimérten. *Nem azért jöttem, hogy hozzak valamit, hanem azért, hogy vigyek.*

A teremben azonnal döbönt felhördülések hallatszottak. A hátul állók, akik nem hallották a követ szavait, az előttük álló nemesektől igyekeztek megtudni, hogy mit mondott.

Károly is igencsak meglepődött. A fürtöt tartó kezét dühösen felemelte, mire azon nyomban mindenki elhallgatott. A mozdulat következtében néhány szőlőszem lehullott, mire a császár a csupaszfürtöt a kisasztalra hajította. Ami azt illeti, egyáltalán nem számított efféle válaszra, és ilyen felszegett fejtartásra. A követ különös tekintettel meredt rá. Mintha a férfi valamit üzeni próbált volna a szemével. *Mégis mit bámulsz? Mit akar ez jelenteni? Már megint mit kavar az az átkozott vénember Rómában?*, mérgelődött magában a császár.

Faggató, ravasz tekintetét még egy ideig a követre szegezte. Aztán hirtelen rájött, mit jelent a férfi tekintete. *A fene egye meg!*, morgott magában. *Titkos a mondanivalója. Korábban is gondolhattam volna erre. Minden tele van az oszmánok kémjeivel.*

Felállt. - Gyere! - szólt oda Medicinek. Károly intett azoknak, akik talpra ugrottak, amikor felállt, hogy maradjanak a helyükön, ő maga pedig mérgesen lesétált a négy lépcsőfokon. - A kertben beszéljünk! - súgta a követnek. - Remélem, hogy jó oka van annak, hogy így elrontottad a kedvemet.

**Az izzó sevillai nap alatt** hihetetlen rózsailatot árasztó kertben egy ideig szó nélkül haladtak. A csendet Károly törte meg.

- Mi a kémeitek legutóbbi híre?

Medici, csakhogy bosszantsa a férfit, megkérdezte: - Melyik kémekre gondol?

A szentatyának mindenhol ott a füle és a szeme. Pontosan melyikekre utal?

Károly úgy döntött, hogy úgy tesz, mintha nem értené a követ gúnyos célzását. A férfinak igaza van. A pápa kémei mindenütt ott voltak. Azon sem csodálkozna, ha az ágya alól is előbukkanna egy. A kémek hol fekete csuhát, hol az egyház szolgálatára szegődött nemes urak ruháját öltötték magukra. Sőt, kurvák is akadtak közöttük. Szentesített prostituáltak, akik a parancsnokait leitatták borral, majd ágyba bújtak velük, és igyekeztek minél több információt kicsikarni belőlük. És mindezt természetesen nem azért tették, hogy a Paradicsomba jussanak. Ők a Rómától kapott aranyak köszönhetően még ezen a világon akarták átélni a mennyországot.



- Természetesen a Konstantinápolybeliekre, signore. Nehogy azt akard beadni nekem, hogy a Szentatya nem figyelgeti Szulejmán minden mozdulatát a nap huszonnégy órájában.

- Hiába is állítanék ilyet, senki sem hinné el nekem. Ráadásul hazudnék, és hazudni bűn. A büntől pedig félek.

- Rendben. Akkor áruld el, mit csinál Szulejmán?

- Két szépséggel múlatja napjait, akik rabul ejtették a szívét, majeste.

- Mégis bünt követtél el az imént. Azt várod, hogy elhiggyem ezt a hazugságot?

- Ez nem hazugság. A szultán mostanában két szépséggel van elfoglalva.

- Arról hallottunk, hogy egy orosz szépség elvette az eszét, de ez már régen történt. Most felbukkant még egy nő?

- Való igaz, hogy egy orosz lány elcsavarta a szultán fejét. Bizonyára ön is tudja, hogy a velenceiek Ruszlánának nevezik a lányt, akit Szulejmán Hürremnek hív. A szultán még mindig rajong érte.

- Mégis miféle rajongás az ilyen? - kérdezte gúnyosan Károly. - Hiszen ezek szerint a rajongásig szeretett nő mellé most talált egy másikat is. Talán ezért a másikért is úgy odavan? Két istennője is akadt egyszerre?

Medici lenéző pillantást vetett rá.

- Ön téved. A másik szépség a szultán leánya. A kislány, akit Ruszlána szült. Akik látták, azt mondják, hogy ugyanolyan szép, mint az anyja. A neve... Nehéz kiejteni...

Kis szünetet tartott, mintha próbálná felidézni a kislány nevét. - Hogy is... Mih... igen, Mihrimah. Azt jelenti, hogy Nap és Hold. Abban viszont igaza van, hogy a padisah a lányáért is teljesen odavan. A velencei követ, Gritti a saját szemével látta a szultánt a szeráj kertjében játszani a kislánnyal. Szinte hihetetlen. Ennek a Gritti nevű férfinak sikerült Szulejmán nagy- vezírének, Ibrahimnak a bizalmába férkőznie. És a nagyvezír állítólag azt mondta a velencei követnek, hogy „Urunknak két szívszerelme van, az egyik a moszkvai asszony, a másik pedig a lánya”.

- Maguk meg elhiszik, ugye? - nevetett gúnyosan Károly. - Az oszmán szultánnak nincs ideje játszadozni. Nem pazarolhat túl sok

időt a nőkre. Ráadásul a háreme tele van a világ legszebb nőivel. Szulejmán átverte önöket.

- A Szentatyát nem lehet becsapni.
- Szulejmán titokban a seregét készíti fel. Miközben mi azt hisszük, hogy ő a háremében szórakozik, egy este arra ébredünk majd, hogy a kardját a torkunkhoz szorítja.
- Annál, hogy ő mit csinál, a Szentatyát sokkal jobban érdekli az, hogy nekünk mit kell tennünk.
- Szavak - meredt rá Károly. - Hogy mit teszünk mi? Semmit.

Medici megállt. Körülnézett, hogy nincs-e a közelben valaki, aki meghallhatná őket. Közelebb hajolt.

- Azért jöttem, hogy erről beszéljek önnel - súgta. - A Szentatyának még annál is gyilkosabb terve van, mint amit egy nagy sereg véghez tudna vinni.
- Mi lenne az?

Egymás szemébe néztek. Károly nem tudta tovább nézni a pápa követének szemében játszó gonosz árnyékot. - Egyszerre megölni Szulejmán szívének két szerelmét - súgta.

Károly megdöbbsent.

- Mindössze csak ennyi - folytatta a követ, akit felettébb boldoggá tett, hogy így meglepte a császárt. - Csakhogy a terv sikeres végrehajtásához a Szentatyának szüksége van az ön segítségére.

Károlyban fellobbant az öröm szikrája. *Szüksége van rám*, mondta magának. *Én vagyok Róma kardja.*

- Miféle segítségre gondolt?
- Urunknak szüksége van valamire, ami önnél van.
- Mire?

Medici egy vastag törzsű fa árnyékába húzta a császárt.

- Egy férfira, aki kitépi Szulejmán szívét, és kioltja a Napját.

**Aznap éjjel nem igazán tudott aludni.** A Károly és közte lezajlott beszélgetést elemezte. A tervet nem mesélte el a férfinak. Még abban sem volt biztos, hogy ő maga tud-e mindent. Egy embert fog teremteni. Egy embert, amilyen még sohasem létezett, és amilyen

nem is lesz soha. Egy embert, aki kegyetlen gyilkos fegyverré fog válni. Mindössze ennyit tudott.

A pápa egy éjjel, az istentisztelet után hozta szóba a dolgot. Az éjszaka koromsötétjében, a Tevere folyóban eltűnő és felbukkanó uszály remegő fényét nézte. - Mit szólsz? - kérdezte Kelemen, miután befejezte a mondanivalóját.

Csak egyetlen dolgot tudott mondani. - Lélegzetelállító. Merész.

- Igen - válaszolta a pápa. - Erre nem számítanak. Egyáltalán nem.

Giuliano de Medici egy ideig a pápa arcát fürkészte. A szent egyház pincéjében feltornyozott mumifikálódott testű pápák arcán is több érzelem volt.

Rettegés, fájdalom, a szomorúság, hogy itt kell hagyniuk ezt az árnyékvilágot. Az ismeretlenbe vezető út kezdetén érzett aggodalom, és talán félelem is amiatt, hogy megértették, eljött a nap, hogy feleljenek titkos bűneikért. Ám Kelemen arca rezzenéstelen maradt, nyoma sem volt rajta semmiféle érzelemnek. A keresztény világ vezetője lehunyt szemmel - mintha az isteni inspiráció áthatotta volna - olyan élettelenül állt ott vele szemben, mint egy római szenátor szobra.

- És mennyi az esélye a sikernek? Ön szerint mennyi az esélye annak, hogy sikerrel járunk?

A férfi süketelenségét érezte, hogy ránézzen.

- Ez tőled függ, kuzin.

- De mégis hogyan? Egyetlen ember...

- Néha egyetlen férfi teszi meg azt, amire a hatalmas hadseregek képtelenek, Giuliano.

Giuliano bólintással jelezte, hogy egyetért a szintén Medici pápa szavaival.

- Csakhogy a férfit jól kell kiválasztani - mondta Kelemen. - Ha rosszul választunk, nem járhatunk sikerrel.

- A Szerb Tőr már úton van - motyogta Medici. Ez volt a fedőneve annak a bérgyilkosnak, akinek a feladata az volt, hogy beszivárogon Szulejmán palotájába, és ott öljön.

- Nehogy azt mondd nekem, Giuliano hogy szerinted egy tőr célt érhet! Nekem egy kígyó kell. Arra van szükségem.

A pápa ismét lehuntya a szemét.

Medici megértette, hogy ideje távoznia. Meghajolt a pápa előtt, és már épp megfordult, hogy távozzon, amikor a csuklóját megragadta valami prüsszerű dolog. Kelemen csont és bőr, csontvázkaromra emlékeztető keze volt az. A férfi korát meghazudtoló erővel szorította a csuklóját.

- Csendben - suttogta a pápa. - Olyan néma legyél, fiam, mint egy kiszáradt feneketlen kút.

Giuliano bólintott.

- Ne adj semmilyen fogódzót!

Ismét bólintott.

- Hízelegj csak annak az ostoba császárnak! Gondolja csak azt, hogy mindent tud. Higgye azt, hogy szükségünk van rá. Ennyi.

- Értem, szentatyám.

- Ne hagyj semmilyen nyomot!

A csontváz karma tovább markolta a csuklóját. Medici ezúttal csak a szemével jelezte egyetértését.

Senki sem tudhat többet a szükségesnél.

Bólintott.

- Aki többet is megtudna, az nem maradhat életben.

- Természetesen.

- És nem csak az nem, aki megtud valamit, hanem az sem, aki gyanít valamit.

Egy pillanatra csend lett. A pápa választ várt tőle.

- Így lesz, szentatyá.

- És te, Giuliano, ha úgy látod, hogy te magad fenyegetést jelentesz...

Medici megborzongott. - Még én sem - felelte halkán.

- Kész vagy feláldozni magadat, gyermekem?

Ez nyílt halálos parancs volt.

- Kész vagyok, szentatyám.

A csontvázkarom szorítása lazult.

- Amíg meg nem kapja az utolsó parancsot, nem tudhatja, mi lesz a dolga.

- Nem fogja tudni.

- Ám ha megkapja a szent parancsot, olyan ügyesnek és halálosnak kell lennie, mint egy kobrának.

- Akár egy kobrának.

- Legyen hát akkor *Kobra* a neve.

Bólintott. - Kobra.

- Menj hát, Giuliano. Csalogasd elő a kobrát a fészkeből!

Medici beleborzongott, ahogy eszébe jutott a pápa parancsa. Emiatt jött Károlyhoz. Hogy kicsalogassa a Kobrát a fészkeből.

Reggel korán el kell hagynia Sevillát, mert a szigetre kell mennie.

Ám előbb az éjfél után a szobájába beosonó finom illatú árnyékkal kellett törődnie. A szobában uralkodó sötét miatt nem látta a ráhajló árnyék arcát. - Pszt! - mondta a nő. Medici ugyan nem láthatta a váratlan vendége arcát, ám a kezével kitapintott mellek hatalmas méretéből azonnal tudta, hogy kié az a forró meztelen test, amelyet ölel. A nő hozzádörzsölte tűzként lángoló testét, és rávetette magát.

- Pszt! - mondta újból.

Giuliano Medici pedig nem beszélt.

# AJA SZÓFIA, ISZTAMBUL

1535 tavasza

**F**elemelte a széles és súlyos ajtót borító bőrfüggöny szélét és beosont. Lassan visszaengedte a bőrt, így a résen beszűrődő napfény kint rekedt. - Ezzel megvolnék - motyogta, mintha csak bátorítani akarná magát. - Senki sem látott. Még sok idő van az ezánig »a müezzin imára hívó éneke«. Megnézem, és már megyek is.

Bent félhomály honolt. A vörös, kék, zöld és sárga üvegű ablakokon át csak néhány halvány színes nyaláb érte el a végtelen hosszúnak tűnő, nyomasztó folyosót.

Arcát a köpenye kapucnijába rejtette. A ruháját a földet söprő köpenye takarta, nádszál vékony teste szinte beleolvadt és eltűnt ebben a környezetben. Abban a hatalmas térben semminek érezte magát. Csak egy néma, gyáva árny volt.

Hirtelen megborzongott. A padló sötét kövei jéghidegek voltak. Amikor bejött, levette a gyöngyös bársony lábbelijét, és most fázott a lába. A hideg az egész testét átjárta. Hogy egy kissé felmelegedjen, karjával átölelte magát. Köpönyegébe burkolózva, felemelt fejvel tett két félénk lépést. Miközben haladt, szoknyája alól hol felbukkantak, hol eltűntek apró lábai.

*Remélem, odabent nincs ilyen sötét,* gondolta. Azokhoz a gyerekekhez hasonlította magát, akik egy felhős éjszakán csillagokat keresnek az égen. *Lehet, hogy hiába jöttem el eddig.* Tényleg úgy tűnt, hogy minden hiábavaló volt. Úgy tűnt, hogy hiábavaló volt mind az a sok félelem, izgalom, amelyet átélt, miközben idáig eljutott.

Fájdalom hasított belé, ahogy belerúgott egy kiszögellésbe. Lehajolt, és a lábát dörzsölve igyekezett elnyomni a fájdalmát. *Ha június közepén is ilyen hidegek ezek a kövek, ki tudja, milyen jéghidegek lehetnek télen?*, morfondírozott magában.

Ahogy enyhült a fájdalma, fellépett a lépcsőfokra. Előrenyújtotta a karját, és próbált még óvatosabban haladni, nehogy valamibe beleütközzön. Ahogy maga elé képzelte így magát, nevetnékje

támadt. *Biztosan olyan vagyok, mint a mesebeli kísértetek*, gondolta. *Ha valaki meglátna így, menten szörnyethalna az ijedségtől.*

Megállt, amikor a keze hozzáért valamihez. Egy ajtó vojt az.

Óvatosan kinyitotta. A szemét, mely már hozzászokott a sötéthez, hirtelen elvakította a szűk résen beszűrődő fény. Lehunyta a szemét, majd újra kinyitotta. Egy pillanatig habozott, mivel nem tudta, van-e bent valaki.

Kicsit szélesebbre tárta az ajtót, és fél szemmel bekukkantott. Már attól is elállt a lélegzete, amit ezen a kis résen át látott. Bent a csupasz napfény táncot járt a színes üvegeken át beszűrődő vöröses, lilás csíkokkal.

Mintha valami zajt hallott volna. Most a fülét tolt a réshez, amelyen át az imént benézett. Mintha valaki előrébb, jóval távolabb beszélt volna. Kicsit tovább fülelt. A mély, öblös, mégis érzékeny férfihang harmóniája rabul ejtette. Biztosan olyasvalaki, aki épp a Koránt recitálta. A mormoló hang egyik falról a másikra verődve visszhangzott, majd felemelkedett a nagy ürességbe.

Hogy összeszedje a bátorságát, vett pár mély lélegzetet. Végül még jobban kinyitotta az ajtót, és belépett a fény és a színek özönébe. Lábai, melyek alaposan átfagytak a hideg köveken, most kissé felengedtek, amint a durvaszálú szőnyeget érintették. Kezével megfogta a csuklyáját, hogy le ne csússzon, és arca láthatóvá ne váljék, és felnézett.

- Istenem!

Elállt a lélegzete. A magas, végtelen kupola alatt kicsinek érezte magát. - Istenem! - sóhajtott újra. - E hatalmas kupola mellett minden eltölpül. Még Szulejmán szultán világrengető ereje is - suttogta, miközben lerogyott a kupolát tartó óriás lábzatok egyikéhez.

Sehogyan sem tudta levenni a szemét a feje feletti káprázatról. Az oszlopokon és az oszlopcsarnokokon hihetetlenül harmonikusan és esztétikusán írt kacskaringós fekete betűket látott, de eszébe sem jutott, hogy elolvassa őket. Rabul ejtette a felfoghatatlanul nagy kupola.

A fohász, amit az imént hallott, amikor belépett, most jelentőségteljesebbnek tűnt számára. Alig akarta elhinni, hogy az ember képes ilyen csodálatos dolgot teremteni azzal a céllal, hogy a

hatalmas Istenhez könyörögjön, fohászkodjon, és menedéket, megbocsátást leljen nála.

Érezte, hogy könnybe lábad a szeme. - Csak ne most, Istenem! Kérlek, engedd, hogy lássam! Ezt a gyönyörűséget nem a könnyeim fátyolán át akarom szemlélni. Nem tudok még egyszer megszökni, hogy idejöhessek. Mindent szeretnék jól megnézni, és az eszembe vésni. Engedd, kérlek, hogy ezt a szépséget a legapróbb részletéig alaposan megnézhessem, hogy mindig felidézhessem majd! - motyogta.

Lehunyta a szemét. Megvárta, amíg a könnyfelhők eloszlanak. Most jobban hallotta az imát, melyet a mély férfihang zengett. *Imádkozz te is!*, korholta magát. *Isten házában vagy. Imádkozz!*

Sehogyan sem tudott szabadulni attól a pompától, amit látott.

- Csodálatos.

Összerezcent. *Vajon tényleg van valaki mögöttem?*, tette fel magának

a kérdést. *Vagy csak a képzeletem játszik velem?*

- Varázslatos, ugye?

Ezúttal tisztán hallotta a hangot. Volt valaki mögötte. Egy férfi. A hangja mély, tiszteletet parancsoló, de simogató. Nem fordult meg, hogy megnézze, mert nem akarta megmutatni az arcát. Még jobban előrehúzta a kapucniját, hogy teljesen elrejtse az arcát. Úgy döntött, hogy elegendő, ha bólint, pedig legszívesebben felkiáltott volna, hogy „Igen, csodálatos, hihetetlenül lenyűgöző!”

- Már ezer éve így áll.

*Vajon ki lehet?* Tetszett neki a férfi hangja. Érdes, de érzékeny, gondolta. Ismét bólintott.

- Tudott mit jelent az, hogy Hagia Sophia?

*Ostoba egy helyzet,* gondolta. *Természetesen tudom.* Ez volt az első két szó, amit görögül megtanult: Szent Bölcsesség. Ám nem szólalt meg, csak vállat vont, mintha azt mondaná: „nem tudom”.

- Amikor a Sophia szót hallja az ember, egy női névre gondol, de téved - folytatta a férfi. - Az eredeti jelentése Isten titka. A Szent Bölcsesség.

Pillanatnyi csend támadt.

- Imádkozni jöttél? Még sok idő van a következő imáig.



Mivel az előtte álló megint nem válaszolt, a férfi megmoccant a helyén.

- Néma vagy? Nincs nyelved? Vagy olyan fennhéjázó vagy, hogy nem válaszolsz annak, aki hozzád szól?

A fennhéjázó szó elevenébe talált. *Egyáltalán nem vagyok fennhéjázó*, méltatlankodott magában. Anélkül, hogy megfordult volna, válaszolt, miközben igyekezett elmélyíteni a hangját. - Egyik sem - mondta. - Van nyelvem, és nem vagyok fennhéjázó.

- Nohát, micsoda boldogság! Tényleg van nyelved.

A hang meleg tónusából rájött, hogy a férfi elmosolyodott.

- Ha imádkozni akarsz, nem tartalak fel a fecsegésemmel.

- Azért jöttem, hogy megnézzem ezt a csodát. És ön?

- Én is. Gyakran eljövök és megnézem ezeket az oszlopokat, kolonnádokat, és a kupolát tartó szerkezetet. Különösen a kupolát. Nézd csak ezt a harmóniát, ezt az egyensúlyt! Valóban maga az Isteni Bölcsesség!

- Ön szakember?

- Igen is, meg nem is. Igazából janicsár vagyok. Részt vettem az uralkodónk nándorfehérvári és rodoszi hadjáratában is. Ám eredetileg ácsmester volnék.

Suttogva beszélgettek, ő mégis félt. A férfi katona volt. Felferhette az egész környéket. *A fene egye meg!*, bosszankodott magában. *Honnan bukkant ez elém? Pár percet akartam még nézelődni, utána már amúgy is menni készültem.*

*Indulj most, azonnal!*, súgta egy belső hang. *Mit állsz még itt? Le fogsz bukni.* Ám a férfi hangja, és a téma nem hagyta, hogy távozzon.

- Te is gyakran jársz ide?

Megrázta a fejét. Mivel rájött, hogy kevés lenne, ha csak annyit mondana, hogy először jár itt, hozzátette: - Kívülről már sokszor láttam, természetesen. A kupola teljesen elvarázsolt, és állandóan hívogatott. Ma végre volt alkalmam megnézni.

- Nem te vagy az első, akit elbűvöl - súgta a férfi. Pillanatnyi csend támadt.

- Tudtad, hogy az Aja Szófia még Salamon templománál is nagyobb?

Vállat vont.

- Nagyobb bizony. A legenda szerint Jusztiniánusz császár a megnyitó ünnepségen felpattant, jobb karjával a kupolára mutatott, és azt kiáltotta: „Hej, Salamon, legyőztelek!”

- Ezer évvel ezelőtt?

- Igen.

- Akkor nem is biztos, hogy így volt. Vagy hallotta, látta valaki?

- Mondtam, hogy egy legenda. A szemtanúk így mesélték. Nemzedékről nemzedékre szállt a történet. A szavak sokszor olyanok, mint ez a kupola. Elpusztíthatatlanok.

Ismét a kupolára emelte a tekintetét. Megköszöri a torkát, nehogy elvékonyodjon a hangja. - Úgy áll, mintha *az égre lenne függesztve*.

Mozgolódás támadt mögötte. Észrevette, hogy a férfi térden állva felé közelít. - Mit mondtál?

Megijedt. Nem szólalt meg. Feszülten várt, mint egy íj, készen arra, hogy bármelyik pillanatban talpra ugorjon, és nekiiramodjon.

- Úgy áll, mintha az égre lenne felfüggesztve? Tényleg. Még sosem hallottam ilyen találó leírást erre a kupolára. Az égre függesztett kupola.

- Egy napon leomlik majd. Milyen kár!

A férfi nem törődött vele. - Ez a valódi halhatatlanság. Ha ilyen művet hagysz magad után, amikor távozol e világról, akkor még ezer évig élsz. Talán még ezer évvel tovább is. Talán az örökkévalóságig. Ki tudja. Iszidórosz és Trallei Anthemiosz, akik ezt a kupolát megalkották, már ezer éve halottak. Ezer év alatt már az elporladt csontjaik is semmivé lettek. Alig akad valaki, aki a nevükre emlékezne, de nézd, ebben a kupolában tovább élnek!

Csodálkozott, hogy egy katona, aki kezében karddal a harcmezőkön vágat, fejeket vág le, és karokat, lábakat szakít le, ilyen dolgokon töpreng.

- Gyakran jársz ide? - kérdezte anélkül, hogy tudatában lett volna.

- Nagyon gyakran.

- Miért?

- Hogy egy napon ennél is hatalmasabb kupolát függeszsek az égre.

A férfi hangjában lévő lelkesedés és szenvedély megragadta.

- Ki vagy te? - suttogta, anélkül, hogy elengedte volna a csuklyája szélét,

és kissé hátrafordult.

- Egy szegény ács. Mondtam az imént. Nem hallottad? A szultán hadjáratain hidakat építek, hajókat javítok. Ám álmaimban, hogy is mondtad? Megvan, *kupolákat függesztek az égre.*

A mögötte álló férfi úgy beszélt, mintha mesét mondana, képeket rajzolt a képzeletébe.

- És te kiféle-miféle vagy? Téged is érdekelnek az ilyen dolgok?

Hallotta a férfi hangját, de annyira elmerült a gondolataiban, hogy nem érzékelte a kérdést.

- Válaszolj! És miért takarod el az arcodat? Allah házában mit rejtegetsz, mit titkolsz?

Semmire nem maradt ideje. Arra sem, hogy elmeneküljön. A férfi lassan lehúzta a fejről a csuklyát. És búzaszínű haja a vállára omlott.

A férfi elrántotta a kezét, mintha megégette volna az ujjá hegyét. - Te - lihegte csodálkozva -, *te lány vagy!*

Rettegve és reménytelenül igyekezett visszahúzni a kapucniját.

Ahogy a lány megfordult, a férfi megrázkódott, mint akit golyó talált el. Döbönt tekintete találkozott a fiatal lány felhőtlen égre emlékeztető kék szemével.

*Uram, irgalmazz! Égkék szemek! Nem is, inkább tengerkék szemek,* mondta magában. *Olyan szépek, akár a tenger, olyan végtelenek és hívogatók, mint a tenger, és épp olyan halálosak is.*

Az ismeretlen lány szeme kékje elbűvölő volt, akár az izniki csempék.

A tekintetük csak egyetlen pillanatra találkozott.

A lány a mély, mégis érzelmes hangot egy ifjú vitézhez kapcsolta, ám a hang egy ötvenes férfihoz tartozott, aki megbűvölten meredt rá.

Fejére húzta a kámzsáját és felállt. Ahogy sebesen az ajtó felé vette az irányt, amelyen bejött, meghallotta a férfi hangját a háta mögül: - Ki vagy te, lányom? Áru! el a neved!

Most már semmi értelmét nem látta, hogy elmélyítse a hangját. Anélkül válaszolt, hogy megfordult volna. - Dilruba. Dilrubának hívnak.

Kinyitotta az ajtót, és a félhomályos kőfolyosóra lépett. Nem törődve azzal, hogy fázik a lába, futni kezdett a bőrfüggönyös ajtó felé. Még mindig hallotta fejében a férfi szavait: „A szultán hadjáratain hidakat építtek, hajókat javítok. Ám álmaimban, kupolákat függesztek az égre.”

Felemelte a nehéz bőrfüggönyt, majd kilépett a résen. Lehunyta a szemét, mert elvakította a napfény.

**A férfi ott maradt.** Sehogy sem tudta kiverni a fejéből a lány káprázatos haját és szemét. A lány derékig érő szőke haja úgy hullámozott, mint a búzamező, melyet a reggeli szellő cirógat.

Na és azok a szemek! Olyan kékek, mint az izniki kerámiák!

*Ej, te öreg bolond, korholta magát. Bejártad a fél világot, tán nem láttál még ilyen szépséget? Nem vette el az eszedet egyetlen más szempár sem? A sok év során egyszer sem érezted úgy, hogy egy rózsás orca vagy cseresznyeszín ajak láttán dübörögni kezd a vér az ereidben? Egy nő láttán még soha nem száradt ki a szád, a nyelved az izgalomtól, és nem vert-e olyan hevesen még a szíved, mintha menten ki akarna ugrani a helyéről? Még sohasem történt veled ilyesmi?*

Nem, nem történt ilyesmi vele azóta, hogy az ifjúság viharai elcsendesedtek, hogy a szívében lévő parázs hamuvá vált. De most... Most ezt érezte. Elvesztette a józan eszét, az ereiben lévő vér pezsegni kezdett, és hevesen áramlott, akár egy folyó. A szája és a nyelve kiszáradt, alig kapott levegőt, és hevesen kalapáló szíve majd' szétvetette a mellkasát.

A térdelésből felállt, majd leült törökülésben. Felemelte a fejét, majd az Iszidórosz és Anthemiosz emelte ezer éves kupolára meredt. Gondolatai Dilruba körül forogtak.

Aztán egy gondolat hirtelen harapófogóként szorította össze a szívét.

*Könyörülj rajtam, Istenem!*

Szégyenében lehajtotta a fejét. Elvörösödött. *Hiszen még gyerek. A lányom lehetne.* Bár egy belső hang tiltakozott az elméjében, hogy a lány már eladósorban van, a szégyenén nem tudott felülkerekedni. *Öregebb vagyok, mint az apja,* gondolta. *Túl késő már az ilyen*

*érzelmekhez.*

# ÚJ SZERÁJ, SZULTÁNI HÁREM

*Hét évvel korábban*

**Semmi jót nem jelentett, hogy Szulejmán szultán** lobogó kaftánnal sietett a háremből a „Kupola alattiba”, azaz a díván tanácskozótermébe. Az sem volt megszokott, hogy a padisah magára hagyva egyetlen kedvencét, Hürremet, távozik a háremből ebben az órában. Ez azt jelentette, hogy valami felettebb fontos dologról volt szó.

Ráadásul még Mihrimah szultánával sem ment ki az uralkodó a kertbe. Addig nem is volt rá példa, hogy anélkül menjen a dívánba, hogy meg ne nézte volna, amint a kislánya sikongatva kergeti a pávát, amely szívárványszerű szárnyát és farkát szétterítve dölyfösen járkált fel-alá a kertben.

Az egyik icsoglan »a palotában szolgáló apród«, aki földig hajolt az előttük elviharzó fiatal szultán előtt, felvont szemöldökkel nézett a társára, mintha az kérdezné: „Mi folyik itt?” A másik apród válaszként megvonta a vállát, és lebiggyesztette az ajkát, ami azt jelentette, hogy nem tudja.

Az egyik arab szolgálólány, aki épphogy csak fiatal lánnyá érett, izgatottan rohant Hürrem hászeki lakosztályába. Kinyitotta a hatalmas ajtót és belépett. A szemközti széles kereveten heverő kövér fekete bőrű nő igyekezett felegyenesedni. Amikor meglátta a szolgálólányt, aki lihegve próbált valamit elmondani, szúrós hangon rászólt: - Várj! Előbb vedd le a levegőt!

- Szét... Szeta... Szetáret nénye - dadogta, és igyekezett levegőhöz jutni.

- Na, bökd már ki, hogy mit akarsz!

- Urunk... - nem tudta folytatni. Kezét a mellére szorította, és vett néhány mély lélegzetet.

Ám az „urunk” szó hallatán Szetáret kalfa szíve kalapálni kezdett. - Phű- phű-phű. Isten óvja őt, Dürdane.

Miközben Szetáret köpködött, hatalmas testével feltápászkodott az ágyról. A kövérsége miatt nehezen mozogva odalépett a lányhoz.

- Gyerünk, mondd már! Ne őrjíts meg!

- Urunk sietve távozott a háremből. Láttam, hogy a divánba szalad.

- Átkozott lány - mondta Szetáret, miközben dülöngélve visszament az ablak előtti ágyához. - Hej, te lány, te fekete szépség; össze akarod törni a szívem? Vagy szemet vetettél a helyemre? Azt tervezed, hogy a másvilágra küldesz, hogy te legyél Hürrem hászeki kalfája?

- Csak arra gondoltam, néném, hogy talán szeretnéd tájékoztatni Hürrem asszonyt arról, hogy urunk távozott.

Szetáret, mintha nem is a háremhez tartozott volna, teljesen össze volt zavarodva. Vajon miért távozott a háremből a szultán kora reggel, napfelkelte előtt? Ráadásul úgy, hogy be sem nézett Hürremhez. Anélkül, hogy megnézte volna Mihrimáh-t, még ha az alszik is, és anélkül, hogy egy csókot nyomott volna az arcára.

Lassan felegyenesedett. - Megyek, megnézem, hogy Hürrem úrnő ébren van-e, te pedig várj itt!

**Halljuk, pasa!** - kezdte Szulejmán szultán, amikor feldúltan beviharzott a Beadványok termébe. Meglepődött. Ibrahimon kívül senkit sem talált odabent. A férfi keresztbe tette a mellén a kezeit, és tisztelettel meghajolt a padisah előtt. Pargai Ibrahim Manisza óta a szultán rabszolgája, barátja, bajtársa, bizalmasa, az uralkodó hűgának, Hatidzsének a férje, vagyis a szultán sógora volt, és most már nagyvezír is. A padisah annyira bízott benne és szerette, hogy kinevezte szeraszkerre is, vagyis a hadsereg parancsnokává. Az Oszmán Birodalom története folyamán először fordult elő, hogy a padisah a fővezérséget egy rabszolgájára bízta. *Ha nem lenne fontos a mondanivalója, nem kellett volna fel,* gondolta a szultán, aki szinte rohant idáig, ám amikor belépett, mégis így szólt: - Halljuk, pasa! Mi lenne a híred? De tudd, ha nem olyan fontos dolog, mint gondolom, hogy még a hászekimet és a rózsás arcú kis szultánámat is mellőztem miatta, akkor nem érdekel.

Ibrahim alázattal meghajolva suttozta: - Életem a tiéd, szultánom, te rendelkezél velem.

A nagyvezír tekintetében bujkáló aggodalomra, melyet igyekezett elrejtetni, a szultán azonnal felfigyelt.

- Hallgatlak. De miért nincs itt senki más? Ki hallott már olyat, hogy egyetlen őr sincs a Beadványok termében, miközben mi itt tartózkodunk? Te küldted el az őroket?

- Igen, szultánom.

- Azt Isten szerelmére, Ibrahim! Hagyd már abba a hajlongást, és mondd, amit akarsz! Hallgatlak.

Számtalanszor mondta már a nagyvezírnek, hogyha kettesben vannak, semmi szükség az ilyen formaságokra, de Ibrahimnak beszélhetett. „*Makacs horváti*”, morgott magában a padisah.

Gyerekkorukban sülve-főve együtt voltak Ibrahimmal, és szerencsére ez most is így volt. Együtt vadásztak, együtt tették meg a hosszú utat, amely mögöttük állt. Akkor ismerkedtek meg, amikor Szulejmán trónörökösként a szaruháni szandzsák bégje volt. Együtt poharazgattak és részegedtek le a maniszai szerájban. Ezer hazugságot kitaláltak, hogy Gülbahar előtt eltitkolják, hogyan mulatoznak a szebbnél szebb lányokkal. Hosszú éjszakákon át beszéltek arról, mi mindent csinálnak majd, ha Szulejmánból szultán lesz. Együtt tervezgettek, és hosszú listákat írtak a meghódítandó területekről.

Amikor megkapta a hírt, hogy apja, Szelim szultán meghalt, és lóhalálában vágatott Maniszából Isztambulba, hogy elfoglalja a trónt, akkor is csak Ibrahim volt mellette.

- Történt valami, szultánom.

- Erre már rájöttünk, pasa. Azt mondd meg végre, mi történt?

- Behatolás...

Szulejmán szultán arca elkomorult.

- Valaki bejutott a palotába?

Lehet, hogy igaza van Hürremnek, aki minden este siránkozik, hogy a szeráj tele van kémekkel, akik az ő és a gyermekeik életére törnek?

Hürrem gyanúja addig a napig nem igazolódott be, csak felesleges aggodalomnak tűnt, egy kényeskedő asszony hóbortjának. Mégis lehetséges lenne, hogy az ellenség keze elérjen a palotájáig, sőt a háreméig? Ki merészkedne el idáig? Mindenesetre, amikor Hürrem fürdőjében kígyót találtak, szigorítottak az óvintézkedéseken.

Tehát az ellenség talált egy rést, és bejutott.



A padisah méregbe gurult. - Hallod, te Ibrahim, amit mondasz? Egy férfi átjutott a falakon, és behatolt a belső udvarig, az őreinknek meg fogalma sincs róla. Így van?

Egy pillanatra elhallgatott.

- Gyorsan üttesd le a bosztandzsibasi fejét! Mindenkinek a fejét vétetem, aki ma éjjel szolgálatban volt. Hát így vigyáznak az életünkre? Így védik a háremünket, pasa?

Ibrahim nyelt egyet, majd rávágta:

- Nem férfi volt.
- Micsoda?
- Egy nő volt az.
- Egy nő?

Ibrahim elhallgatott, mivel nem volt szokás a padisah engedélye nélkül beszélni. Várt, hogy Szulejmán, aki épp a trónra igyekezett leülni, magához térjen a soktól. - Egy nő? - ismételte a szultán, mintha magában beszélne. Egy ideig várt. Majd az előtte lehajtott fejjel álló barátjára nézett.

- Ez meg miféle dolog, sógor? A falainkon, melyeket egy hadsereg sem tudna lerombolni, egy nő mégis átjutott?

A pasa némán bólintott.

- A járőrök láttak valami himbálózó dolgot a tenger felőli falakon. Amint a bosztandzsibasi értesített erről, odarohantam megnézni. Nyilvánvaló volt, hogy egy nő leereszkedett a falon.

- Miből gondolod, hogy nő volt az illető?

A pasa kihúzott egy szövetszövetdarabot, majd az ujjhegyével tartva megmutatta.

A padisah arcáról nem lehetett leolvasni, mit gondol. A pasa jól ismerte

Szulejmánt. Ez a vihar előtti csend volt. És ha kitör a vihar, ki tudja hány fej hullik majd a porba.

- Három lehetőségünk van - motyogta.

- Hagyd a mellébeszélést, aga! Nem illik az a hatalmas nagyvezírhez. Inkább arról beszélj, milyen óvintézkedéseket tettél!

A pasa nyelt egyet. Rosszul állt a szénája.

- A bostandzsikat lesbe állítottam, uralkodóm.

Ezután Ibrahim mindent elmesélt. A katonák lélegzetet sem vettek, két órán keresztül egy hang sem hallatszott. Különös, félelmetes

csend honolt. Még az éjszakai madarak is elnémultak. Napfelkeltekor egy bagoly sikoltásába mindannyiuk szíve beleremegett. Már épp kétségbe estek volna, mert arra gondoltak, hogy a nő kicsúszott a kezük közül, amikor a fák között megmoccant egy árnyék.

Ahogy lépett, az árnyék bugyogója suhogott, a haját fedő anyag pedig hullámozott a reggeli szélben. A nő nem érezte szükségét, hogy elrejtőzzön, egyenesen a hárem felé tartott.

Nesztelenül és ügyesen mozgott. Amikor aztán a rózsakertet körülvevő kerítéshez ért, hirtelen megtorpant. Valószínűleg kívárta, hogy meghallotta-e valaki az ágak roppanását, de csak egy rémült madár reppent fel a sötétben. Mivel nem hallott más hangot, az árnyék úgy döntött, hogy folytatja az útját.

- Ne mozdulj, te átkozott gazember!

A bosztandzsibasi dörgő hangját hallva a nő lefagyott.

- És elfogtuk, szultánom - fejezte be Ibrahim.

Ahogy Szulejmán a nagyvezírt hallgatta, az események megelevenedtek a szeme előtt. - És? - kérdezte kíváncsi tekintettel. - Ki volt az? Valami szökevény ringyó? Vagy egy csavargó tolvaj? Melyik?

- Egyik sem - vágott Szulejmán szavába Ibrahim, majd lehajtotta a fejét, amikor ráébredt, hogy ezzel hibát követett el. A padisah azonban nem törődött vele, sokkal fontosabb dologgal volt most elfoglalva, mint egy protokolláris hiba. Éjnek idején a palotája kertjében, szinte a hárem kapujában elfogtak valakit.

- Vagyis egy kém volt, aki be akart jutni a palotánkba? Ezt akarod közölni, pasa?

A padisah hangja most hihetetlenül nyugodtnak hatott. Ez nagyon veszélyes volt. Ibrahim már sokszor átélte a Szulejmán hallgatásait követő viharokat.

- Ráadásul egy női kém?

Bólintásával erősítette meg a szultán felvetését. - A nő fátylat viselt. Biztosan azt akarta, hogy aki messziről látja, rabnőnek vagy szolgálólánynak nézze.

- Mit állsz így itt? Hozd ide az árulót elénk, hadd tudjuk meg, mit akart!

Ibrahim hallgatott, majd nagyot nyelt. Mintha mondani akart volna valamit, de nem jött ki hang a száján.

- Miért hallgatsz, Ibrahim? Hozd már ide azt a nőt!
- Nem tehetem, szultánom.
- Nem teheted? Mégis miért nem?
- Mert... meghalt.

A padisah dühösen felpattant.

- Mit mondasz, efendi? Nehogy azt mondd, hogy kinyírtátok anélkül, hogy kivallattátok volna! Nehogy ezt mondd, aga!

- Nem mi csináltuk - felelte félve Ibrahim. - ő maga tette. Esküszöm.

- Mégis hogyan?

- Amikor tudatosult benne, hogy elkaptuk, egy szempillantás alatt lenyelt valamit. Mire odaértünk, már haldoklott. Azután...

- Mi az, hogy azután? Idejössz, és azzal dicsekszel, hogy elfogtátok, pedig végül kicsúszott a markotokból. Egy olyan helyre futott előledek, ahova nem követhetjük, és nem kaphatjuk el. Méghozzá a pokolba. És magával vitte a titkait is. Egy kém. És te, te fővezírem, nagyvezírem, testvérem, és sógorom, te mindezt végignézted. És a bosztandzsibasim is végignézte. Mégis hányán voltatok? Százan? Ötszázan? Ezer felfegyverzett férfi képtelen volt egy nőt elfogni és idehozni elénk? Hogy történhetett ez, Ibrahim? Még azt sem tudjuk, hogy ki volt...

A nagyvezír megjegyezte: - *Egy szerb.*

Aznap éjjel már másodszor kellett a padisah szavába vágnia. Ám Szulejmán szultán, akire csak úgy záporoztak a meglepetések, nem volt abban az állapotban, hogy felfigyeljen erre az udvariatlanságra. Majd' felrobbant, amikor Ibrahim azt motyogta, hogy „egy szerb”.

- Honnan tudod?

Ő is suttogni kezdett.

- Beszélt. Jobban mondva hörgött, mielőtt meghalt volna, padisahom.

A nagyvezír habozott. Amikor Szulejmán megértette, hogy a nagyvezír nem meri elismételni, amit a kémnő mondott, ráförmedt:

- Mit mondott, Ibrahim?

A férfi lehajtotta a fejét. - Bocsáss meg szolgádnak - súgta könnyörgő hangon. - „Meg fognak döglenni”, ezt mondta, szultánom.

„Mind megdöglik. Még ha ezer évig kell is várni, a bosszú beteljesedik. A szerbek átka elsöpri Szulejmánt, nyoma sem marad, sem neki, sem az övéinek.” Szóról szóra ezt mondta.

A nagyvezír ezután az övéhez nyúlt. Egy tört tartott a kezében. Egy hullámos *szerb tört*. - Mégezett - mondta lassan, majd kinyitotta a másik tenyerét. Egy kis zöld üvegcsse hevert benne. - Ez pedig az a méreg, amit megivott.

Szulejmán szultán vetett egy pillantást a nagyvezír kezében lévő holmikra, majd járkálni kezdett a szobában. - Hallotta ezt valaki rajtad kívül? - kérdezte.

A nagyvezír megértette a padisah aggodalmát.

- Mindenki, aki csak ott volt. De mivel szerbül beszélt, csak én értettem meg, amit mondott.

A padisah egy ideig elgondolkodva járkált. - Figyelj, pasa! - mondta, és odament Ibrahimhoz. - Minket a világ úgy ismer, mint „az egész világ urát”. Te pedig a mi bajtársunk vagy, bizalmasunk, akit testvérünknek tekintünk, a sógorunk, akihez hozzá adtuk a hűgukat. És te vagy a szeraszkerünk is. Téged nevezünk ki olyan tisztességes, hűséges magas rangú agák, pasák és vezírek élére, akiknek szakálla, haja az Oszmán Birodalom és megboldogult atyánk, Vad Szelim, valamint a mi szolgálatunkban őszült meg. Rád bízva a pecsétünket nagyvezírünké tettük téged.

Elhallgatott. Ibrahim lehajtott a fejét, a földre szegezte a tekintetét. Nem mert a padisahra nézni. Amúgy is tudta, hogy a szultán tekintete villámokat szór. Halálos csend támadt.

- Miért hallgatsz, pasa? így van, nem?

Ibrahim még jobban meghajolt. - Igen, így - suttogta. - Csak egy szavadba kerül szultánom, és Ibrahim szolgád feláldozza érted az életét.

Szulejmán a vállára tette a kezét, jelezve, hogy azt kívánja, hogy a nagyvezír felegyenesedjen. Tekintetét Ibrahim szemébe fúrta, és folytatta.

- Mindenki tudja, hogy Szelim szultán fia, Szulejmán nem fél a haláltól. A barátaink és az ellenfeleink is tudják, hányszor vonultunk az ellenségeink ellen. Allahnak csak egyetlen étellel tartozunk. Ezt az adósságunkat megfizetjük, és ha Isten méltónak talál arra,

életünket áldozzuk érte, és ezért hálát adva térünk meg Urunkhoz... Nem a haláltól tartok...

Szulejmán szultán szeme most villámokat szórt. - De ha az asszonyunkkal vagy a gyerekeinkkel történne valami, még ha mi élünk is, többé már nem ér semmit a hatalom. Mit kezdjek a hatalmammal, ha a hercegeimmel, Mihrimáh-val, vagy az asszonyommal történik valami? Szultán-e az olyan, akinek nincs többé családja? Hogyan kérhetném megboldogult atyám, Szelim szultán, és atyáim támogatását a túlvilágon, ha nem tudnám megóvni a családomat?

- Allah vigyáz rád...

- Hát vigyázzon is, pasa! - szólt Szulejmán egyre erősödő hanggal. - És a katonáim is vigyázzanak... A pasáim, a vezíreim is... Amit mondani kívánok, az a következő: mostantól te felelsz mindenért. Neked kell elszámolnod azzal is, ha egy madár elrepül az otthonom felett. Ennek fényében tedd meg a szükséges óvintézkedéseket!

A padisah mérgesen megfordult. Elindult az ajtó felé. Mielőtt kilépett, megállt, és kaftánját dühösen meglebbentve megfordult. - Csak egy életünk van, Ibrahim - mondta, miközben öklével a mellére csapott. - De tudja meg mindenki, hogy ezer életet is elvehetünk.

**Ibrahim pasa vidáman ébredt.** Miután egy kémet fogtak a szeráj kertjében, a feje fölött gyülekező aggodalomfelhőket hamar szét

oszlatta. Aztán háborúba ment. A padisah úgy döntött, hogy a merényletet hadjáratral bosszulja meg, és a kivívott győzelem lehetővé tette, hogy újra visszanyerje a padisah kegyét.

*Hála istennek, én is jó szolgálatot tettem neki, gondolta Ibrahim reggel. A hatalmas sereget néhány hónap alatt felkészítettem a hadjáratra. Ráadásul az ausztriai hadjárat diadalmas volt. Ha a padisahon nem uralkodott volna el a Hürrem utáni vágyódás új fent, akkor Bécset is bevettük volna,* morgott magában. Szulejmán azt mondta, hogy jön a tél, és nem akart egy sikertelen ostromot, ezért kiadta a parancsot a visszatérésre, így nem volt mit tenni. Ennek ellenére a győzelem legalább annyira öregbítette az ő hírnevét, mint Szulejmánét.

Kiszállt az ágyból és felöltözött. Hogy részt vegyen a díván ülésén és eljusson a szemközti palotába, beszállt a hintójába. Visszafordult és vetett egy pillantást a saját palotájára, majd Szulejmán szerájára is. Aki nem tudja, azt hihetné, hogy a világ padisahja, Szulejmán szultán az ő palotájában lakik. A Hippodromon álló palotája, amit a mohácsi diadal után telerakott a Magyarországról hozott szobrokkal, egy római palotára emlékeztetett.

Még az sem rontotta el a kedvét, hogy aznap is részt kellett vennie a dívánban, amely a vezírek áskálódó beszélgetéseitől volt hangos. Gyűlölte ezeket a tanácskozásokat. El sem tudott képzelni ostobább dolgot, mint hogy a reggeli ima után, még álmosan és fáradtan az előző esti szeretkezéstől, egy csomó hülye vezírral ácsorogva vitassa meg az állam ügyeit. Pláne úgy, hogy Szulejmán szultán egy rács mögül figyeli őket. Senki sem mondta ki szabadon, amit gondolt. Egy-két vezíren kívül, akiket a padisah tisztelt, senki sem mert megszólalni. És aki beszélt, az is csupa olyasmit mondott, ami szerinte elnyeri a szultán tetszését. Persze ez nem volt könnyű. Az ember kieshetett a szultán kegyéből, és könnyen selyemzsinórral a nyakán végezhetette.

Ibrahim szájízét csak egy dolog keserítette meg, jelesül Szulejmán kedvence, Hürrem és a gyerekei, akikből minden évben született egyet. Tudta, hogy a nő ellene uszítja a szultánt. Csakhogy a szultán szeme nem látott mást Hürremen kívül. Genovai és velencei lányokat is ajándékozott a háremnek, de Szulejmán még csak rá sem nézett a lányokra. Számára senki más nem létezett a világon, csak Hürrem, és a lánya, Mihrimah.

*Fogalma sincs róla, hogy az az orosz lány madzagon rángatja, gondolta. Nem érti, hogy Hürrem azon mesterkedik, hogy megossza vele a trónt.*

Megállt egy pillanatra. *Hej, te vörös ágyas!,* kuncogott magában. *Nincs mit tenni, két dudás nem fér meg egy csárdában. Szulejmán trónját sem neked, sem a fattyaidnak nem engedhetem át.*

Az arcán felbukkanó mosoly ugyanolyan gyorsan el is tűnt, ahogy megjelent, és helyét egy fekete viharfelhő vette át. *Várj csak te, Orosz Ágyas,* mormogta. *Eljön majd a nap, amikor benyújtom a számlát neked és a fattyaidnak.*

Hirtelen eszébe jutott annak az ágyasnak a puha, meleg, elefántcsont fehér teste, akivel reggelig hajszolta az élvezeteket. Beleborzongott, ahogy felidézte a gyönyört. Vajon a felesége, Hatidzse tisztában volt vele, hogy egy új perzsa szépséggel kényeztetik egymást? Lehetetlen, hogy ne tudná. Ha egy férfi nem a feleségével hál, az annyit jelent, hogy más nővel teszi. Hatidzse értelmes nő. Amikor reggel meglátja, mennyire kimerült, rájön, hogy az estét egy ágyassal töltötte.

Hatidzsével sem volt rossz szeretkezni. Nem szállt el attól, hogy a padisah testvére, nem vonakodott, teljesen átadta magát neki. De a rabszolganők akkor is mások voltak. Az ember azt csinálhatott velük, amit akart. Nem léteztek tabuk, nem voltak szabályok. A hatalmas Szulejmán szultán hűgát mégsem gyürkészelhette reggelig, mondván, hogy Ibrahim gyönyörre vágyik.

*Vajon Hatidzse benne lenne?*, merült fel benne hirtelen. Beleborzongott a gondolatba.

Sóhajtott. Most az élvezeteknél fontosabb dolgokon kell töprengenie. A világ padisahjának pecsétje az ő övének függő zacskóban lapult. Mondhatott bárki bármit, végül mindig az lett, amit ő akart. Akkor hát miért kell a hajnali sötétségben a divánban a vezírek nyafogását hallgatnia? Ő Ibrahim, Szulejmán szultán egyetlen nagyvezíre, és félelmet nem ismerő hadvezére.

Némán haladt tovább. Arcán kaján vigyor terült szét. A szava az oszmánok közt szinte ugyanannyit ért, mint Szulejmáné. Hiszen a padisah sógora, baj társa volt, akivel a szultán együtt vadászott, lovagolt és vállvetve harcolt.

Ám sehogy sem tudta megakadályozni, hogy a padisah szívét rabul ejtse az Orosz Ágyas. *Az a nő egyfolytában szül, és gyerekekkel keríti be Szulejmánt, gondolta. Előbb egy fiú, aztán egy lány... majd még egy fiú... És csak Allah tudja, mi lesz a következő...*

A padisah nagyon féltette az ágyasát is és a gyerekeit is. Főleg a lányáért volt oda, aki akár egy méhecske, ide-oda röppent. A mérleg egyik serpenyőjében a világ, a másikban Hürrem és a lány, Mihrimah. *Szulejmán még a trónörököséről, Musztafa hercegről is megfélekedezett az orosz nő fattyai miatt, futott át az agyán.* Sóhajtott.

Ibrahim lelki békéjét ellopta ez az ágyas. Nyugtalanította, hogy osztoznia kell másokkal a szultánon. A padisah ideje nagy részét már a háremben, rabnője ágyában töltötte. Ez nem számított rendkívüli dolognak, ám a szultán a lányára is rengeteg időt fecsérelt.

A nő bizonyára különleges varázserővel bírt. Nemcsak a padisahot, hanem az anyját is meghódította. A válide szultána a legnagyobb unokája anyját ellökte magától, és az orosz nőt ölelte keblére. *Biztosan megöregedett, dűnnyögte magában Ibrahim. Az a nő egyfolytában szül. Mi lesz, ha holnap Hürrem fia - és ki tudja, hány fiút szül még - magának követeli majd a trónt? Hát nem érti ez a bolond boszorkány, hogy miféle katasztrófába hajszolja az oszmánokat?*

A nagyvezír egyszeriben összerezett. Riadtan nézett körül. Csak nem mondta ki hangosan is, amit gondolt? *Uram, irgalmazz!* Megizzadt a háta. Egy palotában, ahol nem üdvös beszélni, nincs helyük a veszélyes gondolatoknak sem. Végignézett a végtelen hosszú félhomályos folyosón, hogy hallotta-e valaki.

Ez a nő őt is megbolondította. Idegei kezdték felmondani a szolgálatot, olyannyira, hogy megfélekezett az óvatosságról. Ha ezek a gondolatok elhagynák az ajkát, abban a pillanatban odalenne a feje.

*Az a nő gyűlöl téged,* súgta egy belső hang. Az érzés kölcsönös volt. Ibrahim is utálta Szulejmán vörös hajú kegyencét. Igen, szépségéhez nem fért kétség, de a hárem amúgy is tele van szebbnél szebb és üdébb lányokkal. Akkor meg miért kellett ezt az ágyast kiemelni és a szeráj fő helyére ültetni, a trónörökös herceg anyját pedig száműzni? *Ha megszagoltad a rózsát, és beteltél az illatával, hajítsd el, ki vele! A korábbi ágyasaiddal is így tettél. Már szült gyereket, mi kell még? Fogja a fiait és a lányát, és menjen! Ám Szulejmán nem így tett. Ahelyett, hogy elküldte volna az orosz nőt, a trónörökös anyját üzte el a szerájból.*

Volt valami különös annak a lánynak a szemében. Lángra lobbantott mindent, amire ránézett. És a lánya is ilyen volt. Ugyanúgy nézett az emberre, mint az anyja. Mihrimah néha úgy nézett, hogy Ibrahim nem tudta, mit csináljon. Tán félt a kislány tekintetétől? Bizony félt. Úgy tűnt neki, mintha a lány olvasott volna a



gondolataiban. *Mindketten veszélyesek, futott át az agyán. Az anya és a lánya is. Anya és lánya sok mindenre rávehetik a padisahot.*

Hirtelen megborzongott egy beléhasító gondolattól. Lehet, hogy bűbájt alkalmazott? Ettől az orosz nőtől minden kitelik. Hogy ez eddig nem jutott az eszébe! Igen, biztosan elvarázsolta a padisahot. Lehet, hogy rá is rontást kért? Mondjuk, hogy csávába kerüljön? Nagyon is lehetséges. Azonnal beszélnie kell a sejhülszlám efendivel. Bár Ibrahim nagyon vallásosnak látszott, nem hitt a szent emberekben, a rontástól azonban félt. A hodzsáknak biztosan volt valami eszközük rontás ellen. Például a ráolvasás. *Talán levetethetem a rontást,* mondta magában.

Ahogy közeledett az uralkodó lakosztálya felé, a szeráj etikettje szerint fejét a jobb válla felé, kaftánja cobolyprém gallérjára billentette. Érezte, hogy a szörme simogatja az arcát, és érezte hosszú fejfedőjének súlyát is. A folyosó két oldalán szoborként felsorakozott harcsabaj szű, napbarnított, hatalmas termetű bosztandzsik szeme sem rebbent, amikor elhaladt előttük. Ők csak imádkozás közben vagy a szultán jelenlétében hajoltak meg. Ez a dolog szörnyen dühítette Ibrahimot, de nem mutatta ki. Hiszen a saját palotájában mindenki a földig hajolt előtte.

Megérkezett. Kezét előírászerűen összefogta a hasán, lehunyta a szemét és megállt az ajtó előtt, melyet két bosztandzsi kinyitott előtte. Amint belépett, meghajlással üdvözölte a padisahot. Amíg az ajtó be nem zárult a háta mögött, ebben a tartásban várakozott.

- Jöjj, Ibrahim! - szólt Szulejmán szultán. - Bizonyára oka van, hogy a díván után fel akartál keresni.

Válasz helyett csendben meghajolt. Szulejmán palotájában megkövetelték a nyugalmat. A nyugalom pedig csendet jelentett. Ezért hát a lehető legkevesebbet beszéltek. Általában pissenés sem hallatszott a szerájban. Az icsoglanok emiatt egy jelnyelvet is kifejlesztettek maguk között. Ibrahim pasa meghajlása a következőket jelentette: „Igen, van oka, szultánom. Ha nem lenne, nem háborgatnálak.”

Ibrahim mélyebbre hajolt. - Allah adjon hosszú életet padisahomnak, a hercegeinknek és az egyetlen szultánánknak. Szolgádnak közlendője van, uram.

- Mi az, pasa?

Ibrahim a feje fölé emelte a tekercest, melyet két kézzel tartott, és újra meghajolt. Kis lépést tett a szultán felé. - Piri nevű szolgád befejezte a térképét, és átadta nekem, hogy nyújtsam át szultánunknak.

A padisah arca felragyogott. Kinyúlt a díványról, melyen ült, és elvette a tekercest, melyet a nagyvezír a feje fölött tartott. Lassan kinyitotta és kitekerte az ölében. Figyelmesen tanulmányozta. Majd felállt a díványról, és odament a hatalmas íróasztalához. A térképet kitekerte az asztalon. Hogy a tekercs ne csavarodjon össze, nehezéket tett a két végére. Egy ideig szó nélkül vizsgálta a rajzot, ujját végighúzva a vonalakon.

- Ez az a terület, amit Kolombusz kapitány talált?

Ibrahim pasa közelebb húzódott az asztalhoz. Nyakát kicsit kinyújtva a térképre nézett. - Igen, szultánom.

- Szóval ez az az Újvilág, amely Károlyt a kincseivel gazdaggá teszi?

A nagyvezír válasz helyett bólintott.

- A tengerészkapitány olyan helyeket is lerajzol nekünk, melyeket nem is látott? Azt is lerajzolta, amit csak odaképzelt? - kérdezte. A padisah hangjában kirobbanni kész feszültség bujkált.

- Piri nevű szolgád sokat jár a tengereken. Meghallgatta a tengerészeket, akik saját fülükkel hallották, hogy mit meséltek az öregek, akik részt vettek Kolombusz útjain. Most pedig a Cortez nevű gyaur kapitányaival és gulyarabokkal egyeztet, az ő elbeszéléseik alapján végez méréseket.

A padisah bólogatva tovább tanulmányozta a térképet. - Ha a most felfedezett földek ilyen nagyok, Ibrahim, attól tartok, a világ teljesen meg fog változni - mondta, majd felemelte a fejét és a nagyvezírré nézett.

Amikor csak szóba került az Újvilág, Ibrahimnak rossz lett a szájíze. Most megint ez történt. Félt, hogy a padisahot rabul ejti a gondolat. Attól tartott, hogy Szulejmán végzete az lesz, hogy bizonytalan kalandokba bonyolódik, amikor még Európában is rengeteg meghódításra váró ország, megszerzendő korona és kincs várt rá. Az ő esze Rómán járt. Róma koronáját akarta. Ha a maga fejére nem is rakhatja, akkor legalább Szulejmánéra kerüljön fel. Ha

rajta áll, el sem hozta volna Piri reisz »hajóskapitány« térképét a szultánhoz, de nem tehetett mást.

- Allah adjon urunknak hosszú életet! Európának több, mint a fele arra vár, hogy padisahunk meghódítsa.

- Bármilyen sok helyet is meghódítunk ezen az öreg kontinensen, az csak egy árpaszemnek tűnik e végtelen földrész mellett, pasa.

- Ha már a régi világ ura lesz, efendim, az új földeket is könnyebb lesz meghódítania egy napon.

A szultán ismét a térképre összpontosította tünődő tekintetét.

Ibrahim ekkor az ezüstszállal hímzett piros selyem övéből egy bőrkötésű könyvet húzott elő. - Ez pedig Piri nevű szolgád saját kezűleg írt könyve, melyben leírja a tengereket, szigeteket és a partokat. A Tengerészeti Könyv címet adta neki.

Szulejmán fogta a könyvet és belelapozott. - Mondd meg Pirinek, hogy nagy szolgálatot tett nekünk. A térképével, amit rajzolt, felnyitotta a szemünket. Eddig az gondoltuk, hogy ez a világ túl szűk számunkra, de Piri most új dimenziókat tárt fel előttünk.

A *fene egye meg!*, mérgelődött magában Ibrahim. Épp ettől félttem.

Pillanatnyi csend támadt. - Te se tétlenkedj, Ibrahim! - folytatta a padisah.

- A jövő a tengereké. Szedd össze a pénzt, hogy a hajóim meghódítsák a Földközi-tengert, egyik végétől a másikig, és kifussanak a Gibraltári-szoroson, hogy aztán vitorlát bontsanak az óceánon. Azokon a vizeken, ahol Károly admirálisai lézengtek, az én hajóskapitányaim és matrózaim csörgessék a kardjukat. Az Oszmán Birodalom zászlója büszkén lobogjon az új területeken!

Ibrahim pasa háromszor megcsókolta és a fejéhez érintette a szultán kezét, majd így szólt: - Ahogy parancsolod.

- Piri reisznek pedig mondd meg, hogy keressen fel, meséljen a térképéről, és mindarról, amiről tudomást szerzett. A könyvet figyelmesen el fogom olvasni, és kérdéseket fogok feltenni neki. Erre készüljön!

*Ostoba ábrándok*, gondolta Ibrahim, amikor távozott a padisah színe elől. Egyáltalán nem akarta, hogy az ország elveszítse erejét, hatalmát a mezítlábas kalóz söpredék miatt.

**Mihrimah nem akart hinni a szemének.** Az anyja hasa már megint hatalmasra nőtt. Mihrimah tudta, hogy hamarosan újra kistestvére fog születni.

Szelim születésére nem emlékezett. Csak anyja ölében látta őt selymekbe bugyolálva. - A testvéred - így mutatta be neki Eszma dada Szelimet. - Nővér lettél.

Ám Mihrimah semmit sem értett ebből a nővéres dologból. Sőt, még egy kicsit haragudott is. Napokig ült sértődötten és duzzogva. Még olyat is mondott egyik nap Eszmának, hogy: - Most már mindenki csak azzal a szőke csöppséggel törődik.

Ám most igazából nővér lesz. Izgatott volt. Nem tudta az okát, de aggódott. Talán attól félt, hogy ha lesz még egy testvére, róla teljesen megfélelkeznek. Nem tudott eligazodni az érzelmein. Mindenesetre nyugtalanságot érzett.

Mihrimah abból tudta meg, hogy anyja megszült, hogy a szolgálólányok fel-alá kezdtek futkosni, és a jó hírért járó bahsis reményében egymással versengve kiáltozták: - Herceged született, padisah. Sokáig éljen!

- Ezek szerint fiú - állapította meg. így már négy fia lett a padisahnak. Az egyikük Musztafa volt, Gülbahar hászeki - akinek a nevét anyja megtiltotta, hogy kiejtse - fia. Őt még sohasem látta. Aztán ott volt a bátyja, a hatalmas turbánt viselő Mehmed, és a szőke Szelim, aki mióta járni kezdett, minden elébe kerülő dolgot összetört. Most pedig ez a fiú.

Amikor megérkezett anyja lakosztályának ajtajához, szörnyű visítást hallott odabentről. *Te jó ég, hogy üvölthet ez így?* A kisfiúnak persze fogalma sem volt arról, hogy a palotában nem szabad zajongani. Nem baj, hamarosan úgyis megtanulja.

A dadája, Eszma kinyitotta az ajtót, Mihrimah pedig méltóságteljesen bevonult.

- Félre az útból mindenki! - kiabálta vidáman Szetáret kalfa, aki épp akkor jött ki Hürrem szobájából egy csapat fekete szolgálóval. - A szultána jött, hogy megnézze a kistestvérét. Milyen derék! Allah óvja a gonosz tekintetektől! Nézzétek csak, milyen szép a szultána!

Mihrimah lassan odament a félig nyitva álló ajtóhoz és bedugta a fejét.

Hát ott volt. Ott volt a testvére, aki azért érkezett, hogy ellopja tőle apja és anyja szeretetét. Ott hevert anyja ölében selymekbe burkolva és egyfolytában csak üvöltött. Csodálkozott rajta, hogy egy ilyen aprócska izéből hogyan törhet elő ilyen fülsüketítő hang. Mihrimah úgy döntött, hogy egyáltalán nem fogja szeretni a fiúcskát. Szelimet sem szerette.

- Gyere ide, szépséges lányom!

Felemelte a fejét és az anyjára nézett.

- Tudod, egyetlenem - folytatta az anyja most már senki sem nevezhet

téged gyereknek. Hivatalosan is nagylány lettél. A testvérednek köszönhetően, aki most érkezett a Kaf-hegyről, már két fiúnak is a nővére lettél Kétszeres nővér lett belőled, szultána lányom.

*Na persze, a Kaf-hegyről!*, méltatlankodott magában Mihrimah. Mintha nem tudná, honnan jönnek a testvérei. Természetesen Hürrem hasából. Csak azt nem tudta, hogyan kerülnek bele. De akárhogy is, majd kideríti. Egyszer ugyan már megkérdezte Ezmától, de dadája szeme elkerekedett félelmében, és rápisszegett. - Csssst! Ez illetlen dolog.

Nagyanyja az anyja mellett ült. A válide szultána Hürrem haját simogatta, aki sorra szülte a gyerekeket a fiának.

Amint meglátta Mihrimáh-t felragyogott az arca. Azonnal észrevette a Mihrimah szemében rejtőző szomorúságot, elveszettséget, sőt félelmet.

- Mindenki nézze el nekem, amit mondok - fordult a körülötte lévőkhöz. - Te is, Hürrem úrnő. Három herceget szültél, nőjének nagyra. Isten engedje, hogy lásd, milyen kiváló emberekké cseperednek, és adja Isten, hogy az Oszmán Birodalom szolgálatára legyenek! Mégis azt mondom: ez a három fiú sem ér fel az én szépséges szultánámmal. Még ha ezer herceget is szülsz, én bizony egyiket sem cserélném el Mihrimahért.

Mihrimah érzelmei túláradtak, szeme megtelt könnyel, szíve reszketett a hálától. Ha anyja abban a pillanatban nem szólította volna, hogy nézze meg a testvérét, odarohant volna az idős asszonyhoz, a nyakába csimpaszkodott volna, és elárasztotta volna csókokkal ráncos kezét és az arcát. Ez ellenkezett

volna az udvari etikettel, valamint az anyja és Eszma tanításaival, de cseppet sem érdekelte. A nagyanyja megszabadította a belsejét rágó kétségektől.

Vajon az apja is így gondolja? És az anyja? Közelebb húzódott anyjához, aki felé nyújtotta a még mindig bömbölő csecsemőt. Az arcáról eltűnt minden kifejezés.

- Nézd csak! - mondta Hürrem. - ő a kistestvéred.

Kicsit előrehajolt, és megnézte.

Csak egy vörös izé.

*Nagyon csúnya, futott át az agyán.*

A csecsemő ökölbe szorított kezével folyamatosan kalimpált és közben bömbölt. Milyen apró volt a keze! És az ujjal! *Milyen élhetetlen, talán meg is hal.* Elszégyellte magát, hogy ilyesmi az eszébe jutott. Kinyújtotta a mutatóujját, és próbálta megérinteni az aprócska kezét. Szégyenlős, félénk érintés. A kisfiú egyszeriben abbahagyta a sírást. Bedagadt szemmel ránézett.

- Felismerte a nővérét - mondta valaki. - Amint meglátott téged, azonnal elhallgatott. Szeret téged.

Ha szereti, hát szeresse. Mihrimah nem szerette őt, és nem is fogja szeretni. És kész.

Kintről izgatott pusmogás hallatszott. - Jön a padisah - mondták.

Elérkezett hát a pillanat. A pillanat, amikor mérlegre teszik apja iránta érzett szeretetét, és megméri. Minden eldől majd. Meglátjuk, mit fog tenni az apja.

Mellőzi-e a szép lányát, napját, holdját, éjjelét és nappalát egy csúf lila fiú kedvéért? Vajon észreveszi az apja, hogy Mihrimah ott van, és arra vár, hogy a karjába zárja, hogy azt szeretné, hogy ne felejtse el, hogy szeresse? Vagy inkább odaszalad ahhoz az izéhez, hogy azt szorítsa magához? *Hát persze, hogy így tesz majd, mondta magában. Te lány vagy, ő pedig fiú. Egy herceg. Majd meglátod, hogy odafut hozzá, és magához öleli. Te meg hoppon maradsz.*

Ám nem ez történt.

- Hol van az én gyönyörűséges Hürremem? - kérdezte Szulejmán, és lelkes örömmel arcán bement Mihrimah anyjának szobájába. Miközben mindenki földre vetette magát, az apja odasietett Mihrimahhoz. Átölelte, keblére szorította. - Napsugaram - mondta. - Hát újra testvéred született?

*Na, látod, szidta a belső hang. Padisah apácskám nem felejtett el engem. Akkor sem feledkezett meg rólam, amikor Szelim megszületett. Látod, most is engem ölelt meg. A másokra rá sem nézett.* Mihrimah boldogan hajtotta fejét apja mellére. Átkarolta a nyakát sírva, és csak egyetlen szót tudott kinyögni:

- Apu-kám!

Miközben Szulejmán szorosán átölelte a kislányt, vidáman kacsintott Hürremre, és a szobában lévőkre. - Odamegyünk együtt és megnézzük ezt a kisfiút? - súgta a kislány fülébe.

Mihrimah puszikat nyomott Szulejmán szakállára, amely megcsiklandozta, valahányszor csak hozzáért az arcához.

- Én már láttam.

- Tetszett? Biztos nem olyan szép, mint te.

- De nem ám! Csúnya.

A szobában lévők bátortalan nevetése hallatszott. - Nézd meg te is, ha nem hiszed. Teljesen lila, és nem olyan szőke, mint Szelim - mondta Mihrimah.

Szulejmán, nem szabadulva Mihrimah öleléséből, odament az ágyhoz. Ha a kislány megfordította volna a fejét, láthatta volna, hogy az apja, milyen hatalmas szeretettel néz Hürremre, és hogy anyja mosolyogva viszonzza ezt.

Apja lehajolt, és homlokon csókolta az anyját, aki próbált felülni.

- Allahnak, aki boldogságot és egészséget adott nekünk, hálát adva jöttünk, Hürrem úrnő.

Mihrimah megfordult apja ölében, és figyelte, mi történik.

Hürrem megmutatta a csecsemőt. - Üdvözöl a herceged, felséges szultánom.

Mihrimah arra gondolt, hogy talán már kicsit nehéz ahhoz, hogy ilyen sokáig ölben tartsák. Kinyújtózott, de lába nem ért le a földre. Mivel már nővér, talán nem helyes, hogy ölben vigyék. Lassan kicsúszott apja öléből, de nem tágított a kaftánja mellől.

Szulejmán előrehajolt, és hosszasan nézett a Hürrem ölében fekvő fiára. - Igazad van szultána lányom - súgta. - A hercegem nagyon csúnya.

Ezt mindenki hallotta, és kedvesen, tiszta szívből nevettek.

- Mit mondasz, Mihrimah? - kérdezte az apja szeretetteljes hangon. - Bejelentsük a világnak a testvéred születését, még ha

csúnya is?

Mihrimah bólintott.

Szulejmán szultán csak ezután vette karjaiba a kicsi fiát. Fejmagasságig emelte.

- Anatólia és Rumélia urának, Szulejmán szultánnak és a szépséges, általunk Hürremnek nevezeti nevető arcú Alekszandra Anasztázia Liszovszkának fia született... Pillanatnyi szünetet tartott, és a lányára nézett. - És a világszép lányuknak, Mihrimah szultánénak testvére. Dédapja után a Bajezid nevet kapja - mondta.

A szoba megtelt üdvölgéssel. - Éljen soká!

*Apám nagy ember, gondolta Mihrimah. Hatalmas ember, és én szeretem.*

Az apja is szerette őt. Az anyja is. Méghozzá nagyon. *Szükségem van rád, mondogatta gyakran. Ha mi, anya és lánya összefogunk, és támogatjuk egymást, akkor senki sem árthat nekünk. Dacolunk minden veszéllyel, ne aggódj.* A hászeki lánya volt. Miféle veszély fenyegethetné?

**Mihrimah mérges volt.** Mindig feldühítette, hogy anyja a fivéreit „hercegemnek” nevezte. Valójában őt is „szépséges szultánámnak” szólítva puszilgatta, ám érezte, hogy a „herceg” szónak volt valami titkos jelentése. Az anyja szerette a szőke Szelimet, és Bajezidet is, de Mehmed helyzete más volt. Ő Mehmed volt. Az anyja reszketett érte. Ha Mehmedre rászállt egy légy, vagy belázasodott, az anyja majd' megbolondult.

Mihrimah most már tudta, hogy ami a fontossági sorrendet illeti, ő csak a család férfitagjai után következett. Az apja, a bátyja, Mehmed, és az öccsei, Szelim és Bajezid után.

És ennek a dolognak a nyitja bizonyára a „herceg” szóban rejlett. És amíg erre rá nem jön, nem lelhet nyugalmat.

Az anyja szerint Mihrimah most már nagylány volt, ezért nem futkoshatott és civakodhatott kedvére a kertben. A tanítóit kellett hallgatnia, megtanulnia a leckéket, és azt tennie, amit a dadái mondtak neki. Ám apja nem így gondolta. Hányszor hallotta, amint azt mondja az anyjának: - Ne nyaggasd már a szultánámat! Hagyd, hadd legyen teljes a gyermekkora!



Mihrimah haragudott az anyjára, de nagyon szerette. Még mindig a fülében zengtek azok a dalok, melyeket kiskorában énekelt neki az ágya mellett. Milyen érzelmes hangja volt az édesanyjának! Milyen meleg. Milyen lágy. Amikor csak anyja kézbe vette azt a hatalmas *balijkit*. - mindenki balalajkának nevezte, ám Mihrimah szerint a balijki jobban hangzott - és énekelni kezdett, a kislány szeme előtt megelevenedett egy teljesen más világ, egy titokzatos, rejtelmekkel teli világ kapui tárultak fel előtte. Nem értette a dal szövegét, és még most sem értette teljesen, hiszen a hangjai, a hangsúlyok, a szavai egyáltalán nem hasonlított semmi másra, amit addig hallott. A szótagokat sokkal inkább az orrüregben képezték.

Hürrem egy napon az ölébe ültette őt, és így szól: - *Dobroje utro* »Jó reggelt!«.

A szavak lágynak tűntek neki. Aztán azt mondta: - Ja tvaja mama, maja ljubimaja gjevuska »Az anyukád vagyok, drága kislányom«.

Amikor anyja azt mondta, hogy „mama”, magára mutatott, amikor pedig azt, hogy „gjevuska”, akkor pedig rá. Néhányszor megismételte: - Mama... gjevuska...

Mihrimah pedig, akit csikizett anyja ujjának érintése, az ölében ülve együtt ismételte anyjával: - Mama... gjevuska

- Ez az anyanyelved, szultána lányom - mondta Hürrem, miközben a haját simogatta. - Abban az országban, ahonnan én származom, ezen a nyelven beszélnek.

- Honnan származol?

- Az ukrán területekről. A folyók, sztyeppék és a havas hegyek országából.

- Szép hely?

- Szép bizony, nagyon szép.

- Szébb, mint ez?

Anyja tekintete elhomályosodott.

- Igen, drága lelkem - suttogta. - Még ennél is szébb.

- Ha így van, akkor miért jöttél ide?

- Hogy rád találjak, kicsim. - Mihrimah aznap vette észre először az anyja szemében fellobbanó tüzet. Tetszett neki az a tűz, de ugyanakkor meg is ijesztette.

Egy ideig szórakozottan nézett az anyjára, aki megsimogatta az arcát. - Mondd még egyszer! Dobroje utro. Ja tvaja mama, maja

ljubimaja gyevuska.

Miközben Mihrimah igyekezett az agyába vésni a szavakat, Hürrem így szólt: - Ez az orosz nyelv - mondta. Szeretett volna tovább mesélni a lányának. Órákig, napokig, megállás nélkül.

- A végtelen sztyeppék, a magas hegyek, a csobogó folyók és Volga anyácska nyelve.

Mihrimah figyelmét nem kerülte el az anyja hangjában lévő lelkesedés és hiányérzetet.

Újra elkezdte neki énekelni azt a dalt. Lássuk csak, hogy is kezdődött...

*Lányodat nem leltük, Kátya anyának a vadászok mondták...*

Ahányszor csak ezt a dalt énekelte az anyja, Mihrimah látta, hogy könny

be lábadt a szeme. Aznap is így történt. Az anyja átölelte Mihrimáh-t, közben egy könnycsepp a szeméből kislánya kezére esett.

Az anyja nagyon szép volt... Az arca, a szeme, a haja... Ahányszor csak Mihrimah az ezüsttükörbe nézett, mindig kérdőn tekintet magára. *Vajon én is leszek olyan szép, mint az anyám?* Sok mindenben hasonlított rá.

Egyezett a szemöldökük, az orruk... Ám az ő haja szőke volt. *De nem vagyok olyan szőke, mint Mehmed,* gondolta, amikor a tükörképét vizsgálta. *Az én hajam olyan, mint a búza, az övé világosabb, tejfölszőke.*

Apjára sokkal jobban hasonlított. A homloka ugyanolyan széles volt, mint az övé, és arca is ugyanolyan kerek. A szeme sem az anyjáéra, sem az apjáéra nem emlékeztetett. *Vajon kire ütöttem?*, töprengett néha. *Az én szemem kék, mint a tenger.* Pedig az apja szeme fekete, az anyjáé pedig a zöld és a sötétkék között játszott. De tekintete az anyjáé volt. Az emberek leikébe hatolt. Ajka a nagymamájára hasonlított. Hafsza szultána mindig így becézte: „Pont úgy nézel ki, mint az apai nagymamám, szépséges szultánám.” Talán idős nagymamája az ajkán kívül más hasonlóságot is felfedezett kettőjükben, de nem mondta.

Mihrimah tudta, hogy nagyon szeretik, de azzal is tisztában volt, hogy a fivéreivel másképp bánnak. Például az apja egy hozzáillő méretű kardot kötött a bátyja, Mehmed derekára, aki vadászat

közben már lóra szállhatott. Szelim és Bajezid még kicsik voltak, de ők is hercegek. És ezt a „herceg” szót mindenki jelentőségteljesen, tisztelettel ejtette ki. Feltétlenül volt valami titok ebben a „herceg” szóban.

Mihrimah egyik reggel megkérdezte az őt öltöztető Eszmától: - Mit jelent az a szó, hogy herceg?

- Azt, hogy padisah urunk gyereke - válaszolt a lány.

- Én talán nem vagyok a padisah gyermeke? - kérdezte Mihrimah elkerekedett szemmel. Eszma elnevette magát, miközben a lány vállára omló haját fésülgette egy faragott elefántcsont fésűvel.

- Micsoda beszéd ez? - kérdezte riadtan. - Persze, hogy a gyereke vagy. De te lány vagy.

- A lányok nem hercegek?

- Nem, a lányok szultánák. Te is a mi egyetlen Mihrimah szultánánk vagy. Ez a válasz egyáltalán nem elégítette ki Mihrimáh-t.

- A hercegek fontosabbak a szultánénál?

Eszma megdermedt. *Mi van ezzel a lánnyal? Honnan veszi ezeket a veszélyes szavakat?* Bólintott, mintha igent mondana, és elkapta a tekintetét Mihrimah fürkésző szeme előtt.

- Miért?

Ezt a kérdést már nem lehetett egyetlen bólintással megúszni. - Azért, mert a hercegekből padisah lehet, amikor felnőnek.

Mihrimah hallgatott egy pillanatig. Eszma szemét fürkészte. - A szultánák nem lehetnek padisahok?

A dadája ezúttal megrázta a fejét.

- Szóval a hercegek a szultánáknál előrébb valóbbak? Apukám, a padisah jobban szereti Mehmed bátyámat, mint engem? A szőke Szelimet és Bajezidot is?

Elhallgatott. Elgondolkodva meredt a kezére. - De miért? - motyogta azután. - Ha én padisah lennék, nem szeretném az utánam következőket.

Eszma kis híján elájult. Próbálta leplezni a meghökkenését. A kislány szájára tapasztotta a kezét, és igyekezett elejét venni, hogy az utolsó szavait meghallja valaki. Ki tudja, mit gondol az, aki ilyen szavakat hall. Már pedig ebben a palotában mindenki mindenről értesült előbb vagy utóbb.

- Ne vesztegessük az időt ilyen kérdésekre! - nevetett a dada. - Hürrem hászeki a lakosztályában várja szépséges szultánját. Ne várassuk hát tovább!

**A**mikor Mihrimah belépett a szobába, Hürrem a széles kereveten Merzukával hímezgetett éppen.

Mihrimah szeretett hímezni, de nem mondta senkinek. Az ember egy hímzőkeretre feszített anyagba alulról beleszúrta a tűt, majd felülről is ugyanezt tette. Ahogy a sokszínű fonalak egymás mellé kerültek, hihetetlenül szép képek rajzolódtak ki. Egyszer ő is megpróbálta, de amikor megszúrta a tűvel a kezét, Eszma elvette tőle.

A dívány mögötti vasrácsos, hatalmas, kiugró ablakon beáradó napsugarak a szoba felét elárasztották fénnel. A szoba másik részében azonban enyhet adó árnyék uralkodott.

A magas mennyezetű szoba csempéit a zöld és a kék szín uralta. Az ajtótól jobbra eső falat egy padlótól a mennyezetig érő háromszintes szökőkút borította. Hogy a kinti fojtó meleg hatását enyhítsék, arany csapos csövekből folyt a víz a kút lépcsőzeteibe, és anyja szobáját megtöltötte a csobogó víz hangja. Közvetlenül a fal mellett egy szépséges lány ült törökülésben, ujjaival egy hangszer húrjait pengette. - Mi ez? - kérdezte Mihrimah.

- Kanun.
- Mi az, hogy kanun?
- Ennek a hangszernek a neve, tengerszeműm.
- Játshatok rajta?
- Persze.

A szolgálólány leültette a kislányt, a hatalmas hangszer az ölébe fektette, és miközben ő lefogta a hangokat, hagyta, hogy Mihrimah pengesse a húrokat.

Igazi varázslat volt.

Az anyja, akárcsak az apja, szerette a hangszereket. Volt egy nagy hasú hangszer, amelyen anyja különösen szívesen játszott. Néha az apja is együtt énekelt velük. Ez mindig azt jelentette, hogy a padisah jókedvű. Mihrimah odavolt ezekért a jelenetekért.

Mihrimah megörült, amikor megpengette a húrokat, és sikerült néhány hangot kicsikarnia. Ám tekintete azonnal elkomorult.

Hürrem, lánya borús arcából azonnal rájött, hogy valami történt.

A kislány nem titkolva haragját odament az anyjához, és hátat fordított a földön, anyja lábánál ülő Szetáret kalfának.

Ez semmi jót nem jelentett. Rendkívüli dolognak számított, hogy Mihrimah hátat fordítson Szetáret kalfának. A három nő összenézett, majd kérdően a kislány dadája felé fordultak, mintha azt tudakolnák, hogy mi történt. Eszma megvonta a vállát válaszképpen. A szolgálólány, aki érezte a szobát betöltő hirtelen feszültséget, a szemével engedélyt kérve lerakta az ölében lévő kanunt, és a falnak támasztotta.

A csendet először Szetáret kalfa törte meg.

- Lááányok, szaladjatok! Megérkezett Mihrimah szultána... Hozzatok pisztáciás sörbetet a holdsugaramnak!

Miközben a szolgálók fel-alá futkostak, Szetáret kalfa mind a négy irányba köpött egyet szokásához híven, hogy az ártó tekintetek elkerüljék a kislányt. Csakhogy ez sem volt elég, hogy megnevetesse Mihrimáh-t. Épp ellenkezőleg, még inkább duzzogott.

- Nem kell!

- Pedig jégveremben hűtött vízzel készült... - próbálta Merzuka lelkesíteni. - Meghintették rózsavízzel. Még pisztáciát is pirítottak hozzá.

- Nem kell!

Karját összefonta a mellkasán, és falra szögezte a tekintetét.

- Pont olyan, mint te - súgta a tatár nő Hürrem fülébe. Hürrem finoman megbökte a könyökével.

Amikor Merzukához került, Hürrem is annyi idős lehetett, mint a lánya. Most a szeme előtt megelevenedett Tacsam Nojan képe, aki az otthonából elrabolt kis Alekszandra Anasztázia Liszovszkát a krími kán anyjára bízta. - Fogd! - mondta a férfi az idős asszonynak. - Elkövettem egy bűnt, ezt az ártatlan gyermeket elszakítottam a családjától. Allah tudja csak, mennyire megbántam. Bárcsak kötél került volna a nyakamba, bárcsak karddal öltek volna meg! Bárcsak leszakadt volna a kezem, amivel elszakítottam őt az otthonától! Szerencsétlenségemre én találtam rá. Ezt a bűnt nem moshatom le magamról. Vedd ezt a kis lelket Güldane anyácskám, és ha akarsz, üttesd le a fejem! Csak ezt a kis szerencsétlent mentsd meg!

*Milyen gyorsan múlik az idő!*, gondolta Merzuka. Milyen gyorsan repültek az évek! Az a kicsi, törékeny, félénk Alekszandra, aki mindemellett makacs volt, mint egy öszvér, felnőtt. A világ egyik leghatalmasabb uralkodójának az asszonya lett, három fiút és egy lányt szült neki. Mindez hihetetlennek tűnt.

- Ha akarod, hoznak neked görögdinnyét - próbálkozott Hürrem.

A kislány ezúttal válaszra sem méltatta, csak megrázta a fejét. Azt sem kért.

- Akkor ülj Szetáret ölébe, hogy meséljen neked! Mi is meghallgatjuk.

Az arab szolgáló azonnal változtatott a testhelyzetén, és helyet csinált Mihrimáh-nak az ölében. A kislány szerette ezt az ötlet. Azon négy ölek egyike volt, melyeket szeretett. Legjobban az anyja ölét szerette. Aztán az apjáét. És Merzukáét, valamint Szetáretét. Mindegyiknek más-más illata volt. Amikor az ölükbe ült, fejét a mellükre hajtotta, és beszívta az illatukat. Szerettei illatától mindig boldognak és biztonságban érezte magát. Különösen Szetáret kalfa párna nagyságú, puha mellére szerette hajtani a fejét és beszívni bőre sajátos illatát...

A szobában mindenki tudta, hogy Mihrimah nem fogja elutasítani, hogy Szetáret ölébe üljön és mesét hallgasson.

Igazából mindannyian odavoltak Szetáret meséiért, amely a gyerekeket azon nyomban álomba ringatta. Sőt, időnként maga Hürrem is kíváncsian várta, mi lesz a mese folytatása. A szolgálólányok látták, hogy sokszor, amikor Hürrem Szetáret meséit hallgatja, szeme titokban megtelik könnyekkel, de úgy tettek, mintha nem vették volna észre. Azt hitték, hogy Mihrimah most is felpattan majd a helyéről, és a szénnél is feketébb bőrű Szetáret nyakába ugrik, hogy: - Mesélj! Mesélj!

Ám a lány váratlan dolgot tett. Otthagyta az anyját, és leült az ablak mély párkányára: - Ne meséljen!

- Miért ne, kismadaram? Hiszen te is imádod Szetáret meséit.

- Az összes meséje hazugság!

Mindenki megdöbbsent.

Hürrem csodálkozva fordult a lánya felé, miközben Merzuka az ujjába szúrta a tűt. Fájdalmában szájába kapta az ujját.

Szetáret kalfa is meglepődött, hogy valaki hazugságnak nevezte a meséit. Méltatlankodni akart, de kénytelen volt lenyelni. - Melyik hazugság, szép szultánám? - kérdezte végül. - A Piros Rózsa és a Kaf-hegy hercege? Vagy a Hold királynő? Vagy a nagy fülű óriás és Karaoglan?

Mihrimah mérgesen felfortyant. - Mind, az összes hazugság... A lányok nem lehetnek királynők... Mindig a fiúk lesznek padisahok. Ezért a hercegek értékesebbek!

Hürrem félbehagyta a kezében lévő munkát, és a dühöngő, ám a sírás küszöbén álló lányához fordult.

- Ki mondta neked ezeket?

A kislány a dadájára mutatott.

- Eszma! - kiáltotta Hürrem. Majd intett a kezével, és hozzátette: - Menjetek ki! Hagyjatok magamra a lányommal! \*

Mindenki gyorsan összeszedte a holmiját és kiment. Hürrem közelebb húzódott a lányához.

- A hercegek értékesek, de a szultánák semmivel sem értéktelenebbek náluk - mondta, miközben a kislány haragos fejét simogatta.

- Ez nem igaz. A hercegből padisah lesz. És a szultánából? Vele mi lesz? Egy padisah az országot irányítja. Hál a szultána mit csinál?

Az anyja merengve nézett rá. Mihrimah mintha megint látta volna felizzani a parazsat anyja szemében. - A szultánák, szépségem - súgta a kislány fülébe -, *az országot irányító férfit irányítják.*

Még hozzá akarta tenni, hogy a szultánák tovább élnek, mint a hercegek, de sikerült tartania a száját. Arra gondolt, hogy Mihrimah így is megjegyezte, amit mondott.

- A szultánák, szépségem - ismételte -, az országot irányító férfit irányítják.

## V ALAHOL A T IRRÉN-TENGEREN

**Belökték a sötét semmibe.** Hallotta, hogy egy hatalmas ajtó irtózatossá zajjal becsapódik mögötte, összekuporodott a helyen, ahova esett. Kisvártatva felemelte a fejét, és körülnézett. A sötétségben kívül semmit sem látott. És ez a félelmetes csend! *Vajon, hol lehetek?*, töprengett. *Egy tömlőében*, válaszolta magának. *Ez a börtönöm, ide temettek.*

Idővel hozzászokott a sötétséghez, de a csend megőrizte. Semmi nesz, semmi mozgás. Egyetlen hangot sem hallott. A szeme kutatott valami után a sötétben, de semmit sem látott. Egymáshoz láncolt lábakkal feküdt.

Vajon mennyi idő telhetett el? Nem tudta. Felkelt, és a sötétben a kezét maga elé nyújtva tett néhány lépést, ameddig a lánc engedte. Egy reszketeg, határozatlan lépés, aztán még egy... *Istenem, miféle hely ez?* Nem volt vége. Egy fal nélküli sötétségbe vetették. Csak a hideget, a nedvességet és a sötétet érzékelte. Mivel rájött, hogy egyenesen előre haladva nem éri el a helyiség végét, jobbra fordult. Ismét előrenyújtotta a karját. Újra lépegetni kezdett abban a reményben, hogy talál egy falat abban az irányban. Egy lépés, aztán még egy... aztán három, öt, tíz... Végül kezével megérintett egy nyirkos, mohás, félelmetes dolgot. A falat. *Ez biztosan egy hosszú, folyosó*, gondolta. Nem értette. *Miért?*, tette fel magának a kérdést. *Miért egy ilyen végtelen hosszú helyre vetettek, egy kis cella helyett?* Még nem tudta, hogy attól a naptól kezdve ezt a kérdést még vagy milliószor felteszi magának, és egyszer sem tud majd válaszolni rá.

Lerogyott. Már nem félt annyira, mintha egy végtelen sötétségben érezné magát. Örült, hogy megtalálta a falat. Legalább volt valami, amit elért, ha kinyújtotta a kezét. Valami, ami a világhoz tartozik.

Esze a másik falon járt. Vajon milyen messze lehet a másik fal? Van-e egyáltalán? Nem mert elindulni újabb felfedezőútra. És ha nem ér át a másik oldalra? Újból elveszítheti az irányérzékét. Mihez kezd, ha nem talál megint egy szilárd pontot, aminek nekítámaszthatja a hátát, és eltéved a sötétben?



Hátát a nedves, hideg falnak nyomta, és órákig nem mozdult ültő helyéből. Talán napok teltek el így, ki tudja. Apró jelenések tűntek fel, majd el a szeme előtt. Azt hitte, hogy csak a képzelete játszik vele. Vagy álmodott? Akárhogy is legyen, ő már beletörődött. Volt valami fény ezekben a felvillanó jelenségekben. Egy hajó, hatalmas dagadó vitorlákkal... A végtelen kék tenger. Aztán valaki, akinek láncot raktak a lábára, mezítláb járkált a nedves deszkákon. Ki lehet az? Az arcát nem tudta kivenni... - Hééé - üvöltötte.

- Vigyenek ki innen!

A kiabálására csend volt a válasz.

Ha itt kell maradnia, meg fog halni. Ezt felfogta. Anélkül, hogy a hátát elvette volna a faltól, elkezdett csúszni az egyik irányba. Centiméterről centiméterre haladt, bár neki kilométereknek tűnt a távolság. Nem akarta elveszíteni a falat, amelynek támaszkodott, nem akart egyelőre tétovázó kútba esni. Látni akart valamit vagy hallani egy hangot, de a nagy erőfeszítésektől elfáradt. Térdre rogyott. Kétségbeesetten igyekezett megtalálni a falat. Hál' istennek ujjaival sikerült újra kitapintania.

Ismét felállt. Nagy nehezen továbbment. Amikor a nyirkos, mohás fal helyét valami kemény, száraz dolog vette át, hirtelen megtorpant. Az összes érzéke éber lett. Mi ez? Megvizsgálta a két kezével. Érezte a vas hidegét. *Ajtó*, kiáltott fel magában. Ez bizonyára a börtön ajtaja. Úgy döntött, hogy nem válik el mellőle. Mi van, ha végül kinyílik? Lerogyott közvetlenül az ajtó mellett... Türelmetlenül várta, hogy elaludjon.

Váratlanul megérezte valamit. Mintha az ajtó mellett lenne valami. A kezével tapogatózott, és megtalálta... valami, ami kemény, mint a kő! Érzett valami bizonytalan illatot. - Kenyér! - kiáltott fel. A néma csöndben ágyúdörrenésnek hangzott a szó. Vagy a gondolatai ilyen hangosak? Vagy hangosan kimondta talán, amikről azt hitte, hogy csak gondolja? A halálos némaságban csak az agya reménytelen magányának sikolya volt ez a két szótag, amely betöltötte a hideg és nyirkos sötétséget?

Először döbbsent rá, hogy mennyire éhes és szomjas. Nem is emlékezett rá, hogy mióta nem evett és nem ivott semmit. Kénytelen volt beleharapni ebbe a kőkemény dologba. Először letépett egy darabot a fogával. Próbálta a nyálával meglágyítani a szájában.

Miközben nyelte, a száraz kenyér felsértette a torkát. Nagy nehezen harapott még egyet. Nem szabad mindet megennie. A maradék kenyeret lerakta a földre, és azonnal mellé ült, nehogy elveszítse.

Aztán tovább tapogatózott. Semmi. A szomjúságtól kisebesedett ajkát megnedvesítette nyelvével, amely úgy megdagadt, hogy alig tudta mozgatni a szájában. Miközben a másik oldalon kutakodott tovább, ujjaival megérintette azt a dolgot, amiért imádkozott. Egy törött agyagkorsó volt. Mohón a szájához emelte. - Víz - kiáltotta lelkesen. - Víz!

A vizeletszagú folyadékot mohón kortyolta. A korsót is óvatosan a kenyér mellé rakta. Nem mozdult.

Rettegve fedezte fel, hogy kezdi magát erőtlennek érezni. Szédült. Próbált felállni, de nem sikerült neki. A térde nem engedelmeskedett neki. Hirtelen villámként hasított agyába a gondolat. *Méreg!* Talán a vizet megmérgezték? Miközben a földön fetrengett, átfutott agyán a gondolat: *Miért? Hiszen a kezükben vagyok, miért mérgeznének meg? Ha meg akarnak ölni, annak ezernyi módja van, miért vetettek akkor ide, hogy a vizemet megmérgezzék?*

Mivel egy lépésnyire sem látott maga elé, csak a sötétség tátongott körülötte,

Akkor úgy döntött, hogy nem lehetett méreg. Valami más volt, de micsoda? Valami, amitől elálmosodott, ami elragadta őt a földtől és a magasba repítette. Valami, amitől még messzebbre akart repülni, amitől az a vágy támadt benne, hogy még magasabbra jusson.

Valamit érzékelt a közelben. Valami mocorgást, valami mozgást. Olyan volt, mint egy földön kúszó fark. Egy patkány. Érezte az állatot. Nem is, inkább hallotta. Hallotta az állat farkának sercegését a kőpadlón, és lábai halk neszezését.

*Nehogy a kenyeremhez éj, patkány!*, futott át az agyán. Uram, irgalmazz! Megint ugyanaz történt. A fejében megfogalmazódott gondolat sikolyként hasított a halálos csendbe. A kenyeret az ölébe vette, nehogy a patkány rávesse magát.

Nem tudott tovább parancsolni a szemhéjának. Repülni kezdett az üresség felé. *Hallom a gondolataimat.* A sötétségben hallotta a hangját. Igen, hallotta a gondolatait. - Hallom őket - mondta, majd lehunyta a szemét.

## KELJ FEL!

**E**lőször azt hitte, hogy a hang a felhők közül jött, amelyeken repült. Biztosan csak álmodik. Minden fényárban úszott. Mintha a Nap felé repült volna. Már repülő árnyakat is látott maga mellett, melyek hol közeledtek hozzá, hol távolodtak tőle. *Nők!* Ezek repülő nők voltak. Repülő nők, akik elefántcsontszín meztelen teste kilátszott a fátylak alól, melyek a testüket fedték.

Talán meghalt. Nem is talán, feltétlenül meghalt, és most a Paradicsom kapujában az angyalok várták őt.

Reszketett. *Nem lehetek halott,* gondolta azonnal. Ha halott lenne, nem érezné, hogy reszket. Vagy érezné? Ki az, aki ismeri az igazságot? Talán a holtak is éreznek.

*Nem, nem. Biztosan csak egy álom, futott át az agyán. Álmodom. Méghozzá csodaszépet. Egy észveszejtő álmot, amelyből nem akarok felébredni.*

Nem bírta megállni, hogy ki ne nyújtsa a kezét a repkedő nők felé. Épp próbált megfogni egy lágyan hullámzó hajú nőt, amikor újra felhangzott az a mennydörgésre emlékeztető hang.

- Kelj fel!

A hang gyorsan szertefoszlott és elnyelte a sötétség. A repkedő nők is eltűntek, ugyanolyan gyorsan, ahogy felbukkantak. A hideg kövön fekvő tért magához. Az égzengés ismét felhangzott.

- Kelj fel!

Miféle félelmetes hang volt ez? Honnan eredt? Igyekezett megtalálni a hang forrását. Talán jobb felől jött? Szemből? Balról vagy a háta mögül? De hát a háta mögött ott van a fal... Te jó ég! Kezét hátra nyújtotta, de nem találta a falat... Nincs ott! A fal eltűnt. Hogy történhetett ez? A karját kinyújtva próbálta kitapogatni az előtte lévő sötétséget. Nem lelte a falat. Ismét a végtelen semmi közepén volt. Hogy került ide? Pánikba esett. Mi történt? Természetesen az ajtót sem találta. Odalett a kenyere is, és a vize is... És egyszer csak ezt a félelmetes hangot hallotta.

- Kelj fel!

Feltérdelt. Hogy rájöjjön, honnan jön a hang, örülden forgolódni kezdett. Észrevette, hogy előrébb, onnan, ahol ennek a semmibe húzódó folyosó mennyezetének kell lennie, egy vékony kék fényoszlop szűrődik be. Megpróbált egy-két lépést tenni abba az irányba.

- Kelj fel, Isten kiválasztotta!

A hang ezúttal a háta mögül jött. Ebben biztos volt. Gyorsan odafordult. Úgy tűnt, hogy azt a kék fényoszlopot egy pillanatra épp a háta mögött látta. - Ki vagy te? - kiáltotta minden erejével. - Hol vagy?

- Ott, ahol lennem kell, Alejandro!

Most bal felől jött a hang. Miközben arra gondolt, hogy menten megőrül, most sokkal távolabbról hallatszott a hang.

- Én mindig Isten jobb oldalán ülök, Alejandro. Már elfelejtetted? Micsoda?

Megállás nélkül forgolódott, de semmit sem látott. A földre rogyott.

*Ajandro? Ez meg mit jelent?*, kérdezte kínlódva a földön.

A kék fényoszlop ezúttal nagyon közel ereszkedett le. Az égzengés mintha fejbe vágta volna.

- Te vagy Alejandro! Ez a megszentelt neved.

*Micsoda?*

- Én Iszmail vagyok - mondta.

Azt hitte, hogy üvölt, ám hangja csak suttogásnak hangzott.

- Nem vagyok Alejandro. Ez valami tévedés. Én Iszmail vagyok. Murád Reisz fia. Turgut Reisz matróza vagyok, Alajjei »Alanya« Iszmail.

- Tévedsz, sevillai hős Alejandro.

A hang és a kék fényoszlop nagyon eltávolodott tőle. Hogy lehet ez? Hogy lehetett, hogy ugyanaz a hang egyszer épp mellette szólt, majd egy pillanattal később a távolból?

- Isten téged választott, Alejandro - mondta a hang.

- Miért választott engem? - kérdezte dühösen, miközben megfordult. - Vigyen ki engem innen! Itt valami tévedés van, nem vagyok Alejandro. Matróz vagyok, Alajjei Iszmail. Túrgut Reisz embere.

A kék fény szempillantás alatt felvillant néhány helyen, majd eltűnt.

- Gyermekem - szólt a hang épp a feje felett. Ezúttal végtelenül lágy, sőt simogató volt - Kelj fel, és adj hálát Istennek, amiért téged választott!

A kék fény ismét hol itt, hol ott tűnt fel egy pillanatra, hogy aztán ugyanilyen gyorsan el is tűnjön. És mindig ugyanaz a hang hallatszott.

- Kelj fel, és adj hálát Istennek, amiért téged választott!

- Kelj fel és adj hálát!

- Kelj fel!

- Adj hálát!

Ismét szédült, és kezdett elsötétülni előtte minden.

- Ki vagy te? - motyogta. - Ki vagy? Lépj elő, és mutasd meg magad! Miféle kiválasztás? Miért választott ki Isten engem?

Aztán eltűntek a kék fényoszlopok. Ebben a koromsötét semmiben minden újra abba a szerencsétlen némaságba burkolózott. A lélegzete úgy dübörgött ebben a csendben, mint a vihar.

- Ki vagy? - kérdezte, majd elterült. *Iszmail vagyok, válaszolt magának, liugut Reisz embere, Alaijeilszmail. IljaszReisz fiának, Murád Reisznek a fia...*

A hangja elhalt, szeme lecsukódott...

**A**mikor magához tért, a feje majd' szét robbant, úgy fájt. Csodálkozott. A fal ott volt mögötte. Jobbra nyújtotta a kezét és megérintette a kökemény kenyeret. A csorba kancsó is mellette pihent. *Biztosan megőrülök*, futott át az agyán. Hiszen az imént még a sötétség közepén volt, és egy hang egyfolytában Alejandrónak szólította. Most is minden koromfekete volt körülötte. A mohás fal előtt hevert. Mikor került ide? Hogy találta meg ezt a falat a semmiben?

*Az imént? A kérdés nem hagyta nyugodni. Valóban csak az imént történt? Vajon mennyi idő telt el? Milyen hosszú ideig aludhatott? Vagy inkább úgy kellene kérdeznie, hogy mennyi ideig volt ájult? Nem tudom, semmit sem tudok*, zokogta.

Ahogy jobb karját felemelte, a háta mögött érezte az ajtót. Ismét a régi helyén volt, ott, ahol megfogadta korábban, hogy nem tágít mellőle, nehogy elveszítse. De hogy történhetett mindez? Csak álmodta volna az egészet? Rendben, a repkedő meztelen nőket

valószínűleg csak álmodta, na de az a hang! Az a mennydörgő hang, amely egyfolytában azt zengte, hogy „Kelj fel!”, meg, hogy „Alejandro!” És azok a mindenhol felbukkanó, majd eltűnő fénynyalábok... Azokat is álmodta volna?

*Megőrülök*, gondolta. Ismét hallotta a gondolatait. *Lehetetlen*, morgott. *Beszéltem azzal a hanggal. Kérdéseket tettem fel neki, és ő válaszolt. Láttam azokat a fényeket.*

Beleharapott a kenyérbe. Ezúttal, mintha kicsit puhább lett volna. Vagy csak neki tűnt így? Hosszasan rágcsálta. A maradék darabot az ölébe tette, és remegő kézzel nyúlt a kancsóhoz. Ivott néhány nagy kortyot. A szája két oldalán kifolyó vizet igyekezett felfogni.

A gondolataiba mélyedt. Mennyi idő telt el, mióta idehozták? Igyekezett összeszedni a gondolatait. Két éve esett a spanyolok fogságába. Ezt tudta. De arra sehogy sem jött rá, hogy mennyi ideje vetették ebbe a végtelen sötétségbe.

Egy pillanatra mintha fény gyűlt volna az agyában. Eszébe jutott, hogy egy fekete zsákot húztak a fejére. Újból érezte, ahogy a szél korbácsolja fájdalomtól gyötrődő testét. Örült, hogy néhány bizonytalan dolgot fel tudott idézni. Először egy véget nem érőnek tűnő kőlépcsőn bevonszolták valahová. Aztán hallotta, ahogy ugyanazon a kőlépcsőn csörög a lábán lévő lánc, és levitték a föld alá hét emelet mélységbe. Eszébe jutott, hogy körülvette a nyirkosság hidege és az az undorító szag. Egy durva kéz kioldotta a kezét összekötő kötelet. Letépték a fejéről az arcát teljesen eltakaró fekete csuklyát. Csak egyetlen pillanatra látta a nedvességtől teljesen mohás falon lévő fáklya remegő, gyenge fényét.

És emlékezett a hangra. Arra az undorító röhögésre, amely a velejéig hatolt.

- Isten hozott a pokolban.

Utána ebbe a végtelen sötétségbe vetették. A mélységben, ahová el volt temetve, csak a láncainak csörgése maradt a fülében. Aztán minden elhallgatott.

Nem. Volt ott még egy hang. A tenger! Mintha a hullámok püföltek volna egy helyet.

*A tengerbe temettek engem.*

Visszaemlékezett, hogy ugyanígy üvöltött akkor is.

És ott volt a tengerbe süllyesztett helyen. Néhány napig. Néhány hétig, néhány hónapig. Talán évekig is.

Egy ideig hallgatta a börtöne falait csapkodó hullámok morajlását. Más hang nem volt.

Csak a hang, mely Alejandrónak nevezte.

Érezte, hogy a menekülés egyetlen útja, ahhoz a hanghoz kapcsolódik. Nem tudta, miért gondolja így, de így volt. Várta, hogy a hang újra beszéljen vele. Vajon kié volt? Amikor megkérdezte tőle, hogy hol van, azt válaszolta, hogy ott, ahol lennie kell. „Mindig Isten jobbán ülök.” Vajon ez mit jelenthetett? És miért hívta őt folyamatosan Alejandrónak? Na és ott volt az a mondat, amelybe minden ízében belemolett. „Isten kiválasztott téged” Miért választotta ki őt Isten? És honnan jöttek azok a folyton megjelenő és eltűnő kék fényoszlopok? Miért mozgott a fény megállás nélkül? És miért máshonnan jött mindig a hang? Hogy volt mindez lehetséges?

Felemelte a fejét, és hallgatta a sötétség hangját. Csak a patkányok neszezését hallotta.

Elnyújtózott a padlón. Ismét álmodni akart. Az álmok szépek voltak. Fényesek... Azt a hangot az álom közepén hallotta. Talán ismét így lesz. Lehunyta a szemét. Aztán kinevette magát. *Bolond, morogta. Mintha lenne itt bármi fény is. ami megakadályozná, zavarná, hogy elaludj, ha lehunyod a szemed... Aludj... Merülj álomba...*

Eszméletét vesztette.

**Bár nagyon szerette volna**, ezúttal nem látott röpködő lányokat az álmában, csak egy rongyokba öltözött férfit. Hatalmas keresztet cipelt a vállán, esve-elve próbált haladni. A fején töviskoronát viselt. A tüskék felsértették a homlokát, és arcára folyt a vér. A cipelt teher súlyától megbotlott és elesett, miközben a sötétségből kinyúló kezek ostorozták...

Minden rettentően valóságosnak tűnt, mintha nem is álom lenne. *Lehet, hogy ébren vagyok?*, töprengett Iszmail. - Hagyjátok békén! - üvöltötte. Legalábbis úgy vélte, hogy üvölt.

Fel akart kelni, és odamenni, de minden kezdett szertefoszlni. A sötétség fokozatosan elnyelt mindent. Előbb eltűnt a keresztet cipelő

férfi, majd eltűntek a kegyetlen kezek, melyek püfölték, korbácsolták. Ugyanolyan gyorsan semmivé lettek, mint ahogy felbukkantak.

- Beszélj! - kiáltotta. - Rajta, szólj hozzám!

De csupán egyetlen dolgot hallott, a mellette elszaladó patkány lábának neszezését. Érezte, hogy az állat éppen a lába alatt áll meg. Aztán érezte, amint a kis rágcsáló bajusza hozzáér a meztelen lábához. Rémulten összerándult. - Tűnj el onnan! - kiáltotta rúgkapálva. - Tűnj innen, és keress magadnak más ennivalót, mint az én húsom!

Minden tele volt patkánnyal. Éhes, jókora hízott patkányokkal. És amíg ő alszik, talán őt is elkezdik megenni... Összerándult a gondolatra. A karját előre tartva a sötétségbe vetette magát. Abba az irányba, ahol imént a hátán keresztrel csetlő-botló férfit látta... Talán egy jel volt ez. Ki tudja, talán arrafelé található egy kijárat. Csak ment, csak ment, de nem lelta a sötétség végét. Valamibe beleütközött, elesett. Felnyögött fájdalomában, ahogy a térdét beverte a földre. A kezével tapogatózva kereste a dolgot, ami miatt elesett. Megtalálta... Egy hosszú faléc volt... Egy hosszú, hatalmas deszka, melynek két oldalra kitért karjai voltak...

A kereszt! Szóval az imént látott dolog, amiről azt gondolta, hogy csupán álmom volt, mégis valóság lehetett. A keresztet cipelő ember tényleg elvonult előtte.

- *Tehát igaz, valóság! A keresztet cipelő férfi tényleg elvonult előttem!*

Kiabálására a láthatatlan falról érkező visszhangok válaszoltak: „Tehát igaz, valóság! A keresztet cipelő férfi tényleg elvonult előttem!”

Iszmail a kereszt mellett ismét elvesztette az eszméletét.



# ÚJ SZERÁJ, SZULTÁNI HÁREM

*Isztambul*

**M**ihrimah, anyja fő udvarhölgye, Merzuka elé lépett, és merően nézett rá.

- Becsaptál.

Merzuka a lány szemébe nézett, mely olyan kék volt, mint a végtelen ég, és pajkosan nevetett. - Mire is gondolsz egészen pontosan, szultána?

Ezzel arra célzott, hogy a szukánál több témában is becsaphatták, de Mihrimah erre nem jött rá. Mint mindig, amikor mérges volt, az arca két oldalán vállára omló szőke haját csavargatta a mutatóujjával.

- Mire gondolnék? Arra, amit a felnövésről mondtál.

- A felnövésről?

- Igen, a felnövésről. Megkérdeztem, hogy mikor fogok felnőni, és te mit feleltél?

- Mit feleltem?

A szobában tartózkodó lányok félbehagyták, amivel foglalatostkodtak, és fülelni kezdtek erre az érdekesnek ígérkező párbeszédre.

Mihrimah elengedte a kezével felcsavart haját, amiből egy fűrtöt formázott. A két hajtincs, amely kiszabadult az ujja fogságából, lefelé nyíló gyűrűket formált.

- Azt mondtad, hogy számoljam a napokat Számold szépen sorjában

őket, és meglátod, egyszer csak felnőttél”, ezt mondtad.

A szobában mindenki nevetett. Mivel a padisah lánya előtt nevetni tiszteletlenségnek számított, a fejüket elfordították, és próbálták leplezni a mosolyukat.

- Igen, jól mondtam.

A kislány mérgesen dobbantott.

*Pont olyan, mint az anyja*, futott át Merzuka agyán. Mióta a krími szeráj- ban találkoztak, amikor csak Alekszandra dühbe gurult, ő is ugyanígy toppantott a sarkával. Merzuka nyelve nem tudta

megszokni, hogy Hürremnek hívja. Hiszen, az asszony az ő Alekszandrája volt, és kész.

És még mindig ugyanígy tett. Amikor a rabnők hálótermében élt azokban a nehéz hónapokban, és sehogy sem akarták Szulejmánnak bemutatni, papucsá hegyes sarkával a háremaga, Csuhadar Szümbül aga lábára taposott. És most a kislánya ugyanezt csinálja. *Az alma nem esik messze a fájától*, mosolygott magában.

Mihrimah a haragtól elcsukló hangon kiabált. - Én nem tudok addig elszámolni! - mondta. Sóhajtott. - És olyan sok nap van még.

Miközben a kislány úgy tett, mintha a két keze ujjain számolgatna, ismét titkos kuncogás ütötte fel a fejét. Merzuka maga mellé húzta a kis szukánál, és a karjába vette. De a kislány haragja nem csitult.

- Abbahagytam a számolást - dohogott a kis szultána.

- Jól tetted.

- De ha nem adom egymáshoz a napokat, nem fogok megnőni.

A tisztelettudó somolygás most hangos nevetéssé vált. Az egyik szolgálólány megszólalt.

- Az lehetetlen, szultánám. Biztosan meg fogsz nőni. Nagylány leszel.

Szetáret kalfa vidáman közbeszólt.

- Lányok, láányok... Közhírré tétetik, hogy Hürrem asszony egyetlen leánykája, és urunk, Szulejmán szultán Napja és Holdja, szívünk királynője, Mihrimah szultána megnőtt...

Az arab nénje kikiáltót utánzó vidám hangja őt is megnevettette. Mihrimah kiszabadult Merzuka karjaiból, és odaszaladt Szetáret kalfához. A nénje meg akarta ölelni, de úgy tett, mintha nem tudná felemelni. - Ó jajj! - panaszolta.

- Jaj, lányok, mi szükség van rá, hogy összeadva számolja a napokat? Nézzétek csak, hogy megnőtt a szultánánk! Már nem is tudom felemelni!

Ezután senki sem számolta a napokat, de az idő olyan gyorsan múlt, mint ahogy a víz folyik. Mihrimah gyorsan megnőtt. Már nem rángatta Hürrem szoknyáját esténként, hogy játszanak árnyjátékot.

Mihrimah emlékezett rá, hogy amikor először látta, ahogyan az anyja kezével formálta árnyékpillangó repkedett a falon, örömeiben nem

tudott a helyén maradni. A pillangó verdesett a szárnyával és repült. Amikor a pillangó eltűnt, egy fenevad jelent meg helyette. Hatalmas szeme, és akkora szája volt, mint a tűzhely, amit a szeráj konyhájában látott. Hogy csodálkozott azon, ahogy a falon lévő fenevad kinyitotta és becsukta a száját, ahogy anyja az ujjait mozgatta. Sosem feledte ezt a pillanatot. Szinte elvarázsolta. Még pislogni is elfelejtett. Milyen szórakoztató is volt az árnyjáték!

De vajon miért sírt az anyja, aki életre keltette az árnyékokat?

- Miért sírsz?

- Nem sírok, szultánám.

- De sírsz.

- Biztosan a szemembe ment valami, drágám.

- Tudom, hogy sírsz.

Merzuka lerakta a díványra a kezében lévő hímzörámát, és odament hozzá.

- Hürrem hászeki nem sír - mondta kedvesen. - És te sem fogsz sírni, amikor felnősz. Hogy senki ne mondhassa azt, hogy Hürrem lánya sír.

Aztán magához húzta őt, és odahajolt a füléhez. - Az árnyjáték anyád eszébe juttatta a saját gyermekkorát, a faluját, és a szüleit. Édesanyádnak van egy Vaszilij nevű nagybátyja. Ezt a játékot ő tanította meg neki.

- Te honnan tudod?

Merzuka meglepődött. Ilyen volt ez a kis szultána. Az ember nem tudta, mit is válaszoljon neki, ha kérdezett.

- Tudom, és kész. Elmesélte nekem. Ha eszébe jutnak azok a napok, édesanyád szeme könnybe lábad.

A kislány óvatosan visszatért az anyukájához, aki méltóságteljesen ült a díványon. Térdre rogyott előtte, és megragadta a kezét. Az arcára tette anyja meleg kezét, és ismét olyasmit mondott, ami meglepte Merzukát és az anyját.

- Amikor gyerek voltál, nagyon megbántottak?

A két nő egymásra nézett. Hürrem megsimogatta lánya szőke haját. Anya és lánya szép szeme megtelt szeretettel. Az anyja a szempilláin megülő könnycseppekből álló függöny mögül egyetlen kislányára emelte tekintetét. - Nem, lelkem - suttogta -, nem bántottak.

Mihrimah boldogan mászott anyja ölébe. Megsimogatta könnyáztatta arcát. - Meséld el nekem! Rajta, mondd el!

Merzuka és Hürrem ismét egymásra néztek. Hürrem tekintete mintha azt üzenté volna, hogy tetszett neki, amit csinált. - Most nem lehet - válaszolta kitérően.

Mihrimah meg sem hallotta, amikor nemet mondtak neki. Nagyon jól tudta, hogyan lehet a „nem lehet”-ből „igen”-t csinálni. A ruháját szagatva felverte egész környezetét, és a „nem lehet”ből „lehet” lett. Am anyja hangja, aki azt mondta, hogy most nem lehet, olyan meleg, olyan szép, és olyan szeretetteljes volt, hogy nem haragudott rá.

- Miért nem lehet?

- Mert nem. Ha anyukád azt mondja, hogy nem lehet, akkor nem lehet. Talán majd máskor.

- Máskor?

- Igen, ha felnőttél.

Ez a válasz fájt neki. Mikor nő meg? Bármit tett is, nem nőtt fel. Mindig mindenkitől ugyanazt hallotta: „Majd megcsinálsz, ha nagy leszel. Majd felveheted, ha nagy leszel.” Utálta, amikor ezt mondták neki. Mindent akkor csinálhat majd, ha megnőtt. Mégis, mikor fog felnőni? Hiába gondolta úgy, hogy már felnőtt, tudta, hogy ez nem így van.

A melle még egyáltalán nem hasonlított a nagylányok mellére. Teljesen lapos volt. A nagylányoké nem ilyen.

- Az enyém mikor lesz olyan? - kérdezte a dadáját egy napon.  
Eszma

pipacsvörös lett. - Amikor nagy leszel.

És Mihrimah most már tényleg fel akart nőni. Igazából.

Anyja ölében zsörtölődött. - Mikor nővök végre meg?

Anyja keze, mellyel a haját cirógatta, egy pillanatra megállt a levegőben.

Aztán ismét mozgásba lendült.

- Amikor kilencéves leszel, Dunyáskám.

Pillanatnyi csend támadt. - Én kilenc éves koromban lettem nagylány - súgta az anyja. - Mire kilenc éves leszel, te is megnősz.

Az anyja miért csak akkor hívta Dunyáskának, amikor egyedül voltak? Mihrimah még erre sem jött rá. - Ezt a nevet adtam neked az

anyanyelvemen - mondta egyszer az anyja. - Te vagy az én kis Dunyáskám.

Miért? Hiszen az ő neve Mihrimah volt.

Nem tudta. Semmit sem tudott. És minden olyan bonyolultnak tűnt neki. Olyan sok dolog volt még, amit Mihrimah meg akart tanulni.

**M**indent nagyon gyorsan tanult. Az arabbal könnyen boldogult, de a latin, francia nehéznek tűnt Mihrimah számára.

- Ezt mind meg kell tanulnom?

- Igen - válaszolta Szulejmán szultán. - Mert szultána vagy.

- Milyen nehéz szultánénak lenni!

A padisah elnevette magát. - Ráadásul Szulejmán szultán lánya vagy.

- Az még nehezebb?

- Bizony, hogy nehezebb.

Most már megértette Mihrimah, milyen nehéz dolog Szulejmán szultán és a szépséges Hürrem lányának lenni.

Egyik hodzsa a másik után jött hozzá. Eleinte nagyra nyitotta kék szemét, és lelkesen hegyezte a fülét, ám egy idő után a figyelme elkalandozott. Ilyenkor szembesült azzal is, hogy van annak jó oldala is, ha valaki szultána. Mikor azt mondta, hogy megint nem érti, a hodzsái türelmet erőltettek magukra, és nem éreztették vele, hogy elégedetlenek. Ki merne haragudni egy szultánára? Türelmesen elmagyaráztak neki előlről mindent.

Ám ami Hürremet illeti, ő nem volt vele olyan türelmes, mint a többi tanítója. Könnyen elveszítette a türelmét, és ilyenkor kiabált.

Bár mindenki könyörgött neki, hogy alkalmazzon egy kiváló zenészt erre a feladatra, ragaszkodott hozzá, hogy ő maga tanítsa meg a lányát kanunon és udon játszani. Szulejmán szultánnak és Hafsza szultánénak is tetszett, amikor anyát és lányát hallották együtt hangszeren játszani és énekelni. Mihrimah látta, hogy milyen boldog az apja, amikor ő átfogja az udot, és a húrok közé csap. Oldalára hevert a díványon, hátát selyem párnákkal támasztotta meg, és kedvtelve nézte, ahogy a lánya ujja fel-alá járt a húrokon. Kezdő próbálkozások voltak ezek, de apját boldoggá tették.

És Mihrimah örült, hogy boldoggá tette az apját.

A padisah azt is tudta, bár ezt nem hozta Hürrem tudomására, hogy a hászekije próbálja oroszul tanítani a lányukat. Ugyan mi maradhatott a szerájban titokban! Az semmiképpen sem, hogy a padisah kedvence minden nap leülteti magával szemben a lányát, és az anyanyelvére, valamint balalajkázni tanítja.

Hürrem minden nap tartott nyelvórát. Mihrimah eleinte zúgolódott, de amikor anyja figyelmeztette, hogy „Anyám az anyja nyelvét beszélte, én is az anyám nyelvén beszélek, és te is fogsz beszélni az anyukád nyelvén”, akkor felhagyott az ellenkezéssel. Igyekezett kívülről megtanulni a szavakat, melyeket anyja tanított neki. Hürrem törökül mondta neki, ő pedig oroszul megismételte.

- Köszönöm szépen?
- Balsoje szpasziba.
- Elnézést?
- Izvinyitye.
- Legyen szíves?
- Pazsalujszta.
- Hogy hívják?
- Kak vasz zavut?

Hürrem itt nevetett, és újra megkérdezte, hogy hívják. Tudta, hogy anyja azt akarta, hogy azt mondja, Dunyáska a neve, de inkább azt felelte szépen oroszul, hogy:

- Minyá zavut Mihrimah.
- Teljes szívemből üdvözlöm?
- At vszej dusi...

Ami ezután következett, arra sehogy sem állt rá a nyelve. Hürrem fejezte be helyette. - Pazdravljaju... Rajta, most mondd te!

- At vszej dusi pazd...
- Pazdrav?
- Pazdravljaju.
- Ügyes vagy, lányom!

Mihrimah örült, hogy sikerült kimondania, és tapsikolt örömeiben.

De az igazi örömet azon az estén élte át, amikor balalajkakoncertet adott.

El sem tudta hinni.

Mindenki ott volt. Természetesen az apja és a nagymama is.

Szulejmán szultán, mint mindig, most is a díványra telepedett. Egyik lábát maga alá gyűrte, a másikat a melle elé húzta, és egyik karját rátámasztotta. A kezében hatalmas gyöngyökből fűzött olvasót tartott. Mihrimah odatolt a hangért, amit az olvasó lecsúszó gyöngyei keltettek apja ujjai között.

Az oldalsó díványon, teljes méltóságban a nagyanyja, Hafsza szultána ült. Kissé sápadtnak tűnt. Mondott valamit halkan a mellette, a dívány szélén ülő anyjának, aki ugrásra készen ült ott, de Mihrimah nem hallotta az őt rejtő rácsok mögül, hogy mit mond. Hürrem bólogatva hallgatta, és időnként egyszavas válaszokat adott neki.

Ott volt a nagynénje, Hatidzse szultána is. Ők kelten nagyon szerették egymást. Mihrimah állandóan azért könyörgött, hogy hadd menjen el Hatidzse szultána palotájába, ám Hürrem nem egykönnyen engedte el. Pedig Mihrimah biztosan tudta, hogy anyja is szereti Hatidzse szultánál. Nagyon jól megértették egymást. *Akkor pedig anyukám nem a nagynénémet nem szereti, hanem a sógorát, a pasát,* mondta Mihrimah magának. Ahogy sok más egyéb dolgot, annak okát sem tudta, hogy miért nem kedveli egymást Ibrahim pasa és az anyja, de abban biztos volt, hogy ki nem állhatják egymást.

Merzuka, mint mindig, az anyja lábánál elhelyezett báránybőrön ült törökülésben.

Szetáret kalfa mellette ült. Dzsáfer aga pedig néhány icsoglannal az ajtó mellett cövekelt.

Mehmed közvetlenül az apja mellett, térdre tett kézzel szálfegyenesen ült tiszteletreméltón. Most is a fején viselte azt a hatalmas turbánt. Amikor a fejét kissé megmozdította, a turbán megingott, és a fiú kénytelen volt a kezével megigazítani, nehogy leessen. Szelim és Bajezid egy szőnyegre kuporodtak.

Ahogy látta, mindenki készen állt. Esmát leszámítva. A dadája, mint mindig, mellette volt, és az izgalomtól szinte elájult. Anyja izgatottsága semmiben sem maradt el Esmáétól. Amikor izgult, arca mindig lángvörös lett. És most megint ilyen volt anyja arca.

*És én? Én vajon izgulok-e?*, kérdezte magát Mihrimah.

Ha az izgalom azt jelenti, hogy az ember szíve úgy kalapál, mint a janicsár zenekar nagydobja, akkor igen, ő is izgult. Méghozzá

nagyon. Elérkezett az idő, hogy megmutassa, mint gyakorolt anyjával titokban hónapokon keresztül.

- Felsőleges szultánom.

Anyja hangja kizökkentette Mihrimáh-t a gondolataiból. Közelebb húzódott a rácshoz, hogy jobban lásson és halljon. Anyja felállt és enyhén meghajolt apja előtt. *Istenem, milyen szép!*, futott át az agyán. *Anyám a legszebb nő a szerájban. Olyan szép, mint egy ékes virágszál.*

- Ha megengedi, efendim, Mihrimah szultánénak ajándéka van az édesapja számára.

Odabent morajlás támadt. Az apja kiegyenesedett.

- Valóban, Hürrem asszony? Hadd lássuk, mi hát szépséges lányunk ajándéka!

E komoly kérdés után kissé eltúlzott hanglejtéssel, sőt olyan komikusan, hogy Mihrimáh-t a rács mögött kacagásra ingerelte, azt kérdezte: - Vajon értékes dolog? Mert mi vagyunk a szultánok szultánja, Szulejmán. Nem fogadunk ám el értéktelen ajándékot. Lássuk csak, kislányunk ajándéka értékes-e?

Anyja még egyszer meghajolt apja előtt.

- Nagyon értékes, felsőleges szultánom.

- Tényleg? Mégis mennyire lehet értékes? Hiszen ő még gyerek.

Mihrimah méregbe gurult. Semmiért nem haragudott annyira, mint ezért a „gyerek” szóért. Egészen kipirult a dühtől. Az apja ezt a szót a rács felé fordulva ejtette ki. Az arcán tréfálkozó kifejezés ült. Talán látta, hogy Mihrimah ott rejtőzött el?

Hürrem ezúttal ragyogó mosollyal nézett a szultánra.

- Olyan értékes, mint a neve, szultánom.

- Vagyis szultána lányom ajándéka olyan értékes, mint a nap és a hold, mint az éjszaka, és a nappal? Ezt akarod mondani?

- Igen, szerintem így van, efendim.

- De biztos nem olyan értékes, mint a gyémánt, a smaragd, vagy a rubin.

- A gyémánt, a smaragd és a rubin mind értéktelennek tűnik hozzá képest, felsőleges szultánom.

- Egészen izgatott lettem. Mikor adja hát a lányunk át az ajándékot az apjának?



- Mihrimah szultána arra vár, hogy megjelenhessen az ön színe előtt, és átnyújthassa önnek az ajándékát.

Szulejmán szultán tettetett felháborodással felállt.

- Miért nem mondtad, gyönyörű Hürremem, hogy a lányunk színünk elé akar járulni? Nem várathatjuk meg a szultánánkat!

Mihrimah tudta, hogy ez nem igazi harag. Ránevetett a mellette álló Eszmára.

Hallotta, amint apja így szól: - Mindenki készüljön! Szulejmán szultán lánya, a szépséges Mihrimah szultána érkezik.

Csak hogy a reggel begyakorolt üdvözlési rendről megfélemedkezve, kezében egy széssel Eszma lépett be először zaklatottan. Nem értette, hogy Mihrimah miért lökdösi hátulról. A szobában Mihrimah belépésére várakozók elnevettek magukat, amikor a dadája jelent meg helyette. Mivel Eszma attól félt, hogy a padisah vagy a válide dühös lesz, amiért köszöntés nélkül jelent meg a színük előtt, letette a széket pont Szulejmánnal szemben, és azonnal térdre rogyott, majd földig hajolt, hogy így üdvözlje a kis szultána apját.

Mihrimah, ahogy azt előre megbeszélték, megvárta, amíg meghallja anyja hangját.

- Íme, efendim - kezdte Hürrem -, a lányunk, Mihrimah szultána.

**Hevesen kalapáló szívvel**, és azzal a balaljkával, melyet egykor az apja ajándékozott az anyjának, Mihrimah belépett a helyiségbe. Izgalmában csak érthetetlen morajlást hallott. Csak nagymama és Szetáret kalfa buzgó éljenzését tudta kivenni.

Apja is mondott valamit? Nem tudta. Talán mondott, de az izgalomtól nem hallotta. Észrevette, hogy apja egy pillanatra elmosolyodva, szeme sarkából az anyjára nézett. És azt is, hogy Hürrem a fejét lehajtva mosolyog. Anyja ismét elvörösödött. Talán ez a szerelem, amiről a neki mondott mesékben volt szó? Az, hogy így néznek egymásra?

Mérgesen elűzte ezt a gondolatot a fejéből. Erre most nincs idő. Hogy fog énekelni és játszani ilyen szívdobogással? Felemelte a fejét. Tekintete találkozott Szulejmán szultánéval, akire az emberek rá sem mertek nézni. Miért féltek az emberek ettől a tekintettől? Apja olyan szeretettel, őszintén és boldogan és lelkesítőn nézett rá, hogy a heves szívkalapálása lassan-lassan enyhülni kezdett.

- Hallottuk, hogy van számunkra egy ajándékok - mondta az apja.
- Igen, padisah apácskám.
- Hürrem asszony azt mondta, hogy az ajándékok nagyon értékes.

Ez igaz?

- Anyukám sohasem hazudik.

Szulejmán nevetett. - Nem tudhatjuk - mondta az anyjára nézve -, hogy a lánya ugyanolyan igazmondó-e, mint ő.

Mihrimah bólogatott, ezzel jelezve, hogy ő is igazmondó.

- Ha így van, akkor várjuk az ajándékodat.

Mihrimah felemelte a háromszög alakú hangszert, és a hasának támasztotta. Miközben az ujjait a balalajka vékony, hosszú nyakán sétáltatta, a pengető a húrokon indult sétára. Először egy érzelmes mi hang szállt fel a hangszerből, majd egy halovány, szomorú dó és fá.

Az apja ismerte ezt a dallamot. Először évekkel ezelőtt hallotta Hürrem elbűvölő hangján, és azóta fejét a térdére támasztva több százszor, több ezerszer hallgatta, szerelme szemében elveszve. És most a lánya énekelte annak a távoli országnak a dalát, amelyre Hürrem oly fájdalmasan emlékezett, és ahová még mindig vágyódott.

Szulejmán érezte, hogy szíve beleremeg, ahogy lányát hallgatja, akinek vörösbe hajló szőke haja hullámozott, ahogy kecses fej mozdulatokkal játszott és énekelt. Milyen gyönyörű hangja volt! Épp, mint az anyjának. Gyengéd, tüzes, érzelmes, magával ragadó hang. *Hürrem lánya*, mondta magában, miközben szeme sarkából a hászekijére sandított.

Mihrimah kék szeme eltűnt előle. Miközben a kislány rózsaszín ajkával a dal orosz szavait formálta, Hürrem anélkül, hogy ennek tudatában lett volna, szeretettel utánozta a szájmozgását.

Istenem, milyen szépen, milyen nagy átéléssel énekelt.

*Lányodat nem leltük, mondák a vadászok Kátya anyának*

*A Volga vize mostantól árván folyik tovább*

*Mondjátok el nekem havas, jeges, magasló hegyek.*

*Egy Dunya nélküli világban a virágok hogy nőhetnek?*

Miközben énekelt, le nem vette a szemét apjáról. Tekintete is csak egyszerűen siklott az anyjára, mintha azt kérdezné: „Lehetséges ez?”

Szulejmán szultán elkapta és követte kislánya pillantását. A nő szeme elfátyolosodott. Egy könnycsepp, amely legördült az orcáján, Hafsza szultána ölében pihenő kezére hullott. Hafsza, aki látta, hogy fia szeretett asszonya sír, szeretettel megszorította Hürrem kezét, melyet a tenyerében tartott. Hirtelen az ő ősz szempillái is nedvesek lettek.

Merzuka, akinek eszébe jutott a krími szeráj, Hürrem fájdalmas emlékei és azok a rettegéssel teli napok, melyeket ebben a palotában együtt éltek át, elfordította a fejét, hogy elrejtse a könnyeit.

Bár a nyelvét nem értette, ez a dal Szetáret kalfát is felzaklatta, valahányszor csak hallotta, és most is ugyanez történt. Szerinte a honvágyról szólt ez a dal. És mióta az eszét tudja, őt is a gyötörte a honvágy. Vágyódott a hazája után, és anyja, apja után, akiknek már az arcát is rég elfelejtette.

Az utolsó hang felcsendülését követően Szulejmán szultán megtapsolta a lányát. A többiek követték. A padisah felállt és homlokon csókolta a kis szultánét. Mihrimah pedig, ahogy azt anyja sokszor elmondta neki, megcsókolta apja kezét, és a homlokához érintette.

- Érted a dal szövegét?

Persze, hogy nem értette. Hürrem csak szavakat tanított neki. Csak a Dunyát ismerte. Anyja azt mondta, hogy Dunya a legkedvesebb barátja volt, akit gyermekkorában elveszített.

- Dunyáska volt a neve, de mi Dunyának hívtuk. Az ő nevét adtam neked. Egyszerre vagy Mihrimah és Dunyáska. A bátyád pedig Mehmed és Mitya is egyben. Szelim Szergej. Az öcséd pedig nekem egyszerre Bajezid és Borjenka.

- Nem értem - mondta félve Mihrimah. - Csak megtanultam.

- Annak ellenére, hogy nem értetted a szövegét, nagyon szépen énekelted. Olyan szépen, mint az édesanyád.

Ez óriási bóknak számított. Ezúttal örömeiben vert a szíve hevesen, amiatt, hogy tetszett az éneke.

- Tudod, milyen nyelven énekeltél?

A kislány gyorsan felkapta a fejét, és először apjára, majd az anyjára nézett.

- Édesanyám nyelvén.

Szulejmán szultán nem számított ilyen határozott válaszra. Meglepetésében elhallgatott egy pillanatra. A szobában lévők is elnémultak.

- És azt is tudod, szépséges szultánám, hogy mi édesanyád anyanyelve?

Mihrimah most is határozott hangon válaszolt.

- A havas hegyek, a végtelen puszták és a csobogó folyók nyelve.

A válasz mindenkit megnevette. A helyiségben kicsit felengedett a hűvös léghő.

- Apád nyelvén is tudsz valami dalt, szép hangú szultánám?

*Isteneim! Nem tudok!*, sikított fel magában Mihrimah. *Nem tudok. Mentem elsülyedek szégyenemben.*

Érezte, hogy elvörösödik. Az arca éppolyan piros volt most, mint az anyjáié. Ismét megrázta a fejét. Majd egyszer csak kihúzta magát.

- De megtanulok egyet. Gyakorlunk majd. Apukám nyelvén is fogok énekelni. Szavamat adom.

A padisah újra homlokon csókolta.

- Az ajándékom valóban nagyon értékes, Mihrimah. Ahogy édesanyád is mondta, olyan értékes, mint a Nap és a Hold. Visszarepítettél minket azokba az időkbe, amikor egymásba szerettünk. Boldoggá tettél minket, szultána lányom. Allah tegyen téged is boldoggá!

- Ámen - vágta rá mindannyian.

A padisah megfordult és a boldogságtól ragyogó arcú Hürremre nézett. Aztán ismét a lányához fordult.

- Van másik dal is, amit tudsz az anyanyelveden?

- Van - felelte Mihrimah örömmel. - Van még egy.

A balalajkáról ezúttal pergő, vidám hangjegyek áradtak. Aztán felzengett Mihrimah szép, csicseregő hangja.

*Húzódjatok közelebb, húzódjatok közelebb*

*Fogjátok meg egymás kezét, váll a vállhoz érjen*

*A Volga majd hazavisz minket,*

*Húzódjatok közelebb, húzódjatok közelebb.*

A dal ritmusára a lábával verte az ütemet. Észrevette, hogy amikor ott tart, hogy „húzódjatok közelebb”, az anyja is csatlakozott hozzá. Szeretettel nézett rá. Anya és lánya vidám, boldog hangja a

háremből kiáradt a kertbe. Mihrimah látta, hogy a padisah felkunkorodó végű, hímzett, gyémántos lábbelije is dobol a földön titokban. Az apja tartotta az ütemet, sőt, az ajka is mozgott. Ő is dúdolta a nótát. De ki ne énekelte volna? A melódia lelkes ritmusa megmozgatta az ember lelkét. A jelenlévők csak azért vonakodtak csatlakozni, mert a padisah színe előtt voltak. Csak bólogattak, és összecsapták a kezüket. Ám Szulejmán szultán egy kézmozdulattal arra biztatta őket, hogy énekeljenek. Először csak szégyenlős, visszafogott dúdolás hallatszott, majd a hangok egyre erősödtek. Végül mindenki az anyával és a lányával együtt énekelte a dal refrénjét: húzódjatok közelebb!

# TIRRÉN-TENGER, EGY SZIGET FONDINÁL

*Ez az átkozott eső már sosem áll el?*

**Giuliano Ottaviano de Medici idegesen** járkált fel-alá. A vihar és az eső megállás nélkül verte a vár kőfalait.

A vár parancsnokának, Emilliano Patrizio századosnak kiabálnia kellett, hogy elnyomja a folyosókon félelmetesen füttyülő szél hangját. - Nem áll el, amíg a szárazföld feletti felhők el nem oszlanak.

- Átkozott sziget! - dühöngött Medici. Tisztában volt vele, hogy ilyen időben egy aprócska csónakban tengerre szállni halálos lehet, ráadásul egy ostoba tengerész fecsegését, aki azt hangoztatta, hogy „a tenger istene, Poseidon fél a töröktől és fél tőlem”, is el kellett viselnie az órákon át tomboló tenger közepén. Amint elérték a szigetet, tövig mártotta a törét Marcello szívébe. Nem volt más választása. Senki sem tudhatott arról, hogy erre a szerencsétlen szigetre érkezett.

- A Róka tud az érkezésemről? - kérdezte. Róka volt a művelet kulcsfigurája. A Szentatya maga adta ezt a nevet a papnak. Minden attól függött, hogy ő sikerrel jár-e. - Hol van?

- A szokásos helyén - válaszolta a százados. - Odalent. Az odújában.

Medicinek úgy tűnt, hogy sohasem ér véget az a lépcső, amelyen leereszkedtek. A százados ment elől, és a kezében lévő fáklyával igyekezett megvilágítani a lépcsőket. A láng fényében ijesztő árnyak táncoltak. A levegő egyre fogyott, ahogy lefelé haladtak. Az előbb még majd' megfagyott, most meg izzadt a melegtől. Medici észrevette, hogy nehezen kap levegőt. A lábuk elől feldühített patkányok inaltak el. Időnként érezte, amint a hosszú farkukra tapos. Az állatok szeme hatalmas és vakítóan fehér volt. *Talán azért, mert állandó sötétségben élnek*, gondolta iszonyattal. A fáklya vörös fényében úgy tűnt, mintha a patkányok a pokolból menekültek volna.

Lejjebb ereszkedtek még két-három szinttel. *Ez lehet a föld legmélye*, gondolta Medici. Kezdett égni a szeme.

Patrizio azonnal észrevette, hogy a férfi állandóan a könnyező szemét törölgeti. - A gáz miatt van - mondta.

- A gáz miatt?

- Igen, signore. Ahogy leereszkedünk a mélybe, megritkul a levegő és valami gáz képződik. Itt minden megrohad.

Medici erre felkapta a fejét. Két év telt el azóta. Két hosszú év. Kobra, akit kirángatott a kígyófészkéből, két éve sínylődött ennek a feneketlen kútnak az alján. Ha a Róka nem jár sikerrel, Kobra is itt fog megrohadni, és nem lesz jó semmire. - Ez nem használ az ügyemnek. A kígyónak ki kell jutnia innen, mielőtt megrohad - dünnyögte.

- Parancsol, signore?

Patrizio megállt egy lépcsőfokon és ránézett.

- Semmi különös - válaszolta Medici. - Megőrjít ez a gáz, ami csípi a szemem.

- Próbáljon minél kevesebb levegőt venni, signore!

Tovább ereszkedtek lefelé. Még öt lépcsőfok, és utána újabb öt... tíz... húsz... harminc...

- Megérkeztünk.

- Megérkeztünk?

- Igen, ez az.

Medici csodálkozott. - Mégis melyik?

A nagy semmiben voltak, a fáklya csak a közvetlen környezetét világította meg. A sötét, elátkozott, nyirkos, undorító semmiben álltak.

Patrizio századosnak tetszett, hogy a férfi megdöbbsent.

- Ez itt, hogy is mondjam, afféle kulisszák mögötti hely, signore. Tudja, a vár tornyában vagyunk. Egy teljes lakrész vagy inkább egy alagút. A valódi színpad épp alattunk található.

Anélkül, hogy a látogatónak alkalmat adott volna rá, hogy bármit is mondjon, folytatta.

- Ebben a pillanatban a torony alsó szintjéhez képest tíz emeletnyi mélységben vagyunk. A víz szintje alatt húsz karcsapásnyira. Természetesen nem mértem meg, de ezt mondják. A falak túloldalán a tenger van. Hallgassa csak! A hullámok hangja.

*A fene egye meg!* Medici egy pillanat alatt úgy érezte magát, mint akit eltemettek a tengerbe. Miért pont ez a hely? Nem volt másik

cella ebben a hatalmas várban, ahová a Kobrát bedughatták volna?

- A Róka választotta ezt a helyet, signore. Azt mondta, hogy ez a hely alkalmas arra, amit csinálni fog. A vihar, az eső és a sötétség miatt az ember észrevétlen maradhat. A vár keleti és nyugati végén, a parti sziklákon két torony emelkedik. Mi most a Keleti toronyban vagyunk. Az emberben azt az érzetet kelti a hely, mintha végtelen volna. Mintha eltörölték volna a teret. A Róka így mondja. Észszerűen hangzik. Ez a sötét lakrész végtelennek tűnhet azok számára, akik nem tudják, hogy hol vannak. Bármerre is megy az ember, nincs vége. A Kobra most ebben a végtelenségben él. Bárhol is van éppen, nem mozdul onnan, hogy el ne veszítse a helyet, ahol megtalálja a vizét és a kenyerét. Ugye érti?

Semmit sem értett. Miféle átkozott mutatványok, trükkök ezek itt? Rókának annyi lett volna a dolga, hogy fogjon egy fickót, és dugja be valahova. Aztán nyúzza le a bőrét, hogy azt is megbánja, hogy a világra jött. Elég lett volna, ha azt mondja a fickónak, hogy „vagy megcsinárod ezt a dolgot, vagy megdöglesz”. Ha megteszi, megteszi, ha mégsem, akkor megfizeti az árát, ők pedig keresnek egy másik Kobrát. Ennyire egyszerű volt a dolog.

Bólintott, mintha értette volna.

- Akarja látni?

**Patrizio százados finoman arrébb lökte Medicit.** - Kicsit arrébb húzódna?

- Parancsol?

- Még rá talál lépni az egyik lyukra.

- Lyuk?

- Figyelőnyílások.

Mi az a figyelőnyílás? Medici igyekezve titkolni a meglepődését, arrébb csúszott.

A százados átnyújtotta neki a fáklyát, és így szólt: - Maradjon csendben, ha kinyitom a nyílást!

Patrizio fél térdre ereszkedett, és egy karika felé nyúlt, amelyet Medici nem látott. Aztán egy szörnyű hangot hallottak.

- Álljatok meg! Várjatok!

Medici minden csontja remegett. A félelmetes mennydörgés még mindig visszhangzott a folyosó falain.



- Mit gondoltok, mit csináltok? - hallatszott ezúttal a sziszegés.  
Előttük, a sötétségből egy másik fáklya fénye bontakozott ki.  
Az égzengésre emlékeztető hang újból visszhangzott.

- Hé, te! Állj! Ki vagy?

Medici látta, hogy egy kövér férfi, aki a derekán összehúzott zsákszerű csuhát viselt, futva közelített feléjük. Ahogy szaladt, a derekán lévő öv jobbra-balra himbálózott, a nyakában lógó fakereszt pedig fel-alá ugrált a zsinór végén, amelyre függesztették. Minden lépésénél óriás patkányok menekültek a lába alól.

- Én vagyok! - kiáltotta Medici. - Kés! - tette hozzá. Ezt a fedőnevet választotta magának. - És te ki vagy?

Észrevette, hogy az ő hangja is mennydörgésnek hangzott. Az őt minden oldalról közrefogó mohás falak bizonyára ezerszeresére erősítették a hangjukat. Ezért hallhatták a patkányok neszezését is.

- A Róka - válaszolta a kövér férfi, aki eközben odaért hozzájuk. A futástól kapkodta a levegőt. - Mit művelsz? - förmedt rá a századosra. Patrizio nem tudta, mit feleljen. - A signore-nak a Kobrát...

A Róka beléfojtotta a szót. - Ne merészed még egyszer!

Medicit meglepte a férfi hangja. Elgondolkodott, hogy az előbbi, mennydörgő hangot ugyanez a fickó adta-e ki, most ugyanis nőies volt a hangja. Sőt, nem is nőies. *Inkább olyan, mint egy rókáé,* állapította meg magában Medici. Most már értette, hogy a pápa miért Rókának nevezte el. A kövér pap hangja a róka vonyítására emlékeztetett.

- Ha nem vagyok itt, ne nyúlj a figyelőnyílásokhoz! - nyüszített a férfi ezúttal. - Sose csinálj ilyet!

Medici hirtelen dühbe gurult. *Ez a bolond biztosan nem értette, hogy ki vagyok,* mondta magának. - Állj csak meg egy pillanatra! - förmedt a férfira. - Tán nem hallottad, hogy én a Kés vagyok, az a férfi, aki irányítja ezt a műveletet.

A kövér kissé feljebb emelte a kezében lévő fáklyát, és kidülledő szemét forgatva próbálta jobban megnézni a látogató arcát.

Értesítették, hogy jönni fog. De itt, ebben a pokolban ő felelt a dolgokért. Egyetlen hiba, egy rossz hang, egy aprócska szó, amit talán észre sem vesznek, és már is kapaszkodót jelenthet a Kobrának. Ez mindent felboríthat. Két éves munkája mehet

pocsékba, és az a lent lévő fickó rájöhet, hogy csak egy színház nézője.

- De hallottam - válaszolt Medicinek előrehajolva. - Én pedig Róka vagyok. Az a férfi, aki ezt a műveletet végrehajtja.

A valódi neve Gaetano Orsino volt. Egy Firenze végtelen szőlőhegyei közt megbújó falu aprócska templomában bajlódott öt-tíz részeggel, és a kövér feleségeikkel, és próbált nekik Jézus Krisztusról mesélni. Aztán váratlanul Rómába hívták, és ő halálra rémült. A Szentatya talán meghallotta, hogy ezeregyféle orvossággal kísérletezett, és különféle folyadékokat egymásba öntve hihetetlen hatású vegyületeket kotyvasztott. Ha így van, akkor neki vége. *Bolondok, morgolódtok magában. Boszorkány süveget raknak a fejemre.*

Miközben az igazi mérgező vegyületeket próbálgatta, megölt három embert, köztük egy nőt is, de amit tett, azt a tudomány érdekében tette. Azok a vegyületek, amelyeket felfedezett, megnyithatják a halhatatlanság kapuját. Nyomot nem hagyó keverékeken dolgozott, tudatmódosító szereken, olyan mérgeken, melyekből egyetlen palack is végez olyan hadseregekkel, melyeken nem fogott a kard. Mit számított akkor három élet?

Felkavarta, hogy Rómába hívták. Egy papot nem hívtak csak úgy oda. Valaki talán beárulta, gondolta rögtön. *Miért kell Rómába hívatni, ha megsértettem az anyaszentegyház törvényeit? A firenzei érsek is elintézhethetné az ügyemet,* mondta magának. Három tanú is elég volt hozzá, hogy boszorkánysággal vádolják. Aztán tüzet gyújtanak alatta, és vége.

Nem következett be, amitől tartott. Három nappal később Rómából, ahová Gaetano Orsinoként érkezett, Rókaként távozott. Szemtől szemben beszélt a Szentatyával. - A kereszténység sorsa, Orsino, a mérgeidtől függ, és attól, hogyan játszod majd a szerepedet - mondta Kelemen lehunytt szemmel. - Jézus fentről téged figyel.

És ő immár két éve be van zárva erre a szigetre, amely szinte lakatlan, és figyel a férfit, akit meg kell őriznie a lenti börtönben.

A Kobra már két éve ellenállt. Minden nap és minden éjjel százszor is feltette ugyanazt a kérdést a Kobra feje fölött nyitott réseken keresztül.

- Ki vagy?

- Alaijei Iszmail... Iljasz Reisz fiának, Murád Reisznek a fia. Turgut Reisz matróza, Alaijei Iszmail.

- Nem - kiabálta ő minden alkalommal. - Nem és nem! Te a sevillai vitéz, Alejandro Jose Altamirano dél Castillo vagy!

És olyan hangon dörrent rá, hogy még az ő szőre is felállt tőle:

- Kelj fel, és adj hálát Istennek, hogy téged választott ki a szent feladatra!

Két éve játszotta már itt a pokol kutyájának szerepét, és most idejön ez az önelégült hólyag, és közli, hogy ő a Kés.

- Tőlem az vagy, aki vagy - lihegte a látogató képébe. - De itt senki sem tehet semmit az engedélyem nélkül.

Medici nem tudta magát visszafogni. Megragadta a kövér csuhájának a nyakát.

- Jól figyelj rám, te pap! Jól vigyázz, hogy a Kés ki ne lyukassza a szívedet! Itt az lesz, amit én mondok. Azt kell tenned, amit mondok.

Mélyen a férfi szemébe nézett.

- És most látni akarom a Kobrát a fészkében.

- Nem lehet - tiltakozott. - Meg kell várni, míg elmerül.

- Elmerül?

- Igen. A rémképei közé.

Kihasználva, hogy a Kés markának szorítása enyhült, kiszabadította a nyakát.

- Most pedig maradjon csendben, és kövessen! Kobra Jézussal fog találkozni.

Az atya megfordult, és a kezében tartott fáklyát feltartva megindult a sötétség felé.

## ÚJ SZERÁJ, HÁREM, ISZTAMBUL

**M**ihrimah betöltötte az anyja által annyiszor emlegetett kilencedik életévét.

Aznap apja születésnapjára ajándékát tűzte fel a selyem és bársony, derékban aranszállal hímzett ruhájára.

Szulejmán szultán elhalmozta ajándékokkal a születésnapján. A világ minden sarkából hozatott több vég selymet, bársonyt, és lenvásznat adott neki. Gyöngyöket, aranyat, színes, különféle kisebb-nagyobb ékszereket ajándékozott neki, köztük egy melltűt is; egy öklömnyi nagyságú rubint kilenc hatalmas briliánsal körberakva. Egy-egy briliáns minden betöltött évéért. Mihrimah elragadtatásában nem tudta visszatartani örömkialtását.

Kézcsókkal köszönte meg apjának. Ám arra gondolt, hogy egy ilyen értékes ajándékért cserébe nagyon kevés az a kis puszi. Ezért félrelökve a figyelmeztetéseket, hogy már nem gyerek, és nem ugrálhat a padisah nyakába, akárcsak kiskorában, most is a szultán nyakába ugrott. - Apukám - kiáltotta, és csókokkal borította az arcát. És ahogy apja őszülő szakála

megcsiklandozta, felkacagott.

- Mi a te ajándékom a mi szép lányunknak, Hürrem?

- Említésre sem lehet méltó urunk ajándéka mellett. Ha fenséges szultánom megengedi, négyszemközt adnám át az ajándékomat a lányunknak.

Mihrimah ugyanúgy csodálkozott e szavak hallatán, mint az apja.

Szulejmán az asszonya szemébe nézett. Jól ismerte őt. Semmi értelme nem volt győzködni. Hürrem már eldöntötte. Nem hátrálna, akkor sem, ha leütnék a fejét. Nem fogja megmutatni az ajándékot.

Mihrimah ezalatt azzal ügködött, hogy feltűzze a kincset érő melltűt. Láttá, hogy apja lassan odahajol Hürremhez. - Mi hiányzik, nevető arcúm? Szulejmán kincstára a tiéd is. Válassz ki valami szívednek tetszőt, és ajándékozd a lányunknak!

A padisah ezt halkán mondta, de Mihrimah hallotta. Furcsán érezte magát. Nyugtalanította a gondolat, hogy anyjának bármi is hiányozhat az apja mellett.

Hürrem nem látta szükségét, hogy suttogjon.

- Épp Hürrem ne lenne tisztában a felséges szultánunk nagylelkűségével? Hiszen a világon mindenki tudja, hogy urunk milyen bőkezű! Urunk ajándékai mellett az összes palota minden kincse elhalványul. Szolgád nem rubint vagy gyémántot akar Mihrimahnak ajándékozni, hanem azt a dolgot, amely a legértékesebb tulajdonom. Valamit, amit gyerekkorom óta rejtegetek azzal, hogyha majd lányom lesz, neki adom.

Mihrimah látta, hogy apja szeme könnybe lábadt. Vagyis ő értette, tudta, hogy mi anyja legértékesebb dolga.

*Istenem, mi lehet?*, merengett Mihrimah.

Az esti ima után Eszma kinyitotta az ajtaját. - Szépséges szultánám - mondta halkán -, az édesanyja várja.

### **Várakozásával ellentétben az anyját nem egyedül találta.**

Merzuka a szokásos helyén ült Hürrem lába mellett.

- Gyere, Dunyáskám!

Amikor maguk közt voltak, anyja így nevezte.

Szálfegyenesen járt. Majd leült arra a helyre, melyet anyja mutatott neki a széles díványon.

A gallérján ragyogó kilenc briliáns és rubin szikrázott a szobát megvilágító gyertyák, lámpások fényében.

- Ajándékokat adok neked.

*Ajándékokat? Ez azt jelenti, hogy több ajándék is van.*

Mihrimah akaratlanul is Merzukára nézett. Az anyja az udvarhölgye előtt adja át azt az ajándékot, melyet az apja előtt titkolt?

Hürrem elkapta lánya tekintetét.

- Merzuka nénje jó barátunk. Ezt tudnod kell. Azt, hogy ma itt vagyok, hogy te létezel, hogy a testvéreid léteznek, hogy számunkra létezik jövő, az néhány embernek köszönhető. És ezek egyike Merzuka. Tudd meg hát, Dunyáskám, hogy Merzuka félig az anyád!

A kislány zavart arckifejezéssel nézett a tatár nőre. Merzuka szemében nyoma sem volt sértődöttségnek. Csak szeretetet tudott kiolvasni ezekből a szemekből. - Ráadásul - folytatta Hürrem - Merzuka tudja, mit ajándékozok neked. Évekkel ezelőtt megesküdtél rá, hogy nem árulja el senkinek.

- Megesküdött?

- Igen.

Merzuka felállt, átment a szobából egy szomszédos helyiségbe, és eltűnt szem elől.

Mihrimah hallotta, hogy egy fedél nyikorogva kinyílik, majd becsukódik.

Merzuka kisvártatva visszatért egy bíborvörös színű, hímzett batyuval. Hozta a batyut, és lerakta Hürrem elé. Ő maga pedig leült, maga alá húzva a két lábát, felvette a hímzőkeretét, és mintha nem érdekelné, mi zajlik körülötte, folytatta a hímzést.

Mihrimah oldalát majd' kifúrta a kíváncsiság. Vajon mi volt anyja titkos ajándéka? Mi lehetett abban a csodálatos batyuban?

Hürrem szépen lassan kioldotta a batyut. Eközben egyáltalán nem nézett a lányára. Mihrimah a batyura szegezte a tekintetét, ezért nem vette észre az anyja szemében összegyűlő könnycseppeket.

Ahogy kinyílt a batyu, megdöbbenő dolog bukkant elő belőle. Egy szakadt, gyűrött, régi, kopott zsák. Egy piszkos zsák, melynek a szája szorosan be volt kötözve egy madzaggal.

Hürrem két kézzel felemelte a zsákot, és lerakta Mihrimah elé.

Mihrimah egy szót sem szólt. Ez valami tréfa?

A szobában egy pissenés sem volt. Hallani lehetett, ahogy Merzuka a hímzőkeretre feszített szövetbe mélyeszti a tűjét. Olyan hangos volt, mint egy dob dübörgése. Vagy lehet, hogy ez a zaj, Mihrimah összeomló álmának robaja volt talán?

- Mi ez, anya?

- A kilencedik születésnap ajándékod.

Mihrimah nehezen kapott levegőt. *Ez?*

- Az ajándékom egy koszos, szakadt zsák? - nyögte ki végül nagy nehezen.

- Igen.

Hürrem kicsit közelebb tolta a zsákot a lányához, amit az nem ért el.

- Mi van benne?

- Alekszandra hozománya. Vagyis az enyém. Megesküdtem rá, hogy egy napon neked adom.

Amikor észrevette anyja hangjában a remegést, az átélt mélységes döbbeneté ellenére felemelte a fejét. A könnyfelhők

kifakadtak. Anyja sírásának senki sem volt még a tanúja. Az emberek szerint Hürrem vasból volt. Vagy kőből. Kemény volt, mint a szikla. És most mégis sírt. Próbálta megakadályozni, hogy folyjanak a könnyei, ajkába harapott, és a szájára tapasztotta a kezét, hogy elfojtsa a zokogását.

Mihrimáh-nak gombóc lett a torkában. Igyekezett megfejtetni e könnyek értelmét. Észrevett anyja arcán valami mást is a szomorúságon, bánaton túl. Örömet, büszkeséget, sőt, boldogságot.

*Hogy lehet ez Istenem? Az ember sírhat a boldogságtól is?*

Mihrimah biztos volt benne, hogy anyja könnyeiben legalább annyi, vagy még több büszkeség és bánat volt, mint szomorúság és honvágy. Hogy eltüntesse a torkából a gombócot, próbált nyelni egyet, de nem járt sikerrel. Mihrimah felnőttebbnek érezte magát. Tényleg megnőtt.

Két, Hürrem arcán legördülő könnycsepp a zsákra hullott. Miközben anyja az ujja hegyével igyekezett a foltokat eltüntetni, Mihrimah még egy zokogó hangot hallott. A földön ülő Merzuka, fejét a díványt letakaró perzsaszőnyegbe temetve sírt.

- Nem nyitod ki az ajándékodat?

Vonakodva fogta a zsákot, és kioldotta a száját összefogó madzagot. Felemelte a fejét, és újra az anyjára nézett. - Rajta! - bátorította Hürrem, miközben próbált mosolyogni. - Most már a tieid.

A lány kifordította a zsákot. Egy törött porceláncsészme hullott az ölébe. Csodálkozva vette a kezébe és megnézte. Egy ág végén rózsaszín virágok voltak rajta. Mivel törött volt, nem igazán lehetett kivenni a mintáját. Ráadásul egy vékony fekete réteg fedte, mintha el akarná rejteni a szépségét.

- Anyám tányérja - mondta Hürrem. - Vigyázz, mert kormos! Be ne piszkítsa a kezedet!

Aztán egy kis festett fadarab esett az ölébe. Még sosem látott ilyesmit. Egy félig megfakult kép volt a falapon. Csupa szín.

- Egy ikon - mondta az anyja. - A képen Szűz Mária van, Jézus anyja. Ő az én védelmezőm.

A kislány a képen lévő asszonyra nézett. A fél arca hiányzott, de látszott, milyen szép lehetett egykor. A hatalmas fekete szem szomorúan nézett rá az ikonról. A fején valami koronaszzerűséget viselt. Egy arany, fénylő glóriát. Mögötte volt még valami. Egy férfi

lábára hasonlított. Egy meztelen férfiláb. Te jó ég, mi az, ami a férfi lábában van? Egy szög?

- Ő Jézus - mondta Hürrem, miközben kézfejével letörölte arcáról a könnycseppeket és próbált mosolyogni. - Ő mindannyiunk atyjának a fia.

Mihrimah nem tudta, mit mondjon. Amikor már épp hagyta volna a zsákot, anyja megszólalt. - Van még ott valami. Dugd be a kezed!

Úgy tett, ahogy anyja mondta, és egy félig megégett, aprócska szövetdarabot húzott elő a zsákból.

- Az otthonom függönye.

*Hogy mi? Egy függöny? Egy megfeketedett, megégett függönydarab?* Mihrimah egyszeriben mindent megértett. Ezek egy hatalmas fájdalom, egy hatalmas titok emlékei. Anyja korábbi életéből, melyre ő nagyon kíváncsi volt, ám amelyről anyja sosem mesélt neki valamiért, maradtak ezek a dolgok.

Egészen beleremegett a lelke. Érezte, hogy a szíve is remegni kezd. A zsákból, melyet ő lekicsinyelt, és hozzá sem akart érni, és nem értette, anyja hogyan is tarthatta hozzá méltónak, most egy egész élet ömlött ki. Annak az élete, aki neki is életet adott. *Milyen haszontalan lány vagyok*, gondolta. Persze, ő a világ urának, egy nagy hatalommal bíró férfinak a lánya volt, de ugyanakkor ennek a vele szemben ülő asszonynak is, akinek gyönyörű szemét most könny borította.

Ő volt Mihrimah szultána, Hürrem lánya. Megértette, hogy anyjára legalább annyira büszkének kell lennie, mint padisah apjára.

Karját anyja nyakába fonta. A szobát egy időre betöltötte a sírás, és a szeretetteljes pusmogás. Merzuka, fittyet hányva a szeráj szabályaira, átkarolta az egymást ölelő anyát és lányát, és velük együtt sírt.

- Most már a tieid - mondta kis idő elteltével Hürrem. - Életem legértékesebb dolgai. A világ minden kincséért sem cserélném el őket. A szülőházamból csak ezek maradtak, Dunyáskám. És most a tiéd lett mind. Rejtsd el, amíg meg nem halok.

Mihrimah próbálta betapasztani anyja száját a kezével. - Micsoda beszéd ez?

Anyja megcsókolta a kislány vékonyka ujjait. - Ez a végakaratom - folytatta lassan. - Mondd, hogy „ez anyám hozománya. Vissza kell



vinni oda, ahonnan származik.” Szulejmán hallgatni fog rád. Lovasok nyargaljanak a tartományba, ahol születtem. Úgy hajtsák a lovakat, hogy a sörényük lobogjon a végtelen mezőkön. A hozományomat szórják szét a havas hegyeim között, ahol jeges folyók erednek, a mezőkön, ahol sárga virág nyílik, és a legelőkön, ahol pillangók táncolnak. A lovasok pedig kürtöljék szét az egész világnak, hogy „közhírré tétetik, hogy a ruszinföldi Nyikolaj pópa lánya, a hét égtáj, három földrész urának, a szultánok szultánjának, Szulejmánnak a hászekije, Hürrem, azaz Alekszandra Anasztázia Liszovszka visszatért a szülőföldjére”.

Az este hátralévő részében anya és lánya együtt sírtak.

Az anyja mindent elmesélt neki töviről hegyire. Mesélt arról, hogy amikor annyi idős volt, mint ő, egy Tacsam Nojan nevű barbár elrabolta. Aztán éveken át élt félelemben és rettegésben, a halál torkában a hegyek között. Majd elmesélte, hogyan szabadult ki a rabszolga-kereskedők markából, és került a krími szerájba. Aztán elmesélte, hogy Güldane szultána, aki unokájává fogadta, megváltoztatta a sorsát, melyet a homlokára írtak. Elmesélte, hogy Ajbala asszony hogyan küldte őt Isztambulba. Mesélt a hárembeli szenvedésének napjairól. Az éhezésről, a pofonokról, és Szümbül aga csipkebogyó pálcájáról. Mesélt mindarról, amit Gülbahar tett. És arról is, hogy kész volt meghalni azért, hogy a padisah szeme elé kerülhessen. Mesélt a kígyóról, amit a hamamba dugtak, hogy megöljék. Megosztotta lányával a félelmeit, örömeit, a dalait és a szép szavakat, melyekkel a szultán becézte. Elmesélte neki, hogyan lett Alekszandra Anasztázia Liszovszkából Hürrem... Anyja mindent elmondott neki.

Aztán pirkadat felé így szólt az anyja: - így történt, szépséges szultána. Sosem mutattam ki, hogy félek. Csak titokban sírtam. Ha a lelkem sírt, az arcomon akkor is mosoly ült. Amikor a szakadék szélén sétáltam, nem néztem le. A veszély lett az útitársam. Azt hittem, ha Szulejmán szultán hászekije leszek, és hercegeket, szultánákat szülök neki, mindez véget ér, és a veszély elmúlik. Csakhogy a veszély egyre nagyobb, ahogy az ember egyre magasabbra jut. Most sokkal jobban félek. Akkoriban csak a saját életemet veszíthettem el. Most pedig már négy életért kell aggódnom, lányom.

- Sosem tértél haza az otthonodba?

- De igen, hogy táncoljak a pillangóimmal. Tacsam Nojan vitt vissza.

- Az a barbár, aki elrabolt?

- A sors az elrablót apámmá tette, Mihrimah. Az áldozatából a lányává lettem.

- Hogy tarthatod az apádnak, aki elrabolt téged?

Hürrem vidáman nevetett, amikor lánya hangjában meghallotta dühöt. - Nem csak annak tartom. Az is. Azzal, hogy elrabolt, feje tetejére állította az életemet, de látod, hova jutottam, annak köszönhetően, hogy az apám lett? Ha Tacsam nem lett volna az apám, ma sem Hürrem nem lenne, sem Mihrimah.

- Vagyis azt akarod mondani, hogy az a barbár jót tett azzal, hogy elrabolt téged? - Mihrimah csodálkozásából kiderült, hogy ezt nem igazán érti.

Anyja egy ideig hallgatott. - Nem tudom - mondta kis idő múlva. - A bűnét valószínűleg jóvá tette azzal, hogy Alekszandrából Hürremet teremtett. Ahogy Hürrem megszületett, elpusztította Alekszandrát.

- És aztán mi történt? Úgy értem, amikor visszatértél a faludba?

- Semmi. Sem a falu nem maradt meg, se az otthonom. Minden porrá égett és összedőlt. A szél is megharagudott a legelőinkre. A pillangók is elmenekültek. Csak ezek maradtak az otthonomból. Beraktam őket egy zsákba, és elneveztem őket Alekszandra hozományának. A sztyeppékről ezt hoztam kelengyéül az apádnak, Szulejmán szultánnak.

- És mi lett azzal a férfival?

- Kivel? Tacsam apámmal?

A kislány bólintott.

- Nem tudom. Bizonyára visszatért a hegyek közé és a pusztákra.

- Nem köszönt el tőled, amikor idejöttél?

Az anyja megrázta a fejét. - Nem tudtunk elbúcsúzni.

Amikor a Nap felkelt Isztambul felett, Mihrimah már mindenkit ismert. A barátait és az ellenségeit is. Barátja szinte egy sem akadt. Csodálkozott, amikor azzal szembesült, hogy anyjának milyen sok ellensége van, és még mennyi lehet majd. Az élete most egy csapásra megváltozott. Anyja barátai az ő barátai, ellenségei

Mihrimah ellenségei is lettek. Ez a küzdelem az életért zajlott, és halálos volt.

Amikor visszatért a szobájába, rácsos ablaka mögül a sötétséget széthasító nap rózsaszínes fényébe nézett.

- Apámért rajongok - motyogta. - De anyámat szeretem, és nem hagyom magára, amíg él.

## TIRRÉN-TENGER, EGY SZIGET FONDINÁL

**Medici nem tudta eldönteni**, hogy sírjon vagy nevéssen-e azon, amit láttak.

Követte a kövér papot. A férfi állandóan hátranézett, ujját az ajkához emelte, és csendre intette.

- A Kobra nem hallhat normális emberi hangot. Semmi olyasmit nem hallhat vagy láthat, ami a valósághoz kötődik - figyelmeztette a Róka. Ő pedig tőle telhetően hangtalanul mozgott, leszámítva a derekán lévő kard csörgését. De ez lényegtelen volt, hiszen az ablakmélyedéseken, ajtókon, ablakokon át füttyülő állandó szél baljós zaja elnyomott minden más hangot.

A Róka váratlanul megállt. Leakasztott egy lámpást a falról és meggyújtotta. A félhomályos folyosón egyszeriben kékes fény áradt szét a lámpásnak köszönhetően. Aztán Fabio még egy lámpást meggyújtott. Ennek üvege is kékre volt festve.

- Nagyon erős elixírt adok neki - suttogta.

- Elixírt?

A pap a derekáról lelógó zsákba dugta a kezét. Megfeketedett morzsákat húzott elő belőle, és megmutatta Medicinek. - Mi ez?

- Kokalevelek. Egy varázsnövény, amelyet Cortez generális emberei hoztak az Újvilágból.

Amikor látta, hogy Medici milyen értetlenül néz rá, legszívesebben azt mondta volna neki, hogy „ostoba fickó”, mégis rávigyorgott. - Megfőzöm a kokaleveleket és a főzetet megítatom Kobrával.

- És ez mire jó?

- A felhők közé repíti. Kiragadja ebből a világból. Látomásai támadnak. Egy másik világban jár. Az álmairól azt gondolja, hogy valóság, a valóságról pedig azt, hogy álom.

A pap más lámpásokat és fáklyákat is meggyújtott. A folyosón most a két halovány kék fénynyalábon kívül más nem látszódott. Medici csodálkozva vette észre, hogy a sötétségbe vesző kékségben a Róka próbál elmozdítani egy követ a falból. A férfi csendben kihúzta a követ, és az egyik kék lámpást odarakta. Aztán fogta a másik kék mécsest, majd gyors, hangtalan lépésekkel eltűnt

a sötétségben. Medici akaratlanul is követte a fényt. A férfi elmozdított egy másik követ is, és a második lámpást oda helyezte.

Medicit a kezénél fogva húzta a sötétben. Bizonyára minden lépést kívülről tudott. Medici egy lépésnyi távolságra sem látott.

A pap hirtelen megtorpant.

Medici ugyan nem látta, de a hangokból arra következtetett, hogy a férfi megint a fal köveivel csinál valamit. - Gyere! - vakkantott a Róka. - Gyere és nézd meg!

Homlokát ahhoz a réshez támasztotta, amelyet a pap nyitott a falon a kő elmozdításával.

Először semmit sem látott a sötétségen kívül.

Aztán épp szemben észrevette a kék fényt. Majd felfedezte a másik kék fényt is. Ez az előbbtől távolabb és magasabban volt. A sötétben két kék fénynyaláb irányult lefelé, egy bizonyos helyre.

*Mint a templomi képeken a szent fényoszlopok,* mondta magában.

Aztán egyszeriben mozgást észlelt odalent.

A pap a fülébe súgta, hogy: - A Kobra.

Aztán az ujjait a szája elé téve ismét csendre intette társát. A sötétben Róka szeme őrült gyorsan forgott.

- Maradj itt, és figyelj! De csak nézd!

És ő így is tett.

Az alanti árnyalak azon a helyen feküdt, ahol a két kék fénynyaláb keresztezte egymást. - Alszik? - kérdezte, és választ várt a suttogására, de egy pissenés sem hallatszott.

Szemét elvette a falon lévő lyuktól és oldalra nézett. A sötétségen kívül semmi sem volt ott. A pap felszívódott. Ismét lenézett a kék fények metszéspontjában heverő Kobrára.

Az árnyék egyáltalán nem moccant. *Te jó ég, lehet, hogy meghalt?,* futott át az ijesztő kérdés az agyán. *Csak nehogy megölje az embert az a mérég, amit ez az őrült pap elixírnek nevez!*

Ez mindennek a végét jelentené. A Kobrának élnie kell. Addig, amíg el nem végzi a feladatát.

*Reszkess, te undorító féreg! Ha Kobrával bármi történik, elvágom a torkodat!*

Gondolatmenetét egy félelmetes hang megszakította.

- Kelj fel!

A hang olyan ijesztő volt, hogy Medici ereiben megfagyott a vér. A kiáltás visszhangzott a várfalain.

- Kelj fel!

A kék fénynyalábok metszéspontján heverő árnyalak megmoccant.

- Kelj fel!

A hang ezúttal teljesen máshonnan jött. Medici akár meg is esküdött volna erre. Épp ellenkező irányból.

Aztán mintha fölötte ismétlődött volna meg.

- Kelj fel!

Medici szívverése felgyorsult a váratlan pillanatban felhangzó kiáltás hatására, de szemét nem vette el a lyuktól. Biztos volt benne, hogy Kobra megmozdult.

- Ébredj, Isten kiválasztott ja!

A hang ezúttal végtelenül szeretetteljes, gyengéd volt. Aztán ez a mondat is egymás után több pontról is megismétlődött.

- Ébredj, Isten kiválasztottja! Ébredj! Ébredj!

És ebben a pillanatban felismerte a hangot. *Ez az a hülye pap!*, gondolta.

A hol vonyítva kiabáló, hol rókaként vakkantó pap beszélt.

És a Kobra felegyenesedett. Medici nem látta az arcát, de észrevette, hogy felült.

- Ébredj, és mondd meg nekem, ki vagy!

Az árnyalak ismét megmoccant. Karja az egyik kék fénynyaláb felé nyúlt, mintha valamit keresne, amit megragadhatna. Valami motyogás hallatszott, de Medici nem értette. Az a félelmetes hang megint felhangzott dörgedelmesen.

- Ki vagy?

Úgy látszik, a pap sem értette. Medici kinyitotta a szemét és a fülét.

- Ki vagy?

Mélyen letről suttogás hallatszott. Hogy jobban hallja, a lyukra tapasztotta a fülét.

- Ki vagy, gyermekem?

Nem hallotta.

- Hangosabban! Ki vagy?

Ezt sem hallotta.

- Még hangosabban! Ki vagy?

Ezúttal odalentről félelmetes kiáltás tört fel.

- Alejandro!

Medici a szája elé tapasztotta a kezét, nehogy örömeben felkiáltson. Hát sikerült. Végül átmosták Kobra agyát. Megtörték.

- Nem hallottam. Mondd még egyszer! Ki vagy?

A pap megint üvöltött valahonnan a falból.

Kobra már térdelt.

*A Róka olyan, mint az ellenségét megfojtani készülő kígyó,* gondolta Medici.

Lent Kobra a magasba emelte két karját, mintha imádkozna. Medicit egy Istenhez imádkozó szentre emlékeztette ebben a pózban.

- Sevillai Alejandro - kiáltotta Kobra.

A hang, amit Medici hallott, nem evilági volt. Nem tudta hová tenni. Fájdalmas, haragos, gyengéd, könnyörgő, lázadó tónusok keveredtek ebben a hangban. Ha nem tudná, hogy férfi, még a nemét sem tudná meghatározni. Mert nem volt ez sem férfihang, sem női. Egy másik világból, talán a pokolból származó sikoly. Medici érezte, hogy feláll a szőr a hátán. Bele- borzongott a félelembe.

Lentről újabb zokogás és sikoly közötti hang hallatszott.

- Isten ki választottja vagyok.

- Isten megáldott téged, Alejandro!

Hogy ráleljen a hang forrására, Kobra egyfolytában forgolódott, ahogy ott térdelt. Még egy fényoszlop rávetült. Aztán még egy, és még egy. A Kobra kék fényben fürdött.

Ahogy a férfit elnyelő sötétség kicsit ritkult, előbukkant a fekete szakállal keretezett meggyötört, beteg arc, melyet kékre festett a fény, a beesett arcot rejtő hosszú haj és a melléig érő szakáll, és a parázsként izzó fekete szemek.

*Istenem! Ezek az ördög szemei!*, kiáltott fel magában Medici.

És történt még egy hihetetlen dolog. A kék fény által megvilágított sötétségben hófehér angyalok kezdtek röpködni a levegőben. Hosszú hajuk és meztelen testüket fedő hosszú fehér fátyluk repkedett. A levegőt érthetetlen, titokzatos suttogások és meghatározhatatlan, finom illatok lengték be.

Medici sosem látott még ilyesmit korábban. Elbűvölten figyelte a sötétségből felbukkanó angyalok táncát, ahogy odahajoltak Kobrahoz, hogy súgjanak neki valamit, majd ahogyan gyorsan felrebbentek, amikor az kitérte a karját, hogy megölelje őket.

Kuncogott. *Micsoda előadás!*, gondolta. *Félelmetes fickó ez a Róka!* Két év alatt kitartásával és mérgekkel, füstölőkkel a Kobrát kísértetekkel teli álmokba vezette, és soha véget nem érő sugallatokkal megfosztotta a személyiségétől és a múltjától. Kobra nem tudja, hogy valóban létezik-e az a világ, melyet Róka teremtett neki, de megesküdne rá, hogy látta. Róka egy olyan világot teremtett neki, amelyről úgy vélte, hogyha kinyújtaná a kezét, megérinthetné. Még a legerősebb elme sem tudott volna ellenállni annak, hogy minden nap számtalanszor elismétlik neki ezt a színjátékot. És Kobra is képtelen volt ellenállni. *Valószínűleg hibáztam, amikor olyan félvállról vettem ezt a fickót*, gondolta Medici.

Odalent még egy ideig folytatódott ez a színjáték. Az angyalok táncoltak, Kobra pedig próbálta megölelni őket.

Aztán hirtelen megváltozott a jelenet. A sötétség egy másik pontján mintha felkelt volna a nap. A fénysugárban egy hosszú hajú szakállas férfi alakja rajzolódott ki, aki fején töviskoronát viselt, és homlokáról vér csordogált le. A nehezen járó ember meggörnyedt a vállán cipelt kereszt súlya alatt.

Medici érezte, hogy ismét megborzong.

A Megváltó elhaladt a Kobra előtt. Jézus megállt egy pillanatra, megfordult, és megáldotta Kobrát. - Készülj, gyermekem! - suttozta a sötétben.

- Készülj a szent feladatodra!

Kobra a földre vetette magát, mire a kék fényoszlopok kezdtek szertefoszlni. Odalent a koromsötét elnyelte a férfit.

- Jaj, szerencsétlen! - Medici csak ennyit tudott mondani.

A Szentatya azt várta Rókától, hogy egy emberből <@gy teljesen másik embert teremtsen. És ő meg is teremtette.

Medici keresztet vetett, ahogy a lépcsők felé haladt.

**Nem tiltakozott a pap.** - Több időre van szükségem.

Felemelte a hangját, de nem törődött vele. Tudta, hogy nagy hatást gyakorolt erre az önelégült férfira. Medici másképp nézett rá,



megválogatta a szavait, amikor hozzászólt, sőt, még a mozdulatai is megváltoztak. Még mindig magas lóról beszélt vele, de most már tisztában volt azzal, hogy kivel áll szemben.

- De a saját szememmel láttam, és a saját fülemmel hallottam őt. Ő már Alejandro. Legalábbis ezt hiszi.

Medici egy pillanatra elhallgatott. Bár valami nyugtalanította, tudta, hogy a fickót körbe kell hízelegnie. Csakhogy nem tudta, mi zavarja. Érezte, hogy valamiről megfélemedtek.

- Óriási sikert ér el - mondta. - A Szentatyának, mint mindenben, abban is igaza volt, hogy önre bízta ezt a feladatot. Ön új embert teremtett. A Kobra készen áll a feladatra.

- Nem ignore, még nem. Még nem ért véget a munkám. Az agyába kell még plántálnom néhány emléket, melyek az új személyiségéhez kapcsolódnak. Vagy nem lesz kíváncsi a gyerekkorára? Mit fog akkor találni az emlékezetében? Semmit. Idővel visszatérnek a régi emlékei. Ez pedig nagyon veszélyes lehet. Elveszíthetjük őt. Feltétlenül múltat kell kreálnunk neki, amire majd emlékezhet. Ebből a várból nemcsak új névvel, hanem új emlékekkel is kell távoznia. Több időre van szükségem.

Medici minden erőfeszítése dacára sem tudott uralkodni az indulatain.

- Mennyire?

A pap Medicivel ellentétben nyugodt arckifejezéssel válaszolt. - Amennyi szükséges.

Medici mérgesen járkált a szobában. Azon töprengett, amit a pap mondott. „Nem lesz kíváncsi a gyerekkorára?”

Hirtelen rájött, hogy mi zavarta. Ez volt. A gyermekora!

Alejandro biztosan kíváncsi lesz rá. Az a mese, hogy keresztény, azonnal romba dől, ha máskor nem, akkor, amikor arra a szervére néz, melyet minden nap számtalanszor a kezébe vesz, amikor vizel.

A paphoz fordult, és a férfi lába közére szegezve a tekintetét, megkérdezte: - Azzal a dologgal mihez kezdesz?

A Róka vinnyogva nevetett.

- Azt fogja hinni ignore, hogy a kalózok metélték körül, akik gyerekkorában elrabolták. Emlékezni fog a fájdalomra. És még egy csomó emléke lesz. Bízzon bennem! Ő egy körülmetélt keresztény lesz.

Medici egy ideig egyenesen a Róka dülledt szemébe nézett. - Június elejére akarom őt, atya. A Kobrának június elején hajóra kell szállnia. A török kalózok vadászszézonjára késznek kell lennie.

Anélkül, hogy megvárta volna a férfi válaszát, a kardját csörgetve elindult a lépcső felé. Mielőbb szabadulni akart ebből a levegőtlen, bűdös, sötét, nyirkos folyosóról, ami hatalmas patkányokkal, és ki tudja, még mi mindennel volt tele. A tüdeje égett, friss levegőre volt szüksége.

Néhány lépcsőfok megtétele után visszafordult, és a kezében fáklyával mögötte haladó Rókára nézett. - Június eleje, atya - mondta lassan. - Ha hat hónap múlva a Kobra nem indul útnak, eljövök, hogy téged indítsalak útnak. A pokolba.

# ÚJ SZERÁJ, HÁREM

1530 áprilisa

**Nem akarom - mondta Mihrimah, és** sarkával akaratosan dobantott egyet.

A fel-alá rohangáló szolgálólányok halkán, riadtan felsikoltottak. Ez az „amit mondtam, megmondtam” tartása volt. És ezzel a makacssággal a világ padisahja, Szulejmán szultán sem tudott dacolni.

A varrónők, akik kezükben több vég selyemmel és atlasz bársonnyal cövekeltek, nem tudták, mitévők legyenek. Segítségkérően néztek a szultánkisasszony dadusára, Eszmára.

- Szultánám - fordult kedvesen Eszma Mihrimah felé. - Ezeket a ritkábbnál ritka anyagokat uralkodónk önnek hozatta. Ha a varrónők nem kezdik őket azonnal kiszabni és megvarrni, semmiképp sem készül el az ünnepre.

- Eszma!

Ahogy Mihrimah kiejtette Eszma nevét, a dada ereiben megállt a vér. Ez a felszólítás azt jelentette, hogy ne beszéljen tovább. A dadus azonnal elhallgatott.

- Mit érdekel az engem! - mondta Mihrimah, és haragosan járkált fel-alá a szobában. - Ha nem lesz kész, hát nem lesz kész. Nem az én ünnepem!

Észrevette, hogy mennyire közönséges. Emlékeztette magát, hogy ő mégis csak a padisah lánya, ezért változtatott a modorán, hivatalosabb hangot ütött meg. - Nem áll szándékunkban a hercegek kedvéért kellemetlenségeknek kitenni magunkat.

Látta, hogy Eszma titokban int a varrónőknek, hogy várakozzanak az oldalsó szobában, de nem szólt.

Természetesen nem ez a nap bántotta, hanem az, hogy a fiúkat előrébb sorolták nála. Most is megkérdezte, mint korábban annyiszor az anyjától, Merzukától, sőt Szetárettől is: - Még ha hercegek is, a fiúk miért előrébbvalók nálam? Talán a nagyfejű Mehmed különb nálam? Vagy a szőke Szelim? Bajezidot, aki még az árnyékával is veszekszik, nem is számolom.

- Bajezid herceg számára most nem rendeznek ünnepséget - próbált valaki közbeszólni.

- Miért? Bajezid talán nem seháde<sup>7</sup>?

- Persze, hogy seháde, de még nagyon kicsi.

Mihrimah ezt a választ nem tudta hova tenni. Nem is érdekelte. - Én mindannyiuknál okosabb vagyok - folytatta. - Szebb vagyok és ügyesebb is. Szelim még olvasni sem tud rendesen. Én pedig még franciául is beszélek. Arabul is tudok, és már tanulom az anyanyelvemet is. Mehmed mit tud? Semmit. Csak ül bénán a lovon. És apám mégis elviszi vadászni. Nem hiszem, hogy Mehmed akár egy madarat is képes lenne elejteni.

Állandóan azt hazudják, hogy a herceg lőtte le ezt vagy azt, de tudom, hogy nem igaz.

Akik már hallották ezt a panaszáradatot, nem győzték csillapítani. „Nem, rosszul tudod. Nem, a fiúk ilyenek, de a lányok amolyanok. A hercegek egyáltalán nem különbek a szultánáknál. Nem, a padisah nagyon szeret téged. Nem, édesanyja, Hürrem hászeki imádja önt.”

Ez azonban mind csak felesleges szócséplésnek bizonyult. Mihrimah nem is hitt el belőle semmit. És lám csak, igaza volt. A hercegeknek ünnepséget rendeznek. Akkor mégiscsak előrébbvalók nála a fiúk?

Egy nap, amikor szomorúan üldögélt, Eszma vigasztalni próbálta. - A te ünnepséged később lesz, szépséges szultánám. A sehádekat hamarosan körülmetélik, ezért rendeznek nekik ünnepséget.

Másnap váratlanul megkérdezte Szetárettől. - Mit jelent a körülmetélés, nénje?

A kövér, fekete szolgáló majdnem magára öntötte a kávé a csészéjéből.

- Miféle körülmetélés?

- Ha a fiúknak körülmetélési ünnepséget rendeznek, nekem miért nem?

A szobában tartózkodók egyike sem mert nevetni.

Szetáret nehezen forgatta rózsaszín nyelvét gyöngy fehér fogai között, melyet hatalmas ajkai fedtek. Mit mondjon most a lánynak?

- Adj hálát szépségem, hogy neked nem csinálnak.

- Azt már nem! Miért kellene hálát adnom?

Szetáret elveszve nézett a körülötte álló szolgálólányokra és icsoglanokra.

- Az ünnepség során a hercegek... ízét levágják.

Mihrimah Szetáret hatalmas fekete szemébe fúrta a tekintetét.

Amikor a néje megértette, hogy a kislány nem fogja elkapni a tekintetét, mutató- és középső ujjával egy ollót formált, és lassan hozzátette: - Bizony, nyissz-nyissz.

A kislány szeme Szetáret vastag ujjaira tapadt.

Eszma kihasználta az alkalmat, és közbeszólt. - Ezt az ünnepséget azért rendezik, hogy megvigasztalják őket. A padisahunk neked is rendez majd egy lakomát, ha megnősz - tette hozzá, miközben igyekezett meleg mosolyt az arcára ültetni.

Már épp arra készült, hogy elmesélje, milyen csodálatos ünnepség lesz, amikor a kislány felpattant, és közölte, hogy: - Nem akarom. Nem akarunk ünnepséget.

Mihrimah attól a naptól kezdve némán figyelte az ünnep előkészületeit. Az anyja izgatott volt. Fel-alá rohangált. Mindennel ő foglalkozott, hogy őt és a fiúkat felkészítse az ünnepre. Kívülről úgy tűnt, Hürrem boldog, de Mihrimah érezte, hogy valami nincs rendben. Anyját bántotta valami. „

- Gülbahar és a trónörökös, Musztafa herceg is eljönnek.

**A katonák vörös-fehér egyenruhája, páncélja**, dárdáinak hegyes vége, lovaik kantára csillogott a tavaszi nap fényében.

Miközben Mihrimah ide-oda billegett a hintóban, a vele szemben ülő Szelimre és Bajezidra nézett. A testvérei megint veszekedtek. Bajezid próbálta elorozni a Szelim övén lévő rubinnal díszített kis tompa tört. A szőke pedig nem akarta odaadni, makacsul ellenkezett.

*Elegem van. már ekét fiú civakodásából!*, mondta magában Mihrimah. A hintát két oldalon kísérő lovas egység felé fordította a fejét. A fekete lovak patkója kopogott az Új Szerájtól a Régi Szerájig húzódó út kövein. Mehmed herceg lovát azonnal észre lehetett venni a többi között. Bátyja egy hófehér paripán lovagolt. A vágtában haladó állat hihetetlen ütemben rakta a lábait. Lehajtotta a fejét, mintha hallani akarná a patkói kopogását, majd újra felemelte a fejét,

mintha tetszene neki, amit hall. Dús fehér sörénye büszkén hullámozott.

*Mehmed ugyanúgy parádézik, mint a lova,* gondolta Mihrimah mosolyogva. Ugy ült a nyergében, hogy aki nem tudta, azt hihette, hogy ő a padisah. Deréktől felfelé enyhén oldalra fordult, bal karját behajlított lábán nyugtatta. Jobb keze pedig az Ibrahim pasától ajándékba kapott rövid magyar kard rubinnal díszített markolatán pihent. Cobolyprémes piros kaftánja leomlott a nyeregről, és szétterült Mehmed Villám nevű lova hátán. Az anyja által a kaftánjára feladott, értékes kövekkel hímzett mellény csillogott a napfényben. Zöld salvarja »török bugyogó« be volt gyűrve a szarvasbőrből készült térdig érő csizmája szárába. A csizma hegyes orrát, a ló két oldalán lelógó, gyöngyökkel díszített bőr szíjakkal felerősített arany kengyelbe dugta.

Mehmed, aki mostohabátyja, a trónörökös, Musztafa herceg fogadására indult, egész fenségesen nézett ki, mint másodszülött herceg. Leszámítva persze azt a hatalmas turbánt. Akárhogy is, Mihrimah bátyja sosem vált meg ettől a turbántól, amely túlságosan nagy volt a fejére. Mivel a turbán eltakarta a szemöldökét, nem is tudta, mennyire komikusán festett. Ahol a turbán végződött, a homloka vonalában hirtelen előbukkanó szemöldök nélküli fekete szemek olyanok voltak, mint a turbánhoz kapcsolt két fekete kő. Ha nem lett volna a turbán tetején briliánsokkal díszített strucctoll forgó, mely méltóságot kölcsönzött neki, akkor ez a turbán lerombolta volna azt a nimbuszt, melyet anyja igyekezett teremteni elsőszülött fiának.

Bár a fején lévő turbán állandóan inogott, az út mentén felsorakozott tömeg megéljenezte, amikor elhaladt előttük. - Sokáig éljen a padisah! Éljenek soká a hercegek!

*Engem még csak nem is említenek,* mérgelődött Mihrimah. Az imádságokban sem szerepelnek a szultának. De már nem érdekelte.

A mögöttük haladó két sor lovas az ölükben lévő zsákokból különféle édességeket és rézpénzeket szórt a nép közé. Ahogy Mihrimah és a hercegek elhaladtak, az emberek, akiket maguk mögött hagytak, öltre mentek, csakhogy a pénzt és a cukorkákat megszerezzék.

Mihrimah nem érezte szükségét, hogy feltegye magának a kérdést, vajon ő hogy néz ki. Tisztában volt vele, hogy pompásan fest. Mióta anyja értesült róla, hogy Gülbahar és a fia, a trónörökös Musztafa is eljönnek, lázasan készítette fel őket erre az eseményre. Különösen Mehmedet és őt. Szelimre és Bajezidre is nagy gondot fordított, ám hatalmát és boldogságát két, lassan felnőtté váló nagyobbik gyermekével akarta demonstrálni Gülbahar és a mostohafiának.

Mihrimah felkészítésére sokkal több energiát szánt most, hogy megtudta, Gülbaharral kellett találkoznia. A varrónők egymásnak adták a kilincset. Sorban készültek a ruhák, kaftánok és török bugyogók. Különbéféle fejdíszek, fejfedők születtek. Hürrem Mihrimáhval egyesével felpróbáltatta mindet, és percekig szemrevételezte lányát az öltözékekben. Ám egyik sem tetszett neki igazán, és ennek hangot is adott. - Vedd le, és ezt vedd fel, hadd lássam!

Végül ismét a tengerkék szín mellett döntött. Eredetileg a lányát is ugyanolyan bíborvörös színű selyembe és tüllbe akarta öltöztetni, mint amit ő viselt, de tudta, hogy Mihrimahnak nagyon jól áll a kék, és a lánya is nagyon kedvelte ezt a színt. Amikor Mihrimah kék színbe öltözött, olyan volt, mintha a szeme türkizszínű szikrákat szórna. Egy indiai, éjfékbe hajló bársony szövetből varrtak neki ujjas kaftánt. Az anyag már akkor szemkápráztatón csillogott a napfényben, amikor még rá sem varrták a több száz értékes drágakövet. Olyan szakértelemmel varrták meg, hogy közvetlen fényben égbéknak látszott, ám az ujj alatti árnyékos részek a haragvó tenger hullámainak sötétkékjére emlékeztettek.

Alá egy havasalföldi muszlinból készült inget vett, melyen egy világos, tengerkék, végtelenül egyszerű mellényt viselt. Szeretett volna egy bő, kényelmes salvart húzni, de anyja csak a fejét csóválta, és nem engedte. Egy csomó próba után végül is egy, a mellénnyel egyező színű, földet söprő bő rakott szoknyát választott, a hajába pedig kék fátylat tűzött. Mihrimah tudta, hogy akik így meglátják, azoknak eláll majd a lélegzete. Az emberek nem tudják majd eldönteni, hogy melyik a szebb, a tenger vagy az uralkodó lánya.

A szolgálólányok nem győzték dicsérni, Szetáret néne meg is köpködté, hogy a szultánétól távol tartsa az ártó tekinteteket. Csakhogy az anyja még nem győződött meg teljesen arról, hogy ez-e a helyes választás. - Mit szólsz hozzá? - kérdezte Merzukától. A tatár asszony ferde szeme hirtelen könnybe lábadt. - Nem tetszik? Mondd csak meg! Azt akarom, hogy a szultána tökéletes legyen Gülbahar előtt.

Merzuka könnyes tekintettel, anélkül, hogy levette volna a szemét Mihrimahról, így szólt: - Nagyon tetszik. Olyan, mint egy angyal.

- Akkor meg miért sírsz?

- Mert eszembe jutott az, amikor a krími szerájba érteztél, és téged öltöztettünk így - válaszolt a nő lehajtott fejjel.

Ahogy a hintó bukkant egyet egy kövön, Mihrimah összeszedte magát, és felocsúdott gondolataiból. *Olyan vagyok, mint egy angyal. Tetszeni fogok Gülbahar asszonynak és Musztafa bátyámnak.*

Valójában nem értette, hogy anyja miért tulajdonít ekkora jelentőséget ennek a látogatásnak. Emlékezett mindarra, amit anyja elmesélt neki a kilencedik születésnapján. Arról az időről, amikor Gülbaharral együtt lakott. Na jó, de az már nagyon régen volt. Mihrimah arra gondolt, hogy jobb lenne véget vetni ennek a viszálykodásnak. Egyszer Musztafa és az anyja lakhatnának náluk, amikor eljönnek Isztambulba, és nem a Régi Szerájban.

Hallotta, hogy anyja meghívására, amely úgy hangzott, hogy „Ha gondolják, szálljanak meg nálunk”, Gülbahar azt válaszolta, hogy soha. Valószínűleg ahogy Mihrimah, úgy Gülbahar is értette, hogy ez a „ha” kezdetű mondat, nem túl szívélyes invitálás volt.

Anyja nem akarta azt sem, hogy Mihrimah Musztafát a bátyjaként emlegesse. - ő nem a bátyád - fakadt ki egyszer Hürrem. - ő Gülbahar fia, érted? A trónörökös herceg.

Majd várt egy kicsit, és a szemébe nézett. - A te bátyád Mehmed herceg.

Hürrem nem csupán az öltözködésükkel foglalkozott. Napokon át tanította őket arra, hogyan kell illedelmesen leülni és felállni.

- Ha Gülbahar nem áll, amikor találkoztok vele, azonnal üljetek le valahová. Ne várjátok meg, míg felszólít rá!

- Miért? Nem tiszteletlenség, ha ülünk a jelenlétében?



- Ti a padisah gyermekei vagytok. Természetesen neki is állnia kell, ha megjelentek. Így kívánja a protokoll. Ne hagyjátok, hogy ülve maradjon a jelenlétetekben, csak azért, mert idősebb, és ne várjátok meg, amíg hely-lyel kínál titeket! Nem, ha nem áll, akkor úgy tegyetek, ahogy mondtam! Azonnal üljetek le! Soha ne várjátok meg, hogy engedélyezze!

További utasításokat is kaptak. Nem szólíthatják majd a nőt a nevéen, Musztafát pedig nem nevezhetik a bátyjuknak. Mehmednek el kell mesélnie, hogy az apja nem indul vadászni nélküle. Mihrimahnak pedig azt kell majd mondania, hogy „Bárcsak vendégül láthattuk volna önt és a felséges trónörökös herceget az otthonunkban!”

- Az otthonunkban szót érthetően, tisztán kell majd mondanod, szultána lányom. Mondd csak! Az otthonunkban...

Hürrem vagy százszor is elismételtette vele.

Azt is bele kellett valahogy szőnie a mondandójába, hogy tanult kanunon és udon játszani, hogy francia, arab és orosz nyelvleckéket vett, és hogy apja minden este magához hívhatja, mert az akarja, hogy énekeljen neki. Mihrimahnak akadt még egy feladata, jelesül, hogy szóról szóra mindent megjegyezzen, amit a nő mond. Fogalma sem volt róla, hogy erre miként lesz képes, de tudta abból, ahogy anyja összevonta a szemöldökét, amikor ezzel megbízta, hogy ez egy rendkívül fontos küldetés.

Mehmednek is ügyelnie kellett néhány dologra. Először is Musztafa hercegnek kint lóháton kell várnia őt. Ha így tesz, akkor együtt haladhatnak el az üdvözlő különítmény előtt. Ellenkező esetben viszont hagyja, hogy egyedül őt köszöntsék.

- Amikor gyalog mentek, soha ne maradj le Musztafa mögött! - mondta Hürrem Mehmednek. - Ő a trónörökös herceg, de te vagy a második sehzáde, vagyis követed őt a trónöröklési rendben. Nem szólíthatod a nevéen, csak „ön”-nek nevezheted. És nehogy efendinek, felséges trónörökösnek vagy valami hasonlónak szólítsd!

Aznap reggel indulás előtt Mehmed odavezette a lovát a hintóhoz, melyben Mihrimah és a két kis herceg ült. - Nehéz dolgunk lesz - mondta.

*Tényleg nehéz*, gondolta Mihrimah. Első ízben maradtak egyedül. Nem volt más lehetőségük, mint hogy felidézzék, amit anyjuk tanított

nekik.

# RÉGI SZERÁJ, ISZTAMBUL

*Ugyanazon a napon*

**A**bból, ahogy a janicsárzenekar nagydobjai dübögni kezdtek, megértette, hogy közelednek. Ezután a patkódobogásba a kürt, török síp és csengő hangja vegyült. Az élénk, játékos dallam mindenki szívét fellelkesítette, de Mihrimahnak elállt a lélegzete.

*Eljött hát az a bizonyos pillanat,* futott át az agyán. A pillanat, hogy teljesítse a feladatát.

- Mutasd meg magad, Mihrimah! Ne hozz szégyent az anyádra! Mutasd meg, hogy Hürrem lánya vagy! - ezek voltak Hürrem utolsó szavai, amikor kikísérte őt a háremből.

Amikor a lovascsapat lassított, a hintó felgyorsult. Mehmed herceg lova a janicsárzenekar dobjainak földet remegtető dübörgésétől nyugtalan lett, és Mihrimahnak úgy tűnt, hogy Mehmed elsápadt. A hintó a Régi Szeráj kétszárnyú vaskapuján begördült a kertbe.

És Mihrimah ekkor egy éjfekete lovon meglátta őt. A mögötte haladó két lovas két lófarkas zászlót, tugot vitt, amely azt mutatta, hogy ő a trónörökös. Mihrimah öccsének, Mehmednek, csak egy lófarkas zászlaja volt.

*Biztosan ő Musztafa,* gondolta Mihrimah. Ő is, akárcsak a lova, feketét viselt. Csak a derekán virított egy vörös öv, a turbánján pedig egy tenyérnyi területen lévő gyémántkupacból kiáradó piros, sárga és kék toll. A trónörökös fekete szemöldökű és fekete szemű volt, válla kétszer olyan széles, mint Mehmedé. Jobb keze, akárcsak Mehmedé, a kardja markolatán pihent, ám Musztafa kardja, akárcsak apjuké, görbe volt. A lován mozdulatlanul, szálfegyenesen ült. A fekete ló sem mozdult.

Ahogy elhaladtak előtte, szemtől szembe kerültek egymással, ám Musztafa nem fordult feléjük, rájuk sem nézett. Mihrimah azonban észrevette, hogy a szeme sarkából őt lesi. Ő is ugyanígy tett. Nem fordult felé. Nem változtatott a testtartásán és az arckifejezésén. Szemét előre szegezte, mintha a vele szemben ülő Szelimen és Bajezidon kívül lett volna még más látnivaló is a hintóban, és így

haladtak el a trónörökös herceg előtt, akit anyja nem engedett, hogy fivérüknek szólítsanak.

A kerekek lelassultak, majd leálltak. Két kapikulu odarohant, és kinyitotta a hintó ajtaját. Egy harmadik odahelyezett eléjük egy kétfokú hordozható lépcsőt. A Mihrimahék mögötti kocsikból kiszálló dada és a szolgálók hada csatlakozott a lent várakozó szolgálkhoz. Végül a hintó ajtajában megjelent Eszma, valamint Szelim, illetve Bajezid dadája. Mihrimah türelmesen várt, ahogy anyja tanította. Először a fiúk szálltak le. Várt még egy kicsit. Mély levegőt vett, felállt és megragadta Eszma feléje nyújtott kezét, majd méltóságteljesen kiszállt a hintóból.

Ahogy a lépcsőre lépett, fülébe csengett Hürrem hangja: „Olyan lassan lépj, hogy a szoknyád alól soha se látszódjon ki a cipőd hegye!”

Így tett. Észrevette, hogy az összes udvarhölgynek, akiket Gülbahar a fogadására küldött, a szoknyájára tapadt a tekintete. Rájött, hogy a lányok majd az asszonyukhoz rohannak, és elmondják neki, hogy Hürrem lánya még a cipője orrát sem mutatta meg.

Lejött a lépcsőn. A földre terített szőnyegen suhanva haladt előre, és utolérte a testvéreit. Magában azért imádkozott, nehogy veszekedni kezdjenek.

**Minden a protokoll szerint zajlott.** Musztafa herceg lóháton üdvözölte az öccsét, Mehmedet. Igyekeztek egyszerre leszállni a lovukról, nehogy az egyikük egy pillanatra is a másik fölé kerekedjen. Sőt, eközben Mehmed olyan turpisságot csinált, amit Mihrimah ki sem nézett volna belőle. Eszébe jutott anyja tanácsa, és úgy tett, mintha a lába beakadt volna a kengyelbe. Így aztán, amikor a trónörökös herceg leszállt a lováról, ő egy pillanatra a lova hátán maradt, és fentről tekintett le rá. Ráadásul mindezt olyan ügyesen csinálta, hogy sem Musztafa, sem a Régi Szeráj lakói nem vették észre. De ők tudták, és ez elég volt.

Musztafa és Mehmed átölelték egymást, de egyikük sem előzte meg a mozdulattal a másikat. Mihrimah sejtette, hogy Musztafát is kioktatta az anyja. A két fiú a protokollt követve előbb a jobb, majd a bal, majd megint a jobb orcáját összeérintette, mintha megcsókolták

volna egymást. A két legidősebb herceg ölekezését a szeráj népe, és az élőkért kerítése mögé tóduló nép üdvivalgással díjazta. A janicsárzenekar ezúttal egy győzelmi indulót játszva ünnepelt.

Csak az öregek biggyesztették le az ajkukat a szemük előtt lejátszódó jelenetet követve. Ők ugyanis tudták, hogy amint Musztafa trónra lép, nemcsak a most keblére ölelt öccsét, hanem a többi testvérét is meg fogja ölet- ni. A Világ Rendje ezt követeli. Hódító Mehmed szultán óta törvényesnek számított a trón megszerzése érdekében elkövetett gyilkosság. Csak a birodalom számított. Hogy a birodalmat ne döntsék romba a belső viszályok, a törvény megengedte a testvér véérének kiontását.

Talán az Orosz Ágyas szőke hajú fia, Mehmed majd fellázad, hogy megakadályozza Musztafa trónra lépését, és megöleti fivérét. Ha sikerül neki, és trónra jut, akkor a most a kaftánja szegélyét ráncigáló két kisöccse eltakarításán lesz a sor.

A közelgő véres tragédia azonban nem tartotta vissza az öregeket attól, hogy megéljenezzék a hercegeket. Ez volt a törvény. Még ha a testvérek ellenségek is, a népnek az volt a dolga, hogy éljenezzen, ha a padisah egyik gyermekét látja.

Mehmed herceg enyhén félre állt, és bemutatta mostohafivérének a testvéreit. Musztafa úgy tett, mintha csak most vette volna őket észre. A két kisfiút fejbólintással üdvözölte. Bajezidet ez egyáltalán nem érdekelt. Inkább Musztafa herceg háta mögé húzódott, és piszkálni kezdte a trónörökös kaftánjának szélét megemelő görbe kard hüvelyének köveit.

Mihrimah, miközben bosszankodott Bajezid nevelatlensége miatt, érezte, hogy a koromfekete szempár részegeződik. Ahogy kissé elfordult, tekintete találkozott Musztafa hideg, de érdeklődő pillantásával. Ő viszont közömbösen nézett vissza a fiúra. És ahogy anyja tanította, enyhe biccentéssel üdvözölte. A fiú ugyanígy viszonzta.

Így végződött a nagyon szívélyesnek tűnő fogadtatás első felvonása, amely valójában igen hűvös volt. Most az a találkozás következett, amelyet Mihrimah kalapáló szívvel várt. Miközben a Régi Szeráj háremének ajtaja felé haladt, Mihrimah fejében egyre az a kérdés járt, melyet napok óta nem tudott feltenni senkinek. Gülbahar, akit Mahidevrannak neveztek, milyen asszony lehet?

Szép? Akárhányszor csak felmerült benne ez a kérdés, mindig azt válaszolta magának, hogy nem lehet olyan szép, mint az ő édesanyja. *Biztosan egy száraz kóró az a nő*, gondolta, de érezte, hogy ez nem igaz.

A padisah sohasem venne magához egy csúnya nőt, és nem születne tőle gyermeke. Mihrimah azt kívánta, hogy bárcsak egy csúnya nő várná őt azon a nagy ajtón túl.

Míg a szolgák kitárták az ajtót, Mihrimah vett egy mély lélegzetet, és próbálta elnyomni szíve zakatolását.

Az ajtó kitárult. Először Musztafa és Mehmed léptek be. A nagy turbánjuk miatt Mihrimah semmit sem látott. Ahogy félrehúzódtak, egy álló női sziluett bontakozott ki előtte. Ennek örült. Gülbahar illendően fogadta őket, így Mihrimahnak és a testvéreinek sem kellett semmi kedvük ellen való dolgot tennie. Mivel a háta mögül sütött a nap, nem látszott jól Gülbahar arca. Csak annyi látszott, hogy magas termetű. *Magasabb, mint az anyám*, futott át Mihrimah agyán.

A nő lenéző pillantással végigmérte Mehmed herceget. Nyilvánvaló volt, hogy a másodszületett herceg gyengesége mellett a saját fia erős termete büszkévé tette.

Mihrimah mögött lökdösődve Szelim és Bajezid is beléptek. Ám Gülbahar velük egyáltalán nem törődött. Mihrimahra szegezte a tekintetét.

A lány apró lépésekkel, anyja világhíres járásával lépkedett előre, és meglátta Gülbahar árnyékból kibontakozó arcát. *A fenébe! Nagyon szép. Nem annyira, mint az anyám, de mégis nagyon szép*, gondolta.

Hürremmel ellentétben Gülbaharnak szénfekete szeme és éjfekete haja volt, mely a fején lévő fehér kendő alól a vállára omlott. Gülbahar kiugró arccsontja kerek arcának komor kifejezést kölcsönzött. Orra kicsi és formás. A feszültség miatt összeszorította a fogait, ezért telt ajka csak két vastag csíknak tűnt. Állát, mint egy lázadó, enyhén feltartotta.

Amikor Mihrimahra nézett, látszott, hogy igyekszik lágyítani a tekintetén, de nem igazán sikerült neki. Mihrimah minden sejtjében érezte, hogy a nő inkább megvetően néz rá, mint kíváncsian. A lenézésen túl volt még valami abban a fekete szemben. Gyűlölet!

Eszébe jutott, amit anyja tanított neki, és ő szólította meg az asszonyt:

- Isten hozta önöket! - mondta kifejezéstelen hangon. - Bárcsak önt és a felséges fiát *az otthonunkban* láthatnánk vendégül!

Gülbahar tekintetében egy pillanatra haragfelhők jelentek meg, de gyorsan összeszedte magát. *Az az orosz disznó tanította be a lányt*, futott át az agyán. - Uralkodónk minden palotája trónörökös fiunk és a mi otthonunk - válaszolta jeges hangon.

Egy pillanatra csend támadt. Majd Gülbahar, mintha senki sem állna előtte, és csak magának mondaná, folytatta: - Meglepődtünk, amikor hallottuk, hogy Mihrimah a neve. Azt gondoltuk, hogy Alekszandra a lányának valami moszkvai nevet ad majd. Már őt sem hívják Ruszlánának?

Az anyja által a szívébe vetett magok egyszeriben virágba borultak. Mihrimah gyűlölte ezt a nőt. Utálatos, fennhéjázó és durva volt. - A nevünket a padisah adta - mondta udvariasan. - Tudja, a Hürrem nevet is apám adta anyámnak. Aznap, amikor megszülettem, a karjába vett, és így szólt:

- Legyen a neve Mihrimah. Bizonyára tudja, mit jelent a név. Padisah apám még mindig szívesen hív így: „Én napom és holdam, éjszakám és nappalom, birsalmám és gránátalmám.”

Maga is meglepődött. Ezt a mondatot nem az anyja tanította be neki. Észrevette, hogy a nő milyen megvetőn, sőt utálattal néz rá és a testvéreire, amikor az anyját emlegette neki.

Már nem tűnt neki olyan gyönyörűnek az asszony, mint első pillantásra. Először is, öreg volt. *Ezt feltétlenül elmondom anyámnak*, gondolta. A bőre elveszítette a frissességét. Ha kicsit jobban megnézi az ember, meglátja a szeme sarkában kiülő ráncokat. A szeme is karikás volt. Aztán a nő fezére siklott a tekintete. Hatalmas keze volt, és a kézfeje már ráncosodott. Mihrimah hirtelen rádöbbsent, hogy a szobát miért nem világították meg rendesen, és hogy Gülbahar miért a helyiség legárnyékosabb részén állt. Próbálta elejét venni, hogy Hürrem lánya olyannak lássa, amilyen valójában volt.

Minden, ami ezután következett, úgy zajlott, ahogy azt anyja előre megjósolta. Gülbahar sosem említette Mihrimah anyját a nevén, Hürremként, jobban mondva egyáltalán nem hozta őt szóba. Nem

kérdezte, hogy van. Mihrimah viszont, ahogy azt anyja a lelkére kötötte, gyakran mondandójába szúrta, hogy „Hürrem anyám”, és ezzel mindig emlékeztette Gülbahart arra a nőre, aki elvette tőle az urát.

Gülbahar vitéz hercegének szólította Musztafát, és arra kérte, hogy a „vendég fiúkat” vigye magával, és mutassa meg nekik a lovait és a kardjait.

*Nem hajlandó a testvéreimet hercegnek nevezni,* gondolta Mihrimah, majd gyorsan közbevágott: - Ugye milyen jó, hogy a négy herceg most első ízben végre együtt van?

Ezt is az anyja tanította neki. *Visszavágtam neki,* állapította meg magában örömmel.

Egy pillanatig megijedt attól, hogy kettesben kell maradnia az asszonnyal, de elűzte ezt az érzést.

Gülbahar egyfolytában arról beszélt, hogy a fiát Maniszában milyen bölcs tanítók oktatták, és mi mindent csinált ott. Mihrimah is úgy tett, ahogy anyja tanította neki, és elmondta, hogy apja mennyire szereti őket, anyjukkal együtt mennyit játszik velük, majd felsorolta, mennyi ajándékot kaptak tőle.

- A fia tud franciául és latinul? - kérdezte váratlanul. És nagyon elégedett volt, amikor Gülbahar csak a fejét ingatta, jelezve, hogy nem. - Én tudok - jelentette ki büszkén. - Arabul is tanulok. Ha egy nap eljön hozzánk, játszom önnek kanunon, udon és balalajkán is. Nagyon szép dalokat tudok.

A nő olyan hangon, melyből nyilvánvaló volt, hogy ideges, megjegyezte:

- Bizonyára a moszkvai nyelvet is tanulja.

- A moszkvai nyelvet? Ilyenről még sosem hallottam, ám Hürrem anyám oroszul tanít engem. Anyám mindig azt mondja, hogy a padisah női családtagjainak mindenhez érteniük kell.

Mihrimáh-t pisztáciás sörbettel kínálták, amiből ő csak egy kortyot ivott sietve, majd elnézést kért. - Mivel körülmetélési ünnepség lesz, padisah apám ma Hürrem anyámnak átadja az ajándékait. Nagyon kíváncsi vagyok, és nem akarok lemaradni róla. Vissza kell térnünk.

A visszaúton a szeráj felé a hintó a lovasok sorfala között kicsit sebesebben hajtott le a dombról. Mihrimah elfordította a fejét az ablaktól, és előre nézett. Ameddig a szem ellát, a mélykék tenger



tárult elé, melyen két duzzadó fehér vitorlájú hajó siklott a hullámok hátán.

Bár a szeráj kertjéből vagy ezerszer is látta már, de eddig nem tudatosult benne, hogy a tenger ennyire szép, és a hajók ennyire varázslatosak. Ez a látvány elvette az ember eszét.

Hirtelen eszébe jutott, mit mondott Gülbahar, amikor kiléptek a kapun.

- Mi sohasem tekintünk a múltba. Nem vagyunk olyanok, akik sóvárognak a hely után, melyet elhagytak. És főleg nem egy ágyas meghívására fogunk visszatérni. Ha eljön az ideje, amikor fiunk, Musztafa szultán a trónra lép majd, a helyre, ahonnan eljöttünk, válide szultánaként fogunk visszatérni.

Mihrimáh-t kirázta a hideg. És tudta, hogy ennek nem a tavaszi szél az oka, mely fellibbentette a fejkendőjét.

Felidézte Gülbahar pillantását. Megborzongott ettől az érzéstől, melyet korábban sosem ismert. Mihrimah érezte, hogy első ízben fél a jövőtől.

Amikor visszatértek a Régi Szerájból, mindent elmesélt az anyjának. Hürrem végighallgatta anélkül, hogy közbeszólt volna. Egyetlen kérdést sem tett fel. Lélegzet-visszafojtva hallgatta a lányát. - Most már tudod - mondta végül.

- Mit?

- Hogy van egy ellenséged.

Igen, most már tudta. Kiolvasta Gülbahar szeméből. A nő az ő, testvérei és mindannyiuk ellensége.

Mindig azt gondolta, hogy amiről anyja mesélt neki, az két nő története, akik ki nem állhatják egymást, mert ugyanazt a dolgot akarták megkaparintani. Azt hitte, hogy annyi az egész, hogy anyja győzött, Gülbahar pedig vesztett. De most már tudta, hogy ennél többről volt szó.

- A feltekeredett kígyó várja a pillanatot, hogy támadhasson - mondta.

- Ne félj - súgta neki Hürrem. - Mi ketten, anya és lánya eltapossuk azt a kígyót. Anyja olyan volt most, mint egy hüvelyéből kivont kard.

**Egyáltalán nem érdekelte a három herceg körülméletési ünnepe, mely az Ibrahim pasa palotája előtt tartott körülméletés**

után három hétig tartott. Nem érdekelték a bűvészek, kötéláncosok, a tűz- és kardnyelők mutatványai sem. Nézte az előadásukat, de nem látta. Beszélt, de nem hallotta. Miután Mihrimah a Régi Szerájban találkozott Gülbaharral, és látta a szemében izzó gyűlöletet, felnőttebbnek érezte magát. Esze az ellenségeiken járt. Már tudta, hogy nincs más választás, végül le kell számolniuk egymással. A vesztes meghal, a nyertes élni fog.

## ÚJ SZERÁJ, HÁREM

**A**mint Mihrimah kiszabadult a tanítói kezéből, bevetette magát a kertbe. Leült egy félreeső helyen, és az előtte elhúzódó végtelen kékséget nézte. Már rég maga mögött hagyta azokat a napokat, amikor gondtalanul szaladgált és játszott itt. *Merzuka néjének bizonyára igaza van, az ember napról napra nő fel*, gondolta.

Már betöltötte a tizenharmadik életévét.

Sok mindent megtanult. Például, hogy gyűlölje a háborúkat. Megismerte a vágyódást és az elválás keserűségét. Még ha győzelemmel is végződött a hadjárat, sosem tudott hozzászokni azoknak a napoknak a bizonytalanságához és aggodalmához, amikor a férfiak háborúba indultak. A háború elszakította tőle az apját. Hónapokig nem látta őt, sőt az is előfordult, hogy egy évnél is tovább nélkülöznie kellett. Az anyjának is hiányzott. Amikor estéknént anyja a lakosztályába kérette, Mihrimah tudta, hogy anyja levelet fog írni vele.

- Nem lenne jobb, ha ön írná a levelet? - kérdezte egyik este Hürremet.

- Nem.

- Miért?

- Ha az írásra kell figyelnem, elszalasztom azt, amit érzek. Elmondom, amit érzek, te pedig írd le!

Így is tettek.

„*Felséges szultánom*”, kezdte az anyja mindig a leveleket. Minden szavában vágy és szeretet rejlett, a sorok között pedig burkolt apró szemrehányások, panaszok, hírek, főleg olyan hibák, melyeket Ibrahim pasa vétett.

Ezt nevezik intrikának, állapította meg Mihrimah. Neki egyáltalán nem tetszett, de már régen elfogadta, hogy szükségük van erre, ha élni akarnak. Anyja szerint ebben a palotában a halál mindig egy lépéssel a nyomukban járt.

Mihrimah a menekvést a szeráj kertjében találta meg.

És ott voltak a hajói. Kis és nagy hajók, melyek a sirályok színéhez hasonlóan fehér szárnyukat kitarva úsztak a kék vízen.

Nem tudott betelni azzal, hogy őket bámulja.

Legjobban a nagy hasú, három árbócos, négyszögletű vitorlásokat szerette, melyeket Eszma gályának nevezett. - Háborúba mennek. Ezek a keskeny, hosszú hajók a galleonok. Látja az ágyúikat, szultánám? Ezek a vontatóhajók, azok pedig a teherhajók.

A gályák elbűvölték Mihrimáh-t. Imádta, ahogy elhaladtak, és a zöld-vörös zászlóik lebegtek a szélben, ez mindig meghatározhatatlan érzéseket ébresztett benne.

Amikor a hajók elhaladtak előtte, legszívesebben kiabálva a nyomukba eredt volna a parton, de Szulejmán szultán lányához nem illett az effajta viselkedés. Mindig ezt mondták neki.

- Ön a padisah lánya, ne viselkedjen így!

- Jaj, szultánám, ezt nem illik.

- Ön Szelim szultán fiának, Szulejmánnak a lánya. Méltóságot kell sugároznia.

Anyja is folyton ilyeneket mondott neki. - Ne így egyél! Nem illik. Mindenki azt mondja majd, hogy nézzétek csak meg, mit művel Hürrem lánya.

Ő pedig úgy tett, ahogy mondták neki. Nem nevetett, amikor szívesen kacagott volna, és nem is sírt.

Még hogy a szultának azt teszik, amit akarnak! Hiszen minden tilos volt a számukra.

Ahogy a hajókat figyelte, vagy százszor is gondolt arra, hogy bárcsak ő is ott lehetne az egyikén, hogy bárcsak elvinnék őt onnan.

Vajon honnan jönnek, és merre tartanak?

Ha egy napon megszökne innen, le a partra, és azt kiáltaná nekik, hogy *„Hé, én a világ ura, Szulejmán szultán lánya vagyok, Mihrimah szultána. Vegyetek magatok közé!”*, akkor vajon felvennék őt? Leginkább azt csodálta, amikor a hajók feketére festett hatalmas hasából kilógó rengeteg hosszúnyelű evező egyszerre merült a vízbe és emelkedett ki onnan, ahogy egyszerre hasították a vizet. Micsoda ritmus, micsoda elegancia!

Ahogy a hajók elhaladtak a tenger közepén lévő fehér torony előtt, láthatta a rajtuk lévő férfiakat, akik megállás nélkül futkostak. Ahogy azt a kertből megítélhette, térdtől lefelé csupasz volt a lábuk. Valószínűleg mezítláb voltak. És a felsőtestükön - még belegondolni is szégyellt abba, amit látott - egy ujjatlan, elől teljesen nyitott

mellényen kívül semmit sem viseltek. Néhányuk fejét perzsa módra feltekert kis, fehér turbán fedte, de volt, akikét még az sem.

Amikor először látta ezeket a félmeztelen tengerészeket, a tenger felé mutatott: - Kik ezek, dadus?

- Kiket kérdezel, szép szultánám?

- Azokat, akik a hajón vannak.

- Azok a csupaszok? - kérdezte Eszma, mintha nem értette volna.

- Matrózok - válaszolta lány, hangjában olyan lelkesedéssel, amit Mihrimah nem értett.

- Mit csinálnak?

- A tenger hátán járnak.

- Hagyd ezeket a tündérmeséket! Senki sem képes a vízen járni!

- De a matrózok igen. Aki nem tud, azt nem is hívják matróznak.

- És miért ilyen, izé... - valahogy nem jött a nyelvére, hogy csupaszok.

Eszma ezúttal vonakodás nélkül úrnője szemébe nézett. Arcán léha, incselkedő, rejtélyes mosoly bujkált. - Azt akarta mondani szultánám, hogy csupaszok?

Mihrimah egy pillanatig mérgesen nézett, ám a szikrák lassan kihunytak a szemében. Ehelyett az ő arcán is megjelent egy szégyenlős mosoly. - Igen - mondta egy szuszra.

Érezte, hogy elvörösödik.

- Nem tudom. Valószínűleg azért, mert sokat dolgoznak. Nézze csak, megállás nélkül rohangálnak.

Mihrimah nem tudott betelni azzal, hogy bámulja, ahogy a matrózok a kötélletrákon hihetetlen gyorsasággal felmásznak az árbócokra, ahogy a vitorlák kötélzetén csüngve valamit csinálnak, és ahogy a vastag köteleken szélesebesen lecsúsznak. Vagy talán nem is volt tudatában, és valójában a férfiak meztelen, szőrös mellkasáról nem tudta levenni a szemét? Erre még gondolni sem akart.

- Honnan jönnek, dadus?

- Nem tudom, szultánám. Azt, hogy ők honnan jönnek, vagy merre tartanak, csak Allah és a kapitányuk tudja. A víz, a szél és a madarak kísérik őket.

- A szél és a madarak?

- Bizony. A vízen közlekednek, a szél a vitorláikat duzzasztja, a madarak pedig követik őket. Nézze csak! Ezek a fehér madarak

sohasem tágítanak a hajóktól.

*Milyen szépen beszél!*, gondolta Mihrimah. Abban, hogy ő a tengert és a hajókat ilyen szenvedélyesen szerette, Eszmának is része volt. Amikor a lány a kérdéseire válaszolt, olyan lelkesen, emelkedetten, olyan költőien beszélt, hogy Mihrimah lelke beleremegett.

Mihrimah szerette azt a lányt. Sokkal inkább a barátjának érezte, mint a dadájának. *Mi lenne velem, ha ő nem lenne!*, futott át az agyán. A választ nagyon jól tudta. *Ezerszer magányosabb lennék, mint most.*

- Parancsol, szépséges szultánám? - kérdezte a lány.

- Semmi, Eszma - felelte Mihrimah és szeretettel rámosolygott. - Csak annyit mondtam, hogy a szél és a madarak. Most már értem, miért van annyi madár, és hogy miért fúj állandóan a szél.

- Miért szultánám?

- Olyan sok hajó úszik el előttünk... azért, hogy őket kísérik.

Ők ketten közel egyidősek voltak. Egy pillanatra megfeledkezve arról, hogy egyikük szultána, a másikuk pedig dada, teljes szívükből nevettek. Mindkettőjük szívét melegség töltötte el, és ha csak egy pillanatra is, megfeledkeztek a magányukról.

**Egyik nap, amikor a hajókat bámulta**, hirtelen felbukkant az anyja.

- Te sosem utaztál ilyeneken, anya? - kérdezte, és rámutatott egy előttük elhaladó fekete gályára. A hajó fedélzete tele volt férfiakkal. Megszámlálhatatlanul sok evező szelte a tengert.

Hürrem a lánya szemébe nézett, amely ugyanolyan kék volt, mint a tenger. Jól ismerte ezt az álmodozó tekintetet. Bár Mihrimah ott ült közvetlenül mellette, érezte a teste melegét, illatát és a lélegzését, a lánya mégis teljesen máshol járt.

*Mint én valaha*, futott át az agyán. *Az álmait hajszojja.*

- De, már utaztam - súgta, és a lánya vállára tette a kezét. - De az nem volt ilyen nagy.

- Nem féltél?

- Már hogyan féltém volna. Méghozzá nagyon. Azt hittem, belehalok a félelembe.

Hürrem is a hullámokat nézte, kékeszöld szemében tükröződtek a tarajos hullámok.

- Hol szálltál fel a hajóra?

- Nagyon messze... Alekszandra Anasztázia Liszovszkaként szálltam fel, és itt szálltam le róla, itt, ahol apád Hürreme lett belőlem.

- Szeretnél újra hajózni?

- Igen.

- Hová szeretnél utazni?

Hosszú csend borult rájuk. Mivel Mihrimah nem kapott választ, felemelte a fejét, és látta, hogy anyja arcán legördül egy aprócska könnycsepp.

- A rétjeimre. A havas, jeges hegyeimhez.

Mihrimah most nem nógatta, hogy meséljen. Tudta, hogy anyja mindig sírva fakad, ha a szülőföldről mesél. Érezte, hogy Hürrem kihúzza magát mellette. Ismét ránézett. Az anyja már mosolygott, csak az az apró könnycsepp hagyott nyomot az arcán.

- Te is szeretnél hajózni?

Mihrimah nem tudta tovább visszafogni magát. Felpattan ültéből, és nem törődve azzal, hogy a szultán lánya, felkiáltott:

- Persze, hogy akarok! Fel akarok szállni a vörös-zöld zászlós hajókra! Azt akarom, hogy a hajam lobogjon a szélben, versenyezni akarok a madarakkal, és hallani akarom az evezőlapátok csobbanását!

**Hürrem** aznap este látta, hogy Szulejmán szultánt nyomasztja valami. A kedvenc dalait énekelte neki, a legkedvesebb rodoszi borát kínálta neki, de nem használt. Tudta, hogy nem kérdezheti meg, mi a baj. Már régen megtanulta, hogy nem tehet fel kérdéseket a szultánnak, ha az magától nem hoz szóba valamit.

Semmire sem voltak jók azok az incselkedései, amelynek az ura egyébként nem bírt ellenállni. Szulejmán udvariasan, érdeklődően és szeretettel viselkedett, de kedvetlenül.

Aztán a padisah váratlanul megszólalt: - Ma Hizir Reisz felkeresett - mondta. - Azért jött Isztambulba, hogy a sógorunkkal, Ibrahimmal találkozzon, de...

Már az is elegendő volt, hogy Hürremet felbosszantsa, ha csak meghallotta a nagyvezír, Ibrahim pasa nevét. *Tudtam. Tüdtam, hogy Szulejmán amiatt a horvát disznó miatt szomorkodik!*, fortyogott magában.

- Tudod, Ibrahim éppen hadjáraton van. Hizir hosszasan taglalta nekem a tengerészet jelentőségét. Azt mondta, hogy a világ kitágult. Azt mondja, hogy mióta az óceán túloldalán felfedezték az Újvilágot, Károlyhoz csak úgy ömlik az arany onnan. Nekünk is mielőbb gyarmatokat kell alapítanunk az új földrészen. A kapitány arra kért, hogy adjam ki a fermánt, hogy odamehessenek. Azt mondta, nem szabad beragadnunk a Földközi-tengeren.

Hürrem nem vágta rá azonnal, hogy a hajóskapitánynak igaza van. Szulejmán nagyon haragudott ugyanis az ilyesmiért, hiszen csak neki lehetett igaza.

- A kapitányt mindenki nagyra értékeli. De ha csak azért jött Isztambulba, hogy ezeket elmondja, akkor hiába fáradt, úgy vélem.

- Miért, Nevető arcúm?

- Mert mindazt, amit előadott, a mi felséges szultánunk már tudta. És mi értelme van előadni azt, hogy mielőbb el kellene jutnunk ebbe az Újvilágba, amikor ezt urunknál senki sem tudja jobban?

*Milyen okos nő!*, gondolta a szultán. Persze, hogy tudta mindezt. Ráadásul nyomasztotta is ennek az Újvilágnak a gondja. Ám még a szárazföldön nem fejezte be a dolgát. Kelet-Róma koronáját már megszerezte Isztambul, ám ennek ellenére az Oszmán Birodalomnak kellett Caesar Rómájának a koronája is. A szultán igényt tartott Róma örökségére. Olyan birodalmat akart, amely eltörli Róma emlékét. Ezért kellett neki Caesar koronája, csak hogy a gyaur Károly ellopta azt.

Úgy menekült, mint az asszonyok, miközben üldöztem, idézte fel mérgesen, elkomoruló tekintettel. *Most meg egymás után küldözgeti a követeket a pápához, hogy rám szabadítsa a keresztes hadakat.*

Szulejmán nem akart az óceánon bizonytalan kimenetelű kalandokba bocsátkozni anélkül, hogy Európát letudta volna. Ha Hürrem azt mondta volna neki, hogy a kapitánynak igaza van, miközben ő ezeken töprengett, bizony dühbe gurult volna, ám Hürrem ügyesen fogalmazva újabb gondolatok felé terelte.



Bár a padisah tudta, hogy az asszonya megint ezt a korábbi taktikáját alkalmazta, mégis folytatta.

- Azt mondtam Hizir Reisznek, hogy mondja el mindezt Ibrahimnak is. Azt szerettem volna, ha Isztambulban marad, amíg Ibrahim visszatér a hadjáratból, és akkor beszél vele, de állítólag a kapitány lóháton korábban egész Aleppóig elment és beszélt Ibrahimmal erről az Újvilág dologról.

Hürrem már elég jól ismerte urát ahhoz, hogy megértse, Szulejmánt nem az bántotta, hogy Hizir Reisz lóháton tette meg az utat Aleppóig.

- Biztosan a nagyvezír is ugyanúgy gondolkodik, mint ön, és igazat adott a kapitánynak. Ezt diktálja a józan ész.

Szulejmán dühösen ingatta a fejét. Hürrem örömeiben kis híján felkiáltott, amikor rájött, hogy a szultán haragjának célpontja Ibrahim pasa.

- Ugye? De most figyelj, a pasa azt mondta az idős Hizir Reisznek, hogy feleslegesen fáradt el hozzá. Amikor a kapitány ma ezt elmesélte nekem, majdnem elsírta magát. A sógorunk, Ibrahim pasa azt mondta neki, hogy nem érdeklik a Földközi-tengeren túli területek, és hogy veszélyes az Oszmán Birodalom szívéből ennyire eltávolodni, és hogy nekünk csak a síkságokon, hegyekben és a folyókon van keresnivalónk.

Hürrem semmit sem mondott. Arra várt, hogy a padisah dühe kellően felkorbácsolódjon.

- Hát létezik ez, Hürrem asszony? Hogy beszélhet így Hizir Reisszel? Még az ellenségei is, akik Barbarossának hívják, tisztelik. Mi magunk, atyánkként tiszteljük. Ha felkeres bennünket, felállunk a tiszteletére, és hellyel kínáljuk. Egy ilyen idős hőssel, aki több csatában vett részt, mint ahány éves, és az Oszmán Birodalomnak számtalan diadalt szerzett, nem lehet tiszteletlenül bánni!

- Amikor a tengert említette, hirtelen eszembe jutott valami - szólt Hürrem, mintha témát akarna váltani, ám valójában csak egy végső csapásra szánta el magát.

- Mihrimah szultánánk szerelmes lett.

Szulejmán szultán összeresztette.

- Mit mondtál, Hürrem? Mi az, hogy szerelmes lett?

- Úgy bizony, felséges szultánom. Szerelmes.

A szultán majdnem felüvöltött, de Hürrem nem hagyott neki időt.

- Méghozzá végzetes szerelemről van szó. A lányunk a tenger szerelmese lett.

A szultán értetlenül nézett rá.

- Minden nap kimegy a kertbe és a hajókat bámulja. Mindenkit kifaggat róluk. Tudja, melyik hajónak hány vitorlája van, hány pár evező hajtja. Ha hagynánk, felpattanna az egyikre, és elhajózna.

A padisah arca felragyogott, tekintetében a harag helyét öröm vette át.

- Micsoda remek lányom van! Szulejmán szultán lányához ez illik!

Aztán, mint akinek hirtelen az eszébe jutott valami, az asszonyához fordult:

- Látod, Hürrem, még a tizenhárom éves szultánám is tisztában van azzal, milyen fontosak a tengerek, de a nagyvezírnek, akire rábíztuk a pecsétünket és a seregünket, és aki ráadásul szeraszker is, fogalma sincs róla. Ráadásul tiszteletlenül bánt azzal az apja korabeli vén tengeri medvével, aki képes volt lóháton Aleppóig elmenni miatta.

Ha az ablak nyitva lett volna, Hürrem, mint a pillangó, kirepült volna rajta örömében.

- A közeljövőben beszélni fogunk Mihrimah szultánéval, a tenger szerelmesével, hiszen nyilvánvaló, hogy többet tud a tengerről, mint a nagyvezírünk - jelentette ki Szulejmán eltökélten.

Hürrem szárnyakat kapott. Már nem volt egyedül. Erős szövetségest talált magának. Mindenképpen hasznára lesz Szulejmán Mihrimah iránt érzett szeretető.

*Ma, holnap, mindig.*

*Készülj, szép lányom, már Hürrem anyád katonája vagy, mondta magában, miközben bájosan mosolygott a padisahra.*

## ÚJ SZERÁJ, HÁREM

**A**mikor Eszma fittyet hányva az illemszabályokra bejött a szobájába, Mihrimah tudta, hogy fontos dologról lehet szó.

- Az apja, szultánám - kezdte levegő után kapkodva várja önt.

Ez meglehetősen szokatlan dolognak számított, jobban mondva korábban nem fordult még elő. Ha Szulejmán szultán látni akarta a lányát, mindig felkereste a lakosztályában. Elküldte a dadáit és a szolgálóit, és órákon át beszélgetett vele. Meghallgatta, mit tanult Mihrimah a tanáraitól, időnként ki is kérdezte. Most első ízben hívatta a lányát magához, arra a helyre, ahonnan a vezíreivel, pasáival és agáival az Oszmán Birodalmat irányítja.

*Felettébb különös*, gondolta Mihrimah. Mostanában sokkal ritkábban látta az apját. Nem futkosott vele, és nem hagyta, hogy a nyakába csimpszakodjon. Igaz, a testvéreivel sem játszhatott már a kertben. Emiatt nem is panaszkodott Mihrimah. Nem szívesen volt együtt velük. Amikor a bátyja, Mehmed a fejénél nagyobb méretű turbánjában és a földet söprő kaftánjában megjelent a kertben, Mihrimah nem tudta visszatartani a nevetését. Nem tehetett róla. És ahogy Mihrimah nevetett, a többiek is csatlakoztak hozzá, és persze az icsoglanok is mosolyogtak elfordítva a fejüket. Mehmed már nem volt gyerek. A tizennegyedik évében járt. Amikor a fiú meghallotta, hogy nevetgélnek, mindig rákvörös lett mérgében, és már rohant is árulkodni Hürremhez: - Hogy nevetethet ki egy lány egy herceget? Micsoda dolog ez, anyám? - panaszkolta. Mihrimah pedig azzal védekezett, hogy: - Mit csináljak, nem bírtam visszatartani a nevetést. Az a turbán nagyobb, mint Mehmed.

Szelimet sohasem szerette. Mintha ő maga nem szőke lenne, Szelimet mindig sárga fejűnek csúfolta.

Bajezid egy másik világ volt. Szótlan, alattomos. Az volt a legnagyobb öröme, hogy folyton Mihrimáh-t csipkedte. És amikor a lány jajveszékélésbe kezdett, ő megesküdtött rá, hogy semmit sem csinált. Ráadásul Bajezid nagyon irigy volt. Mehmed akármit vett fel, neki ugyanaz kellett. Addig hisztizett, amíg meg nem kapta azt a turbánt, amely még Mehmedre is nagy volt. Amikor megkapta,

abbahagyta a lármázást, és az orrára csúszott turbánban, amelytől semmit sem látott, fel-alá járkált, addig, amíg hasra nem esett, mert akkor aztán sírni kezdett. Amikor összeszedte magát, megpróbálta a fejről leesett turbánt visszarakni. A padisah neki is hozatott egy pónilovat, de egyszer sem ült rá fel, csak Mihrimahé kellett neki.

Mi lehet? Miért hívatta az apja?

Miközben próbálta magára öltetni azt a kék ruhát, amit Eszma kivett neki a szekrényből, megkérdezte tőle: - Tudod, miért hívat a padisah?

- Az az icsoglan, aki átadta az üzenetet, semmit sem mondott, szultánám. Csak annyit, hogy siessen.

- Anyánk tud erről a meghívásról?

- Nem tudom, de biztos vagyok benne, hogy Szetáret nénye már hallotta, és el is mesélte Hürrem hászekinek.

Ekkor kinyílt az ajtó, és előbb egy csapatársalkodónő, majd az anyja és Merzuka léptek be aggódva. Mögöttük pedig a szaladástól kifulladásig Szetáret nénye.

Hürrem egyenesen odament hozzá. - Nem találtatok mást, amit a lányunkra adhattok?

Mihrimah azonnal közbeszólt: - Én választottam.

Őt magát is meglepte, hogy szembeszegült az anyjával. Nem tudta, hogyan csinálta, de megtette. - Ez az én színem - mondta lassan. - Ön a bíborvöröset kedveli, én pedig a tengerkéket.

Hürrem, aki nem szokott hozzá az ellenkezéshez, egy pillanatra megtorpant. A lánya szemébe nézett.

- Megnőtt a lányunk, már el tudja dönteni, hogy mi áll jól neki, és mi nem - a hangjában nem volt semmi ingerültség vagy harag.

Miközben Hürrem szeretetteljesen sutyorgott a lánya fülébe, Mihrimah ruhájánál egy árnyalattal sötétebb fátylat tűzött a lánya hajába. Majd hátralépett egy lépést, és szemügyre vette. Aztán átölelte Mihrimah-t.

- A hatalmas Szulejmán szultán várja lányát, a szépek szépét, ti meg itt ölelkeztek, és vesztegetitek a drága időt. Elment az eszetek? - kérdezte Szetáret kalfa, és azonnal mindenki megfélemedezett anyja és lánya szívmengető ölelkezéséről. Miközben a szolgák céltalanul szaladgáltak fel és alá, Hürrem kézen fogta Mihrimah-t és elindultak az ajtóhoz.

- Miért hívat minket az apánk? Van valami ötlete?

Hürrem rádöbbsent, hogy a füléhez hajló lánya már majdnem olyan magas, mint ő, és ebbe beleremegett. Az ajka mozgott. Ezt csak Merzuka látta. *Megint imádkozik*, gondolta, és ő is imádkozni kezdett.

- Biztosan valami jó dolog - mondta Hürrem. - A felséges szultán biztosan kigondolt valamit, amivel a szultánánkat boldoggá teheti.

- Még sosem hívatott minket magához.

- Már nem vagy gyerek, hogy ő keressen fel. Igazi szultána vagy. És ha a padisah a szultánájával akar találkozni, akkor felséges színe elé hívatja.

Áthaladva a szűk, kanyargós folyosókon, elértek a külső udvarra nyíló kapuig. Hürrem utoljára megigazította a lánya ruháját. Miközben Dzsáfer aga kitérte a súlyos ajtót, a folyosóra bejutott a tavaszi nap vidám fénye.

Ahogy Mihrimah kilépett a kertbe, szembetalálta magát a szívmengető szellővel, és a rózsaszín, fehér virágokat bontó fákkal, melyek ágát ringatta a szél. Szíve megtelt boldogsággal. Elindult az ajtó felé, melyet az<sup>1</sup> őt egy lépés távolságból követő háremaga mutatott neki.

**Az ajtó előtt két** dús bajszú óriás állt. Mihrimah a köpenye alól félve nézett rájuk, de egyenesen állt előttük. A két ór ugyanabban a pillanatban nyúlt az ajtó felé, és amíg lassan kitérték az ajtót, Mihrimah azon töprengett, milyen csodálatos lehet az apja lakosztálya. Behunyt szemmel lépett be azon a keskeny résen, amit a kétszárnyú ajtón nyitottak előtte. Élvezni akarta a pillanatot, amikor kinyitja majd a szemét, és meglátja a pompás lakosztályt.

Tett egy lépést behunyt szemmel, majd megállt és kinyitotta a szemét. Aztán kis híján felkiáltott. Ez lenne apja, három földrész és hét világ urának a lakosztálya? A hatalmas Szulejmán szultán egy félhomályos szobából irányította a világot, amelyben egy széles díványon, egy nagy asztalon és pár széken, egy kályhán, két szekrényen kívül nem volt más bútor.

- Gyere, szultánám!

Mihrimah enyhe meghajlással üdvözölte.

Szulejmán szultán egy támla nélküli széken ült az asztal mögött, melyen egy csomó papír, pergamen és könyv sorakozott. Apja jobb oldalán egy furcsa, szakállas, fehér turbános egyén üldögélt. Még sosem látott ilyen szakállat. A férfi szakálla nem fekete volt, és nem is fehér. Inkább anyja hajszínére emlékeztetett. Bár a rossz megvilágítás miatt nem igazán tudta megítélni, a szakáll vörösesnek tűnt.

*Hogy meréz az ember az apám jelenlétében ülni?*, morgolódott magában.

- Íme, az én napom és holdam, az én Mihrimahom. Az én egyetlen kislányom, aki beleszeretett a tengerbe.

A vörös szakállú, a korához és nagy testéhez képest, fürgén felpattant. Mihrimah felé fordult, és enyhén meghajolva üdvözölte.

Mihrimahnak eszébe jutott, amit Hürrem vagy ezerszer is elmondott neki: - Ne sajnáld a nálad hatalmasabbtól a tiszteletet, a nálad alacsonyabb rangúak üdvözlését pedig nagylelkűen viszonzod!

Mihrimah igyekezett úgy tenni, ahogy anyja és a hodzsái tanították. Enyhe térdhajlítással fejet hajtott.

Ahogy felemelte a fejét, tekintete találkozott a férfi szemével. A férfi kezét maga előtt keresztezve tisztelettel nézett rá. Mihrimah kihúzta magát, és feljebb emelte az állát.

A férfi sűrű szemöldökének ferde vonala ellazult, komoly tekintete ellágyult. Mihrimah érezte, hogy jól vizsgázott, tetszett az öregnek. A pimaszsága ellenére, hogy apja jelenlétében ülve maradt, neki is szimpátiakus volt a vörös szakállú.

- Gyere ide, Mihrimah! - ismételte meg apja büszkeséggel teli hangon.

- Íme, a mi tengeri orozlánunk. A neve Hizir Reisz. Ha mi a síkságok, hegyek és a folyók hadvezére vagyunk, akkor a kapitány a tengerek parancsnoka.

Mihrimah habozott. Érzelmei a lelkesedés és a csalódás között ingadoztak. Ez az öreg lenne Hizir Reisz, akinek hőstetteiről meséltek mindenfelé?

Szomorú volt, hogy ábránd és a valóság nem fedték egymást. Először érzett ilyet. Apja szobáját is mindig teljesen másmilyennek képzelte. Szulejmán szultánnak egy fényűző trónon kellene ülnie

arany, gyémánt és rubin között. Mivel még sosem látta a Beadványok termének pompáját, elkésérítette, hogy apja egy támlanélküli székről néz rá.

És az igazat megvallva, Hizir Reisz is nagy csalódás, gondolta magában. Amikor a hőstetteit hallgatta, úgy képzelte, hogy ő is olyan meztelen mellkasú matróz, akiket a palota kertjéből szemlélt hajókon látott, és akik a hajók árbócain, kötélhágcsókon mászkálnak.

- Szerettük volna, Mihrimah, hogy megismerd az algériai beglerbégünket, Hizir Reiszt. Ha már ennyire szereted a tengereket és a hajókat, sokat tanulhatsz tőle.

Mihrimah igyekezett az érzelmeit a helyükre tenni. Örült volna, ha Hizir Reisz inkább egy napbarnított matróz, de ha ilyen, hát ilyen. Ő az a férfi, aki majd Mihrimáh-t a hullámok hátán repíteni fogja. Az egyetlen ember, aki távoli vidékekről mesélni tud majd neki.

- Gyere közelebb, és csókold meg a kapitány kezét! - kérte Szulejmán.

Még egy meglepetés. Kezet csókoljon neki? De hiszen az apján kívül senkinek sem csókolt még kezét. Hát lehetséges lenne, hogy Szulejmán szultán lánya kezét csókoljon valakinek az apján kívül? Úgy látszik, igen, hiszen az apja kérte erre.

- Elvárjuk, hogy a kapitány iránt nagyobb tiszteletet mutass, mint irántunk - folytatta a padisah, majd látva a habozását, hozzátette: - Ez a kéz, amely annyiszor rántott kardot a gyaurokkal szemben, és annyi szolgálatot tett már az Oszmán Birodalomnak, érdemes a csókra.

Mihrimah apró lépésekkel odament a vörös szakállúhoz. Kinyújtotta a kezét, hogy megragadja a kapitányét. Úgy tűnt, hogy a férfi először odanyújtja neki a kezét, de aztán váratlan dolgot tett. Visszahúzta.

- Nem várhatjuk el, hogy a Nap kezét csókoljon nekünk - mondta, és mély, zengő hangja átölelte Mihrimáh-t. - Inkább mi csókolnánk meg a szultána kezét, és aztán a homlokunkhoz érintenénk, hogy fénye megvilágítsa utunkat, és utunkat a szerencse kísérje.

Ezután Mihrimah kezét a tenyerébe fogta, ajkához vonta ujjhegyeit, majd a homlokához érintette. - Hadd szolgálja ez a szív továbbra is urunkat, és a napként tündöklő szultánánkat!

Milyen gyönyörű szavak! A hatalmas férfi meghajolt, és még egyszer üdvözölte Mihrimáh-t, aki legszívesebben a nyakába ugrott volna, de természetesen ez nem lett volna illő. Mihrimah ezúttal több tisztelettel viszonzta a kapitány köszöntését. Szeme sarkából az apjára nézett.

Apja elégedettnek tűnt. Boldog volt, hogy lányát megkedvelte a kapitány, és büszke, hogy Mihrimah egy idegen előtt méltóságteljesen viselkedett. *Hürrem lánya*, gondolta Szulejmán, és az enyém.

Mivel senki sem mondott semmit, Hürrem elindult a dívány felé. Ahogy Hürrem szokta, könnyed mozdulatokkal elhelyezkedett a szélén, szoknyája alól kilógó, felkunkorodó orrú papucsait egymás mellé igazította. Kezét a térdére rakta, és a kapitány pasa felé fordult.

- Sokat hallottunk a hőstetteiről.

Hangja olyan méltóságteljes volt, mint egy királynőé, de a gyermek lelkes kíváncsisága bujkált benne, aki meg akarja tudni, hogy igaz-e mindaz, amit h ott.

Hizir Reisz óvatosan a padisah felé fordult, úgy nézett rá, mint aki engedélyt kér. Aztán visszafordult, és odament Mihrimahhoz.

- A hősiesség az oszmánok nagyságából fakad, szultánám.

A kapitány hangja elvarázsolta Mihrimáh-t. Arra gondolt, hogy réggé ig is elhallgatná.

- Matrózainkat padisah urunk léte élteni, aki az ország dicsősége és ereje. Amikor a gyaurok meglátják azt a zászlót, amit a szultán meg boldogult atyja, Vad Szelim szultán adott a bátyámnak, a hősi halált halt Orucs Reisznek, azonnal menekülőre fogják a tengeren, és keresnek egy odút, ahol meghúzhatják magukat.

A kapitány három mondattal képes volt egy csata jelenetet megeleveníteni Mihrimah megesküdtött volna rá, hogy látja a tengeren egymásra támadó hajókat, a kardozó katonákat, a ködből hirtelen előbukkanó félholdas csillagos vörös-zöld zászlót, és az ellenség kétségbeesését.

A vörös szakállú még mindig ott állt vele szemben. Nem tudta, hogy illő-e vagy sem, de úgy döntött, hogy azt teszi, amit a szíve diktál. Párszor rácsapott a díványra finoman, ezzel jelezve, hogy a pasa üljön le mellé. Anyja is mindig így tett.



Hizir Reisz megint csak a padisahtól kért erre engedélyt a tekintetével.

A szultánnak csak úgy dagadt a keble a büszkeségtől, amikor látta, hogy a lánya egy nagy szultán modorában kínálta helytel a kapitányt. A lánya úgy viselkedett, mintha évek óta királyok és hercegek között élne. Tiszteletreméltó, büszke és legalább annyira alázatos is, ráadásul rendkívül szép. Ez még büszkébbé tette a szultánt. A bajsza alatt rámosolygott Hizir Reiszre, ezzel engedélyezte neki, hogy a lánya mellé üljön.

Az öreg lassan ült le.

- A kapitányok is tengerészek?

- Igen, szultánám.

- Akkor ön is tud a víz tetején járni.

A kapitány csodálkozott. Szulejmán szultán fészkelőd<sup>TM</sup> kezdett a helyén- Ugyanezt már tőle is megkérdezte egyszer Mihrimah, amikor a hajókról, a tengerészekről és a tengerekről beszélgettek.

- Bocsásson meg szultánám, nem értem - mondta Hizir Reisz.

Mihrimah nem értette, mit nem lehet ezen érteni. Eszma neki azt mondta, hogy a matrózok a tenger hátán járnak. Ha a kapitány is tengerész, akkor neki is tudnia kell a vízen járnia.

- Azt mondják, a matrózok a víz hátán járnak.

- De ön ezt nem hiszi el, feltehetően.

- Nehéz elhinni. Lehetséges egyáltalán a tenger hátán járni?

Érezte, hogy a kapitány ránéz. *Talán nekem is rá kellene néznem*, gondolta Mihrimah. *Milyen idéttlen dolog, hogy itt ülünk egymás mellett, és nem egymásra nézve beszélgetünk, hanem magunk elé meredve.* Úgy döntött, hogy a férfi felé fordul. Tekintetük találkozott. Mihrimah ekkor először nézte meg a férfi szemét alaposabban. A sötétkékbe hajló fekete szemek felcsillantak.

- Igen - válaszolta a kapitány hirtelen. - Jól hallotta. Nehéz elhinni, de ez az igazság. A matrózok képesek a vízen járni. És hallják a hullámok hívását.

Ez a kép is megelevenedett Mihrimah szeme előtt. Hatalmas, tomboló hullámokat látott. A mezítlábas matrózok a tenger hátán futkostak.

- A hullámok hívását? - kérdezte csodálkozva.

- Igen - válaszolta Hizir Reisz, le sem véve a szemét róla. - A hullámokét.

- De hát a hullámok nem tudnak beszélni!

Mindkét férfi elmosolyodott. - De igen - válaszolta a kapitány. - A matrózok hónapokon keresztül járják a tengert. Távolság a szeretteiktől, akik nagyon hiányoznak nekik. És a vágyódás a családjuk után szinte elveszi a józan eszüket is. És akkor váratlanul megszólalnak a hullámok. Bűvös hang az, szultánám. Hívogatni kezdi a tengerészeket. „Gyere, várlak, hős matróz! Gyere hozzám!” És az a hívó hang veszélyesebb az ellenségnél is!

Mihrimah nagyon elcsodálkozott. Mi lehet veszélyesebb még az ellenségnél is?

- Miért? - kérdezte.

A vén tengeri medve a padisahra nézett. Tudta, hogy akkor sem hallgathat most, ha nem kap rá engedélyt, hogy folytassa. A kislány tágra nyílt szemmel várta a válaszát. - Mert ez a hang egy bűvös hang, elvarázsolja az embert. A messzi, távolban hagyott kedves hangjára hasonlít. Az ellenségnek könnyű ellenállni. Kardot ránt az ember, és megöli. De ez teljesen más dolog. Hallod annak a hangját, aki nagyon hiányzik, aki után vágyakozol, de nem látod, kitől ered a hang. És azt gondold, hogy ott van, valahol a hullámok között. És ennek a hangnak nagyon nehéz ellenállni.

- És - vágott közbe Mihrimah kíváncsian -, a matrózok mit csinálnak, amikor meghallják ezt a hangot?

- Bedugják a fülüket. Hogy elnyomják ezt a csalogató hangot, mindig tengerésznótákat énekelnek. Vagy a csatákról mesélnek. És olyan is akad, aki beleőrül.

A kapitány egy pillanatra elhallgatott. - És néhányan azt kiáltva, hogy „Jöjtek”, a tengerbe vetik magukat - tette hozzá halkán.

- És megtalálják a hang tulajdonosát?

A kapitány vállat vont, jelezve, hogy nem tudja. Mihrimah megijedt, képtelen volt kimondani, ami az eszébe jutott. *A hullámok hangján suttogó lények elragadják a tengerészeket. Többé soha senki sem látja őket.*

- Kik ezek a lények?

Hizir Reisz észrevette, hogy a lány úgy *issza a szavait*, mintha egy tündérmesét hallgatna. Most már sokkal lelkesebben folytatta. - A

régi tengerészek sziréneknek nevezték őket. Ezek a lányok a hullámok közé rejtöztek, onnan csalogatták az otthonuktól és a szeretteiktől távol lévő tengerészeket. Ezt a tengerészeken kívül senki sem hiszi el, de akik nekivágnak a tengernek, azt mondják, hogy hallják a hangjukat és a suttogásukat. De talán csak azért hallják e különös hangokat, mert hónapokig, évekig a hatalmas víz közepén élnek.

Mihrimah nyelt egy nagyot. - Ön is hallotta már a szirének hangját?

Szulejmán szultán kacagása, aki addig meg sem szólalt, szétoszlatta 3 szobát átölelő mesés léggörc. A padisah felállt, és egy ideig nevetett. Odament Mihrimahhoz és megsimogatta a haját.

- Legjobb lesz, ha magatokra hagylak benneteket. Hizir Reisz megmutatta, hogy legalább olyan kiváló mesemondó, mint amilyen tengerész.

Ahogy a padisah elindult az ajtó felé, a kapitány felállt. Mihrimah ugyanígy tett. Mindketten elköszöntek Szulejmán szultántól. - Uralkodóm - szólt Hizir tiszteletteljesen. - Ami a tengeren történik, az nem mese. Mi nem a mesékben hiszünk, hanem abban, amit látunk és hallunk.

Szulejmán észrevette, hogy megbántotta a hős beglerbéget. - Nem ezt mondtam - szólt, és bocsánatkérésül egyik kezét a kapitány vállára tette. - Kérlek, mesélj a hajókról, tengerészetéről és a tengeri csatákról az én szép szultánámnak, hogy szélesedjen a látóköre.

**Miután a padisah távozott,** Mihrimah megismételte válasz nélkül maradt kérdését.

- Ön is hallotta már a szirének hangját?

- Nincs olyan, aki ne hallotta volna.

- Ön is a tengerbe vetette magát?

Hizir Reisz nevetett. - Nem - mondta határozottan. - Azt tettem, amit

a régi tengerészek.

- Megtanítaná nekem is, mit kell tenni?

A kapitány a lány szemébe nézett. *Milyen okos és érdeklődő.* - Amikor fiatal voltam, gyakran hallottam a szirének hívását. „Gyere, Hizir!”, mondták a hangok. „Gyere, itt vagyok! Téged várlak, gyere,

ugorj a hullámok karjaiba!” Tudtam, hogyha hallgatok a hangokra, odaveszek. Bedugtam hát a fülemet, hogy ne halljam őket, ám hiába. Ezek a hangok a fejembe fészkeltek magukat. Amikor meghallották a szirének hangját, a régi tengerészek az árbócokhoz kötözték magukat, hogy ne vessék magukat a tengerbe...

Mihrimah a szájára tapasztotta a kezét, hogy elnyomja csodálkozó kiáltását, de nem sikerült neki.

- Kikötötte magát egy árbóchoz?

- Nem volt más választásom. Nem tudtam volna ellenállni a csábításnak.

A lány ekkor olyasmit tett, amitől a tengeri medve meglepődött. A fejét ingatva mérgesen így szólt: - Ezek szerint mégsem tud a tenger hátán járni. Különben miért félt volna attól, hogy a tengerbe vesse magát? Hiszen elsétálhatott volna a víz színén!

A sokat tapasztalt férfi látta, hogy Mihrimah örül, mert igaza van, de azt is észrevette, mennyire csalódott. A fiatal szultána ugyanolyan álmodozó volt, mint a folyton a tengereket járó matrózok.

- Akar ön is a tenger hátán sétálni?

Mihrimah Hizir Reisz szemébe nézett. - Nem - mondta. - Én repülni akarok a hullámok hátán.

- Repülni?

Az idős kapitány, aki bejárta mind a hét tengert, még sosem hallotta, hogy valaki szállni akart volna a hullámok felett.

- Igen, repülni - folytatta Mihrimah szultána. - A vörös-zöld zászlós hajókkal szeretnék szárnyalni. Látni, ahogy a vitorlákat dagasztja a szél. Érezni, ahogy a hajamba kap. Versenyre kelni a fehér madarakkal. És hallani az evezők csapásait. Azt szeretném, hogy a felcsapó habok mossák az arcomat.

Az idős tengerésznek megtelt a szíve melegséggel. Eszébe jutott a gyermekora. Amikor lecövekelte Leszbosz szigetének szikláin és az elhaladó vitorlás hajókat figyelte, ő is ugyanezekre a dolgokra vágyott.

- Ha a szultán megengedi, akkor együtt szállunk majd a hullámok hátán.

## HIPPODROM, ISZTAMBUL

**A**znap az Aja Szófia előtti Hippodrom tér zsúfolásig megtelt. Az emberáradat két csoportra oszlott. Az egyik csoport a dzsámitól a palotáig húzódó fákkal övezett utat töltötte be. Ezt a néma tömeget „Kérelmek sorának” nevezték. A sor két oldalán bosztandzsik jártak fel-alá. Egyfolytában hallatszott a faszöges csizmájuk kopogása, és a parancsok, amiket a rendet megtörőknek osztogattak, hogy visszatereljék őket.

Csak a reggeli ezán után érkezőknek volt esélye rá, hogy a Kérelmek sorában elől foglaljanak helyet. Az uralkodói díván a reggeli ima után rögtön összegyűlt, és utána, tíz órakor megnyílt a díván ajtaja a bajára orvosságot kereső nép előtt. Akik elől álltak, azok előadhatták az ügyüket, a többiek viszont csak a katonákra - akik karjuknál fogva tartották őket visszazúdíthatták, hogy milyen fontos lenne bejutniuk. Ám ahogy az ajtó bezárult, nem tehettek mást, mint hogy lehajtott fejjel sopánkodtak: - Egy hete járok ide, és megint nem jutottam be.

Ám morgásuk nem bonthatta meg a szeráj szent csendjét, mert azonnal elhallgattatták őket. Vagy egy janicsár vagy egy bosztandzsi pisszegte le az elégedetlenkedőt. - Azt hiszed, hogy öszvér istállóban vagy, hogy így hangoskodsz? Ha ragaszkodsz a fejedhez, fogd be a pofád! És ki se nyisd addig, amíg ki nem lépsz a Birodalmi kapun!

És mindenki így is tett. Senki sem akarta megzavarni Szulejmán szultán nyugalmát. Ez volt a törvény. Tudták, hogy a világ padisahja boldogsága és békéje mellett az ő gondjuk-bajuknak semmi jelentősége nincs, hiszen egy lapon sem említhetők a világnak rendet adó férfi problémáival.

A másik sor Ibrahim pasa palotája felé húzódott. Ez egy élénkebb, szabadabban mozgó sor volt. A sorban álló tömeg két oldalán helva, sambaba és szimit árusok sétálgattak. A mozgóárusok hada mögötti réten az apjukra váró gyerekek futkostak.

A nép ezt a sort „Szeretett”-nek hívta. Az elnevezés, nem is annyira Ibrahim pasa ugyanígy hangzó becenevéből fakadt, sokkal

inkább abból, hogy amikor Szulejmán szultán kedvenc nagyvezírje hazatért a palotájába, a hintójából mindig ezüstpénz szórt. Azok, akik a Szeretett sorban álltak, órákig várakoztak, és közben imádkoztak, hogy a nagyvezír aznap is szórjon bahsist. Ha imájuk meghallgattatott, egymást taposták, hogy megkaparinthassák a szétszórt aprót.

Aznap mind a két sor zsúfolt volt, ám az igazi tömeg a dzsámi előtt verődött össze. Több száz árus állította fel a pultját az Aja Szófia udvara mögött, a Jerebatan ciszternától ereszkedő lejtőre. Szövet és papucsárusok, csemegeárusok, fűszerkereskedők, sörbet árusok, teások és szakácsok.

A gyékényülőkékre telepedett teaárusok és a szakácsok összetákolt asztalaira támaszkodók a szerájból származó édes pletykákra hegyezték a fülüket, hogy aztán rögtön tovább is adják. A borbélypultok szintén pletykaközpontok voltak. Az emberek levették a turbánjukat, leültek a támla nélküli székekre, melyeket a borbélyok az út mentére állítottak, és miközben borotválták őket, meghallgatták a legutóbbi hazug híreket, és elsuttogták, amiket ők hallottak.

A legutóbbi napok pletykája az Ibrahim pasa nagyvezír és a defterdár »pénzügyminiszter«, Iszkender cselebi közötti ellenségeskedésről szólt. Mindenfelé azt mondogatták, hogy mindkettő a vesztét érzi, ám az Ibrahimot támogatók ilyenkor azonnal tiltakoztak.

- Ki az az Iszkender? Minek képzeli magát? A nagyvezír hamarosan leülteti a fejét.

Azok, akik úgy vélték, hogy kettejük harcában Iszkender cselebi kerekedik felül, így vágtak vissza: - Hagyjuk már! A ti Ibrahim pasátok kezd kiesni a padisah kegyeiből. Cselebi nem hiába etet tíztizenötezer fegyverest. Keressetek magatoknak egy új tehenet, amit fejhettek. Ibrahim a végét járja.

A lejtőn létrejött piacot sokkal inkább a közeli kerületekből, sőt, Isztambul távoli negyedeiből bevásárolni érkezők töltötték meg, és nem a dzsámiból kijövők.

A lejtő nem csak abban különbözött az előbbi két sortól, hogy lármásabb volt. Ebben a sokaságban, ellentétben a két sorral, több nő volt, mint férfi. Lehetett itt mindenféle-fajta nővel találkozni. Az

asszonyok aznap is egyik pulttól a másikig jártak lebegő színes köpönyegükben, pelerinjükben.

Őket nem érdekelték a pasák és vezírek hatalmi harcai, inkább figyelmesen vizslatták a mellettük elhaladó nőket, és azonnal megjegyezték, milyen ruhát viselnek azok a nők, akikről úgy vélték, hogy a szerájából jöttek. Ez volt a legkönnyebb módja annak, hogy a divatot kövessék.

Az utcai beszélgetéseik is általában a színekről, anyagokról és a gyöngyökről szóltak, és persze mindig napirenden volt a padisah és hászekije szerelme.

Miközben az egyik asszony centiről centire megvizsgált egy vékony tüllt, melyről az árus azt állította, hogy indiai, így szólt a mellette állóhoz: - Ez a Hürrem hászeki szerencsés csillagzat alatt született.

- Úgy bizony! Hány éve már, hogy a padisah hozzá sem ér máshoz. Azt mondom, Allah mindannyiunknak adjon olyan szerencsét, mint annak az orosz nőnek!

A kereskedő türelmetlen pillantására üggyet sem vetve folytatták. - Mióta elűzette Gülbahart, világos, mennyire ravasz - súgta az egyik nő a többiek fülébe. - Akkor még nem tudhattuk, de valószínűleg az a nő mozgatta a szálakat.

- Azt mondják, a lánya is ilyen. És azt is mondják Mihrimah szultánáról, hogy még az anyjánál is szebb.

- A padisah rajong a lányáért.

Az egyik asszony, aki később csatlakozott hozzájuk, szintén hegyezte a fülét, miközben a szöveget mustrálta, de addig nem szólt közbe. Most, hogy más meg ne hallja, eltakarta a száját a kezével és megjegyezte:

- Ezek szerint az Oszmán Birodalmat az uralkodó, az uralkodót pedig két nő irányítja.

A négy nő elnevette magát. - Ugyan már! Azt nem tudom, hogy ti hogy vagytok vele, de én ugyan nem tudom irányítani az otthoniakat.

**A** magas, őszülő szakállú férfi arrébb állt, és az elhaladó nőket figyelte. Hetek, hónapok óta így tett. Korábban jó, ha egy héten egyszer eljött az Aja Szófiába, de most hetente háromszor, sőt ötször is ellátogatott ide. Szégyellte magát. Mit vársz ettől a hitvány

*viselkedéstől?*, korholta magát, de újra megtette. Abban reménykedett, hogy újra láthatja azt a búza szőke hajat, és azt az égbék és tengerkék között játszó szemet.

Hiába.

A lány eltűnt.

Ő pedig nem tudott a felesége szemébe nézni, aki gyermeket szült neki, aki vigyázta útját, és aki vele sírt, vele nevetett.

Már több, mint hat hónap telt el. Ki tudja hány álmatlan éjszaka mondta magának, hogy talán csak álmodott. Csak egy szép álmom volt, és ahogy az álmok szokták, ez is szertefoszlott, és eltűnt.

Meredt tekintettel bámult az ablakból hajnalig a sötétségbe. *Bárcsak álmodtad volna! Aztán ha felébrednél, vége is volna az egésznek. És nem kellene így szégyenkezned. Nem kellene a szégyent cipelned, hogy beleszeretted egy gyerekbe, aki a lányod lehetne.*

Ám tudta, hogy nem álmodott. Tudta, hogy azok a szemek nem az agya - mely számokkal, mértékekkel és számításokkal volt leterhelve - szüleményei.

Amit látott, az valóság volt.

Látta, hogyan hullámzik a lány haja, akár a búzamező.

A hangja még a fülében csengett: „Mintha az égre lenne függesztve.” Tudta, hogy milyen ostobaság, de abban a pillanatban szívébe mart az irigység. Attól a naptól kezdve irigyelte azokat az ezer éve élt mestereket, akik megalkották azt a kupolát.

Abban a reményben, hogy a lány ismét eljön, a leglehetősebb órákban látogatott el az Aja Szófiába. Eleinte senki nem szólt rá, amiért bent üldögélt, de végül egy idős hodzsa sokkal inkább számonkérőn, mint érdeklődve megképezte:

- Éjjel-nappal itt vagy. Órákon át csak ücsörögsz. Bánt valami?

- Imádkozom, hodzsa efendi.

- Csodálatos. Az imádkozás jó. Megtisztítja a lelket. Közelebb viszi az embert Istenhez, de a túl sok ima megzavarja Isten békéjét. Azonkívül te nem végzed el a rítusokat sem imádkozás közben, az ilyen ima pedig nem sokat ér. Nekem sokkal inkább úgy tűnik, hogy vársz valakit.

Ezután a dzsámin kívül folytatta a kutatást.



Nem gondolta, hogy bármi eredményre fog jutni. A legtöbb nő arcát nem is látta, akik pedig nem takarták el az arcukat, azok görögök, örmények és zsidók voltak.

Amikor egy nő elhaladt mellette, minden bátorságát összeszedve megszólította azzal, hogy egy fiatal lányt keres, de ilyenkor a nők elfordították a fejüket, és továbbmentek.

Ha lopva megnézte arcukat, melyet vékony fátylak mögé rejtettek, némelyik nő rápirított, hogy szégyellje magát. Ilyenkor majd' elsüllyedt szégyenében. Minden alkalommal megfogadta, hogy ez az utolsó, és többet nem tesz ilyet.

Hogy ezt be is tartsa, minden éjjel feltette magának a kérdést: *És mi van, ha megtalálom? Mondjak, szembe jön velem. Mi lesz? Mit teszek? Mit mondok? Azt, hogy lestem, erre jár-e? És mi lesz, ha azt mondja, hogy táguj mellőlem, Apóka?*

Aznap ismét ugyanazzal az elhatározással érkezett a lejtőn lévő piacra. Ez lesz az utolsó, utoljára fürkészi az elhaladó nők arcát. Az egyik nő, akit fiatal, fekete szolgáló kísért, felkeltette az érdeklődését. Titokban a nyomába eredt. Előbb egy csipkeáros előtt állt meg a nő. A férfi odébb várakozott. Aztán a papucskok következtek. A harmadik állomás pedig egy szövetes pult volt.

A nő felemeltette az egyik vég selymet, és egy másikat kiterített. A kereskedő beleizzadt a műveletbe, de egy pillanat alatt kihúzta és kiterítette azt a véget, amelyre a nő vékony ujjával rámutatott. Biztosan régi vásárló volt.

A magas férfi odament a pulthoz, mintha a szöveteket nézegetné.  
- Kérsz valamit, bátyám? - kérdezte az árus.

- Izé - felelte szégyenkezve -, valójában csak keresek valakit.

A kereskedő bocsánatkérően nézett a hölgy vevőjére, és vonakodva közelebb hajolt: - Azt mondtad, hogy keresel valakit?

- Igen, egy fiatal nőt. Maga szövetet árul, sok női vevője van. Gondoltam, talán ismeri a lányt, akit keresek.

A kereskedő kelletlenül válaszolt. - Én csak a munkámat végzem, de azt, hogy melyik nő kiféle-miféle, azt nem tudom. Szövetet vásárolnak tőlem, aztán távoznak, és én utánuk sem nézek.

Ismét a vevőjéhez fordult, és dicsérni kezdte az anyagot, amit a nő nézegetett. A pillanatnyi hallgatást kihasználó idegen odasúgta: - Ha

megmondom a nevét és leírom a külsejét, talán mégis emlékszik majd rá.

Annak ellenére, hogy a kereskedő ellenségesen nézett, választ nem várva folytatta: - Fiatal nő, derékig érő szőke hajjal. A szeme kék, mint a tenger.

A vásárló nő érdeklődése a szövet iránt hirtelen szertefoszlott. Az árus dühös lett. A fickó miatt a végén még elszalasztja ezt a pénzes vevőt. - Tán a lányod, efendi? - kérdezte, nem titkolva türelmetlenségét és dühét.

A férfi érezte, hogy az arca lángvörös lett. Nem tudta, mit mondjon. - Neeem - dadogta végül.

- Olyan leírást adtál róla, amelyet csak egy apa adhat a lányáról, vagy egy férfi a feleségéről. És mivel azt mondtad, hogy egy fiatal lány az illető, azt gondoltam, a lányod. Eltűnt?

Annai ereje még volt, hogy megrázza a fejét, és azt mondja:

- A neve Dilruba.

A mellette álló nő ránézett, vagy legalábbis a férfinak így tűnt. - Dilruba - ismételte meg a nevet. - Nem látott erre felé ilyen fiatal lányt?

- Nem - vetette oda neki a férfi, és azonnal a nőhöz fordult, mert attól félt, hogy letesz a vásárlásról. - Azt hiszi, hogy a vásárlóim nevét megkérdezem? - súgta a nőnek, aztán megpróbálta kicsit bizalmasabbra venni a hangnemet: - Isten ne adja, néném, de szinte biztos, hogy ennek a bátyó- nak a lánya egy férfival szökött meg. Nem is gondolná, mi minden történik manapság, mi mindenről hallunk! A világ kifordult magából. Nem maradt tisztesség, erkölcs. Közel a világ vége.

A nő semmit sem mondott, lerakta a kezében lévő anyagot, és a fekete szolgájával együtt távozott.

- Most örülsz, bátyó? Látod, mit műveltél? - mondta az árus dühösen. - Eljlesztetted a kuncsaftomat. Menj, és keresd máshol a lányodat! Ide meg ne gyere többet!

## TENGERÉSZLAKTANYA, ISZTAMBUL

### **Ébresztő, vitézek!**

A szeme felcsillant a sötétben.

Már megszokta ezt a parancsot. Idestova hét éve hallgatta.

Lassan elfordította a fejét, és felnézett. Nem számítva az ajtó mellett cövekélő őr kezében tartott fáklyája remegő fényét, és a lenti tűzhely hamvadni kezdő tűzifájának fényét, minden sötétségbe burkolózott. Még nem kelt fel a nap...

Aztán felhangzott a második parancs:

- Ébresztő, vitézek! Itt az ima ideje!

Ekkor vége szakadt a horkolásoknak és a nyögéseknek. Valójában már mindenki felébredt az első parancsszóra, de a másodikig eltelt néhány másodpercben még visszaringathatták magukat a befejezetlen álmok világába. A kétszintes faállványon sorban, egymás mellett kiterített kenderkóccal tömött matracokon heverő testek megmozdultak. A felső ágyakról férfilábak lógtak le. Az alsó sorban lévők igyekeztek összeszedni magukat, anélkül, hogy társaik lábához hozzáértek volna.

- Óvatosan!

- Vigyázz, oroszlánom!

- Húzd vissza a lábad!

Ilyen és ehhez hasonló álmos és ingerült utasítások hallatszottak.

Az ő ágya alul volt. Jobb volt így. Sötétebb, eldugottabb volt a hely, ahol aludt. Megfeszítette a testét, hogy a takaró alatt összezsugorodott izmait kinyújtóztassa. Magának még nem adott parancsot a felkelésre. Megszokta, hogy megvárja a harmadik utasítást. Egy ideig mozdulatlanul hevert, és szemét a felette lévő ágy deszkájának bütykös hasadékára szegezte. Minden reggel ugyanezt csinálta.

Tekintete a résen pihent, mozdulatlanul várta a harmadik parancsot.

Az ágya körül már megkezdődött az izgatott futkosás. Nem törődött vele.

A szomszédja már régen felpattant. Teste felső fele nem látszott, mivel eltakarta az emeletes ágy. Onnan, ahonnan feküdt, csak a férfi derék alatti részét követhette figyelemmel. Kapkodva felhúzta a kék rövidnadrágot, majd mozdulatai alapján a felvette a mellényét is. Csakhogy utána a jobb lábát valamiért nem tudta belebújtatni a piros lábbelijébe, mert ahogy hozzáért, a papucscipő arrébb gördült. A matróz kénytelen volt lehajolni. Találkozott a tekintetük. A férfi meglátta, hogy ő még mindig heverészik.

- Te még nem keltél fel?

- Várom a harmadik parancsot - válaszolta.

- Nem hiszem el. Mi a különbség? A második és a harmadik parancs között csak három perc van. Azt a három perced kihasználod, hogy tovább maradhass az ágyban?

- Igen.

Végül sikerült felhúznia a másik cipőjét is. - Gyerünk, kelj fel! - morogta, majd a két ágy közötti sötétségből kilépett a folyosóra, és csatlakozott azokhoz, akik az udvarra szaladtak, hogy elvégezzék a rituális mosdást.

Ekkor hangzott fel a harmadik parancs.

- Konyhások!

Most jött el az ideje, hogy felkeljen.

- Konyhások! - ismételte az ajtó szájában cövekelő hálótermi őr. - Konyhások, hozzátok a levest! Gyerünk, az asztalt!

Ilyenek a tengerészek. Amikor a szárazföldön voltak, akkor is úgy viselkedtek, mintha a hajón lennének. A laktanyát matróztanyának, az étkezőt hajókonyhának hívták. Amikor a tengeren voltak, a szárazföld után vágyakoztak, de amint szilárd talajt érzett a lábuk, azonnal visszakíváncsoztak a tengerre.

Felült az ágyában. Kilépett a mellette lévő ürességbe. Két kezével meg- ütögette a matracát. A jócskán elvékonyodott takaróját összehajtotta és az ágyra terítette. Kihúzta a párnája alól a kék nadrágját és a piros mellényét, majd magára öltötte. Felhúzta a papucscipőjét. Most már kész volt, hogy eljótssza a reggeli szerepét.

Ahogy kilépett, a reggeli hideg körülölelte a testét. Minden izma elgémberedett. Az udvar közepén lévő férfi a víztartály csapját nézte. Leült az egymás mellé felsorakoztatott szivattyúk előtti kövek

egyikére, és unottan figyelte az izgatott tömeget, amely a csapokból akadozva folyó vízzel igyekezett elvégezni a rituális mosdást.

A kút felé pillantott, majd beállt az egyik sorba. Hárman álltak előtte.

Észrevette, hogy a szomszéd sorból egy nagytermetű, fekete szemöldökű, kopasz, dús, fekete bajszú egyén méregeti. Magában elmosolyodott, hiszen itt mindenkire illett ez a leírás. Mindenki erős testfelépítésű, fekete szemű volt, és mindenki ajka felett vastag, felfelé pödört fekete bajsz díszelgett. És kivétel nélkül mindannyiuk melle fekete szőrerdővel borított.

Hogy ne kelljen szóba elegyednie az illetővel, próbált más irányba nézni. Mióta megérkezett, nem beszélt, ha nem volt muszáj.

- Jó reggelt, vitézem - szólította meg az őt méregető férfi. Vonakodva megfordult.

- Neked is, agám.

- Honnan való vagy?

- Alajjéből.

- Az messze van hozzánk. Én leszboszi vagyok. Hizir Reisz földije. A nevem Mehmed, de elég, ha Leszboszt mondasz, mindenki így ismer.

Bólintott.

- No, és - folytatta a másik a kérdezősködést. - Te ki vagy?

*A fene egye meg!*, mérgelődött magában. Ezt a kérdést nem akarta hallani.

- Iszmail - motyogta.

- Új vagy itt, ugye?

Ismét bólintott.

- Tudtam. Mert korábban még nem láttalak.

Eközben felhangzott a reggeli ezán, melynek szívmengető dallama felélénkítette a hajnali levegőt. Lopva a másik férfira nézett a válla felett. *Türelem, pajtás*, mondta magában. *Hamarosan mindannyian megtudjátok, ki vagyok. Azt is megbánjátok majd, hogy valaha láttatok.*

A leszboszi társa hallgatását annak tudta be, hogy tiszteli, mert idősebb és több évet töltött a flotta szolgálatában.

- Jó, hogy ide helyeztek.

- Miért?

- Nem láttad a sólyákat? A hajódokk szinte üres. Nincs munka. Nyugodtan lógathatod a lábad.

- Az nem tilos a matrózoknak?

A másik ezt nem hallotta, vagy úgy tett, mintha nem hallotta volna.

- Amíg a hajó a nyílt tengeren van, egy csomó munka akad. A tömítéseket karban kell tartani, felsúrolni a fedélzetet, megjavítani a vitorlákat...

Elfordította a fejét, hogy a másik ne lássa, mennyire unja, de aztán hirtelen eszébe jutott a parancs: „*Jól nyisd ki a szemed és a füled! Lásd meg a láthatatlant is! Érted? Azt hiszed, hogy alszik, de az oszmán sosem alszik.*” Igyekezett érdeklődést mutatni. - Miért üresek a sólyák, agám? - kérdezte. A másik vállat vont. - Mert Makbul »Szeretett« Ibrahim nem ad rá pénzt.

- Makbul Ibrahim? Ő ki?

- Látszik, hogy új vagy Alaijei - mondta, majd kissé halkabban folytatta. - Nincs a világban olyan, aki ne hallotta volna még a nevét. Urunk testvérének, Hatidzse szultánének a férje. Nagyvezír és szeraszker, vagyis a hadsereg főparancsnoka. Azért hívják Makbul pasának, mert a padisah nagyon kedveli. Mindent pénzt a janicsárookra és az akindzsikra költ, de a flottának nem ad semmit.

- És erről senki sem számol be az uralkodónak?

- A múlt évben eljött Hizir Reisz, de Ibrahim pasát nem tudta meggyőzni, hogy építtessen új hajókat. Meglátjuk, hogy most mi...

- Szóval Hizir Reisz itt van?

- Itt bizony - mondta, és egy hely felé mutatott.

Arra nézett, de nem látott mást, csak egy bizánci téglából épült romos épületet. Mehmed felnevetett.

- A hatalmas Hizir Reiszet az ebédlőnkben keresed, vitézem? - nevetett a saját szavain. - Az épület eltakarja a kilátást előled, nem látod tőle a hajókat. Ha lemész a partra, az Aranyszarv-öböl torkolatában meglátod az Öt felfegyverzett gályát. Úgy vélnéd, hogy semmiben sem különböznek a többi hajótól, de már első látásra rájössz, hogy ez nem így van. Negyven-ötven hajó közül is azonnal megismernéd ezt az Ötöt. Mintha a diadalmak fénye, a hősi halottak dicsősége és a harcosok büszkesége ragyogna az árbócukon. Hizir Reisz az egyik hajón van.

*Három fontos információt is kaptál, gondolta.*

*Egy: Az oszmánok nem építenek új hajókat.*

*Kettő: Barbarossa Konstantinápolyban van.*

*Három: A tengerészek nem szeretik a nagyvezírt.*

Ahogy a sorban előtte lévő férfi végzett, odament a szivattyú előtti kőhöz, és leült. A jéghideg vízzel elvégezte a rituális mosdást. A nedves lábára visszahúzta a papucscipőjét, és követte a többi matrózt a mecsetbe. Talált egy megfelelő helyet, és imádkozni kezdett. Fülében visszhangzott a pap hangja: *„Játszó el, hogy imádkozol. Mindenki higgye azt, hogy azt teszed!*

Ima után a mecsettel szemközti ebédlőbe futott. Majd kilyukadt a gyomra az éhségtől. Épphogy csak belépett az ajtón, amikor egy ágyúhangra emlékeztető hang dörrent fel mögötte.

- Állj, ki vagy?

Lefagyott, mint akkor, régen.

Az ajkába harapott, nehogy felkiáltson: *„Alejandro, Isten kiválasztotta.*

**Miközben Alejandro a tengerészlaktanya ebédlőjében a reggeli levesét kanalazta, elmerengett. Újra átélte azt a napot, ami kor utoljára hallotta ezt a kérdést.**

- Állj, ki vagy? - rivallt rá a hang, épp, mikor a toronnyal szemközti lépcsőt mászta.

Megfordult. Egy sötét ábrázatú férfi állt odalenn. Tollas sapkájából, vállra vetett köpenyéből, kardjából és térdig érő bőrcsizmájából azonnal tudta, hogy fontos személy lehet.

A férfi kardcsörtetve gyorsan felért mellé a lépcsőn. - Ki vagy? - lihegte a kérdést arcába újra. A mutatóujjával megbökte a mellét. Amikor a férfi másodszorra is meg akarta bököni, a csuklóját megragadta a levegőben, és azt mondta: - Alejandro. Alejandro Jose Altamirano dél Castillo.

- Honnan jössz? - kérdezte a másik. Hangja lágyabb volt, de vallató, gyanakvó tekintetét, mellyel mintha olvasni akart volna a gondolataiban, továbbra is rá szegezte.

- A pokolból.

- Hová mész?

- Ahová Jézus parancsolja.

- Miért? Mit remélsz, mit fogsz ott találni?

- A bosszú tüzét.

- Az utad hosszú és viszontagságos lesz. Veszélyekkel teli. Hogy jutsz el odáig?

- Hangtalanul és halálosan, mint egy kobra.

Egészen addig egy pillanatra sem vették le egymásról a szemüket. Olyan közel álltak egymáshoz, hogy az orruk szinte összeért. A jólöltözött férfi ezután két lépést hátralépett, majd megtett még kétlépcsőnyi utat. Hirtelen visszafordult és ránézett.

- Mit mondtál, ki vagy?

- Alejandro Jose Altamiro dél Castillo.

- Rendben, Alejandro. Mi vagy te?

Ezúttal ő lépett két lépcsőfokot. Arcát egészen közel tolta a férfihoz, tekintetét belefúrta az övébe. - Isten kiválasztotta. Hát te?

- Isten kése.

- Aki Istent szolgálja, az a barátom - súgta Alejandro.

- Jer hát, Isten választotta! - mondta az áruló tekintetű férfi. - Kövess! Sok mindent kell megbeszelnünk.

**A férfi, aki az ebédlő ajtajában az útját állta, megkérdezte:**

- Te vagy, akit Alaijeinek hívnak?

- Igen. Murád fia, Iszmail.

- Idrisz Reisz téged keres.

- Ő ki?

A férfi csodálkozott, de nem mutatta.

- A hajódokk parancsnoka. Menj oda a nagy sólyához, és kérdezd meg, hol találd Idrisz Reiszt.

- És mit csináljak, ha megtaláltam?

- Hogy mit? - kérdezte a férfi. - Kockát vetsz vele.

- Kockát?

- Igen - felelte gúnyosan. - A hatalmas Idrisz Reisz olyasvalakivel akart kockázni, akit jól elverhet. Téged ajánlottak, ő pedig rábólintott.

Alejandro tekintete elkomorult. Az utóbbi időben gyakran megtörtént ez. Görcsök kínozták. Fájdalmak között fetrengett. Tudta, mi a bajára az orvosság, de most nem volt nála. Egész leikével, minden sejtjében akarta az elixírt, amit az őt a pokol sötétségéből a fényre kihúzó atya itatott vele minden nap. - Türelmesnek kell



lenned, Alejandro - mondta a kövér pap. - Elviszik neked majd az elixírt, de türelmesnek kell lenned.

Amikor rátört a roham, legszívesebben azt üvöltötte volna, hogy elfogyott a türelme. Az elméje egyik szegletében kísértetek futkostak.

Egy nő, példának okáért.

Minden alkalommal integetett. Mondott is valamit, de Alejandro nem hallotta. Most három fiút látott. Térdepeltek összedugott fejjel, és az üresség felé hajoltak, amit közrefogtak. Beszélgettek, nevetgéltek, de ő nem hallotta. Alejandro agya egy sarkában a képzelete teremtette pantomim játszódtott le. Egy szeplős fiú felemelte a kezét. A tenyerében tartott valamit, amit behajított a közrefogott ürességbe. A három fej tülekedve hajolt az eldobott holmi után. Alejandro is az elhajított dologra fókuszált. Felismerte a holmit. Egy kocka volt, amely már kissé befeketedett a gyakori használatból.

A kocka a képzeletében nekiütközött a repkedő felhőknek és tovagördült. A szeplős gyerek arcán elhalványult a mosoly. A másik kettő viszont lelkesen ugrált. A szeplős kinyitotta a tenyerét, és kinyújtotta a kezét. Az egyik fiú felkapott a földről egy botot, és mintha rácsapna, a szeplős tenyeréhez akarta érinteni. A fiú minden alkalommal gyorsan elrántotta a tenyerét, így megúsza az ütést. De végül a bot, mint a villám, lecsapott a húsos tenyerébe. Fájdalmában visszarántotta a kezét. A tenyerébe hasító égető érzés az arcán is tükröződött. Ahogy a szeplős gyerek szeme könnybe lábadt, a három fiú képe ugyanolyan gyorsan szertefoszlott Alejandro elméjében, ahogy felbukkant.

De továbbra is fájdalmak kínozták.

- Hé, egészen belezöldültél, vitézem! Mi lelt? - kérdezte az iménti férfi. - Ne félj ennyire! - vigyorgott. - Csak vicceltem. Nem kell kockáznod. A hatalmas hajódokk parancsnok nem szokott kockázni. Biztosan mondani akar valamit. Menj csak hozzá!

Alejandro letörölte az izzadtságot a homlokáról. A férfi csodálkozva nézte. Nem értette, hogy izzadhat valaki a reggeli hidegben. A fejét ingatva távozott.

*Vigyázz!, figyelmeztette a belső hang. Légy éber, Alejandro! Nehogy csapdába ess! Ne áruld el magad!*



## ÚJ SZERÁJ, HÁREM

**A**mikor Eszma dada és két udvarhölgy köszöntés nélkül berontott a szobájába, Mihrimah épp a legutóbb tanult ud futamot pengette.

- Szultánám! - kiáltotta Eszma, de az izgalomtól nem tudta befejezni.

- Készülnie kell - mondta az egyik udvarhölgy, miközben a másik bement a hálósobájába. A nyikorgásból megértette, hogy a lány kinyitotta szekrényét.

- Mi történt, Eszma?

- Azonnal mennünk kell. A Beadványok termében várják.

Ez különös. Mi dolga lenne abban a hatalmas szalonban, ahol apja arany trónja állt, és ahol a külföldi követeket fogadta?

- Miért?

Mihrimah elkapta, ahogy a dadája és az egyik udvarhölgy egymásra pillantott.

- Nem megyek sehova, amíg meg nem mondjátok, mi folyik itt.

És hogy nyomatékossítsa elhatározását, az ud kövér hasát magához szorította, és a húrok közé csapott.

A hálósobában lévő udvarhölgy megszólalt:

- Biztosan megint a kék ruháját szeretné felvenni, de ma jobb lenne, ha a fehérret választaná.

- A fehérret? Miért? Mondd meg, Eszma!

- Izé, biztosan csak valami pletyka - motyogta Eszma, majd elhallgatott.

- Miféle pletyka? Bökd ki! Vagy már nem félsz a haragunktól?

- Uralkodónk valószínűleg Hürrem hászekit is odahívatta.

- Miért? Anyámnak mi dolga ott?

Eszma vállat vont, jelezve, hogy nem tudja. Igyekezett elkapni a tekintetét Mihrimahról.

- Dadus! Apám miért hívatta anyámat? Mi dolga a nőknek a Beadványok termében?

- Azt beszélnek, hogy...

- Megőrjítesz!

Az udvarhölgy mondta el, amit Eszma képtelen volt. - A padisah nagyon mérges és izgatott. Hosszasan beszélt a sejhülszlám efendivel.

- Mi történt? Tudjátok, miről beszélgettek?

Most az udvarhölgy vont vállat. - Nem tudom - válaszolta, és Eszma püsszegését figyelmen kívül hagyva folytatta. - Azt mondják - kezdte vonakodva. - Az uralkodó esküvőt akar rendezni.

*Hogy mit? Kit akar elvenni? És mi lesz anyámmal? Mi lesz velünk?,* tódultak a kérdések Mihrimah agyába. *Csak nem Mahidevran Gülbahar tért vissza?*

Az udvarhölgy, látva, hogy Mihrimah szája tátva marad a csodálkozástól, folytatta: - Urunk sürgősen hívatta az ön anyját és a válide szultánét. És az imént érkezett meg Hatidzse szultána és a nagyvezír pasa is. Pzsáfer aga mozgósította az egész konyhát. Készítik a sörbetet, és a hadseregnek tálcákkal osztják a baklavát.

Mihrimah értetlenül állt, nem tudta, mit mondjon vagy mit tegyen. - Kit akar elvenni az apánk?

Az udvarhölgy átszaladt a hálósobába azzal az ürüggyel, hogy segít a társának.

- Eszma - súgta Mihrimah. - Mit jelentsen ez? Apánk új asszonyt vesz maga mellé?

- Neeem - kínlódott a dada. - Isten ments!

- Akkor kit akar elvenni az uralkodó?

Eszma csak ekkor értette meg. Mihrimah nem tudta, hogy az anyja csak egy kedvenc ágyas, és ennél több joggal nem rendelkezik. A szultána nem tudta, hogy apja nem vette el feleségül az anyját.

- Beszélj, Eszma! Kit vesz el az apánk?

Eszma nyelt egyet. - Az édesanyját. Hürrem hászekit.

Mihrimah úgy érezte magát, mint akit fejbe vágta.

- Micsoda? - sikoltotta, de nem hallotta a saját hangját. Lehet, hogy csak gondolta, hogy felsikoltott. Annyira megdöbben, hogy még felkiáltani sem tudott.

- Apám anyámat akarja feleségül venni?

- Senki sem tud semmi biztosat - jegyezte meg Eszma. - Ahogy említettem, csak pletyka az egész. A hárem lakói így értelmezték a nagy izgalmat és kapkodást. Tudja, milyenek.

Őt nem érdekelték a szóbeszéddek. Őt a pletyka mögött rejtőző valóság ejtette kétségbe. Az a valóság, melyet évekig nem ismert.

- Szóval - kezdte Eszmára nézve, de mintha magában beszélne -, az uralkodó nem az apám?

Eszma félelmében elvörösödött. - Micsoda beszéd ez, szultánám! Persze, hogy az apja.

- És nem volt esküvőjük?

Tényleg nem *tudja a kislány*, gondolta Eszma. Mihrimah nem tudta, hogy a padisah az ágyasok közül emelte ki az anyját és tette kedvencévé. És ugyan melyik ágyasnak volt férje?

Eszma semmit sem mondott, ehelyett felkapta a faragott elefántcsont fésűt, és fésülni kezdte úrnője haját. Mihrimah megragadta dadája csuklóját.

- Hagyd ezt, Eszma. El kellett volna mondanod nekem.

- Azt hittem, hogy tudja.

- Mégis, mit?

- Hogy Hürrem hászeki... hászeki. Vagyis ágyas.

- Úgy, mint a többi lány?

Eszma érezte, hogy a félelemtől kiszárad a torka. Csak Allah a tudója, mi történne, ha Hürrem meghallaná, hogy azt válaszolja, hogy olyan, mint a többi lány. - Nem - mondta óvatosan -, nem pont olyan.

- Akkor milyen?

Eszma hálásan nézett a két udvarhölgyre, akik karjukon egy csodálatos kaftánnal épp akkor tértek vissza a hálószobából. Megmenekült a válaszadástól.

- Ne hidd, hogy megúszta. Útközben mindent elmondasz nekem.

Eszma égető érzést érzett a karjában, mert Mihrimah belecsípett, de már régen megszokta ezt, a csípésekből fakadó fájdalmat.

- Szóval az anyám - folytatta Mihrimah a folyosóra kilépve -, ugyanolyan rabnő, mint a többi lány? Nem az apám felesége?

- Nem, nem egészen - felelte Eszma.

- A fene egyen meg, Eszma! Most ágyas vagy sem?

*Mégis, mit gondol ez a lány? Hogy a hászeki az anyja második neve, azért szólítják így Hürremet?*, zsörtölődött magában Eszma.

- Valójában hászeki - mondta, miközben befordultak a Beadványok terme felé vezető folyosóra. - Vagyis urunk kedvence,

első a lányok között.

Mihrimah teljesen összezavarodott. Rendben, anyja elmesélte neki, hogy került a hárembe, és mesélt azokról a napokról is, amikor csak rabnő volt.

Semmit sem titkolt el előle. De Mihrimah mindig is azt hitte, hogy amikor apja beleszeretett az anyjába, megtették mindazt, amit ilyenkor a saria előír. Csakhogy az igazság távol állt ettől. Anyja és apja nem tettek eleget a vallás előírásainak. Sem Mehmed bátyja, sem ő, sem a másik két herceg nem a vallás által szentesített kapcsolatból született. Mihrimáh-t akár egy földrengés, annyira megrázta, hogy így kellett megtudnia, hogy egy háremben töltött buja éjszaka eredménye.

Eszma, aki látta, hogy a szultán lánya milyen sápadt, letett arról, hogy elmondja, amit eredetileg akart. A padisah esküvőjén kívül egy másik pletyka is keringett a hárem sötét zugaiban. A padisah nem haragudott, amikor Hürrem, anélkül, hogy vele tudatta volna, felvette a muszlim hitet. Ám amikor este Hürremmel akart hálni, Hürrem állítólag közölte vele, hogy ő már muszlim, és az iszlám törvényei szerint házasság nélkül egy férfi és egy nő nem hálhatnak együtt. - Én kész vagyok a pokol tüzét is vállalni a bűnömért, de szívem nem hagyja, hogy egy ilyen bűn miatt a felséges szultánom is a pokol tüzére kerüljön - mondta állítólag Hürrem. És így azért már másképp álltak a dolgok. Szulejmán szultán minden parancsa, könyörgése ellenére Hürrem minden éjszaka visszautasította a padisahot a törvényre hivatkozva, és a padisah állítólag nagyon megharagudott. Talán még el is akarja kergetni Hürremet a palotából a gyerekeivel együtt.

Ha Mihrimah ezt a pletykát is hallaná, talán még el is ájulna, ezért Eszma magára parancsolt, hogy tartsa a száját.

Mindazt, ami azután történt, hogy beléptek a Beadványok termébe, Mihrimah az agyát megrohamozó gondolatok miatt csak egy ködfátyol mögül látta. A hangok visszhangoztak a fülében.

Amikor a padisah közölte a középben felállított rács mögött lévő vezírekkel és pasákkal, hogy Hürrem muszlimmá lett, Mihrimahnak tátva maradt a szája. Repesett örömeiben, hogy ezentúl együtt imádkozhat anyjával. Határozatom és parancsom pedig ez - mondta Szulejmán szultán.

- Hürrem úrnő ettől a pillanattól fogva nem az ágyasunk. Felszabadítottuk őt. Ekkor Mihrimah kicsit előrébb hajolt, és anyjára nézett. Anyja sápadt arcán a félelem jelei mutatkoztak. Mihrimah először nem tudta mire vélni apja döntését. Aztán a félelem az ő szívét is átjárta. Ha az anyja most már nem rabnő, akkor ők is elhagyják majd a szerájt? Akárcsak Gülbahart és Musztafa herceget, Hürremet is száműzik valahova a gyerekeivel?

Mihrimah ezen gondolkodott, miközben a sejhülszlám, Ali Dzsemáli efendi erőtlen hangján a Koránt olvasta. Tiszta szívéből imádkozott. Amikor Ali Dzsemáli efendi megszólította a padisahot, a Beadványok termére néma csend borult, és ez a kislány szerint nem sok jót sejtetett.

Mihrimah mintha álmodna, a távolból hallotta Ali Dzsemáli efendi hangját.

- Szulejmán sah; az itt ülő Hürrem úrnőt, ahogyan nekem mondtad, elfogadod-e feleségedül?

Mihrimah úgy érezte, menten megfullad.

- Elfogadom, hodzsa efendi.

A hodzsa most a rácsos paraván mögötti vezírekhez és bégekhez fordult.

- Önök is hallották?

- Hallottuk - válaszolták egyszerre, ám hangjuk, tartásuk, tekintetük döbbenetről árulkodott. Mihrimah kiolvasta a tekintetükből, hogy rendkívüli dolognak számított az, hogy a hatalmas Szulejmán szultán feleségül vette az Orosz Ágyast, Hürremet. A leginkább azonban a szultán sógora, Ibrahim pasa, a nagyvezír, akit anyja csak „horvát disznónak hívott, látszott megdöbbennek.

A rács férfioldalán lévő sejhülszlám ezúttal a női oldalhoz ment, és megállt a paraván előtt.

- Ki vagy, leányom?

*Tényleg, ki az én anyám?*, kérdezte magában Mihrimah. Mit fog válaszol

ni most? Azt, hogy Hürrem rabnő?

Ám olyasmi történt, amire nem számított. Anyja, aki az anyósa és a sógornője között ült a félelemtől és az izgalomtól sápad arccal, kihúzta magát, és így válaszolt: - A ruszinföldi pópa, Nyikolaj lánya, Alekszandra Anasztázia Liszovszka vagyok, hodzsa efendi.

- Elfogadod-e férjedül Szelim szultán fiát, Szulejmán sahot?
- Elfogadom.

**A**mikor Mihrimah kijött a **Beadványok** terméből, úgy közelített Eszma felé, aki már türelmetlenül várta, hogy megtudja, mi történt odabent, mint egy alvajáró.

- Mi történt, szultánám? Az, amit hallottunk?

- Mi - pihegte - immár a padisah törvényes hitvesének a lánya lettünk, Eszma.

Mihrimah egy pillantást sem vetve a dadájára és az udvarhölgyekre, elvonult előttük.

Nem tudja, hány órán át ült az ablak előtt, miközben nem gondolt semmire. Most, hogy az anyja és az apja összeházasodtak, talán még lakodalom is lesz. Ötgyerekes menyasszony!

Amint Hürrem belépett a szobába, észrevette, hogy lányát zavaros gondolatok fojtogatják.

- Anya - súgta Mihrimah.

Próbált valamit mondani, de aztán meggondolta magát. Mi értelme lenne annak, amit mondani akar? Hogy kérhetné számon egy rabszolganőtől, akinek az életben maradásért foggal-körömmel kellett küzdenie, hogy egy hatalmas uralkodótól törvénytelen gyerekeket szült? Mit kellene kérdeznie? Talán azt, hogy „*Mostanáig fattyak voltunk, anya?*” Ez nagyon igazságtalan lenne.

Felállt, és megcsókolta anyja kezét. Az ajkába harapott, hogy ne remegjen a hangja. - Gratulálok.

Hürrem átölelte a lányát. Érezte a melegét, és beszívta az illatát. Az ujjja hegyével finoman letörölte a Mihrimah szeme sarkában gyülekező esőfelhőket.

- Bocsáss meg, kislányom! Az esküvővel mindannyiunkat még nagyobb veszélybe sodortam.

Mihrimah csodálkozva meredt rá.

- Nehogy megtévesszen ez az esküvő! - súgta Hürrem a lánya fülébe. - Gülbahar és a halál már itt toporog a küszöbünkön.

**A** nap még csak most kelt fel, de Szulejmán szultán már régóta ébren volt. Hogy Hürremet fel ne ébressze, amennyire csak le



het, halkán mászott ki az ágyból. Az oldalsó fülkében a hosszú, hajlított nyakú arany ibrikből vizet öntött, és elvégezte a rituális mosdást. Nem vette észre, hogy Hürrem figyeli a szempillái közül.

- Minden napod fényes legyen, felséges szultánom!

- Felébresztettek, Hürrem? Még nagyon korán van. Aludj csak!

- Mit ér az olyan nap, ami úgy kezdődik, hogy nem látom a padisahomat, ahogy kinyitom a szememet?

A padisah megfogta a vállát és maga felé fordította. Hürrem köntöse egy darabon lecsúszott a selyem hálóingéről, és kibukkant meztelen, rózsaszín válla és melle. Szulejmán arcára buja mosoly ült. - Még azok az istennőszobrok is irigykedni fognak, amiket Buda várában láttunk, ha ezt a szépséget menten el nem takarjuk, mi pedig megfélemlítve Mihrimah szultánénak tett ígéretünkről, inkább a szerelem tüzébe vetjük magunkat.

Hürrem letérdelt elé, hogy segítsen neki felhúznia a csizmáját.

- El fogja kényeztetni Mihrimáh-t a szeretetével, és az iránta tanúsított figyelmével.

- Nem - szólt közbe a szultán. - Az anyja sem lett kényes, a lánya sem fog kényeskedni.

Hürrem szíve dagadt a boldogságtól. Épp ezt akarta. Sosem kényeskedett, szeszélyeskedett és nem tett semmi olyat, ami a padisahban azt az érzést keltené, hogy elkényeztette őt. Pedig nagyon nehéz volt nem kényeskednie egy olyan nőnek, aki a sötétégből és a nincstelenségből érkezett és a világ leghatalmasabb férfiújának szívét sikerült meghódítania.

Témát váltott.

- Mint mindig, most is igaza van. Mihrimah a hercegeink körülmetélése után még érettebb, felnőttebb lett, és meg is nőtt. Mindjárt tizenöt éves lesz. A kis Mihrimahból fiatal hölgy lett.

- Ráadásul szép is. Nem annyira, mint az én Hürremem, de...

E bókot hallva, Hürrem szégyenlősen megjegyezte: - Ő egy tündér. Az ön lánya szépségét nem lehet egy lapon említeni az enyémmel.

Feladta a padisahra a súlyos kaftánját. - Senki sem tudja leírni azt a boldogságot, amikor elmesélte, hogy ön megígérte neki, hogy elviszi a hajódokkba.

- Mióta bemutattam neki Hizir Reiszet, azóta könyörög, hogy menjünk el a hajódokkba, szálljunk fel a hajókra. És nem unt rá. Én pedig meghátráltam, és beleegyeztem. Erre meg Hizir Reiszet akarja. A kapitány meg...

Hürrem kíváncsian rámosolygott. A padisah vidáman folytatta. - Hizir is odáig van érte - mondta nevetve. - Erre mi Isztambulba hívtuk. Múlt héten érkezett. És amint megjelent a színünk előtt, rögtön Mihrimah felől érdeklődött. El akarja neki mesélni, mit hallott és mit tudott meg az Újvilágról. A két rajongó jövő héten végre találkozik.

- Jövő héten, szultánom? Azt hittem, hogy ma.

- Ma más dolga van Mihrimahnak. Ma megismerkedik az Oszmán Birodalom dolgaival. Meghallgatja, megnézi, hogy a pasáim, vezíreim, agáim hogyan látják el a szolgálatukat.

Hürrem leplezte, mennyire örül. A padisah tehát ennyire megbízik a lányában. Még a trónörököst, Musztafa herceget sem vitte soha magával abba a fülkébe, ahonnan egy függöny mögé rejtőzve titokban figyelte a díván üléseit.

Hürrem a gyöngyház és elefántcsont berakásos kis asztalkán álló aranyszegélyű kristálypohárért nyúlt. Az ajkához emelte, hogy kortyoljon egyet belőle. Egy esetleges merénylet miatt tette ezt. Az egyik szolgáló mindent megkóstolt, még mielőtt Szulejmán, Hürrem vagy a gyerekeik ettek vagy ittak volna valamiből, csak hogy kiderüljön, nem mérgezett-e az adott étel. A pohár ellenőrzés nélkül nem is kerülhetett a kis asztalra, de Hürrem mindig ivott belőle egy kortyot a padisah előtt.

Egymás szemébe néztek, majd Szulejmán elvette a feléje nyújtott poharat.

- Mi van akkor, ha a sörbetünkbe mérget tesznek, hogy minket megöljenek? Felöltjük a halotti leplünket, és megjelenünk Allah színe előtt. Tiszta arccal, fénylő homlokkal. A próféta zászlaja nekünk köszönhetően Bécs kapujában lobogott, és Európa fele miattunk hallgatja Mohamed imára hívó énekét. Azért könyörgünk majd Istenhez, hogy fogadjon minket a Paradicsomba. De ha csak azért, hogy mi a lelkünket ebben a testben tarthassuk, veled itatjuk meg a mérget, oda a tiszta arc és a fénylő homlok.

A poharat a szájához emelte, és megitta a meggysörbetet. Másik karjával átölelte Hürremet, aki a mellére hajtotta a fejét.

- Nem hiába mondja a vers is, hogy a szerető kezéből még a mérget is megisszuk, ugye Hürrem? Ha a halál a mi drága szultánánk kezéből ér, hát szívesen fogadjuk, mert békét hoz.

- Isten ments! - mondta Hürrem, és kezével próbálta elhallgattatni a férjét. Közelebb húzódott a padisahhoz, és megcsókolta a szakállát, megsimogatta a fülét. - Ha önnel történne valami, hogyan élhetne tovább a szolgálója? Még a belélegzett levegő is mérge lenne számomra.

Szulejmán szultán még egyszer megcsókolta őt, és elindult az ajtóhoz. Amíg az ajtó be nem csukódott, Hürrem mozdulatlanul állt. Csak az ajka mozgott.

- Majd meglátjuk, szultána lányom - motyogta. - Meglátjuk, hogy a dívánban ki áll mellettünk, és ki szolgálja az ellen-ségeinket. Ibrahimról, arról a horvát disznóról pedig le ne vedd a szemed! Mostanáig az anyád védte meg az életeteket. Most már rajtad a sor, Mihrimah. Rád bízunk az életünket.

**A** amikor beléptek a fürkébe, Mihrimah hallotta a lenti sutyorgásokat.

- Tudja valaki, hogy Ibrahim pasa milyen intézkedéseket hozott?

- Senki - válaszolta valaki óvatosan.

A lenti mormogás erősödött, de még mindig csak félénk dünyögés volt. Mintha attól tartottak volna, hogy valaki meghallja őket.

- A mi Ibrahim pasánkról beszélnek? - kérdezte Mihrimah.

Szulejmán szultán a szája elé rakta az ujját, és halkan lepisszegte. Megvárta, amíg lánya leül a szűk fürkébe helyezett díszpárnára, majd ő is letelepedett a szemközti kis székre törökülésben. Mihrimahra kacsintott. A lenti beszélgetés folytatódott.

- Senki ne örüljön, pasák, mert a méltóságos Ibrahim nem törte össze a bálványokat. A mi Ibrahimunk inkább idehozta a bálványokat, ide az iszlám világ szívébe, és a magyar szobrokat épp a mi világhódító uralkodónk palotájával szemben állíttatta fel.

- Micsoda hallatlan tiszteletlenség. Bárcsak a gyaurokkal szemben intézkedne.

- Hogyan?

- Én tudjam, Pertev pasa? Ő a szeraszker. Nála van urunk pecsétje, és ő a főparancsnok is. Az ő dolga, hogy tegyen valamit.

- Akkor dönt ilyen fontos kérdésekben, miközben a bálványokkal szemközt nőkkel hetyeg? - nevetett valamelyikük.

*Hát így vezetik az országot?*, gondolta Mihrimah. *Csak pletykálnak odalent, mint a háremben a nők.* Az apjára nézett. Szulejmán ismét csendre intette.

Mihrimah oldalát majd' kifúrta a kíváncsiság. Beleőrül, ha nem láthatja, kik beszélnek. Mivel Ibrahim pasát beszéltek ki, feltehetően a pasa - vagy ahogy anyja hívta, a horvát disznó - még nem érkezett meg. Mihrimah kinyújtotta az ujját és a bal oldalán lévő kis rácsos ablakot takaró függöny sarkát enyhén félrehúzva kilesetett. Odalent hat fehér csúcsos turbánú férfi állt mozdulatlanul. Fehér, súlyos, drágakövekkel díszített kaftánt viseltek mindannyian. És mindegyikük összekulcsolta a kezét a hasa alatt, fejüket pedig enyhén a jobb válluk felé billentették. Mihrimah nem tudta magát visszatartani. Hogy elnyomja a nevetését, a szájára szorította a kezét.

- Min nevensz? - kérdezte sűgva Szulejmán.

A lánya odahajolt a füléhez.

- Mindjárt leesik a hegyes turbánjuk, annyira félrebillentik a fejüket.

A padisah is kuncogott.

Mihrimah ismét felemelte a függöny szélét, és hegyezte a fülét.

- Károly nem tétlenkedik. A pápával szövetkezik. És Velence is talpon van még. Egy Doria »Andrea Doria« nevű egyént neveztek ki a gyaur flotta élére, és ha nem lenne Hizir Reisz igyekezete és önfeláldozása, a keresztes zászlót kitűznék a tengerszorosunkra.

- Hálásak vagyunk Istennek Hizir és Türgut kapitányért.

- És Haszán Reiszért is. A szeraszkerünk elaludt, még szerencse, hogy Haszán kapitány éber. Ha öt hajóval nem ütött volna rajta Károly hatalmas keresztes flottáján, és nem égette volna fel Algériában, ki tudja, mennyi katasztrófa hullott volna még a fejünkre. Károly és Doria admirális alig tudtak elmenekülni.

- Azt mondtad, hogy Ibrahim pasa alszik, Hűszrev aga?

- Igen, álomba merült.

- Miféle alvás az ilyen?

- Azt mondanám, hogy nemtörődöm alvás. Nem akartam azt mondani, hogy hűtlen, áruló alvás.

*Istenem, miket beszélnek ezek!* Ezt azonnal el kell mondania az anyjának. A divánbeli vezírek Ibrahim pasát árulónak nevezik. Ez hasznos információ. De hogy lehet ez? A fehérszakállú hatalmas férfiak így kormányozzák apja országát? A világ urát szolgálva csak pletykálnak, mint a nők? És most mi lesz? Az apja miért nem intézkedik, amikor hallotta, hogy a nagyvezírt mivel vádolják?

Mihrimah csodálkozó kék szemét az apjára szegezte. Ám Szulejmán arca közömbös maradt.

- És ott van a defterdár, Iszkender cselebi is. Ha Ibrahim csak fele annyit foglalkozna a gyaurokkal, mint Iszekenderrel, akkor az akindzsi »a határvidék védelmét ellátó katonák« bégek az Atlanti-óceán vizében mosdatnák a lovaikat. A janicsárok ezt a hatalmas földrészt az egyik végétől a másikig szétúznák, megszereznék a trónjait, koronáit.

- Azért Iszkender is megéri a pénzét - súgta egy másik. - Telhetetlen. Bár azt mondja, hogy csak tizenötezer embere van, ne higgyétek el. Húszezer fegyverest etet. Valóságos hadserege van. Miért? Mit akar ennyi emberrel csinálni? Kivel szemben fogja felhasználni őket? Ki ez az ember? Iszkender szultán?

- Az egyik Ibrahim szultán, a másik Iszkender szultán. Egyik kutya, másik eb.

A lenti férfiak arcára mosoly ült. Mihrimah észrevette, hogy a padisah is nevet a bajsza alatt.

- Úgy bizony - jegyezte meg egy másik. - Az a fickó gazdagabb, mint a padisah. Még a mi Makbul pasánk is szegény hozzá képest.

Mihrimah az apjához fordult. - A nagynéném férjét miért hívják Szeretettnek?

Szulejmán csodálattal nézett a lányára, majd elnevette magát. - Mert szeretem a sógoromat.

Ez viszont rossz hír volt Hürremnek. Anyja tudta, hogy a padisah szereti Ibrahim pasát, de Mihrimah számára meglepő volt, hogy a padisah, miután hallotta, mennyi rosszat mondanak Ibrahimról, mégis kijelentette, mennyire szereti őt.

- Még mindig szereted?

Szulejmán szultán hunyorogva méregette a lányát. *Milyen, okos vagy*, gondolta. Aztán bólintott, jelezve, hogy a válasza, igen.

- Hogy lehet ez? Hallgasd, miket mondanak!

Szulejmán kuncogott. Odahajolt hozzá, és megpuszilta.

- Türelem, és figyelj!

Ő pedig figyelt.

- Iszkender pasának igaza van, agák. Tudja, hogy Ibrahim valami rosszban sántikál. Mondjak nektek valamit?

Bár senki nem biztatta, hogy mondjon, ő azért folytatta.

- Ezért valaki még a fejével fizet.

Aztán Mihrimah pisszegést hallott. - Jön!

A sutyorgásnak vége szakadt. Mihrimah kissé feljebb emelte a függönyt, hogy lássa az érkezőt. Egy fekete szakállas férfi jött, aki a fején lévő hatalmas turbán miatt alacsonyabbnak látszott. Fentről azokra a vadon növő gombákra hasonlított, melyeket a kertben látott a fal tövében.

- Isten hozta, méltóságos pasa!

- Üdvözöllek benneteket! - hangzott a válasz.

A padisah, aki sükségtelennek látta, hogy félrehúzza a függönyt, ezt súgta a lányának: - Iszkender cselebi. Ő a defterdárom, akit az előbb Iszkender szultánként emlegettek. Ő felügyeli a kincstáramat.

- A méltóságos nagyvezér még biztos nem ébredt fel - mondta Iszkender cselebi. Az ő hangja nem volt olyan visszafogott, óvatos, mint a többieké.

- Meleg a női öl - nevetett fel valaki.

Iszkender a hang gazdájára nézett. - Igazad van, aga. Halljuk, hogy a pasa az éjszakákat nem Hatidzse szultánéval tölti, hanem sokkal inkább perzsa és görög szépségek ágyában.

Mihrimah lángvörös lett.

Biztos volt benne, hogy apja ezúttal biztosan dühbe gurul. Félve ránézett.

Ám Szulejmán csak mosolygott. Mondani akart valamit, de mióta a fürkébe jöttek, a padisah most harmadszor is a szája elé tette a mutatóujját és csendre intette.

- Folyton szidja Hürrem asszonyt, akit a háta mögött csak Orosz Ágyasnak hív, pedig urunk már feleségül vette.

- És azt hallottátok - kezdte egy idős vezír még elmondani is restellem, de pedofil és homoszexuális hajlamai is vannak a Pargai Ibrahimnak.

- Tudom - sóhajtott Iszkender cselebi. - Fiúkkal jár a hamamba, és amikor kijön a fürdőből, tíz-tizenkét éves lányokkal távozik.

Mihrimah nem értette. Ez meg mit akar jelenteni? Tíz-tizenkét éves lányokkal? Valójában azt sem tudta, mi az a homoszexualitás. Szégyellte megkérdezni, de úgy döntött, amint szabadul innen, azonnal megkérdezi Eszmától.

- És azt hallottátok, hogy mit mondott a külföldi követeknek?

- Olyan sok mindent haliunk, aga. Mire gondolsz?

- A francia követnek állítólag ezt mondta: „Szulejmán a padisah, de az országot én kormányzom. Az van, amit én mondok. Szulejmán hallgat a szavamra.”

Iszkender cselebi megragadta az alkalmat, és hozzátette: - Azt elfelejtetted, hogy azt is mondta, hogy „ha én nem lennék, Szulejmán egy hónapig sem tudná a birodalmat összetartani”.

A méltatlankodások közepette valaki aggodalmasan rájuk szólt. - Hallgassatok! Jön.

Hüszrev aga még odasúgta a többieknek: - Szagoljátok meg! Az illatából majd kiderül, hogy nőtől jön vagy fiúktól.

Mihrimáh-t sokkolták az elhangzottak. Arrébb csúsztotta a pillantását, és meglátta Hatidzse nénikéje férjét. Ő is hosszúkás turbánt viselt, ám az övé különbözött a többiekétől. A homlokához közel egy hatalmas pávatoll díszelgett. Mihrimah tudta, hogy ami az eleganciát és a pompát illeti, még az apja is elhalványult Ibrahim pasa mellett. Mihrimah azt hitte, itt a világvége, hiszen a vezírek az imént még egyfolytában szapulták Ibrahimot, de semmi sem úgy történt, ahogy várta.

- Méltóságos nagyvezír, örülünk, hogy ma is épségben és egészségben látunk.

- Allah vigyázzon ránk, méltóságos pasák!

- Isten tartson meg jó szolgálatában! Az Oszmán Birodalom nem látott még olyan férfiút, aki nálad bölcsebben viselte volna a szultáni pecsétet.

Istenem! Ezt tényleg ugyanazok a férfiak mondták, akik az imént még szidták a padisah sógorát, és akik szavai hallatán Mihrimah

elvörösödött?

Az apjára nézett. Szulejmán szultán alig bírta visszatartani a nevetését. A lánya arcára kiülő csodálkozás jó kedvre derítette. Lánya tiszta szíve, egyenes jelleme lázadozott a képmutatás ellen, amelynek tanúja volt.

Mihrimah kilesett még egyszer a függöny mögül, hogy mit csinál a nagyvezír legkeményebb ellenfele. Hallgatott. Hirtelen szimpatikussá vált neki ez a férfi, akit az előbb egy gombához hasonlított. Ő legalább nem halmozta el bókokkal a nagyvezírt, akit pár perce még szapult. Nem tartott a hízelgőkkel, és hátat fordított Mihrimah nagynénje férjének.

És ekkor elkapta Ibrahim pasa pillantását, akinek haragos villámokat szórt a tekintete. Mihrimah életében most másodszor látta meg valaki tekintetében a halált. Először Gülbahar szemében látott hasonló, gyilkos bosszút és gyűlöletet, akit a Régi Szerájban látogattak meg, fivérei körülmetélése előtt. És most, ahogy Ibrahim Iszkender cselebire nézett, szintén halál lakozott a tekintetében.

Nem akart többet hallani és látni. Felállt a díszpárnáról, és kiment. Az apja követte. Egy ideig szó nélkül sétáltak egymás mellett.

Kimentek a kertbe. A padisah kezével elhessegette azokat, akik földig hajolva felbukkantak előttük, vagy utánuk szaladtak valamiért. A tenger átölelte őket határtalan szépségével.

Mihrimah vett egy mély lélegzetet, és megtöltötte friss levegővel a tüdejét. Undorodott attól, amit látott és hallott.

A padisah törte meg a csendet.

- Hogy tetszett?

Mihrimah ránézett. Csodálkozó arckifejezését nem tudta leplezni.

- Tetszenie kellett volna?

- Nem. Tudnod kell, hogy ilyen.

- Így kormányozzák a birodalmat?

Szulejmán szultán a fejét ingatva nevetett. - ők csak beszélnek, de az országot én irányítom.

- Ha ez így van, akkor mi szükség rájuk?

*Tényleg okos a lányom,* gondolta Szulejmán. - így volt ez mindig. Csak Allah van egyedül. Még a padisahnak is szüksége van másokra. Tanácskozik velük, beszélget velük, és meghallgatja őket.



És mindenkinek úgy tűnik, hogy megvitatja másokkal a dolgokat. Ám csak az a döntés számít, amit ő hoz meg végül.

Mihrimah egy ideig eltöprengett apja szavain. Lábával a földön lévő fenyőtobozt rugdosta.

A padisah kézen fogta a lányát, és egy árnyékos platánfa alá felállított kerevetre ültette.

- Tudni fogod, hogyan kell meghallani a dolgokat. Megtanulsz csendben maradni. És ha döntöttél, már nem nézel vissza. A birodalom így kívánja.

- Te mindig hallgatózol?

A padisah bólintott.

- És ők tudják, hogy kihallgatod őket?

A padisah ismét bólintott. - A függöny mindig el van húzva. Nem tudhatják, hogy ott vagyunk-e mögötte, vagy sem. De úgy viselkednek, mintha ott lennének. Úgy gondolják, hogy mindazt, amit nem mernek nekünk elmondani, mi mégis meghalljuk, amikor egymásnak mondják. Ez megnyugtatja őket. Úgy gondolkodnak, hogy „mi tudattuk a padisahhal, mi a helyzet, a többi már az ő dolga”.

- De hisz ez félelmetes!

- Miért, jobb lenne, ha nekünk mondanák, hogy „a nagyvezíred ilyen meg ilyen”? Ha meghallgatnánk a panaszukat, és nem tennénk semmit, az ellenségeskedést, széthúzást szülne.

Mihrimah inkább csendben maradt. Ez így nem volt egyenes. Sem az a képmutatás nem volt tisztességes, amit látott, sem az, ahogy apjával titokban kihallgatták őket.

- De hiszen azok az emberek nem szeretik egymást! Gyűlölködnek és csapdákat állítanak egymásnak. Befeketítik a másikat.

- Úgy bizony. És semmi sem marad titokban. Nem lehet az országot irányítani anélkül, hogy ismernéd a titkokat, hogy tudnád, miről sutyorognak, miben mesterkednek az ajtók mögött, a falak tövében, titkos rejtekekben.

- És ha hazugság vagy rágalom mindaz, amit mondanak?

- A hazugság olyan, mint az éjszaka, Mihrimah. Nem tart ki reggelig. Mint ahogy minden éjszaka után a reggel következik, a

hazugságra is mindig fény derül. Ráadásul Allah ész is adott az embernek, és a hazugságot rögtön észrevesszük.

- És a rágalmazás?

Szulejmán szultán hallgatott egy pillanatig. Szeme a tenger közepére tapadt. - A rágalomtól tartok. A hazugság mindennapos, hamar kilóg a lóláb. De a rágalmazás ördögi... Aki rágalmaz, az maga az ördög, és aki elhiszi a rágalmat, az az ördöggel cimborái.

Mihrimah megborzongott.

- Mit gondolsz? Mára elég ennyi az ország irányításáról szóló leckéből? - kérdezte Szulejmán szultán mosolyogva.

Mihrimah megpuszilta a padisah szakállát. Látta, hogy apja arcát beragyogja a szeretet.

- Ahogy szultán apácskám jónak látja.

Felálltak, és ahogy sétáltak, a padisah, mintha csak most jutott volna az eszébe, megkérdezte a lányát: - Tényleg, még mindig szerelmes vagy a tengerbe?

- De még hogy!

- Ha így van, akkor készülj! Hizir Reisz Isztambulba jött. Elmész őt meglátogatni.

Mihrimah - ha illetlenség, ha nem - boldogan ugrott apja nyakába.

- De van egy feltételem - mondta a padisah, miközben próbált kibontakozni az ölelésből. - Ma este anyukáddal eléneklitek nekem azt a dalt.

Mihrimah és Hürrem aznap este a legszebb dalokat játszották és énekelték a szultánnak.

Mihrimah boldog volt, hogy újra láthatja Hizir kapitányt, Hürrem pedig az információk miatt, amit lányától kapott az aznapi diván ülésről.

Mihrimah szultána hozzálátott a feladathoz, melyet anyja kiszabott rá.

**Miközben Mihrimah** a hímzőkeretre feszített anyagba szúrta a tűjét, lopva Ezmára nézett. A dadája kicsit visszafogottan viselkedett attól a naptól kezdve, hogy visszajött a piacról.

Ha anyja nem figyelmeztette volna arra, hogy a szultának nem bizalmaskodhatnak a dadusokkal, szolgálókkal, akkor Mihrimah már régen megkérdezte volna a lánytól, hogy mi baja.

Mihrimah szemében ostobaságnak tűnt ez a szabály. Mióta az eszét tudja, Eszma mindig mellette volt. Több időt töltött vele, mint az anyjával, ráadásul szinte egyidősek voltak.

Ám anyja első figyelmeztetése ez volt: - Te a padisah lánya vagy, Dunyáskám. Senkiben sem bízatsz, és senkivel sem barátkozhatsz.

Tényleg nem volt egyetlen barátja sem. Csak Eszmával tudott beszélgetni. És benne megbízott.

A háremben amúgy sem beszélt senki. Mihrimah ezt sehogy sem tudta megszokni. Régen a nevetése kicsit enyhített ezen a nyomasztó légkörön, de mióta nem gyerekek számított, sokkal inkább fiatal hölgynek, a hárem ismét némaságba burkolózott.

Néha azt hitte, megfullad, hogy összepréseli a csend. Az ilyen napokon elővette az udját vagy a balalajakáját, és énekelt, amíg el nem ment a hangja. Ezzel lázadt az őt körülvevő némaság ellen.

Eszma észrevette, hogy úrnője őt nézi, de nem szólt. Évekig tartott, amíg megtanulta, hogy fájdalmát, félelmeit, reményeit, izgalmát, érzéseit hogyan rejtse el, hogy azok ne tükröződjenek a szemében. Ám amióta visszatért a lejtőn lévő piacról, furcsán viselkedett. A lelkét mardosó nyomasztó érzést még a szerájban rendezett esküvő sem feledtette.

Mihrimah tovább fürkészte a dadust. A hatalmas szobában kettejük lélegzetén és a tű sercegésén kívül nem hallatszott más. Mihrimah alulról beszúrta a tűt az anyagba, és a fonalat fent kihúzta. - Ideadnád az ezüstszálas hímző selymet? - kérdezte a szultána a lányt.

Ebben a mély csendben Mihrimah suttogása kiabálásnak tűnt Eszma számára. Felállt, és keresni kezdte a fonalat, melyet úrnője kért. Sehol sem találta. Ahogy tovább kereste, látta, hogy ott van a szultána mellett. Érte nyúlt.

- Hagyd csak, maradjon ott! Tudtam, hogy ott van - mondta Mihrimah.

Eszma döbbsen nézett rá. Mihrimah elkapta a dadája tekintetét. - Azt reméltem Eszma, hogy azt mondod, itt van mellettem a fonal. De az utóbbi időben szinte megnémultál, mint a fülemüle, amelyiknek torkán akadt a szeder. A lány nem válaszolt, csak megpróbált mosolyogni.

Ha az anyját kérdeznék, azt mondaná, hogy már így is túl sokat beszélt, de Mihrimáh-t zavarta ez a csend. Ráadásul kíváncsi is volt.

- Mi történt, dadus? - kérdezte, fittyet hányva az illemre. - Van valami, ami bánt? Mióta visszajöttél a piacról, egyfolytában elszontyolodott képet vágysz.

Történt aznap valami? Csak az esküvő napján váltottál velem néhány szót, azt is csak muszájból.

Nemcsak Mihrimah beszélt a falakhoz, nemcsak ő beszélt magában.

A hárem ilyen volt, akár szultána az ember, akár dadus; kevés dolgot ejtettek ki hangosan. Egyetlen különbséggel: a szultánákat senki sem pofozta meg, ha mégis beszéltek.

Eszma, akárcsak a többiek, már a szerájba érkezése napján megtanulta, mi az, ami tilos. A háremben tilos volt megszólalni, ha nem kérdezték. Tilos volt kérdezni is. Meg kellett tanulnia jelekkel kifejezni, amit akart. És nem volt szabad hangosan nevetni sem. Azt is hamar megtanulta, hogy aki megszegi a szabályokat, az súlyos büntetésre számíthat. Annak a büntetése például, aki hangosan nevetett, három botütés volt egy csipkefa vesszővel. Aki anélkül szólalt meg, hogy kérdezték volna, annak büntetése a megszólított személytől függött. Gülbahar hászeki idején például, attól függően, hogy milyen kedve volt az úrnőnek, három, esetenként öt botütés járt ezért. Amikor Hürrem a szerájba került, és Szulejmán szultán figyelmét magára vonta, Gülbahar súlyosabb büntetéseket osztogatott. Ha sárba lépett az ember, öt botütés, késésért tíz botütés, zajongásért...

Hürrem aztán száműzte a csipkevesszőt a háremből, hiszen annak idején Ő is belekóstolt. Ő inkább kiabált, ha büntetni akart. A sarkával toppantott, felvonta a jobb szemöldökét, és minden szava nyílként záporozott a szájából.

Istennek hála Mihrimah egyikükre sem hasonlított. Sem botja nem volt, sem bántó szavai. Amikor nagyon haragudott, arca tűzpiros lett, egészen a füle tövéig elvörösödött.

- Történt valami aznap a piacon, ami elszomorított, dadus? - ismételte meg a kérdését Mihrimah.

Eszma megrázta a fejét. - Nem, nem történt semmi, szultánám.

- Ha semmi sem történt, akkor miért vágysz ilyen savanyú arcot?

- Kicsit szomorú vagyok - válaszolta halkán. - Elnézést kérek.

- Ugyan, Eszma, nem kell elnézést kérni. Inkább azt áruld el, miért szomorkodsz? Biztosan történt valami, mondd el!

Eszma lassan felemelte a fejét, és ránézett. - Valami elszomorított.

Mihrimah meg akarta kérdezni, hogy mi, de nem maradt rá ideje, mert Eszma folytatta. - Szépséges szultánám, a szolgák ostobák. Nem tudnak különbséget tenni hosszú és rövid között, egyenes és görbe között. De ön, a padisah és Hürrem asszony okosak. Hatalmas könyveket olvasnak, és hosszú leveleket írnak, és ezen felül idegen nyelveket...

- Eszma! - szakította félbe türelmetlenül a lány dicshimnuszát Mihrimah. - Mi szomorított el?

- Előbb áruljon el nekem valamit! - kérte Eszma lehajtott fejjel, szégyenkezve, és így folytatta a mondandóját.

- Az anyját elrabolták régen, ugye?

- Igen, ezt mindenki tudja.

- Még gyerek volt, ugye? Kislány.

- Kilencéves volt.

Eszma habozott egy kicsit. - Az anyja és az apja nem keresték? Nem indultak utána, és nem követték a kislányukat elrabló gazember nyomát? Nem kérdezősködtek utána? Belenyugodtak a kislányuk elvesztésébe?

Eszma suttogása egyre hangosabb lett.

Mihrimah csodálkozott. Egy pillanatig nem értette a lány hangjában rejlő csalódottságot.

- Nem tudom. Bizonyára keresték. De anyám elbeszélése szerint arrafelé, ahol ő született, szinte a madár sem járt. Nem haladtak arra karavánok, csak havas hegyek, és sebes folyók, és végtelen erdők voltak, ahol könnyen eltévedt az ember.

Mihrimáh-t összezavarta, hogy a dadája tekintete még bánatosabb lett. Mintha Eszmát elkésérítette volna, hogy Mihrimah nagyszülei nem keresték elrabolt gyermeküket. *Mi ütött ebbe a lányba?*

- Talán nem volt alkalmuk keresni anyámat. Ugyanis útonállók felgyújtották a falujukat, és mindenkit megöltek. Anyám sok idő múlva visszatért a falujába, de senkit sem talált ott. És úgy véli, hogy az apját és az anyját is megölték abban a rajtaütésben.

Figyelmesen Eszma szemébe nézett. A lány tekintetéből kiolvasta, hogy azon tépelődik, elhiggye-e a hallottakat. Talán megnyugtatta a tudat, hogy az elrabolt kislányt azért nem keresték a szülei, mert nem éltek.

- És most halljuk, mi történt a piacon, hogy anyám elrablásával foglalkozol? - kérdezte Mihrimah határozottan.

A lány mintha meg sem hallotta volna a kérdést. - Engem senki sem keresett - mondta végül.

Mihrimahba belehasított a fájdalom.

- Egyszer sem - tette hozzá. Eszma hangjában nyoma sem volt keserűségnek, szomorúságnak vagy bánatnak. Épp ellenkezőleg. Közömbös, érzelemmentes hang volt. Mihrimah első ízben hallotta ilyennek a dadáját. - Ráadásul engem senki sem rabolt el. Ők adtak el a bég embereinek. Amikor visszanéztem, senki sem nézett utánam.

A lány elhallgatott egy pillanatra. Gombóc lett a torkában. És mintha nem is a padisah lányával beszélgetett volna, csak magában, így folytatta:

- Soha többé nem láttam őket. Tudták, hova vittek. Trabzonba. Ilyen kis város.

Eszma a kezével mutatta, milyen kicsi Trabzon. - Egyszer sem kopogtattak a bég udvarházának ajtaján, hogy itt van-e még a lányuk, akit régóta nem láttak.

Hangja egyre fásultabb lett. Mihrimah előrehajolt, hogy megnézze, sír-e a dadája, de nem sírt. Akárcsak a hangja, a szeme is fénytelen volt.

- Biztosan kerestek. Talán már csak azután, hogy a bég Isztambulba küldött téged. Nem tudhatod. Valószínűleg idáig nem tudtak eljönni.

Igazából ezt maga sem hitte, és félt, hogy a hangja és az arca elárulja ezt.

Eszma arcán megjelent egy fájdalmas mosoly. - Bizonyára - mondta udvariasan. - Bizonyára úgy van, ahogy mondja szultánám.

Vidámságot erőltetett magára. - Látja, szultánám, mondtam én, hogy ön okos. Én erre nem is gondoltam.

Mihrimah megragadta a dadája karját, aki készült visszatérni a párnájára.

- Állj meg, Eszma! Még nem fejeztük be. Mi ez az egész? El kell mondanod, mi történt a piacon.

Eszma a karját markoló aprócska kézre pillantott, majd Mihrimah szemébe nézett.

- Aznap - mondta elgondolkodva - láttam a piacon egy idős férfit.

- Igen?

- A férfi a lányát kereste.

- Mi lett a lányával? Elveszett?

- Mindenkit megkérdezett, hogy látta-e.

- Talán nem teljesen volt épeszű az az ember, Eszma. A piacosok honnan ismernék a lányát?

- Hallanod kellett volna szultánám, hogy milyen szeretettel, vágyakozva beszélt a lányról. Azt mondta, a haja szőkébb, mint a búzakaralás, és szeme kékebb a tengernél és az égnél.

Mihrimah nem leplezte, mennyire meglepődött. - A haja szőkébb, mint a búzakaralás, és szeme kékebb a tengernél és az égnél?

Eszma hirtelen úrnője hajára szegezte a szemét. - Önre hasonlít - motyogta. - Mintha önről beszélt volna, ugye?

Mihrimah mosolyogva ingatta a fejét, de arcán elgondolkodó kifejezés jelent meg.

- Az emberek hasonlítanak egymásra - szólt Eszma mindentudóan, ezzel is próbálta felvidítani úrnőjét.

- Vagy lehet, hogy kettő van belőlünk, dadus.

A szoba nyomasztó légköre szertefoszlott, ahogy a két lány kezét a szájára tapasztva, amennyire tudott, hangtalanul nevetett.

- Nehéz dolga van ennek a te öregednek, Eszma. A haja és a szeme alapján nehéz megtalálni valakit.

- Van neve is - mondta Eszma hatalmasra nyílt szemmel. - A lány neve Dilruba. Ugye milyen szép név?

*Te jó ég!*

Mihrimah ledermedt. Nem tudta, mit mondjon. Eszébe jutott, mi történt pár hónappal korábban. Teljesen odavolt, hogy láthassa az Aja Szófiát belülről is, hiszen kívülről már annyiszor megcsodálta. Napokig könyörgött Eszmának, hogy titokban kiszökhessen a szerájából és belopózhasson a palota melletti dzsámiba. Végül álruhában, kalapáló szívvel kilopózott a palotából a fal tövében... Eszma őrködött, amíg ő besurrant a dzsámiba. Emlékezett rá, hogy

elállt a lélegzete, amikor az ezeréves, csodálatos kupola alatt állt. És emlékezett arra a mély, érzékeny férfihangra is.

Lehet, hogy ő volt az az öreg, akivel a dadája találkozott?

Az Égre Kupolát Függesztő Férfi, akinek még a nevét sem tudta?

Én lennék az a Dilruba, akit lányaként keres? Megborzongott. Még jobban összezavarodott. *De hisz ez lehetetlen*, tiltakozott magában.

Ahogy Eszma úrnője arcát nézte, látta, hogy a gondolataiba merült. Az ő emlékei is megelevenedtek. Eszébe jutott az az este, amikor Mihrimah az igazi burszai selyem ágyneműbe bújtatott takaróját magára húzta, és Eszma odaült mellé a párnáján. És most felidézte az akkori sutyorgásukat:

Eszma?

- Paracsolj szultánám.

- Történt ma valami, amit nem mondtam el neked.

- Ha a szultánám el akarja mondani, akkor Eszma nevű szolgája akár reggelig is hallgatja.

- Ma... az Aja Szófiában... találkoztam egy férfival.

- Jóképű volt?

- Ugyan, dadus! Az a férfi annyi idős volt, mint az apám."

Eszma emlékezett rá, hogy ekkor Mihrimah nagyot sóhajtott.

De olyan gyönyörűen beszélt! El tudod hinni? Ahogy őt hallgattam, csodálatos képek elevenedtek meg a szemem előtt, hidak, épületek emelkedtek előttem.

- És kiféle, miféle ember volt?

- Nem tudom. Valószínűleg egy janicsár. Tüdőd, mit mondott neked?

- Mit, szultánám?

- Hogy álmában kupolákat függeszt az égre.

- Semmit sem értek. Miféle beszéd ez?

- És azt tudod-e, hogy mit mondott Jusztiniánusz ezer évvel ezelőtt?

- Jusztiniánusz? Ó kicsoda?

- Egy császár volt itt, még az oszmánok előtt. Az mondta, amikor elkészült a templom, hogy: Hej, Salamon, legyőztelek!"

A kél lány tekintete találkozott. Eszma megértette, hogy az úrnője fejében is épp ez a beszélgetés járt. Sokáig hallgattak. Úgy vélték, hogy vagy a sors játszott velük vagy az egész csak egy ostoba



véletlen volt. Mihrimah először arra gondolt, hogy valahogy el kellene igazítani a férfit. Esetleg újra elmenni az Aja Szófiába. Aztán meggondolta magát. Ugyan, minek keresné őt az a férfi? És Dilruba sem csak egy van a világon.

Mihrimah sokáig nem tudott elaludni. Egész éjjel hallotta azt a mély, érzelmes férfihangot a sötétben.

**A hajódokk bejáratánál álló** őr ezt válaszolta a kérdésére: - Az ott Idrisz Reisz. Az a hátratett kézzel sétáló zöld köpenyes férfi.

Alejandro odaszaladt hozzá, és enyhén meghajolva üdvözölte. - Hívatott,

agám. Iszmail vagyok. Alaijei Iszmail.

A férfi odafordult hozzá. Alejandro ötven év körülinek vélte a szeme alatti ráncok alapján. A bal arcán a szeme aljától az álláig egy vágás húzódott. *Vagy kard vagy kés okozta heg*, gondolta Alejandro. Ugyanolyan seb húzódott az ő mellén is. Nem emlékezett pontosan, hogyan is szerezte. Jobban mondva, zavaros képek éltek erről a fejében. Amikor megkérdezte az atyát, hogy mi ez, és mikor szerezte, ő azt válaszolta, hogy háborús sérülés, melyet egy spanyol kard okozott. - Egy spanyol kardja, aki oszmánnak hitt téged.

A kövér pap elmondása szerint a spanyol hajón, amit megtámadtak, az ellenség kardja - *a fenébe, sehogy sem tudom megszokni*, gondolta. Azok, akikről akkor azt gondolta, hogy az ellenségei, azok igazából a barátai, azok pedig, akiket a barátainak hitt, az ellenségei voltak - szinte teljes hosszában végighasították a hasát. Amikor ezt hallotta, feltette magának a kérdést, hogy ő vajon mit tett erre. Nem tudta. A fejében rengeteg véres jelenet élt.

- És a többi sérülés? - kérdezte az atyát, aki erre a kérdésre csak forgatta kidülledt békaszemét. Aztán a pap váratlan választ adott. - Azok is spanyol emlékek, gyermekem. A testvéreid ajándékai, akik azt hitték rólad, hogy török kalóz vagy.

Alejandro arra sem emlékezett, hogy ezeket a sérüléseket hogyan szerezte. Az egyetlen dolog, amire emlékezett, egy kiáltás volt. Egy kiáltás, amely visszhangzott a falakon. Egy hang, amelyet sohasem tudott kitörölni az agyából.

Idrisz Reisz arckifejezése semmit sem változott. - Menj be a szemközti épületbe! Mindjárt én is jövök. Beszélünk kell.

Alejandro fél óra múlva a kapitány előtt állt. A férfi egy ideig szótlanul meredt rá. Egy kereveten ült törökülésben. Jobb és baloldalán két-két férfi foglalt helyet, pillantásuk nem volt

barátságosnak nevezhető. A tekintetük alapján nem tudta megállapítani, hogy az öt ember közül melyik a legveszélyesebb.

Minden a tervek szerint zajlott. Az atya megmondta neki előre, hogy: - Ne hidd, hogy azonnal a keblükre ölelnek majd. Amíg biztosak nem lesznek benne, hogy az vagy, akinek mondod magadat, vallatni fognak, méghozzá gyakran. Ne feledd, amire tanítottalak!

És úgy lett, ahogy az atya mondta. A kérdezősködés nem akart véget érni.

Hetekkel ezelőtt az Adriai-tenger Gaeto-öblében található Fondi nevű kisvárosól indult velencei kereskedelmi hajót, melyen gályarab volt megtámadták az oszmán kalózok, és ezután őt Konstantinápolyba hozták. Azóta, vagyis hetek óta csak kérdezték. A vallatások mindig így kezdődtek: - Meséld csak el vitézem még egyszer, mi történt veled....

- Ki vagy?

- Murád Reisz fia Alaijei Iszmail vagyok, Turgut Reisz matróza.

- Mivel tudod ezt igazolni?

- Kérdezzék meg a kapitányt! Ha meghallja a nevemet, ő majd megmondja. Azt fogja mondani, hogy üdvözl.

- Hogy tudnám megkérdezni? Hiszen Turgut Reisz, akit a gyaurok Dragut kapitánynak hívnak, már messze jár. Mondj valamit, amivel be tudod bizonyítani, hogy Turgut Reisz matróza vagy!

Ennél mi sem volt könnyebb. Ahogy ezt a kérést meghallotta, Alejandro azonnal azt válaszolta, hogy: - A kapitány jobb hóna alatt egy levél formájú folt van.

Amikor a vallatók meghallották ezt a választ, általában azonnal felhördültek.

- Hallgass, te gazfickó! Honnan tudod, hogy mi van a kapitány hóna alatt?

- Ezt mindenki tudja, aki valaha is együtt harcolt a kapitánnyal, akár barátja, akár ellensége volt. Amint felemelte a kardját, az ujjatlan zekéje alól kilátszott a hóna alja. És mi vállvetve harcoltunk a kapitánnyal. Azért tudom, mert láttam azt a foltot.

- Megkérdezhetjük erről Ahmed Reiszet is?

Alejandro minden idegszála riadót fújt ilyenkor: *Vigyázz, csapda!*

- Ahmed Reiszet?

- Igen. Szerencséd van, épp a hajónkon tartózkodik most. Ha úgy van, ahogy mondd, akkor Turgut Reisz jobbkeze felismer majd. Szembesítünk vele, és meglátjuk.

Alejandrót kiképezték az ilyen kis játszókra. Azonnal eszébe jutott az atya. *Isten áldja meg azt a szent embert*, gondolta. *Minden nap készített nekem abból a titkos elixírből, amit megitatott velem, és véget vetett a szem védéseimnek. És most, a távolból is megmenti az életemet.* Nem volt olyan dolog, amit az a férfi ne tudott volna róla. Tudta, hogy hol született, hogy esett a törökök fogságába, hogyan lett tengerész, hogyan lett kalóz, mindenről tudomással bírt. És tudta minden egyes kapitány nevét, aki Turgut Reisz hajóit irányította. Mindegyikük nevét megtanította Alejandrónak, de Ahmed Reisz nevű nem akadt közöttük.

- Ahmed Reisz? - kérdezte nevetve. - Mostanában lett kapitány? Az én időmben a kapitányom jobbkeze Szalih Reisz volt. Ahmed nevű illetőt nem ismerem. Biztosan ő sem ismer engem.

Amíg Isztambulba nem értek, nem hibázott. Biztos volt benne, hogy ezt a kihallgatást is baj nélkül megússza. Azt megelőző este, hogy gályarab áruhában felszállították a velencei hajóra, így szólt hozzá az a hegyes szakállú, baljós kinézetű férfi: - Ne félj! Isten ki választotta vagy. Ne vegyél semmit félvállról! Ne feledd! El kell játszanod nekik, hogy török vagy. Legyél ugyanolyan kemény, mint ők, bátor, félelmet nem ismerő.

És Alejandro így is tett. Semmit nem vett félvállról. Szívéből kitörölte a félelmet. Isten megmutatta neki a keresztjét a hátán cipelő Jézus Krisztust. Hogy félhetne a haláltól az, aki átélte ezt a csodát? Ha Jézus feláldozta magát, hogy az emberek bűnei megbocsátást nyerjenek, akkor ő is meghal a kereszt győzelméért. És ugyan mitől is félne? Ha idehoznák elé Turgut Reiszet, az rögtön a nyakába borulna, hiszen ő valóban a kapitány matróza volt.

Türelemmel várta tehát, hogy az öt szempár kitartóan fürkéssze.

## **A kihallgatás könnyebben ment, mint remélte.**

- Kinek a hajóján voltál, amikor támadás ért titeket?
- A szinopi Durszun Reiszén.
- Hogy estél fogságba?

Persze, hogy harc közben. Alejandro részletesen beszámolt a véres küzdelemről.

- Meddig voltál spanyol börtönben?

- Négy évig. Talán egy kicsit tovább, talán kicsit rövidebb ideig. Nem tudom. Nem számoltam.

- Amikor kivallattak, miket kérdeztek?

- Azt, hogy Dragut hol van, hány hajója van, hogy hol fog támadni. És, hogy Hizir Reisz és Dragut hol fognak találkozni. Hogy hány ágyújuk van. Ilyesmiket.

- Tudod, hol voltál?

- Azt mondták, hogy a sevillai börtönben. A börtönőrök azt mondták, hogy onnan senki sem kerül ki élve.

-Te mégis kikerültél - jegyezte meg az egyik férfi gyanakodva.

- Mondhatjuk így is. Az egyik pokolból kiragadtak, és belöktek egy másikba.

- Mesélj erről a pokolról.

- Lánkra vertek, és eladtak gályarabnak a piacon. Abban reménykedtem, hogy a hajót, amelyen eveztem, megtámadják a mieink. Minden nap, minden percben ezért imádkoztam az evező mellett.

Minden szót, minden mondatot előre bemagolt, és most higgadtan előadta.

- Végül egy velencei kereskedő hajóján lettem gályarab. Hat hónapon át, napi tizennyolc órán át húztam az evezőt. Egyik éjjel zaj támadt. Aztán deszkák recsegtek, a hajó előre bukott, majd oldalra dőlt. „Üssétek, vitézeim, fiatal oroszlánjaim!”, hallottam aztán a kiáltást. Hálát adtam, hogy Allah végül meghallgatta az imáimat. Egyfolytában üvöltöztem, míg bírtam szusszal.

- Mit üvöltöttél?

- Azt, hogy „gyertek, és oldjátok el a láncaimat”, és hogy „adjatok egy kardot!”

- Mit csináltak? Kioldoztak?

- Igen.

- És adtak kardot?

Ezt Idrisz Reisz kérdezte. Az ő arckifejezése is rezzenéstelen volt, akárcsak a többieké. *Semmi nincs rátok hatással, bármit is mesélek?*, dohogott magában Alejandro. *Semmit sem hisztek el?*

*Leszámítva azt, hogy gályarab voltam azon a hajón, minden más igaz, amit mondtam.*

- Adtak - válaszolta.

- És mit csináltál vele?

- Arra nem emlékszem.

Abban a pillanatban, hogy a nehéz kardot felemelte, már le is sújtottak rá. - Elájultam.

Egyenként nézett a közömbös arcú férfiakra. - Örültem, hogy véget ért az öt éves fogság, de korán örültem. A pokolból, a láncoktól, az evezőktől megszabadultam, de ismét egy sötét helyre vetettek. Éjjel-nappal vallattak. Aztán egy idő után levágták a hajamat és a szakállamat, és a keblükre öleltek. Ide jöttünk. Most már szabad vagyok, mondtam magamnak, és megcsókoltam a szülőhazám földjét. Tévedtem. A kétség, a gyanú, a kérdezősködés nem tágított mellőlem. Ha nem Alaijei Iszmail vagyok, akkor ki?

Az öt férfi egymásra nézett.

- Már azt mondtam magamnak, hogy bárcsak a velencei hajón maradtam volna gályarabként, és tovább eveztem volna a láncot csörgetve. Mert a testvér gyanúja súlyosabban nehezedik rám, mint a gyaurok láncja. Miféle dolog ez, hogy nem hiszik el, hogy én vagyok Alaijei Iszmail?

Mintha enyhült volna a férfiak tekintete. Sőt, mintha a jobb végen ülő fehérszakállas matróz elmosolyodott volna a bajsza alatt.

- A spanyol börtönökben is ennyire megeredt a nyelved a vallatód előtt? - kérdezte Idrisz Reisz szemrehányón.

- Persze, hogy megeredt - vágott közbe a mellette ülő férfi. - A spanyolok nem vallatnak kínzás nélkül. A kínvallatások közben pedig levágják a kikérdezett ujját, letépik a körmét, vagy megfeszítik, mint a kötelet. Veled mit tettek? Van valami bizonyítékod?

Alejandro erre a kérdésre válaszolt a legkönnyebben. Bár ő nem emlékezett arra, hogyan keletkeztek a hegek, a teste, amit az elixíres pap csak „spanyol térképinek hívott, tele volt nyomokkal, melyek a kínzások bizonyítékául szolgáltak. Elnyűtt, bepiszkolódott mellényét lerántotta magáról, és a földre hajította. Inge gombjait egy mozdulattal leszakította. Hátat fordítva a férfiaknak lecsúsztatta széles válláról az inget, és azt is a földre dobta.

Érezte, hogy a kínzások és harcok nyomait néző férfiaknak elállt a lélegzete. A letörölhetetlen, egymást érő korbácsnyomokat nézték a lapockáján és a vállán. - Elég? Mert ha nem, vannak más bizonyítékaim is.

A melle ugyanolyan volt, mint a háta. Mély korbácsnyomok, kardvágások és gödrök, melyeket golyók vájtak a húsába.

- Igazuk van. Nem mind a börtönből származik. Egy részük harci sebesülés - igyekezett vigyorogni.

Súlyos csend támadt.

- És ha még ez sem elég bizonyíték arra, hogy Murád Reisz fia, Alaijei Iszmail vagyok, van még más is - mondta és lehúzta lábáról a papucscipőt.

- Elég! - dörrent rá Idrisz Reisz. Alejandrónak úgy tűnt, mintha kevesebb ránc lenne az arcán. Könnyes szemmel nézett rá. A másik négy tengerész tekintete azonban a lábára szegeződött. A nagylábujjairól le voltak tépve a körmök.

- Gyere ide! - mondta Idrisz Reisz.

Alejandro igyekezett titkolni a lelkében dagadó örömet, miközben közelebb ment a kerevethoz, melyen az öt férfi ült törökülésben. Meg akarta csókolni Idrisz Reisz kezét, de az elhúzta. - Az ember kezét gyakran megcsókolják - mondta az idős férfi. - De ritkán találni olyan vitéz homlokot, melyet megcsókolhat az ember.

A kapitány felállt, a másik négy követte. Idrisz Reisz megragadta Alejandro vállát, és homlokon csókolta őt.

- Isten hozott, vitéz Iszmail. Sokat szenvedtél. Ezek a nemességed és becsületességed jelei. Meglátjuk, hogyan állsz bosszút a gyaurokon, akik ezt tették veled.

- Meglátjátok. Meg fogjátok látni a bosszúmat.

Jót nevetett magában. Most már bíztak benne. Most már csak ki kellett várnia a napot, hogy találkozzon a küldöttel, aki a terveknek megfelelően érintkezésbe lép vele. Csak azt nem tudta, hogyan fogja kibírni addig, hiszen egyfolytában fájdalmak és rémlátomások gyötörték. Minden sejtjében érezte az elixír olthatatlan hiányát.



## MÁSODIK RÉSZ



### HIZIR REISZ GÁLYÁJA

*Márvány-tenger*

**A**hogy közeledett a látogatás napja, Mihrimah napról napra egyre nehezebben bírt aludni. Nyomasztotta, hogy egyedül fog a dokkba menni és felszállni Hizir Reisz hajójára.

Ezzel az egész világnak a tudomására hozzák, hogy felnőtt.

Gyorsan megértette, hogy ez nem is olyan könnyű. Látva, hogy mindenki fel-alá rohangál, kíváncsiskodni kezdett.

- Mi folyik itt, anya? Mi ez a nagy kapkodás?

Hürrem eközben épp azzal foglalatoskodott, hogy kiválassza a ruhát, amit Mihrimah aznap visel majd, amikor a hajódokkba megy.

- Készülünk a látogatásodra, amit Hizir Reisznél teszel majd.

- Ennyit kell készülni erre a látogatásra?

Hürrem megértette lánya tekintetéből, hogy Mihrimah feleslegesnek tartja ezt a nagy felhajtást. - Igen - válaszolta. - Ha Szulejmán szultán valahová megy a lányával, kellenek az óvintézkedések.

- De a kapitányhoz egyedül megyek.

Hürrem ledermedt. Azt akarta mondani, hogy ez lehetetlen, de meggondolta magát, amikor meglátta Mihrimah arckifejezését. Hasztalan lenne. Ahelyett, hogy kinyitotta volna a száját, sietve visszatért a lakosztályába. Az ágyból épp kikászálódó Szulejmán szultánt nem is üdvözölte, csak közölte vele, hogy: - Egyedül akar menni.



A padisah csodálkozott. Egy ideig nem szólalt meg. Hürrem arckifejezéséből megértette, hogy a lánya ezt már eldöntötte. - Ez lehetetlen, Hürrem asszony - mondta.

- Tudom, felséges szultánom. De a lányunk már nem gyerek, és azt akarja, hogy mindenki lássa, igazi szultánévé érett.

Szulejmán szultán gondterhelten ingatta a fejét. Végül felállt az ágyról és így szólt: - Soha! Szulejmán szultán lányát nem küldjük egy csomó katona közé egyedül.

Hürrem akart valamit mondani, de a padisah egy kézmozdulattal leintette. - Több szó ne essék róla! A lányunk válassza ki, hogy kit vesz maga mellé kísérel.

Szulejmán szultán mosolyogva nézett a feleségére, aki megnyugodott.

Hürrem kis idő múlva tájékoztatta a lányát a padisah döntéséről.

- Apád nem engedte meg, hogy egyedül menj - mondta. - De azt választhatok kísérel, akit szeretnél, lányom.

Mihrimah egy pillanatig nem értette. Aztán felcsillant a szeme. - Vagyis apám nem jön?

- Mondtam, te választhatod ki, hogy kit viszel magaddal - válaszolta Hürrem. Egy pillanatig hallgatott és mélyen a lánya szemébe nézett. - Szerintem néhány tanítót, udvarhölgyedet és szolgálólányokat vigyél magaddal.

- Nincs rájuk szükségem, amikor a kapitánnyal találkozom.

- Hát legyen! Ennek így kell lennie.

- Ha így kell lennie, mi nem megyünk.

- Ezt kívánja a rend. A biztonságod...

Mihrimah nem hátrált.

- Amikor apánk a nagy Hizir Reiszet kinevezte beglerbéggé, az Oszmán Birodalom zászlaját bízta rá. Ha ő nem tudja szavatolni a biztonságunkat, akkor ugyan ki?

Hürrem ismét a padisahhoz futott, és elmondta neki, mire jutott Mihrimah-val.

Szulejmán, bár csodálta lánya észjárását, továbbra is ragaszkodott a kísérelhez. Ám kitartása mit sem ért. Mihrimah válasza még eltökéltebb volt: - Ha vitéz tengerészeink nem képesek megvédeni a padisah lányát, akkor hogy tudnak a gyaurokkal

sikeresen harcolni? Ha tényleg így állunk, akkor nehéz idők jönnek az oszmánokra.

Hürrem még kétszer felkereste a férjét. Végül Szulejmán szultán engedett. - Rendben. Nem kell kíséret. A hatalmas Szulejmán szultán lánya, Mihrimah, menjen csak egyedül Hizir Reiszhez.

Hürrem ismét repesett örömeiben, hiszen ez fontos próbája volt annak, hogy a lánya milyen befolyással bír a szultánra. És Mihrimah átment a vizsgán. Amint Hürrem kiment, Szulejmán azonnal hívatta a hászodabasit »a szultáni magánlakosztály vezetője«.

- Aga - kezdte összevont szemöldökkel. - A lányunk holnap a hajódokkba megy. És nem visz magával kíséretet. Mihrimah szultána egyedül megy, eszerint készülj!

Miközben a hászodabasi azon törte a fejét, hogyan tiltakozhatna, a padisah elnevette magát. - Legalábbis ő így tudja. Te titokban tegyél meg minden óvintézkedést! És Hizir Reisz is ugyanígy készüljön. De úgy csináld, hogy a lányunk ne vegye észre! Higgye csak azt, hogy egyedül megy a hajódokkba\*'

A férfi kissé megnyugodott, és sűrű hajlongások közepette távozott.

Szulejmán szultán közben azon töprengett, mi mindent kell még ettől a két nőtől elviselnie. *Eddig csak az anyja beszélt lyukat a hasamba, most meg a lány is a fejemre nőtt. Hogyan is tudnék nemet mondani ennek a két szépségnek?*

Odament az ablakhoz és a fák bimbózó virágait nézte. - Sehogy - dünnyögte.

**A**mikor Mihrimah korán reggel Eszmával felszállt a szeráj hintójára, majd' elájult az izgalomtól és a boldogságtól. Ez volt az első alkalom, hogy egyedül hagyta el a palotát. Valójában, amikor a Régi Szerájba ment Gülbaharral és Musztafával találkozni, akkor sem voltak vele a szülei, de akkor egy katonai egység kísérte. És persze egyszer kiszökött az Aja Szófiába is, de az nem számított. Hivatalosan most első ízben hagyta el egyedül a szerájt. Már ha Ezmát és Dzsáfert, a fekete háremagát, akihez anyja ragaszkodott, nem számítjuk.

Olyan könnyűnek érezte magát, mint egy kismadár. Legszívesebben kinyitotta volna a hintó ajtaját, hogy elrepüljön. És

amikor belegondolt, hogy hamarosan felszáll majd Hizir Reisz hullámokat szelő hajójára, ujjongott örömeiben. És ha most azonnal nem is, Hizir kapitány hajóján majd biztosan szárnyra kap, mint a sirályok.

A hintó kigördült a Birodalmi Kapun. A kocsis suhintott egyet hosszú ostorával. *Egyedül vagyok, és hamarosan tengerre szállók, futott át Mihrimah agyán.*

**Mihrimáhnak a lélegzete is elállt**, amikor a csónakon, melyet nyolc pár evező hajtott, a nyílt vízen ringó vörös testű hatalmas gálya felé siklottak a tenger hátán. Azt hitte, álmodik.

A csónakban a dadusa mellett ült, velük szemben pedig a félelmetes, vörös szakállú kapitány. Hogy elkerülje a férfi fürkésző pillantását, Mihrimah maga elé nézett. Mondani akart valamit, de semmi sem jutott az eszébe.

Hallotta Eszma mormolását, aki a parton lehajtott fejjel közelített a nyolcpár evezős kishajóhoz, mintha a halálba menne. A dadája most megállás nélkül imádkozott. A legutolsó dolog volt, amire Mihrimah abban a pillanatban vágyott, hogy Hizir Reisz azt gondolja, ő is fél. Titokban könnyökével megbökte Eszmát, mire a lány elhallgatott.

Mihrimah nem félt. Olyan izgatott volt, mint még soha. Hamarosan Hizir Reisz számtalan győzelmet aratott gályájának fedélzetére fog lépni. Felemelte a fejét, és a gálya óriás, vörös hasára nézett.

Eszma is így tett. - Én erre sohasem szállók fel - súgta a fülébe. A lány annyira félt, hogy képes volt ellenkezni vele.

Valójában ő is megrettent a hajó magassága láttán. Hogy jutnak fel egy ilyen magas építményre? *Erre nem tudok felmászni*, gondolta. Eszmával ellentétben neki nem a félelem súgta ezt, hanem a józan esze. Anyja már kiskorában megtanította neki, hogyan győzheti le az eszével a félelmeit.

*Nem te álmodoztál arról, hogy a hullámok hátán szállsz?*, korholta magát. *Most pedig megfutamodnál? Biztosan fel lehet rá jutni valahogyan. A hatalmas padisah lányának biztosan nem egy kötelet dobnak oda, azzal, hogy másszon fel.*

Jól gondolta. A nyolcpár evezős a gálya oldalához közelített.

- Emelő! - hangzott fel egy üvöltés.

Majd nyikorgó hang hallatszott, és az egyik végével a hajó oldalának támaszkodó lépcső ereszkedett le a csónakig. A lépcsőt a tenger felett csak két sor vastag kötél tartotta.

Először a kaftánja szélét felemelve Hizir Reisz ugrott a hajóhídra, aztán Mihrimáh-nak nyújtotta a kezét. A lány félelmet nem mutatva felállt. Ahogy a csónak megbillent, Eszma hangos imádkozásba fogott. Mihrimah fellépett a pallóra, és megfogta Hizir Reisz kezét. Azonnal érezte a férfi hatalmas tenyeréből áradó meleg erőt.

- Szultánám - szólt Hizir kapitány tisztelettel. - A gályám már öreg. Sok harcban részt vett, a mellét gyaur gerelyek lyuggatták. Ám ő mindig győztesen került ki a csatákból. Azt akarom mondani, hogy a hajó, amelyre hamarosan fellép, dicső harcos. Az ön látogatásának tiszteletére selyemmel és atlaszsal akartuk borítani a hajóhidat, de egy harcshoz nem illik a selyem. Elnézését kérjük ezért.

Mihrimah ekkor vette észre, hogy a hajókoriát felé emelkedő hajóhídra zsákokat helyeztek. A szeme sarkából látta, hogy a mozdulni képtelen Eszmát is a hajólépcsőre segítették.

Hizir Reisz Mihrimah kezét el nem engedve lassan felment a lépcsőfokokon. Ahogy emelkedtek, a tenger felett fújó szél simogatni kezdte Mihrimah arcát. Az erős szél belekapott a fejkendőjébe, és a vállára rántotta azt. Nem törődött vele. Egyik keze a kapitány erős markában pihent, a másik a védőkötelet szorította, ahogy haladtak a hajókoriát felé.

Az előtte haladó Hizir Reisz egyszer csak megállt. Kürtszó hangzott fel, és valaki elkiáltotta magát: - A kapitány!

A hajóról erős férfikiáltások emelkedtek az egyik irányból: - Allah békéje...

Majd egy másik kórus folytatta: - és Mohamed kegye...

Végül egy torokból mindenki ezt üvöltötte: - Legyen veled, kapitány!

A lépcsőn egy fokkal Mihrimah előtt álló kapitány így válaszolt nekik: - Kísérjen a szerencse, szívetek legyen szilaj, karotok erős, vitézek!

Hizir Reisz a legfelső lépcsőfokon félrehúzódott, és utat engedett neki, hogy átlépjen a nyitott hajókoriáton.

Mihrimah megtette az utolsó két lépcsőfokot is, és miközben a lodosz »délnyugati szél« a hajába kapott, kalapáló szívvel a fedélzetre

lépett.

Úgy érezte, ezúttal tényleg eláll a lélegzete.

És ekkor a hajókorlát mellett álló, fedetlen mellkasú, lebarnult tengerész elüvöltötte magát: - A megboldogult Hódító Mehmed fiának, Bajezid szultán fiának, Vad Szelim szultán fiának, a mi dicsőséges Szulejmán szultánunknak a lánya, Mihrimah szultána.

A vele szemben felsorakozó matrózok egy torokból üvöltöttek: - Béke veled, szultánánk!

Mire a jobb oldali sor: - Isten hozta!

Végül az erős, mély, szeretetteljes és örömteli férfihangok egyszerre emelkedtek fel a tengerről az ég felé: - Ezer évig éljen a szultán lánya, akinek szépségét a nap is megirigyelheti!

Mihrimahnak könnybe lábadt a szeme. Hogy el ne sírja magát, nagyra nyitotta őket. Senki sem tanította erre, de mosolyogva biccentett a tengerészeknek.

Minden matróz tisztában volt vele, hogy valami rendkívülinek a tanúja. Egy padisah lánya most először lépett egy hadihajó fedélzetére. A tengeren hónapokig, évekig álmodoztak a nőkről, pedig valójában a nők voltak a legkevésbé kíváncsiak egy hajón. Persze a padisah lánya más tézta. Mert egy napon véget érnek a hadjáratok és a háborúk, ők pedig hazatérnek a falujukba, otthonukba, és elmesélik majd, hogy a hatalmas Szulejmán szultán szépséges leánya, Mihrimah szultána meglátogatta őket a gályájukon. És hozzáteszik majd, hogy *„Akár hiszitek, akár nem, agák, aznap, amikor a szultán lánya a fedélzetre lépett, a katonák azt hitték, másodszor is felkelt a Nap.”*

A padisah lánya bátran, félelem és fennhéjázás nélkül, tisztelettel és szeretettel nézett rájuk. Nem viselt fejfedőt, mint a többi szerájbéli nő. És bár a kendőjét a vállára fújta a hajáról a szél, nem rángatta vissza kétségbeesetten, hogy eltakarja. Mihrimah szultána nem a padisah lányaként jött közjük, hanem testvérként. Szőke hajával és kék szemével elbűvölte a matrózokat. Miközben szégyenlős, félnék férfit pillantásokkal méregették a szultán egyetlen leányát, arra gondoltak, hogy szebb, mint ahogy hallották.

Aztán a tengerészek valami váratlan dolgot tettek, amire senki sem számított. Mintha valaki parancsot adott volna nekik, szívből rágyújtottak egy matrózdalra:

*A tenger az otthonunk, a hullámok az útitársaink  
A széllel versenyzőnk, viharokkal dacolunk  
Félelmet nem ismerve rontunk az ellenségre  
Imádkozz értünk, Mihrimah szultána*

Hizir Reisz a tenger felé nézett, hogy elrejtse könnyes tekintetét a tengerészei előtt, akikkel számos csatát vívott. Beleremegett a lelke, hogy a tengerészek a nóta utolsó sorát, azt, hogy „Imádkozz értünk, nővérünk, anyánk”, átköltötték Mihrimah nevére.

Ezután estéenként ezzel a szöveggel éneklük majd a dalt, és e fiúk mindegyike Szulejmán szultán szépséges lányáról, a lány szép arcáról, szőke hajáról, tengerkék szeméről és a mosolyáról fog álmodozni, ha lehunyja a szemét.

Mihrimah most már nem rejtegette a könnyeit. Kezét a szívére szorította, és sírt. Mosolyogva és könnyeket hullatva nézett a tengerészekre.

És akkor a tekintete találkozott egy rászegezett fekete szempárral. A fekete hajú, fekete szemöldökű, fekete szemű férfi rámeredt. Mihrimah nem tudta miért, de megborzongott. A férfi kiugró arccsontja komor kifejezést kölcsönzött az arcának. Vagy ívelt szemöldöke miatt tűnt durvának az arckifejezése? Az orra hosszú és formás volt. Bajuszt és vele összeérő szakállt viselt. Akárcsak a többi tengerész, ő sem hordott semmit a kék mellénye alatt. Te jó ég. A szemében parázs izzott.

Mihrimah próbálta elkapni a tekintetét, de hiába. Igyekezett elnyomni a szíve kalapálását, sikertelenül. Épp ellenkezőleg; érezte, hogy arca lángvörös lesz.

Szíve olyan hevesen vert, mint azoké a gerléké, amelyeket kislány korában fogtak és raktak a kezébe az icsoglanok. *Mi van veled, Mihrimah?*, kérdezte magától. *Több száz tengerész áll itt előtted. Ez csak egy a sok közül. Akkor most miért ver így a szíved? Mindenki téged néz. Miért csak az ő szemét látod? Szedd össze magad!*

Mihrimah-nak úgy tűnt, hogy órákig nézték egymást. Az idő elvesztette az értelmét. Körülötte minden lelassult és elhalkult. Nem látott mást, csak azt a hosszú fekete szempillák közül rászegeződő égő szempárt.

*Istenem, mindjárt észreveszik, hogy bámulok valakit. Szégyenben maradok.*

Végül sikerült másfelé fordítania a fejét. De azok az égető szemek, még mindig őt nézték. Érezte.

- Ja Allah!

Mihrimah nem tudta, honnan sietett ez a hang a segítségére. Abban a pillanatban a fedélzeten futkosás kezdődött. A sorok felbomlottak.

Mihrimah nem mert megfordulni. Félt még egyszer belenézni azokba a szemekbe.

- Szultánám, szultánám!

Összerezzen. Ki tudja, hányadszor szólt rá a dadája. A szeme sarkából a lányt kereste, de nem látta.

Helyette egy másik szempár szegeződött Mihrimáh-ra.

*Lehet, hogy a kapitány észrevette, hogy az egyik matrózát bámulom? Lehet, hogy a dadám is észrevette. Mindenki észrevette.*

Megint elpirult. Ezt majd az első adandó alkalommal megkérdezi Eszmétől.

Mintha mi sem történt volna, tovább figyelte a katonákat. Az a tengerészkórus, amelyik az imént az ő nevét énekelte egy dalban, most fel-alá futkosott. Volt, aki a kötélletrákon az árbócra mászott, és akadt, aki a hajó orrába vagy a tatjára szaladt.

- Ja Allah! - kiabált odalentről valaki.

Aztán egy szörnyű robaj hallatszott. A hatalmas hajó megrázkódott. Miközben Mihrimah próbálta megérteni, mi zajlik körülötte, látta, hogy Eszma eleve sápadt arca most falfehér lett.

A „Ja Allah” kiáltás újra felhangzott, és még egy dörrenés hallatszott. Eszma újra imádkozni kezdett. Mihrimah már épp azon volt, hogy megkérdezze, mi ez, amikor Hizir Reisz megszólalt: - A tiszteletére ágyukkal lőnek, szultánám. A matrózok így köszöntik.

**Hamarosan Hizir Reisz** kabinjában voltak. A kabin hátsó részét üveg borította. A közepén egy hatalmas asztal állt, melynek a tetején rengeteg összecsavarodott papír, és Mihrimah számára ismeretlen műszer hevert. A kapitány ágya jobb oldalon helyezkedett el.

Mihrimah odament az ablakhoz.

- Elindultunk, kapitány?

- Igen, szultánám. Urunktól engedélyt kaptam, hogy elvigyem önt egy kicsit hajózni. Egy órát hajózunk, aztán búcsút veszünk egymástól.

Mihrimah az előttük lassan tovatűnő fás dombra nézet. Az Új Szeráj alig látszott a fák árnyéka alatt.

- Emlékszel, Eszma? - kérdezte a dadáját. - Onnan figyeltük együtt a hajókat. Most pedig egy hajóról, méghozzá Hizir Reisz dicső gályájáról nézzük a partot.

A lány csak bólintott. Magában azt gondolta, hogy bárcsak megint onnan néznék. Túl sok volt ez neki. Már azon törte a fejét, hogy fog leszállni erről a hajóról.

Mihrimah viszont eközben igyekezett kitörölni az emlékezetéből az imént a fedélzeten látott parázsló szempárt. Átkarolta az asztalra támaszkodó Eszma vállát, és próbálta megnyugtatni a lányt. Talán segít elfelejteni a férfit, ha másra tereli a figyelmét.

- Hamarosan ismét kimegyünk a fedélzetre, szultánám - mondta Hizir Reisz. - Nem felejtettem el, mit ígértem. A hullámok hátán fog repülni. De előbb innia kell valami meleget.

Megfordult és Eszmára nézett. - Ennek a kisasszonynak nagyobb szüksége van erre. Gondolom, nagyon fél.

- Ön sosem fél, kapitány?

Mihrimah, meg is bánta, amint kimondta. *Hogy kérdezhetek ilyen egy olyan tengerésztől, aki legendásan bátor?*, korholta magát.

A kapitány vörös szakállát cirógatva elmosolyodott.

- De bizony félek, szultánám.

- Nem hiszem - mondta Mihrimah a fejét ingatva. - Csak tréfál. A hatalmas Hizir Reisz sosem félhet.

- Márpedig fél.

- Mitől fél? - kérdezte Mihrimah, és le nem vette a szemét a kapitányról.

- Az árulástól, szultánám. Az árulástól félek - válaszolta a kapitány vonakodás nélkül.

- Mi úgy ismerjük önt, mint aki semmitől sem fél.

- Az árulás ördögi dolog, szultánám. Balszerencsévé változtatja a szerencsét, és elveszi az ember lelkét. Kioltja benne a tüzet. Az ilyen emberekben nem marad becsület és tisztesség.



Mihrimah elgondolkodva sétált a kabin végében lévő ablakhoz. Anyja is az árulástól félt leginkább.

- A régiek úgy mondták, hogy az ember bármilyen bátor is - folytatta Hizir Reisz -, az árulástól és a rágalmazástól jobb, ha fél. És igazuk volt.

- Ön találkozott már árulással?

A kapitány bólintott.

- Igen.

- Elmesélné? - kérdezte Mihrimah.

Hizir egy pillanatig habozott. Mi értelme lenne a szultána jó kedvét ilyen keserű emlékekkel tönkretennie?

Ekkor kopogtak az ajtón. Hizir Reisz észrevette, hogy Mihrimah szultána egy pillanatra megdermedt. Eszébe jutott, hogy a szultána az előbb a fedélzeten is különösen viselkedett. Egy pillanatig úgy tűnt, mintha a lány nem ott járt volna. Mintha most meg attól félt volna, hogy rögtön kinyílik az ajtó, ám az addig nem nyílt, amíg a kapitány oda nem szólt: - Gyere be!

Mihrimah ismét érezte, hogy hangosabban ver a szíve. Rádöbrent, hogy azt akarja, hogy az ajtón Ő lépjen be. Kétségbe esett.

Az ajtó nyikorogva, lassan kinyílt és... egy matróz lépett be rajta kezében egy tálcával.

Nem ő volt az!

Mihrimah megnyugodott, ugyanakkor csalódott volt.

- Meleg fahéjas sörbet.

Mihrimah csak akkor szedte össze magát, amikor Eszma megérintette.

- Igen?

- Meleg fahéjas sörbet. Felmelegíti, szultánám!

A kapitány nem értette, Mihrimah miért mereng el időnként, de úgy gondolta, biztosan a lelkesedés miatt van. Hiszen ma teljesült, amiről évek óta álmodott.

Mihrimah ivott egy kortyot a csodálatos illatú sörbetből. - Az árulásról akart mesélni - motyogta, és igyekezett kiverni a fejéből a matrózt, akit a fedélzeten bámult.

Hizir Reisz leült a székére. - Tudja - kezdte. - Vagyis bizonyára hallotta.

Ismét elhallgatott. Az őt figyelmesen hallgató lány szemébe nézett. - Négyen voltunk testvérek. Orucs, Iljasz, Iszhak és én. Hajókkal kereskedtünk, kikötőről kikötőre jártunk, árut vásároltunk és eladtuk.

Hizir Reisz egy pillanatra megállt, mintha ismét átélné azokat a napokat. - Amikor a rodoszi lovagok hajójára támadtunk, a bátyám, Orucs fogságba esett, Iszhak fivérem pedig meghalt a csatában. Orucs bátyámért kifizettük a váltságdíjat, így kiszabadult. Aznap megfogadtuk, hogyha a világ ilyen, akkor mi is kalózkodni fogunk. A Földközi-tengeren gyaurok hajókra kezdtünk vadászni. Félelmetes hírünk szájról szájra járt, és egyre erősebbek lettünk. Aztán eljött a nap, hogy a spanyol, velencei, genovai hajók nem is mertek vízre szállni. Végül már az engedélyünk nélkül a Földközi-tenger felett köröző sirályok sem mertek repülni.

Egy pillanatig hallgatott, majd vett egy mély lélegzetet. - És ekkor az algériaiak üzenetet küldtek nekünk. „A spanyolok rabjai vagyunk. Ha igazi muszlimok, Orucs és a testvérei jöjjenek, és szabadítsanak fel minket!” Mi pedig odamentünk, és úgy tettünk, ahogy kérték. Ünnepeltek minket, és azt mondták, hogy legyen ez a hazánk. A bátyámat kikiáltották uralkodójuknak. Mi pedig Orucst hátrahagyva ismét tengerre szálltunk. De...

Mihrimah szeme előtt életre kelt, amit hallott, mintha mindezt együtt élték volna át. Csodálta Hizir Reiszet azért, hogy miközben a sikereiről és a hőstetteiről beszélt, nem túlozta el azokat.

A kapitány felállt, és odament a kabin ablakához. Egy ideig Isztambul szertefoszló sziluettjét nézte.

- De? - kérdezte Mihrimah. Hizir Reisz megfordult. - De, szultánám - mondta. - Az ördög nem alszik. Azok, akik korábban könyörögtek nekünk, hogy mentsük meg őket a szolgaságtól, ezúttal megegyeztek a spanyol királlyal, aki sok aranyat adott nekik. Egyik éjjel aztán kinyitották a vár kapuját a spanyol gyaurok előtt, akik titokban partra szálltak a seregükkel. A bátyámat, Orucs Reiszet átadták nekik. A spanyolok láncra verték őt, és elvitték. Spanyolországban aztán egy szekérre rakták és a népnek mutogatták. Az emberek leköpködték az én dicső bátyámat. Botokkal, dárdákkal, kardokkal püfölték. Minden lehetséges módon gyötörték, kínozták. Végül levágták a fejét...

Hizir Reisz hangja elkomorodott. Mihrimah átérezte a férfi fájdalmát.

- És ez még nem minden - folytatta a kapitány. - A bátyám fejét feltűzték egy dárdára, és végighurcolták a városokon közszemlére téve.

Vágni lehetett a csendet.

Aztán zokogás hangja hallatszott. A kapitány nem tudta, mit tegyen, amikor meglátta a Mihrimah szeméből patakzó könnyeket. - Szultánám - dünnyögte. - Bocsássá meg ennek a vénembernek, hogy elszomorította. Azért hoztam önt ide, hogy boldoggá tegyem, nem azért, hogy a múltra emlékezzünk.

- És mi lett az árulás büntetése? - kérdezte Mihrimah. - Elnyerték a büntetésüket az árulók? Vérrel fizettek meg bűnükért?

- A fejük nem maradt a helyén. Kő kövön nem maradt. Az árulók elnyerték méltó büntetésüket. De mi haszna volt a bosszúnak? Mit ér ezer áruló levágott feje Orucséval szemben? Ha engem kérdez, nem ezer, de még millió áruló feje sem ér fel Orucséval!

- És a spanyolok?

- Megtámadtuk őket, de elmenekültek. A nyomukba eredtünk, a partjaikat ágyútűz alá vettük, de nem mutatkoztak. Azt nem is kell önnek mondanom, szultánám, hogy a bosszú tüze nem aludt ki a szívemben. A gyaurokat, akik a bátyámmal így bántak, még nem büntettem meg. A Földközi-tengert nem engedem át a spanyol armadának. És megesküdtem rá, hogy amíg ebben a testben ez a szív...

- Mire van szüksége, kapitány? Mi kell ahhoz, hogy meg tudjon fizetni nekik Orucs kapitány haláláért?

Amikor Hizir megfordult, Mihrimah is elfordította tekintetét a tengerről, és a kapitányra nézett. Szulejmán szultán lányának tekintete igen eltökélt volt.

- Mire van szüksége? - ismételte meg Mihrimah a kérdését, és közben le sem vette a szemét Hizir Reiszről.

- Hatvan új gályára. Ha lenne még hatvan gályám, megtisztítanám a Földközi-tengert a spanyol armadától, és megbosszulnám Orucsot. Aztán az óceán következne.

- Az óceán? Az a végtelen tenger?

Hizir Reisz elnevette magát. - Ne nézzen így rám, szultánám! Minden tengernek van vége, túlsó partja. Egy Kolumbusz nevű kapitány bebizonyította, hogy még az óceánnak is van. Ott terül el az Újvilág. És a mi feladatunk, hogy kinyissuk az Újvilág kapuját az oszmánok előtt.

- Miért?

- Mert az onnan beözönlő arany olyan gazdaggá teszi azokat, akik megkaparintják, hogy félek, elsötétítik az oszmán világ ragyogását.

Mihrimah megrökönyödött. - Miről beszélsz, kapitány? Az Oszmán Birodalom fényét semmi sem olthatja ki!

Úgy beszélt, mintha az álmodozó, romantikus fiatal lány helyét abban a pillanatban átvette volna egy uralkodó.

- Örök tündöklés nem létezik, szultánám. Ha az ember azt akarja, hogy a fény ne aludjon ki, új pénzforrásokat kell találnia, amelyek táplálják a tüzet. És ezek a gazdag források az óceán túl partján vannak. Így mondják, akik jártak ott és látták. Az új földrész hegyei aranyból vannak, a folyói gyémántból, az erdei pedig smaragdból. Ez az a gazdagság, amiről beszélek. És most mindezt az aranyat több száz hajó szállítja urunk fő ellenségének, Károlynak.

- Ha ez így van - mondta Mihrimah -, el fog készülni az a hatvan gálya, amit említett. Az Oszmán Birodalom fénye sosem fog kialudni.

Hizir Reisz nem tudta, mit válaszoljon. *Bárcsak Ibrahim pasa is ugyanúgy gondolkodna, mint ez a fiatal lány!*, futott át az agyán.

Ibrahim pasát ő két nap alatt sem tudta meggyőzni arról, milyen fontosak a tengerek. Vajon Makbul pasa szemellenzős makacsságát legyűri a szultán lányának kívánsága?

- Tudja - mondta szeretettel -, még ha nem is lesz meg az a hatvan új gálya, a tengerészek szívét meghódította.

- Majd meglátjuk - mondta határozottan Mihrimah, majd a dadájához fordult. - Gyere! Csókoljunk kezét a kapitánynak, és siessünk a fedélzetre! Még nem repültünk a hullámok hátán.

**A**mikor kiléptek a fedélzetre, Mihrimah őt kereste a tekintetével. Nem látta. Az előbbi kapkodó futkosásnak nyoma sem volt már a fedélzeten. A köteleken, kötélletrákon mászkáló tengerészek eltűntek, csak a hajó észveszejtő nyikorgása és vitorlákat feszítő szél süvítése hallatszott.

Izgatottan futott a hajókorláthoz, és lenézett. A gálya evezői egyszerre emelkedtek és ereszkedtek a kék vízbe.

Mihrimah a hajó orrába szaladt. A szél letépte a kendőt a fejről, de mielőtt a tengerbe esett volna, Eszma elkapta. Mihrimah két oldalra nyújtotta a karját, mintha át akarná ölelni a szelet. A szél pedig a hajába kapott, mintha magával akarná vinni a hullámok közé.

- Repülök, Eszma - kiabálta. - Látod, repülök a hullámok felett.

- Óvatosan, szultánám! - szólt Eszma, miközben próbálta őt távolabb húzni a korláttól. - És ha újra akarja látni Őt, ne a tengert nézze, hanem keresse meg!

## ÚJ SZERÁJ, HÁREM

**M**ihrimah nyitott szemmel feküdt. Nem tudta az okát, de mostanában nehezen aludt el. Rég elmúltak azok az idők, amikor amint a párnára hajtotta a fejét, azonnal álomba merült. Ezeregy gondolat kavargóit a fejében, folyton ábrándozott.

*Hazugság*, dohogott magában. Nagyon is tisztában volt vele, mi rabolta el az álmod a szeméből. Minden erőfeszítése dacára sem tudta kiverni a fejéből annak a tengerésznek a képét, akinek tekintete rabul ejtette Hizir Reisz zászlós hajóján.

*Ez is hazugság*, állapította meg, miközben ágyából a mennyezet aranyozott mintáit bámulta. Hiszen nem is akarta elfelejteni azokat a parázsló szemeket.

Vajon ki lehetett az a matróz? Mi a neve? Hová valósi? És még egy kérdés, amelybe beleremegett a szíve: *Vajon tetszettem neki?*

Aznap, mielőtt távozott a hajóról, lopva körülnézett a fedélzeten, de nem látta őt. Különösnek tűnt, de szomorúságot érzett. Épp úgy, mint most.

Mielőtt leereszkedtek a nyolcpár evezős csónakba, a hajókorláltól utoljára visszanézett a fedélzetre azzal az ürüggyel, hogy búcsút vegyen a kapitánytól. A férfi nem volt az őt búcsúztató tengerész csapatban. Az ívelt szemöldökű matróz, akivel egy pillanatra találkozott a tekintete, eltűnt. *Lehet, hogy csak képzeltem az egészet*, hasított belé a kétely, miközben lefelé lépkedett a függőlépcsőn.

Hogy le ne essen, olyan óvatosan lépkedett, hogy fel sem nézett, amíg a kötelek tartotta lépcsőkön a csónakhoz nem ért. Kissé felemelte a szoknyáját, hogy rá ne lépjen, és készült belépni a csónakba.

És ekkor meglátott egy feléje nyújtott kezet.

- Túl sokat kívánok, ha azt kérem a szultánámtól, hogy nyújtsa a kezét, hadd könnyítsem meg a beszállást?

Mihrimah felemelte a fejét, hogy lássa a lelkét megremegtető mély hang gazdáját.

*Istenem! Ő az! A parázstekintetű tengerész!*

Érezte, hogy eláll a lélegzete. A fedélzeten minden matrózt megnézett, csak hogy őt láthassa, ha egy pillanatra is, és amikor már azt hitte, hogy csak álmolta az egészet, a férfi ismét felbukkant előtte. Ráadásul a kezét nyújtotta neki, és vele lesz, amíg a vörös testű hajótól Szarajburnuig érnek.

*Istenem!* Mihrimah nem is emlékezett rá, hogy aznap hányadszor kiáltott így magában a matróz miatt.

Ismét egymásra néztek. Mihrimah hevesen dobogó szívvel nyújtotta apró kezét. Egymáshoz értek. Mihrimah beleborzongott a férfi nagy, durva, ám mégis meleg, biztonságot árasztó kezének érintésébe. Beszállt a csónakba. Miközben leült a számára előkészített aranyhímzéses párnára, először gondolt arra, hogy vajon ezt nevezik-e szerelemnek.

*Nem, tiltakozott magában. Az emberek nem szeretnek egymásba első látásra. Életemben először néztél mélyen egy férfi szemébe, mindössze ennyi.*

- Szultánám - szólt az izzó tekintetű matróz. Mihrimah ismét beleborzongott ebbe a mély hangba.

És erre mit mondasz? *Nem csak a szeme, de a hangja is elbűvölő.*

- Megtisztelte szolgáját - fejezte be a matróz a mondatot, és enyhén meghajolva lassan elengedte a kezét.

A csónakban, a mellette ülő Eszma bökdösésével mit sem törődve, leplezetlenül bámulta a harmadik sorban evező parázstekintetű matrózt. Azon merengett, hogy vajon a kiszálláskor is nyújtja-e majd neki a férfi a kezét. Nem így történt. A szeráj kikötőjében egy csomó szolga fogadta, akik jelenlétükkel emlékeztették rá, hogy ő Szulejmán szultán lánya. Ahogy kilépett a partra, a válla fölött még egy utolsó pillantást vetett az ifjúra.

A kialvatlanságtól rosszkedvű lett. Ám hajnaltájt mindig utolérték az álmok, melyektől rettegett.

Egy kéz - nem tudta, hogy kié -, egy hatalmas kéz kalandozott a testén. Simogatta, megragadta, szorította, lapogatta. - Ne csináld! - kiabálta Mihrimah. - Ne csináld, nem akarom!

Érezte, hogy bár tiltakozott, örülten élvezte is. És nemcsak ennyi volt az álom. A szemtelen kéz vetkőztetni kezdte. Mihrimah még

álmában is szégyellte magát. Majd' elsüllyedt szégyenében. *Nem, ez nem a valóság. Ez csak egy álom. Mindjárt reggel lesz, felébredek, és vége szakad.*

De a kéz nem állt meg, Mihrimah pedig vergődött.

Izzadtan ugrott ki az ágyából, és ahogy rádöbbsent, hogy a kéjtől vonaglott, ismét kétségbe esett. Azt hitte, hogy mindenki őt nézi, és mocskosnak érezte magát.

Aznap reggel megint így ébredt. - Mi baja, szultánám? - kérdezte a dadája.

Eszma már egy ideje észrevette, hogy a szultán lánya különösen viselkedik. - Semmi.

- De van - erősködött Eszma. - Valami történt önnel, mióta a kapitány hajójáról visszatértünk. Esténként nyögdécsel.

- Nyögök?

- Igen szultánám.

Megszégyenült. Szóval álmainak a valóságban ilyen szégyenletes eredménye van.

- Beteg talán?

- Mondtam már, hogy semmi bajom.

A dada nem hitt neki. - Csak nem azon az ívelt szemöldökű vitézen jár szultánám esze?

Mihrimah mérgesen felült. - Ez meg miféle beszéd, Eszma?

Bár hangja dühös volt, tekintete elárulta, hogy a dadája fején találta a szöveget. Szigorúan nézett Eszmára: - Meg ne halljam ezt még egyszer!

- Ha akar, korbácsoltasson meg, vagy kergessen el, de akkor is megmondom, amit gondolok, szultánám. Mert már felnőtt. Amikor gyerek volt, a dadája voltam, most pedig, hogy gyönyörű szultána lett, dadájaként nemcsak a szolgája, hanem legfőbb bizalmasa is én vagyok. Ha Eszmának nem mondja el, ha valami bántja, ugyan kinek mondaná el?

- Nincs semmi, Eszma, mondtam már - próbálkozott még egyszer. Aztán elhalkult. - Izé, tényleg van valami - tette hozzá szégyenkezve.

- Mondd el, mi bánt, szultánám, hogy segíthessek. Nekem is fáj, ami neked.

- De ígérd meg, hogy nem fogod senkinek sem elmondani...

- Nem.



- Esküdj!

- Allahra esküszöm.

Mihrimah a dadája térdére hajtotta a fejét, és elmesélte az álmát.

Eszma hang nélkül végighallgatta. Csak egyszer vágott közbe: - Ő az? Ő simogat?

- Nem - vágta rá Mihrimah azonnal - Nem tudom. Nincs arca. Csak egy kéz. Szégyenében elvörösödött. - Nem tudok anyám szemébe nézni, Eszma - mondta végül. - Nem tudok senki szemébe nézni. Nem akarok ilyesmiket álmodni. Próbálok ébren maradni, hogy ne álmodjak.

Eszma próbálta nem átlépni a tisztelet határait. A tenyerébe vette Mihrimah kezét. - ó, én világszép szultánám - mondta. - Nincs ebben semmi szégyellnivaló. Mindenkivel megtörténik az ilyesmi.

- Veled is?

Eszma maga elé nézve bólintott.

- Te is élvezed?

Mihrimah hangja alig hallható lett.

A dada felemelte a fejét, és Mihrimáh-ra nézett. Sokáig hallgattak. - Igen, mondta olyan arckifejezéssel, mintha most olvasták volna a fejére a bűnét. - Bizonyos korban az ördög megkísérli így az embert.

- Az ördög?

- Igen. Felébreszti a vágyat a testünkben, és lehetővé teszi, hogy élvezzük, és így bűnbe essünk.

Mihrimah mondani akart valamit, Eszma észrevette, és biztatta:

- Mondd csak, szultánám!

- Ezeket az álmokat - kezdte vonakodva Mihrimah. - Ezeket az álmokat azóta látom, amióta megláttam őt. Lehet, hogy az ő kezéről álmodom?

Eszma lassan felemelte Mihrimah fejét, aki szégyenkezve nézett maga elé, és a szemébe nézett. Rájött, hogy a lány ezt szeretné. - Szerintem az ő keze.

Ez a beszélgetés csak arra volt jó, hogy Mihrimah még inkább féljen és szégyenkezzen. A maradék jókedve is odalett. Eszma hangja visszhangzott a fülében: „Bizonyos korban az ördög megkísérli így az embert.”

Szóval az az izzó tekintetű vitéz, aki így felforgatta az életét, maga volt a sátán. És a sátán azon munkálkodott, hogy őt a bűnbe

taszítsa.

Magába fordult. *Bűnös vagyok*, mondogatta magának egész nap. *Az ördög van az ágyamban.*

Aznap éjjel reggelig le sem hunyta a szemét. - Nem akarok az ördöggel élni - zokogta. Arra gondolt, hogy soha többet nem láthatja azt az ifjút. Hogyan is láthatná? Hiszen nem mehet fel még egyszer Hizir Reisz gályájára. És ő sem jöhet el a szerájba.

*Ha nem látom, megszabadulok az ördögtől*, gondolta halvány mosollyal az arcán. Ám ennek a csekély örömnnek a helyét azonnal határtalan bánat vette át. - Látni akarom őt, Istenem! - motyogta rettegve. - Az ördög rabja lettem?

Ez a gondolat is elég volt ahhoz, hogy Mihrimah szíve hevesebben verjen. *Ugyan már! Még hogy az ördög! Eszma csak ijesztget. Ne ülj fel egy dadus szavainak!*

Hogy létezne, hogy az a szívet megdobogtató szempár, mely addig a napig ismeretlen érzéseket ébresztett és izgalmat keltett a szívében, az ördögtől való volna? Tényleg a sátán küldte ezt a matrózt az útjába, hogy bűnre csábítsa? Létezik ilyesmi?

Így akarsz élni?, kérdezte egy belső hang. *Nem deríted ki, mi az igazság azzal a kérdéssel kapcsolatban, amit a szíved egyfolytában kérdezzet?*

Egy pillanatra megállt. - De kiderítem - mondta a félhomályos falra nézve, melyen a szoba sötét árnyai ugráltak. - Megtudom, hogy az ördög-e vagy sem, és válaszolok szívem kérdésére.

Ehhez azonban még egyszer látnia kell. De hogyan? Ez majdhogynem lehetetlennek tűnt.

A gondolkodástól fáradtan dőlt Mihrimah az ágyba, de csak gyötrődött. Eszma biztosan megtalálja valahogy a módját. *Könnyű azt mondani, hogy osztozik a bánatomban. Találjon inkább gyógymódot rá! Legalább az ifjú nevét kiderítheti, és kitalálhatja, hogyan léphet kapcsolatba vele.*

Mihrimah magára húzta a paplanját. Itt a vége. El kell mondania az anyjának, mi bántja. Hiszen ki tudhatná jobban az anyjánál, hogy ez a szerelem-e vagy az ördög? Ha szerelem, akkor ő majd utat mutat. Ha pedig a sátán, kitépem a szívemet.

Ahogy lehunyta a szemét, észrevette, hogy titokban újra azt az álmod látja. Borzongva vetette magát az álom karjaiba.

**Az anyja nem volt abban a helyzetben,** hogy Mihrimah szívügyével foglalkozzon. Észrevette, hogy lánya viselkedése megváltozott. Korábban arra gondolt, hogy az a díván ülés volt rá ilyen hatással, amelyet végignézett, és amely után úgy érezte, érettebb lett, hiszen az állam ügyeibe is bevonták. Hürrem azonban hamar ráébredt, hogy nem ez áll a háttérben. Bár párszor megszorongatta Mihrimáh-t, az mégsem öntötte ki neki a szívét. Úgy gondolta, hogy mint mindig, most is majd maguktól rendbe jönnek a dolgok, ezért nem erőltette tovább. Különben is, Mihrimah lelki állapotánál nagyobb gondjai voltak most Hürremnek. Félelmetes közelgő veszélyekkel kellett szembenéznie.

A nagyfia, Mehmed herceg immár felnőtt. Anyja szerint a trón őt illette, nem pedig Gülbahar fiát, Musztafát. *Ki az, akit Szulejmán feleségül vett?*, kérdezte magától éjjelente. Én vagyok. Ezután feltette a második kérdést is: *Kivel osztja meg Szulejmán az ágyát?* A válasz kézenfekvő volt. *Én, Hürrem. Szulejmán szultán egyetlen Nevető arcúja.*

Így Szulejmán trónja az ő fiáé kell hogy legyen. *Biztosan Gülbahar, az a boszorkány is ezen töri a fejét,* gondolta félálomban. Kémei jelentették, hogy Gülbahar emberei ott futkosnak a palotában mindenütt. Hürrem attól félt, hogy a fiával valami rossz történik.

Musztafa herceg erős férfivá érett. A nagyvezír, Ibrahim pasa és a sereg rajongott Musztafáért, míg őt és a gyermekeit gyűlölték. Musztafa ebben bízva Ibrahim segítségével megkaparinthatja az apja trónját.

*De ezt megteheti az a horvát disznó is,* gyötörte magát Hürrem egyfolytában. *Úgy csinál majd, mintha Musztafával lenne, és - Isten ments! - Szulejmánt legyőzve minden hatalmat megkaparint. Aztán pedig megfojtatja Musztafát.*

Musztafa élete egy cseppet sem érdekelte. De ha bekövetkezik, amitől fél, Ibrahim nem fogja kímélni az ő életét sem, és a gyermekeiét sem. Ki tudja, miféle árulást tervez Ibrahim?

Hürremnek volt egy másik félelme is. Tartott egy olyan janicsárfelkelés- től, mint ami tíz évvel korábban zajlott le. Akkor a janicsárok azért elégedetlenkedtek, mert Szulejmán nem indított

hadjáratot. És most megint felboríthatják az üstöt, és Musztafát ültethetik az apja helyére. Hiszen

Szaruban nagyon közel van Isztambulhoz. Szulejmán is mindig azt mesélte, hogy „amikor megtudtuk, hogy atyánk meghalt, Ibrahimmal azonnal lóra pattantunk Maniszában. A második napon az esti ezán felhangzásakor már el is értük Üszküdart.

Először is Musztafát valahogyan egy Szaruhántól messzebbi helyre kell eltávolítani. Olyan vidékre, ahonnan két nap alatt nem éri el Isztambult. És a helyére Mehmedet kell kineveztetni Szaruhánba, hogy amikor eljön az ideje, a nagyfia előbb érjen a fővárosba, mint Musztafa.

Ha nem az ő fia kerül Szulejmán trónjára, a gyermekeit senki sem mentheti meg.

Ezért aztán Mihrimáh-nak nem a leikével kell foglalkoznia, hanem kihasználnia a befolyását, amelyet az apjára gyakorol. Csakhogy szeretett lánya nem volt tudatában az erejének. Hürrem döntött. Mihrimáh-val éreztetni fogja, milyen hatalma van. És megtanítja neki, mi mindent tehet ezzel az erővel.

**Mihrimah álmatlan éjszakái egyikén felkelt.** Anélkül, hogy felébresztette volna az ajtó mellé kiterített matracán alvó Esmát, elkezdett fel-alá járkálni a szobában.

Lelke kétségek között hánykolódott. Egyrészt várta a pillanatot, hogy az ördög megjelenjen az álmában, hogy még egyszer átélhesse azt a gyönyört, másrészt rettegett. Meg kell szabadulnia a sátántól. Anyjának nem beszélt erről. Vajon vele is megesett már ez? Eszma szerint az ördög mindenkit megkísért, de ha abból indul ki, hogy apja folyton „angyalom”-nak szólítja Hürremet, akkor az anyjának semmi dolga sincs az ördöggel, vagy megszabadult már tőle. Tehát biztosan ismeri a szabadulás módját vagy olyasvalakit, aki segíthetne.

Szomorúan kinyitotta az ajtót. Várt egy kicsit csendben, hogy Eszma felébredt-e. A dadája fálnak fordulva szuszogott.

Kiment a szobájából. Az oldalsó szobában fekvő három szolgálólány közül kettő mélyen aludt. Firdevsz azonban nem volt az ágyában. A lány neve eredetileg Arsalujsz volt, ami hajnalt jelent, de amikor a palotába került, az örmény neve helyet perzsát kapott.

Mihrimah nem találta helyesnek az ilyesmit. Mert ugyan mi történt volna, ha anyja neve is megmaradt volna Alekszandrának? Azzal, hogy a nevét megváltoztatják az embernek, a hite, vallása nem változik meg. Vagy mégis? Valahányszor feltette magának ezt a kérdést, mindig nemmel felelt rá. Ha ez lehetséges volna, akkor anyja nem nevezné még mindig Alekszandra Anasztázia Liszovszkának magát. Ha ez így lenne, nem hívná Mihrimáh-t „szép Dunyáskám”-nak, amikor kettesben maradnak. És nem beszélne a sztyeppék, havas hegyek és jeges folyók nyelvén, amikor egyedül van, és nem bajlódna azzal, hogy Mihrimáh-nak is megtanítsa ezt a különös nyelvet.

Akárhogy is, most nincs itt az ideje annak, hogy ezen töprengjen. Fájt a szíve, félt, szégyenkezett, és hiányzott neki az a parázsló tekintet.

Céltalanul bóklászott, nem tudta mit csinál, hová megy, tudta, ha egyenesen a víztartályos udvar felé tart, ahonnan a vízcsobogást hallotta, akkor belefut az egyik ügyeletes kalfába, és egy ilyen találkozásnak az Jenne a vége, hogy vissza kellene térnie az ágyába. Ez pedig egyáltalán nem állt szándékában. Tudta, hogy az ágyában a sátán várja.

Hogy nyakon ne csípjék, afelé a lakrész felé vette az irányt, melyet a szolgálók használtak. Előbb balra fordult. A szolgálók szobáiból égzengés- szerű horkolás szüremlett ki. Ám Mihrimah tudta, hogy éberem alszanak, mint a róka. A legkisebb hangra azonnal felugranának.

Kicsit haladt előre, majd jobbra fordult. Igyekezett, hogy ne veszítse el a nyomot a hárem labirintusra emlékeztető szűk folyosóin.

*Firdevsz vajon, hol lehet?*, tette fel magának a kérdést. Biztosan valamelyik másik lány szobájában ragadt, és ott alszik. Vagy az is lehet, hogy Eszma adott neki valami elvégzendő feladatot reggelre, vagy talán a fürdőbe ment. A szolgálólányok ugyanis titokban az ágyasok fürdőjében mosakodtak, amikor az ágyasok már elhagyták a hamamot. Valójában ez nem is volt titok. Mindenki tudta ugyan, de nem vettek róla tudomást. Az ágyasok fürdőjének tüzét ugyanis később oltották ki.

Miközben arra gondolt, hogy Firdevszet biztosan a fürdőben találja, ismét jobbra fordult. Mivel ezt a részt nem ismerte jól, lassan haladt előre. *Lebuzsz, ha eltévedsz*, mondta magának. Ráadásul a rabnők jócskán felnagyítva a dolgot erről beszélnének.

Épp egy hálószoba előtt haladt el, amikor bentről hangot hallott. Egy nyögést.

Szíve összeszorult félelmében. Eszébe jutott szülei figyelmeztetése: „Történjék bármi is, soha ne sétálgass egyedül!”

És most mégis egyedül volt.

Mindenütt sötétségbe vesző félhomály uralkodott. A folyosón levő mécsesek, és az ajtók alól kiszűrődő halovány fények csak arra voltak jók, hogy még félelmetesebbé tegyék a helyet.

Megállt. Nem tévedett. Libabőrös lett.

Hátát a falnak támasztotta, kezét a szívére szorította, mintha szíve kalapálását akarná tompítani.

Hegyezte a fülét.

Ezúttal még tisztábban hallotta a nyögést. Arra gondolt, hogy bizonyára megbetegedett az egyik szolgáló.

Aztán ismét hallott egy sikolyszerű nyögést, de ez mintha talányosabb lett volna, különös, vággyal telt volt. Majd remegő, kínlódó sóhajok, és panaszos, ugyanakkor könnyörgő suttogások következtek. A hang teli volt biztatással és vággyal.

Kisvártatva észrevett egy másik hangot is.

Az egyik vékony és érzelmes volt, a másik pedig mély, beteges és durva morgás. De ez is vággyal teli remegések közepette halkult és erősödött egyfolytában.

*Ketten vannak. Egy nő és egy férfi*, gondolta Mihrimah magában.

Hallotta, ahogy a nő könnyörög. - Ne csináld, ne bánts!

Furcsa könnyörgés volt ez. A szavak különös sóhajokba fulladtak, és titkos sikolyokká váló lihegés követte őket. Nyilvánvaló volt, hogy a férfi nem törődött a könnyörgéssel. Minden elmúló pillanattal erőteljesebben morgott.

*Te jó ég, csak nem azt csinálják, amire gondolok?*

Rádöbrent, hogy tulajdonképpen nem is tudja pontosan, hogy mi az a dolog, amire gondolt. Mindössze annyit tudott, amennyit a szolgálólányok sutyorgásából vagy Szetáret kalfa és Merzuka szerelmes meséiből ki tudott venni. A mesékből tudta, hogy a

szépséges szultánkisasszonyba szerelmes jóképű ifjú átkel a hegyeken is, hogy egyesülhessen szerelmével, hogy a Kaf-hegyen is túl élő szépséges leány az Anka madár hátán repül a szeretett férfi karjaiba... Emlékezett a mesékből arra is, hogy a szerelmesek milyen érzelmes, szép szavakat mondanak egymásnak, csak hogy ezekben a nyögésekben, könyörgésekben és morgásban nyoma sem volt semmiféle érzelmességnek és költészetnek.

Mihrimah megdermedt. Arca lángolt, mint a tűz. Sőt, egész teste lángban égett. Különös remegés rázta meg egész testét. Tudta, hogy hiába akarja elnyomni azt a vágyat, hogy lássa, mi történik, nem fog sikerrel járni.

Az ajtó mögötti nyögés és morgás most már olyan hangos volt, hogy nem lehetett leplezni. A vékony, érzéki könyörgések szenvedéllyel teli sikolyokká váltak, melyeket gazdájuk igyekezett elnyomni. A férfimorgás félelmetes üvöltésre emlékeztetett.

Mihrimah megrémült, amikor észrevette, hogy milyen kéjhullám önti el. Eszébe jutott az álmaiban megjelenő ördögi kéz. Képzeteiben megjelent az a parázsló szem. Sosem élt át ehhez hasonló érzést korábban. *Elvesztem*, mondta magának. Már majdnem elszaladt, amikor visszafordult. A kezét a szívére szorította és megállt az ajtó előtt.

- Gyerünk - könyörgött a női hang, melyet korábban Mihrimah érzelmesnek tartott. - Nem bírom tovább, tégy magadévá, rajta!

Semmi érzelmesség nem maradt a hangban. Aztán egy sikoltás tört fel.

A szégyent legyőzte benne a vágy, hogy lássa, mi történik. Mihrimah a kezét nyújtotta, lenyomta a kilincset, lassan benyomta az ajtót... És meglátta.

Látott mindent.

Az egymásba gabalyodott meztelen testeket.

Önkéntelenül felsikoltott.

- Szégyentelenek!

Firdevsz hallotta meg először. A férfi semmit sem hallott a saját üvöltésén kívül. A lány a haját hátrasöpörve a válla fölött hátranézett.

- Szultánám!

A szolgálólány megdermedt, amikor meglátta Mihrimáh-t, aki a kezével próbálta eltakarni az arcát.

A férfi csak ekkor vette észre, hogy a padisah lánya az ajtóban álldogál.

És akkor Mihrimah meglátta a férfit teljesen meztelenül.

*Undorító*, kiáltott magában. Eltakarta a szemét. Majd megfordult és végigszaladt a folyosón.

Igyekezett kitörölni az emlékezetéből, amit látott, de nem sikerült.

Pánikba esett. *Bocsáss meg, Istenem! Bemocskolódtam. A szemem, az elmém, a testem, az ártatlanságom beszennyeződött. Nem szabadott volna hallanom és látnom, nem szabadott volna odanéznem! Bocsáss meg!*

Ez lenne a szerelem?

Az a sok szenvedély, melyről Szetáret kalfa és Merzuka áradozott a meséiben, mind azért a dologért van, amit látott? Az a meztelenség, az az egymáson vonagló két test, az egymásra tekeredő lábak, ölelő karok, cirógató és tépdeső kezek... Ez volna a szerelem, amelyet ő olyan lelkesen, izgatottan várt?

Ismét eszébe jutott az álombéli kéz. - Távozz tőlem, sátán! - kiáltotta.

Hangja sikolyként visszhangzott a fülében, de nem törődött vele.

Dobogva futott a szobája felé. - Nem akarom - dünnyögte. - Nem akarom, tűnj el a fejemből!

Eszma felébredt, és nagyon megijedt, amikor meglátta úrnőjét az ágya mellett ilyen szerencsétlen állapotban.

A szultána haja rendezetlen, csapzott volt. Ott állt, és lecsukott szemét dörzsölte. Ha képes lett volna rá, kivájta volna őket a szemgödréből...

A dadus aggódva felült a matracán.

- Mi történt az én szépséges úrnómmal?

Mihrimah megrázta a fejét.

- Rosszat álmodott?

Bárcsak így lett volna. Most kiegyezett volna azzal a szörnyű álommal, amely miatt gyötrődött és szégyenkezett, és amely miatt előző reggel nem akart senki szemébe nézni. Mert tudta, hogy mindaz csak álom volt. De ez a valóság. Minden vonaglásával, szégyentelenségével, undorító dolgával. És ezúttal nem tudta magát azzal vigasztalni, hogy ez csak az ördög káprázata.

- Akkor Isten ments, fáj valamid?



Mihrimah nem válaszolt, csak tovább dörgölte a szemét.

- Mi történt, szépségem? Nem mondd el Eszmának?

Hogy mondhatná el? Hogy tudná elmondani?

- Eszma - sűgta a dadájának. - Készítesd elő a fürdőt!

- A hamamot, szultánám? Ilyenkor?

Mihrimah lassan kinyitotta a dörzsöléstől kivörösödött szemét.

- Meg akarok mosakodni, Eszma. Azonnal.

*Szóval ez a baj*, gondolta Eszma nevetve, mert azt hitte, hogy a szultána megint ugyanazt álmodta, megint beköltözött az ördög az ágyába.

Aznap reggel történt még valami, amin Hürrem és Eszma is igencsak elcsodálkozott.

Mihrimah, miután egy órán át mosakodott, a reggeli imáját nem a szeráj- beli nőekkel végezte el, hanem egyedül, a szobájában.

Ez volt az első egyedül végzett imádkozása.

Senki sem látta, hogy sokáig sírt az imaszőnyegére borulva.

**H**ogy elnyomja az izgalmát, Alejandro mellét felfújva hatszor mély levegőt vett. Ez volt a negyedik péntek azóta, hogy Konstantinápolyba érkezett. A találkozó napja. Aznap reggel azonnal kipattant az ágyból.

Ahogy kiment az ajtón, beleütközött egy katonába. - Lassíts! - mondta a tengerész. - A pokolba készülsz így kora reggel?

Alejandro bocsánatkérő pillantást vetett rá, de nem mondott semmit, csak tovább szaladt. - Csak nem galatai nőd van? Hozzá rohansz, hogy az ágyában töltsd a pénteki szabadnapodat, Alaijei? Allah adja, hogy így legyen! Mert ez az jelentené, hogy jobb kedved van.

Ami azt illeti, egyáltalán nem volt jó kedve. Már minden porcikájával kívánta a kövér pap titkos elixírjét. Az elvonási tünetek kezdtek megmutatkozni rajta. Csuromvíz lett az izzadságtól, és habzó szájjal egyfolytában ordítozott. Tudta, hogy ha csak egyetlen kortyot ihatna abból az elixírből, minden fájdalma enyhülne. Elég volna egyetlen korty is, és a pokolból a Paradicsomba repítené.

*Ma van a szabadulás napja*, mondta magának. Bárkivel is találkozik, megragadja majd a torkát, és ráüvölt: „Add ide az elixíremet!”

*És nem csak az elixírt szerzem meg, hanem kiderítem azt is, mit keresek itt*, gondolta. Hányszor megkérdezte azt az átkozott papot, hogy mi lesz a feladata, de az mindig csak azt válaszolta, hogy be kell teljesítenie Isten bosszúját. Igen, de vajon kin kell kitöltenie ezt a bosszút?

Valójában a bosszújához nem is volt szükség ahhoz, hogy elhiggye, ez Isten akarata. Attól a naptól kezdve, hogy megtudta, valójában nem török, hanem spanyol, és nem Alaijei Iszmail a neve, hanem Kasztíliai Alejandro, a bosszú füzében égett. *Ha ez nem Isten akarata volna, akkor is bosszút állnék magamért*, gondolta. Bosszút kell állnia az oszmánokon, akik elrabolták annak idején, alig egy éves korában. Meg kell bosszulnia az anyját, az apját és a családját.

Amikor kihúzta a törét, legszívesebben elüvöltötte volna magát, hogy „*Nem Alaijei Iszmail vagyok, hanem Kasztíliai Alejandro Jose Altamirano! Don Pedro Altamirano fia! Az Altamiranók bosszúja!*”

De a parancs határozottan hangzott: - Türelmesnek kell lenned, hogy teljesíthesd a szent feladatot. Hogy mi a feladatod, azt a Konstantinápolyba érkezésed utáni negyedik pénteken fogod megtudni.

És ma elérkezett a negyedik péntek.

A nap, amikor megkapja végre az elixírjét és enyhülnek a fájdalmai.

Aztán ott volt az a lány is, aki összezavarta a gondolatait. Az a búzaszőke hajú, kékszemű lány.

A lelki békéjét feldúlta a sors játéka. Alejandro nem tudta, mit tegyen, mit gondoljon, amikor eszébe jutott a lány. Ez az érzés aggasztotta. Mert a fejét semmi sem zavarhatja össze, az eszének tisztának kell lennie, mint a víznek.

Egyik reggel, amikor a hajódokkban tétlenkedett, valaki odakiáltott neki: -Hé, te!

- Én?

- Igen, te. Gyere velem!

- Mi van?

- Mi vagy te? Vallató? A csónakba kell tizenhat evezős.

Mivel egy nyolcpár evezős kisebb hajóról volt szó, gondolta, hogy fontos személy lesz, akit szállítaniuk kell.

- És ki lesz a nyolcevezős utasa?

Az undok arcú férfi elvigyorodott. - Egy lány.

- Egy lány? Nem sok egy lánynak egy nyolcevezős?

- Nem, sőt kevés. Az apja tizenhatpár evezős hajóval jár.

Alejandro csodálkozott. - Ne már, aga! Mégis ki az apja ennek a lánynak?

Az undok arcú megint vigyorgott, majd Alejandro fülébe súgta: - Hét égtáj és három földrész szultánja, Szulejmán.

*Hatalmas Istenem! A legfőbb ellenségem lánya! Édes Jézus, a csodáidnak nincs határa.*

Alig bírta ki, hogy ne vessen keresztet. Ez biztosan egy csoda. Isten a kezébe adja az ellensége lányát. - Ha így áll a dolog, már meg is találtad az egyik evezőst, agám - mondta mosolyogva. -

Rátapadok az evezőre, és már röpítem is a padisah lányát. Árudd el nekem, hová visszük az uralkodó lányát?

- Hizir Reisz gályájára.

*Kettős csoda*, örvendezett Alejandro magában.

Az undok arcú Alejandrót az egyik legelső evezőhöz ültette. A padisah lánya természetesen a leghátsó, atlasz párnás ülésre ült. Nem fordulhatott hátra, hogy megnézze. Amikor a kikötőben elhaladt mellette, a szeme sarkából csak egy repkedő fehér kendőt látott egy csapat férfi között. És ott volt vele egy aranyhímzéses kaftánban egy óriás termetű vörös szakállú férfi is.

*Hizir Reisz*, kiáltott magában Alejandro. Hizir Reisz, a legnagyobb ellensége Szulejmán után.

Míg el nem érték Hizir Reisz hajóját, semmi sem változott. *Túl korán adtam hálát Istennek*, dohogott. Szörnyen tépelődött. A legnagyobb ellenségei karnyújtásnyira voltak tőle. Ha kihúzná a görbe kését... *Még mit nem!*, szidta magát. Az utasítása határozottan úgy szólt, hogy nem választhat célpontot, hanem meg kell várnia, amíg parancsot kap. *A fenébe!*

Még a lány arcát sem látta, amikor beszállt a nyolcevezősbe. Egyedül Hizir Reisz szakállát látta, és még egy lányt. Az evezősök és a másik három személy között négy tengerész is ült, így ha támadni akart volna, akkor sem jutott volna el hozzájuk.

Miközben a lány a lépcsőről a fedélzetre lépett, a kendőjét a vállára fújta a szél, így Alejandro meglátta a szőke hajzuhatagát, amely elvakította a szemét.

Úgy döntött, felmegy a fedélzetre. Ahogy a hajólépcső kiürült, észrevétlenül fellopózott a hajóra. A padisah lánya és Hizir Reisz háttal álltak neki. A lány szőke haja lobogott a Fekete-tenger felől fújó északkeleti szélben. *Itt nyomban végezhetnék mindkettővel*, gondolta.

Alejandro a matrózok sora mögé állt, és az előtte lévő vállak és fejek között nézte a lányt.

*Jézusom!*

Ahogy így visszagondolt, eszébe jutott, hogy a lélegzete is elállt.

Életében nem látott még olyan szép lányt.

Azóta is számtalanszor figyelmeztette magát, hogy a lány, akiről akkor nem bírta levenni a szemét, az ellensége, de attól a naptól

kezdvé nem tudta kiverni a fejéből.

Miközben a fedélzeten őt nézte, azon töprengett, hogy a tenger kékje szebb-e, vagy a lány szemének a kékje. Nem tudta. Ismeretlen érzés kerítette hatalmába. A rövidke életét háborúban és börtönben töltötte, nem voltak szavai arra, hogy leírja a szépséget, amit látott.

Az ellensége, de nagyon szép, döntötte el magában.

És ebben a pillanatban találkozott a tekintetük.

Még inkább összezavarodott. Biztos volt benne, hogy a lány is őt nézi.

Letaglózva állt ott. Az esze hallgatott, gondolatai és teste felett a szíve vette át az ellenőrzést. A szíve hevesen vert. *Nézd ezt a szépséget, nem fogsz több ilyet látni! Nézd, és jól jegyezd meg!*

Ha hagyták volna, tovább is nézte volna, ám az egyik őrszerevete, és elzavarta.

- Menj le, ne lássalak itt! Menj az evezőhöz és ott várj!

Amikor napokkal később visszagondolt, el sem hitte, mit tett aznap.

Amint elhagyta a fedélzetet, meggyőzte az egyik evezőst, aki a padisah lánya ülése előtt ült, hogy cseréljenek helyet. Ráadásul, amikor Mihrimah beszállt a nyolcpár evezős hajóba, a kezét nyújtotta neki. Még most is érezte a tenyerében annak az apró fehér kéznek a remegését.

Ahogy a nyolcpár evezős Szarajburnu felé haladt, örült gondolatokra ragadtatta magát. Mint például, hogy elkiáltja magát, hogy mindenki engedje el az evezőt, ugorjanak a vízbe, és hagyják őket egyedül a tenger közepén.

Vagy eszébe jutott, hogy rugóként felpattan, és a legnagyobb ellensége lányával a tengerbe veti magát. Átöleli a karjával, és elmerül vele a tenger végtelen kékségében. Így bosszút állna, és érezné annak boldogságát, hogy egyszerre hálnak meg.

Ám végül az agyán átfutó millió örültség egyikét sem tette meg, csak titokban nézte a szultán lányát. A szívébe véste szőke haját, kék szemét, ajkát, finomságát és mosolyát.

Ahogy a nyolcpár evezős a kikötőhöz közeledett, egy vezényszóra az összes evezőt a levegőbe emelték. *Itt az elválás ideje*, mondta magában. *Ne beszélj hülyeségeket!*, tiltakozott magában. Tán szerelmes, hogy elválásról beszél? *Miféle szerelem? Az ember nem*

*szerethet bele az ellensége lányába.* Hamarosan kiszáll a hajóból, és mindent elfelejt.

Csakhogy képtelen volt elfelejteni. Attól a naptól kezdve csak a gyönyörű Mihrimáh-t látta maga előtt.

*Bárcsak foghatnám a kezét, amikor kiszáll, és a szemébe nézhetnék még egyszer!*, gondolta. De nem így történt. A lányt a kikötőben várakozó szolgálok segítették le a hajóról.

Egy pillanatra a válla fölött visszanézett Alejandróra, bár a férfi nem volt benne biztos, hogy valóban megtörtént-e, lehet, hogy csak úgy vélte.

Ahogy a lány távolodott, Alejandro arra gondolt, hogy ezzel vége is. *Ennyi volt. Felébredtél. Az álom véget ért. Soha többet nem látod. Felejtsd el!*

Minden napja, minden éjszakája azzal telt, hogy próbálta őt elfelejteni. Amikor aztán rádöbben, hogy erre képtelen, megrettent. Végül úgy döntött, hogy bizonyára csak Isten állította próba elé. Isten, aki képes volt arra, hogy megmutassa neki a keresztjét a vállán cipelő Jézust, most úgy vizsgáztatta, hogy a legnagyobb ellensége lányát sodorta az útjába. Bizonyára próbára teszi, hogy egy reménytelen, örült szerelem eltérítheti-e a hitétől és a bosszújától.

Soha!

Az Isztambulban töltött negyedik péntek reggelén az agya kiadta a parancsot: *Ébredj, Alejandro! Hagyd a reménytelen szerelmet, és foglalkozz a bosszúval! Ne az átkozott szívedre hallgass, hanem Istenre!*

*Isten tudja, hogy amikor eljön a bosszú pillanata, a kezem nem fog remegni.*

Amikor elváltak, a pap figyelmeztette, hogy Galatában, a Genovai-torony egyik ablakában fényt fog látni. - Ott kapod meg majd az utasítást.

Alejandro sokkal inkább azt akarta megtudni, hogyan juthat végre az elixírhez, ami megszabadítja majd a fájdalmaitól. - És az elixír? - kérdezte azonnal aggódva.

- Azt is ott fogod megkapni.
- Kitől?
- Nem tudom.

- És ha nem lesz jelzés? Ha nem jön senki?

- Akkor a következő pénteken újra fel kell másznod a dombra, ahol a Genovai-torony áll.

Miközben Alejandro a szűk sikátoron kaptatott fel a toronyhoz a meredek emelkedőn, éles félelem hasított belé. *Mi van, ha nem jön el?*

Ha nem jön el, akkor nincs elixír sem.

Lehetetlen, hogy még egy hétig kibírja ezt a szenvedést. - A fenébe! - morogta. - Itt fogok megdögleni!

Végül felért a dombtetőre. Amikor egy hatalmas, kétszintes épület mellett jobbra fordult, az elé táruló téren szembetalálta magát a torony ég felé törő robosztus falával. Elfáradt az emelkedőn, ezért megállt, hogy lélegzethez jusson. Próbálta felemelni a fejét, hogy lássa a torony ablakait.

- Túl fiatal vagy még ahhoz, hogy kifogjon rajtad ez az emelkedő - mondta egy hang mellette.

Összerezcent a teljesen váratlan hangra. Egy idős férfi volt. Lihegett, majd megkérdezte: - Mi lesz veled, ha annyi idős leszel, mint én?

- Az emelkedő meredek. Mindegy, hogy az ember fiatal vagy öreg.

- Az öltözékedből ítélve matróz vagy. Mit keres valaki a hegyen és a dombtetőn, akit a munkája és a szerencséje a tengerhez köt?

Alejandro érezte, hogy kezd méregbe gurulni. *Légy óvatos!*, figyelmeztette az agya. Miközben keze a derekán lévő sárga övre tévedt, eszébe jutott a tengerész, aki reggel azt kérdezte tőle, hogy a szabadnapját egy nő karjában tölti-e Galatában. Megpróbált az öregnek még egy esélyt adni. Kaján mosolyra húzódott a szája.

- Már értem - mondta a férfi. - Ha nő van a dologban, az ember felmászik a legmagasabb hegyre is. Legalább szép? Fújd ki magad ezalatt az erkély alatt, nehogy szégyenbe maradj az ágyban!

Az ember még mindig nevetett, ahogy távolodott.

- Ne vess csak! - dohogta Alejandro. - Ha tudnád, hogy az előbb megúsz- tad a halált, örömdben még bukfenceznél is!

Várt, amíg a férfi bement az erkély alatti kifőzdébe, aztán a torony felé nézett. Meglátta. Egy nagy kék kendő, melyre szárnyas oroszlánt hímeztek, lógott az egyik ablakból. - A jel - dünnyögte. A szárnyas oroszlánnal díszített kék kendő.

Kicsit tétovázott. A jelet megtalálta, de ki a hírhozó? Hogyan fogja megismerni? Minden arra haladóra gyanakodva nézett. Talán az a férfi, aki a sarkon a fal mellett koldul? Vagy az a külföldi öltözékű, aki most jön fel az emelkedőn, és állandóan hátranéz?

Úgy tett, mintha a torony mögötti mecset falának támaszkodva megpihenne. Érezte, hogy ereiből kifut a vér. Görcs állt a karjába, lábába. Hamarosan kibírhatatlan lesz a fájdalom.

Megakadt a szeme az erkély alatt rejtőző ütött-kopott kifőzdén. Annak az ajtaján is egy szárnyas oroszlános kék kendő lengett. Azonnal odament, és leült egy asztalhoz.

- Nézd csak, ki jött meg? A mi huncut tengerészünk.

Alejandro megborzongott a háta mögül érkező hang hallatán. Megfordult. Az öreg volt, aki az imént az emelkedőn követte. Ez lenne a férfi, akit keres? Egyetlen módja volt annak, hogy erről megbizonyosodjon; a jelszó.

- Este sokáig vártalak. Miért nem jöttél? - kérdezte Alejandro nyugodt hangon.

Az „este” volt a jelszó.

A kifőzdéből kilépni készülő öregember Alejandro ragadozó szemébe nézve válaszolt.

- Beteg voltam.

A „beteg” volt a helyes kód, de tovább is volt. Alejandro folytatta.

- Meleg levest kellett volna enned.

A „leves” volt a második jelszó.

- Nem akadt nő, aki levest hozzon - felelte nevetve a férfi. A második kulcsszót is jól mondta. Odahúzott mellé egy széket és lerogyott.

- Beszélj! - ságta Alejandro. - Mondd el, amit kell!

- A parton. Báláitól indulj el Fener felé!

- Mikor?

- Mától számítva az ötödik pénteken.

Micsoda? Még öt péntek?

Alejandro megrémült. *Nem bírok még egy hónapig várni!*

- Az ötödik pénteken - folytatta a férfi. - Éjjel. Az esti ima után.

- És mi az utasítás?

- Ez - válaszolta az ember. - A parton kell sétálnod.



Amikor a férfi felállt, Alejandro megragadta a karját, és visszarántotta a székre.

- Az elixír?

- Miféle elixír?

Az idős férfi megijedt, ahogy Alejandro tekintetével találkozott. *Ez a sátán szeme*, gondolta remegve. *A pokol tüze ég benne.*

- Adnod kell egy üvegcsét.

- Nincs nálam semmiféle üvegcsé.

A férfi ismét megpróbált felállni, de a csuklóját szorító prés nem engedte.

- Fáj - nyögte az öreg, és visszarogyott a székre.

- Nekem is - mondta Alejandro. - Méghozzá már hat hónapja. Minden nap és minden éjjel. Add ide az elixírt!

A másik azonban csak nyögött.

*A fene egye meg!*, átkozódott Alejandro. *Igazat mond. Nincs nála az elixír.*

Elengedte a férfi csuklóját.

Az öreg felpattant, és miközben futva távozott, magában azt mondogatta, hogy: *Ez maga a sátán. Ne kerüljön többé a szemem elé!*

## JANICSÁRLAKTANYA, EJÜP, ISZTAMBUL

**Az Ejüp türbéje** mögötti janicsárlaktanya parancsnoka szépen felpödörte a fekete bajuszát. - Kiosztották már a katonák fejadagját? - kérdezte a segítőjét.

- Igen, hiánytalanul, agám.
- Hál' Istennek. Holnap péntek. Készen álltok?
- Készen, agám.

- Nem akarok olyan hibát, mint a múltkor. Aki hibázik, azt deresre húzatom. Minden üstöt, fémtálcát, serpenyőt, ami csak a palota konyhájából érkezik, rakjanak a vitézek elé. Egyenek meg minden ennivalót. Amit nem tudnak megenni, azt öntsék át más edényekbe. Semmit se hajítsanak ki. Tudod, miért kérem ezt?

- Mert az bűn, agám, azért.

- És miért bűn?

- Mert ezt az élelmet a nép járandóságából veszik el. És a nép jussát nem lehet kiönteni az utcára.

A parancsnok elégedett volt a válasszal. Bólintott. - Az üres edényeket elmosva küldjék vissza a szultán konyhájába!

- Ahogy parancsolod, agám. Úgy lesz, ahogy mondtad.

- Minden vitéz megkapta a jussát?

- Igen. Senki sem panaszkodott. Az egység imámjai a kora délutáni ima előtt a padisah, Szulejmán szultán hatalmáért és egészségéért, az Oszmán Birodalomért, és a szultáni sereg győzelméért imádkoztak a Koránt recitálva. És minden dicső harcos felemelt kézzel, nagy átéléssel mondta rá az áment.

Ahogy a szokásos kérdések és válaszok végére értek, a janicsárága levette fejről a nemez süvegét, és a mögötte lévő ablakban hagyta. A kardviseléstől bőrkeményedéses ujjhegyeivel megvakarta izzadó haját. *Mi szükség van arra, hogy minden hónap első péntekén megismételjük ezeket a szavakat?*, tépelődött. Minden kérdés és minden válasz ugyanúgy hangzott. Eleinte felírta egy papírra, és a szeme sarkából leste, nem keverte-e Össze a sorrendet. Ám mostanra már jól megtanulta. Akár lehunyt szemmel is fel tudta idézni, hogy mit fog kérdezni, és mi lesz rá a válasz.

Ezt a taktikát a korábbi parancsnok tanította neki. - Nézd, Oszmán! - mondta az ezer csatát megjárt Skodrai Turhán aga. - Védj jól az eszedbe ezeket a mondatokat, és a válaszokat taníttasd meg a helyetteseddel! És ha azt mondja, hogy megtanulta, ne higgy neki! Amit bemagolsz, olyan, mint egy madár; elszáll. Ha eljön a hónap első péntekje, behunyt szemmel mondd el ezeket! Ha be van csukva az ember szeme, gyorsabban forog az esze. Ha nem így teszel, és jobbra-balra tekingetsz, elfelejted, amit mondani akarsz, és elrontod a sorrendet, én pedig nem avatkozhatok közbe. Abban az agában pedig, aki nem tudja kívülről ezt a szöveget, senki sem bízik. Ne mondd, hogy nem figyelmeztettelek.

És attól a naptól kezdve ő is így tett. Lehunyta a szemét, és jobban emlékezett rá, mit akar mondani.

*Ravasz ember volt a skodrai, futott át a százados agyán. Lehet, hogy a másvilágról lesi, hogy lehunyt szemmel szépen mondom-e, amit megtanultam. Biztosan megverene a vállam, hogy „derék vagy, Oszmán.*

Erre a gondolatra elmosolyodott. Micsoda lehetetlen dolog ez a mosoly. Az üvegen megjelenő tükörképére nézett. Hát illik a vigyorgás ehhez a fekete szemöldökhöz, ehhez a villámló tekintetű, és ehhez a kackiás bajuszhoz, melynek minkét szárára felakaszthatna egy-egy gyaur fejet? Katonákat senki sem látta nevetni. A tükörképe vigyorogva meredt rá. Előbb megpödörte a bajusza jobb, majd a bal ágát is. Úgy döntött, hogy takarodó után mandulaolajjal átfésüli. Arcáról száműzte a tekintélyét leromboló mosolyt, és visszaültette rá az összevont szemöldökű katona tekintetét. g egyszer az üvegre nézett. Na, *így már jobb*, gondolta.

Ahogy a százados megfordult, látta, hogy a helyettese még mindig ott cövekelt.

- A jelentésnek vége, aga. Mire vársz még?

A másik igyekezett semmit sem mondani. Habozott. Megmozult, de a szája nem mozgott.

- Ha van még valami mondanivalód, mondd, ha nincs, akkor menj a dolgodra! Nézz utána, hogy az altisztek végzik-e a dolgukat. Senki se tétlenkedjen. Minden csillogjon. A fegyvertárban pedig tartsanak leltárt, számolják össze a fegyvereket.

- Már megvolt, agám.

- Akkor csinálják meg még egyszer!  
- Ahogy parancsolja, agám.  
- A kardokat élezzék meg!  
- Megélezték, agám.  
- Akkor élezzék meg újra. Más dolguk nincs? - kérdezte szomorúan.

A helyettese nyelt egyet. - Én is ezt akartam kérdezni, agám.

- Mit akarsz ezzel mondani?

- Hogy nincs más dolgunk - mondta a helyettese vonakodva. - Csak ülünk tétlenül.

A századosba mintha tűt döftek volna. A helyettes, aki látta, hogy a parancsnok bal szeme rángani kezd, gyorsan hozzátette. - Nem én mondom ezt, hanem a katonák. Dologtalanul ácsorognak a laktanya falai tövében, és beszélgetnek.

Ahogy Oszmán százados arckifejezése megváltozott, bal szemének rángása még határozottabbá vált.

- Azt mondd, hogy a dicső harcosok a falak tövében úgy pletykálnak, mint az asszonyok? - kérdezte. A parancsnok hangja kifejezéstelen volt, de helyettese tisztában volt a veszéllyel. Megérett a botozás. Lehajtotta a fejét, és hallgatott.

- És még mit mondanak? - a százados hangja ezúttal parancsoló volt.

- Azt... - a helyettese kényszerítette magát, hogy beszéljen. - Azt, hogy a laktanyában való heverészéstől elgémberedett a karjuk. Hány éve nem volt már hadjárat? Miért hívják őket hitharcosnak, ha nem vonulnak a gyaurok ellen? Ilyeneket mondanak.

A százados sötét arca elkomorult.

- Más?

- Ennyi, agám. Mindent elmondtam.

- Mondd tovább! Ez még egy dió héját sem tölti meg. Biztosan van még. Mit mondanak még?

A helyettese nyelt egyet. Már megbánta, hogy felhozta a témát. Igazából nem is akarta, de elege lett abból, hogy a katonák főkolomposai minden étkezés után sarokba szorítják, és megfenyegetik. - Menj az agához, és mondd el neki részletesen, miről beszélünk. Amikor itt a hadjárat ideje, menni kell, különben

számításba veheti, hogy kiborítjuk az üstöket »Ez volt a janicsárlázadás jele« - közölték vele nyíltan.

Minden laktanyában ugyanez járta. Lázadás lógott a levegőben. A lázadás pedig vért és öldöklést jelentett. És ha egyszer a janicsárok kiborítják az üstöt, akkor a palota kapujáig mennek, és nem tágítanak addig, amíg fejek nem hullanak. A kérdés csak az, hogy kinek a feje.

- Izé - motyogta, anélkül, hogy a századosra nézett volna. - A katonák harcolni akarnak.

- Miféle szemtelenség ez! - csattant fel Oszmán százados. - Azt hiszik talán, hogy az uralkodó nem tudja, mikor van itt a hadjárat ideje, és mikor nincs?

Az igaz, hogy mérgesen ordibált, de lelke mélyén igazat adott a katonáinak.

*A nagy tétlenségben mindannyian megbolhásodunk*, morogta. A szultán becsukta a hadjáratok könyvét, és egyáltalán nem biztos, hogy újra kinyitja.

Ha nincs hadjárat, a katonák kedve mindentől elmegy. Mert a háború egyben zsákmányt is jelentett. Azt, hogy részesednek a dicsőségből. Ha megengedték nekik, a meghódított területeken rabolhattak. A béke a hitharcosokat elszegényíti. Ha nincs hadjárat, a katonáknak csak annyi dolga van, hogy hónapról hónapra azt várják, mikor kapják meg a zsoldjukat, vagy mikor történik olyan esemény, amely felvidítja a szultánt vagy a nagyvezírt annyira, hogy bahsist szórjon nekik.

*Igaza van a hitharcosoknak*, ismételte meg magában Oszmán százados, ám hangosan ezt mondta: - Talán Szulejmán szultán helyett a szolgálói gondolkodnak, hogy jobban tudják, mikor jön el a háború ideje, és mikor a békéé?

A helyettese kezdett ideges lenni. *Miről beszél ez az ember?*, futott át az agyán. *Nem a katonái mellé kellene állnia? Nem azt kellene mondania, hogy a harcosaimnak igaza van? Ez bűn*, állapította meg magában. *Bűn hátat fordítani a bajtársainak és fegyvertársainak, csak azért, hogy a szerájnak megfeleljen.*

Ingerülten megint belevágott: - A katonák azt mondják, hogy uralkodónk... Nem tudta befejezni, mert amit ezután mondott volna, az a fejébe került volna. Elhallgatott.

- Mi van az uralkodóval? Még a padisahot is a szájukra veszik a laktanyámban?

A százados felállt, amikor látta, hogy a helyettese elhallgatott. A sarokban lévő szekrényhez ment. A helyettese már jól ismerte azt a szekrényt. A százados mindjárt deresre huzatja, aztán Allah irgalmazzon neki. Úgy döntött, hogy befejezi a mondandóját, még mielőtt a szekrényből előkerül a deres.

- A katonák azt mondják, hogy uralkodónk a háremben tölti minden idejét - folytatta aggodalmasan. - Azt mondják, hogy az orosz feleségén és a lányán kívül semmivel sem foglalkozik. Annyira szereti Mihrimah szultánét, hogy megfélekedezett a trónörököséről és a többi hercegről is. Legalábbis ezt beszélnek.

A kapitány dühösen becsapta a szekrényt, amit kinyitott. - Hó! - üvöltötte. Majd halkabban a helyettese fülébe súgta: - Vagyis a szemtelenek arról beszélnek, hogy a nők mit művelnek urunkkal?

A férfi bólintott. - A nagyvezír pasa már számtalanszor mondta a szultánnak, hogy itt az ideje hadjáratot indítani, mire Szulejmán szultán állítólag azt válaszolta mindig, hogy igaz, és ne késlekedjenek tovább. De másnapra mindig meggondolta magát. A katonák úgy mondják, hogy az uralkodó felöltött karddal megy be a hárembe, de reggel kard nélkül jön ki a háremből. Urunk nem Ibrahim pasával beszél meg a dolgokat aki nagyvezíre és főparancsnoka, hanem az orosz Hürremmel és a lábával, Mihrimáhhval. És azt is mondják, hogy Szulejmán szultán hátat fordított janicsár szolgálóinak. Mihrimah szultána állítólag odavan a tengerészekért. És bár a szultán Ibrahim pasának mindig azt mondja, hogy most nem alkalmas az idő, a lánya elgondolását követve megparancsolta, hogy a szultáni flottának tulajdonítsanak nagyobb jelentőséget. Állítólag egy halom pénzt pazarolt a mezítlábas matrózokra, míg a janicsárjai marka üres maradt. Urunk a nőkre hallgat, és az akcsékat a tengerbe szórja. Így mondják.

Végre kibökte.

*Talán épp ez a fickó tüzeli a katonákat,* először ez futott át Oszmán százados agyán. Mogorván nézett a férfira. A helyettese némi hallgatás után folytatta: - A katonák azt mondják, hogy a felesége nem volt elég, most még a szultán lánya is a fejünkre nő.

És mennyi esze van a lányoknak? A végén még a katonák helyett a halak kapják az aranyat.

A fenébe is! Az igaz, hogy amióta a padisah magához vette az orosz ágyasát, a hadjáratok száma a negyedére csökkent, de senkinek sincs joga azzal vádolni a hatalmas Szulejmán szultánt, hogy a nők befolyásolják.

Aztán villámként hasított elméjébe a felismerés. *Ezek mind a nagyvezír pasa bajkeverői! Ibrahim beszélte tele a fejüket.* Az Új Szeráj, amit Szulejmán szultán nagyapja, Hódító Mehmed építtetett, csak kopott udvarháznak tűnt Ibrahim palotája mellett. Szinte második padisahként viselkedett az az ember. És most nyilvánvalóan igazi padisah akart lenni. Ilyen szavakkal lázítja a katonákat. Mi más lehetne ez? Talán le akarja taszítani a szultánt a trónról, hogy helyére a trónörökös, Musztafát ültesse.

Bizonyára ezt tervezi Ibrahim. A százados biztos volt ebben. Le akarja váltani az uralkodót, Hürremet és Mihrimah szultánét meg akarja öletni, hogy aztán vagy ő maga foglalja el a trónt, vagy Musztafa, akit madzagon tudna rángatni.

Csakhogy, aki mindezt kitervelte, valamivel nem volt tisztában.

Ha egyszer kitör a lázadás, senki sem tudhatja, végül kinek a feje hullik a porba. A janicsárok ezt igen gyorsan elfelejtették. Tíz évvel korábban felborították az üstöt, és fellázadtak, mondván, „nem akarunk olyan padi- sahot, aki nem vezet hadjáratot”. A palotához nyomultak, ám Szulejmán szultán lóra pattant, és rajtaütött a laktanyán. A saját kardjával vágta le a lázadók fejét, és ezzel véget vetett a lázadásnak.

*Meglátjuk, ezúttal kinek a feje hullik a porba,* gondolta Oszmán százados, majd a helyetteséhez fordult.

- Tégy úgy, mintha nem mondtad volna el ezt nekem, és én is úgy teszek, mintha nem hallottam volna. A katonák pedig tegyenek úgy, mintha nem követtek volna el ilyen szemtelenséget. Zárjuk le ezt az ügyet. Rendben?

A helyettese megnyugodott. Elmondta, amit a katonák üzentek, és megúsza a botozást is.

- Úgy lesz, ahogy mondtad. Lezárjuk a dolgot.

*Gondold csak ezt!*, nevetett magában a százados. Eldöntötte, hogy mindent elmesél a janicsáragának, különben az ő feje hullik le,

amiért nem előzte meg a lázadást.

Felkelt. A nemez süvegét a fejébe nyomta. - Kimegyek, levegőzők egy kicsit - mondta.

A helyette tudta, hogy azonnal a janicsáragához rohan.

**O**szmán százados fejében ezeregy gondolat kavargott, miközben a janicsáraga háza felé vette útját. Félt, hogy feldühíti majd az

agát, aki meglehetősen kiszámíthatatlan volt.

Nem olyan könnyű elmondani, hogy a katonák lázadásra készülnek. Pláne nem, ha úgy vélte, hogy a nagyvezír titokban bujtogatja őket. Talán ő a lázadás főkolomposa. Ha valóban kitör a lázadás, és a janicsáraga ellenkezik, az ő fejét veszik először.

Elmúltak már a régi idők. A szerájban olyan gyorsan változtak az egyensúlyi viszonyok, hogy követhetlenné váltak. Nem könnyű kitalálni, hogy a janicsáraga most éppen kinek az oldalán áll.

*Tegnapig az uralkodóhoz volt hú,* mondta magában a százados. *De lehet, hogy az éjjel átállt Ibrahim oldalára.* Keze akaratlanul is a torkára csúszott. Egy tűz fölé kifeszített kötélén táncoló kötéltáncoshoz hasonlította magát. A lázadás híréért a tűzbe hullhat, de egy zacskó arany is ütheti a markát a szolgálatáért.

Ahogy odaért a házhoz megtudta, hogy Pristinai Durmus aga még nem tért vissza a palotából.

Miután Szulejmán szultán a lázadó janicsárok főkolomposainak a fejét a saját kardjával levágta, ott helyben kinevezte Durmus agát janicsáragává. A padisah egy vértócsában ázó levágott fejet odarúgott Ibrahim aga lábához, és azt kiáltotta a katonák előtt: - Mostantól te vagy a parancsnok, pristinai!

Oszmán tanúja volt a jelenetnek. A padisah szeme szikrákat szórt mérgében. A százados hátán felállt a szőr, ahogy visszaemlékezett arra a pillanatra. Nem tudta levenni a szemét barátai élettelenül heverő véres testéről. - Miért vannak a janicsárok? - bődült el a padisah az ellene fellázadt katonák előtt. - Hogy érted hősi halált haljanak vagy dicsőséget hozzanak neked, szultánom! - üvöltöttek a janicsárok.

- Hallottad, Durmus aga? - kérdezte a padisah, miközben kardját visszadugta a hüvelyébe. - A katonáim készek meghalni, vagy hőssé



válni. Tőled pedig azt várom, ne ilyen lehulló fejeket nevelj nekünk, hanem bátor yitézeket, akiket homlokon csókolhatunk.

*Akárhogy is nézzük, ennek már tíz éve,* gondolta Oszmán. És az Oszmán Birodalomban nem éppen egyszerű dolog tíz évig megmaradni a janicsáraga tisztségében. De az agának sikerült.

Durmus aga valójában albán származású volt, de tiltakozott ez ellen, és azt állította, hogy a családja Oszmán gázitól származik. Ha alkalmat talált rá, szívesen mesélt az őseiről. - A nagyapám nagyapjának a nagyapja Kadir aga, a megboldogult Murád szultán seregében harcolt Rigómezőnél a gyaurokkal szemben. A padisah ott adományozott neki földet. Én annak a Kadir agának a leszármazottja vagyok.

Oszmán századost valójában egyáltalán nem érdekelte, hogy a janicsáraga hová valósi. Pláne nem azon a napon.

Azon töprengett, vajon miért marad el. Általában még a kora délutáni ima előtt visszatért a házába. Most viszont már estére járt az idő, vörösödni kezdtek a felhők.

Miközben két lovász a lovát az istálló előtti vályúhoz vezette, eszébe jutott a kút, amit a laktanya udvarán ünnepélyesen felavattak. Ügyes mester ez a Szinán, futott át az agyán. Valójában Szináneddin Juszufnak hívták, de ki tudott megjegyezni egy ilyen hosszú nevet? Az egységében mindenki csak Szinánnak nevezte az építőmestert. Nem volt olyan feladat, amit ne tudott volna elvégezni. Ha hídra volt szükség, épített egyet, ha hajóra, akkor hajót.

Amikor Oszmán hallotta, hogy a mester egy kutat csinál a laktanya udvarára, nem gondolta, hogy ilyen mű kerekedik belőle. Azt várta, hogy egy márványfal közepén egy hatalmas csap lesz és egy bronz tál alatta. Szinán mester egy sátorlappal lefedte a területet, ahol dolgozott, így elrejtette művét a kíváncsi szemek elől.

Napokon át kalapácshangokat hallottak a lepel mögül, néha ütemesen, néha minden ütem nélkül.

Szinán nem engedte közel a kíváncsiskodókat. - Várjátok ki, míg elkészül! Ha félkészben látjátok, és nem tetszik, azt kiolvasom a szemetekből, és oda lesz a lelkesedésem. És lerombolom, amit csináltam. Ha elkészül, és mégsem tetszik, azt mondjátok majd, hogy ügyetlen vagyok, de nem fogok megsértődni. És ha kész, már senkinek sem lesz kedve lerombolni, még nekem sem. A víz folyik

majd belőle, és akik isznak belőle, azokat felfrissíti a víz, és elmondanak majd egy imát értem.

Végül a kalapácsok hangja elhallgatott, és eljött az idő, hogy átadják Szinán kútját. Mielőtt Oszmán elindult a janicsáragához, ezt is elvégezte. - Gyerünk, agám - mondta Szinán az átadási ünnepségen. - Nyisd meg a kutat, amelynek építését engedélyezted, és amelyet eddig nem láthattál!

A századosnak eszébe jutott az udvaron beállt csend, amint lábuk elé hullott a lepel, mely a kutat elrejtette a szemük előtt. Egy ideig senki sem tudott semmit mondani.

Mindenki arra számított, hogy a mester kútja, melyet az udvar közepén letakart, egy egyszerű, halba süllyesztett csap lesz, csak hogy egy valóságos művészi alkotás bukkant fel előttük, méghozzá egy zöld és vörös erezetű márványból kifaragott remekmű. Szinán a kút egyik oldalán vékony, hullámos szálakat faragott a márványba, melyek női hajra emlékeztettek. Egy nő fehér válláról a derekáig leomló hullámos hajfürtjeire. A kút középső része három oszlopra támaszkodott, melyek egy háromszög alakú homlokdíszet tartottak. Az oszlopok között egy-egy hatalmas csap volt. Míg más kutaknál a csapok egymás mellett sorakoztak, és előttük egyetlen kővályú volt, Szináneddin csapjai alatt egy-egy fehér márványból faragott kerek mosdókagyló helyezkedett el. A háromszög alakú homlokdísz alatt egy vékony felirat állt.

*„Szináneddin Juszuף állítja emlékül Dilruba kútját a megperzselt/ össze- tört szívek fájdmának enyhítésére.”*

A janicsárok ledermedve álltak a kút szépsége előtt. Aztán kitört az éljenzés.

- Kinyitod a csapot, Oszmán agám?

A százados kinyitotta a középső nagy csapot, és ekkor csukló vastagságú vízszugár ömlött ki a csap széles szájából. Mindannyian elcsodálóztak. A kút fölötti háromszög alakú homlokdíszről visszaverődött a mosdótálakba csobogó víz hangja. Nemcsak a víz, hanem a hangja is enyhítette az összetört szívek fájdmát.

Oszmán százados egy pillanatig eltöprengett rajta, hogy vajon miért Dilruba kútjának hívják a kutat, de a közeledő patkódobogás hangja kizökkentette gondolatai közül. A lovászok sietős futásából

megértette, hogy pristinai Durmus aga megérkezett. Oszmán aga a ház előtti köves udvar felé indult.

Durmus aga, négy kísérelőjével érkezett, és miközben leszállt a lováról, azonnal észrevette a hivatlan vendéget háza udvarán. - Mi dolgod itt? - kérdezte, miközben egyik lába még a kengyelben volt.

Oszmán nem törődve az udvariassági körökkel, elmondta, miért jött. - Hát ez a helyzet, Durmus agám - mondta végül. - A janicsároknak elég egy szikra, hogy fellázadjanak.

A pristinai figyelmesen hallgatta Oszmánt. A százados aggódva várta, hogy véget érjen a hosszú hallgatása. Ha Durmus aga átállt a nagyvezírhez, akkor neki vége. Ha viszont Szulejmán szultán embere, akkor a padisah még csírájában elfojthatja a zendülést.

Durmus aga kisvártatva megszólalt: - Menj és térj vissza a laktanyádba, százados! Tégy úgy, mintha ide sem jöttél volna, és én is úgy teszek, mintha nem láttalak volna! Egy katonához nem illik a kémkedés.

*Megtörtént, amitől tartottam, gondolta Oszmán. A janicsárága köpönyeget forgatott! Átállt Ibrahimhoz. Ennyi volt az életed, Oszmán gázi »hitharcos«. A holttestedet a falak tövében találják majd meg.*

Próbált kinyögni valamit, de elment a hangja. Miközben elköszönt, észrevette, hogy a pristinai kemény arc kifejezése megváltozott. - Parancsnok - mondta a janicsárága, és mélyen a szemébe nézett. - Amikor kiüt a tűz, az ember ne kiabáljon, hogy tűz van, inkább azon fáradozzon, hogy minél előbb eloltsa! Parancsnok vagy, menj hát, és oltsd el a tüzet a laktanyádban. A többit pedig bízd csak rám!

*Megmenekültem. Hü a padisahhoz!*

Oszmán tisztelgett a kardjával.

- Köszönöm, vitézem - szólt a pristinai. - Nagy szolgálatot tettél.

Oszmán százados szárnyalt örömeiben, miközben visszatért a laktanyájába. El fogja oltani a tüzet. Szinán mester kútja, mielőtt még a megperzselt szívek kínját enyhítené, először a lázadás tüzeit fogja kioltani.

## ÚJ SZERÁJ, HÁREM

**Eszma** az úrnőjére nézett, aki úgy állt a küszöbön, mint egy kísértet.

- Szultánám.

Az arca falfehér volt.

- Gyere! - mondta Mihrimah.

A lány lerakta a kezében lévő hímzőkeretet, felpattant, és három udvarhölgygel követte Mihrimáh-t.

- Nem árulja el, hogy hová megyünk, szépséges szultánám?

Miközben a szolgálók kinyitották a folyosóra nyíló ajtót, Mihrimah megállt és mereven nézett.

- Tisztálkodni megyek, Eszma.

- Bárcsak hamarabb tudtam volna, begyújtattam volna a hamamban.

Mihrimah szomorúan nézett Eszmára.

- Rólam a víz nem mossa le a szennyet, dadus.

A lány, aki semmit sem értett, nem tehetett mást, mint hogy követte az úrnőjét.

Ahogy kiléptek a folyosóra, szokatlan futkosásba botlottak, amely még Mihrimah figyelmét sem kerülte el, aki egyrészt azon tépelődött, hogy hogyan mesélje el anyjának, mit érez, másrészt azon, miként tudna megszabadulni annak a parázsló tekintetű matrónak a szellemétől, akivel Hizir Reisz hajóján találkozott.

- Mi folyik itt, dadus?

- Nem tudom, szultánám. De nagyon furcsa, az biztos.

Hürrem szolgálóinak egyik csapata hangtalan és gyors lépésekkel futott valahova, míg egy másik csoport ugyanolyan sietősen szaladt anyja lakosztálya felé.

Mihrimah elcsodálkozott, amikor meglátta a felfordulás közepén a fekete háremagát, Dzsáfert, aki olyan hűséges volt anyjához, hogy bármikor meghalt volna érte, ha Hürrem arra kéri. Amikor a köves udvaron átvágott feléjük, üdvözölnie kellett volna a szultán lányát, de ő gyorsan megpróbálta folytatni az útját. Ám Mihrimah lecövekelt előtte.

Dzsáfer erre gyorsan meghajolt úrnője előtt, és már ment is tovább. Ez hallatlan dolognak számított. Még az udvarhölgyek is elvörösödtek. - Ejnye, Dzsáfer - morogta Mihrimah, ahogy a háremaga után nézett. - Gyorsan intézd el a dolgod, aztán ugyanilyen gyorsan jelenj meg a szíнем előtt!

Ezután az udvarhölgyekhez fordult, akik maguk elé bámultak, és úgy tettek, mintha nem vették volna észre, milyen udvariatlanul viselkedtek az úrnőjükkel. - Miután találkozott anyánkkal, hozzátok elém Dzsáfert! - utasította őket Mihrimah röviden.

Megfordult és továbbment, de nem azzal a hattyú suhanással, ahogy anyja is közlekedett, és amelynek a csodájára járt a hárem. Szomorúsága és haragja a léptein is tükröződött.

Próbálta kideríteni, mi ennek az izgalomnak az oka. Vajon mi történt? Tudta, hogy az utóbbi időben az anyja nagyon feszült. Az, hogy Szulejmán szultán felesége lett, nem volt elég ahhoz, hogy a szívében rejlő félelmet kioltsa.

Mihrimah nem tudta elfelejteni, mennyire megijedt, amikor egyik éjjel felébredt, és anyját az ágya mellett találta. - Halálra rémisztett, anyám.

Hürrem válasz helyett csak megsimogatta lánya haját, mely búza szőkéből gesztenyebarnára kezdett váltani. Mihrimah a szoba sötétsége ellenére látta az anyja tekintetében bujkáló aggodalmat. - Mi történt, anyám? Mi hozta önt ide, az ágyamhoz az éjszaka kellős közepén?

- Az ámulástól való félelem.

Mihrimah szíve megremegegett. Érezte, hogy libabőrös lesz. Átfutott az agyán, hogy akárcsak Hizir Reisz, anyja is az ámulástól fél leginkább.

- Drága anyukám, ugyan kinek a keze érne el Szulejmán szultán háreméig? - kérdezte, és próbálta megnyugtatni az anyját. - Mindannyian biztonságban vagyunk. Aludj csak nyugodtan.

- Én aludhatok ugyan, de a bosszú nem alszik.

- Hallott valamit?

- Arra semmi szükség. Egyszerűen tudom. A boszorkány már főzi a mérget. A skorpió már felemelte a farkát, és csak arra vár, hogy óvatlan legyek, hogy aztán belém szúrhasssa.

- Ne csinálja, anyám! - könyörgött Mihrimah. - Nem szabad így eltúloznia! Sem trónörökös bátyánk, sem a nagyvezír pasa szíve nem olyan romlott, hogy elárulják

apánkat és a szeretteit.

- Túloznék?

Hürrem mérgesen visszahúzta a kezét, mellyel lánya haját simogatta.

- A bosszút nem a szív, hanem a gyűlölet táplálja, lányom. Gondolod, hogy ha apád meghal, és a trón Gülbahar fiára, Musztafára száll, meghagyja az életemet, a tiédet és a hercegekéét?

Mihrimah már régen megtanulta, hogy jobb, ha nem válaszol azokra a kérdésekre, melyeket anyja mérgesen tesz fel.

- És az sem biztos, hogy a mostohafiunkra egyáltalán sor kerül. Gondolj csak bele, Mihrimah! Lehet, hogy Makbul Ibrahim, az a skorpió, gyorsabb lesz, mint Musztafa.

- Isten óvjon ettől, anya!

- Isten nem óv meg, ha csak a szánk jár. Óvintézkedéseket kell tennünk. A hadsereg a nagyvezír kezében van. Jól figyelj arra, amit most mondok! Akinél a pecsét van, az képviseli Szulejmánt. Ha Ibrahim megkaparintja az Oszmán Birodalmat, sem nekünk, sem Gülbahar fiának nem lesz kegyelem - mondta az anyja, és hangos léptekkel kivonult a szobájából.

Azóta anyja éjjel nem jött be a szobájába, és nem ült az ágyához, inkább a saját lakosztályába hívatta, és úgy záporozta rá a figyelmeztetéseit:

- Nehogy megigyal vagy megegyél valamit, mielőtt az étékkóstoló meg nem kóstolta!

- Tartsd szemmel a szolgálókat! Ha idegent látsz köztük, azonnal szólj Dzsáfernek, szultánám!

Ám Hürrem legmegdöbbentőbb figyelmeztetése ez volt: - Nem szabad megszagolnod a rózsát!

Bárki is ültette el ezt a gondolatot Hürrem fejébe, Mihrimah anyja meg volt róla győződve, hogy Gülbahar kémei a kertbeli virágokat is megmérgezhetik. Hónapokig nem engedett be virágot a hárembe, és távol tartotta magát még a kedvencétől, a júdásfa virágától is.

Most már azért is haragudott, amiért Mihrimah elment a hajódokkba. - Mi dolga a padisah lányának egy csomó mezítlábas matróz között?

Mihrimah hirtelen megállt. Vajon anyja hallott valamit? Nem hiába félt mindenki tőle, mondván, hogy „Hürrem hászeki szeme mindent

lát, és füle mindent hall”. Talán azt is hallotta, hogyan szemezett a fedélzeten azzal a tengerésszel, akinek aztán a kezét nyújtotta, amikor beszállt a nyolcpár evezős csónakba. De mégis hogyan? Hirtelen szörnyű gyanúja támadt.

*Lehet, hogy Eszma az anyám kéme?*

*Bolond!*, szidta magát. *Erre nem is gondoltál soha.* Ki más lehetne? Az egyetlen ember, aki minden titkát ismerte, az a dadusa volt.

Összehúzott szemmel nézett vissza az őt lihegve követő Eszmára. Lehet, hogy hamis a lány arcán kirajzolódó aggodalommal vegyes szeretet? A dadája csak tettette volna a sírást, amikor ő beteg volt, és Eszma reggelig virrasztott az ágya mellett? *Nem*, válaszolt magának. Anyja után Eszma volt az első, akinek az arcát megpillantotta.

Hogy megszabaduljon ettől a gyanútól, máson kezdett gondolkodni. Ha beszél az anyjával, hogyan hozza neki szóba a dolgot? Hiszen nem kérdezheti meg tőle csak úgy, hogy mi a szerelem. Nem mondhatja, hogy Hizir Reisz gályáján találkozott egy matrózzal, aki elvette az eszét. Na és azok az álmok! Azokról hogyan számoljon be? Már megbánta, hogy idejött az anyjához. Mégis hogyan mondhatná el az anyjának, hogy nem tudja kiverni a fejéből azt a tengerészt, aki álmában még simogatja is! Te jószágos ég! Sehogy!

Mihrimah belépett az anyja lakosztályába. A lakosztályban hemzsegték a szövetárusok és a szabók. Hürrem és Merzuka az anyagokat nézegették, és a varrónőkkel beszélgettek valamiről. Mivel anyja udvarhölgyei és szolgálói is mind egyszerre beszéltek, nem lehetett érteni, hogy ki mit mond, vagy mit akar. A helyiségben nagy hangzavar uralkodott. Az egyetlen ember, aki távol maradt a lármától, az Szetáret kalfa volt. A már jócskán megöregedett nénje a szoba közepén lévő nagy, réz szénkályha mellett ült törökülésben, és kíváncsian, szórakozva nézte őket. Mivel az ajtónak háttal ült, nem láthatta, hogy Mihrimah megérkezett.

Amint a sürgő-forgó sokaság meglátta Mihrimáh-t, elhallgatott. Néhány udvarhölgy kuncogva lehajtotta a fejét. Miközben Merzuka próbálta a háta mögé rejteni a kezében tartott szövetet, az ujjával jelzett a többieknek, hogy hallgassanak. Mihrimah sehogy sem

értette, miért nevetgélnek. *Mi ütött ezekben?* Mindenki rohangál és illetlenül nevet. Ki látott már olyat, hogy a padisah lánya előtt nevetgéljenek?

A hirtelen csend meglepte Szetáret kalfát. Ő is arra fordult, ahová a többiek néztek. Ahogy meglátta Mihrimáh-t, így szólt: - Lányok, megérkezett a világszép szultána!

A nő próbált felállni, de minden erőfeszítése ellenére sem sikerült neki. - Mit álltok ott, mint a seprűnyél? - kiáltott mérgesen. - Segítsetek már!

A kalfa félig tettett haragján is nevettek páran. Szetáret elégedett volt a hatással, de másodszorra dühösebben szólalt meg: - Itt heverek a szultána lányom előtt, mint egy tepsi, és amikor fel akarok kelni, ti csak nevettek. Hol van a csipkefa vesszőm?

Miközben a szolgálók a veréssel való fenyegetőzés hatására mesterkéljt jajongásba kezdtek, Mihrimah odament a nénjéhez és segített neki felállni.

- Ki gyújtotta meg a mécseseket? Vagy a nap kelt volna fel? Mi ez a nagy világosság? - kérdezte a felegyenesedő kalfa. Megfordult, és mintha csak most látta volna meg Mihrimáh-t, hatalmasra nyitotta fekete szemét.

- Nem - csicssergett tovább -, ez az én Napszultánám fénye.

Mihrimah habozás nélkül átölelte anyja kalfáját, és beszívta a nő ismerős illatát. Annak idején, amikor Mihrimah gyerek volt, Szetárat ölébe fészkelte magát, és fejét a kalfa hatalmas mellére hajtv hallgatta a meséit. - Mi folyik itt, kalfa nénje? - kérdezte. - A háremben történt valami?

- Valami nyilvánvalóan történt - felelte Szetáret sejtelmes hangon. - Talán Merzuka tudja. Ő az, aki idehívatta az összes selyem- és bársonykereskedőt, aki csak él Isztambulban.

Mihrimah ezúttal hozzá fordult. - Mi ez az izgalom, Merzuka?

A tatár nő szeme az arcán szétterülő mosoly hatására egyetlen csíkká változott. - Miféle izgalom, szultánám?

- Mindenki fel-alá futkos. Az előbb láttam Dzsáfert. Még ő is szaladt, ugye, Eszma? Látta már valaki, hogy Dzsáfer valaha is szaladt volna? A nagy sietségben még minket is elfelejtett köszönteni.

A dadája is bólintott.



- Lelkem - kezdte Merzuka -, mi csak a dolgunkat végezzük. Ha az anyja megbíz valamivel, nem kérdezősködünk.

Bár Merzuka próbálta lezárni az ügyet, egy-két lány lehajtott fejjel tovább kuncogott.

- Micsoda illetlenség ez?! - csattant fel Mihrimah. - Mióta szokás a háremben előttünk nevetgélni, Merzuka? Azt értem, hogy valami történik, de nem jöttem rá, hogy jó dolog vagy sem.

Mihrimah hangja úgy csattant anyja lakosztályának előterében, mint az ostor. Még Szetáret kalfa is beleharapott hatalmas ajkába, és behúzta a nyakát, mint aki megijedt.

*Ugyanolyan, mint az anyja*, futott át Merzuka agyán. Amennyire tudta, letörölte arcáról a fülig érő mosolyt, és alig halhatóan válaszolt: - Jó dolog. Az édesanyja, már hallotta, hogy megérkezett, ne váraoztassuk hát!

Megfogta Mihrimah kezét, és anyja szobája elé húzta. Kinyitotta az ajtót, és félreállt, hogy a lány be tudjon lépni.

**L**esz, ami lesz, Mihrimah eltökélt arccal lépett be. Hürrem, aki egy perzsaszőnyegekkel és indiai selymekkel takart széles díványon ült besüppedve a kövér párnákba, felemelte a fejét a kézímunkájából. Ahogy meglátta a küszöbön ácsorgó lányát, arcán kíváncsi mosoly jelent meg. *Vajon miért jött? Csak nem pletykált az egyik szolgáló?*, tette fel magának a kérdést.

Mihrimah számára úgy tűnt, hogy a rácsos ablakon beáramló fény, amely megtöltötte a szobát, anyja feje mögé angyali fénykoszorút rajzolt. A fehér fátyol, amelyet hajába tűzött, arany kendőként omlott a vállára, ahogy átjárta a fény. Ahogy Hürrem megmozdította a fejét, az egyik vörös hajfürtje, amely kilógott a fátyol alól, megremegett.

Mihrimah belevágott, még mielőtt az anyja megszólalt volna: - Beszélni akarok önnel, anyám.

- Mi is hívatni akartuk önt. Nekünk is beszélőnivalónk van önnel, lányom.

Mihrimah érezte, hogy összeszorul a szíve. *Biztosan, hallott valamit, különben minek hívatna engem?*, futott át az agyán.

Hürrem mostanában már nem járt a lánya lakosztályába, ehelyett ő hívatta Mihrimáh-t, és általában csak két dolog miatt: az árulástól való félelmei miatt, hogy elmesélje, milyen híreket kapott a kémeitől

Gülbahar és a fia viselt dolgairól, vagy hogy meghosszabbítsa a tilalmak listáját.

Mihrimah arra gondolt, hogy talán jobb, ha anyja kezdi a beszélgetést, ő pedig majd anyja kérdéséhez igazodva válaszol. És vagy megszabadul ettől a lelkét befeketítő, szívét mardosó érzéstől, vagy rémálmai és tiltott vágyai megfojtják.

- Hallgatom önt - mondta lehajtott fejjel. - Előbb mondja ön, anyám, amit akart.

Hürrem a lányára nézett, aki olyan karcsúnak és törékenynek tűnt, ahogy ott állt előtte, mint egy nádszál. *Vajon elkapkodtam?*, futott át az agyán, bár semmi értelme sem volt már ezen morfondírozni. A kocka el volt vetve. *Hogy elpusztítsam az árulókat, egy náluknál is megátalkodottabb személyre van szükségem. És én megtaláltam őt. Nem szalaszthatom el.*

Hürrem kinyújtotta a lábát, így már nem törökülésben ült a díványon. Kezével megütögette a selyem szőnyeget, így mutatta meg Mihrimáh-nak, hogy hova üljön. - Most hagyjuk a szabályokat. Mivel lányunk anélkül keresett fel minket, hogy hívtuk volna, bizonyára fontos a mondanivalója. Hallgatunk téged, szultána lányom.

Mihrimah nem tudta, mit mondjon. Minden mondat és kérdés, melyeket éjszakánként fogalmazott, egyszeriben kiment a fejéből. Egy ideig anyja kérdő tekintetét nézte. - Anya - motyogta.

- Igen?

Egyetlen szó sem jött a nyelvére. Mégsem mondhatja azt, hogy beleszeretett egy matrózba vagy azt, hogy álmában egy kéz simogatja, és nem mesélheti el azt sem, hogy meglátta az egyik lányt egy férfival, amint *azt* csinálják. És hogy azóta mocskosnak érzi magát, de arról álmodozik, hogy ugyanezt csinálja azzal a tengerésszel. - Izé...

- Igen, lányom, hallgatunk.

- Hizir Reisz - mondta egyszer csak Mihrimah.

*Még nem hallotta*, állapította meg örömmel Hürrem. Megnyugodott. Jobb lesz, ha a lánya tőle hallja először. Hiszen nála jobban senki nem tudja előadni, hogy mit akar. És ez nagyon fontos volt, mert ettől függött az életük és a trón sorsa. - Ó, igen - mondta nyugodt arccal.

- Bizonyára rendkívül boldoggá tette önt, hogy a felséges szultán engedélyével meglátogathatta a kapitányt a hajóján. Így van?

- Igen, anyám - válaszolta Mihrimah. - A kapitány nagyon szívélyesen

fogadott. Tettünk egy kisebb kört a gályával, hallgattuk, ahogy a szél a vitorlákba kap, és ahogy az evezők a vizet szelik. Sőt, a kapitány még az ágyukat is elsüttette a tiszteletünkre.

- Mindenki tudja, hogy Hizir Reisz milyen hűséges urunkhoz és a családjához. Amikor csak visszatér egy hadjáratból, mindig ritka ajándékokat nyújt át nekünk. Bár kiváló harcos, lágy szíve van. Örülünk, hogy lányunk ilyen boldogan tért vissza erről a minden képzeletet felülmúló utazásról.

Mindketten gondolkodóba estek, bár a másik előtt igyekeztek ezt leplezni. Mihrimah arra próbált rájönni, hogy miért érdeklődik az anyja egy olyan témáról, amelyről az apjával akart beszélni. Hürrem viszont nem értette, hogy a lánya miért kereste fel a lakosztályában, ha csak arról akart beszámolni, milyen boldoggá tette a hajózás. Elszorult a szíve. *Mihrimah még nagyon gyerekes.* És Hürrem mégis mit tervezett! - Gondolom, hogy Hizir Reisz is boldog volt, hogy padisahja szépséges lánya a hajójára lépett - mondta közömbös arccal.

- Ellenkezőleg, anya. A kapitány egyáltalán nem boldog.

- Nem értem. Miért? - kérdezte csodálkozva Hürrem.

Mihrimah megörült, hogy végre talált egy indokot a látogatására. - Mert a méltóságos kapitány úgy véli, hogy ahhoz, hogy az Oszmán Birodalom uralja a szárazföldet, a tengeren is egyeduralmat kell kivívnia. Azt mondta nekünk, hogy az Oszmán Birodalom zászlaját mindenképpen ki kell tűznünk az új földrészen, különben félő, hogy ezt a virágzást az összeomlás fogja követni. Mert az ellenség az új kontinens kincseinek köszönhetően még inkább meggazdagszik.

Hürrem természetes reflexe azonnal beindult. *Figyelj!*, riadóztatta a belső hang Hürrem agyát. *A lányod nagyon fontos dolgokat mond.* Talán az rejlett a kapitány szavai mögött, amit sejtett?

- Jó - mondta halkán, Mihrimah szemébe nézve. - Ő járja a tengereket, és ő harcol az ellenséggel. Van valami, ami megakadályozza a kapitányt, hogy azt tegye, amit akar?

- Van. A nagyvezír nem ért vele egyet.

*Ez az! Hallod, Hürrem? Hizir Reisz a horvát disznóra panaszkodik, ujjongott magában. Számodra hasznos, ha Szeretett Ibrahim, a nagyvezír, és Hizir Reisz között szakadék nyílik. Hizir a szövetségese lehet. Segíthet neked Ibrahimot megsemmisíteni.*

Lelkesedését próbálta elrejtteni a lánya előtt. - Ez szörnyű - mondta, mintha csak magának jegyezné meg.

- Hallania kellene, anyám, hogy a kapitány mi mindent mesél az Újvilágról. Végtelen erdők, hosszú folyók vannak arrafelé, és a vidék a föld alatt is kincseket rejt. El tudja képzelni, hogy mindazt a sok kincset a gyaurok kaparintják meg?

- És mi kellene a kapitánynak ahhoz, hogy azt a sok kincset elhozza urunknak?

- Hatvan új gálya.

Hatvan nagy gálya az egy hatalmas armadát jelent. Sok ezer arany dukátba kerülne.

- És Ibrahim pasa ebbe nem akar belemenni, ugye?

- Úgy van. Állítólag azt mondta a kapitánynak, hogy az Újvilág nagyon messze van tőlünk, és ha a hadsereg ilyen távol lenne a hazájától, nem lehetne megvédeni az országot.

Csodálatos. Hürrem most már fényesebbnek látta a jövőt. Először is, ha Hizir Reisz megkapja, amit akar, Ibrahim nagy csapást szenved, amely megtöri. Másodsor, a janicsárok ellen, akik Ibrahimhoz hűek, Hürrem szert tehet egy flottára, amely neki hálás. És harmadszor, ez kiváló alkalom arra, hogy demonstrálják Mihrimah apjára gyakorolt befolyását.

- És te mit gondolsz?

- Hizir Reisznek meg kell kapnia a hajókat, amiket kért, és valakinek el kell mondania apámnak, hogy a kapitánynak igaza van, és az oszmánoknak mindenképpen el kell jutniuk az Újvilágba.

- És szerinted ezt ki teheti meg?

Mihrimah tanácstalanul lehajtotta a fejét. - Nem tudom.

Hosszú hallgatás következett. Amikor felemelte a fejét, meglátta anyja szemében azt a különös ragyogást.

- Nem válaszoltál, lányom. Szerinted ez kinek sikerülne? Ki tudná meggyőzni a felséges szultánt egy ilyen nagyszabású tervről?

Mihrimah szerint erre csak az anyja lenne képes, ám Hürrem váratlan dologgal folytatta:

- Te!

Villámokat szóró szemét le nem véve a lányáról, a legédesebb mosolyával folytatta. - Az apádat csak te tudod erről meggyőzni, lányom.

Mihrimah csodálkozva tiltakozott. - Mégis hogyan? A hatalmas padisah talán hallgat a lányára? Olyan okosak lennének a nők, hogy ők mutassanak utat a padisahnak a nagyvezír helyett?

Hürrem nevetett. - Ó, én tengeri tündérem! - mondta. - Majd megtanulod, hogy egy okos nő mi mindenre ráveheti a férfiakat. Ha egy erős férfi akarja, ki tudja mozdítani a világot a helyéről. Ám egy okos nőnek semmit sem kell tennie azért, hogy kimozdítsa a világot a helyéből. Elég, ha azt akarja, hogy a férfi ezt tegye.

Mihrimah beleborzongott az anyja hangját belengő titokzatosságba. - Te csináltál már ilyet? - kérdezte halkán. - Mondtad már az apámnak, hogy fordítsa ki a világot a helyéről?

- Mit gondolsz, lányom, te és én hogyan maradhatunk talpon ebben a szerájban?

Lánya habozását látva így szólt. - Ha akarod, te meg tudod csinálni, Mihrimah. Ha tényleg akarod, megkapod a gályákat. És hadd mondják neked valamit. A padisah számára nem új ez a téma. Hizir Reisz első látogatása alkalmával már beszélt erről Ibrahim pasával, de a pasa azt mondta neki, hogy törődjön a maga dolgával. Ez akkoriban nagyon feldühítette a padisahot. Egész véletlenül aznap meséltem el neki, hogy te mennyire szereted a tengert, és hogy minden nap az elhaladó hajókat figyeled. És akkor a szultán azt mondta nekem, hogy a nagyvezír nem érti meg annyira, mint a lánya, hogy a tengerek milyen fontosak.

Mihrimah szívét boldogság töltötte el. - Tényleg? Ezt mondta?

- Úgy ám, lányom. Hiszen Hizir Reiszt a szerájba hívatta, és bemutatta neked.

Hürrem örült, hogy a lánya arca felderült. - Érted már? Lehet, hogy a szultán valamilyen céllal küldött téged arra a hajóra. Hiszen eddig soha nem járt egyetlen padisah lánya sem hadihajón, ráadásul egyedül. Biztosan vár tőled valamit. Gondolj csak bele! Maga mellé vett, és elvitt a divánba, hogy meghallgasd, mit beszélnek a vezír pasák. Ha engem kérdezel, urunk azt akarja, hogy a lánya foglalkozzon az államügyekkel.

Mihrimah bólintott.

- Amilyen okos vagy, te biztosan meg tudod győzni, és megleled a módját, hogy legyőzzük ezt a horvát pasát.

Hürrem felállt és odament a lányához. Megfogta a vállát és odahajolt hozzá. - Mondd csak, Mihrimah szultána, megteszed, amit mondok? Vagy fejet hajtasz a férfiak előtt, mondván, hogy okosabbak a nőknél?

*Mit vesztek, ha megpróbálom?, kérdezte magától Mihrimah. Anyámnak igaza van. Lehet, hogy apám bizonyos céllal küldött Hizir Reisz hajójára. Hogy lássak, hogy megtudjak valamit. És én mit tettem? Mint egy kisgyerek, elmeséltem neki, milyen jól szórakoztam, hogy hogyan feszültek a vitorlák, és dördültek el az ágyúk. Te jó ég, milyen ostoba vagyok!*

Egy ideig az ölében heverő ujjait babrálta. Talán Hizir Reisz is azért hozta szóba a hatvan hajó dolgát, hogy ő továbbadja a padisahnak. Ráadásul, amikor elváltak, meg is ígérte a kapitánynak, hogy meglesznek a hajók.

És utána mi történt? Az esze csak azon a parázs tekintetű ifjún járt, aki miatt még az ígéretéről is megfeledkezett.

Elhatározta magát. Ő Szulejmán szultán és Hürrem hászeki lánya volt. Mihrimah szultánéhoz nem illik a gyerekes viselkedés. A padisah lányának úgy kell beszélnie a padisahhal, mint a padisah lányának.

Felemelte a fejét. Hosszasan nézett anyja szemébe. - Megteszem - súgta.

- Beszélek az apámmal.
- Derék, szultána lányom.

**Hürrem gondolatai máshol jártak.** *Itt az ideje, gondolta.*

- Van valami - mondta. - Azt akarom, hogy még valamit mondj el urunknak.

- És mi az?

- A szultán nem tudhatja, hogy amit mondani fogsz, azt én akarom.

- Nem értem.

- Úgy add elő, mintha a te kívánságod lenne!

- Miért?

Hürrem szája kiszáradt az izgalomtól. Megköszörülte a torkát. Tisztában volt vele, hogy a tűzzel játszik. Nem volt benne biztos, hogy Mihrimah elég okos az efféle intrikákhoz. Igen, elmesélte neki, hogy kilenc éves korában miféle veszélyek leselkedtek rá, elmondta, hogy kik az ellenségei, de a lánya tud-e küzdeni vajon? Ezekhez a dolgokhoz ész, bátorság, acél akarat kell, és talán ennél is inkább az a képesség, hogy tartani tudja a száját. A fecsegés és a tapintatlanság mindent tönkre tehet.

*Még meggondolhatod magad,* mondta magának Hürrem. *Válj még egy kicsit!*

Ám egy belső hang tiltakozott. *Amíg te itt terveket szövögetsz, a janicsárok kiboríthatják az üstöt.* Hál' Istennek a janicsáraga még időben beszámolt az árulásról, és a tüzet még hamvában elfojtották. Szulejmán nem tudja, de a lázadás mögött biztosan Ibrahim áll. *Miközben te arra vársz, hogy a lányod megérjen, Ibrahim és Gülbahar letaszítják Szulejmánt a trónról, és Musztafát ültetik rá, neked meg arra sem lesz időd, hogy kétségbe ess, mert elkéstél.*

Megfogta a lánya kezét, aki kíváncsian várta a válaszát. - Hogy miért? Mert ha megtudja, hogy én akarom, akkor még félreértheti.

- Kíváncsi vagyok, anyám, mi az a nagyon fontos ügy, aminek más értelme van, ha én mondom, és más, ha te?

*Most már nincs visszaút. Mondd, amit akarsz,* biztatta magát Hürrem. Odahajolt Mihrimah füléhez, és annak ellenére, hogy rajta kívül nem volt más a szobában, gyanakvó szemmel körbekémlelt. - Mondd azt urunknak, hogy Mehmed herceg szeretne Szaruhán szandzsákbégje lenni!

Hürrem olyan halkán beszélt, hogy a lánya alig hallotta, pedig a fülébe súgta. Mihrimah azt hitte, rosszul értette.

- Hogy mit mondjak?

Hürrem türelmetlen és ingerült pillantást vetett a lányára, és újra fülébe súgta ugyanazt a mondatot.

- Mondd, hogy a bátyád Szaruhán szandzsákbégje akar lenni!

Mihrimah nem tudta eltitkolni, mennyire csodálkozik.

- Mégis hogyan? Hiszen ott Musztafa van.

- Igen, de nem kell, hogy örökre ott maradjon. Mehmed legyen

Szaruhánban, Musztafa pedig egy távolabbi helyen, tudom is én, mondjuk Amaszjában. Vagy még messzebb...

- De miért? Nem értem.

Hürrem tudta, hogy mindjárt teljesen elveszíti a türelmét. - Mit nem értesz ezen? Minél távolabb van tőlünk Musztafa, annál nagyobb biztonságban vagyunk. És minél közelebb van Mehmed Isztambulhoz, annál hamarabb a fővárosba ér.

- De anyám, hiszen Mehmed bátyám Isztambulban van!

*Nem lehet ennyire ostoba!*, futott át Hürrem agyán. *Az apjával együtt hallgatja a díván ülését, hadihajókon sétál, arról álmodozik, hogy oszmán zászlók lobognak az Újvilágban, kész arra, hogy a padisahhal hatvan gályát építtessen, mindent ért, de nem veszi észre az orra előtt ólalkodó hatalmas veszélyt.*

- Mihrimah - szólt Hürrem, és nagyon igyekezett lehiggadni. - Mehmed felnőtt. Nem maradhat tovább Isztambulban. Urunk hamarosan elküldi majd valahová. Ez a törvény, ez a szokás. Az a célom, hogy elérjem, Mehmedet a fővároshoz legközelebbi szandzsákok egyikébe küldje a szultán.

Mihrimah még most sem igazán értette, de bólintott, mintha értené.

- Jó, de ezt miért nem mondhatja ön az apámnak?

- Mert a kérésemet összefüggésbe hozhatja a Gülbahar és köztem lévő ellenségeskedéssel. És azt gondolhatja, hogy Musztafát el akarom távolítani a közelből.

A lány anyja szemébe nézett. Mindig is csodálta anyja kékeszöld szemét. De most először vette észre, hogy fél anyja szemének csillogásától. A szemek, melyek mindig felmelegítették az ember lelkét, most dermesztőén, félelmetesen áttetszőek voltak.

- És apám nem fog rájönni, hogy ön kért meg rá, hogy ezt mondjam neki?

- Ez attól függ, hogy kéred majd meg a szultánt, lányom. Ha használod az eszedet, akkor nem fog rájönni - válaszolta Hürrem, majd egy pillanatra elhallgatott. - Meg kell tenned - tette hozzá, és megsimogatta Mihrimah haját. - Csak neked sikerülhet. A te kezében van mindannyiunk élete.

Mindnyájuk élete? Mihrimah érezte, hogy remeg.

- Ugye megteszed?

Hürrem választ sem várva felkelt mellőle. - Lássuk, szultána lányom, mennyire elszántan küzdesz az életünkért.



A hangja ugyanolyan rideg volt, mint a tekintete.

Aztán vidáman folytatta. - Mi sem fogunk tétlenkedni. Hamarosan megemlítjük a padisahnak, hogy a lányunk miről álmodozik az Újvilággal kapcsolatban, és hogy új gályákat szeretne, hogy az óceánok felé nyithassunk.

**Mihrimah elkeseredett.** Azért jött ide, hogy anyjának elmondja, mi nyomja a szívét, és lám, hova jutottak. Az igaz, hogy szívesen beszél apjával a hatvan gályáról, amit Hizir Reisz kért, de a többi dolog, amit mondania kell, elűzte a nyugalmát.

Rádöbbsent, hogy nem akar tovább anyjánál időzni. Az esze már a beszélgetésen járt, melyet apjával fog folytatni. A gályák témáját nem lesz nehéz szóba hozni, de hogy kéri majd meg apját, hogy Mehmedet küldje Szaruhánba? Ráadásul úgy, hogy ne derüljön ki, hogy ez anyja kívánsága. A hatalmas padisah vajon nem fog rájönni erre?

- Ennyit akart mondani, anyám?

Hürrem meglepődött lánya kemény szavai hallatán. - Nem értem.

- Amikor beléptem a szobájába, azt mondta, hogy önnek is megbeszélőnivalója van velem. Erről akart velem beszélni? Vagy van még valami más is? Mert ha nincs, akkor engedelmével távoznék.

Hürrem nyugtalanul fészkelődött a helyén. *Talán várhatnék ezzel egy-két napot, futott át az agyán. Nem lenne helyes egyetlen napon két ilyen nagy terhet is a vállára rakni. Van olyan erős Mihrimah, hogy elbírja ezeket?*

Am Hürrem nem talált választ a kérdésére. A dolgot most már amúgy sem lehetett titkolni, hiszen megkezdődtek az előkészületek. Egy-két órán belül az egész hárem erről fog pletykálni, és beláthatatlan következményekkel járna, ha Mihrimah mástól tudná meg. Hiszen Mihrimah az ő lánya volt.

- Igen, lányom. Van még egy nagyon fontos ügy, amit meg kell beszélnünk.

- Fontosabb annál is, amit apámtól kell kérnem?

- Egyik ügy fontosabb, mint a másik.

- Kíváncsivá tett. De előbb lenne egy kérdésem. A háremen úrrá lett az izgalom. A lakosztályát ellepték a szövetkereskedők és a szabók. Ahogy erre tartottam, láttam, hogy még Dzsáfer aga is

szalad. Kérem, árulja el, mi ennek a készülődésnek az oka. Aztán nyugodtabban beszélhetünk arról a fontos ügyről is.

Hürrem tett egy kis kört a szobájában, hogy összeszedje magát.

- Ünnepség lesz. Talán kicsit korai még, de...

Az ezt követő csend sűrűsége tapinthatóvá vált. Mihrimah kifejezéstelen arccal állt. Hürrem kétségbe esett a csendtől és lánya üres tekintetétől.

- Ünnepség, anya?

Hürrem bólintott. Leült a lánya mellé, kezét a tenyerébe fogta, és a szemébe nézett.

- Elegem van ezekből a fiúkból! - mondta Mihrimah. - Már megint körülmetélés lesz. De Dzsihangir még nagyon kicsi ehhez, nem anya?

Hürrem megköszöri a torkát. - Nem körülmetélés lesz... Arra még van idő.

- Akkor meg miféle ünnepség lesz? - kérdezte Mihrimah, majd elhallgatott. Aztán egyszeriben felderült az arca. - Hé - mondta, és igyekezett örömét elnyomni -, ki házasodik?

Az ezt követő csend még félelmetesebb volt. Mivel kérdése válasz nélkül maradt, Mihrimah anyjára szegezte a tekintetét. Pillantásuk, ahogy egymásra néztek, rosszabb volt, mint a csend. Mihrimah akkor megértette. - Neem - mondta és felugrott ültéből. - Nehogy azt mondja, anyám, hogy nekem lesz esküvőm! Nehogy!

- Mihrimah!

Hürrem hangjában minden volt, düh, fenyegetés, és még valami, az, hogy nem tűr ellenvetést.

- Nem akarok férjhez menni.

- És miért nem?

- Túl fiatal vagyok hozzá.

- Ki mondja? Tizenöt éves vagy. A veled egykorú lányoknak már van két-három gyereke. Itt az ideje, hogy neked is gyerekeid legyenek.

- Még mit nem! - mondta Mihrimah és toppantott a sarkával.

- Ne toppants lányom! Ezt a dolgot nem lehet toppantással és csökönyösséggel elintézni.

- Nem hiszem el! - mondta felemelt hangon Mihrimah. Most rajta volt a sor, hogy fel-alá járkáljon. Hirtelen megállt, és villámokat szóró

szemmel az anyjára nézett. - Nem maga mondta alig öt perce, hogy az államügyeknek kell szentelnem magamat?

- Ezért akarom, hogy férjhez menj!

- Micsoda? Nem értem!

- Nincs ezen mit érteni. A szultán lányainak a házassága államügy.

Mihrimah próbálta elnyomni a lelkében felgyülemlett haragot, de nem sikerült neki.

- Nem me-gyek férj-hez!

Ahogy Hürrem elnézte a lányát, aki minden egyes szótaghoz dobbantott a sarkával, magában nevetett. Hogy *hasonlít rám, Istenem!* Ám a lánya iránt táplált titkos csodálata helyét hirtelen félelmetes gyanú vette át. - Miért? - kérdezte, és ő is felpattant. - Miért nem akar Mihrimah szultána férjhez menni? Van valami, amit eltitkolsz?

- Anya!

Mihrimah arca lángvörös lett. Nem akart tovább maradni. Nem törődve anyja mérges tekintetével, az ajtó felé indult. - Amit mondtam, megmondtam. Nem megyek férjhez.

- Apád már az áldását adta rá.

Mihrimah már az ajtónál járt, amikor anyja jeges szavai utolérték.

- A felséges szultán úgy véli, hogy egyetlen leánya már eladósorba lépett. Meg is parancsolta, hogy keressek neked egy megfelelő férjet.

Mihrimah megfordult. Arcán különös mosoly ült, melyet Hürrem korábban még sosem látott. - Ne aggódjon, anyám! - mondta.

Hangja korbácsként csattant a szobában. - Nem ön mondta az imént, hogy én is meg fogom tanulni, hogy egy okos nő mi mindenre rávehet egy férfit? Vagy rosszul hallottam volna? Ön mondta, hogy egy okos nő nem bajlódik azzal, hogy a világot kiforgassa a helyéből, inkább ráveszi a férfit, hogy tegye meg. Hát, én is ezt fogom tenni. Apám vissza fogja vonni a parancsát.

- Még azt sem tudod, kire gondoltam!

- Nem is kell tudnom. Nem akarom tudni, mert akárki is legyen az, nem akarok férjhez menni. Tőlem aztán Szetáret kalfa meséinek Kaf-hegyi hercege is lehet az illető.

Mihrimah kinyitotta az ajtót, és kiment.

**Az arca lángolt.** Merzuka azonnal megértette, mi zajlott odabent. A tatár nő érezte, mi vár ár, ezért megpróbált távolabb menni a kezében lévő szöveggel. Mindhiába.

- Nénje! - kiáltott rá Mihrimah, és elállta az útját. - Ne fáradjon feleslegesen! Nem lesz itt semmiféle esküvő.

Aztán a csodálkozó udvarhölgyekhez, szolgálókhoz, szövetkereskedőkhöz és szabókhoz fordult. - Gyerünk, mindenki menjen vissza oda, ahonnan jött! Itt nincs semmi dolgotok.

Miközben a szobát betöltő sokaság széteszlott, Mihrimah a dadáját kereste. - Gyere! Végeztünk itt.

Azt sem várta meg, hogy a szolgálók kinyissák neki az ajtót. Üggyel- bajjal kinyitotta az ajtó súlyos szárnyát, és határozott léptekkel elhagyta anyja lakosztályát.

Az utána loholó Eszma utolérte. - Mi történt, szultánám?

- Ne tégy úgy, Eszma, mintha nem tudnád! Nagyon is jól tudod, mi folyik itt.

A lány félelemmel és szégyennel teli arccal nézett rá. - Amíg nem jöttünk Hürrem hászeki lakosztályába, én sem tudtam. Esküszöm. Nekünk nem mondták.

Mihrimah megállt. - Ezt hallgasd! Anyánk férjhez akar minket adni.

A szerájban már mindenki tudta, csak előlünk titkolták.

Ismét elindult, de egy lépéssel később megállt. Mivel ez váratlanul érte Eszmát, beleütközött Mihrimáhba, a dadát követő három udvarhölgy pedig

Eszmába. Mihrimah azonban nem is érzékelte ezt. Azon járt az esze, hogyan menekülhetne meg ebből a csapdából. Kihez akarja hozzáadni az anyja?

Nem mondott igazat, amikor Hürremmel közölte, hogy nem akarja tudni.

- Eszma - súgta a lány fülébe. - Te tudod?

- Mit, szultánám?

- Hogy ki az?

A dada ledermedt. Kilátástalanul nézett a háta mögött reszkető udvarhölgyekre. Nem tudta, mit feleljen.

- Szóval tudod. Ki az?

Eszma félve körülnézett, majd elküldte az udvarhölgyeket. Odahajolt Mihrimah füléhez, és elárulta neki.

Te jó ég!

Mihrimah habozás nélkül megfordult. A folyosón a szolgálók a földig hajoltak előtte. - Ezt nem tehetik velem - dohogta, és átviharzott anyja előszobáján. Belökte az ajtót, amelyen az imént távozott.

- Anyám! - kiáltotta a küszöböt átlépve.

Hürrem már szólt volna, ám Mihrimah nem hagyta szóhoz jutni. - Egy apám korabeli sántához akar hozzáadni engem, anyám?

**Olyasmi történt, amire senki sem számított.** Nem akadt már olyan, aki még ne hallott volna a Dilruba kút szépségéről. A nép körében elterjedt, hogy a kút egy fiatalon elhunyt ismeretlen lány emlékkútja, így a janicsárlaktanya előtt feltorlódtak a kíváncsiskodók.

Néhány héten belül az örök és a hajas kúthoz érkezők között feszült légkör alakult ki. Az örök ordibálva feltartóztatták a befelé igyekvőket, míg a tömeg átkozódott az őket lökdöső katonák miatt, hiszen ők úgy érezték, igazán elmondhatnak egy imát Dilruba lelkéért.

Végül kiadták az engedélyt is, és az Ejüp laktanya udvara péntekenként megnyílt azok előtt, akik eljöttek a kúthoz Dilruba leikéért imádkozni, és egy korty vizet inni.

Ám ekkor másfajta probléma ütötte fel a fejét. A férjet kereső fiatal nők, a gyermektelen friss házások, a bajukra gyógyírt kereső betegek nem elégedtek meg egy-egy pohár vízzel. Hogy Dilruba közvetítse imáikat Allahhoz, a kút mellé rongydarabokat kötöztek. Még négy péntek sem telt el, és Dilruba kútja úgy nézett ki, mint egy vörös és lila szalagokkal feldíszített menyasszony.

Mihrimáh-nak Eszma mesélt a dologról.

- Szépséges úrnőm, az Ejüp szultán sírjával szembeni laktanyában olyan szép kutat építettek, hogy az emberek odaözönlenek, hogy lássák.

Mihrimah nem volt abban az állapotban, hogy odafigyeljen erre. A lelke mintha malomkövek között őrlődött volna. Mégis megkérdezte: - Miért?

- Állítólag egy fiatal nő tudja. Ha az ember odamegy, iszik egy pohár vizet és imádkozik Dilruba lelkéért, akkor minden kívánsága teljesülni fog.

Eszma, aki látta, hogy Mihrimah nincs ott teljesen, megismételte a nevet. - Ugye milyen különös? Nem tudom, emlékszik-e, de a lejtőn lévő piacon az az idős férfi is egy Dilruba nevű lányt keresett.

Mihrimah úgy nézett a dadájára, mint aki most ébredt az álmából. - Micsoda? Eszma megismételte: - A kútról beszélek. Dilruba kútjáról.

Mihrimah agya csak ekkor fogta fel, amit a dadája mesélt. - A márvány egyik oldala úgy van kifaragva, mintha női haj lenne. Mindenki megcsodálja, aki látja. Egy nő válláról a derekáig omló hajfürtök. A nő, akiről mintázták, bizonyára nagyon szép volt.

- Micsoda?

Mivel Eszma tudta, milyen szétszórt az utóbbi napokban úrnője, nem sértődött meg. - Dilruba, szultánám. Nagyon szép nő lehetett.

- Tudják, ki csináltatta a kutat?

Eszma örült, hogy végül sikerült felkeltenie úrnője érdeklődését. - Azt nem lehet tudni, hogy kinek a megrendelésére készült, csak azt, hogy ki építette. Egy Szináneddin nevű ember. Legalábbis ezt a nevet írta a kútra. Azt mondják, hogy egy janicsár ács.

Janicsár? És Dilruba? Gyanakodni kezdett. *Ez a Szináneddin. nevű illető csak nem az Égre Kupolát Függesztő Férfi?*

*Tényleg ő lenne a férfi, akit Eszma a piacon látott? Szináneddin a neve? És az a Dilruba, akiről Eszma úgy véli, hogy a férfi lánya, én lennék?*

- Várj egy kicsit! - mondta Eszmának. - Ül le, és mondd el még egyszer az egészet! Milyen kút? És hol is van? Ki építette?

Eszma mindent elmesélt, amit hallott, itt-ott megtoldva a saját képzeletével. - Azt mondják, szultánám, ha az ember odamegy, és kíván valamit, miközben egy rongydarabot odaköt, egy héten belül teljesül a vágya.

- Ugyan már, dadus! Ilyen nincs. Allah nem teljesít lehetetlen kéréseket csak azért, mert a márványhoz szalagokat kötünk. Biztosan eltúlzod.

- Azok mesélik, akik látták. Dilruba kútja már úgy néz ki a sok szalagtól, mint egy fiatal lány. Teljesen felborult a rend, annyian

jönnek-mennek a laktanyában.

- Miféle kút ez a Szinán aga kútja?

- Aki látja, nem tud betelni vele, szultánám. Azt mondják, nagyon ritka márványból készült, állítólag Afjonkarahiszárból hozatták. Vörös és zöld erezetű. Az egyik oldala szögletes, a másik pedig kerekded, mint egy női váll. És a mester ezt az oldalt úgy dolgozta ki, mintha egy nő válláról a derekáig omló hajzuhatag lenne.

Mihrimah sehogy sem értette a dolgot. Ha a kutat készítő Szináneddin aga és a piacon Dilrubát kereső illető, akivel az Aja Szófiában aznap beszélgetett, amikor titokban belopózott, ugyanaz a személy, akkor mit akar jelenteni mindez?

Miért kereste az a férfi Dilrubát?

Miért épített egy kutat Dilrubának, és miért véste az ő haját márványba? Mit jelent mindez?

Mihrimah próbálta felidézni a férfi arcát, akiről már azt is tudja, hogy Szináneddinnek hívják, de nem emlékezett rá. Csak a mély, zengő hangjára emlékezett, és néhány mondattöredékre a beszélgetésükből. Mégis biztos volt benne, hogy ő az. Hogy az Égre Kupolát Függesztő Férfi és a Dilruba kútját alkotó férfi ugyanaz a személy. Szináneddin Juszuf, vagyis Szinán mester, az ács, ahogy azt az imént mondta Eszma. Szinán, az ács, aki, mivel nem tudta, hogy ő a padisah lánya, a Dilrubának hitt lányt kereste mindenhol, és kutat épített neki.

Egy férfi, akinek még az arcára sem emlékszik!

Jó, de mindez miért?

- Tudja, szultánám - csacsogott Eszma tovább. Mihrimah összeszedte magát. - A hárem lakói megállás nélkül könyörögnek Hürremnek, hogy engedje el őket. Ha Hürrem szultána megengedné, ön is, és én is elmehetnénk megnézni Dilruba kútját.

- Te is kívánnál valamit, Eszma?

A lány lehajtotta a fejét. Hogy témát váltson, így szólt: - Talán ön is szeretné látni. Persze, ha az anyja megengedi.

*Elmenjek?*, kérdezte magától Mihrimah.

Vajon kész szembesülni azzal a hatással, melyet egy férfira gyakorolt, akinek még az arcára sem emlékszik? Nemmel felelt.

Biztos csak valami tévedés lehet. Miközben Mihrimah felállt, a szoknyája suhogott. *Lehet, hogy Szinán aga életében van egy másik*

*Dilruba nevű lány. Lehet, hogy az igazi lányát tényleg Dilrubának hívják, én pedig véletlenül szintén a Dilruba nevet mondtam. Semmi közöm az Égre Kupolát Függesztő Férfi Dilrubájához.*

- Ha anyám megengedi a háremben élőknek, hogy elmenjenek, akkor te is menj el nyugodtan, Eszma! És ha kívánni szeretnél valamit, köss te is egy rongydarabot Dilruba kútjára. És majd meséld el nekem, mi szépet láttál!

A lány meghajolt, és köszönetét mondott.

- Most sokkal fontosabb dolgok járnak a fejünkben, minthogy igyunk a kút vizéből, Eszma - mondta Mihrimah telt hangon. - Dilrubát nem ismerem, de Mihrimah bajban van.

Teljesen összezavarodott. Hiányzott neki a gyermekkor. Arra gondolt, hogy ahogy napról napra nőtt, egyre több gond szakadt a nyakába. Ha korábban valaki azt mondta volna neki, hogy visszasírja majd a felhőtlen gyermekkorát, nem hitt volna neki. De most hiányoztak azok a boldog napok.

- Bárcsak ne nőttem volna fel! - motyogta.



## MANISZAI SZERAJ

**A vörös ló, és a hátán ülő lovas** kilőtt a porfelhőből, mint egy nyíl. A nyakát előre nyújtva, hosszú léptekkel vágózó vörös ló mérgesen fújtatott. Izzadságban úszó teste alapján már hosszú ideje ebben a tempóban futott. A lovasa ugyanilyen elgyötört állapotban volt. A fején lévő süveget lehúzta a fülére, hogy a szél le ne fújja, ezért arcát nem lehetett látni. Arca szabadon maradó részét izzadsággal keveredett porból és földből álló vékony sárréteg takarta. A lovas az állat nyakához hajolt, a gyeplőt hol kilazítva, hol meghúzva igyekezett biztosítani, hogy a ló tempója ne lassuljon.

Ahogy Manisza első házai feltűntek, enyhén hátradőlt és meglazította a zablát, amely már kezdte kisebesíteni a ló száját. Abbahagyta a ló sarkantyúzását is. A ló megértette, hogy közelednek a célhoz. A ló még egy hatalmasat fújtatott, majd fogait kivillantva elégedetten nyerített. Patájának hangja, mely a földutakon tompa puffogásra emlékeztetett, a város köves útjain patkódobogássá változott.

Ahogy a vörös ló és lovasa elhaladt előttük, a piactéren vásárolgatók utánuk néztek. Mindenki azonnal megértette, hogy a lovas hosszú utat tett meg. A lovas az egyik pult előtt durván meghúzta a kantárt, mire az állat megállt. Lehajolt, és egy pohár ajránt kért az árustól. Az ónozott rézedényt a szájához emelte, és egy cseppet sem hagyva kiitta az egészet.

Kifizette az italt, és finoman megsarkantyúzva az állatot megsimogatta a ló nyakát. - Már nincs sok hátra - dünnyögte. - Öt perc múlva Musztafa istállójában annyi hús vizet ihatsz, és annyit ehetsz, amennyit csak akarsz.

A köves utcák patkódobogása a hegyi úton is folytatódott. A fenyőerdő közül az ég felé törő csupasz, meredek sziklák alatt haladtak el. Ahogy az állat kissé távolabb meglátta a fák hűvösében megbúvó palotát, még egyszer nyerített. Minden utasítás nélkül felgyorsította a lépteit, és arra felé vette az irányt.

Amikor a lovas odaért a szerájt körülvevő fal kétszárnyú kapujához, egy láthatatlan hang rádörrent. - Állj! Ki vagy? Honnan

jössz és hová mész?

A lovas türelmetlenül visszakiabált. - Úgy hívnak, hogy „mi közöd hozzá”. Nem a te dolgod, hogy honnan jöttem, és ami azt illeti, hogy hova megyek... Hát, a trónörökös, Musztafa herceg palotájába.

- Akkor megérkeztél - mondta a hang fentről. Az őr ezúttal kidugta a fejét a fal mögül. A lovas bátor szavai hallatán már nem kiabált, de a hangja továbbra is ellenségesen csengett. - Mit gondolsz te a trónörökös palotájáról? Azt hiszed, hogy bárki, aki bekopogtat...

- Fogd be!

Ezúttal a vörös ló lovasa kiabált. - Nincs időm. Csak annyit mondok, hogy *A tyúkólba bement a nyest*. Meglátjuk, hogy most kinyílik-e a herceg kapuja.

A kapu öt másodpercen belül kinyílt. Egy különféle fákkal körülvett tér közepén leszállt a lovas az állat hátáról, és a futva érkező lovásznak átadta a ló kantárját. - A lovat Sorsnak hívják. Hallgat a nevére. Rászolgált a jutalomra. Ne lökd rögtön a vízbe, hadd hűtse le az izzadtság. Aztán töröld meg szépen!

Az idős lovász, hogy megnyugtassa a fejét rázó tarkát, megsimogatta a fehér foltos homlokát, és ellenségesen nézett a lovasára. - Hány telet értél már meg, fekete fiú? - kérdezte.

- Nem tudom. Talán ha, húszat.

- Én meg már negyven tele barátkozom a lovakkal.

A lovász választ sem várva hátat fordított neki, és a tarkát a kantárjánál fogva az istálló felé vezette.

A lovas a fejét ingatva vigyorgott, és követte a nagyfejű, fürkésző tekintetű szolgát, aki azért jött, hogy az utat mutassa neki.

A palota tágas udvara egy méhkasra emlékeztetett. A ruhájuk alapján a köznéphez tartozó emberek, valamint a trónörökös herceg őrei és katonái megállás nélkül rohangáltak fel s alá.

Elöl a szolga, mögötte a lovas, beléptek az épületbe, majd a lépcsőn fel a második szintre. A fiú balra fordult. Jobbra egy folyosó húzódott, melyen ajtók sorakoztak, balra viszont egy földtől a mennyezetig érő kétszárnyú, színes üvegekkel tarkított ajtó tárult a szeme elé. Az ajtó a trónörökös háremébe nyílt.

A szolga kinyitotta az ajtót, és félrehúzódott, hogy beléphessen. A lovas egy homályos folyosón találta magát. Az ajtó becsukódott mögöttük, és ők elindultak. Egy csomó ajtó tűnt fel, de rajtuk kívül

senki sem volt a folyosón, csak női hangok hallatszottak az ajtók mögül. És gyerek sivalkodás.

A fekete szolga a szemközti ajtó felé haladt. Megállította a lovas egy ajtó előtt, melynek két oldalán két hozzá hasonló szolga állt. Egyikük kinyitotta az ajtót, és belépett. Egy pillanattal később feltűnt a feje az ajtórésben. - Gyere, már vár téged! - súgta a szolga.

A lovas egy hatalmas terembe lépett. A folyosóval ellentétben ezt a helyiséget elárasztotta a világosság. Az épp vele szemben lévő ablakon keresztül ömlött be a napfény. Felkeltette a figyelmét, hogy az ablakokon nincsen rács. A rács feladatát azok a fák látták el, melyek ágai az üvegig értek.

- Gyere közelebb! - parancsolta egy vékony, ám kemény női hang, amely az ablak alatt lévő magas és széles dívány felől jött. Mivel a nagy terem fűrésztő napsugár éppen a nő mögül sütött, a lovas nem látta a hang gazdájának arcát, csupán egy árnyalak jelent meg előtte.

Látva, hogy a férfi megtorpan, a nő megismételte: - Lépj közelebb! Nem szeretem, ha valamit kétszer kell elmondanom.

A lovas tett két lépést a fény felé. Csak ekkor vette észre, hogy más nők is tartózkodnak odabent. - Honnan tudod, hogy a nyest bement a tyúkólba?

- A kakaskukorékolásból.

A jelszó helyes volt.

- Tudod, ki vagyok?

A férfi várt egy pillanatig. Nem látta a nő arcát. *Ha látnám az arcát, felismerném.*

- Nem látom önt - mondta, hogy időt nyerjen. - A szemembe süt a nap.

- Kit keresel?

- A trónörökös anyját.

Az árny karja megmozdult. - Menjetek ki! - mondta. A lovas látta, hogy a szobában lévők sietve az ajtó felé indulnak. A nő várt, amíg mindannyian elhagyták a helyiséget. - Gyere kicsit közelebb, efendi! Én vagyok, akit keresel. A trónörökös anyja, Gülbahar szultána.

A lovas, mintha kicsit látta volna a nő arcát. A fejdíszé miatt nem tudta kivenni, milyen színű a haja. Megállapította, hogy fekete szeme és egy kicsit hajlott orra van. *Szóval ő Szulejmán szultán régi*

*kedvence*. Biztos volt benne, hogy az asszony csodaszép. A padisah asszonya nem olyan, mint a piacos kofák, hanem mint a mesebeli tündérek.

Azonnal földre vetette magát. *Képzeld csak el, milyen szép lehet az orosz ágyas, ha ezt lecserélte rá a padisah*, futott át az agyán.

- Mi a neved?

- Kászim - felelte, anélkül, hogy a fejét felemelte volna. - Karamürszeli Kászim.

- Ki küldött, Karamürszeli?

- A Zenész.

Ez volt az az álnév, amelyben megállapodtak Ibrahim pasával. Ibrahim volt a Zenész, Gülbahar a Gazella, a szeráj a tyúkól, Hürrem pedig a Nyest.

Gülbahar minél előbb hallani akarta a Zenész üzenetét, de a biztonság érdekében szükség volt a titkos jelszavakra, kódokra.

- Van erre valami bizonyítékod?

A férfi a földre borulva próbálta megmutatni a dolgot, amit kivett az övéből.

- Mi az?

- Egy törött akcse.

- Egyenesedj fel, Karamürszeli! Hadd kapjuk meg az akcsénkat.

Kászim felegyenesedett, és térden állva igyekezett közelebb jutni a díványhoz. Anélkül, hogy a nő arcára nézett volna, átnyújtotta, amit a kezében tartott. Az érintésbe beleremegett. *Soha többet nem mosok kezet*, gondolta.

- A Zenész nem küldött nekünk mást?

Kászim keze ismét eltűnt az övében. Amikor kihúzta, egy aprócska ezüst talizmános dobozt tartott a kezében.

Újra érezte a két vékony ujj érintését.

- Most már mehetsz - szólt Gülbahar. Alig várta, hogy kinyissa az apró dobozt, és ez a türelmetlenség tükröződött a hangjában is.

- Menj, tisztáld meg, és pihenj! Aztán várj! Lehet, hogy küldünk választ a Zenésznek.

A férfi egy ideig a térdén hátrált, majd felállt. *A fenébe! Nem is láttam rendesen az arcát!*, dohogott, miközben az ajtó felé tarott. A kezével ellenzőt formált a szeme elé, hogy megóvja a naptól, ugyanúgy, mint amikor belépett. Az ajtó kinyílt, és ő kiment.

Gülbahar egyedül maradt.

Izgatottan próbálta kinyitni a hosszúkás ezüst dobozka tetejét. Mivel kapkodott, sehogyan sem tudta lehúzni a gomb méretű kupakot. Aztán megpróbálta a fogával kifeszíteni, ám most sem sikerült. *A fenébe!*, mérgelődött. A nyálas fedelet letörölte a szoknyájával, és újra megpróbálta. Belemélyesztette a körmét, és a kupak kimozdult a helyéről. Egy kicsit tovább rángatta, és végül az ölébe esett.

Egy hajtúvel kiügyeskedte a dobozkában lévő papírt. Végre a kezében tartotta Ibrahim pasa üzenetét.

Az ujj hosszúságú papírdarabot a fény felé emelte. Két rövidke mondat szerepelt rajta:

„Hivatalosan is Összeházasodtak. Most már a felesége”.

Gülbahar érezte, hogy minden vér a fejébe tolul. Csak annyit tudott mondani, hogy: - Az a moszkvai százlábú!

Szédült, elhomályosult körülötte minden. Nem kapott levegőt. Nem tudja, meddig tartott. Aztán kifakadt: - Szulejmán! Én voltam a rózsád, miért vettél el akkor feleségül egy százlábút?

Mozdulatlanul ült, amíg heves szívdobogása nem csillapodott. Nem gondolt semmi másra, és egy hang sem hagyta el a száját. *Lehet, hogy meghaltam*, gondolta. *Bárcsak így lenne. Bárcsak meghaltam volna, akkor nem kellett volna ezt megtudnom! De még nem késő meghalni. Kimegyek a palota mögötti hegyre a Síró sziklához, és levetem magamat róla, azzal mindennek vége lesz*, mondta magának. *Vagy egy csepp méreg. Néma, fájdalommentes halál.*

Hamar meggondolta magát. Újra megesküdött rá, hogy eltapossa a százlábút. Minden éjjel így imádkozott: - Uram, ne vedd el az életemet addig, amíg Musztafám trónra nem lép, és amíg az a százlábú és a fattyai fejüket nem veszti!

Élnie kell, és amíg meg nem ízleli ezt a boldogságot, el kell viselnie ezeket a kínokat.

Felállt. Besötétedett. A szoba koromsötétbe temetkezett, de egyetlen szolgáló sem mert bejönni, hogy meggyújtson egy mécsest. A díványon ugyanis, Gülbahar keze ügyében volt egy csipkefa vessző, amely azok hátán csattant, akik hívás nélkül léptek be hozzá.

Gülbahar meggyújtott egy gyertyát. Aztán a tenyerébe gyújt papírdarabot a gyertya lángja fölé tartotta. - Százlábú - suttogta a sötét semmibe. *Téged is így égetlek el. Esküszöm.*

- Fényt! - kiáltotta.

Az ajtó azonnal kinyílt. Szolgák szaladtak, és meggyújtották a mécseseket, fáklyákat.

- Egyikőtök menjen a fiamhoz, és közölje vele, hogy látni akarjuk! Sürgős.

Musztafa csak az esti ima után tudott az anyja lakosztályába jönni.

- Későn jöttél. Vadásztál vagy egy nővel voltál?

Gülbahar hangja szúrós volt.

A trónörökös herceg anyja tartásából, tekintetéből és éles hangjából tudta, hogy valami rossz történt, de azért megkérdezte:

- Akar mondani nekünk valamit, anyám?

- Igen - mondta Gülbahar -, az apja...

A többit nem tudta elmondani. Musztafa kiegyenesedett. - Az apánk...

A fia hangjában csengő remény és aggodalom meglepte Gülbahart. *A hatalom ilyen*, jutott az eszébe azonnal. *Aggódik, hogy az apja meghalt, ugyanakkor várja is a halálhírét, hogy trónra kerülhessen.*

- Nem, nem erről van szó. Az apja megnősült.

Figyelte a csodálkozást Musztafa szemében, de nem hagyott neki időt, hogy megkérdezze, kivel. - Egy százlábút vett el.

Musztafa vett egy mély lélegzetet.

- Nem mondasz semmit, fiam?

- Változna valami, ha mondanék? Ugyan, mit tehetnénk?

Gülbahar felállt és odament a fiához. - Sok mindent - súgta a fülébe. - Eltáposhatjuk azt a százlábút.

**Az éjszaka Gülbahar és Musztafa számára még nem ért véget.**

Karamürszeli Kászim viszont hangosan horkolva aludt egy sarokban, miután dugig megtöltötte a hasát, és jót ivott a szultánije szőlőből készült borból.

Gülbahar semmit sem aludt. Sírt és átkozódott. - Azt kívánom, Szulejmán, hogy te is ugyanennyit szenvedj majd, mint én!

Eszébe sem jutott, hogy megint Hürremet átkozza. Ezt megtette minden éjjel, mióta Szulejmán összefeküdt azzal a nővel.

Fájdalmában, haragjában és a megaláztatásában a mellét verte. Hürrem megkaparintotta a hatalmat. Most már nem fogja elengedni. Biztosan meg fogja találni a módját, hogy Musztafa kezéből megszerezze a trónt, és a saját fiának adja. És ha a padisahot nem tudja rávenni erre, akkor...

Te jó ég! Akkor megmérgezi az uralkodót és még mielőtt Musztafához eljutna a hír, hogy meghalt az apja, a saját fattyát ülteti trónra. Aztán rájuk kerül a sor. Rá, és az egyetlen fiára.

Megremegett a közelgő veszélyt érezve. Most nincs idő a siránkozásra. Óvintézkedéseket kell tenni. Hürremnek és a gyerekeinek meg kell halniuk.

Az éjszaka sötétkékje előbb szürkességgé vált, majd az ablakból látszódó fenyőfák mögött rózsaszínes öv jelent meg. - Meglátjuk, Szulejmán - suttozta Gülbahar -, hogy a skorpiók hogyan csípi meg a százlábú fattyát.

Musztafa herceg egészen a hajnali kakasszóig azon gondolkodott, hogy apja miért vette el az Orosz Ágyast. Tényleg az van, amitől az anyja rettegett? Az Orosz Ágyas azon ügyködik, hogy megszerezze előle a trónt? *Mihez kezdesz most, Musztafa?*, kérdezte magától. *Végignézed, ahogy megfosztanak jogos örökségedtől?* Ez egyáltalán nem állt szándékában. *Ha eljön az idő, megyek, és elveszem, ami az enyém. És nem leszek tekintettel arra, hogy az apám felesége vagy a fia, megölöm őket. És azt a nagyeszű lányát sem hagyom életben. Mi is a neve? Mihrimah.*

A véres gondolatokat véres álmok követték. Amikor egy órával később felébredt a szemébe tűző nap miatt, azt mondta magának. - Apám igazságos ember. Szulejmán igazságosságához nem fér semmi kétség. Nem fosztja meg a trónörökös fiát a jussától.

Aggodalmi szertefoszlottak.

Karamürszeli Kászimot kora reggel hívatta Gülbahar. A futár átvette, amit rábízott, és felpattant a lovára.

A tarka és Karamürszeli ezúttal a Gazellától vitt hírt a Zenésznek.

## ÚJ SZERÁJ, HÁREM

**E**ldöntötte, hogy az esküvő témáját többet nem hozza szóba, de nem tudta megállni. Rágt a lelkét. Mihrimah napokkal később újra megkérdezte az anyját.

- Az egyetlen lányát egy nyomorékhoz akarja adni, anyám?

- Nem, lányom. Egy olyan emberhez akarlak adni, aki mindannyiunkat megment a hóhér kezéből.

Anyja hangja hidegebb volt az acélnál.

Mihrimáh-nak haragjában eleredt a könnye. Gúnyolódni kezdett. - Azt mondja nekem, hogy a halál helyett válasszam a halált? Vagy a hóhér markában halok meg, vagy a sánta Rüsztém ágyában, ugye?

- Így nevelték önt? Így kell beszélnie az anyjával?

- Miért, talán nincs igazam? Ezt a választást kínálja nekem.

- Inkább a hóhért választanád? A selyemzsinórt vagy a baltát? Melyiket választanád inkább, lányom?

- Egyiket sem áll szándékomban.

- Persze, hogy nem. Szulejmán szultán és Hürrem szépséges lánya talán arra számít, hogy mostohabátyja megszánja majd, ha trónra kerül. Ezért kész akár a lába elé vetni is magát, és könyörögni, hogy kímélje meg az életét.

- Anya!

Hürrem úgy tett, mintha nem hallotta volna. - Nem, hiszen Mihrimah szultána büszke. Még a halál előtt sem hajt fejet.

- Anya!

- Inkább meghal, minthogy könyörögjön. Inkább minden lépés zajára azt fogja gondolni, hogy eljöttek érte a hóhérok. Az éjjel a falhoz csapódó faágak árnyékaira majd azt hiszi, hogy Kara Ali nyújtja a karját felé, hogy megfojtsa. Inkább úgy akar élni Mihrimah, hogy minden lenyelt falatnál és kortynál azért retteg, hogy vajon volt-e benne méreg.

- Anya, kérlek!

Ez a kiáltás a lázadás és a könyörgés között volt, de hatástalan maradt. Hürrem felállt, anélkül, hogy síró lányára nézett volna, a rácsos ablakhoz ment, és kinézett rajta. - Az Orosz Ágyas, Hürrem



lánya akkor sem sírhat, ha anyja testét, mint egy kutya tetemét a szeráj kapujába vetik.

Suttogása egyre hangosabbá vált. - Hallani fogod fivéride kiáltozását, könyörgését, amikor Musztafa hóhérai megfojtják őket. De Mihrimah nem kiabálhatja majd, hogy „segítség, gyilkosság!”, mert senki nem lesz, aki segítsen neked.

Az utolsó szavakat hadarva sorolta anyja. - És hogy miért nem kiolthat majd Mihrimah, amikor kiirtják a családját?

Nem hagyott időt neki, hogy bármit is mondjon. - Mert ahelyett, hogy hozzáment volna egy férfihoz, akinek az egyik lába rövidebb, inkább azt választotta, hogy Gülbahar és a fia irgalmára bízta magát, és a halál küszöbén él. És mert a hatalmas Szulejmán szultán drága lánya attól fél majd, hogyha sírna anyja és fivérei halála miatt, akkor Musztafa és az anyja meggondolná magát, és nem kímélné az ő életét sem.

- Anya, könyörgöm!

- Igaz is, lehet, hogy nem is lesz rá idejük, hogy megöljenek minket, mert Ibrahim pasa előbb elintézi mindannyiunkat.

- A szultán sógora?

- Igen.

- Mégis hogyan...

- Ne vágj a szavamba! - sziszegte Hürrem. - Hát nem veszed észre? A pasa már minden hatalmat magához ragadott. Szinte ő a padisah. Biztos vagyok benne, hogy már szemet vetett a felséges szultán koronájára és trónjára is. Urunk nem látja, de a kigyó már felemelte a fejét. Az országban járó követeket azzal traktálja, hogy „az Oszmán Birodalom tőlem függ, és az van, amit én mondok. Szulejmáné a szó, de a pecsét nálam van.” Te magad is hallottad a divánban a vezírektől. Ám biztosan nem hallottál a múlt hónapban elfojtott lázadásról. A janicsárok kis híján felborították az üstöt, mert szerintük a szultán a háremben a felesége és a lánya mellett üldögél, és emiatt nem indít hadjáratot. Mindig Ibrahim bujtogatja a katonákat.

- Nem hiszem, hogy Ibrahim pasa elárulná a szultánt.

- Ne légy ostoba! A sereg azt lesi, mit mond az a disznó...

Hürrem hirtelen felállt. Odament csendben az ajtóhoz. Gyanakodva hegyezte a fülét. Aztán hirtelen feltépte az ajtót, hogy

rajtakapja azt, aki esetleg hallgatózik. Amikor látta, hogy mindenki a helyén ül, nem törődve azzal, hogyan néznek rá az udvarhölgyei, ugyanolyan gyorsan be is csukta az ajtót.

- Ibrahim éppen azon mesterkedik, hogy a janicsáragát kiüsse a nyeregből - súgta Mihrimah fülébe. - Mert az aga hű apádhoz. Gondolkodj, lányom!

Mihrimah szemébe nézett, hogy lássa, milyen hatással voltak rá a szavai.

- Mindenre elég egyetlen éjszaka. Egyetlen éjszaka is végezhet Szulejmán családjával. Az az ember gyűlöl engem is, és a gyerekeimet is. Ugyanolyan ellenségünk, mint Gülbahar és Musztafa, mert mi vagyunk a legnagyobb akadály, ami az útjában áll. Az a disznó mindannyiunkat a vérünkbe fojtana. Persze megölné Musztafát és az anyját is, aztán a trónra ülne. Urunk szolgái pedig a lába elé borulnának, és azt kiabálnák, hogy „Sokáig éljen a padisah!”

- Ez nagyon nagy...

Mihrimah ostobaságot akart mondani, de nem jött a nyelvére. Tudta, hogy anyja a félelmei rabja, és a félelem elvette az eszét. Minden sarokban csapdát keresett, és mindenkire olyan árulóként tekintett, aki az ő és a gyermekei életére tör. Mihrimah anyja lába elé vetette magát. - Kérlek, ne beszélj így! - mondta.

Hürrem lenézett lányára, és látta könnycseppekkel áztatott arcát, ám nem hatotta meg lánya könnyörgése és bánata. Ahogy Mihrimah ráemelte a tekintetét, megborzongott anyja arckifejezését látva. Mintha egy márványból faragott fejet látott volna. Egy fagyos tekintetű, érzelmek nélküli arcot. Ez mélyen megsebezte. Majd egy újabb könnyáradatot követően így szólt: - Ne áldozd fel egyetlen lányodat!

Egyetlen hang sem hallatszott. Mihrimah arra várt, hogy anyja egy újabb haragviharral megtöri a csendet. Ám nem így történt. Hürrem hallgatott. Mozdulatlanul állt. Mihrimah, aki nem tudta mire vélni ezt a csendet, lassan felegyenesedett, tekintetét ismét anyjára szegezte. A pár pillanattal korábban kifejezéstelen arc most mély fájdalomról és szeretettől árulkodott. És mintha anyja ajka szegletén egy kis mosoly bujkált volna.

*Talán meggondolta magát, biztatta magát Mihrimah. Szíve reménnyel telt meg. Istenem, kérlek, gondolja meg magát! Nem*

*megyek hozzá ahhoz az emberhez!*

Hürrem a reménykedő lányára nézett. Megsimogatta a haját. Amikor megszólalt, Mihrimah halovány reményei szertefoszlottak.

- Hiába. Bármit is teszel, ha Musztafa trónra lép, téged sem fog életben hagyni.

- Istenem, hát egy pillanatra sem képes megszabadulni ettől a rögeszméjétől?

- Azt mondtad, rögeszme, lányom?

Hirtelen abbahagyta Mihrimah hajának simogatását. - Talán nem meséltem el elégszer neked, hány hozzám hasonló egykori kegyencnő vére tapad ennek a palotának a falaira? Nem hallottál még arról, hogy hány padisah ölette meg a saját testvéreit, mihelyst trónra lépett?

- Ez már a múlté. Attól, hogy régen megtörtént, nem törvényszerű, hogy a jövőben is meg fog történni.

- Istenem! Hogy lehet a lányom ennyire vak! - mondta Hürrem, és dühösen megfordult. Aztán közelebb ment a díványhoz. - Ide nézz! - folytatta, és mutatójával egy vonalat húzott a homlokára. - Ez van a homlokunkra írva. Vagy mi élünk vagy ők. Ez nem rögeszme! Ez a valóság! Ha ők élnek - tette hozzá, mintha magában beszélne -, még sírod sem lesz, Mihrimah! Majd egy zsákba raknak, és a tengerbe hajítanak. Úgyis annyira szereted a tengert.

- Nem értem - szólt közbe Mihrimah. - Mi köze a félelmeidnek ahhoz, hogy hozzá kell mennem ahhoz a férfihoz?

- Csupán anyyi, lányom, hogy anyád jelenlegi ereje, hatalma csak látszólagos. Ha valami történne a felséges szultánnal, ez a hatalom semmivé lenne. Azt akarom mondani, hogy az élethez hatalom és ügyesség kell. Az árulást még csírájában el kell fojtani. A háremben ülve szerinted erre hogy lennék képes?

Mihrimah nem tudta, mit válaszoljon erre a kérdésre. Gyermekkora óta tanúja volt anyja félelmeinek, de anyja attól való félelmét, hogy megölik, mindig is paranoiának és valamiféle szeszélynek látta. Az igaz, hogy amikor a Gülbahar és Musztafa Isztambulba jöttek a körülmetelési ünnepségre, őt is kirázta a hideg a tekintetüktől, de nem hitte el, hogy mostohafivére megöletti, ha trónra lép. Am most már közel sem volt olyan biztos ebben.

- Miért hallgatsz? - folytatta az anyja ott, ahol abbahagyta. - Mert neked sincs válaszod. Ha apád meghal, nem tudom megvédeni magunkat. Hogy az árulás szikráját még a fészkeben kiolthassuk, mielőtt lángra kapna, ahhoz szükségünk van egy piszkaiéra. Egy mohó, kapzsi, határokat nem ismerő, gátlástalan piszkai-éra.

- És ez a bizonyos piszkafa egy sánta ember - nevetett keservesen Mihrimah.

Hürrem úgy tett, mintha nem hallotta volna. - Ravasz, mint a róka, álnok, mint a kígyó, könyörtelen, mint az ellenség, és hataloméhes.

- És sánta - tette hozzá Mihrimah.

- Imádja a hatalmat és a pénzt.

Mihrimah nevetett. - Valamit nem felejtett el anyám? - kérdezte. Hangjában nem volt semmi érzelem. - Bizonyára meg akarta említeni, hogy önt is imádja.

- Igazad van - jelentette ki vonakodás nélkül Hürrem. - Imád engem. Ravasz, kegyetlen, halálos, és legalább annyira vagy még inkább hűséges hozzám. Megteszi, amit kérek, mert azt hiszi, ha mindent megtesz, amit mondok, akkor hozzájuttatom az Oszmán Birodalom pecsétjéhez.

Mihrimah megborzongott. Anyja nem neki keresett társat, hanem egy összeesküvőt maga mellé.

- És ez a bizonyos férfi a Sánta Rüszttem, igaz?

- Igen. Ha a szívét rabul ejtjük, biztonságban lesz az életünk. Ráadásul alig lehet észrevenni, hogy sánta.

- Vagyis a lányodat egy sántához...

- Hagyd ezt abba! Inkább egy olyan férfit választottam neked, akinek rövidebb az egyik lába, mint olyat, akinek az esze rövid.

- Lehet, hogy ön így választott, de én nem megyek hozzá ahhoz a férfihoz - jelentette ki Mihrimah egy utolsó erőfeszítéssel, és felállt.

Az anyja hirtelen megragadta az állát, és maga felé fordította az arcát.

- Miért? - kérdezte. Tekintetét a lányáéba fúrta, és próbált olvasni a szeméből. - Nézz rám, Mihrimah! - morogta. Most már egyáltalán nem olyan volt a hangja és az arckifejezése, mint egy úrhölgynek, hanem durva és fenyegető. - Beleszeretnél valakibe?

Mihrimah mindenre fel volt készülve, de ilyen kérdésre egyáltalán nem számított. Feltámadt benne a gyanú, hogy anyja tud a hajón

történekekről, és most azt akarja, hogy ő bevallja. *Butaság volt azt hinnem, hogy nem hallott róla*, gondolta. Azt mondják, nincs olyan hely, ahol ne lennének ott Hürrem kémei. Talán hallotta, mi történt, ezért is akarja ezt a Rüsztemet minél előbb a nyakába varrni.

Mihrimah habozott. Legszívesebben azt kiáltotta volna, hogy „igen, szerelmes vagyok valakibe, akit nem tudok kiverni a fejemből, és aki ott van az álmaimban is...”

- Válaszolj, szultána! Beleszerettél valakibe?

Képtelen volt igennel felelni. - Anyám! Micsoda kérdés ez?

- Ismerem a lányomat. Ha nem lenne valami oka, nem ellenkezne az anyjával, pláne nem akkor, ha mindannyiunk élete a tét.

- Nincs semmi oka - válaszolta Mihrimah lassan, és közben vonalakat rajzolt az atlasz takaróra, melyen ültek.

Ezt látva Hürrem lelke megremegett. *Istenem, még ez a mozdulata is rám hasonlít*, gondolta. Évekkel ezelőtt, amikor a krími palotában Güldáne anyácskával és Ajbalával beszélgetett, ő is ilyen vonalakat rajzolgatott a térítőre. ‘

- Nem megyek hozzá - motyogta Mihrimah és tovább rajzolgatta a vonalakat, anélkül, hogy anyjára nézett volna. - Sem hozzá, sem máshoz. Nem akarok férjhez menni senkihez.

Hosszas csend támadt. Mihrimah a szeme sarkából próbálta kifürkészni anyja arcát, hogy megtudja, milyen hatással volta rá a szavai, de nem sikerült neki. Csak anyja ziháló, le-fel járó mellkasát látta.

El akart menekülni. Megmozdult, hogy felálljon.

- Várj csak, szultána!

Anyja hangja határozott és gyanakvó volt. - Miért nem akarsz férjhez menni? Amíg ezt el nem árulod, nem mész innen sehova.

Mihrimah érezte, hogy szédül. Vett pár mély lélegzetet. - Azért, mert - motyogta. Nem tudta megfogalmazni, ami a fejében járt.

- Igen, mert?

Aztán az, amit eddig képtelen volt elmondani, most egyszeriben kicsúszott a száján: - Mert undorodom...

- Miről undorods? - kérdezte Hürrem, és felemelte lánya állát. Mihrimah arca lángvörös volt.

- Hát, attól a dologtól.

- Szultána, hagyd abba a köntörfalazást. Mitől undorods?

- Attól, tudod.

- Nem tudom. Mondd meg végre, hogy mi az! - kérdezte Hürrem, és nem engedte el Mihrimah állát, hiába próbált a lány kiszabadulni. Szóval, mitől undorodsz?

- Attól, ami az ágyban történik - mondta egy szuszra.

Mihrimah arcának lángolása még Hürrem kezét is égette. Mihrimah gyorsan kiszabadult anyja kezéből, és elfordította a fejét. Hürrem egy pillanatra ledermedt, de aztán sikerült összeszednie magát.

- Honnan tudsz te arról, mi zajlik az ágyban?

- Azért, mert ott voltam.

Hürrem rémülten talpra ugrott.

- Mihrimah! - súsította megdöbbenően. - Hogyhogy ott voltál? Nehogy azt mondd, hogy...

Hürremet az ájulás környékezte. Nem tudta folytatni. Kezét a mellére szorította, és igyekezett elnyomni heves szívverését.

- Nem - válaszolta Mihrimah sietve. - Félreértettél. Csak láttam másokat... Undorító volt.

Aztán mindent elmesélt. Kivéve persze a parázs tekintetű tengerészt a hajón. Beszámolt a két szolgáló lopott órájáról a háremben, és azokról az érzésekről, melyeket ez a légyott ébresztett benne. Mesélt az álmában megjelenő kézről és a vergődéséről... - Undorodom az egésztől - zárta le a témát.

Égő arccal az anyjára nézett. Hürrem megnyugodott. Megsimogatta a lánya haját. - Jaj, szépséges leányom! - súsította. - Meg fogod szokni. Én is megszoktam. Minden lány megszokja.

- Én nem fogom megszokni, anya. Nem is akarom - mondta Mihrimah, és felállt.

Hürrem úgy döntött, megpróbálja lecsillapítani a lányát. - Nem kell, hogy holnap legyen az esküvő, lányom. Semmi szükség a sietségre. Ráér az két év múlva is. A szultán is az állam ügyeivel és a hadjáratokkal foglalkozik, és még te is nősz egy kicsit. Aztán...

- Aztán mi?

- Aztán még Rüsztém pasának is vizsgáznia kell. Meglátjuk, hogyan teljesíti a szolgálatunkat.

- Miféle szolgálatról beszél?

Hürrem arcán baljós árny suhant át. - A disznóvadászatról, lányom. Meglátjuk, le tudja-e vadászni azt a disznót, hogy megnyissa maga előtt a siker útját. Ha jól végzi a dolgát, hozzáadjuk a lányunkat. Ha nem jár sikerrel, akkor keresünk egy alkalmasabb férjet a lányunknak.

- Attól tartok, rosszul fogalmazott. Egy másik férjet fog keresni a lányának, aki jobban szolgálja önt.

Hirtelen Mihrimah eszébe jutott, amit az anyja mondott pár percre, és aminek akkor nem tulajdonított jelentőséget. Ismét a fejébe tolult a vér.

- Az imént azt mondta, hogy alig venni észre, hogy sánta, ugye?

- Igen, ezt mondtam.

- Honnan tudja ezt?

- Onnan, hogy láttam.

- Micsoda?

- Beszéltem vele. Igen, kicsit sántít, amikor megy, de nem nagyon. Ha nem hallottam volna korábban, hogy a vőlegényed sánta, észre sem vettem volna.

- Ne hívja őt a vőlegényemnek, anyám! Anélkül, hogy nekem bármit is > mondott volna, vagy megkérdezte volna tőlem, hogy hozzá akarok-e menni vagy sem, ön idehívta őt és beszélt vele? De hát miért?

- Hogy megtudjam, valóban Rüsztém-e az a férfi, akit keresek. Jó férjed lesz, nekünk pedig jó vejünk.

Mihrimah mérgesen bevágta az ajtót és távozott. Nem hallotta, hogy Hürrem még utána szól: - Menj csak, te menyasszony. Majd megnyugszol, Dunyáskám. Anyád eladta a lelkét. Élni fogunk, és ők halnak meg.

## TENGERÉSZLAKTANYA, ISZTAMBUL

**Várt, amíg lehetett.** A roham bármikor elkezdődhetett. Nehéz volt ezzel a félelemmel élni, de ezerszer nehezebb volt elviselni a hétrét görnyesztő fájdalmakat és a rángásokat, melyektől vonaglott a földön. Az átkozott görcsök miatt olyan kínokat élt át, mintha az egész testét korbácsolták volna. Az agya égett, és ha egyszer elkezdődött a roham, leomlottak értelme falai és üvöltött fájdalmában.

A pap megmondta, hogy ez így lesz. - Készülj rá, hogy rohamaid lesznek, gyermekem - mondta, amikor elváltak. - Mivel nem lesz elixíred, rosszul leszel.

- Akkor adj nekem elixírt!

A pap nevetett. - Nem adhatok. Nem szabad semminek nálad lennie, amikor az oszmán hajó kiszabadít.

- És ha rám tör a roham, amikor az oszmánok közt leszek?

- Rád fog törni. Majd azt hiszik, hogy epilepszia. Te pedig mondd azt nekik, hogy a spanyolok kízásai miatt alakult ki nálad ez a betegség.

- De elixír nélkül nem bírom ki. Nem tudok élni nélküle.

Átkozott fickó, gondolta Alejandro, ahogy felidézte azt a pillanatot.

- Isten majd erőt ad neked, gyermekem - mondta a pap, és keresztet vetve megáldotta őt. Majd hozzátette: - Konstantinápolyban találkozni fogsz valakivel Alejandro, aki odaadja majd neked az elixírt.

*Hát, nem adta oda,* dünnyögte mérgesen. A Genovai-toronyhoz abban a reményben rohant, hogy majd megszabadul a kínoctól. A férfi, akivel ott találkozott, azt mondta neki, hogy az ötödik pénteken sétáljon a parton Balatból Fener felé. Ám hiába sétált, senkivel sem találkozott. Másnap aztán rohant ahhoz az idős férfihoz, akivel a toronynál beszélt. - Mit tegyek, ha nem jött, várj még öt pénteket! - mondta ezúttal az ember. *A fene vinné el!* Már harmadszor várta halálra váltan, az örület határán az ötödik pénteket.

Már két péntek elmúlt, de még hármat ki kell várnia, hogy hozzájusson az elixírhez. Ha addig ugyan meg nem hal!



Legszívesebben nevetett volna, ahogy visszaemlékezett rá, amint a pap azt mondta neki, hogy nagyon nehéz lesz. Hogy a „nehéz” szó mennyire enyhe kifejezés azokra a félelmetes fájdalmakra, melyeket átélt, már a hajón rájött, ahová a terv részeként került gályarabnak, amikor rátört egy roham. A fájdalom leírhatatlan volt. Félelmetes remegéssel kezdődött. A keze az evezőkhöz láncolva, lába lábbilincsekkel a padlóhoz láncolva, és a teste úgy remegett percekig, mint egy falevél. Az öröket, akik próbálták lefogni, a körmével aprította, az egyiknek megharapta a fülét. Mivel örülten vergődött, a vastag láncok megsebeztek a többi gályarabot. A bilincsei miatt a bokája és a csuklója merő vér lett.

Aznap este, amikor az oszmán kalózok rajtaütöttek a hajón, a roham ismét rátört. Ahogy a roham alábbhagyott, a földrengés rázkódássá változott, teste pedig lágyan hullámozott, mint a vihar utáni tenger. Sikoltásai abbamaradtak, és fennakadt szeme újra normális lett. Ezután Alejandro összegömbölyödött a néma sötétségben.

Amikor rátaláltak a kalózok, ilyen állapotban volt. Az összetapadt szakállú és hajú, örült tekintetű Alejandro nyomorult állapotát azonnal a fogsággal és az éhséggel kapcsolták össze. Amikor azt mondta, hogy Turgut Reisz matróza, nem győztek sajnálkozni, és átkozták a gyaurokat, akik ezt tették vele.

Alejandro imái, hogy ne jöjjön rá még egyszer ezek jelenlétében a roham, nem találtak meghallgatásra. Egy csillag nélküli éjszakán, miközben békésen ringatóztak a sima tengeren, újra rátört a roham. Üvöltött, mint egy örült, földhöz vágta magát, a padlón összegörnyedve vergődött. A tengerészek, akik látták, megrémültek. Majd egyikük megszólalt: - Epilepsziás rohama van. Ne érjtek hozzá!

- Kötözzük meg! - javasolta egyikük.

- Nehogy! Az epilepsziásokat nem szabad megkötözni. Hagyjátok békén! Majd elmúlik.

Mintha ez olyan könnyen menne.

Ahogy a roham elcsitult, és teste mozdulatlaná vált, azt mondta a törököknek, amit a kövér pap tanított neki: - A gyaurok kínzásai miatt lettem ilyen. Bocsássatok meg, ha megzavartalak benneteket!

Amikor a tengerészlaktanyába vitték, beszámoltak a betegségéről is. Saját fülével hallotta, amikor a laktanya parancsnoka, akinek átadták, azt mondta a tengerésznek, aki odavitte, hogy: - Isten segítse meg! Mit tehetnénk? Remeg, reszket, aztán elmúlik. Kár, hiszen bivalyerős ember.

Az okát nem tudná megmondani, hogy miért, de a rohamok egy ideje szüneteltek. *Isten megsegít*, mondta magának. *Talán megszabadított ettől a betegségtől, hogy véghez tudjam vinni a szent feladatomat.*

A rángások, kiáltások és vonaglások helyét az izzadás vette át. Néha éjszaka úgy átázott a matrac, amelyen feküdt, mintha vízbe hajították volna.

És rémálmok is gyötörték. Minden este azért imádkozott Istenhez elalvás előtt, hogy mutassa meg neki ismét Jézust és az angyalokat. *Istenem, valaha kéznyújtásnyira láttam őket magamtól. Kérlek, hagyd, hogy újra átéljem azt a csodát!*

Ám Isten nem hallotta. Jézus és az angyalok helyett mindig egy nőt mutatott neki.

Alejandrónak úgy tűnt, ismerős a nő, de nem tudta honnan.

Az álom mindig egy gyerekkel kezdődött. A gyerek egy ismerős helyszínen jelent meg. Egy faluban. Ám Alejandro nem tudta, hol van ez a falu. A falu egy dombnak támaszkodva nézte a végtelen kékséget. A dombok felől különös illat áradt. Ismerte ezt az illatot, de nem tudta, mi az. Nem látta a gyermek arcát, csak a kezét és a lábát, ami csupasz volt. Állandóan a dombok között sétált, a földet beborító fű cirógatta a lábát. Lentről egy nő kiabált neki. Hallotta, de nem értette, mit mond. A nő nagyon messze volt. Integettet. Kinek? A gyereknek vagy Alejandrónak? A gyerek leszaladt a dombról. Hirtelen elé toppant a nő. Egyszeriben észrevette, hogy milyen távol van az a hely, ahol a gyerek és a nő integettek neki. Nem is értette, hogyan bukkanhatott fel előtte hirtelen az asszony. *Hisz ez csak egy rémálom*, mondta magának álmában. Semmi értelme. A gyerek felemelte a fejét, és a nőre nézett. Látta a fehér fejkendőjét, amibe belekapott a szél. Alejandrónak ismerős volt az asszony mosolygós arca, de nem tudta, ki az.

Tudatában volt, hogy csak álmodik. Bár álmodott, az agya ébren volt. *Ki ez a nő, Alejandro?*, tette fel a kérdést magának, de nem

tudta a választ. Aztán a nő kézen fogta a gyereket, és együtt leereszkedtek a dombról a falu felé. Ám, ahogy ők ereszkedtek, a lenti, fehérre meszelt házak távolodtak. Az asszony és a gyerek egy dalt énekeltek, de Alejandro nem hallotta a szövegét. Csak arra emlékezett, hogy valami játékos, vidám dallam.

Amikor Alejandro álmában a nő mosolygós arcát nézve azt kérdezte magától, ki lehet a nő, hirtelen meglátta a gyerek arcát. *Istenem! De hiszen ez én vagyok! De akkor ki ez a nő?*

Alejandro csuromvizesen ébredt, amikor első ízben ezt álmodta. Egész nap ezen az álmon törte a fejét. Vajon hol van az a falu, amit álmában látott?

És ki az a nő?

Egyáltalán nem tűnt számára idegennek az az asszony, aki álmában olyan szeretettel nézett a gyerekre - vagyis rá.

*Csak nem az anyám?* A kérdés nem hagyta nyugodni. De hisz egyáltalán nem hasonlított annak a nőnek a képére, akit a pap mutatott neki. *De akkor ki ez a nő, Istenem?*

Másnap este váratlan dolog történt. A rémálom ott folytatódott, ahol előző este abbamaradt. A gyerek megint ott volt. Alejandro agya a nőt kereste álmában, de sehol sem találta. Ám érezte, hogy valahol ott van. A domb tetején egy malom állt, mint valami mesebeli négykarú szörnyeteg. A gyerek oda tartott. A szörnyeteg karjai, amelyek addig mozdulatlanul álltak, hirtelen örült gyorsan forogni kezdtek, és mintha fel akarnák kapni a gyereket, feléje nyúltak. Ám a gyerek nem tudta ezt. Vidáman futott arra. Talán ő is azt hitte a szörnyre, hogy egy malom. - Fuss, fiú! - kiáltotta Alejandro. Elkap a szörnyeteg!

- Hé, barátom, ébredj!

- Fuss, fiú! El fog kapni!

- Ébredj, vitézem! Hagyd abba ezt az ordítózást! Mindenkit felébresztettél.

Alejandro csak akkor tudott elszakadni az álmától, amikor egy erős kar megrázta. A tengerészlaktanya horkoló lakói azon az éjjel voltak először tanúi annak, hogy az általuk Alaijei Iszmailként ismert Alejandro álmában ordibál, kiáltozik. És nem utoljára.

Másnap az esze ismét az álmán járt. Ezúttal volt néhány fogódzó is a történetben. *Mintha az a domb tövében lévő hely a szülőfalum*

*lenne, gondolta. Az a gyerek én vagyok. A szörny pedig bizonyára a török kalózkodat jelképezi, akik elraboltak.*

Egy másik éjjel a gyerek a dombról lefelé rohant az álomban. Mögötte pedig kiáltozva futott a nő, akit felismert fehér fejkendőjéről, és aki az első álmában is szerepelt. Ismerte az asszonyt, mégsem jött rá, hogy kicsoda. Hátha ezúttal eszébe jut. Tudta, hogy a nő kiabál, de megint nem hallotta, mit mond. Míg ők ketten a zöld dombról a kék tenger felé szaladtak, a parti sziklák mögül egy kis vitorlájú hajó közeledett a parton összetákoltt kikötőhöz. Egy hullám átcsapott a hajó felett, a kikötő deszkáit mosta, és a fodrozódó fehér hullámok nyomokat hagytak a homokban. Alejandro ezután meglátta a gyerek csupasz lábát a hullámok áztatta mólón. A hajóból két ember kiemelt valami nehéz dolgot. Aztán azt a valamit a gyerek lába előtt hagyták. A szél felkapta a rajta lévő leplet, és előbukkant egy őszülő szakállú férfi arca. A férfi aludt. A gyerek a földön fekvő férfit bámulta. Hirtelen a nő bukkant fel újra az álomban. Utolérte a gyereket. Lihegett. A móló nedves deszkáin dübögött. Megállt a gyerek mellett. Odahajolt a mozdulatlanul heverő férfihez. Aztán amikor meglátta az őszülő szakállú férfi merev arcát, lerogyott. A gyerek átölelte a nő rázkódó vállát. Alejandro másodszor is látta a nő arcát. Ugyanaz az asszony volt. Ám ezúttal nem nevetett. A szeméből patakzott a könny.

Alejandro majdnem minden este látta a nőt és a gyermeket álmában. Az asszony egyfolytában sírt. Könny helyett vér hullott a szeméből. És mindig előrenyújtotta a karját, mintha valamit meg akarna ragadni, valamit át akarna ölelni. - Gyere! - mondta mindig. - Gyere, várlak!

*Ki ez a nő?*, faggatta fáradatlanul a memóriáját.

Alejandro felkelt a fekvőhelyéről. Hallgatta a környező hangokat. A matrózok mély lélegzésén és a horkolásukon, mely a vitorlákat dagasztó viharra emlékeztetett, nem hallott mást, csak az egerek motozását, és annak zaját, ahogy telhetetlen étvággal mindig rágcsálnak valamit.

Lassan kimászott az ágyból.

Eldöntötte, hogy aznap este nem alszik. Érezte, hogy közeledett a roham. A keze elzsibbadt, a lábát kisebb görcsök rángatták. Alejandro tudta, hogy ezután jön a világvége. Az elixír kesernyés ízét

érezte az ínyén. Egész testével, leikével akarta az elixírt. Pillanatok kérdése volt, hogy a roham földhöz vágja. Nem érheti a roham ennyi katona között. Egy újabb roham mindent felboríthat.

Lábujjhegyen az ajtóhoz lopakodott. Az őr az ajtón két lépéssel túl egy fának támaszkodva cövekelt. Ahogy Alejandro árnyéka a lépcsőre esett, azonnal megfordult. Keze a törén pihent.

- Az Isten verjen meg... Te vagy az, Alaijei? - sziszegte a férfi. - Mi dolgod van idekint? Majdnem megöltelek az előbb.

Alejandro elmosolyodott. - Kiment az álom a szememből. Mondtam hát magamnak, hogy sétálok egyet a parton.

- Ugyan, mit csinálnál a homokban? Menj vissza a meleg ágyba, és fekjüdj le! Majd meglátod, nőkről fogsz álmodni.

Alejandro megveregette az őr vállát. Elindult vissza. Tudta jól, hogy juthat ki anélkül, hogy az őr észrevenné.

**A homok hideg volt.** Alejandro egy partra húzott csónak mellett hevert. A csónak árnyékában eltűnt a sötétségben. Csak az vette volna észre, hogy ott van, aki nagyon közel megy hozzá. És az is csak Alejandro sötétben parázsló szeme miatt.

Eszébe jutott, hogy az őr azt mondta neki, amikor elindult, hogy nőkről fog álmodni.

Alejandro álmaiban már két nő is szerepelt. Az egyik, akit ismert, de nem

tudta, honnan, és aki folyton azt kiabálta, hogy „Gyere!”, a másik pedig az a lány. A padisah lánya, Mihrimah.

Az egyiket nem akarta látni, de azt kívánta, hogy a másik mindig mellette legyen.

Hány éjjel nem aludt, hogy ne kelljen látnia a könnyek helyett vért síró nőt. Érezte, hogy az az asszony valami rossz dolog hírhozója.

Ám amióta meglátta Mihrimáh-t, alig várta a takaródét jelző sípszót, hogy legalább álmában ölelhesse a lányt.

Kinyújtotta a lábát. Megborzongott. Nem tudta, hogy a hideg reggel miatt, vagy mert lelki szemei előtt megjelent a tengerszemű, búzahajú lány szépséges arca.

*Jézusom, milyen szép! Beleszerettem az ellenségem lányába.*

Alejandro az ég felé emelte a fejét, és a végtelen feketeségben szentjánosbogárként villogó távoli csillagokra nézett. Nagyot

sóhajtott. Fájt a szíve. Mélyebb fájdalom volt ez, mint az, melyet az elixír hiánya keltett benne. Hullócsillagot keresett. - Ugyanaz az ég van felettünk. Ha felnéz, Ő is ugyanezeket a csillagokat látja - motyogta magának.

Az első mellkasát szorító görcs a földre vetette. Összegörnyedt. A nyelvébe harapott, hogy ne üvöltsön. - Padisah lánya! - mondta, mintha Mihrimáh- hoz beszélne. - Olyan közel vagy hozzám, hogy odafuthatnék hozzád, és mégis olyan távol tőlem, akár a csillagok.

A második éles fájdalom késként fúródott az agyába. Olyan erős volt, hogy az egész teste megrázkódott. *Ne üvölts!*, szidta magát. *Nem ordíthatsz, ha Mihrimah ilyen közel van hozzád!*

A görcsök egymást követték, mindegyik fájdalmasabb volt az előzőnél. Kínok közt fetrengett a földön. Két karjával átfogta a fejét, mintha meg akarná óvni a roham halálos ütéseitől. Hogy ne üvöltsön, az ajkába és a nyelvébe harapott, és mindkettő vérezni kezdett. Teste minden sejtje fellázadt az elixír hiánya miatt. *Istenem! Szükségem van arra az elixírré. Kérlek, ezúttal jöjjön a küldönc, és adja oda az elixírt, különben meghalok!*

Ismét összegörnyedt, fejét beverte a csónak szélébe, de ezt a fájdalmat nem is érezte, hiszen eltörpült a testét, lelkét fogva tartó kínok mellett.

Bár a reggeli hidegtől és nyirkosságtól fáznia kellett volna, Alejandro egész teste tűzben égett. Miközben a homokban teste ide-oda vetődött, tudata utolsó morzsaival igyekezett térdre állni. Fejét és remegő karját a csillagok felé nyújtotta.

- Mihrimah!

A kiáltás egyszerre volt könyörgés, lázadás és szenvedés.

- Mihrimah!

Nem bírta tovább. A testét átjáró újabb görcstől Alejandro hétrét görnyedt a homokon.

A torkából feltörő üvöltés egy pillanatig ott lógott a tenger felett, majd visszhangzott a dombokról...

- Mihrimah!

## ÚJ SZERÁJ, SZULTÁNI HÁREM

**M**ióta távozott anyjától, Mihrimah viharfelhőkkel borított arccal bezárkózott a szobájába. Az udvarhölgyei még levegőt venni sem mertek, nehogy meghallja.

Napokkal később is csak Eszma bátorkodott benézni hozzá, mert az előszobából hallotta úrnője sírását, és a poharak, kancsók csörömpölését, melyeket Mihrimah a falhoz vágott.

- Szultánám?

Mihrimah elveszetten ráemelte a sírástól kivörösödött szemét, és intett

neki, hogy távozzon, jelezve, hogy senkit sem akar látni.

Mihrimah addig sírt, míg el nem apadt a könnye. Zokogása előbb a vállát rázó reszketéssé vált, majd mély sóhajokká szelődött. Párnája alól előhúzta a gyöngyökkel és smaragdokkal kirakott arany nyelű velencei tükkrét. Nem ismerte fel a tükörből rá néző lányt. *Ez én lennék?*, kérdezte magától. Haja kócos volt, szeme vörös, a szeme alatt pedig lila karikák éktelenkedtek. A feszes arcvonásai mintha teljesen elmosódtak volna. *Mintha néhány óra alatt megöregedtem volna*, gondolta. Nem tudta tovább nézni magát.

Odament a rácsos ablak előtti kerevethez és leült. Maga alá húzta a lábát. A tavaszi nap már készült lenyugodni, és arany fényével mosta a tengert. Az ég fehér felhőit vörösre, lilára, sötétkékre festette a nagy kékség felett.

Egy ideig semmire sem gondolva üres tekintettel bámult. A feje olyan üres volt, hogyha valaki bejött volna, és megkérdezte volna, mit lát odakint, nem tudott volna válaszolni.

Később észrevette, hogy a tenger eltűnt, és az ég tüze előbb kékké majd sötétséggé változott. Ha a távolban, a túlsó partok házaiban égő mécsesek tükröződő fénye nem játszott volna a víz felszínén, melyet gyenge szellő borzolt, az ember azt hitte volna, hogy az imént még aranyfényben fürdő

tenger helyét félelmetes üresség vette át.

Mihrimah felemelte a fejét. Csillagokat keresett, de nem látott egyet sem. A palota épületének teteje alól eleve csak egy tenyérnyi

eget látott, és azon az éjjel még az is eltűnt.

A szobája is sötétségbe temetkezett. Mihrimah továbbra sem mozdult. Észrevette, hogy a sötétség lassan kezdte porrá zúzni a lelkét rágó haragot és szomorúságot. Rájött, hogy sírással és könnyöggel semmire sem megy. Anyja eldöntötte, hogy férjhez adja, sőt, már a férjét is kiválasztotta, az apja pedig beleegyezett. Már nem volt mit tenni.

*Kell, hogy legyen valami kiút ebből a csapdából, mondta egy belső hang. Menj, beszélj a padisahhal, hiszen te vagy a szultán egyetlen napja és*

*holdja. Borulj a lába elé, és mondd meg, hogy nem akarsz férjednek azt, akit anyád kiszemelt számodra.*

Igaz, hogy a padisah parancsa már elhangzott, de az apja biztosan nem akarja, hogy szomorkodjon. *Biztosan rá tudom venni apámat, hogy visszavonja a parancsát,* bátorította magát.

De az is lehet, hogy apja dühbe gurulna, mert szemtelenségnek tartaná, hogy a lánya ellenkezik a szavával. *Nem csodálkoznék, ha azt mondaná, hogy nem elég, hogy Hizir Reisz számára hatvan gályát kérek, és így nő létemre beleavatkozom az államügyekbe, ráadásul még a férj sem tetszik, akit találtak nekem,* futott át Mihrimah agyán.

- Lehetetlen, hogy a hatvan gályát is kérjem, és azt is, hogy Musztafa helyére Szaruhánba Mehmed bátyámat nevezzék ki szandzsákbégnek, és mintha ez nem lenne elég, mindennek a tetejébe még azt is akarjam, hogy visszavonja a parancsát - dűnnyögte a sötétben.

A néma csendben az ajtó nyikorgása félelmetes robajnak tűnt Mihrimah számára. Felpattant ültéből.

- Ki az?

- Én vagyok, Eszma.

Az úrnője haragjától való félelem tükröződött a dada hangjában.

- Senkit sem akarok látni.

- Az ég szerelmére, szultánám! - mondta bizonytalanul a dada. - Én senki vagyok?

Hogy ezt kimondja, a lánynak mindent tekintetbe kellett vennie. Ahogy Mihrimah sorsa az apja pár szavától függött, úgy Eszma



jövője Mihrimáhétól. A szultánénak csak annyit kell mondania, hogy úzzék el a lányt, mert nem akarja, hogy mellette legyen.

Ez az aggódó, szomorú, megtört hang megremegtette a lelkét. Mihrimah emlékezett rá, hogy egy nap azt mondta a lánynak, hogy a lelki társa. *Anyámnak ott van Merzuka, nekem pedig Eszmám van.* Ám most nem akarta látni a lányt sem.

- Ha akarja, törje el a lábam, vágassa ki a nyelvem - motyogta Eszma de nem hagyom a szultánámat egyedül abban a sötétben.

Anélkül, hogy megvárta volna a választ, kinyitotta az ajtót. Előbb egy mécses remegő fénye szűrődött be a szobába. - Nem akarok egyetlen szót sem - motyogta Mihrimah háttal az ajtónak. Az ablaküvegen látta a szobába belépő Eszma tükörképét.

Eszma abban a pillanatban úgy nézett ki, mint egy tündérlány. Mihrimah megbánta, hogy azt gondolta, kémkedik az anyjának. *Ő az én jó tündérem. Vajon ő talál valami megoldást?*, töprengett. *Eszma okos lány, talán kitalál valamit, ha beszélek vele. És ketten okosabbak vagyunk.*

Ahogy Eszma meggyújtotta a polcokon lévő mécseseket, a szobában kicsit világosabb lett. Mihrimah látta az ablaküvegen, hogy dadája most a baloldali nagy lámpások felé indul. A négy lámpás legyőzte a szoba sötétségét, így

Eszma tükörképe az üvegen elhalványult. A tündérlány eltűnt, és helyette ott volt Eszma. Mihrimah érezte, hogy az iménti halvány reménye is kihunytt. *Ha nem találtam semmilyen megoldást, a dadám hogy találna?*

- Köszönöm, most már mehetsz, Eszma.

Bár a tükörképek eltűntek az üvegről, Mihrimah még mindig az ablakot bámulta, mintha egy olyan világ tárulna elé, amellyel képtelen betelni.

Eszma úgy tett, mintha nem hallotta volna a parancsot, és belesüllyedt a székébe. Mihrimah a lányra nézett.

- Nem hallottad? Azt mondtam, elmehetsz. Egyedül akarok maradni.

Bár leszidták, Eszma úgy hallotta Mihrimah hangjából, hogy a lány nem akarja igazán, hogy elmenjen, mert szüksége van valakire, akivel beszélhet.

- Nem azt mondta egyszer, szultánám, hogy a lelki társa vagyok? Ha így van, akkor önnel maradok. Még ha hóhérekre kerülök is, reggelig nem tágitok a szultánám mellől.

Mihrimah csak ekkor vette észre az Eszma arcán legördülő könnycseppeket.

- Mit tegyek, Eszma?

Válasz helyett a dada válla megrázkódott a sírástól.

Mihrimah kinyújtotta a kezét, és megsimogatta a dadája haját. - Olyan szerencsétlen vagyok. Nem akarok hozzámenni ahhoz a férfihoz - mondta.

Anélkül, hogy tudatában lett volna ennek, lecsúszott a székről. A két lány a könnyei mögül egymásra nézett. Megölelték egymást. A világ ura, Szulejmán szultán lánya, Mihrimah szultána és a dadusa egymás arcát áztatták a könnyeikkel. A szomorúság áthidalta a kettejük közt tátongó szakadékot.

- Lelki társam - súgta Mihrimah. - Most már a könnytestvérem is vagy.

Zokogásuk betöltötte a szobát.

Nem tudják, meddig maradtak így. Eszma volt, akinek előbb eszébe jutott a köztük lévő áthidalhatatlan különbség. Ki látott még olyat, hogy egy szolga átöleli a padisah lányát és az arcát simogatja? Ha valaki ezt megtudná, még a szultán lánya sem tudná megmenteni őt.

Lassan eltávolodott Mihrimáh-tól, aki rögtön megértette, miért. Ő is felállt és leült a székbe.

- Nem tudom, mit tegyek.

- Ó, szépséges szultánám - kezdte Eszma, de nyilvánvaló volt, hogy maga sem hitte, amit mond. - Várjon, és meglátjuk, mi lesz. Talán feleslegesen gyötri magát. Az anyja biztosan meggondolja magát, most, hogy megmondta neki, hogy nem akarja.

- Nem hinném. Már beszélt azzal a férfival, és apám is beleegyezett. Lehetséges, hogy még van visszaút?

A lány habozott. Nem volt szíve azt mondani, hogy nincs. - A padisah soha nem hagyná, hogy a szultánánk szomorkodjon. Ha beszélne velem.

- Én is erre gondoltam, de semmi remény - mondta Mihrimah zokogva.

Aznap, amikor a függöny mögül nézték a dívánt, apja azt mondta, hogy ha a padisah megszegi a szavát, az alattvalói nem fognak rá hallgatni. „Ezért a padisahnak mindent ezerszer át kell gondolnia, mielőtt kimondja. Mindenki azt hiszi, hogy az irányít, aki a trónon ül, ám ez nem igaz, szultána lányom. A hatalom az Oszmán Birodalomé. A padisah azt teszi, amit az állam érdeke kíván. A valódi hatalom az állam, a padisah csak eszköz.”

Mihrimah idézte dadájának apja szavait. - Egy olyan padisah, aki így gondolkodik, nem fogja visszavonni a szavát.

Ám Eszmának nem jutott más megoldás az eszébe ezen a halvány reményen kívül. Válasz helyett reménytelenül lehajtotta a fejét.

- Nem megyek hozzá ahhoz az emberhez, Eszma.

Eszma közelebb hajolt az úrnőjéhez: - Szultánám szerelmes lett? - sűgta. Valójában ilyen szavak nem hangozhattak volna el a padisah lánya és a dadája között. Ha a köztük lévő fal nem omlott volna le, amikor sírva átölelték egymást, Eszma sem merte volna ezt megkérdezni.

- Nem tudom - válaszolta Mihrimah, és a hangjában nyoma sem volt haragnak.

- Ő az, az a tengerész a hajóról?

Eszma azonnal megbánta, hogy megkérdezte. - Milyen ostoba vagyok - mondta szégyenlős mosollyal. - Hát persze, hogy ő az.

Mihrimah azonban nem felelhette, hogy ő az, hiszen nem volt benne biztos.

Vajon akkor is ugyanígy ellenkezett volna, ha az anyja azelőtt akarta volna férjhez adni, hogy meglátta az a matrózt? Nem tudta. Lehet, hogy egy tengerész miatt ellenkezik az anyjával és a padisah parancsával? *Ne légy ostoba!*, mondta magának azonnal. *Te nem Rüszttem elől menekülsz, hanem a házasság elől. Ha ahhoz a matrózhoz akarnának hozzáadni, talán azt sem akarnád. Valid be, félsz a szenvedélytől, amit a sátán álmaidban eléd tárt.*

Aznap este nem aludt. Eszma betartotta a szavát. Miközben Mihrimah a plafonra szegezett tekintettel feküdt az ágyban, a dadája az ajtóhoz ült, és az ébrenlét határán szunyókált. Mihrimah minden sóhajára felébredt, és odaszaladt, hogy megnézzé, akar-e valamit.

Mihrimah hirtelen döntött, és ezen maga is meglepődött. *Magamnak semmit sem kérek apámtól, ő fogja majd megadni azt nekem, amire vágyom: egy Rüsztlem nélküli, vagy még inkább, egy férj nélküli életet, gondolta.*

Az acél karom, amely a szívét szorongatta, amióta az esküvőről hallott, most egyszeribe engedett. *Hizir Reisznek kérek hatvan gályát az apámtól. Mehmed bátyámnak Szaruhán szandzsákot, Musztafának pedig egy olyan helyet, amely a pokol mélyére emlékeztet.*

Olyan lehetetlen dolgokat kívánt, melyek a világot kimozdítanák a sarkából, ám emlékezett anyja szavaira. Az okos nő nem áll neki, hogy a világot kimozdítsa a négy sarkából, hanem eléri, hogy ezt a férfi tegye meg helyette.

- Igen, anya - mondta, anélkül, hogy tudatában lett volna. - Ne becsüld le az eszemet!

Eszma, aki meghallotta úrnője hangját, azonnal mellette termett.

- Parancsol valamit, szultánám?

- Nem - válaszolta Mihrimah. *Csak azt akarom, hogy Szulejmán szultán kimozdítsa a világot a helyéről.*

**Mihrimah** másnap, és az azt követő napon sem hagyta el a szobáját. Hürrem mozgósította az összes udvarhölgyet, szolgálólányt a lakosztályában, de semmit sem tudott meg a lányáról. A harmadik estéig egyetlen hang sem hallatszott a szultán lányának lakosztályából.

Aztán a harmadik nap estéjén Mihrimah a dadájára nézett, aki a mécseseket és gyertyákat kezdte meggyújtani. A lány három napja egy pillanatra sem hagyta magára őt, és ha felsóhajtott, rögtön odasietett hozzá, és kedvesen megsimogatta a haját.

- Eszma.

- Parancsolj, szépséges szultánám.

- Hozd ide a balalajkám!

Bár a lány alig hitt a fülének, lelkesen ment a szekrényhez. *Szulejmán szultán és Hürrem hászeki lányának ilyennek kell lennie, gondolta magában. Nem szabad összeomlania, minden sorscsapás után fel kell állnia.*

Felkapta a balalajkát, és odaszaladt vele a díványhoz.

Mihrimah a mellkasa és a hasa közé támasztotta a hangszer háromszög alakú testét. Egy ideig mozdulatlanul ült, és elképzelte a végtelen mezőket, havas hegyeket, csobogó folyókat, és a seprűjeneszter nevű sárga virágokat, melyekről anyja mesélt.

Bal keze ujjait a balalajka hosszú nyakára helyezte, jobb kezével pedig a hangszer húrjait érintette.

Előbb a húrok remegésének halk harmóniája járta át lassan a szobát, majd ahogy Mihrimah a pengetővel erőteljesen a húrok közé csapott, eltűnt a szobát három napja átölelő sötét némaság. Helyét egy érzelmes melódia szívbemarkoló dallama vette át, mely a hallgatót idegen vidékekre, különös álmokba repítette. Mihrimah éneke imaként, könnyörgésként töltötte be az egész háremet.

*„Este lett, mindent elnyelt a sötétség  
Hiába gyúltak az égen csillagok  
Ha lenne egy kis fény ebben a sötét éjben  
Látszódnának a szememben a könnyek.”*

A dal bejárta a hárem minden folyosóját, bekúszott minden sarokba, és a lakosztályokban mindenki abbahagyta azt, amit csinált éppen.

Szulejmán szultán azonnal felismerte a lánya hangját. - Törökül énekel - dűnnyögte mosolyogva. Ez volt a legszebb hang Hürremé után, amit valaha hallott. De milyen bánatos, milyen keserves volt. Az apai szív megtelt szomorúsággal. Legszívesebben azon nyomban a lánya lakosztályába futott volna, hogy magához ölelje Mihrimáh-t, és azt mondja neki: „Hagyd abba ezt a dalt, és vidámabb nótát énekelj!” Ám nem szaladhatott, és nem mondhatta ezt a lányának, csupán sötét gondolatokba merülhetett lányát hallgatva. Vajon mi az, ami ennyire elszomorította Mihrimáh-t?

Hafsza szultána már nem tudott kikelni az ágyból. Amikor meghallotta Mihrimah hangját, kinyitotta a szemét. - Mi ez? Hürrem énekel? Már évek óta nem hallottuk ezt a hangot.

Az udvarhölgye segített neki felülni. - Az unokája énekel.

- Mihrimah?

A nő bólintott.

- Nyisd ki az ablakokat, hogy jobban halljam! Már el is felejtettük, hogy Mihrimah szultána hangja ilyen szép.

Kinyitották az ablakokat. Mihrimah hangja átölelte a nagymamáját. Az idős asszony lehunyt szemmel hallgatta. Az udvarhölgye megijedt egy pillanatra. Odahajolt úrnőjéhez, és ellenőrizte a légzését. Megnyugodott, amikor látta, hogy lélegzik, és ő is átadta magát ennek az érzelmes, szívszaggató, elbűvölő hangnak.

Az ének elérte Hürrem lakosztályának vastag ajtóit is. Hürrem hegyezte a fülét. Szeme könnybe lábadt. - Nyissatok ki mindent! - mondta az udvarhölgyeinek. - Nem halljátok, a lányunk épp kiönti a szívét.

Teljesítették a parancsát. Mihrimah éneke betöltötte a helyiséget.

*„Bárcsak reggel lenne  
Madarak telepednének ablakomba  
Látva állapotomat az orvos elmenne,  
És rózsákat sírna.”*

Merzuka felemelte a fejét, és Hürremre nézett. Hürrem sírt. - Akárcsak te - súgta Merzuka.

Hürrem bólintott. - Úgy, mint én. Ő is szenved. Reménytelen, és valószínűleg szerelmes - mondta, miközben könnyei záporozva hullottak. Nem bírta tovább. Odabújt a tatár lányhoz, és a vállára hajtotta a fejét. - Merzuka, ha velem történik valami, mentsd ki innen a lányomat! Vidd el a mezőinkre!

# A VELENCEI KÖVET, GRITTI PALOTÁJA

*Isztambul*

**Azok számára, akik kintről** látták a velencei követ, Gritti tengerre néző palotáját, azt gondolták, hogy üres. A magas, megfeketedett kövekből álló épület belesüllyedt a sötétségbe. Sőt, a palota utcára boruló éjnél is sötétebb árnyéka, az épület előtt kezükben fáklyákkal, gyertyákkal elvonulókat is rémülettel töltötte el. Pedig a palota harmadik emeletén lévő tökéletes szalonban a muránói üvegből készült páratlan csillárokból és arany gyertyatartókból áradó fénynek köszönhetően nappali világosság uralkodott.

A nagy szalonban, melynek falai vörös selyemszövetekkel és páratlan gobleinkkel voltak befedve, csak a kések, villák hangja hallatszott. A teremben minden vörös és aranysárga színben pompázott. Hogy a fény ne szűrődjön ki, az ablakokat vastag, fekete, földig érő drapériákkal fedték, melyeket kínai selyemfüggönyökkel díszítettek.

A helyiség közepén álló hosszú diófa asztal két oldalán sorakozó tizenkét magas támlájú szék hátának támasztott firenzei gobleinkből készített párnákhoz is a szalont uraló színeket használták. Gritti nagykövet mögött a falat teljes hosszában egy gyönyörű góbiéin kép borította. Az anyagba hímzett kép Jézust ábrázolta a tizenkét tanítványa körében az utolsó vacsorán. Minden olyan élethű volt, mintha a kép alakjai bármikor leléphettek volna a gobleinkről, hogy csatlakozzanak a diófa asztalnál ülőkhöz. Grittit nagyon bosszantotta, hogy a képpel éppen szemben ülő férfi egyetlen egyszer sem emelte fel a fejét, hogy ránézzen. Leonardo mester egyik segédje egy az egyben elkészítette az eredeti mű másolatát, erről készítették a gobleint. *Sóttlan firenzei*, morgott magában, és próbálta nem letörölni arcáról a mosolyt. *Nézd ezt az öntelt fickót! Mit képzelsz magáról? Arra vágsz fel, hogy a Medici család adott egy pápát a világnak? Már rég kinyuvadt. Kelemen trónján most egy Famese ül, Alessandro.*

Az éhes vendég, anélkül, hogy fejét felemelte volna, a boros pohara után nyúlt. Ahogy a bort ajkához emelte, egy pillanatig a

gyertyatartó poháron tükröződő fényének játékát figyelte.

Gritti fészkelődni kezdett a helyén. Mivel rájött, hogy a férfi ezt egyáltalán nem vette észre, feltűnőbben kezdett mocorogni. Hiába. A férfi levegőt sem véve folytatta az evés-ivást.

*A francba, mérgelődött Gritti. A Szentatya nem talált mást, aki a kereszt győzelme érdekében ügyködhetne? Ha ez az ember még egy-két hétig itt marad, bekortyolja az összes bort, ami a pincénkben van.*

Ahogy Gritti gondolatai a bor körül forogtak, eszébe jutott Ibrahim pasa. A nagyvezír, aki meglátogatta őt, ugyanígy egymás után döntötte le a pohár borokat, amivel kínálta. És amikor titokban egy láda Cervano bort küldött Szulejmán szultán szeretett pasájának a palotájába, Ibrahim majd kibújt a bőréből örömeiben, és három sirázi szőnyeggel viszonzta a szívességet. És amikor később Gritti palotájában koccintottak, a nagyvezír ezt mondta: - Kincset küldtél nekem, Gritti. Mintha rubin lenne minden cseppje.

- Egészségére, pasám!

- Mi az Oszmán Birodalom nagyvezíre vagyunk. Nem maradhatunk adósa egy velencei kalmárnak. Mondd, mit kívánsz cserébe?

Gritti alig tudta magát visszatartani, hogy ne azt válaszolja, hogy „Szulejmán életét”. - Ugyan már! - ingatta a fejét alázatosan. - A szőnyegeknek, melyeket ön adott nekem, méltóságos pasa, nincs párja a világon. Mi lehetne ennél értékesebb?

Az asztal másik végén ülő férfi a szorosán elfüggönyözött ablakok előtt ugrásra készen várakozó szolgákra nézett, mintha azt kérdezné, mire várnak még, miért nem töltenek bort a kiürült poharába. A szolgák odarohantak hozzá. Gritti az arany díszítésű pohárba folyó vörös nedű csobogását hallgatta. *Remélem, mérgezett*, dűnnyögte magában.

- Ideje lenne beszélünk.

- Ó - felelte a férfi -, én egyáltalán nem sietek.

*De én igen*, gondolta Gritti. *Mielőbb meg akarok szabadulni tőled.*

A vendég most rászegelte a tekintetét. Egy ideig forgatta a szájában lévő falatot, és közben a követ kövér arcát figyelte. *Hájas velencei fattyú*, gondolta. *Utálsz, mi? Azt hitted, elájulok majd tőled? A velenceiek még az anyjukat is eladnák pénzért. Csak Isten tudja,*



*mit adtál el Szulejmánnak, hogy ilyen gazdagságon háborítatlanul trónolhatsz!*

Gritti megvárta, míg a férfi lenyelte a szájában lévő falatot. - Bizonyára fontos dologról lehet szó, ha a Szentatya egy ilyen nemes lovagot küldött Konstantinápolyba.

A férfi, miután lenyelte a falatot, kortyolt egyet a borából, és mintha meg sem hallotta volna, amit Gritti ACmondott, sziszegve megkérdezte: - Mondja csak, mi újság a szerájban? Mivel foglalkozik Szulejmán mostanában?

- Újabb háborúra készül.

- Mit mondott?

A vendég nem várt ilyen kendőzetlen választ. Gritti vigyorogva figyelte, hogy meglepetésében és izgalmában magára öntötte a bort, ahogy a poharat a szájához emelte. Amikor látta, hogy az ember a mellén lévő értékes csipkére ömlött vörösbort a kezével igyekszik letisztítani, tettetett szomorúsággal megjegyezte: - Ajaj, tartok tőle, hogy foltot hagy.

- Hagyd már azt a foltot! - förmedt rá durván a férfi. - Miféle háború? Ki ellen?

Gritti vállat vont. - Nem tudom. Ezt csak két ember tudja.

- Ki az a két ember?

A velencei követ észrevette, hogy a férfi kijött a sodrából, és ez nagy boldogsággal töltötte el. Finoman megrázta az előtte üresen álló poharát. A szolgák ezúttal hozzá szaladtak, és bort töltöttek a poharába. Gritti hihetetlen élvezettel figyelte, ahogy megtelik a pohara. Ivott egy kortyot. A savanykás ízű nedűt megforgatta a szájában. Aztán kortyolt még egyet, lerakta az asztalra a poharát, és a dühös férfira nézett. - Szulejmán szultán és a nagyvezíre, természetesen.

- Jó a kapcsolatod a nagyvezírral? Ki tudsz valamit húzni belőle?

- Meg kell értenie, hogy ez nagyon nehéz és veszélyes dolog.

- Azt hallottam, hogy az ember odavan a pénzért - mondta a vendég. - Talán egy erszény kinyitná a száját.

- A nagyvezír pasa szája szorosan be van csukva, néhány pénzes zacskóval nem lehet kinyitni. Ráadásul olyan gazdag, hogy nem kíván meg néhány erszényt.

- Nincs olyan ember, signore Gritti, akit nem lehet szóra bírni, csak tudni kell hogyan és mivel. Nő, bor, mesteri műveletek, biztosan hallott már ezekről. Nem kérdezte, hogy a padisah mivel van elfoglalva mostanában?

- A szerelemmel. A szultán a szerelemmel foglalkozik.

*A fene egye meg!*, átkozódott magában a vendég. *Még a bor is megkeseredett a számban.* - Egy pillanat, az imént azt mondtad, hogy háborúra készül.

- Így is van - vigyorgott Gritti. - Szulejmán már csak ilyen. Szeretkezik és háborúzik.

- Miféle szerelemről van szó? Új kegyencnője van? Azt már jelentették, hogy az orosz nőt elvette. Az a nő állítólag egyfolytában csak szül.

*Ostoba*, nevetett magában Gritti. - Jelenleg a világ leghatalmasabb asszonya Hürrem. A padisahot zsinóron rángatja. És úgy vélem, az a nő nem fogja beérni ennyivel.

- Mit akarhat még? Most már Szulejmán felesége.

Gritti felnevetett. - Természetesen Szulejmán trónját.

- Itt a nők is lehetnek uralkodók?

- Nem magának akarja a trónt, hanem a fiának. Mint azt bizonyára ön is tudja, jelenleg a trónörökös herceg a padisah első kegyencnőjétől született legidősebb fia. Hürrem pedig azért küzd, hogy a saját fiát juttassa a trónra. És ehhez először is az én kedves barátomat, Ibrahim pasát kell megsemmisítenie.

A firenzei egy pillanattal elgondolkodva nézett a boros poharára,

- Ráadásul a nőnek most akadt egy nagyon erős szövetségese is.

- Kicsoda?

- Egy ugyanolyan szép, és talán még nála is okosabb szövetségese. A neve Mihrimah.

- Tüdöm. A lánya. Már így megnőtt?

Gritti bólintott. - Nem láttam, de a nagyvezír, Ibrahim pasa elmondása szerint Mihrimah még az anyjánál is szebb. És az apja teljesen odavan érte. Ibrahim úgy gondolja, hogy a szultán még az állam ügyeibe is beavatja a lányát. A múltkor még a flottához is elküldte Mihrimah-t egy látogatásra.

- A flottához?

- Remélem, hallott róla, hogy Barbarossát, aki elől a mi admirálisunk, Andrea Doria megfutamodott, a szultán Isztambulba hívta. Mihrimah felkereste Barbarossa zászlóshajóját. Ez rendkívüli dolog, mármint, hogy a padisah lánya több száz katona közé menjen. Hihetetlen. Az Oszmán Birodalom is változik.

- Hány éves ez a lány, Signore Gritti?

- Tizenöt. Ibrahim elmondása szerint Hürrem neki mondja azokat a dolgokat, melyeket a szultánnal meg akar csináltatni.

A vendég egy Gritti számára teljesen váratlan pillanatban felállt. *Ostoba, velencei. Sokat segítettél nekem. Most már van célpontja a Kobrának.*

- Remélem, biztosította számomra, amiket kértem - mondta, miközben elindult az ajtó felé.

A velencei követ kövér teste miatt kicsit nehezen állt fel. - Két fekete ló. Egy fekete kocsi. Néma kocsis. Igen, a hátsó kijáratnál. Ne gyűjtsa meg a fáklyákat, az oszmán járőrök észrevehetik.

- Az lenne az utolsó őrzületük, Signore Gritti.

A vendég hirtelen félelmetes kacajt hallatott, és kiment.

# ÚJ SZERÁJ, HÁREM

*Ugyanazon az estén*

**A**mikor Mihrimah meghallotta a sikolyt, épp az egyik rémálomból a másikba esett.

- Fussatok! - kiabált egy női hang.

Egy pillanatra azt hitte, hogy a kiáltás álmában hangzott el, de agya egy tiszta része tudta, hogy a kiáltás nem az álmához tartozik.

- Szaladjatok!

Aztán egyre többen kiabáltak.

Hogy összeszedje magát, lehunyta a szemét.

Az ajtajáig hallatszó futólépések hangjához ezúttal a szolgálólányok kiáltozása társult.

- Szaladjatok!

Egy nő egyfolytában azt kiáltozta, hogy: - Jaj, ne, Istenem!

Mihrimah ismét kinyitotta a szemét és körülnézett. Eszma nem volt ott.

A kiáltozások és futkosó léptek zaja elérte a külső udvart.

- Szóljatok a bosztandzsiknak! - figyelmeztetett valaki.

- Istenem, megölték?

Mihrimah hirtelen felült az ágyában. *Megölték?* Mit jelentsen ez? Kit öltek meg? Eszébe jutottak anyja szavai. „Az ámulás már a küszöbön áll. Vagy mi élünk, vagy ők.”

Pánikba esett. Az ajtó túloldaláról aggódó hangokat hallott.

- Szultánám!

Eszma volt az.

Mihrimah odaszaladt az ajtóhoz, kinyitotta. A dadája levegő után kapkodott.

- Úrnőm, szaladjon!

A lány kendője lecsúszott a fejéről, és a haja kócosán a vállára omlott. Miközben igyekezett levegőhöz jutni, Mihrimah egyre inkább kétségbe esett. - Eszma, mi folyik itt? Mi ez az ordítózás?

A lány csak annyit tudott mondani, miközben a kezét a szívére szorította, hogy: - Mehmed...

- Mehmed?

*Nehogy az legyen, amire gondolok, Istenem!*

- Melyik Mehmed? Mondd már, dadus!

- Mehmed szultán - dadogta Eszma.

- Istenem, a bátyám?

A dada bólintott.

- Lehetetlen!

Mihrimah nem bírta tovább. Nem törődve azzal, hogy csak egy vékony hálóing volt rajta, az ajtóhoz rohant. Az egyik udvarhölgye gyorsan terített valamit a vállára.

- Mi történt Mehmeddel? - kiabálta, ahogy kirohant a folyosóra. - Mondjon már valaki valamit!

A folyosón a pánik folytatódott. A kardcsörgésből nyilvánvalóvá vált, hogy a bosztandzsik bejöttek a hárembe. - Húzódjatok félre! - viharzott el mellette a bosztandzsibasi, akit egy csapat dárdás követett.

Mihrimah sebesen szaladt tovább, miközben megkérdezte a vele lépést tartatni igyekvő Eszmától: - Mi történt? A bátyámmal történt valami rossz?

- Nem tudom pontosan - válaszolt a lány két lélegzetvétel között. - Egy kiáltásra ébredtem. Valaki azt kiabálta a folyosón, hogy fussunk. Felpattantam. Aztán azt hallottam, hogy „Merénylet Mehmed szultán ellen!”

- Jaj!

*Küzdj csak a matrózoddal szerelmes álmaidban, Mihrimah, szidta magát. Látod, mi történt? Anyádnak igaza lett. Az árulás először a bátyádra sújtott le. Most kin van a sor? Az anyádon? A többi testvéreden? Vagy az apádon?*

Tudta, hogy sír, alig látott a könnyei miatt. *Esküszöm, ezután az lesz, amit mondasz!*

**Mehmed herceg lakosztálya előtt nagy** volt a tolongás. Amikor meglátták Szulejmán szultán egyetlen lányát kendő és rendes ruha nélkül szaladni, az emberek egymást lökdösve félrehúzódtak, és utat nyitottak neki.

Mihrimah nem emlékezett rá, hogyan jutott át az első két szobán, amelyet megtöltöttek bátyja szolgálói. Mehmed herceg szobájának ajtaja sarkig nyitva állt. Ahogy közeledett, érezte, hogy a félelemtől

és a pániktól lelassul. A vállak mögül először az anyját látta meg. Hürrem falfehér volt.

A kendője lerepült a fejről, lángoló vörös haja a vállára omlott. Mihrimah még sosem látta ilyen állapotban. Hürrem olyan volt, mint egy hüvelyéből kivont tör. Ha abban a pillanatban ott lettek volna az ellenségei, a tekintetével vájta volna ki a szívüket. Az arcán nem félelem vagy szomorúság ült, sokkal inkább egy sarokba szorított macska ragadozó ábrázata, amely mindenre képes a menekülés érdekében.

Miközben ő igyekezett átfurakodni az ajtó előtt cövekelők között, anyja a felbolydulás irányába nézett. Tekintetük találkozott. Hürrem lánya tekintetéből kiolvasta a döntését. *Végre megértetted, gondolta. Anasztázia Alekszandra Liszovszka lánya, Mihrimah szultána kivonta a kardját, és elfoglalta a helyét anyja mellett.*

Amikor Mihrimah a jobboldali nagy ablak előtt meglátta a bátyját, Mehmed herceget, nem tudta mit tegyen. Hirtelenjében el sem tudta hinni. Bátyja, akiről azt hitte, hogy megölték, bár az arca falfehér volt, épnek és egészségesnek tűnt. Az udvari főorvos és a segítői körülvették. Mihrimah szívében sok érzelmek kavargóit egyszerre: rettegés, harag, félelem, bosszúszomj, hála, és öröm.

Egyenesen Hürremhez szaladt. Az anyja átölelte.

Hürrem nem mondott semmit. Lassan eltolta magától a lányát, de a kezét nem engedte el, hanem odahúzta Mihrimah-t bátyja feldúlt ágyához.

- Nézd!

Mihrimah az atlasz takaróra és a selyem ágyneműre nézett. Nem látott semmit. A szeme sarkából látta, hogy anyja lángokat szóró tekintete a földre irányul. Lehajtotta a fejét, és ő is meglátta.

Egy skorpió!

Egy hatalmas, tenyérszerű fekete skorpió!

Mihrimah megborzongott.

- Mehmed - súgta az anyja - felébredt, mert valami motoszkálást érzett a párnáján. Ahogy meglátta a felé araszoló skorpiót, kiugrott az ágyból az ellenkező oldalra. Ha egy kicsit is késlekedik...

- Allah könyörületes volt velünk - mondta Mihrimah, és újra átölelte az anyját.

- Mondd, lányom, ki küldte a halált a hercegünk ágyába?

Mihrimah elhúzta lassan a fejét anyjától. - Valaki, akinek a feje még biztonságban van a nyakán, anya - válaszolta. - De egy napon mindenképpen lehull. Esküszöm, anya, le fog hullani a feje!

**Szulejmán szultán haragja** egy hétig nem csillapodott. Az egész szeráj hallotta, ahogy kedves nagyvezérének, Makbul Ibrahimnak azt üvölti: - Nem megmondtuk neked, aga! Szelim fia, Szulejmán nem fél a haláltól, de ha a gyerekeinkkel vagy az asszonyunkkal történik valami, akkor egy életért cserébe ezret veszünk el! Nem megmondtuk?!

Ibrahim pasa sápadtan, némán állt a padisah előtt, mint aki a hóhér érkezésére vár.

- Nem megmondtuk, aga?
- Megmondta, felség - válaszolta halkan Ibrahim.
- Akkor hogy történhetett ez? Mit gondolsz, mi lesz azzal, aki semmibe veszi a szavunkat? A helyén marad a feje?

Mihrimah, aki tanúja volt a jelenetnek, látta, hogyan önti el a vér a pasa arcát. A nagyvezír előbb lila lett, majd elsárgult, mint a levelek, és végül falfehérré vált. - Egy hajszálon függ az életünk, szultánom.

- Ibrahim! - üvöltötte a szultán.

*Van-e akárcsak egy ember is itt, akinek ezt az üvöltést hallva nem rogyik meg a térdé?*, töprengett Mihrimah. Lehajtott fejjel észrevétlenül körbenézett. Egy ember akadt, méghozzá az anyja, Hürrem. Mozdulatlanul állt, de Mihrimah a szeméből kiolvasta, mire gondol, mit érez. Az anyja repesett örömeiben. Biztosan arra gondolt, hogy a horvát disznó számára közeleg a vég, hogy kiesett a szultán kegyeiből, és közel a pillanat, amikor a feje is lehull.

- Nekem nem a te fejed kell, aga, hanem annak az elvetemültnek a feje, aki ezt tette. Ki állította ezt a csapdát? Melyik gazfickó tört a fiam életére? Ki rejtőzik mögötte? Nekem ez kell, ezt akarom tudni. Találd meg ezekre a kérdésekre a válaszokat, a bűnösök nyerjék el méltó büntetésüket, vagy ölesd meg azokat, akik nem akadályozták meg, hogy az árulók a háremünkben garázdálkodjanak!

Nem találták meg azt, aki a skorpiót Mehmed herceg ágyába dugta, tehát az sem derült ki, hogy ki állt a háttérben. Ám Mihrimah mindenhol azt terjesztette, hogy az küldött gyilkost a fivérére, aki a legtöbb hasznot húzná bátyja halálából. Teljesen nyilvánvaló volt,

kire céloz: a trónörökös hercegre és az anyjára. És persze Ibrahim pasára. A defterdár Iszkender cselebi és Ibrahim pasa közötti gyűlölet már teljesen nyilvánvalóvá vált mindenki számára. Iszkender cselebi egy nap így szólt a szultáni divánban, miközben tudta, hogy az uralkodó a függöny mögül hallgatja: - Az áruló köztünk van.

Nem törődve a többi vezír morgolódásával, tovább kiabált: - Akármit is mondtok, így van, máskülönben az árulás nem érhetett volna el a herceg ágyáig.

- De cselebi! Micsoda beszéd ez? Mindannyiunkat meggyanúsítasz? - kérdezte egy Ibrahim pasát támogató vezír.

- Igen - válaszolta Iszkender cselebi magabiztosan, akinek seregnyi katonája volt, akik kész voltak feláldozni magukat urukért. - Igen, gyanúsítalak - emelte ujját fenyegetően a vezírek felé. - Az árulás foltja ott van mindannyiunkon. Meg kell találnunk az árulót.

Ám nem találták sem a merénylőt, sem az őt felbujtó árulót. Ezért a bosztandzsibasit és az aznap éjjel a háremben szolgálatot teljesítő öröket vették elő. Senki sem számolta, hány fej hullt a porba. Minden reggel újabb és újabb fejeket hajítottak a palota fala elé. Amíg folytak a kihallgatások, a palotában szolgálók imádkoztak, hogy ők megmeneküljenek.

A támadásnak más következménye is volt. Ibrahim pasa hírneve és a padisahra gyakorolt befolyása csorbát szenvedett, ugyanakkor Iszkender pasa megbecsülése nőtt. Bár senki sem merte kimondani, de mindenki fejében az járt, hogy a merénylet hátterében vajon tényleg Musztafa trónörökös herceg és az anyja álltak-e.

*A halál jéghideg leheletétől megjött az eszem*, gondolta Mihrimah. Meghozta a döntését: *Nekik kell meghalniuk, és mi fogunk élni!* Megkérte Merzukát, hogy mondja meg anyjának, kész arra, hogy apjával megbeszélje a felmerült kérdéseket.

**Bár a lánya kérte**, hogy találkozzanak, de Szulejmán szultán is fel akarta már keresni Mihrimáh-t. Amint megszabadult a Meh- med herceg ellen elkövetett merénylet okozta felindulástól, azonnal beszélni akart a lányával. Érezte, hogy erre nagy szüksége van. Amikor a hászodabasi közölte vele, hogy a lánya szeretné meglátogatni és kezet csókolni neki, így szólt: - Nekünk is van egy jó



hírünk számára. Megyünk és elmondjuk neki a jó hírt, kicsit gyönyörködünk szép arcában, hogy lelkünk békére leljen, és kissé felviduljunk.

Mihrimah egyrészt nagyon örült, hogy apja azonnal felkeresi, másrészt próbálta a talányos üzenetet megfejteni. Vajon miféle jó híre van a padisahnak? Csak nem azért jön, hogy elújságolja, hamarosan hozzáadja a sánta Rüszttemhez? Mihrimah nem tudta, hogy fogja a száját tartani, ha ezt hallja. Az illem és a szokás azt diktálná, hogy meghajoljon, és azt felelje, „Ahogy jónak látja”, de mi lenne, ha ellenkezne, mint ahogy azt az anyjával tette?

Még egyszer átgondolta a döntését. Most már olyan biztos volt benne, mint a saját nevében, hogy a skorpiótámadás mögött Musztafa herceg és az anyja, Gülbahar álltak. Ki más rakathatott volna Mehmed bátyja ágyába egy skorpiót, melynek olyan erős a mérge, hogy egyetlen szúrása is halálos?

Csak olyasvalaki, akinek elér a keze a szerájig.

Szóval Musztafa titokban mozgásba lendült, hogy lehetséges vetélytársait eltávolítsa az útból. Az elsődleges célpont Mehmed volt. Szelim és Bajezid lesznek a következők. Aztán Dzsihangir. Szegény Dzsihangir! Mihrimah előtt megjelent sápadt arcú kistestvére. Dzsihangir beteges, gyenge, és kicsit púpos volt, ugyanakkor szép, ártatlan arcú, és a szeme tele volt élettél. Hogy akarná őt megölni bárki is?

Nem tudta lecsillapítani a lelkében dúló haragot. - Legyetek átkozottak! - dünnyögte. - Kívánom, hogy mielőbb a halottmosó asztalon feküdj, Gülbahar! És a fiad, Musztafa is ott heverjen melletted!

Mihrimah ezután önmagát vádolta, amiért nem hitt az anyjának. Miközben ő a saját szerelmi bánatával volt elfoglalva, az áruló halál felébredt álmából, és véres kezét Mehmed ágyáig nyújtotta.

Mihrimah elgondolkodott azon is, hogy bátyja hogyan menekülhetett meg a halál küszöbéről. Mintha valaki a fülébe súgta volna, hogy „ébredj, Mehmed! A halál itt van a közeledben.” Biztos így volt, hiszen egy skorpió olyan halk, hogy neszezése nem ébresztene fel egy mélyen alvót.

Egy pillanatra félelmetes gyanúja támadt.

Rüsztem nem Dijarbakir kormányzója? Úgy hallotta, hogy arrafelé hatalmas skorpiók élnek.

Istenem!

*Nem!*, tiltakozott azonnal. *Az lehetetlen.*

Elűzte fejéből a gondolatot. Szégyellte magát, amiért, ha csak egy pillanatra is, de felmerült benne a gyanú, hogy anyja annak érdekében, hogy a padisahot a Gülbahar-Musztafa-Ibrahim pasa szövetség ellen haragítsa, továbbá elhitesse az uralkodóval, hogy tényleg a halál torkában van, és rávegye arra, hogy beleegyezzen Mihrimah és Rüsztem házasságába, megrendezett egy ilyen merényletet.

*Szégyelld magad, Mihrimah!*, szidta magát. *Anyád azért küzd, hogy életben tartson titeket, te meg képes vagy... Anyádnak igaza van. Fogadd el végre, hogy ők az ellenségeid! Az árulás felütötte fejét. Jobb, ha gyorsabbak vagyunk nála, és még csírájában elfojtjuk.*

Eszébe jutott, mit mondott a dadájának, miután anyja azon az estén, amikor Mihrimah betöltötte a kilencet, elmesélte neki az életét, beszámolt neki mindenről, ami történt vele, az átélt szenvedésekről, a pofonokról, melyeket rabnőként kapott. „*Apámért rajongok. De anyámat szeretem, és nem hagyom magára, amíg él.*”

*Jól gondold át, Mihrimah, mit fogsz apádnak mondani! Égesd fel az árulók fészket, és szabadítsd meg magadat Rüsztemtől!*

Megállt egy pillanatra. Végiggondolta, mi mindent kell kérnie apjától. Egy: Küldje Mehmed herceget Szaruhánba, Musztafát pedig a pokolnál is messzebbre. Kettő: Hizir Reisznek hatvan gályát. Három...

Nincs három. Megának nem kér semmit a paisahtól. *Okos lány vagyok*, gondolta. *Apámnak magától kell belátnia, hogy nem adhat Rüsztem pasához.*

Gondolataiból futkosás zaja térítette magához. - Jön a padisah - kiabálták körülötte.

Mihrimah felállt. Arcára a legfényesebb mosolyát ültette, és kissé jobbra hajtotta a fejét. Miután a tükörben sokáig tanulmányozta magát, felfedezte, hogy ez a testtartás állt neki a legjobban. Az ajtóval szemben megállt, karját összefonta maga előtt, és várta az apját.

# BALAT ÉS FENER KÖZTI ÚT, ARANYSZARV-ÖBÖL

*Ugyanazon az éjjel*

**Alejandro még mindig reszketett.** A rohamok között hosszabbak lettek a szünetek, de a hatásuk hosszan tartott. Ahogy túl volt az első sokkon és görcsökön, teste még egész nap remegett. Az éjszakai roham utórezgései még nem múltak el.

A tengerészlaktanyát körülvevő falon lehajolva haladt előre. A nagy eperféig akart eljutni. Ha odáig elér, anélkül, hogy valaki meglátná, az ágak levelei között könnyen ki tud kúszni.

Egy macska ügyességével és nesztelenségével haladt. Nem szabad, hogy a tágas kertben álló főépület ajtaja két oldalán égő fáklyák fénye rávetüljön. A fény valójában nem ért el a falig, de egy figyelmes őr könnyen észreveheti.

Ahogy közeledett a fényoszlophoz, rálapult a falra. Imádkozott, hogy ne essenek kődarabok le a falról, és úgy kúszott, mint egy gyík. Két percig csak a szívdobogását hallgatta. Aztán lassan felegyenesedett, és megint macskalépésekkel futott az eperfa felé.

Megragadta az egyik falra lógó ágat. Ellenőrizte, hogy elbírja-e, aztán szorosan belekapaszkodott, és a semmibe vetette magát. Az ág nem tört le. Egy pillanatig himbálózott rajta, majd az ágon a törzs irányába kezdett mászni. Mielőbb el kell érnie, mert érezte, hogy fogy az ereje, istenem, könyörgött, *ma este küldd el nekem az elixíremet!*

Nem törődött vele, hogy a környező ágak lehorzsolják az arcát, karját, lábát. Lábával tapogatózva talált maga alatt egy vastagabb ágat, ezért a kezével elengedte a felsőt.

Egy perc múlva már lent is volt Alejandro. Azonnal átment az út másik oldalára, hogy ne kelljen elhaladnia a laktanya bejáratánál ácsorgó őrök előtt. Tőle jobbra a tenger hullámzásának moraját hallotta. Előtte, a távolban a homokban két összeeszkábált kocsmá állt. A szél egy dal hangját hozta hozzá. Néhány férfi duruzsolását

hallotta, akik rogyadozó asztaloknál ültek. Gyorsan elhaladt a kimérések előtt.

*Most már nincs megállás, parancsolta magának. Szükséged van az elixírré. Méghozzá azonnal. Imádkozz, hogy a férfi, akivel találkozol, elhozza!*

Alejandro szinte hallotta, amint minden sejtje az elixír után kiált. Minél előbb hozzá kell jutnia a kövér pap titkos italához. A fájdalmainak, rémálmainak csak így vethet véget.

A Genovai-toronynál azt mondta a férfi, akivel találkozott, hogy Bálát felől haladjon Fener felé.

- Mikor?

- Az esti ima után.

Az esti ima ideje még nem jött el.

Vajon mit csinál most a padisah lánya? Alejandro elmélázott.

*Menj!*, kiáltott rá az agya, ő pedig gyalogolt tovább. Ám Mihrimah nem ment ki a fejéből. A nevét már vagy ezerszer is elismételte magában, amióta találkoztak.

*Még hogy Mihrimah!*, gúnyolta egy belső hang. *Mégis mit mondanál neki, ha a nevedet kérdezné? Alaijei Iszmail? Vagy Kasztüiai Alejandro?*

*Mindenem hamis*, dűnnyögött magában. *Az életem, az anyám, az apám, még a nevem is. Mit mondanék, ha megkérdezné a nevemet?*

Igyekezett elűzni a gondolatait, de mindhiába. *Ostoba!*, próbálta észhez téríteni magát. *Az a lány az ellenséged lánya. A néped, a vallásod ellenségének a lánya. Egy szultán lánya. Hát te, ki vagy? Egy álmatróz. Egy kém. Egy merénylő. A Szentatya kivont tőre. Ráadásul nem is fogod soha többet látni. Felejtsd el azokat a szemeket, azt a valószerűtlen mosolyt, és annak az aprócska kéznek a melegségét!*

Határozottabb, gyorsabb léptekkel folytatta az útját. *De olyan szép!*, sóhajtotta. *Hagyd már!*, szidta le magát. *Még ha szép is, és rád is nézett, egy olyan mezítlábasba, mint te, nem fog beleszeretni. Hagyd abba! Neked az elixír kell. Hát rohanj érte!*

Alejandro észrevette, hogy valóban futni kezdett. Ahogy hátranézett, megborzongott. Szulejmán szultán palotájának falai ott magasodtak a sötétségben. A falakon túl a fák között kivilágított épületek látszottak.

*Mihrimah ott van a falak mögött,* mondta a belső hang.

Alejandro folytatta a futást. Gyorsabban, egyre gyorsabban. Szaladt, míg el nem fogyott a lélegzete. Aztán ahogy felhangzott az esti ezán szívrengető harmóniája, ő a földre rogyott.

Itt az idő. Eljött a tengerpartról, és visszament az útra. Meglepődött, hogy a léptei semmilyen hangot nem keltettek a kőúton. Árnyéka sem volt. Ha nem lett volna az út túloldalán álló házak fénye, a sötétben teljesen elveszettnek érezte volna magát. *Minden olyan sötét, mint a lelkem,* gondolta.

Megállt, amikor valami hangot hallott. Továbbment, de a válla fölött hátranézett. Csak sötét űrt látott, de még mindig hallotta a hangot, most már közelebbről.

Hirtelen ráébredt, hogy patkódobogást, és valami guruló dolog nyikorgását hallja.

A hangokat egyre közelebbről hallotta. *Jön,* gondolta Alejandro. *Istenem, jön az elixírem. Vége lesz a kínjaimnak.*

Sűrűn hátranézett, ahogy haladt tovább. A sötétségből egyszeriben felbukkant egy két ló vontatta hintó. Látta, hogy a kocsis karja a levegőbe emelkedett, majd hallotta az ostor csattanását.

Két ló egy fekete kocsit húzott nehéz léptekkel. Alejandro már hallotta az állatok fújtatását is.

Félrehúzódott.

A patkódobogás egyre közelebbről hallatszott. Ahogy Alejandro balra fordította a fejét, meglátta maga mellett a hintó fényes, fekete árnyékát.

- Ugorj fel! - mondta egy hang. Alejandro úgy tett, ahogy a hang parancsolta.

A fekete hintó anélkül, hogy megállt volna, folytatta az útját.

**A** koromsötét ellenére Alejandro felismerte a köpenyébe burkolózó férfit.

- Te?

Az árny megmoccant. Alejandro hallotta a lélegzését.

- Szóval te vagy az! Felismertelek.

- És örülsz, hogy engem látsz, Kobra?

Alejandro meg akarta kérdezni tőle, hogy hol késlekedett, de aztán meggondolta magát. Csak egyetlen dolog járt a fejében, egyetlen

dologra vágyott minden sejtjében. Már kibírhatatlanná vált a hiánya.

- Elhoztad?

- Mit?

- Az elixírt.

- Pszt! Ne üvölts! - teremtette le az árnyék.

- Add ide az elixíremet! Nem bírom tovább.

- Előbb a munka - mondta a férfi gúnyosan. - Mit művelsz itt, Kobra? Meséld el!

- A fenébe! Add ide az elixíremet! Fájdalmaim vannak. Rémálmok gyötörnek. Szükségem van rá. Kérlek, add ide! Ugye elhoztad? Ugye a pap odaadta neked? Azt mondta, küldi. Megígérte.

Az árnyék visszalökte a helyére Alejandrót, aki megmarkolta a köpenye gallérját az imént.

- Előbb beszéljünk! Mondd el nekem, amit tudni akarok! - mondta, és közelebb húzódott Alejandrohoz. A fejéről a vállára csúszott a kámzsája, és Giuliano Ottaniano de Medici arca előbukkant. - Előbb te add meg nekem, Kobra, ami kell! Ha tetszik, amit mondasz, megkapkod, amit akarsz.

A férfi hangja éles volt, mint a kés. - És nehogy hangos legyél! Gyerünk, mesélj!

Alejandro felgyülemelő haragja ellenére mindent elmesélt attól a naptól kezdve, hogy gályarabként felszállt a kereskedő hajóra. Elmondta, hogyan támadtak kalózok a hajóra, hogyan szabadult ki, hogyan hozták Isztambulba. Mindent elmesélt, ami a tengerészlaktanyában történt. A rohamait, mindent. Egy dolog kivételével. Mihrimáh-ról egyetlen szót sem ejtett. Az utolsó mondatokat kétségbeesve ejtette ki.

- Nem bírom tovább - nyögte.

- Láttak, amikor rád tört a roham?

- Nem tudtam eltitkolni. Nem lehet tudni, mikor jön, ezért nem tudok elrejtőzni.

- Mit mondtak?

- Azt mondtam nekik, hogy a spanyol börtönben elszenvedett kínzások után lettem ilyen.

- Brávó.

- Azt hiszik, hogy epilepsziás vagyok.

A férfi nem szólt.

De valószínűleg letettek arról, hogy hajóra küldjenek - tette hozzá Alejandro sietve. - Nem mondták a szemembe, de biztosan így van. Különben nem hagynának ennyi ideig a dokkban. Gyerünk, add ide azt az átkozott elixírt! Lassan megőrülök...

- Hagyd ezt abba! - szidta le Medici. - Ennyi az egész? Hónapokig csak ettél, ittál és aludtál itt? A feladatodat nem végezted el?

Alejandro egy pillanatig arra gondolt, hogy torkon ragadja a férfit. Öld meg a fickót, vedd el az elixírt, és menj utadra!

- Mi volt az első feladatod, Kobra? Már elfelejtetted?

- Bejutni a szerájba. Add ide az elixírt!

- Azt mondd, hogy azután mit kell tenned!

- Megsemmisíteni a megadott célpontot.

- Igen. És te mit csináltál? Közeli kapcsolatba tudtál már valakivel kerülni? Mondd csak!

*Nincs más megoldás*, mondta Alejandro magának. Szomjazott ennek a kecskeszakállú fickónak a halálára. *Nincs más esélyem, csak ha megölöm, és megszerzem az elixírt.* Azon kezdte törni a fejét, hogyan tudná megölni Medicit anélkül, hogy a kocsis észrevenné. - Nem is kellett nagyon törnöd magad, hiszen az ellenség lánya szinte elment hozzád.

Alejandro érezte, hogy lefagy. Hát ezt meg honnan tudja?

- Láttad őt, Alejandro? Láttad Mihrimah szultánét?

A sötétség ellenére lehetetlen volt nem észrevenni a férfi szemében viliódzó szikrákat.

- A lány felment Barbarossa hajójára, ugye? Tudsz róla?

Alejandro bólintott.

- Honnan tudod?

- Tudom, mert ott voltam.

Medici arcán mintha öröm tükröződött volna.

- Mit hallok? Brávó, Kobra. Az ellenség lánya is látott téged?

Alejandro ismét bólintott.

- Azt mondják, szép. Igaz ez? Tényleg olyan szép?

- Igen - suttogta Alejandro. Felidézte a lány haját, mosolyát és kék széniét, melyet a tenger is megirigyelne. - Nagyon szép.

Medici felkapta a fejét a férfi álmodozó hangjára, próbált rá magyarázatot találni. Egy pillanatig mindketten a patkódobogásra és

a keréknyikorgásra koncentrálva hallgattak. A csendet a Medicihez hajló Alejandro törte meg.

- Mindent elmeséltem. Most mondd meg a célpontot. Mit akar a Szentatya, kit öljek meg? És add ide végre azt az átkozott elixírt!

Medici előrenyújtotta a kezét, mintha tartana valamit a tenyerében, de ahogy Alejandro felé kapott, visszarántotta.

- Előbb a célpont, aztán az elixír, Alejandro.

- Akkor mondd már, hogy megölhessem. Mit akarsz, kit öljek meg?

- Mihrimáh-t.

Alejandro elborzadt.

Giuliano Ottaviano de Medici szikrázó szemébe nézett. Az agyában mintha tűz lobbant volna. Szívében pedig olyan fájdalmat érzett, mintha egy kés ezerszer, milliószor felmetszette volna a mellkasát teljes hosszában.

- Ostoba vagy, Kobra. Két nagy ellenségünkkel is találkoztál, és te csak nézted őket.

- De a parancs... - dadogta Alejandro. - Azt mondtad, nehogy a saját fejem után menjek. Várjam meg a parancsot, ezt mondtad. És hogy közben az elixírt...

- Rendben - súgta Medici. - Őt akarom, Kobra. Azt akarom, hogy öld meg Mihrimáh-t. Szulejmán a Napjának hívja. Oltsd hát ki az ellenség napját. Mivel a lány a hajódokkban járkal a matrózok között, nem lesz nehéz dolgod...

- Te megőrültél.

- Öld meg Mihrimáh-t! Tépd ki Szulejmán szívét!

- Add ide az elixírt! - ismételte Alejandro és villámgyorsan Medici torkához kapott. Ám abban a pillanatban a hegyes acél hideg hegyét érezte a mellkasán.

- Ó! - vigyorgott Medici, és a tört tovább nyomta egy kicsit. Nem látta, de tudta, hogy Alejandro mellén a kis vörös folt egyre nagyobb lesz. - Előbb Mihrimáh - lihegte a férfi arcába. Alejandro orrát megütötte a szájából kiáradó hullaszag.

- Előbb Mihrimáh. Öld meg, és annyi elixírt hozok neked, hogy akár fürödhetsz is benne.

Egy kicsit beljebb nyomta a tört Alejandro mellkasába, majd kirántotta. Másik kezével megütögette a hintó tetejét.



Ahogy a lovak lelassultak, így szólt Medici: - Eddig tartott az utad.  
Te most kiszálsz.

# ÚJ SZERÁJ, HÁREM

*Ugyanazon az éjszakán*

**A**hogy Mihrimah meglátta az apját a küszöbön, odarohant t hozzá és kezet csókolt neki.

Amikor Szulejmán szultán a lányához jött, arcáról eltűnt az a magabiztos, fennhéjázó tekintet, amely sosem hiányzott róla. Arcán csak egyetlen kifejezés tükröződött; a szeretet. Nem vett fel turbánt sem. Mihrimah örült ennek, utálta ugyanis azokat a hatalmas fejfedőket. A szultán csak egy gazellabőr szegélyű, vékony szalagokkal díszített sötétkék kaftánt viselt, egy elől gombos nyakatlan damaszkuszi inget, és egy bokáig érő salvárt, amely egy-két árnyalattal világosabb volt a kaftánnál. Aki így látta volna őt, nem a világ legerősebb uralkodójának gondolta volna, hanem egy egyszerű, közönséges férfinak, aki a lányához jött beszélgetni.

Szulejmán szultán homlokon csókolta a lányát. Beszívta az illatát.  
- Máris felvidult a lelkünk - mondta.

Mihrimah egy mosollyal válaszolt a bókra, majd félrehúzódva beengedte az apját. A padisah leült az ablak előtti díványra. Előbb elhelyezkedett törökülésben, majd egyik lábát felhúzta, és a térdére támasztotta az állát. Ez *Szulejmán szultán ülése*, gondolta Mihrimah, és odaszaladt hozzá, hogy megtámassza párnákkal a hátát.

- Köszönöm, szépséges leányom - mondta a padisah szeretetteljes hangon. - És most el kell mondanod nekem, hogy mi a titkod.

- Miféle titok, efendim? - csodálkozott Mihrimah.

- Mi a titka annak, hogy ahányszor csak látjuk a lányunkat, elosztanak a sötét felhők, melyek befeketítik a látóhatárunkat? Lelkünk ablakán beragyog a nap és felmelegíti lelkünket. Hogyan lehetséges ez?

Mihrimah szégyenlősen lehajtotta a fejét. - Muhibbi talán új versen dolgozik? – kérdezte. Tudta, hogy apja Muhibbi álnéven ír verseket. - Különben miért mond ilyen szép szavakat szolgáljának?

Szulejmánt ismét büszkeség töltötte el lánya gyors észjárása miatt.

- Ma este kössünk egyezséget! - mondta váratlanul.

Mihrimah szíve nagyot dobbant. Érezte, hogy felgyorsul a szívverése.

- Az egyezés a következő - folytatta nevetve az apja. - Ma este nem leszek padisah, csak az édesapád. Ezért ne hívj efendinek és uralkodónak, és hagyjuk ezt a szerájban használatos magázódást és királyi többes számot! Úgy beszéljünk egymással, mint apa és lánya! Megegyeztünk?

Mihrimah nem tudta, mit mondjon, de érezte, hogy egyre gyorsabban ver a szíve. A padisah minden bizonnyal meg akarta puhítani, meg akarta nyerni a szívét bókokkal, mielőtt belevág abba a fontos dologba, amit mondani akar.

*Ha erről az átkozott házasságról akar beszélni, akkor tényleg megfélelőbb, ha apa és lányaként beszélünk, futott át az agyán. Válasz helyett csak bólintott.*

- Jó.

Csend támadt. Mihrimah igyekezett apjára nézni, anélkül, hogy felemelte volna a fejét. Szulejmán szultán előhúzta az övéből a gyöngyház berakásos borostyán olvasóját.

- Van egy jó hírem számodra, Mihrimah - mondta Szulejmán szultán apránként. Mihrimah megremegett, és várta, hogy apja közölje vele, „Úgy döntöttem, hogy hozzáadlak Sánta Rüsztémhez.” Apja ránézett, és várta a hatást. Mihrimah attól félt, hogy a csendben apja meghallja szíve zakatolását, és olvasni tud majd a lelkében, pedig abban a pillanatban egyiknek sem tudott parancsolni.

- Ma, természetesen órákkal azelőtt az átkozott skorpiós ügy előtt, magamhoz hívtam a nagyvezír pasát, és azt kívántam tőle, hogy azonnal készítsen egy fermánt. Nem is vagy rá kíváncsi, miféle parancsot írtam?

Mihrimah szíve szerint azt üvöltötte volna, hogy nem, de meggondolta magát.

- Szerintem nagyon fogsz örülni, ha meghallod, miről van szó.

Az apja ismét elhallgatott, és az arcát fürkészte. Csodálkozott rajta, hogy a lánya arcán semmiféle érzelem nem tükröződött, ehelyett tekintetében, melyet igyekezett elkapni róla, szomorúság bujkált. - Ha te nem kérdezed meg, majd én elmondom.

Mihrimah ekkor felemelte a tekintetét és apjára szegezte. Szulejmán összezavarodott, amikor meglátta lánya szemében a sorsába való beletörődést. Mintha arra készült volna Mihrimah, hogy meghallgassa a halálos ítéletét. - A parancs a következő: Hizir Reiszet...

*Micsoda? Mit mondott az apám?*

A padisah, aki észrevette, hogy lánya arcába visszatért a vér, lassan beszélt, mintha a parancsot olvasná fel: - A méltóságos Hizir Reiszet az Oszmán Birodalomnak hosszú ideje tett szolgálatiért...

Mihrimah ugyan hallotta a többi is, de nem már nem fogta fel. Hála Istennek a „jó hír” nem Rüsztimmel kapcsolatos volt.

Szulejmán szultán lánya szemébe nézett, amely az előbb még félelmet, majd meglepődést, végül örömet tükrözött, és befejezte a mondatot: - ...a flotta főparancsnokává nevezzük ki. Ez hát a parancsom.

*Hurrá! Hizir Reisz lett a flotta főparancsnoka!*

- És ettől fogva - folytatta a padisah -, az Oszmán Birodalomban az alattvalók Hizir Reiszet Hajreddin néven említsék!

- Apa! - kiáltotta Mihrimah és átölelte, puszilgatta az apját. Szulejmán szultán úgy tett, mintha ki akart volna szabadulni lánya szeretetrohamából, de Mihrimah tántoríthatatlan volt. - Apa - ismételte örült örömében -, köszönöm, apukám!

Miután össze-vissza csókolgatta apja arcát, szakállát, szemöldökét, szemét és homlokát, megragadta a kezét, megcsókolta, majd a homlokához érintette háromszor.

A padisah hellyel kínálta a lányát maga mellett.

- Mihrimah - súgta titokzatosan. - Ezt csak mi tudjuk, én, Ibrahim, és most már te is. A jó hír egyelőre titok. Hajreddin pasa sem tudja. A palotába hívtam, holnap dél körül itt lesz. Tőlem fogja hallani, hogy kineveztem a flotta főparancsnokává.

Elhallgatott és Mihrimahra nézett. - Örülsz?

- Hogy örülök-e? - hebegte Mihrimah. - Fogjanak le, különben szárnyra kapok, és elrepülök örömben!

- Akkor ismét beragyogtad a lelkemet, mint a nap. Azt kívánom, hogy mindig ilyen boldog légy! Mindig vegyen körül a fény, és szép orcád sose halványuljon el, Mihrimah! A hangod soha se remegjen meg, és ne kelljen fejet hajtanod! Ámen.

- Allah az uralkodónknak is... - elhallgatott, amikor meglátta apja arcán a sértett kifejezést. - Mit tegyek, a szám nincs hozzá szokva ehhez... Allah vigyázzon apánkra, hogy velünk lehessen mindig!

Mihrimah nem tudott mit kezdeni az ölében pihenő kezével, ezért gyerekesen összecsapta a tenyerét: - Hizir Reisz, vagyis Hajreddin pasa nagyon fog örülni.

- Várj csak! - mondta a padisah, aki osztozott lánya lelkesedésében. - Ezzel még nincs vége az örömhíremnek.

Mihrimah lefagyott. Szemében az öröm helyett rémület jelent meg. *Istenem, kérlek, ekkora boldogság után ne kelljen meghallgatnom a halálos ítéletemet!*

Szerencsére Szulejmán szultán a második jó hírt gyorsabban közölte.

- Holnap kiadom az első parancsomat Hajreddin pasának.

Ó, hál' Istennek! A második hír sem Rüsztimmel kapcsolatos.

- Megkérdezhetem, hogy mi a parancsod?

- Természetesen. Azt parancsolom a flotta főparancsnokának, a méltóságos Barbarossa pasának, hogy az Oszmán Birodalom arra alkalmas hajóépítő műhelyeiben azonnal kezdjen építtetni hatvan nehéz gályát.

Mihrimahnak tátva maradt a szája.

- És az ehhez szükséges pénzt a defterdár, Iszekender cselebi biztosítsa.

Mihrimah újra csókjaival árasztotta el apja kezét. Szulejmán szultán nevetve fejezte be: - És megparancsolom, hogy a gályák legkésőbb két éven belül épüljenek fel, és álljanak készen arra, hogy kihajózzanak a távoli vizekre.

- Apa, honnan tudtad? - kérdezte Mihrimah, úgy dorombolva, mint egy macska.

- Mit?

- Azt, hogy ma este Hajreddin pasának hatvan gályát akarok kérni.

Szulejmán elnevette magát. - Az anyák néha az apák fülébe súgják, hogy mi van a lányuk fejében.

*Anyám megtartotta a szavát, hát én is meg fogom tartani.*

- Hürremnek elmesélted, mi minden történt veled Hajreddin pasa hajóján. Azt mondtad, hogy ideje a Földközi-tengerről az óceánok felé fordulni. Én ugyanígy gondolom. És mindezt állítólag olyan hittel

és lelkesedéssel mondtad, hogy anyád azt mondta nekem, azt hitte, nem is a lánya, hanem egy hatalmas vezír beszédét hallgatja, és ez megdöbbsentette. Engem pedig az lepett meg, hogy hallottam, a véleményed milyen távol esik a nagyvezírtől ebben a kérdésben. Ugyanis nekem is az járt a fejemben, hogy nagyobb hajókkal be kell fejezni a Földközi-tenger meghódítását, és ki kell futnunk az óceánra.

A padisah tenyerébe vette a lánya kezét, és megszorította. - Ám a hatvan gályát nem adom ám ingyen.

- Mit adhatnék cserébe apámnak?

- Tőled akarom hallani, Mihrimah, milyen ez az Újvilág.

- De én is csak a kapitánytól hallottam róla.

- Nem baj. Színezd ki az álmaiddal és a reményeiddel, és úgy mesélj róla!

És Mihrimah mesélt. Mesélt a tengerekről, hullámokról és hegyekről, melyeket sohasem látott, mesélt az ezüst vizű folyókról, a végtelen erdőkről, más nyelvekről, az idegen dalokat éneklő sötét bőrű emberekről, a földalatti aranyról, mindenről...

Szulejmán szultán alig tudott elszakadni a világtól, melyet lánya elevenített fel neki. Mihrimah abbahagyta, és csendben megvárta, hogy apja elteljen ezzel az Újvilággal. - Mihrimáh-m. Bárcsak a Világ Rendje megengedné, és a törvény hagyná, hogy te ülj mellettem a trónon!

Mihrimah felállt és sörbettel, gyümölcscsel, édességgel kínálta az apját. Már hajnalodott, amikor a padisah így szólt: - Én már elmondtam, amit akartam, te pedig meghallgattál. Te mit akartál mondani nekem? Mondd csak! Most én foglak meghallgatni.

Mihrimah először érezte ilyen közel magához az apját. *Itt az idő. Kérd meg, hogy ne adjon ahhoz az emberhez!*

Képtelen volt ezt kérni. Úgy tervezte, hogy nem kér maga számára semmit, és Mihrimah hű maradt a tervéhez. Felállt.

- Gondolom, hogy emiatt a skorpiós dolog miatt azt tervezi felséged, hogy Mehmed herceget eltávolítja Isztambulból.

- Honnan tudod ezt?

- Mert én is így tartom helyesnek. Mehmed bátyámnak el kell hagynia Isztambult.

A padisah bólintott. - Hova menjen?

Ha azt mondaná, hogy Szaruhánba, mindent tönkretenne. Ezért vállat vont. - Nem tudom, de apánk biztosan tudja.

Szulejmánnak már volt egy ötlete, de még nem döntött. - Szerinted, Mehmed számára mi lenne megfelelő hely? - kérdezte óvatosan.

- Én csak találgathatok, hogy ön mire gondolt.

- Nos, mire gondoltam, szerinted?

*Itt a sorsdöntő pillanat, mondta Mihrimah magának.* - Szaruhánra.

- De ott Musztafa van - mondta a padisah leplezve megdöbbenését. - Az a trónörökös szandzsákja.

Mihrimah hosszasan nézett apja szemébe. - A megállapodásunk érvényes még? - kérdezte kedvesen.

A padisah nem válaszolt, csak továbbra is őt nézte.

*Most már nem táncolhatok vissza,* gondolta Mihrimah. Mivel nem kapott választ, megkérdezte: - Kivel beszélek? Az apámmal vagy a padisahhal?

- Az apáddal.

- Akkor úgy mondom. Nekem úgy tűnik, hogy apám tudatában van annak, hogy a trónörökös herceg már nem gyerek, hatalmas férfi lett belőle. És ha túl közel van a fővároshoz, félő, hogy ez néhányakban helytelen kívánságokat ébreszt, és az árulókat mozgásba lendíti.

Szulejmán csodálkozott e szavak hallatán. *Talán varázsló ez a lány vagy jós? Honnan tud olyan dolgokról, melyeket még én is vonakodok kimondani, honnan tud legbelsőbb félelmeimről?*

- És ha ez így van, a helyváltoztatás mindenkinek jobb lesz. Gondolom, apám így gondolja.

- Igen - mondta végül Szulejmán. - Te is így gondolsz?

- Igen. A helyváltoztatás megfelelő óvintézkedés. Ráadásul, ahova a trónörökös megy, az lesz a trónörökösi szandzsák.

- Jó, de hová küldjem?

- Se túl közel Isztambulhoz, se túl messze. Vagyis kellően messze, és kellően közel. Ha nem tévedek, most Trabzonra gondol apám, amely az Ő és nagyapám szandzsákja volt, amikor trónörökösök voltak. Ám Trabzon kicsit messze van. Úgy vélem, arra gondol, hogy Amaszja alkalmasabb lenne. Amaszját úgyis hívják, hogy a hercegek vidéke, ugye?

A padisah hirtelen felállt, és anélkül, hogy mondott volna valamit, megcsókolta a lányát. Ahogy az ajtó felé haladt, láthatóan nagyon elmerült gondolataiban. Még vissza akart nézni a lányára, de aztán meggondolta magát. *Rendkívüli szeme van ennek a lánynak. Olvas a gondolataimban.*

És Szulejmán szultán agyában olyan tervek formálódtak, melyeket nem akarta, hogy bárki is megtudjon.

Mihrimah hívatta Eszmát. - Menj, kerítsd elő Merzukát! Mondja meg anyámnak, hogy a lány megtartotta a szavát. Ő majd érteni fogja - mondta.

Eszma, aki próbálta megfejteni az üzenet értelmét, azonnal az ajtóhoz futott. Ha visszanézett volna, és meglátta volna Mihrimah arcán azt a titkos kifejezést, még inkább összezavarodott volna.

Ahogy a lány kilépett az ajtón, Mihrimah utána szólt: - Menj csak, könnytestvérem, szállj, postagalambom! Sok üzenetet kell még vinned tőlem.



## ÚJ SZERÁJ, A DÍVÁN ÜLÉSTERME

**A** ceremónia pompásra sikerült. Az ünnepséget, melyet a szultáni divánban rendeztek annak a tiszteletére, hogy Hizir Reisznek a flottaparancsnoki címet és a Hajreddin nevet adományozta a szultán, Mihrimah apja engedélyével abból a fülkéből nézte végig a függöny mögé rejtőzve, ahonnan a padisah a díván üléseit kísérte figyelemmel.

Kis híján felkiáltott, amikor meglátta, hogy Szulejmán szultán jobbán Mehmed herceggel lépett be a terembe. Az utolsó pillanatban tapasztotta be a száját a kezével. *Vajon anyám tud erről?*, futott át az agyán. *Ha tudná, most ő is biztosan felkiáltana örömeiben.*

Milyen csinos volt Mehmed apja oldalán. A turbán, melytől gyerekkora óta sohasem vált meg, most már illett a fejére, és nem akart minden pillanatban leesni. A fehér turbánja közepén egy hatalmas rubinból kinövő pávatollakból álló pompás tollforgó díszlett. Apja vörös kaftánjával ellentétben Mehmed egy hófehér, végtelenül egyszerű kaftánt viselt. Gallér nélküli ingén egy háromsoros gyöngy nyakláncot viselt.

Mihrimáh-nak kicsit sápadtnak tűnt bátyja arca. Nem tudta, hogy talán azért volt sápadt, mert még nem tette magát túl a sokkon, vagy az izgalom miatt, hogy először vett részt egy ünnepségen apja mellett. Vagy azért, mert a teremben, melyet megvilágított a színes üvegű ablakokból beáramló fény, a turbánján lévő vörös rubinon kívül nem volt rajta más szín a fehéren kívül.

Ahogy Szulejmán szultán és Mehmed herceg elhaladt előttük, Ibrahim pasa nagyvezír, és az összes vezír fejet hajtott. Fejüket kissé jobbra billentve várakoztak. Mihrimah, mint mindig, most is csodálkozott rajta, hogy hosszúkás fejfedőjük miért nem esett le a fejükről.

Apja leült a trónjára, Mehmed eközben az emelvényre, melyre a trónt állították, lépett egyik lábával, és meghajolt. Miután Szulejmán elhelyezkedett, a szultáni tanácsra nézett, majd tekintetét fia felé fordította. - Mehmed szultán - mondta.

Mehmed felegyenesedett, ahogy a neve felhangzott. Odament a helyre, melyet apja mutatott neki, és feszesen megállt jobboldalt. A nagyvezírhez és a többi vezírhez hasonlóan ő is összefogta maga előtt a kezét, és a fejét enyhén a jobb válla felé hajtva várakozott.

*Anyámnak mindenképpen látnia kellene ezt, vergődött Mihrimah a függöny mögött. Eldöntötte, hogy az ünnepség után szalad Hürremhez, és mindent elmesél neki, amit látott és halott.*

De a büszkeséget, amit érzett, egy pillanat alatt beárnyékolta a kétség. *Talán korán örvendeztem? Mit jelenthet az, hogy apám Mehmeddel jött a ceremóniára? Talán megtette, amit mondtam, és Musztafát kimozdította Szaruhánból, hogy a helyére a bátyámat küldje? Mi lesz, ha Musztafát nem Amaszjába küldi, hanem Edimébe?*

*Vagy az is lehet, hogy ez csak egy demonstráció? Az apja így akarja megmutatni a merénylőknek, hogy Mehmed él? Lehet, hogy Mehmed Isztambulban marad, Musztafa meg ahelyett, hogy a pokolba menne, marad Szaruhánban?*

*Ne légy ostoba!,* korholta magát. *Apád tudja, hogy igazad van. Hangot adtál a legbelsőbb félelmeinek. Megteszi, amit mondtott.*

Mihrimah úgy döntött, hogy hisz a belső hangnak. Érezte, hogy valami különös érzés lesz rajta úrrá. Mintha szédülne, mintha a felhők között szállna. Reszketett. Próbálta kitalálni, mi lehet ennek az oka. Boldog volt, hogy megtarthatta a Hizir kapitánynak tett ígéretét. Vagy talán a ceremónia pompája borzongatta meg.

Aztán rádöbbsent, hogy nem ezek a valódi okok. Lehet, hogy ezek is hatással voltak rá, de igazából az részegítette meg, hogy ráébredt, van annyi ereje, hogy megkapja, amit akar. Bizonyára ez az a bizonyos hatalom, melyet anyja említett, és melytől az ember sosem képes megválni többé, ha egyszer belekóstol.

- Pasa!

Mihrimáh-t apja hangja kizökkentette a gondolataiból. Ibrahim pasa lehajtott fejjel előre lépett.

- Halld parancsaimat!

Pár pillanattal később a szultáni díván udvarra nyíló hatalmas ajtajának két szárnya kitért. Pusmogás támadt.

- A kapitányok kapitánya, Hizir Reisz.

Hizir Reisz megjelent a küszöbön, és lassan meghajolt.

Eközben váratlan dolog történt. A padisah felállt. Széles mosollyal üdvözölte dicső kapitányát. Ez rendkívüli dolognak számított. Sosem fordult még elő, hogy egy padisah felállva üdvözölje az egyik szolgáját. A teremben terjedő csodálkozó sutyorgás Mihrimáig elért.

Hizir Reiszben sem merült fel soha még, hogy Szulejmán szultán egyszer így köszönti. Meghajlással viszonzta a köszöntést. Mihrimah a függöny mögül látta, hogy a kapitány szeme megtelt könnyel. Azonnal Ibrahim pasára nézett. A nagyvezír arca kifejezéstelen volt. Mihrimah megpróbálta kifürkészni a férfi tekintetét, sikertelenül. Csak a padisah láthatta, hogy sógora elvörösödött, amikor felállt, hogy Hizir Reiszet üdvözölje, és hogy ez a pír még nem múlt el.

Hizir Reisz karját keresztezve a mellén, kézfejét a vállán nyugtatva lassan haladt. Mögötte, a két oldalán nyolc-nyolc kapitánya követte. Apja üdvözölte a tengerek tizenhét hősét.

A kapitányok a padisah előtt felsorakozva ismét meghajoltak.

- Isten hozott benneteket! Áldott legyen mindannyiótok hősiességel.

- Köszönjük - kiáltották mind a tizenheten egyszerre.

- Nektek jár köszönet. A tengereket megpecsételtétek az iszlám békéjével és az Oszmán Birodalom erejével. Rettegést ültettetek a gyaurok szívébe. Olyan nagy szolgálatot tettetek, hogy bármivel is hálálnám meg, kevés lenne. De...

Szulejmán szultán elhallgatott. Pillanatnyi csend támadt. Ha egy porszem a földre esett volna, még azt is hallani lehetett volna. Ekkor valaki elköhintette magát odalént. Mihrimah körülnézett, hogy ki ez a neveletlen, de nem látta, melyik vezír köhögött.

- Hol van a fermánunk, nagyvezír?

Ibrahim pasa felegyenesedett: - Nálam, uralkodóm.

- Akkor hát olvassák fel szavunkat, és hallja azt az Oszmán Birodalom és az egész világ! És eszerint cselekedjete!

Mihrimah csak ekkor láthatta a nagyvezír szemét. Az irigységen kívül volt benne még valami. Gyűlölet.

Megborzongott. *Lehet, hogy anyámnak Ibrahim pasával kapcsolatban is igaza van*, gondolta, de aztán gyorsan elűzte ezt a gyanúját, azért, hogy <sup>ne</sup>rontsa el a pillanatot.

A nagyvezír előhúzta kaftánjából a padisah femánját. A tekercset felemelte, megcsókolta, és a homlokához érintette. Majd kitekerte, és olvasni kezdte.

„Én, aki Hódító Mehmed szultán kán fia, Bajezid kán fia Vad Szelim— - Ibrahim a padisah minden címét, és az uralma alatt lévő összes helyet egyesével felsorolta, majd azzal fejezte be, hogy: - Szulejmán szultán vagyok.”

Itt egy kis szünetet tartott, majd folytatta a parancs felolvasását, melyet Mihrimah már előző este hallott: - „A méltóságos Hizir Reiszet a flotta főparancsnokává nevezem ki. Ez hát a parancsom.”

Ahogy a nagyvezír utolsó mondatot felolvasta, a divánban újabb moraj söpört végig. Hizir Reisz arca meg sem rezzent, de a tizenhat kapitánya arca ragyogott a büszkeségtől és a boldogságtól.

- „És ettől fogva - olvasta Ibrahim pasa Szulejmán szultán fermánját -, az Oszmán Birodalomban az alattvalók Hizir Reiszet Hajreddin néven említsék!”

A tizenhat kapitány lopva a parancsnokára nézett könnyes szemmel. Ám Hizir Reisz arcán, aki most lett a szultáni flotta főparancsnoka, és új nevet kapott, nem látszott változás. Előre szegezett fejjel hallgatta a parancsot.

A nagyvezír kissé hangosabban folytatta, hogy elnyomja a pusmogást. Ám hangjában semmi nyoma sem volt izgalomnak, lelkesedésnek vagy érzelemnek.

- „...a flotta főparancsnoka, Hajreddin pasa... az Oszmán Birodalom arra alkalmas hajóépítő műhelyeiben azonnal kezdjen építtetni hatvan nehéz gályát. Ez hát a parancsom.”

És ekkor Hajreddin pasa, aki eddig úgy állt, mint egy szobor, egyszeriben felélénkült. Térdre rogyott a trónemelvény előtt, és a padisah ruhája szegélyéért nyúlt. Szulejmán szultán azonnal felegyenesedett, és megakadályozta, hogy a kapitány megcsókolja a ruhája szegélyét. Megragadta a vállát, és felsegítette.

- Hajreddin pasa - kezdte a szultán. Minden fej felemelkedett kissé, mert senki sem akart lemaradni ezekről a pillanatokról, amikor a padisah az új kegyencével beszél. Mindent látni és hallani akartak.

- Csak egy dolog van itt, amely méltó arra, hogy megcsókolják, és az nem a mi ruhánk, hanem a mi vitéz kapitány pasánk homloka, aki

az Oszmán Birodalomnak annyi szolgálatot tett már, aki az iszlám kardját meglengette a gyaurok feje felett.

És akkor még egy olyan dolog történt, amely korábban soha sem fordult még elő. Szulejmán szultán, akitől az egész világ rettegett, megcsókolta Hajreddin pasa homlokát.

Mihrimah sírva nézte, mi történik odalent. Látta, hogy amikor Hajreddin pasa megpróbálta megcsókolni a padisah kezét, az apja sűgött valamit a flotta főparancsnokának a fülébe.

Még ha közvetlenül ott állt volna mellettük, akkor sem hallotta volna, hogy Szulejmán szultán azt sűgja a kapitánynak: - Mihrimah szultána figyel minket a függöny mögűl.

Hajreddin pasa alig észrevehetően az ablak felé fordult, amely mögűtt Mihrimah rejtűzött. Mihrimah szultána jól láthatta, hogy a vörös szakállű flotta főparancsnok arca ragyog. Hajreddin pasa lopva a függöny felé mosolygott. Jobb kezét a szívére helyezte, és finoman meghajolt. Mihrimah kissé meglengette a függűnyt, jelezve, hogy fogadta Hajreddin pasa üdvözlését. *Vitorláidat az óceán szele dagassza hajóid vigyék el a zászlónkat az Újvilágba. Az Újvilág ismerje meg a félholdat!*

**A** ceremónia után Mihrimah egyenesen Hürrem lakosztályába rohant. - Megtörtént! - kiabálta, ahogy berontott Hürrem szobájába. Megdűbbent, amikor anyja nem reagált az örömére, hanem tovább folytatta a hímzést. Azután Mihrimáh-ra nézett, és lassan eltűnt arcáról a merev kifejezés.

- Nem jól mondtad, lányom. Azt mondtad, megtörtént, pedig azt kellene mondanod, hogy „megcsináltam”. Vagy még megfelelőbb lenne, ha azt mondanád, „sikerrel jártam”.

Hürrem félre rakta öléből a hímzést. Felállt, odament a lányához, és át

ölelte. - Hogyan sikerűlt megcsinálnod?

- Nem akartam a világot kimozdítani a sarkából. Okos nőként azt akartam, hogy ezt helyettem egy férfi tegye meg.

- Ügyes vagy, Dunyáskám!

Mihrimah kiolvasta anyja szeméből a habozását. - Ne aggódjon! Biztos vagyok benne, hogy azt hiszi, teljesen az én ötletem volt.

- Nagyon jó - mondta Hürrem megnyugodva.

- Látnia kellett volna, anyám. Apám Mehmed bátyámmal jött be a divánba. Egy pillanatra sem vált el mellőle. A ceremónia után Mehmed kezét fogva távozott a teremből. De...

- De mi?

- Bár elmondtam, amit kellett, de még nem vagyok biztos benne, hogy apám meg is teszi.

- Már meg is tette - nevetett Hürrem. - Reggel Hüsrev pasa egy csapat katonával útnak indult.

- Hová megy?

- Szaruhánba - súgta Hürrem. - Viszi az uralkodó parancsát. Gülbahart és a fiát hamarosan Amaszjába költöztetik, Mehmed pedig Szaruhánba megy, a helyére.

Az esküvő témáját egyikük sem hozta szóba, mintha egy hallgatóságos megállapodás lenne köztük.

- Köszönöm, anya.

- Mit?

- Hogy Hizir Reiszet és a hatvan gályát szóbahozta apámnak.

- Nincs mit köszönnöd.

Hürrem egy pillanatra elhallgatott. - Most már magad is láthattad, hogy a világot mi is ki tudjuk forgatni a sarkából, elég, ha összefogunk.

- Így lesz. - mondta Mihrimah. - Hány éves volt, amikor apámmal... - kezdte a kérdést, de nem tudta befejezni, hiszen nem mondhatta, hogy „összeházasodtak”, mivel Szulejmán a rabnők hálóterméből emelte ki az anyját. Hürrem látva lánya habozását, a segítségére sietett. - Azt akarod kérdezni, hogy amikor maga mellé vett Szulejmán szultán?

- Igen. Hány éves volt?

- Húsz.

- Öt évvel idősebb, mint én most?

Hürrem megértette, hova akar kilyukadni. - Téged sem holnap házásítunk ki, lányom.

Mihrimah úgy tett, mintha meg sem hallotta volna. - És apám hány éves volt?

- Mit akarsz ezzel mondani, lányom?

- Semmit, anya. Csak szeretném tudni.

- Szulejmán azt mondta nekem, hogy huszonhét éves.

Mihrimah arcán furcsa mosoly jelent meg. Hürrem nyugtalan lett. - Mi az? - kérdezte gyanakodva.

- Semmi. Önök között csak hét év korkülönbség van.

Mihrimah hangjából eltűnt az anya-lánya kapcsolatra jellemző bensőséges tónus. A lány arca fagyos lett. A szerájban megszokott hűvös, hivatalos hangon folytatta: - A férfi, akihez minket hozzá akarnak adni, épp huszonhét évvel idősebb nálam. Persze, mit számít húsz-huszonöt év! De mégis, kíváncsiak vagyunk, hogy kell majd szólítanunk férjünket; apának vagy bácsi káliknak?

Mihrimah nem várta meg a választ. Miközben kivonult az ajtón, így szólt magában: *Várj csak, anya! A lányod még nem mondta ki az utolsó szót, de hamarosan kimondja, és te hallani fogod.*

## ÚJ SZERÁJ, HÁREM

**M**ihrimah most már nem zárkózott magába. Eszma úgy látta, úrnője nyugodtabb. Eltűnt az a hűvös, fagyos tekintete, és helyét átvette Mihrimah tengerkék és égbék színű szemének ragyogása. Úgy vélte volna, a szultán lánya hónapok múltán végre boldog, ha nem lettek volna azok a hangulatingadozások, azok a késként váratlanul lecsapó búskomor időszakok.

És soha nem lehetett tudni, mikor súlyt le ez a kés. Akár egy vidám nevetést követően, vagy amikor az ablakból a felhőket nézte, vagy amikor a kertben egy láthatatlan madár félénk csiripelését hallgatta, egyszer csak semmivé foszlott Mihrimah boldog arckifejezése. Hogy fájdalmát ne vegyék észre, visszahúzódott a csigaházába, és mint egy szomjazó rózsa, hervadni kezdett.

A szerájban mindenki Mihrimah állapotával foglalkozott, és azzal, hogy az anyja férjhez akarja adni. A lány fiatalsága lelkesedésével nevetett és szórakozott, a hárem félhomályos szobáiban hol érzelmes, hol játékos dalokkal szórakoztatta a bánatos szíveket, aztán váratlanul elromlott a kedve. Ilyenkor a szolgálólányok egymást böködték könyökükkel, és lopva Mihrimáh-ra mutogattak.

- Nézd, a szultána megint elbúsult.
- Hogyne búsulna, nem akar férjhez menni, ez világos, mint a nap.
- Ki akarna Rüsztémhez menni? Te akarnál?
- Isten ments! Inkább a fekete föld, mint az ő ölelése.
- Ó! - sóhajtott egy másik. - Hiába a padisah lánya, ha nincs szerencséje, ő sem nevet.

Eszma dühöngött, amikor hallotta, hogy így beszélnek az úrnőjéről. Ám többen voltak azok, akik a szultána anyját támogatták. Ők, ellentétben azokkal, akik az ajtók mögött pusmogták, hogy a szultána nem akar Rüsztémhez hozzámenni, mindenhol fennhangon hirdették, hogy Hürrem fülébe is eljusson, milyen jó ez a házasság.

- Mégis mi baja annak a férfinak? Összedől a világ, csak mert az egyik lába rövidebb? Ő is csak Allah egy szolgája.

- Igazad van. Micsoda dolog az, ellenkezni a szülők akaratával! Ők jobban tudják, mi a legjobb a lányuknak.



A rabnők, akiknek miután Szulejmán szultán feleségül vette Hürremet, nem maradt reményük rá, hogy a padisah ágyába kerüljenek, az udvaron, az ablakok alatt nevetgéltek.

- És mi van, ha az egyik lába rövidebb? Azt kell nézni, hogy a botja rövid-e!

- Már volt, aki megnézte. Az egyik icsoglan mesélte múltkor, hogy látta a hamamban. Azt mondta, akkora, mint egy balta nyele.

- Jaj, testvér, csak rá ne lépjen! Mihez kezd a szultán lánya, ha összenyomódik? - kacagott egy másik lány.

Mihrimah tisztában volt a pletykákkal, sutyorgásokkal, a lopott nevetésekkel, a gúnyos pillantásokkal, de nem érdekelte. Már rég eltemette a tudatában a Rüsztimmel való házasságot. Olyan tervet kovácsolt, amelynek köszönhetően e házasság lehetetlenné válik. Ahogy hallotta a pletykákat, magában nevetett. *Várjatok csak! Majd meglátjátok, hogy mi lesz.*

A boldogságát és vidámságát szívfájdalma törte össze. Hosszú, álmatlan éjszakák után végre bevallotta magának a lelkét dúló vihar okát: *valószínűleg szerelmes vagyok.*

A szerelme olyan volt, mint Siriné és Ferhádé, mint Lejláé és Medzsnúné.

„Olyan vidékre vetődtem, melynek a nevét sem tudom”, írta egy papírra a gyertya fénye mellett. Aztán suttogva folytatta:

*Talán mert szeme parázsló, vagy szempillája nyíl  
Megpillantottam és szívembe fúródtak szerelme nyilai  
Ívelt szemöldöke, mint a hüvelyéből kivont kard,  
Csak a rút halál választhat el szerelmemtől*

Mihrimah éjszaka elsuttogott vallomásának Eszma volt az egyetlen tanúja. A lány összehúzta magát az ajtó melletti matracon, szinte beleveszett a szoba sötétjébe. Mihrimah észre sem vette, hogy a dadája ott van. Gondolatai a kapitány pasa zászlóshajójára repítették. Eszébe jutottak a szemek, melyek elvették az eszét, újra átélte a pillanatot, amikor szívét rabul ejtették. Újra érezte azt a heves szívdobogást, mint amikor a nyolcpár evezős hajóba beszállva a férfi megfogta a kezét.

*Vajon mi a neve? És hová valósi? Talán, ha megkérdezném Hizir Reiszet.* Erre a gondolatra még a sötétben is elpirult. De akkor hogyan kaphat választ az oldalát fúró kérdésekre?

Az ilyen pillanatokban Mihrimah maga találta meg a kiutat. Hogy elnyomja szívfájdalmát, vett egy mély lélegzetet, aztán magára parancsolt: *Legyen eszed! Soha többet nem látod őt.*

Így egy-két napra ki tudta törölni névtelen szerelme képét az agyából, de elég volt egy erősebb szél, egy madárhang, egy tengerhullám, vagy egy távolból felbukkanó vitorla, és minden kezdődött újra.

Néha, éjszaka Mihrimah ömagát is vallatóra fogta.

- *Szerelem ez, szultána?*

A belső hang pedig válaszolt:

- *Reménytelen, kilátástalan szerelem.*

- *Ha lenne remény, hozzá mennél?*

Szíve repesett, mint egy pillangó. - *Igen, hozzámennék. Rüszttem helyett az ő felesége lennék.*

De mégis, hogyan mehetne hozzá?

*És az a szeretkezés, amit akkor este láttál? Kész vagy azt is átélni? Kész vagy átadni magad azoknak a dolgoknak, melyeket az ördög mutatott álmodban?*

Ilyenkor lefagyott, megdermedt keze, lába. Egész életét felforgatta, amit aznap éjjel látott. Ha csak az eszébe jutott, lehunyta a szemét, ám az ördög a lány helyére őt, a szolgálófiú helyébe pedig a parázs szemű matrózt ültette a képzeletében. A férfi karja szorosan fogta át vékony derekát. Érezte, hogy melle hozzápréselődik a férfi szőrös testéhez. Aztán érezte, hogy egy hatalmas kéz, viharos szenvedélyt keltve benne, a meztelen bőrén barangol. Mihrimah szinte megfulladt.

Mihrimah kinyitotta a szemét, és próbált visszatérni a valóságba. Nem, erre nem állt még készen. Ő csak a szerelemre vágyott, az izgalomra, a szív remegésére. Sóhajtott.

- *Muszáj?*

Mihrimah észre sem vette, hogy ezt hangosan kérdezte. Eszma felült, ahogy meghallotta a hangját. - *Parancsol, szultánám?*

Mihrimah azt hitte, hogy a kérdés csak az ő fejében hangzott el. - *A szerelem szép, csak ne lennének az éjszakák!* - motyogta.

Eszma, aki azt hitte, hogy ezt is neki mondja, felállt, és azonnal odament a díványhoz, ahol úrnője volt, és lerogyott mellé.

- Ha szeretsz valakit, muszáj lefeküdni vele? - folytatta Mihrimah. - Nem elég egy édes szó, egy mosoly, egy pillantás?

A dada nem tudta, mit mondjon. Legszívesebben azt kiabálta volna, hogy nem elég, mert arra férfira gondolt, akibe titokban szerelmes volt. Megfogta úrnője kezét. Mihrimah az érintésre felocsúdott. Csodálkozva nézett a dadájára.

- Eszma, mit keresel te itt?

- Itt feküdtem a matracon. Aztán amikor hallottalak...

Mihrimah érezte, hogy elvörösödik. Tényleg kimondta, amit gondol?

- Hallottad, amit mondtam?

Eszma tudta, ha igennel felelne, Mihrimah a föld alá süllyedne szégyenében. Megrázta hát a fejét.

*Nem hallotta*, örvendezett Mihrimah. De az az átkozott kérdés még mindig nem ment ki a fejéből. *Ha szeretsz valakit, muszáj lefeküdni vele? Nem elég egy édes szó, egy mosoly, egy pillantás?*

- Szerelmes vagy valakibe, dadus?

Mihrimah nem tudta elhinni, hogy ezt kérdezi, Eszma pedig a fülének nem hitt. Most a dadán volt a sor, hogy elpiruljon. Mihrimah a sötét ellenére tudta, hogy a lány elvörösödött.

- Mondd csak, van valaki?

- Szultánám - motyogta Eszma. Hangja olyan gyenge volt, hogy ha más hallaná, azt hinné, hogy csak felnyögött.

- Szóval van - állapította meg Mihrimah. - Azért mentél el Szinán aga Dilruba kútjához is, hogy miatta kívánj valamit?

A lány nem válaszolt. - Szalagot is kötöttél, hogy együtt lehess a szerelmeddel?

Eszma csak sóhajtott.

- Szereted őt?

A lány most is szégyellt úrnője szemébe nézni.

- Szoktatok találkozni?

- Soha - válaszolta Eszma, és rettegve nézett fel Mihrimáh-ra.

- Vagyis a távolból szereted?

Eszma, hogy úrnőjét meggyőzze, hatalmasra nyitotta a szemét és bólogatott.

- És ő szeret téged?

Eszma vállat vont, jelezve, hogy nem tudja.

- Ugyan, Eszma, áruld el, ő is szeret téged?

- Talán - súgta a dada.

- Még sohasem beszéltek? Nem mondta neked?

Eszma megrázta a fejét.

- Vagyis a távolból csodálsz. És hol van ez az ember? Mi a neve? A palotában él vagy katona? A Belső Palotában tanul? Én ismerem?

Eszma kétségbeesett. Az összes kérdésre tudta a választ. De hogyan válaszolhatna rájuk? Mi van, ha a szultána megharagszik, és szegény mit sem sejtő Alit megbünteti?

- A szerájából valaki? - kérdezte ismét Mihrimah, mivel nem kapott választ.

- Nem, a piacról.

Mihrimah csodálkozott.

- A piacról? Komolyan mondd, Eszma?

A lány szégyenkezve bólintott. Most már értelmetlen volt tovább hallgatni. És különben sem tudná eltitkolni, hogy lánggra lobbant a szíve. Legszívesebben mindenkinek odakiáltotta volna a fiú nevét.

- A piacon találkoztam vele. A Fedett Bazárban. A selyemárusoknál dolgozik.

Mihrimah felült a párnák között.

- Ő is látott téged?

- Igen.

- És beszéltek?

- Igen.

- Nem hiszem.

- Csak annyit beszéltünk... izé... hogy, megkérdeztem, hány akcse mire ő azt felelte, hogy három akcse lesz.

- Ennyi volt az egész?

A dada bólintott.

- Mi a neve?

- Ali.

- Megkérdezted tőle, hogy hívják?

- Nem - vágta rá gyorsan Eszma. - Az üzletben van két másik eladó, hallottam, hogy Alinak nevezik.

*A dadám legalább tudja, hogy hívják a szerelmét, gondolta Mihrimah. Én még ennyit sem tudok.*

- Aztán láttad őt újra? Máskor is jártál ott?

- Igen.

- És akkor mit beszéltek?

- Semmit - motyogta Eszma. - Nem jutott semmi az eszembe.

- Akkor mit csináltak?

- Csak néztük egymást.

Mihrimah szünetet tartott. Végre sor került arra a kérdésre is, amelyre a választ kereste.

- És ez elég? Elég, ha csak nézitek egymást?

- Igen.

- Tényleg? Valóban megelégedtek annyival, hogy csak nézitek egymást?

Eszma hosszasan nézett úrnőjére, majd lehajtotta a fejét. Alig tudta magát visszatartani, hogy kimondja; nem.

- Nem is vágytál másra? Az igazat mondd! Megharagszom, ha hazugságon érlek.

- Mire gondol, szultánám? - kérdezte Eszma.

Ezúttal Mihrimáh-n volt a hallgatás sora. - Honnan tudnám. Izé, olyasmire, mint amit Firdevsz csinált aznap este. Az ördög téged nem csábít esténként?

- Szultánám - mondta Eszma, és eltakarta az arcát. Azt akarta mondani, hogy az ördög őt is minden este kíséri. Mihrimah egyszeriben megértette, hogy Eszmát titokban ugyanaz a vágy fűti, mint őt, és a lány igyekszik ezt elnyomni. Tehát tisztában volt vele, hogy mióta úrnője meglátta azt a tengerészt, az ő életében is egy vadonatúj fejezet kezdődött. Ám attól is félt, hogy megossza úrnőjével a saját titkát, és attól is, hogy jelezze, megéri Mihrimah fájdalmát, hiszen a szultána azt még önmagának sem vallotta be. Eszma nem bírta tovább, megcsókolta úrnője ruháját és kiszaladt a szobából.

Mihrimah megtudta a választ. - Ha szerelmes az ember, muszáj szeretkeznie is. Egy édes szó, egy mosoly, egy pillantás nem elég. Akkor én nem kérek ebből - mondta mérgesen.

Még egyszer elolvasta a sorokat, melyeket a gyertyafénynél papírra vetett. Ha lett volna egy tükör előtte, látta volna, hogy arcán

a sírás és nevetés közötti kifejezés ül. A papírt a gyertya fölé tartotta. Miközben nézte, ahogy a papír elég, mélyen a szívében fájdalmat érzett.

Ahogy elégette a papírt, és kimondta, hogy ebből nem kér, úgy érezte, hogy érzelmei megszűntek, és néhány napra számúzte is gondolataiból a témát. Ő is és Eszma is úgy viselkedtek később, mintha aznap este ez a beszélgetés nem zajlott volna le kettejük között.

Ám Mihrimah nem bírta a belső hanggal, amely folyton azt hajtogatta, hogy legalább azt derítse ki, ki az a matróz.

Egyik reggel korán hívatta a dadáját. Tudta, hogy az éjszaka óta, amikor a szerelemről beszéltek, Eszma igyekezett kerülni.

- Megteszed, ha kérek tőled valamit?

- Hogy kérdezhet ilyet, szultánám. Eszma megteszi, amit kér.

- Akkor nézz a szemembe! - mondta Mihrimah kedvesen, de határozottan.

A dada vonakodva felemelte a fejét. A szeme könnyes volt, de ahogy meglátta a mosolyt úrnője arcán, érezte, hogy felmelegszik a szíve.

- Eszma, köztünk semmi sem változott - súgta. - Lelki társak voltunk, és már könnytestvérek is vagyunk. Rendben?

Eszma bólintott. Mihrimah kiolvasta szeméből az örömet.

- Jó. Akkor vegyél magad mellé egy megbízható embert, és menj el a piacra, a selyemárusokhoz! Aztán ereszkedj le az Aranyszarv-öbölbe! Írtunk egy levelet Hajreddin pasának. Ha megengedi, hogy elé járulj, csókolj neki kezet, és add át neki a levelünket! Ha nem fogad téged, akkor gondoskodj róla, hogy megkapja a levelünket, és térj vissza!

Elhallgatott. Érezte, hogy valamivel több magyarázatot kell adnia. - A hajódokban megkezdték a gályák építését. Ha az uralkodó beleegyezik, és a kapitánypasa megengedi, időnként szeretnénk beugrani és megnézni, hogy haladnak a munkálatok. Mindenki tudja, mennyire szívünkön viseljük ezeket a dolgokat.

Eszma kis híján elnevette magát. *Jól tudom, miféle dolgokat viselsz a szíveden.* Nem mondta ki, amit gondolt, de érezte, hogy Mihrimah tudja, mi futott át az agyán.

Elvette a levelet, melyet a szultána adott neki, megcsókolta, a homlokához érintette, majd begyömösölte az övébe és hátrálni kezdett. Már épp elhagyta volna a szobát, amikor Mihrimah utána szól: - Vajon a selyemárusoknál vannak most szép selymek? Kicsit beszélj velük, érdeklődj! Nem kell azonnal visszajönnöd, ráér később elmesélned. És ne gondold, hogy megfeledeztem Dilruba kútjáról! Majd arról is mesélsz nekem.

Eszma szégyenlősen mosolyogva elindult, amikor Mihrimah még hozzátette: - Majdnem elfelejtettem. Nézd meg, hogy a hajódokban ott van-e az a tengerész, aki segített nekünk kiszállni a nyolcpár evezős hajóból meg sem tudtuk neki köszönni. Még a nevét sem tudjuk.

Eszma tisztában volt vele, hogy a levél Hajreddin pasának csak ürügy volt, Mihrimah valójában ezt akarta tőle és a jutalma az volt, hogy elmehet a piacra. *Megyek is, szaladok.*

Miután a dada távozott, Mihrimah felállt. Odament az ablakhoz, és egy ideig az udvart bámulta. Magányosnak érezte magát a szerájban, ahol több száz ember futkosott. Szulejmán szultán palotáját áthatotta a hatalom, a pompa, a dicsőség, és hemzsegték benne az emberek. De minden sarokpillér hihetetlen magányt cipelt.

Terve minden részletét átgondolta, alaposan mérlegelte.

Arca felderült. Kész volt színre vinni a színjátékot.

Kíváncsi volt, anyja milyen képet vág majd, ha megtudja. *Mit tegyek, anyám? Nem hagytál más választást a lányodnak.*

Megfordult és az ajtóhoz ment. Tapsolt egyet. - Valaki hívja nekem ide Szetáret kalfát! - parancsolta a beszaladó udvarhölgyeknek.

## **Hürrem mérgesen pattant fel a helyéről.**

- Ki mondta?

Merzuka, aki hozzászólt már Hürrem kirohanásaihoz, nem lepődött meg.

- Ki nem mondta inkább. Az egész szeráj erről beszél. Minden sarokban erről puszognak.

- A padisah tud róla?

A kérdés ostoba volt, de már kicsúszott a száján.

- Jobb lenne, ha azt kérdeznéd, hogy Mihrimah tud-e róla.

- Talán hallott róla? Akkor biztosan nagyon elégedett.

- Nem hiszem, hogy már tud róla. Mióta van ez a hajó dolog, ki sem teszi a lábát a dokkból. Már azt hinné az ember, hogy a flottát nem Hajreddin pasa, hanem a mi szultánánk építteti. A sólyák közt sétálgat, szóba elegyedik a mesterekkel. Szultánkisasszony még sosem csinált ilyet. Kire ütött ez a lány?

*Ez a monológ legalább olyan ostoba volt, mint Hürrem kérdése,* futott át Merzuka agyán. Hiszen épp itt állt előtte, akire a lány ütött. Az alma nem esik messze a fájától.

- Hagyd, hadd foglalkozzon csak a hajókkal! Imádkozom, hogy még ne tudjon a dologról. Istenem, nem tudom elhinni.

Hürrem erre egyáltalán nem számított, sőt legmerészebb álmában sem gondolta volna, és elképzelni sem tudta. És ha igaz, akkor félelmetes helyzetbe kerül. És a paradisah is haragudni fog. Ráadásul Mihrimáh-nak másik férjet kell keresnie. Egy másik férjet, aki nem habozik szolgálni a tervét, egy minden lében kanál, dörzsölt, ravasz vejet. Mindent előlről kell kezdenie, ráadásul az idő is szorította. Ez nem olyasmi, ami megvan egy este, egy hét, vagy egy hónap alatt. Ezt jól ki kell főzni, meg kell érlelni.

Idegesen járkált fel-alá a szobában, miközben ezeregy gondolat kavargóit a fejében. Merzuka némán várt. Nagyon jól tudta, milyen veszélyes lehet Hürrem hallgatása.

- Nem hiszem el - dünnyögte Hürrem. Dühösen odament Merzukához, és megállt előtte. - Ez lehetetlen. Egyszerűen rágalom. Ki tudja, melyik vezír találta ki. Találkoztam azzal a férfival, és hosszasan beszélgettem vele. Észrevettem volna, ha ilyesmi lett volna.

Mivel Merzuka erre sem reagált, Hürrem ingerült lett. - Mit bámulsz, Merzuka? Nincs igazam? Te is láttad. Lehetséges volna?

Az asszony vállat vont. - Ránézésre nem volt semmi - mondta, aztán nem tudta magát tartani, és elnevette magát. - Talán a betegség láthatatlan helyen van. Talán ott...

Hürrem ránézett, mintha azt kérdezné, miért nevet, aztán megértette. - Egyáltalán nem vicces.

Odahajolt a lány füléhez. - Ne feledd, ez a dolog neked legalább olyan fontos, mint nekem.

- Nekem?



- Miért, mit gondoltál? Mindannyiunk élete ettől függ. Vagy te is azt hiszed, mint Mihrimah, hogy Gülbahar és a fia meg fogja kímélni az életedet? Hát tévedsz, édesem. Sem téged, sem senkit, akinek bármi köze is van hozzám, nem fogja megkímélni az a grúz boszorkány. Mindannyiunkat megölet a fiával.

Hürrem ismét a gondolataiba merülve körözni kezdett a szobában. Aztán így szólt: - Menj rögtön, keresd meg Dzsáfert, és meséld el neki a dolgot!

- Dzsáfer már biztosan tudja. Nekem ő mondta.

- Ha tudta, miért nem tömte be a pletykálók száját?

- Mit ért volna vele, ha már elterjedt a hír?

- Küldd hozzám Dzsáfert! Ketten derítsétek ki, hogy ki áll emögött!

Hürrem tovább körözött, majd megállt Merzuka előtt. - Istenem! Mit gondolsz, Merzuka, az uralkodó vajon hallotta?

Ekkor kopogtak az ajtón. Mindketten megremegtek. Hürrem úgy tett, mintha nem hallotta volna. Ismét kopogtak.

- Mi van?

A haragtól rákvörös lett. Az ajtó kinyílt, és az egyik udvarhölgy bedugta a fejét. - Urunk várja önt - mondta, és azonnal becsukta az ajtót, mert tudta, hogy különben egy papucs csattan a fején.

- Hallotta - súgta Merzuka.

**Még be sem lépett az ajtón, de már látta, hogy a padisah mérges.** Szulejmán kezét összekulcsolta a háta mögött, és enyhén lehajtott fejjel fel-alá járkált a szobában, és ebből Hürrem tudta, hogy a férje vagy épp most dönt arról, hogy hova vezesse a következő hadjáratot, vagy olyan mérges, hogy fejek fognak hullani. A padisah a szobába befújó légáramlatból rájött, hogy az ajtó kinyílt, és gyorsan megfordult. Bár Hürrem arcán a legelbűvölőbb mosolyával állt a küszöbön, a padisah haragja nem csitult el.

- Ez meg miféle dolog, Hürrem? - kérdezte. - Egy leprás férjet találtál az én szépséges szultánámnak?

- Soha. Hiszen tudom, hogy a felséges szultán mennyire odavan a lányunkért.

- Ha tudod, akkor ez mégis hogy történhetett, Hürrem? A palotában mindenki erről beszél. Eddig csak azt emlegették, hogy Rüszttem sánta, de mi úgy tettünk, mintha nem hallottuk volna. Sem

az eszét, sem a szívét nem a lábában hordja az ember. De erre most mit mondjunk? Mindenki arról beszél, hogy a díjrabakiri kormányzó, Rüsztém pasa, akihez a hatalmas Szulejmán szultán az egyetlen leánykáját hozzáadja, leprás.

Hürrem elindult az asztal felé. Időt akart nyerni, hogy gondolkodhasson. Lassú mozdulatokkal sörbetet töltött a férjének az üvegkancsóból, ám Szulejmán szultán nem fogadta el a poharat, amit felé nyújtott. - Felséges szultánom - szólt megtört hangon Hürrem -, biztosan csak rágalom.

- Rágalom?

- Kétségtelenül rágalom, efendim.

A legkedvesebb, legforróbb tekintetével nézett a férjére. - Hürrem nevű szolgád észrevette volna - mondta, és szégyenlősen lehajtotta a fejét. - Ki állíthatná, hogy szolgád nem ért a férfiakhoz? Ha így lenne, hogyan szerettünk volna bele első látásra urunkba?

Nem volt szerencsés, hogy Rüsztemet Szulejmánhoz hasonlította, de valahogy kicsúszott a száján. Muszáj volt beszélnie, a hallgatás beleegyezést jelentett volna. Ha Szulejmán közbeszól, és kijelenti, hogy lezártnak tekinti az ügyet, azzal minden számítása dugába dőlt volna. - Mostanáig szolgád hibázott vagy tévedett csak egyszer is?

*Még soha nem ártott nekem Hürrem. Sem nekem, sem anyámnak, sem az Oszmán Birodalomnak,* gondolta Szulejmán.

A padisah érezte, hogy elszáll minden haragja. Tudta, hogy gyenge ezzel a nővel szemben, de nem panaszkodott emiatt. A tekintete, a mosolya, göndör fürtjei mindig megbolondították.

*Csak hogy ez a leprás vőlegény más dolog. Ez egy katasztrófa. Félelmetes katasztrófa. Az egész országban azt fogják mondani, hogy milyen ember Szulejmán, hogy a lányát hozzáadja egy lepráshoz?*

- Akkor ez most mi, Hürrem? - kérdezte ismét szigorú hangon. - Ha értesz a dologhoz, akkor hogyan ajánlhattál nekünk egy olyan férfit lányunk számára, akinek rothad a húsa? Állítólag találkoztál és beszélgettél vele. Egy leprást hoztál a családomba, Hürrem? És ha megfertőzött, és most elterjed a betegség?

- Akkor hajítson ki! Hívassa a hóhért, és végeztessen ki! De nincs semmi bűnöm. Igen, Rüsztém aga kicsit sántít, de mindössze ennyi.

Ezt mondtam urunknak is, nem titkoltam el. Egy leprást nem tartanék méltónak a lányunkhoz.

Ekkor eszébe jutott, amit Merzuka mondott, jelesül, hogy ez a betegség nem látható egykönnyen. Eszébe jutott, amikor a tatár lány nevetve megjegyeztem, hogy „pláne, ha ott van”. A gondolatot gyorsan elűzte a fejből. Mardosta a kétség. *És mi van, ha tényleg nem vettem észre? Ha Rüszttem tényleg leprás? Ha valami nem látható helyen rothad a húsa?*

*Akkor ég veled, Hürrem, mondta magában. Akkor ennyi volt az életed, és a történelem, mint a lepra áldozatára fog emlékezni rád.*

- Egészen biztos, hogy Rüszttem agát csak megrágalmazták azzal a céllal, hogy Rüszttem kiessen urunk kegyéből.

*Ez lehetséges, gondolta Szulejmán. Egy olyan szép lányt, mint Mihrimah, még ha a szultán lánya is, ki ne akarna megkapni? És ki tudja, mi mindenre képesek ezért az emberek.*

- Rendben, Hürremem, de ki találna ki ilyen rágalmat? Ki terjeszti ezt róla? Még a Belső Palotában is erről beszélnek. Erről pletykál a szakács, a szolgáló, mindenki.

*Igen, valóban ez a probléma. Ki lehet Rüszttem ellensége, aki ezt a rágalmat kitalálta?*

Hürrem elgondolkodott azon, hogy ki gyűlölheti Rüszttemet ennyire. Ki akarhatja, hogy kiessen a szultán kegyeiből? Rüszttem egyelőre csak egy átlagos férfi volt, de ha betölti a neki szánt szerepet, megcsinálja a szerencsését. Ám egyelőre senki számára nem jelentett fenyegető ellenséget, akit meg kellene semmisíteni. Vagy ehhez elegendő lenne az, hogy elveszi a padisah lányát? Elég az, hogy vőlegény jelölt és máris egy pillanat alatt több száz ellensége lesz? Ki tudja hány meg hány mohó férfi hajtotta úgy párnára a fejét minden nap, hogy ő lesz Szulejmán szultán veje. De akkor ki lehet Rüszttem ellensége?

Hürrem megrázkódott, mintha gyomron vágták volna.

Mihrimah!

*Hogy erre miért nem gondoltam előbb? Rüszttemnek nincs nagyobb ellensége Mihrimáh-nál. A lány tudta, hogy azzal nem akadályozhatja meg a dolgot, ha odamegy az apjához és közli vele, hogy nem akarja ezt a férfit. De ha Rüszttemnek van egy fertőző*

betegsége, vagy mondjuk leprás, akkor minden el van intézve. Hiszen Szulejmán lányát nem adják hozzá egy lepráshoz.

Ó, én okos lányom! Kitaláltál egy egyszerű hazugságot, hogy mindent megváltoztass? *Jól tetted, csak hogy nem vetted számításba anyád eszt. Lássuk csak, aki rágalmat vet, mit arat?*

A padisah figyelmét nem kerülte el a Hürrem arcán megjelenő nyugalom. - Mi az? Eszedbe jutott valami, Hürrem? - kérdezte Szulejmán a felesége szemébe nézve. - Tudod, ki terjeszti a rágalmat?

*Tudom, bizony,* gondolta Hürrem, de a fejét ingatta. - Egy ilyen rágalom, még ha semmi alapja sincs, gyorsabban terjed, mint a tetű.

- Igen. Akkor hát megegyeztünk. Vége. Lezárjuk a Rüsztlem ügyet.

Hürrem jóváhagyólag bólintott, de nem változtatott töprengő tartásán. - És ha Rüsztlem aga valóban csak rágalom áldozata? - kérdezte, mintha csak magában morfondírozna.

- Vagyis?

- Mi van, ha a vőlegény nem leprás, uralkodóm.

- Ha így is van, mit tehetnénk, asszony? Nem hivathatom ide az embert, hogy megkérdezzem, „leprás vagy efendi?“, és nem nézhetek bele a gatyájába sem.

Hürrem először hallott ilyen szavakat a férjétől, és tudta, hogy nagyon mérges lehet. És nála jobban aztán senki sem tudta, hogy a szultán haragja milyen baljós. Végtelen nyugodt arckifejezéssel felállt, és hagyta, hogy a kaftánja lassan lecsússzon a válláról. Nem volt rajta más, csak a teste vonalait őrjítő módon láttatni engedő muszlin alsónemű. Mivel jól tudta, hogy ezzel elveszi a padisah eszt, ringatózva elindult felé. Egyik kezével a férfi nyakába csimpaszkodott, másikkal Szulejmán szakállát cirógatta. - Szultánom, minden nehézségre van megoldás - mondta.

Szulejmán, aki észrevette, hogy megmozdult benne valami, próbálta eltolni magától a feleségét. - Nem - ellenkezett. - Ennek egyetlen megoldása az, hogy lezárjuk az ügyet.

- Naa - kacérkodott Hürrem, megnyújtva az utolsó magánhangzót. A másik karját is a padisah vastag nyakába fonta. Nagy, kemény mellét a férfinak nyomta. - Biztosan már talált is valami megoldást. Ne szomorítsa el szolgáját! Vagy a felséges szultán azt hiszi, hogy Hürrem nem fogja megérteni, mire gondol?

Szulejmán észrevette, hogy a harag kész átadni a helyét a szenvedélynek. - Mondja el! - csacsogta a felesége megint. - Talán arra gondolt, hogy elküldi a lányunknak szánt Rüsztlem agához a főorvosát és az orvosait, hogy alaposan vizsgálják meg?

*Persze, hogy nem gondoltam erre, dohogott Szulejmán magában. Olyan mérges voltam, hogy semmire sem gondoltam.*

- Ki tudja, lehet, hogy már rég elküldte az orvosokat?

Az ajkuk szinte már összeért, olyan közel hajoltak egymáshoz. Szulejmán légzése felgyorsult, mellkasa fel-le járt, mint egy fújtató.

- Nagyon jól tette, amikor arra gondolt, hogy elküldi az orvosokat Rüsztlemhez, hogy megnézzék, tetves-e.

- Hogy tetves-e?

Hürrem a válasz helyett a férje szakállát simogatta vékony ujjával és égő lélegzetét lassan a padisah fülébe lehelte. Nyelvét a szultán fülkagylójában sétáltatta.

*Istenem, tetű! Hogy nem gondoltam erre? Ha Rüsztlem tetves, akkor nem lehet leprás. Még a gyerekek is tudják, hogy a tetvek menekülnek a leprásoktól.*

Miközben Hürrem finoman a férje ágyékához nyomta a térdét, hangosan kimondta férje gondolatait.

- Ha az orvosok nem találnak tetűt, az azt jelenti, hogy Rüsztlem beteg, és mi elfelejtjük ezt a dolgot. De ha tetvesnek bizonyul, akkor a főorvos megerősíti, hogy csak rágalom volt az egész.

Szulejmán szultán nevetett. - Az egész világ megtudja, hogy Rüsztlem aga nem leprás, mert Szulejmán szultán veje tetves. És ha Rüsztlem mégis leprás - mondta Szulejmán a vágytól elhaló hangon -, és ezt tudván mégis beszélt a feleségünkkel, és elfogadta, hogy lányunk vőlegénye legyen, akkor már nem lesz szüksége a fejére. Ha viszont tetves, és kiderül, hogy csak megrágalmazták, akkor megtaláljuk ezt a sárdobálót, és a te dolgod lesz őt megbüntetni, Hürremem.

Hürrem lehúzta Szulejmánt a selyemszőnyegre. - Meglátja, felség, a leendő vőlegényről kiderül, hogy egészséges. És szolgálja olyan büntetésben részesíti a rágalmozót, hogy egész életében szenvedni fog tőle.

**A** neve Iszmail - közölte Eszma, amikor belépett Mihrimah szobájába. Mihrimah meglepődött, hisz épp azon a terven törte a fejét, amivel anyja Sánta Rüszttemmel kapcsolatos számításait igyekezett keresztbe húzni. Ha sikerrel jár, Rüszttemmel nem kell törődnie többet.

- Micsoda? Milyen Iszmail? - kérdezte, aztán csodálkozó dadusa pirulásából megértette, miről van szó. Szíve izgatottan vert.

- Iszmail?

A dadus örömmel ült Mihrimah mellé a széles díványra. - Igen, Iszmail. Úgy hívják, hogy Alaijei Iszmail - súgta.

Alaijei? Vajon az hol lehet? Eszébe jutott, hogy apja egyszer említettelek! Alaije várát, amikor a rodoszi hadjáratról mesélt neki, és arról, hogy titokban hogyan lopózott be a flotta a Rodosz-szigetével szemben elhelyezkedő Alaije kikötőjébe. Az apja Alaijében szállt hajóra, hogy csatlakozzon az ostromhoz. Szóval Iszmail odavalósi.

Eszma kezét a tenyerébe fogta, és tekintetével arra kérte, mondja tovább.

- Valaha Túrgut Reisz matróza volt - mondta a lány és elhallgatott.

Mihrimah észrevette, hogy dadája elkapja a tekintetét. - Folytasd, Eszma!

- Kara Hüszevnek azt mesélték róla, hogy vitéz harcos volt.

- Kara Hüszevnek? Szóval, vele mentél le a hajódokkba.

- Szultánám azt mondta, hogy olyasvalakit vegyek magam mellé, akiben megbízom, és Hüszev ilyen.

*Szóval még egy ember tudja, hogy egy matróz után érdeklődöm,* gondolta Mihrimah. A dadus megértette, hogy miért aggódik a szultána, ezért gyorsan hozzátette. - Azt mondtam, hogy az egyik rabnő érdeklődik Iszmail után.

Mihrimah kicsit megnyugodott, de rájött, hogy valójában nem is érdekli, hogy ki tud a dologról. Ez meglepte. Mintha azt akarná, hogy mindenki megtudja, mit érez a parázs tekintetű férfi iránt. Aztán Eszma egy szava megragadta a figyelmét. - Azt mondták Kara Hüszevnek, hogy vitéz harcos *volt?* Folytasd Eszma! Azt akarod, hogy meghaljak az aggodalomtól? Miért azt mondták, hogy vitéz harcos volt?

Mihrimah ezt Eszmát utánozva, kissé eltúlozva kérdezte. - Azt akarták ezzel mondani, hogy most már nem az?

- Nem - vágta rá azonnal a dada. - Ahogy mondtam, Alaijei Iszmail Turgut Reisz embere volt. Sok hadjáratban részt vett. Az apja is kapitány volt, Murád Reisz. A gyaurok egy napon rajtaütöttek a hajójukon, és sok tengerésszel együtt Murád Reiszet is megölték. Alaijei Iszmail az apjától örökölte a vitézségét és a hősiességét.

Elhallgatott, hogy levegőt vegyen. - Iszmail Türgut Reisz sok hadjáratában részt vett, és nagy hőstetteket hajtott végre, de... - a lány nem tudta folytatni. Ám amikor látta, Mihrimah milyen csúnyán néz, akkor elárulta: - a spanyolok fogságába esett.

- Fogságba? - kérdezte Mihrimah.

Eszma bólintott.

*Térj magadhoz!*, korholta egy belső hang Mihrimáh-t. *Kiszabadult, hiszen most itt van. Mit akarsz még?*

- Négy évig sínylődött a gyaurok rabságában. A tenger közepén börtönözték be, egy erődben. A tengerészek, akik Hűszrevnek ezt mesélték, azt mondták, hogy látnia kellene a testét. A spanyolok sokat kínozták Alaijeit. Az egész teste tele van borzalmas sebhelyekkel.

Mihrimah szíve tűzben égett. A fájdalom, szomorúság és a sajnálat kavargtak benne. *Ki tudja, mennyit szenvedtél, vitézem!*

És mintha a gyauroknak nem lett volna elegendő ez a négyéves fogság, láncra verték Iszmailt, és gályarabnak adták egy kereskedőhajóra, ahol aztán hat-hét hónapon keresztül húzta az evezőket. Aztán a mieink rajtaütöttek a hajón, és ő kiszabadult.

- És te láttad Alaijeit? - kérdezte Mihrimah.

Eljött a pillanat, amitől Eszma leginkább tartott.

- Nem - ingatta a fejét. - Nem láttam.

- És Hűszrev látta?

- Ő sem látta.

Eszma kétségbeesve próbált hazudni: - Állítólag nincs a hajódokkban. Valószínűleg az egyik hajóra küldték, ezt mondta az egyik tengerész Hűszrevnek.

A dadus kicsit megnyugodott a hazugságnak köszönhetően. *Ezzel itt vége lesz a dolognak*, gondolta, miközben Mihrimah felállt és a rácsos ablakhoz ment. *Meglátta és beleszeretett. És most már tudja*

*a nevét és a történetét is. De ennyi. Ennél több úgysem történhet. Szulejmán szultán egyetlen leánykája nem hálhat a nászi ágyon egy mezítlábas tengerésszel. Igen, egy ideig álmodozhat az én szépséges szultánám, de aztán el kell felejtene Iszmait.*

Eszma az ablakon kibámuló úrnője fűzfához hasonlóan karcsú sziluettjét nézte a háta mögül. *Ez nem Ferhád és Sirin története, melyet Szetáret néjje mesélt, szötte tovább a gondolatait, hogy a szultán lánya beleszeressen egy szegény fiúba, aki, hogy megkapja a szeretett lányt, a hegyeket is kimozdítja a helyükből. Ugyan, Iszmail mit mozdítana el?*

Azonban arra nem vitte rá a lélek Eszmát, hogy azt mondja Mihrimáh- nak, „Ugyan, hagyd, szépséges szultánám! Tépd ki ezt a szerelmet a szívedből! Hiszen mire mennél egy epilepsziás férfival?”

**A** **matrózok hálóterme** kiabálásra ébredt.

Az első félelmetes üvöltés után, amely kettéhasította az éjszakát, valaki felkiáltott: - A fene egye meg! Az Alaijei megőrült!

- Tartsátok szorosán! - vezényelt egy másik.

Azután egymást követték Alejandro kiáltásai, káromkodása, a tengerészek méltatlankodása, a fájdalmas üvöltések és a parancsszavak.

- Nehogy elengedjétek!

- Nyomjátok le!

- Jaj, szerencsétlen vitézem!

- Mit sajnálsz?! Ha elengedjük, a vitézed megöl mindnyájunkat.

- Hé, tartsátok a lábait is!

- Tudtam előre, hogy ez lesz!

- Hé, kés van nála!

- Csavard ki a kezét!

Alejandro mindennek tudatában volt. Annak, hogyan támadt örülten a férfiakra, hogyan rúgott, ütött, és a tengerészek hogyan szóródtak szét. Hallotta a kiabálásukat és a káromkodásukat. Tudta, hogy amit tesz, az rossz, de nem tudta visszafogni magát. - Hagyjatok! Hagyjatok, sakálok! - üvöltötte egyfolytában.

Nem tudta, hány emberrel verekedett. Talán csak eggyel, talán öttel vagy tízzel. Úgy érezte magát, mintha egy hatalmas polip karjaiban vergődne.



- Engedjete el, gazfickók! - üvöltötte. - Hagyjatok, vagy letépek a kezeteiket és a lábatokat! Elvágom a torkotokat! Kivágom a szemeteiket!

És azt is hallotta, ahogyan hiába könyörögtek neki azok, akik megsajnálták: - Állj le, vitézem! Fékezd magad, oroszlánom!

Alejandro érezte, hogy a polip, amely rabul ejtette, egyre jobban szorítja a testét. Igyekezett lerázni magáról és kiszabadulni. Aztán az utolsó rúgások után szívszaggatóan felkiáltott: - Ó, anyám!

De már nem tudott szabadulni a poliptól, bármit is tett.

- Fektesse le ezt a vadlovat a földre! - ordított az egyik matróz.

- Kötözzétek meg! - parancsolta egy másik. - Jó szorosan kössétek meg, különben még magában is kárt tesz!

Érezte, hogy egyre fogy az ereje. A karjában, lábában már nem maradt erő. Csak az a félelmetes fájdalom, amely úgy rágta az agyát, mint valami féreg.

- Hagyjatok! - mondta, de nem hallotta a saját hangját. *Lehet, hogy csak gondoltam, hogy üvöltök*, futott át az agyán.

- Mindjárt megnyugszik.

- Ne higgyétek el! Csak trükközik.

- És akkor mi van? Úgy megkötöztük, hogy abban sem vagyok biztos, ki tudjuk-e majd oldozni.

A hangok egyre gyengülve távolodtak Alejandrótól.

Aztán mintha valakinek az árnyát látta volna. A férfi arca mintha a felhők mögül nézett volna rá.

- Jaj, vitézem!

- Mit sopánkodszt itt? Kis híján mindnyájunkat megölt ez a vadló.

- Ne beszélj így! - tiltakozott a fölé hajoló árny. - Ez bűn. Csak az epilepszia miatt csinálta. Nem volt magánál.

- Nem érdekel. A gyaurok elvették az esztét. Nem láttátok, milyen örülten nézett?

Alejandro érezte, hogy agya hamarosan kikapcsol. Már tudta, mi következik. A vergődés megszűnik, és kezdődnek a látomások. Hátról megszólalt valaki: - Hányszor mondtam már, agák, hogy dobjuk ki ezt a fickót közülünk. Egyik éjjel majd elvágja valamelyikünk torkát. Kis híján most is megtörtént. Olyan ez a fickó, mint egy hüvelyéből kivont kard. Nem nyugszik, míg meg nem öl valakit.

Olyan, mint egy kivont kard. Ez a hasonlat tetszett Alejandrónak. A hang még ezerszer, milliószor visszhangzott a fejében. Olyan, mint egy kivont kard...

*Igen, ilyen vagyok, gondolta Alejandro. Észrevette, hogy a belső hang úgy sziszeg, akár egy kígyó. A bosszú kardja vagyok, és nem lehet tudni, kit vágok le!*

Átadta magát a rátörő álomnak. A hangok és a képek eltűntek körülötte.

**A**lejandro ismét azt a tengerre néző falut nézte, melyet a zöld dombok tövébe építettek. Szeme a lenti kikötőre szegeződött. Elméje világos volt, tudta, hogy álmodik. Már ismerősek voltak számára a fehér falú házak, a szűk utcák, a dombokon húzódó zöld rétek, melyeket majd' minden este látott, és az a bizonyos illat is. Ismerte ezt az illatot, melyet minden álmában érzett, de a neve nem ugrott be neki. Aztán hirtelen beléhasított a felismerés. Kakukkfű! Gyerekként, amikor kiment a hegyoldalra, szedett ezekből a tüskés cserjékből, és keze átvette az illatukat. A kezét az orrához emelte, és érezte a kakukkfű illatát, mintha most is

gyűjtött volna belőle. Most már nem kérdezte álmában, hogy hol jár, hiszen tudta. A táj kakukkfű és tenger illatot árasztott, akár csak a saját faluja. *Ez az én falum*, mondta magának.

Egy szikla tetején ült. Érezte, ahogy a szél a hajába kap, de haja mégsem mozdult. *Hiszen csak egy álom*, futott át az agyán. *Egy csomó ostoba, lehetetlen dolog szerepel benne*.

Tekintete a falun túlra, a part menti sziklákra épült összetákolt kikötőre siklott. A szikláknak csapódó hullámok kék habokkal a móló deszkáira vetették magukat. A tenger üres volt, ameddig csak a szem ellátott.

Egyetlen vitorla sem sejlett a láthatáron.

Kíváncsi volt, hogy látja-e újra az asszonyt, aki hívogatta. Várt rá. A nő minden álmában megjelent. Alejandro nem látta az arcát, de legbelül, a szíve mélyén tudta, hogy ismeri.

Megfordult és a dombok felé nézett, melyeket zöld rétek tarkítottak. Ennyi az egész világ. A háta mögött a zöld dombok az égbolttal találkoztak, előtte pedig a tenger ölelkezett a távolban az

éggel. *Ez az én világom*, futott át az agyán. *Beszorultam valahová az ég és a föld, az ég és a tenger közé.*

Ahogy ismét a kikötő felé fordult, lefagyott. Izgatottan talpra ugrott. Egy hatalmas, nagyhasú galleont látott. Minden vitorlája fel volt húzva. Csodálkozott. Ilyen mély lenne a tenger a kikötőnél? De hiszen a kikötőt sziklákra építették! A hatalmas galleon hogyan futhat be a kikötőbe, anélkül, hogy a sziklákra futna? Alejandro ismét nevetett magában. *De hisz ez csak egy álom! És az álomban minden lehetséges*, mondta magának.

Hirtelen felismerte a gályát. Ez Hizir Reisz hajója! Az ellenség hajója!

Keze a derekán lévő övre csúszott, és visszafojtotta a lélegzetét. A mólón állt valaki. Egy asszony! *Hát eljött. Újra eljött az a nő*, mondta magában. Biztosan a hajóról szállt le. Mivel a nő háttal állt neki, nem láthatta az arcát. Milyen vékony volt. A fején viselt vörös kendő lobogott a szélben.

A gálya olyan gyorsan eltűnt, ahogy felbukkant. A nő Alejandrónak háttal a tengert nézte. Vajon megint azt a fehér vitorlás hajót várta? Alejandro nem akarta újra látni azt a hajót, és azt a dolgot sem, amit kiraktak belőle. Túdta, hogy nem bírná elviselni, ha még egyszer látnia kellene a fehér szakállú férfi élettelen arcán lévő szenvedést.

Alejandro egyszeriben egy félelmetes üvöltést hallatott. A nő megfordult és most felé nézett. A szél letépte a fejről a vörös kendőt, és a tenger felé repítette. A nő szőke haja szabadon lebegett a szélben, tengerkék szemét pedig Alejandróra szegezte.

*Istenem! Ez Mihrimah!*, motyogta Alejandro.

A lány, mintha meghallotta volna a kiáltását, felnézett. Arcán határtalan mosoly jelent meg, és karját kinyújtva futni kezdett felé. Szőke haja hullámszerűen mögötte, kék szeme ragyogott a boldogságtól.

Hirtelen félelmetes kacaj hangzott fel Alejandro mögül. Hátrafordult. Egy lépéssel mögötte ott állt a hegyes szakállú férfi. Egyik kezét feltartotta. Egy óriási palackot tartott benne. - Előbb Mihrimah élete - kiáltotta a férfi röhögve. - Ő a te ellenséged. Öld meg, és annyi elixírt adok neked, hogy meg- fürödhetsz benne!

Az elixír! A szabadulás útja.

Alejandro visszafordult, és lenézett. A lány még mindig futott felé. - Gyerünk! - mondta a férfi. - Itt az idő. Öld meg, hogy

megszabadíthatd magad! Nézd, itt van nálam az elixír!

És Alejandro örült tempóban lerohant a dombról, és közben egyfolytában ezt üvöltötte: - Mihrimah! Ellenségem lánya! Jövök, hogy megöljelek!

Alejandro észrevette, hogy futás közben feszesen maga elé tartotta az egyik kezét. A kezében a törre volt.

Közel értek egymáshoz. - Mihrimah! - dörögte újból.

- Iszmail! - válaszolta ellensége lánya.

*Mi mást mondana? Nem tudja, hogy Alejandro vagyok, és még arra sem*

*jött rá, hogy a gyilkosa vagyok.*

A lány megint úgy mosolygott, olyan ellenállhatatlanul, mint amikor először látta, és úgy nézett Alejadróra, mint amikor kiszállt a csónakból. *Ne állj meg!*, visszhangzott az agyában a hegyes szakállú férfi hangja. *Mártsd bele azt a töröt! Vágd el a torkát! Vár rád az elixír.*

És a törre fogó keze villámgyorsan lecsapott.

- Iszmail, várj! Ne csináld!

Miközben a törre süvítve hasította a levegőt, Alejandro a hang irányába nézett. Egy asszony futott lefelé a dombról, és örülten kiabált.

- Ne csináld, fiam! Állj! Iszmail, ne tedd!

Az az asszony kiáltott, akinek eddig nem látta az arcát az álmaiban.

Most azonban meglátta, és azonnal felismerte.

- Anya!

Félelmetes nyöszörgést és sírást hallott, ezért megfordult.

Mihrimah!

A lány rémülten és rettenettel nézett rá. Kezével próbálta megállítani a nyakából kiömlő vért.

- Iszmail - nyögte a lány, miközben térdre rogyott. - Miért tetted ezt?

Aztán Mihrimah elterült a földön, ő pedig kezében a véres törrel csak állt ott, és iszonyodva bámult a földön heverő élettelen testre. Szíve szultánája, aki elvette az eszét, most saját vérében fürdött a lába előtt.

A famólón lépteket hallott.

- Iszmail, lelkem, fiacskám! Mit tettél?

*Istenem, gondolta. Ez az anyám. Ajse anyácskám. Murád Reisz özvegye. A három fiút szülő szépséges anyácskám.*

Hirtelen kinyitotta a szemét. Először a felette lévő ágy deszkái közti rést pillantotta meg. Aztán hallotta, amint valaki ezt mondja. - Hála az égnek magához tért.

Hangtalanul megvárta, amíg a lélegzése egyenletes lesz. Észrevette, hogy kezét és lábát szorosan kikötötték az emeletes ágy felső szintjét tartó nagy vastag faoszlophoz. Nem mozdult. A keresztre feszített Jézus jutott eszébe.

*Engem az ágyra feszítettek, gondolta. Ismét lehunyta a szemét.*

*Isten hozott, Iszmail aga, mondta magának.*

Döntött.

Csak egy dolgot tehetett. Meg kell várnia, amíg üt a bosszú órája.

És ő meg fogja várni.

## ÚJ SZERÁJ, HÁREM

**M**ihrimah öröme nem tartott sokáig. A hír gyorsabban jutott el a hárembe, mint remélte.

Hürremhez, aki kíváncsian várta az idős főorvos vizsgálatának eredményét, egy futárt indítottak Isztambulba, akinek meghagyták, hogy éjjel-nappal lovagoljon, és ne szakítsa meg útját. - Nem állhatsz meg sehol. A pihenőhelyeken válts lovat! Az uralkodó már várja a hírt - figyelmeztették a küldöncöt. A férfi úgy tett, ahogy mondták neki. A ló hátán aludt, evett és ivott. Nem állt meg pihenni. És a tizennegyedik nap kora délutáni óráiban Üszküdár partjáról meglátta Szulejmán szultán palotáját. Egy tutajon átkelt a túlsó partra.

Amikor tudatták Hürremmel a hírt, hogy üzenet érkezett Dijarbakirból, a hangja elcsuklott az izgalomtól és az aggodalomtól. - Reméljük, jó hír - dűnnyögte Merzuka. Ha Mihrimah hallaná, hogy így beszél, napokig nem szólna hozzá.

A hírnököt a rács mögé vezették, de Hürrem így is észrevette, hogy a férfi alig áll a lábán. Majd' összeesett az álmoságtól és a kimerültségtől. Ha meghajolna, hogy üdvözölje őt, kétségtelenül előrebukna, és menten elaludna.

- Hozzatok valamit a küldönc agának, amire leülhet! - parancsolta Hürrem.

A rács túloldalán egy fekete apród azonnal teljesítette a parancsot. A küldönc lerogyott, és sűgött valamit az apródnak.

- Kívánsz valamit, efendi?

Hürrem hangja türelmetlenül csengett.

- Egy korty vizet - motyogta a férfi. - Kérem, bocsásson meg, de teljesen kiszáradt a szám. Tizennégy napja úton...

Nem tudta befejezni. Ahogy az icsoglan odanyújtotta neki a poharat, azonnal megragadta, és inni kezdett. Olyan mohón kortyolt, hogy a szája szélén kibuggyanó víz a mellére ömlött. Hürrem és Merzuka egymásra néztek.

Végül a lovas küldönc a pohár fenekére ért, és kézfejjével letörölte a száját. - Allah vigyázzon padisah urunkra, az országra, a népre, a

hercegekre...

*Na, ha egyszer rákezdett erre az imára, ki tudja, meddig fog tartani,* gondolta Hürrem. *Attól függ, mennyire szeret hízelegni ez a férfi.* Csakhogy neki már nem volt ehhez türelme.

- Aga! - szólt a rács mögül. Hangja úgy csapott le, mint a korbács.

A küldönc elhallgatott. *Olyan, amilyennek mondták,* futott át a férfi agyán. *Az Orosz Ágyas hangjától még egy férfi is összeressen.*

Próbálta kivenni a rács réseinek közül a mögötte rejlő asszonyt. Egy fehérbe öltözött árnyat és egy zöldruhás sziluettet látott. *Vajon melyik lehet Hürrem? A fehér vagy a zöld?* Úgy döntött, hogy a zöld.

Csakhogy a fehér ruhás szólalt meg. - Szeretnénk tudni, mit üzent a főorvos. Utána lepihenhetsz.

A küldönc elfordította a fejét. - A méltóságos főorvos nem akarná padisah urunk felséges békéjét megzavarni, de a hír fontossága miatt...

- Aga!

A küldönc kővé vált.

- Hagyd ezt! Mit akar nekünk mondani a főorvos?

- Gra... gra... - dadogta a férfi kétségbeesve.

Hürrem nem bírta tovább a helyén maradni. - Mindjárt kilépek a rács mögül, és megfojtom ezt a fickót! - mondta Merzukának. A tatár lány megragadta úrnője kezét. Jéghideg volt. *Nem lehet könnyű,* gondolta magában. *Ha ez a lógó bajszú férfi azt mondja, hogy a vőlegény beteg, akkor Hürremnek annyi. Legalábbis mindenki ezt mondja. Semmi nem lenne már ugyanaz, mint régen Szulejmán szultán és Hürrem között. A legjobb, ami történhet vele, hogy Gülbaharhoz hasonlóan őt is elküldik valahová a gyerekeivel.*

- Mit akarsz mondani, efendi? - sziszegte Hürrem.

- Gra... Gratulálok - bökte ki nagy nehezen a hírnök. - A főorvos azt parancsolta, hogy szóról szóra ezt mondjam önnek.

Hürrem felpattant a székéről. *Hála az égnek!*

Merzuka érezte, hogy a tenyerében tartott apró kéz kezd felmelegedni. - Gratulálok - súgta Hürremnek.

- Ez minden?

A férfi az övéhez nyúlt. - Adott két levelet is. Az egyik az öné, a másik a megboldogult Vad Szelim szultán fiájé, Anatólia és Rumélia, Damaszkusz és Dijarbakir...

- Adja nekem ide mind a kettőt! - vágott a férfi szavába Hürrem. - Majd én átadom az uralkodónak.

A küldönc habozott egy pillanatig. Odaadhatja-e a padisahnak küldött levelet a feleségének? És ha feltörik a pecsétet, és Szulejmán szultán dühében leütteti a fejét?

- Aga!

A küldönc összeszedte magát. Semmi értelme nem lenne, ha azt mondaná, hogy ez lehetetlen.

- Dzsáfer aga!

Hürrem hangját hallva a fekete háremaga odahajolt a küldönchöz. A fáradt, kimerült hírnök meglátta a fekete óriás vérben forgó szemét, és a felé nyújtott lapátkezét, és megértette, hogy nem tehet mást, minthogy átadja neki mind a két levelet. Így is tett.

- És most menj, pihenj le! - mondta Hürrem.

A lovas küldönc még látta, hogy a rács mögött a fehér és zöld ruhás árny távozik.

**A**mikor Mihrimah belépett anyja szobájába, Hürrem repesett örömeiben. Mióta hallotta a pletykát arról, hogy Rüsztlem leprás, még nem beszélt a dologról a lányával. Egyszer sem kérdezte meg tőle, hogy ő találta-e ki ezt a rágalmat, és most sem állt szándékában. Hiszen ezzel mind a ketten tisztában voltak.

Ahogy meglátta Mihrimáh-t, így szólt: - Ó, szépséges leányom! Milyen jól tetted, hogy idejöttél. Én is épp hozzád készültem.

- Nagyon boldognak tűnik, anyám.

- Igen, az vagyok. És te is mindjárt örülni fogsz. Bizonyára nagyon elszomorodtál, amikor az az átkozott pletyka felütötte a fejét. Hidd el, én is nagyon odáig voltam. Teljesen letörtem. Ám kétségtelen, hogy mindannyiunk közül te voltál a legelkeseredettebb. De hát ki ne bánkódna, ha mindenfelé azt beszélnék, hogy a férfi, akihez hozzá fog menni, leprás?

Találkozott a tekintetük. Egy ideig szótlanul meredtek egymásra. Hürrem rájött, hogy lánya azért imádkozik, hogy bárcsak Rüsztlem tényleg leprás lenne.

- De vége a szomorúságnak! Mindketten örülhetünk - mondta Hürrem, és meglebegtette Mihrimah előtt a kezében tartott pecsétes borítékot.



Mihrimah úgy tett, mintha nem értené, miről van szó. - Mi az?

- Igazolás, szépségem - mondta az anyja élvezettel. - A jegyzőkönyv, melyet a főorvos és az orvosok írtak a vizsgálat végén, melynek során ellenőrizték, hogy Rüsztém aga leprás-e vagy sem.

*A fenébe!*, átkozódott Mihrimah magában. *Azt hittem, még legalább hat hónapig nem derül ki.*

- És mi áll benne?

- Nem tudom. Még nem bontottam ki, és nem olvastam el. De a küldöncnek azt mondta a főorvos, hogy adja át a gratulációját. Vagyis jó hír lehet.

Hürrem átnyújtotta azt a levelet Mihrimáh-nak, melyet a főorvos neki küldött. - Nyisd ki, lányom, hadd tudjuk meg, leprás-e a vejünk!

Mihrimah jeges tekintettel meredt az anyjára. - És a másik boríték?

- Ja, az? Azt a főorvos a felséges szultánnak küldte. Az apja is biztosan kíváncsi rá, és mielőbb tudni akarja, hogy a férfi, akihez szépséges leányát hozzá kívánja adni, valóban beteg-e.

- Anya!

- Nem olvasod el az orvosi jelentést, Mihrimah?

- Anya! - Mihrimah hangja élesebb volt.

- Te tudod - mondta Hürrem, és feltörte a pecsétet a borítékon. Lassan kihajtogatta a levelet. - Jaj, ez a fény! Nem látom, mit ír. Ráadásul nem tudom elolvasni ezt macskakaparást. Felolvasnád, ha megkérlek rá?

Mihrimah elvette a levelet. - A felséges Hürrem hászekinek - olvasta fagyos hangon.

- A felséges Hürrem hászekinek - ismételte meg az anyja álmodozó tekintettel. - Ha tudnád, lányom, mi mindent kellett feláldoznom azért, hogy ez a három szó így kövesse egymást - mondta lassan. Aztán megkérdezte: - Mit mond a főorvos?

- „Haladéktalanul tudatni kívánom, hogy a tény, melyet közölni fogunk, a kíséretemben lévő öt orvos is megerősítette. Minden vizsgálatot körültekintően hajtottunk végre. A szóban forgó személy testét tetőtől talpig átvizsgáltuk. A szörnyű betegségekre utaló legkisebb jelet sem találtunk. És még fontosabb, hogy örömmel állapítottuk meg, hogy az említett személy hajában egy, a bal hóna alatt még egy, és az intim testrészén...”

Hürrem fészkelődött. - Istenem, a leendő férjednek még ott is megnézték...

Mihrimah ellenségesen nézett rá, majd folytatta az olvasást: - „még egy tetűt, tehát összesen három tetvet találtunk.”

Elhallgatott. *Tetű! Tejó ég!*

- Hát ez nagyszerű! - örvendezett Hürrem. - A vejünk tetves! Azt mondják, a tetű ragaszkodik a pénzhez, ugye, lányom? Olvasd csak, olvasd, mit ír a főorvos!

- „Ez a rovar okos - folytatta Mihrimah az olvasást. - Soha nem bújik olyanba, aki leprás. Ahova a lepra beteszi a lábát, ott nincs tetű. A megvizsgált személy alsóneműjében, öltözékében, ágyában, és a szolgáin is tervekre és e rovarok nyomaira bukkantunk. Sőt az egyik nőn, akivel együtt hál, szintén találtunk két darabot, de az sajnos nem derült ki, hogy a tetű a nőről került-e a vizsgált személyre vagy fordítva.”

*A nő, akivel együtt hál?* Mihrimah érezte, hogy a haja tövéig elvörösödik. *Nézd már a sánta Rüsztemet! Tetves, és háreme van, hiszen ágyast tart!*, mérgelődött magában.

Hürrem, aki tudta, lánya mire gondol, gyorsan közbelépett. - Mit ír még?

- „Bár szégyellem ezt elmondani - folytatta a főorvos a jelentését -, az említett személy szőrzetét megtisztítottuk...” - Undorító - jegyezte meg Mihrimah. - „...és egyetlen látható szőrszálat sem hagytunk rajta, ahová a rovar elrejtőzhetne. A haját forró vízzel megmostuk és borostyán fésűvel alaposan átfésültük, úgyhogy beszámolhatunk róla, hogy a fejbőrén

sem maradt nyoma a tetűnek.”

Mihrimah előtt megelevenedett a kép, ahogy Rüsztem levetkőzött az orvosok előtt, akiket apja küldött, megengedte, hogy mindenét átnézzék, és örült, amikor tetűt találtak benne. És örömeiben talán így kiáltott: „Látjátok, tetves vagyok! Csak rágalom az egész. Íme, a bizonyíték!”, és azzal felmutatott egy tetvet. De mégis miért? Hogyan alázhatja meg magát egy ember ennyire? Azért, hogy őt elvegye? Biztos volt benne, hogy nem

azért. Két oka volt annak, hogy ez a férfi részt vett ebben az ocsmányságban. Az egyik, hogy tudta, ha nem csinálja végig ezt a vizsgálatodéi feje porba hullik. A másik, hogy mohó, és tudja, ha

bebizonyítja, hogy tetves, elnyeri Szulejmán szultán lányának a kezét, és a szerencse kapuja élete végéig nyitva áll majd előtte.

- Folytasd Mihrimah! Valószínűleg most jön a legfontosabb rész - mondta az anyja. Mihrimah türelmét veszítve nézett az anyjára.

- „Íly módon én és az öt másik orvos szerencsések vagyunk, hogy tudathatjuk, a megvizsgált személy nem szenved a betegségben, mellyel vádolták, és házasságkötésének nincs akadálya.”

*A fene egye meg! Semmi értelme nem volt ennek a rágalomnak. Rüsztet tetves, és kész,* dühöngött Mihrimah.

Megfordult, és az ajtóhoz indult. Már épp kilépett volna, amikor anyja utána szólt. - Mihrimah!

Megfordult, és metszőn nézett anyja mosolygó arcába.

- Tudom, mennyire örülsz annak, hogy leendő férjed tetves. A sors fintora. Ki mondta volna meg előre, hogy Gülbahar, a fia és Ibrahim sírját egy tetű ássa meg?

- És az enyémet is - jegyezte meg Mihrimah, miközben kinyitotta az ajtót. - Kíváncsi vagyok, milyen lesz az életem a sírban, amelybe az ellenségeinket temetjük.

- Nem értem, lányom.

- Azt akarom mondani ezzel, hogy az ő sírjuk a fekete föld lesz, az enyém pedig egy ágy. Őket halotti lepelbe burkolják, engem meg selymekbe. Csak ennyi a különbség.

Kihúzta magát, felemelte a fejét, és az ajtót nyitva hagyva kivonult.

Volt még egy aduja. Mihrimah azt is ki akarta játszani.

**A** palotában azonnal elterjedt a hír, hogy az uralkodó kinevezte a tetves Rüsztet vezírré.

*Anyám egy percig sem télenkedik,* gondolta Mihrimah. Ám az ő napjai tétlenségben teltek. Ki akarta játszani az aduját, de a siker csak hiú remény volt.

Ha Szulejmán szultán egyszer már kimondta, amit mondott, nem fogja máshoz adni a lányát, pláne nem egy ágrólszakadthoz, egy mezítlábas tengerészhez.

*Persze, az éremnek van egy másik oldala is,* mondta magának egy este, amikor egyedül volt. *Vajon ő akar-e téged? Mert, hogy ez az egész az életébe kerülhet.* Hiszen apja nem elégszik meg majd annyival, hogy nemet mond, hanem biztosan leütteti Iszmail szép

fejét. Ezt tudván nem várhatta el a férfitől, hogy azt mondja, szereti a szultán lányát, és odaáll az apja elé ezekkel a szavakkal: „Allah parancsára, a próféta beleegyezésével add nekem a lányod, padisah!”

Megint nem tudott rendesen aludni. Amikor felriadt, sötét gondolatok omlottak rá. És ezek miatt nem hallotta meg a kinti izgatott beszélgetést.

Kinyílt az ajtó, és anyja ott állt előtte.

- Anya!

- Jöjjön, lányom! - mondta Hürrem. Ez sokkal inkább parancsnak hangzott, mint kérésnek.

Hürrem annyira biztos volt abban, hogy Mihrimah követi, hogy hátat fordított neki, és kivonult a szobájából.

Anya és lánya hosszú, sötét folyosókon haladtak végig. Három személy követte őket: Merzuka, Dzsáfer, a háremaga és Eszma.

Hürrem olyan gyorsan ment, hogy Mihrimah alig tudta tartani a lépést az anyjával.

- Hová megyünk, anya?

- Mutatni akarunk neked valamit, lányom.

- Nem hagyhatnánk ezt a magázódást, amikor magunk közt vagyunk, anya?

Hürrem elnevette magát, amikor hallotta, hogy a lánya ugyanúgy a szeráj- beli protokoll szerint beszél.

- Ön tudná mellőzni, lányom?

- Mindenesetre megpróbálom.

- Mit akarsz hát, mit mondjak?

- Például azt, hogy „mutatni akarok neked valamit”. Az anyák így beszélnek a lányukkal.

- Csakhogy mi nem csupán anya és lánya vagyunk, Mihrimah. Mi Szulejmán szultán felesége vagyunk, ön pedig a lánya.

- Anya - szólt Mihrimah meglegelve -, mit mutatsz nekem? Épp csak hajnalodik.

Dzsáfer aga eléjük vágott. Hürrem szó nélkül mászott fel az előttük felbukkanó szűk lépcsőn, aztán belépett az ajtón, melyet Dzsáfer kinyitott előtte. - Gyere! - mondta Mihrimáh-nak. Merzuka és Eszma kint maradtak. Dzsáfer otthagya anyát és lányát a sötét

folyosón, és Ő is távozott. *Most a mellén keresztbe tett kézzel* őrködik, gondolta Mihrimah.

Anyja az ajkára helyezve ujját mutatta neki, hogy hallgasson, majd tett pár lépést. Mihrimah követte.

Mihrimah hirtelen rádöbbsent, hol vannak. Mivel apja másik irányból hozta, nem ismert rá azonnal a helyre, ahol az a fülke rejtőzött, amelynek rácsai mögül Szulejmán szultán az uralkodói díván üléseit figyelte. Csakhogy ide tilos volt belépnie bárkinek is az uralkodón kívül.

- Mi dolgunk itt, anya? Ebbe a fülkébe csak apám...

- A felséges szultán engedélyével vagyunk itt, lányom - vágott a szavába az anyja. Aztán félrehúzta a vastag függönyt és belépett. Lentről férfihangokat hallottak. Az egyik épp azt mondta, hogy Bagdadban rosszul mennek a dolgok.

- Üljön le, lányom! - súgta Hürrem.

Elhelyezkedtek a két párnán.

Mihrimáh-ra hirtelen félelmetes szomorúság tört. Nem akart ott lenni. Nem tudta, hogyan szabaduljon meg a lelkében lévő végtelen bánattól.

Az anyja egy ideig őt figyelte. Aztán finoman felemelte a rácsot takaró függönyt. Elégedett volt azzal, amit látott.

- Önnek is meg kell néznie, lányom - mondta anyja, akinek a szeme sarkában mosoly bújkált, mint egy csintalan gyereknek.

- Miért?

- Mert azért vagyunk itt, hogy lássa.

Mihrimah lassan felemelte az előtte lévő függönyt, és lenézett. Ismerős kép fogadta.

Odalent hatalmas turbánnal, jobbra billentett fejjel ácsorgott egy tucat férfi. Az egyikük Ibrahim pasa volt. És látta a vörös szakállú flottaparancsnokot is, Hajreddin pasát, aki nem hajtotta oldalra a fejét, mint a többiek, és nem viselt hosszú turbánt, csak egy kisebb fehér színűt, melyet vékony gyolcsból csavartak, és a lelógó gyolcs végét hímzéssel díszítették.

Mihrimah kérdően tekintett az anyjára.

- Megnéztem, és akkor mi van?

- Nézze meg jobban, lányom!

Miközben Mihrimah ismét a rács felé fordult, az anyja így szólt: - Látod azt a férfit a horvát disznó mögött? Azt a fekete, körszakállast.

A férfi koromfekete szakála a fél arcát befedte. És észrevette a férfi koromfekete szemét is.

- Látta? - kérdezte anyja sűgva.

- Láttam. Ki az?

- Az ön férje, lányom. A jövendőbelije.

Mihrimah elrántotta a kezét a rácstól, mintha tűzbe nyúlt volna, és elfordította a fejét. *Undorító, gondolta. Gusztustalan.*

Lelki szemei előtt megjelent Alaijei Iszmail. Az ő nagyszerű, jóképű, fiatal, üde képe mellett a lenti púpos férfitől kirázta a hideg.

Ahogy lentről ismét hangokat hallott, akaratlanul is újra félrehúzta a függönyt, és fájó szívvel nézte, ahogy leendő férje sántikál.

- Szóval ő az. Ezt az életet tartotta méltónak a szultán lánya számára - mondta Mihrimah.

Hürrem elengedte a füle mellett a lánya hangjában megbúvó szemrehányást. - Igen, lányom. Ő az ellenségeink hóhéra, a férjed, aki biztosítja a hatalmunkat és az életünket.

**Eszma félt.** Ennek *biztosan halál lesz a vége*, mondogatta egyfolytában. *Engem biztosan kivégeznek. Feldarabolnak, és sőt hintenek a húsomra.*

Mihrimah teljesen megőrült. Miután elvált anyjától, azonnal hívatta Eszmát.

Amint a lány belépett a szobába, így szólt hozzá: - Ments meg engem! Menj el a hajódokkba, és kerítsd elő Iszmailt! Hozd el őt nekem!

*Te jó ég! De hisz ez lehetetlen! A hárembe nem lehet egy mezítlábast behozni!*

- De - próbált ellenkezni Eszma ez lehetetlen. Biztosan...

- Hagyd ezt a siránkozást! Keresd meg Iszmailt! Mondd el neki, hogy jut el a Fedett Bazárba, a te Alid üzletéhez. Csütörötökön, ebéd után legyen Ali üzletében.

Eszma összezavarodott.

- Mit csinál majd Ali üzletében?

- Engem fog várni, Eszma. Vagy mi fogunk várni rá.

*Jaj, Istenem! Ez a lány megőrült. A szerelem elvette az eszét. Megölet engem is, Alit is, és azt a szerencsétlen epilepsziás Iszamilt is,* gondolta Eszma.

- A szerájból nem juthat ki - próbált tiltakozni.

- Egyszer már sikerült. Újra ki fogok szökni.

Eszma érezte, hogy most már kénytelen elárulni az igazságot.

- Ó, én szépséges szultánám! Az Aja Szófiába nem szökött ki.

- Hogyhogy nem? Senki sem tudott róla. És újra megteszem. Ha te segítesz, újra kiszökök.

- Az anyja tudott róla - ismerte be kínlódva a dada. - Ő engedélyezte, hogy elmenjen. Dzsáfer végig a nyomunkban volt. Az anyja azt akarta, hogy ön azt higgye, hogy észrevétlenül kilopózhatott a szerájból, de mindvégig tudott róla.

- Te mondtad meg neki! - támadt rá Mihrimah. - Te árultál el neki. Te kémkedtél anyámnak! Eladtál engem!

Meg akarta ütni a dadáját, de megálljt parancsolt magának. Eszébe jutott, milyen büszke volt rá, hogy az életben egyszer olyasmit tett, amiről azt hitte, hogy az anyja előtt titokban marad. És most rádöbbsent, hogy becsapták.

Eszma sírva átölelte a térdét. - Nagyon veszélyes volt. Nagyon féltem, hogy történik önnel valami. Nem magamra gondoltam. Őlj meg nyugodtan, szultána, ha úgy gondolod, hogy magamat féltettem. Húzd ki a hajadból azt az elefántcsont csatot, és szúrd a szívembe!

Mihrimah nem tudta, mit mondjon, vagy mit tegyen. Teljesen összeomlott. Becsapták. De most nem volt idő a múlton rágódni.

*Okos légy!*, mondta magának. *Szükséged van Eszmára, hogy kiszabadulj a csapdából.*

- Ezzel majd később foglalkozunk - mondta felszegett fejjel. - Ha kedves az életed és Ali élete számodra, akkor tégy úgy, ahogy mondtam!

- Alinak bocsáss meg! - könyörgött neki Eszma, és megragadta a kezét. - Ő semmit sem vétett ellened.

Mihrimah mérgesen elrántotta a kezét. - És ezúttal nem kell anyámnak jelentened, mit tervezek. Engedélyt kérünk tőle, hogy csütörtökön meglátogathassuk Szinán mester alkotását, Dilruba kútját. Neked csak annyit kell tenned, hogy elintézed, hogy Iszmail

Ali üzletébe jöjjön. Pár szót akarunk váltani Alaijeivel. Előbb elmegyünk Dilruba kútjához, aztán a bazárba, hogy vegyünk némi szövetet.



## TENGERÉSZLAKTANYA

**Nem minden ment olyan egyszerűen,** ahogy azt Mihrimah megálmodta. Először is a Selyemárus Alit kellett meggyőzni. Eszma számára ez tűnt a legkönnyebbnek, de egyáltalán nem bizonyult olyan könnyűnek, mint várta. - Ez a dolog selyemzsinórral végződhet, Eszmám - mondta Ali borús arccal.

- Tudom.

- Ha tudod, akkor miért mész bele ilyen dologba? Elég lenne, ha megsúgnád az anyjának.

- Nem tehetem ezt vele, Ali. Majd meglátod, annyira elveszett.

A fiatalember nevetett a bajsza alatt. - Ő Szulejmán szultán lánya, Eszma.

A világon csak egy hatalmasabb nő van nála, az anyja.

- Ez most nem így van. Bár úgy hangzott, mintha parancsot adna, de valójában úgy könyörgött nekem, hogy a szívem majd megszakadt.

- És neked ennyi elég, hogy segíts neki?

- Úgy érzem, tartozom neki.

Ali felkacagott. - Méghogy tartozol neki? Miről beszélsz, Eszma? Kiskorod óta a dadája vagy. Nem is volt igazi gyerekkorod. Ki adósa kinek?

Eszma megértette, ha így folytatják, a végtelenségig vitatkozni fognak, pedig sem neki, sem úrnőjének nem volt semmi ideje.

- Ennek a dolognak meg kell lennie, Ali - vágott közbe. - Ha te nem segítesz, akkor találok más megoldást. Elmegyek a tengerész szállásra, és az első matrózt, akibe belebotlok, megkérem rá, hogy hozza el nekem Iszmait.

A lány megbánta, amit mondott. Ez a vita elszakíthatta tőle Alit. Ki tudja, most mennyire megharagudott, mert azt mondta, hogy egy másik férfit fog megkérni. Eszma félt a szerelme szemébe nézni.

- Az első matrózt, akibe belebotlasz?

Ali hangja letört volt, de úgy csattant, mint egy korbács az üzletek közti szűk átjáróban, ahol sutyorogtak.

- Igen - válaszolta Eszma elveszetten. - Ennek a dolognak meg kell lennie, különben...

- Különben? Eszma, nézz a szemembe! Mi lesz különben?

A lány felemelte a fejét, és lopva Ali fekete szemébe nézett. - Különben - súgta, és újra lehajtotta a fejét -, az én szépséges úrnőmet hozzáadják egy sánta, tetves vénemberhez.

- Miért? - nevetett Ali. - Azt hiszed, ha Iszmailt megtaláljuk, és tud pár szót váltani a szultánéval, akkor Szulejmán szultán és Hürrem szultána meggondolják magukat és nem adják a lányukat egy tetves pasához?

- Nem tudom - mondta Eszma, és készült indulni. Pedig igazából tudta. Tudta, hogy ostobaság volt erről álmodozni, de Mihrimah az ostobaságig reményvesztett és elveszett volt. - Most megyek. Eljöttem hozzád, hogy talán Ali segít, de hiba volt.

Mindennek vége. Soha többet nem látja ezt az ívelt szemöldökű, szénfekete szemű, napbarnította férfit. Visszafordult, és könnyes szemmel egy utolsó pillantást vetett Alira.

- Várj még, Eszmém!

Reménykedve megfordult.

- Eljöttél hozzám, hogy talán segítek neked. Akkor most miért kételkedsz bennem? Nem a magam életét félttem, hanem a tiédet, Eszma. Ez a dolog nem maradhat titokban. Minden tele van a palota kémeivel. Mindenképpen ki fog derülni. Azt nem bánom, ha miattad kötelet kapok a nyakamba, de téged sem fognak kímélni. Érted?

- Értem, Ali.

- Meg fognak ölni téged is.

- Tudom.

Ali odalépett a lányhoz. Megfogta a vállát és a szemébe nézett. Ujjaival letörölte a lány orcáján legördülő könnycseppeket.

- Akkor menjünk!

Eszma hálásan nézett a szeretett férfira. A legszebb mosolyával jutalmazta.

- Majd meglátjuk, hogy a hatalmas Szulejmán szultán egyetlen lányának szívszerelme, aki miatt mi az életünket kockáztatjuk, ez az Alaijei miféle ember - mondta, majd elhallgatott egy pillanatra. - És azt is meglátjuk, hogy egyáltalán belemegy-e?

- Mibe?

- Hogy idejöjjön, és találkozzon Mihrimáh-val.
- Miért ne menne bele?
- Szépséges Eszmém! Mi készek vágunk meghalni az ügyért, de gondolod, hogy az a mezítlábas nem veszi számításba, hogy ezért a hóhér kezére jut?

Miközben Eszma kilépett az átjáróból, Ali, aki biztos akart lenni abban, hogy elnyerte a lány szívét, megkérdezte tőle: - Mit érzel most?

Eszma egy szégyenlős, hálával teli mosollyal válaszolt. Nincsenek rá szavak, mit érzett. Még magának is félt bevallani.

*Nagyon rossz dolgok fognak történni, súgta egy belső hang Eszmának. Félelmetes dolgok.*

**Az utolsó rohama után** kiköltöztették a hálóteremből. A hálóterem felügyelője így szólt hozzá: - Nézd, Alaijei, ne sértődj meg! Beteg vagy. Nem lehet tudni, hogy mikor tör rád az epilepszia. Vitéz férfi vagy, sokat szenvedtél. Nincs olyan kízás, amit a gyaurok ne alkalmaztak volna veled szemben. De ez így nem mehet tovább. A múlt éjjel azt üvöltözted, hogy „Nem halok meg, amíg nem vágom el a nyakát!” Alig tudták a tört kicsavarni a kezedből. Hatvan matrózom sérült meg. Ütötted-vágtad őket.

A férfinak igaza volt.

Életveszélyes volt. Ő maga volt Azrail, a két lábon járó halál.

Azok, akik a hálóteremben a közelében aludtak, már rég elszöktek mellőle. Senki nem akart mellette aludni. Esténként a legkisebb moccanására rémülten ugrott ki minden matróz az ágyából, mondván, lehet, hogy megint rátört a roham Alaijeire.

- Nem vághatom fel a saját hasam - mondta a felügyelőnek -, mert az bűn. De ha így áll a dolog, parancsold meg, hogy az egyik vitéz vessen véget az életemnek valamelyik éjjel, és itt és most megesküszöm neked, hogy nem neheztelek érte. És ha a halálom után a nagy elszámoláskor egy angyal elém hozza az illetőt, hogy „ez ölt meg”, én megbocsátok.

- Miket beszélsz, te bolond fiú! - nevetett kelletlenül a tiszt. - Mit gondolsz te rólunk! Azt hiszed, gyilkosok hordája vagyunk, akik megölik a bajtársukat, akivel vállvetve harcolnak, csak mert az megzavarja a nyugalmukat? Szégyen így beszélni.

- Akkor mi a megoldás?

- A megoldás a következő, Alajei - mondta a tiszt határozottan. - Éjjelente nem alhatsz a hálóteremben. A konyha mögött van egy kis szoba. Odavisznek neked egy ágyat. A konyhaügyeletes pedig egy lakatot tesz az ajtóra, ha jön a roham. Ezt találtuk ki.

És így is tettek.

A törét és a kését elvették.

Az esti ima után Ismail elvonult az apró, vasrácsos ablakú fülkébe. Az első este odaszólt az ügyeletesnek, aki becsukta az ajtót mögötte. - Most rögtön rakd fel a lakatot az ajtóra!

A férfi habozását látva folytatta. - Rakd fel! Bár nincs töröm és késem,

azért harapni és karmolni tudok. Ha rámtör a roham, lidércként rontok a laktanyára. Az öléshez elég a fogam és a körmöm is. Tedd fel azt a lakatot!

A reggeli ezánkor levették a lakatot.

Egyik éjjel a szolgálatban lévő őr különös hangokat hallott odabentről. Mintha Ismail beszélgetett volna valakivel. Benézett a rácsos ablakon. A férfi egyedül volt az ágyában, és fejét ingatva beszélt álmában.

Az őr másnap rohant a hálóterem parancsnokához és jelentette az esetet.

- És hallottad, mit mondott Ismail?

- Igen, hallottam. Azt üvöltötte, hogy „Tűnj el, Alejandro!”

- Alejandro?

- Igen. Biztos vagyok benne, hogy jól hallottam. Egyszer pedig azt is kiáltotta, hogy „Hagyj békén, Alejandro!”

**Látogatód van a hajóhídnál** - mondta valaki neki, és ő meglepődött. *Ki lehet az?*, tette fel magának a kérdést azonnal. *Csak nem az az átkozott fickó? Lehetséges lenne?*

Mivel nem kapott felőle hírt, talán ő jött el, hogy elszámoltassa. Hogy megkérdezze, miért nem hajtotta végre a parancsot. Csakhogy az előre megbeszélt találkozóig még volt idő.

És ilyen veszélybe sosem sodorná magát az a sátánképű gazember, dohogott magában, míg a hajóhíd felé tartott.

Amikor a fűzfa alá ért, meglátott egy fekete hajú férfit. - Te vagy Alaijei? - kérdezte a férfi sűgva.

- Űgy mondják.

- Így van vagy sem? Nincs mondanivalóm annak, aki kétértelműen beszél.

Csodálkozott. Nyugtalanította a feketeszemű napbarnított férfi határozott beszéde, és ítélező tekintete. *Ki ez a fickó?*, töprengett.

- Én vagyok Alaijei, de ki kérdezi?

- Alinak hívnak. Selyemárus Alinak.

Összezavarodott. Mi dolga lehet egy selyemárusnak vele. - Minek jöttél ide, Selyemárus Ali? - kérdezte vigyorogva. - Selyem övét akarsz a derekamra kötni?

- Nem tudom, hogy a kardod is olyan éles-e, mint a nyelved, de amit én akarok mondani neked, az veszélyesebb a kardnál. Ha nem kellene üzenetet átadnom neked, megfognám azt az éles nyelvedet és azon nyomban kitépném. Adj hálát annak, aki ideküldött engem.

Farkasszemet néztek egymással.

- Te is adj hálát érte, hogy nem öllek meg! Mondd el, amit akarsz, aztán takarodj innen! Ki küldött hozzám?

Ali rámeredt, majd hátat fordított neki. Tett egy lépést a hajóhíd felé. Ismét megfordult. - Mihrimah – sűgta.

Alejandro szíve majd' kiugrott a helyéről. Mi ez? Csapda? Jelszó? Mi a fene lehet? Azonnal Ali mellé lépett. - Hallod, te mit beszélsz, efendi?

Ali megragadta a nyakát elkapni lendülő kezét. - Csak lassan a testtel, vitézem! A túl nagy izgalom ártalmas az egészségre.

- Mi az üzenet?

- Ha akarod látni azt, aki küldött, a következő csütörtökön, délután gyere a Fedett Bazárba, és kérdezd meg, hol találod Selyemárus Alit. Majd megmutatják neked az üzletemet.

*Jól hallottam? Mihrimáh-t mondott? Mihrimah hívat engem? Lehetséges ez, Istenem?* Nem tudta mit gondoljon, vagy mit mondjon. Csodálkozva nézett egy ideig. - Mit csináljak az üzletedben? - kérdezte végül.

Ali nevetett. - Az üzenet ennyi volt, a többit nem tudom.

Megfordult. Ahogy távolodott, odavetette Alejandrónak: - Ne mondd, hogy nem szóltam! Az életedbe kerülhet.

Félresöpörte a fűzfaágakat és elment.

Lehetséges ez? A legnagyobb ellenségének a lánya a piac egyik szűk utcájában várja.

Ez isteni jel.

Isten így figyelmezteti. Emlékezteti a szent feladatára. És hogy a parancsot végrehajtsa, az áldozatot tálcán kínálja neki.

Mihrimah az áldozat!

Eszébe jutott az álma. Látta, ahogy tört tartó karja villámként lecsap, látta a Mihrimah torkán megjelenő vékony vörös csíkot, és látta, ahogy a lány a nyakához kapva a kezével próbálja a kiömlő vért visszatartani. És megint hallotta annak a nőnek a hangját. „Iszmail, fiam! Mit tettél?”

Minden dolog, minden, ami csak történt vele Isten egy-egy jele volt.

Mosolyogva sétált vissza a laktanya udvarára, és akik látták ezt a vigyort, beleborzongtak. Eszébe jutott, amit Selyemárus Ali utoljára mondott, hogy a dolog az életébe kerülhet.

*Ugyan már, Selyelmárus. Mit tudod te, mi a halál? A halál én magam vagyok.*

## ÚJ SZERÁJ, HÁREM

**Nem - közölte Hürrem.** - Ki látott vagy hallott még ilyet? Mihrimah édesdeden mosolygott.

- Úgy tudtuk, hogy anyánk is hallatlan és elképzelhetetlen dolgokat művel. Vagy tévednénk?

- Van, amit lehet, és van, amit nem lányom. Gülbahar kémei mindenhol ott vannak.

- Senki sem fogja megtudni, anya. Áruhában leszek. Senki sem fog észrevenni vagy felismerni.

Anyja aggódva körülpillantott. - Lehet, hogy most is hallanak.

Hangjából eltűnt a melegség, ismét fagyos, a palotára jellemző stílusban beszélt. - Verje ki a fejéből! Nem hagyjuk, hogy a lányunk katonai laktanyákban és a piaci tömegben bóklásszon.

- Bizonyára elfelejtette anyám, hogy apám elvitt minket a laktanyákba, sőt azt is megengedte, hogy felmenjünk a hadihajóira.

- Akkor még nem leselkedett rád ekkora veszély. És még gyermek voltál. Most pedig fiatal lány vagy, aki az esküvőjére készül.

- Így van - mondta Mihrimah és kedvesen mosolygott. - Épp az esküvő miatt szeretnénk elmenni, hogy megnézzük a szöveteket.

- Idehozatom neked a lábad elé az egész piacot. Ahány selyemárusa, bársonyárusa, szövetárusa csak van a három kontinensnek, mind ide hozza a legszebb kelméit, te pedig kiválasztod, ami tetszik.

- De anya!

- Elég volt. Megmonduk, hogy nem. És az isten szerelmére, honnan vetted ezt a Dilruba kútját? A padisah egyetlen lánya rongydarabot akar kötni egy kútra, mint valami külvárosi szépség? Ezt sohasem fogom engedélyezni. A témát lezártuk, végeztünk.

Mihrimah arcán hirtelen szétfoslott a mesterkélt mosoly. Felpattant és elindult az ajtó felé.

- Hová-hová lányom?

- Apámhoz megyek, anya. Mondanivalónk van Szulejmán szultán számára.

- A helyedben nem csinálnám ezt, lányom. A felséges szultán nem fogja megengedni, hogy a lánya a piacon sétálgasson...

- Nem erről fogunk apánkkal beszélni, anya. Ahogy ön is mondta, ezt a témát lezártuk.

Hürrem nyugtalan lett lánya büszke tartását, és eltökélt tekintetét látva. *Mit akar ez a lány csinálni?*, futott át az agyán.

- Akkor miről? Megtudhatnám, miről akar az apjával beszélni?

- Természetesen - vágta rá Mihrimah habozás nélkül.

Hürremet ez teljesen váratlanul érte. Igyekezett palástolni a döbbenetét.

- Azt mondják, hamarosan hadjárat lesz, és apánk Ibrahim pasa után megy Bagdadba. Napok óta azon gondolkodom, hogy kire bízza addig a trónt?

Hürrem összerezett. Nem merte megkérdezni, ami az eszébe jutott.

- A nagyvezír pasa hadjáraton van. Leendő férjünk, a tetves vezír pasa is biztosan apánkkal együtt Bagdadba megy. Akkor ki marad itthon? Apánk talán egy szenilis vén vezírré bízna az Oszmán Birodalmat? Szerintem az lenne a legjobb...

Mielőtt befejezte volna, az anyja szemébe nézett, és örömmel figyelte az anyja szemében tükröződő kétségbeesést. - Az lenne a legjobb, ha a padisah az egyik herceget nevezné ki kajmakamnak »hadjárat idején ő helyettesítette a szultánt és a nagyvezírt«, és rá bízna a fővárost a távollétében. Megkérdezem, hogy nem gondolt-e arra, hogy mielőtt hadjáratba indul, ide hívatja a trónörökös, Musztafa herceget. Szerintem felettébb alkalmas lenne a feladatra.

Majd megfordult, és gyorsan az ajtó felé indult.

- Nehogy megtegy! - kiabálta Hürrem utána.

- Mit mondott, anyám?

Hürrem a lányára meredt. - Küldd ide hozzám Ezmát! - mondta. - Meg akarom vele beszélni ezt a piac és kút dolgot. Megbeszéljük, hogy milyen álruhában tudjuk kijuttatni titokban a szerájából.

Mihrimah attól tartva, hogy anyja még a végén meggondolja magát, sietve távozott.

Az ajtó becsukódott mögötte, és Hürrem hosszasan bámult üres tekintettel a lánya után.

Miért tette ez Mihrimah?



Nem hitte, hogy lánya azt mondaná az apjának, hogy Musztafát nevezze ki kajmakámnak, tudta, hogy ez csak gyerekes fenyegetőzés volt. Hürrem azon törte a fejét, mi készíthette a lányát erre, mi állhatott a dolog háttérében. Példának okáért, miért akart elmenni Dilruba kútjához? Miért akar a piacra menni selymet válogatni?

*Ó, én okos nagylányom? Fáj a szíved? És olyan nagy a bánatod, hogy még anyádat is megfenyegeted?*

*Vajon mi bánthatja ezt a lányt? Rüszttem miatt bánkódik? Még mindig nem érted, szépségem, hogy ahhoz, hogy élhessünk, szükségünk van Rüszttem sötét lelkére, mocskos testére és csípős nyelvére. Bárcsak ne így lenne, Mihrimah, de mit tegyünk, szükségünk van rá.*

Kopogtak, de Hürrem nem válaszolt. Arra gondolt, hogy biztosan Mihrimah dadája jött meg. Mivel bentről nem érkezett válasz, az ajtó kinyílt, és egy fej jelent meg az ajtórésben.

- Gondoltam, szükséged van rám.

Merzuka volt az.

- Gyere, Merzuka! Jól gondoltad. Gondban vagyunk.

A tatár lány bejött. - És miféle gondban, Alekszandra, a fenébe, Hürrem.

- Ha magunk vagyunk, hívj nyugodtan Alekszandrának, elég, ha mások előtt nevezel Hürremnek.

- Mi a baj? Elmondhatod?

- Mihrimah szerelmes, Merzuka.

- Micsoda?

- Valakibe beleszeretett.

- Ő mondta neked?

- Nem. Semmit sem mondott. Sőt, készül az esküvőjére.

- Akkor honnan veszed, hogy beleszeretett valakibe?

Hürrem a nőre nézett, aki tizenegy éves kora óta osztozott a sorsán. - Ki akar szökni - suttogta. - A szerájából álruhában ki akar lopózni, hogy találkozzon vele titokban. Hetet-havat összehordott, hogy meggyőzzön. Még meg is fenyegetett. Mit nevensz? Mi van ezen olyan nevetséges, Merzuka?

- Persze, hogy nevetek - válaszolta Merzuka. - Eszembe jutott valaki.

- Kicsoda?

- Az anyja, vagyis te. Már elfelejtetted, micsoda terveket kovácsoltál, hogy kijuss a krími palotából? Elfelejtetted már a lázadás éjszakáját?

Egyáltalán nem felejtette el.

Arckifejezése kicsit lágyabb lett. Megelevenedett előtte a szerencsétlen Frederick arca, akit a krími piacon látott meg, és azonnal beleszeretett. Tudta, hogy menten elsírja magát. Kihúzta magát. - Én a krími szerájban egy magányos jövevény voltam, egy lány, akinek nem volt senkije, ő viszont Szulejmán szultán lánya. Óriási különbség. Nem követheti a szívét. A sors által elrendelt utat kell végigjárnia.

**Hürrem a lányra szegezte a tekintetét.** Próbált kedvesen szólni hozzá.

- Az igazat mondd nekem, lányom!

Eszma Hürrem lába elé vetette magát. Kis híján elsírta magát.

- Van valakije?

- Hogy gondolhat ilyet, szultánám?

- Mihrimah szerelmes valakibe?

Eszma legszívesebben azt kiáltotta volna, hogy igen, és azt is, hogy „nem látod, mennyire szenved a lányod?“, ehelyett azonban a legmeggyőzőbbnek gondolt módon nemmel felelt. - Nem, esküszöm, hogy nem. Az én szépséges szultánám olyan tiszta és ártatlan, mint egy angyal.

- Megkérdezem még egyszer. Az igazat mondd! Mihrimah beleszeretett valakibe?

- Higgye el szultánám, hogy szó sincs ilyesmiről.

- Akkor meg mi ez a bazár dolog?

- Nem tudom - válaszolta Eszma. - Mindenki Dilruba kútjáról beszél. Biztosan a szultánám is kíváncsi lett rá. Másrészt ott van az esküvő is. Azt mondják, meglesz az is, mihelyst urunk Allah segítségével nagy diadallal visszatér Bagdadból. A szultána azt mondta, hogy meglátogatjuk Dilruba kútját, és egyúttal elmegyünk a Fedett Bazárba is, hogy megnézzük a selymeket.

- Nagyszerű! Már kitűztétek az esküvő napját is. Hallod, te, mit beszélsz, lányom? A felséges szultán még itt van, és senki sem

tudja, mikor fog indulni vagy mikor tér vissza. Ki hiszi el, hogy Mihrimah azért akar a piacra menni, hogy a selymeket nézegesse?

- Nekem ezt mondta, szultána. Egy dada nem kérhet számon az úrnőjén semmit.

- Miért vagy mellette, Eszma? Miért nem mondtad neki, hogy nem lehet? Nem mondtad neki, hogy egy padisah lánya nem sétálhat a bazárban?

- Mondtam én, de ha a szultána egyszer eltökélt valamit, nem fogja magát meggondolni.

*Hazudik, gondolta Hürrem azonnal. Biztos, hogy hazudik. Majd' meghal a félelemtől. Ennyire hűséges a lányomhoz.*

Merzukára nézett. A tatár lány is olyan hűséges volt hozzá, mint Eszma a lányához. Elöntötte az öröm. Büszke volt, hogy a lánya képes ilyen érzelmeket kiváltani valakiből. Lopva Merzukára kacsintott, jelezve neki, hogy a lány hazudik. Merzuka bólintott, hogy egyetért. Eszma hazudott, és le kell leplezniük.

- Nézd, Eszma! - sziszegte Hürrem. - Bízom benned, és engedélyezem ezt a dolgot. Megengedem, hogy csütörtökön álruhában elhagyjátok a palotát, és elmenjetek arra a két helyre, amit említettél. De nehogy kiderüljön, hogy hazudtál! Mert ha kiderül, jobb, ha a tengerbe veted magad!

Eszma kisvártatva távozott úrnője anyjától. Mit mondhatott volna? Hogy mondhatta volna meg Szulejmán szultán törvényes feleségének, Hürremnek, hogy a lánya egy epilepsziás matrózba szerelmes?

Eszébe jutott Hürrem fenyegetése. *Azt sem tudom, lenne-e elég időm a tengerbe vetni magamat, mielőtt a hóhér keze elér.*

## JANICSÁRLAKTANYA, DILRUBA KÚTJA

**Az Ejüpszultáni laktanya előtt ismét** hatalmas volt a tolongás. A laktanyával szembe érkező egy- vagy kétlovas kocsikból kiszálló elegáns hölgyek sűgdolózva álltak be a hosszú, kígyózó sorba. A férfiak sora a másik oldalon húzódott, de ebben a másikhoz képest nagyon kevés férfi várakozott. Ennek ellenére a rendet felügyelő örök hol az egyik, hol a másik sorból engedtek be tíz embert, így a férfiak sora egyre rövidebb lett, miközben a színes pelerineket, kaftánokat, kendőket viselő nőké, akik idejöttek, hogy láthassák Dilruba kútját, egyre hosszabb.

Egy asszony hátulról elkiáltotta magát: - Ez nem igazság!

Sokan igazat adva neki bólogattak. A nő, érezve, hogy panaszát többen is jogosnak találják, felemelte a hangját.

- Mondjátok meg, ha nincs igazam!

- Igaza van! - kiabálták a nők.

- Jól mondja!

- Ez nem igazság!

- Nézzétek! A másik sorban szinte senki sincs, mégis hol innen, hol onnan engednek be tíz embert.

A dühös nők megint csak helyeslően bólogattak.

Az öröket zavarta az ordítózás, de nem szóltak.

Ekkor előlről egy másik nő odakiáltott a tőle alig néhány lépésnyire álló örnek. - Nem látod, hogy a másik sorban senki sincs? Engedj be a miénkből tíz embert! Várjanak egy kicsit a férfiak, hogy ez a sor is haladjon!

A tömött bajszú janicsár kimérten közölte vele: - Ez a rend, asszony. Mi csak végrehajtjuk a parancsot, amit kapunk.

- Akkor menj oda ahhoz, aki a parancsot adta, és mondd meg neki, hogy változtassa meg! - mondta egy asszony, majd lökdösődve kilépett a sorból.

- Igaza van! - kiabálta az összes nő. A nők dühösen lóbálták a szivárvány minden színében pompázó apró ernyőiket az örök felé.

A tömött bajszú, aki látta, hogy elhatalmasodott a lázadás légköre, odament a sorból kilépett asszonyhoz. - Menj a helyedre, asszony!

Ne bomlaszd a rendet!

- Te ezt rendnek nevezed? - ellenkezett az asszony, és úgy tűnt, nem ijedt meg a tömött bajszútól.

- Azt mondtam, hogy menj a helyedre! - förmedt rá a katona. - És hallgass! Ne hozz ki a sodromból!

- Mert mi lesz, ha kihozlak a sodromból? Tudod, te kivel beszélsz? Én...

Nem tudta befejezni, mert a janicsár a könyökénél fogva visszatuszkolta a sorba. - Nem érdekel az sem, ha a padisah lánya vagy! Ez a parancs. Várd ki a sorodat!

A dühös asszonytömeg a váratlan keménység hatására meghátrált. A zúgolódás előbb dűnnyögéssé, majd pusmogássá csitult.

Egy átlagos, zsák színű olcsó kaftánt viselő nő odahajolt a társához, aki ernyőjét egész az orráig lehúzta.

- Hallotta?

- Igen.

- Talán értesültek róla?

- Miről? - kérdezte a bő lenköpenyt viselő ernyős nő, akinek karcsú alakját a bő öltözék sem rejthette el.

- Nem tudom. Az ő a padisah lányát emlegette...

- Pszt! Senki sem tud semmit. De ha tovább fecsegsz... - Nem érezte szükségét, hogy folytassa.

A zsákszínű kaftános azonnal elhallgatott. A másik pedig, aki annak ellenére, hogy csúf fejfedőjéről egy melléig érő vörös fátyol lógott le, ernyőjét kissé lejjebb engedte, mintha az arcát próbálná védeni a heves déli napsütéstől. - Mindjárt ránk kerül a sor.

*Bárcsak ne jöttem volna ide!*, futott át az ernyős nő agyán. A nap már az égbolt tetején járt. - El fogunk késni - motyogta.

- Ne aggódjon! - mondta a másik. - Majd megvár, ha eljön egyáltalán.

- Ha eljön? Mit akar ez jelenteni? Lehet, hogy nem jön el?

A másik nem válaszolt, csak vállat vont.

- Mondd csak, lehet, hogy nem jön el? Titkolsz valamit előlem?

- Isten ments! Mégis, mit titkolnék?

- Akkor miért mondtad ezt?

- Csak úgy kicsúszott a számon.

Az ernyős szigorúan nézett a mellette állóra. - Hát máskor ne csússzon ki!

További fél órát kellett várniuk, mire végre bejutottak a tíz ember közé, aki a következő csoporttal bemehet. Hallották, ahogy a laktanyában az egyik katona a déli ezánt énekli.

- Felhangzott az ezán. Nem maradhatunk sokáig bent.

A másik lány bólintott.

- Aztán a kocsiig gyalog kell mennünk. Az embert figyelmeztetted?

- A felső utcában van egy beugró, ott vár.

- Rendben.

És ekkor váratlanul rájuk dörrent egy erős férfihang. - Hé, te!

Mindkettőjük szíve a torkában dobogott.

- Te! - üvöltötte a janicsár ismét, és rámutatott. - Te, ott a fal mellett. Ne nézz így, hozzád szóltam, kék ernyős!

Te jó ég! Remegve ragadta meg a mellette álló csuklóját. Mindketten reszkettek.

A janicsár egyenesen rá meredt.

Magára mutatott kérdően, és félt, hogy a janicsár észreveszi, hogy még az ujjá is remeg. Egyre jobban eluralkodott rajta a pánik. *Valaki elárult minket*, futott át az agyán.

- Igen, te.

Hirtelen megszabadult a pániktól. *Miért félek?*, kérdezte magától. *Nem is ez a hely a fontos. Ide engedéllyel jöttünk.* - Mi van? - kérdezte határozottan.

- Emeld fel az ernyődet kicsit!

Úgy tett, ahogy mondták. Az ernyőjét most magasabbra tartotta, mint a többiek.

- Ha ennyire félsz az idegenektől, és attól, hogy megmutasd az arcod, akkor minek jöttél ide? - morgott a katona. - Az igaz, hogy olyan ez a hely lassan, mint valami vidámpark, de mégiscsak egy laktanya. Nem szeretjük azokat, akik nagyon titkolóznak. A fátyol eltakarja az arcodat, ne rejtse még ernyő mögé is! Ne aggódj, ezzel nem követsz el bűnt!

Észrevette, hogy a másik lány csuklójának remegése, melyet szorosan fogott, elmúlik, és a lány fellélegzik.

- Haladjanak! - mondta a janicsár, és beengedte az előttük álló négy nőt. - Nem csuknád be azt az ernyőt? - kérdezte negédesen a

janicsár a bajsztát pödörve. - Ne aggódj! Ennyi fátyol alatt nem éget meg a nap sehol.

A többi őr gorombán röhögött társa megjegyzésén.

A lány becsukta az ernyőt, és közben próbálta megőrizni a nyugalmát, és elnyomni a haragját. Már készült pár keresetlen szóval visszavágni a katonának, de a társa megragadta a kezét és visszatartotta.

- Gyertek!

Úgy tettek, és áthaladtak a kinyíló kapun.

- Haladjatok a jobboldali épület mellett! - szólt utánuk az egyik katona. - A kút ott van. De attól tartok, hogy a többi férjet kereső nő nem hagyott már helyet nektek, hogy odaköthessétek ti is a szalagotokat.

Aztán újra a bajsztát pödörő janicsár hangját hallották.

- Hé, te! Kék ernyős! Neked nem kell szalagot kötnöd. Itt vagyok, ha férjet keresel.

Megjegyzését társai undok nevetése kísérte.

Az előttük haladó nőket követve egy ideig szótlanul haladtak az épület árnyékában. Leszámítva az őrbódében lévő őroket, itt már nem álltak katonák. *Biztos minket lesnek az ablakokból és az ajtókból*, gondolta hogy befordultak a sarkon, az egymást lökdöső, kiabáló nők tömege ellenére azonnal meglátta a kutat.

A köpenyes nő halkán felkiáltott: - Dilruba kútja!

Hangjában, tekintetében világosan tükröződött a csodálat.

- Épp olyan gyönyörű, mint ahogy mondják.

- Még annál is szebb!

*Tökéletes mestermű*, gondolta.

A kutat két oldalról a nők sokasága ostromalta. Egymást taposva próbáltak közelebb jutni a kúthoz, hogy találjanak egy helyet, ahová kiköthetik a szalagukat. A négy janicsár, akit odahelyeztek, hogy fenntartsák a rendet, megelégedett azzal, hogy elveszve nézte őket. Mit tehettek volna ennyi asszonnyal szemben? Akadt, aki az előtte lévőket tolt, mások kiabáltak, hogy „hadd lássuk mi is!”. És volt, aki kezét felfelé fordítva imádkozott. A többségük pedig nyújtózkodott, hogy odaköthesse a szalagját, amely ha leesett, mérgeződve újra megpróbálták, miközben a hátul lévők tolták őket, hogy ők is közelebb jussanak.

Ahogy beleütköztek a hajlongó, könyörgő, síró, káromkodó és folyton mozgásban lévő tömegbe, látták, hogy a kutat lehetetlen megközelíteni. Ráadásul nagyon kevés idő állt a rendelkezésükre.

- Képtelenség közelebb jutni a kúthoz - jegyezte meg a köpenyes nő reménytelenül.

A zsákszínű olcsó kaftánt viselő nő komor arccal felé fordult. - Oda fogunk jutni, szultánám.

A mellette lévő nő azonnal a szája elé tette a mutatóujját, jelzve, hogy hallgasson, de feleslegesen aggódott. A dadája hangja szinte elveszett a nagy kiabálásban.

Eszma arra gondolt, hogy mivel álruhában vannak, itt nincs helye a palotában megszokott etikettnek és szabályrendszernek. Megragadta hát Mihrimah csuklóját, és bevetették magukat a nőkből álló tömegbe.

- Utat!
- Miért? Tán az apád kútja?
- Félre!
- Jaj, mindjárt elájulok!
- Ne lökdösődj!
- Vigázz, terhes!
- Kit érdekel!
- Húzódj arrébb, te ringyó!
- Anyád a ringyó!

Mihrimah és Eszma végül odajutottak a kúthoz. Mihrimah hallgatta a középső csapból folyó, márványra ömlő víz hihetetlen hangját. Csodálkozott rajta, hogy a csobogás nem a márvány tálból hallatszik, hanem a három oszlop tartotta háromszög alakú homlokzat felől.

*Milyen ügyes kéz alkotta ezt!,* gondolta.

Tényleg az ő műve volt? Vajon valóban Szinán mester volt az Égre Kupolát Függesztő Férfi, akivel az Aja Szófiában beszélt?

Aztán észrevette a háromszög homlokzat alatt a baloldalon látható, gömbölyded, kiugró részt, amely egy meztelen női vállra emlékeztetett, és amely lefelé a női test vonalait követő alakban folytatódott. És látta, hogy a márványt úgy munkálták meg, mintha egy nő válláról a derekáig hullámokban leomló haja lenne. Eszébe jutott, hogy az ő haja is így omlik le a válláról, amikor Eszma fésüli.



Miközben próbált ellenállni a nők lökdösődésének, odasúgta a dadájának: - Látod?

Eszma tekintetéből kiolvasta, hogy ő is észrevette; ez Mihrimah szultána haja volt.

Mégis, hogyan lehetséges ez?

Mihrimah ugyanerre a kérdésre keresett választ. Lelkében furcsa öröm mocorgott. Szóval a haja úgy megihlette az idősödő férfit, hogy ilyen szépen kifaragta a márványt? Ráadásul alig látta a haját.

Csak aznap látta az Aja Szófiában, amikor lehúzta a fejéről a csuklyáját, hogy lássa az arcát, és lecsúszott a fejkendője is, és a haja ugyanígy leomlott a válláról.

Eszébe jutott, ahogy az Égre Kupolát Függesztő Férfi riadtan felkiáltott. „Te lány vagy!”

Eszma ráébredt, hogy nem tudja visszatartani az ő helyükre odanyomakodni akarókat, ezért egy bronz bögrét tartott a csap alá, megtöltötte vízzel, és átnyújtotta úrnőjének.

- Igyon, és kívánjon valamit!

Bár a tülekedés miatt Mihrimah a víz felét magára öntötte, mégis behunyta a szemét, és azt kívánta: *Istenem, add, hogy átélhessem a világ legkülönlegesebb szerelmét!*

Azután ivott néhány kortyot.

- Menjünk! - mondta Eszma.

- Te kívántál valamit?

Eszma válasz helyett ráförmedt valakire: - Előre nézz, boszorka! Ne lökdöss már!

Mihrimah rájött, hogy Eszma a mögöttük haladó nőt szidja.

Miközben egymás kezét fogva próbáltak kiszabadulni a tömegeből, ijesztő dolog történt. Az egyik nő véletlenül leverte Mihrimah fejfedőjét. Mihrimah az utolsó pillanatban utánacapott, és megakadályozta, hogy a fejfedő a földre essen, és eltűnjön a lábak rengetegében, de a haja kibomlott, és mint Dilrubának, hullámzó búzamezőként a derekára omlott, ráadásul arca is láthatóvá vált. Kétségbeesetten tette vissza a fejfedőjét, és próbálta a fátyollal eltakarni az arcát.

- Dilruba!

Azonnal felismerte a hangot, amely elnyomta a nők kiabálását.

- Dilruba!

Eszma is hallotta. - Biztos van ebben a tömegben egy Dilruba nevű nő - mondta fuldokolva a lökdösődésben.

- Gyere! Azonnal el kell mennünk innen - húzta a lányt.

Szeme sarkából balra nézett, és akkor meglátta őt. Egy kétemeletes épület lépcsőjének a fordulójában állt az Égre Kupolát Függesztő Férfi.

Végre kikeveredtek a nők tengeréből. Mihrimah újra a lépcsőforduló felé nézett. A férfi eltűnt. Elveszítette őt a tömegben.

Nem tudta megmagyarázni, hogy miért esett kétségbe, és miért menekült a férfi elől. Miért futott el a férfi elől, aki azt hitte, hogy ő Dilruba, és aki kifaragta őt márványból?

Most azonban nem volt idő arra, hogy meglelje a választ. A találkája mindennél fontosabb volt. Nem várhatta tovább a férfit, aki talán kimentti őt a csapdából, amelybe beletaszították. Tudta, hogy nem lesz második esélye, ha a férfi elmegy, és nem várja meg. Még ha a férfi el is tudna jönni máskor is, Mihrimah nem tudott még egy hazugságot kitalálni, hogy kiengedjék a palotából.

Megigazította a fejedőjét, és a fátylát. - Gyerünk! - mondta Eszmának. - Menj a kocsihoz! Insallah senki sem látott vagy ismert fel.

*Ugyan ki ismerné fel ebben a tömegben Szulejmán szultán egyetlen leányát!,* gondolta a dada. *Hacsak nincs valaki itt a háremből.*

Lehajtott fejjel sietve fordultak az őrbódé felé vezető útra.

- Dilruba!

Megtorpantak. Mivel Mihrimah lehajtotta a fejét, látta Szinán papucscipőjének felfelé kunkorodó orrát, és kék kaftánja alsó részét.

- Kérem, efendim - motyogta -, bizonyára összetéveszt valakivel. Engedjen utunkra! Sietünk.

Tovább akart menni, de a férfi nem mozdult. - Dilruba.

Szinán mély hangja érzelmes és könnyörgő volt, és Mihrimá-t mélyen megrázta. *Nem teheted ezt vele, ez az ember nem ártott neked!,* förmedt magára.

Lassan felemelte a fejét, és vörös fátyla alól Szinánra nézett.

- Tudom, hogy te vagy az, Dilruba - súgta Szinán. - Láttam a hajadat, és most hallottam a hangodat is. Te vagy az.

- Biztosan téved - próbálkozott még egyszer, reménykedve Mihrimah. Próbált elutasító lenni, de nem tudta, mennyire járt sikerrel. Eszma sem tudta, mit tegyenek.

- Te vagy az. A szépséges Dilruba, akivel az Aja Szófiában találkoztam.

- Húzódjon félre, uram! - mondta, és elindult.

- Miért teszi ezt velem? - kérdezte Szinán. - Közel egy éve keresem önt.

Miért tagadja, hogy ön Dilruba? Én vagyok az. Az Égre Kupolát Függesztő Férfi. Vagy már elfelejtette?

Mihrimah a dadáját rángatva igyekezett Szinánt faképnél hagyni, de nem járt sikerrel. A férfi ismét elállta az útját. - Én nem felejtettem el. És ezt bele is véstem a márványba, Dilruba.

Lehajtotta a fejét, mint aki beletörődött a sorsába. Megpróbált a fátylon keresztül a lány szemébe nézni. - Amit megígértem, teljesítem is, Dilruba. Egy napon kupolát függesztek az égre. Majd meglátod. Én, Szináneddin esküszöm, hogy kupolát függesztek neked az égre.

Azzal megfordult, és gyors léptekkel távozott.

Eszma, akinek addig a döbbenettől elakadt a nyelve, végül kibökte: - Istenem! Te vagy az. Te vagy Dilruba!

Annyira csodálkozott, hogy észre sem vette, hogy letegezte a padisah lányát.

- Te vagy az a Dilruba, akinek Szinán mester ezt a kutat építette!

- Indulj! - mondta Mihrimah, és otthagya a dadáját.

Miközben az utcai beugróban rájuk várakozó lepusztult kocsi felkapaszkodott az emelkedőn, Mihrimah kitörölte emlékezetéből Szinán mester szomorú arckifejezését, és helyette a rá váró fekete hajú, napbarnította, parázs tekintetű matrózra gondolt. *Jövök, Alajjei*, mondta magában. *Vagy megmented Mihrimáh-t vagy a pokolba temeted. Rajtad áll a döntés.*

# FEDETT BAZÁR, SELYEMÁRUSOK UTCÁJA

**A** tömeg, amely a Fedett Bazár egyik végén jutott be az épületegyüttesbe, a túlsó végén távozott. Sokan érkeztek az ellenkező irányból is, és összekeveredtek a hátukon fűzfavesszőből font kosarakat cipelő hordárokkal, és a kis kézikocsikon az üzletekbe árut szállítókkal. Az egész bazár területén hömpölygött a tömeg. Ráadásul aznap csütörtök volt, a pénteki ünnepnapot megelőző nap. Csütörtökönként a bazárban még nagyobb volt a tolongás.

Ám a piacnak volt egy ki nem mondott, meg nem erősített, magától értetődő szabálya. A letről, az Új Szeráj felől érkező nők az árkádos kapuban becsukták a cicomás napernyőiket, és jobb oldalon haladtak előre. Azok pedig, akik fentről, az emelkedő felől érkeztek, a baloldalon. Így a színes ruhás női sokaság az egyik oldalon lefelé, a másik oldalon felfelé hömpölygött. A férfiak más látványt nyújtottak. A meztelen felsőtestű hordárok, a ritka, értékes szövetekből varrt kaftánokban vásárolni érkező bégek, agák és vőlegény jelöltek ide-oda lődörögtek. A férfi vevők tekintete nem az üzletek kínálatát fürkészte, sokkal inkább a nőket. Megszokott volt, hogy a férfiak csak azért mentek be egy üzletbe, hogy láthassák szerelmüket, vagy mert követtek egy lefátyolozott hölgyet, akinek szépsége és alakja lenyűgözte őket, és szerették volna közelebbről is megnézni. Amikor egy férfi így szólt, „elnézést, hölgyem, megengedi”, a nő enyhe fejbólintással félrehúzódott, és ebben a pár pillanatban egymás szemébe néztek. Mindez elég volt ahhoz, hogy új szerelmeket lobbantson lángra, vagy azoknak a fiatal szerelmeseknek, akik már eleve szenvedtek a szerelemtől, enyhítse a szenvedését. A lányokat kísérő anyák, nővérek vagy dadák pedig úgy tettek, mintha nem vették volna észre, mi történt.

Az első találkozással, az első pillantásokkal nem ért véget a szerelmi kaland. A férfi, akinek megtetszett a fiatal lány, észrevétlenül a nyomába szegődött, és igyekezett megtudni, hol lakik. És bár a férfi, azt hitte, hogy senki sem vette észre, hogy

követi a lányt, az idősebbek között sietősen lépkedő ifjú leányzó is, akinek hevesen vert a szíve, és a többiek is tudták, hogy a nyomukban van.

Az út közepén a piac őrei, a mozgóárusok és kézikocsit húzók haladtak. A kerek tálcán portékájukat kínáló zseléárusokat általában gyerekhordák vették körül. Az árus egy pálcikára tekerte fel a színes pasztákat, és a kisfiúk és a kislányok türelmetlenül várták, hogy átnyújtsa nekik ezt a hihetetlen finomságot, és közben azt kiáltozták kezüket nyújtogatva, hogy „Nekem is! Nekem is!” A fehér salvart, fehér mellényt és fehér fejfedőt

viselő albán árus ilyenkor boldog mosollyal intette türelemre számtalan kis vevőjét. - Nyugalom, kisökrök, jut mindannyiótoknak!

Kicsit előrébb egy kétszersültáros állt, hátrébb pedig egy csicseriborsós pilávot áruló bosnyák cövekelt az üveggel védett pultja mögött. A tulumba »churrosra hasonlító sütemény« és sambaba »piskótaszerű sütemény« árusok vásárlói is sokan voltak. A Fedett Bazárban mindenki megcsinálhatta a szerencsáját. A Spanyolországból elmenekülő zsidók itt, a bazárban kezdtek új életet, választottak új mesterséget. Akadt, aki ékszerész lett, és akadt, aki szabó. A görögök és örmények többsége kis éttermeivel kereste meg a kenyérre valót.

A piac őrei minden nap gyapjúszövetből készült ruhában, övükről lelógó hosszú botjukkal parádéztek. Arckifejezésükből lerítt, hogy felettébb elégedettek azzal a félelemmel vegyes tisztelettel, melyet környezetükben ébresztettek. Hiszen a piacon belül mindenhatók voltak, mindenért ők feleltek. Ha tolvajt fogtak, ott helyben deresre húzták, anélkül, hogy a kádi, vagyis a bíró elé vitték volna az illetőt. Ha veszekedés tört ki, az örök azonnal beavatkoztak. Amikor megjelentek, a viták hamarosan megegyezéssel zárultak, hiszen mindkét fél tudta, hogy minél tovább nyújtja a veszekedést, annál közelebb kerül a botozáshoz.

Mint minden csütörtökön, a piac aznap is zsúfolásig megtelt. Anyák, akik az eladósorba került lányuknak vásároltak kelengyét, paloták csábos szépségei nyomukban fekete szolgálókkal, egyik üzlettől a másikig szaladtak. A férfiak hada is meglehetősen népes és élénk volt. És a tömeg beszélgetéseiből, a vevőket csalogató

árusok kiáltozásából fakadó hangzavar mintha megrekedt volna a bazár kupoláiban.

Amikor Alejandro belépett a bazárba, ez a nyüzsgés fogadta. Es a lárma, ha csak egy pillanatra is, elnyomta a fejében zakatoló hangokat. min ez csak olyan rövid ideig tartott, hogy nem volt rá ideje, hogy örüljön neki. A fejében lévő hangok azonnal elnyomták a külső zajt. *Ne félj!*, hajtogatta a belső hang már napok óta. *Te Isten kiválasztottja vagy. Teljesítsd Isten parancsát.*

Ahogy a kinti napsütésből belépett a piac félhomályába, hirtelen alig látott valamit. Megvárta, amíg szeme hozzászokik a benti fényviszonyokhoz. Aztán csatlakozott a férfiak áradatához, és elindult.

Megállt az első üzlet előtt. Az árus gyakorlott tekintettel felmérte. Mivel Öltözete alapján úgy ítélte, hogy nem kuncsaft, nem törődött vele. Tovább húzgálta az üzlete előtt felhalmozott, kupacban álló zsákokat.

- Szelamünalejküm, aga.

- Ve alejkümszelam.

- Tudod, hol találom a selyemárusokat?

- Menj tovább! - morogta az árus, anélkül, hogy felemelte volna a fejét. - Amikor eléred a Kutas közt, fordulj jobbra!

Alejandro tovább ment. *Vajon hol lehet a Kutas köz?*, töprengett, hogy elnyomja az érzéseit. Úgy érezte, hogy menten felrobban.

Mekkora szerencse, hogy a legnagyobb ellenségének lányát az útjába sodorta a sors, ráadásul a lány beleszeretett, anélkül, hogy tudná, valójában ki is ő. *Miért?*, kérdezte magától. *Miért vetette utamba a sors, és miért engedte, hogy beleszeressek? És azaz átkozott fickó miért nem azt akarja, hogy a legnagyobb ellenségemet vagy a fiait öljem meg? Miért pont a lány kell neki?* Mindez csak szerencsétlen véletlen lenne, vagy maga a sors, melyet Isten eltervezett, neki szánt és a homlokára írt? *Mit akar tőlem Isten?*, tette fel magának a kérdést számtalanszor az utóbbi napokban. *Azt, hogy öljem meg a lányt, akit szeretek?*

Esze, lelke, érzései, reményei a két személyisége között ingadoztak. Amikor Alejandróként gondolkodott, azt mondta: *Ez csak az ördög játéka. A sátán igyekszik összezavarni engem, és megakadályozni abban, hogy elvégezzem a szent feladatot, mellyel*

*Isten megbízott. Istent választottad. Isten kardja vagy. Mit kell ezen ennyit gondolkodni? Rántsd ki a töröd, és vágd el a torkát! Hadd halljon meg az ellenséged lánya, és rontsd el az ördög játékát!*

Ám Alajjei Iszmail, aki valahol mélyen még mindig benne élt, azonnal tiltakozott: *Nem! Nehogy ezt tedd!*

Ilyenkor azonnal eszébe jutott az az ősz hajú asszony, akivel minden éjjel álmodott, és aki folyton ezt kiabálta: „Iszmail, fiam, mit tettél?”. És eszébe jutott Mihrimah kifröcskölő vére is. *Ezt nem tudom megtenni. Inkább meghalok, de nem teszem meg.*

Egy ideje megpróbált máson gondolkodni. *Hiszen azt sem tudom, hogy ki vagyok valójában. Ha tényleg kasztíliai Alejandro vagyok, akkor az a nő álomban miért hív Iszmailnak, és miért nevez a fiának? Miért sírok mindig, amikor álomban meglátom azt a holttestet, amit a tengerészek a kikötőben hagynak? Miért nem álmodom soha a kasztíliai anyámról és apámról?*

Tudta, hogy ezekre a kérdésekre nincs válasz. Vagy, hogy a valódi választ sosem fogja megtudni. Félelmetes gyanúja támadt. És érezte, hogy a gyanakvás úgy mardossa a lelkét és az agyát, mint valami szörnyeteg.

Ha megöli Mihrimáh-t, teste megszabadul a szenvedéstől, ám a lelke meghal. Érezte, hogy arcára kiül egy undok vigyor. Tetszett neki az eshetőség, amely eszébe jutott. *Erre nem is kell gondolnom. A hatalmas Szulejmán szultán lányát nem engedik egyedül egy ekkora tömegbe. Ki tudja, hány ór lesz majd a sarkában. Ha Mihrimah tényleg eljön, még mielőtt a töréhez érne, egy csomó nyíl fúródik majd a mellébe. De lehet, hogy egyetlen golyót eresztenek a fejébe, és azzal végzi be. Vagy egy oszmán kard pusztítja el. Vagy egy selyemzsinórral megfojtják az egyik szűk utcácska sarkán.*

Felragyogott a szeme. Még azt sem hallotta, hogy a mellette elhaladó férfi ráförmed, hogy haladjon gyorsabban. *Ez az igazi szabadulás útja!*, gondolta.

*Alejandro is megszabadul, és Mihrimah is megmenekül. És véget érnek a szenvedéseim is. Mihrimah pedig élni fog. És búzaszőke haja majd más férfit tesz boldoggá. Tengerkék szeme majd arra a férfira tekint, akihez hozzáadják. És ha egyszer eszébe jut majd, hogy valaha beleszeretett egy félmeztelen matrózba, akit egy hajón*

*pillantott meg, csak nevetni fog, és kijelenti, hogy milyen gyerekes dolog volt.*

Tekintetével a szultán testőreit kereste. Keze az övének pihent. Ez Alejandro volt, Alaijei Iszmail eltűnt. Szívét és gondolatait ismét a kasztíliai Alejandro irányította. Érezte, ahogy szemében álnok fény gyűl. Bármely fenyegető mozdulatra kész volt nyílként kirepülni. *Nem halsz meg, amíg meg nem ölted. Szó sincs ilyesmiről,* mondta a belső hang. *A célpont ott van öt-tíz lépésnyire. Menj, Isten kiválasztotta! Menj, hajtsd végre szent feladatodat, és szabadulj meg a szenvedésedtől!*

*És ha meghalok?,* tiltakozott gondolatban. *Még ha meg is ölöm, valószínűleg nem tudok majd elmenekülni, mert elfognak.*

*Akkor megdicsőülve halsz meg. Nevedet beírják a szentek közé. És Szent Alejandro tiszteletére gyertyákat gyújtanak. És Isten magához ölel a Paradicsomban.*

Még teljesen öntudatánál volt, de már érezte, hogy agya tompulni kezd, az ujjhegyei pedig zsibbadni. Közeledett az újabb roham.

- Merre van a Kutas köz?

Észrevette, hogy a hordár, akit megállított és megkérdezett, ijedten ugrott félre. *Biztos megrémült az arckifejezésemről,* gondolta.

- Menj még két utcát, aztán jobbra - válaszolt a férfi, aztán gyorsan továbbment.

Amikor odaért a zsákutca sarkához, észrevette a kútát. Az utca végén egy kerék márványperem tetején vasrácsos fedő volt. A márvány négy oldalán lévő csapokból víz csobogott. Belépett az utca elején lévő üzletbe.

- Selyemárus Alit keresem. Ismeri valaki közületek?

Az egyik árus furcsán nézett rá.

- Ki ne ismerné Alit. A kút melletti boltban találod.

Egy ideig az üzlet előtt ácsorgott, és ellenőrizte a kinti tömeget. Az utca szűk volt és sötét, mindössze annyi fény hatolt be, amennyit a bolt előtti lámpások biztosítottak. A főutca feletti kupolákon nyitott ablakokon át beszűrődő fény már a bazár megnyitásakor sem ért el ideig.

Arra gondolt, hogy egy zsákutcában nehéz lesz véghezvinnie a dolgát. Csak egyetlen menekülő útja lesz. Nem lesz választási lehetősége. A tömegem keresztül kell eljutnia a piac főutcájáig, még



mielőtt felfedeznék a gyilkosságot. Utána már találhat egy kiszögellést vagy egy beugrót, ahol elrejtőzhet. Ha viszont hamarabb lebukik, akkor a Kutas köz lesz mindennek a kezdete és vége.

*Lehet, hogy feleslegesen aggódom,* gondolta, miközben újra körülnézett. Minden üzlet tele volt asszonyokkal. A szövetárusok kiáltozásába belevegyült az anyjuk szoknyáját rángató gyerekek szünni nem akaró sivalkodása. A nők folyamatosan vásároltak, és nem untak rá az alkudozásra.

A környéken nem látott senkit, aki palotaszolgára vagy katonára emlékeztetett volna. Az árusokon kívül egyetlen férfit sem látott a zsákutcában.

Ennek igazán örült. Most már teljesen Alejandro uralta a gondolatait. Szeme csillogott, szívverése felgyorsult.

*Menj!,* utasította az agya. *Menj, Isten kiválasztotta! Ne remegjen a kezed! Sújts le a töröddel! Szabadítsd meg a testedet és a lelkedet! Állj bosszút magadért és az egyházadért!*

Arra gondolt, hogy készítenie kell egy tervet. Ellenőriznie kell a zsákutca végét is, ami még sötétebbnek tűnt, és távol esett az üzletek előtt összezsúfolódott nők tekintetétől. Úgy tűnt, ott nem fenyegette semmilyen veszély. Csak fel kell emelnie a törét, és kész. Innen könnyen távozhat, miután befejezte a dolgát.

*Ennyire könnyű, lenne?,* tette fel magának a kérdést kételkedve. *Igen,* válaszolta bent a másik hang. *Ennyire egyszerű. Isten megkönnyíti a dolgodat. Az az egyetlen dolgod, hogy keress egy helyet, ahol elrejtőzhetsz, amíg nem találkozol a hintés férfival. A többi egyszerű. Gondolj a varázs elixír- re, Alejandro, ami megszabadít majd a szenvedéstől! Most már hamarosan hozzájutsz. Alajjei Iszmail szerepe hamarosan véget ér, és az Alajjei eltűnik a színről. Helyette pedig színre lép a kasztíliai.*

Amikor megtalálják a holttestet, Selyemárus Alit biztosan megszorogatják majd, ő pedig végül úgyis kiböki, hogy a padisah lánya Alajjei Iszmailt hívatta ide. De Iszmailt senki sem fogja megtalálni, mert amíg el nem múlik a veszély, őt elrejtik valahová. És már a fájdalomtól sem kell majd tartania, hiszen megkapja az elixírjét. És álmaiban a paradicsomi kertekben fog sétálni.

Selyemárus Ali üzlete előtt még nagyobb sokaság tülekedett. Így még jobb, gondolta. Mozdulatlanul állt a nők mögött. Akik látják, azt

hiszik, hogy csak egy fiatalember, aki a menyasszonyának akar anyagot vásárolni.

Szeme sarkából egyrészt Alit kereste a nők válla felett, másrészt ellenőrizte a tőle jobbra eső kutat. Három nő pihent a kút előtt felállított köveken. A kút mögé nem ment senki, mert ott még sötétebb volt. Így még jobb. Olyan sötét és néma, hogy teljesen elrejtí őt a fülek és a tekintetek elől.

- Dürije!

Egy nő, aki kilépett Selyemárus Ali üzletéből, a többiek feje és válla felett odakiáltott a kúthoz. - Gyere, Dürije! Nézd meg, hogy mit találtam!

A kút előtt ülő nők egyike felállt és elindult az üzlet felé, és mivel a többieket lökdösve igyekezett bejutni, méltatlankodó hangok követték.

És ekkor Alejandro tekintete találkozott Aliével.

Talán csak egy pillanatig tartott az egész, és nyilvánvaló volt, hogy a férfi nem várta ezt a pillanatot. *Tudta, hogy kinyírják*, gondolta Alejandro kaján vigyorral. *A férfi életét, aki összehozta Szulejmán egyetlen lányát a hóhéréval, nem fogják megkímélni.*

A hamuszürke ábrázatú Selyemárus Ali azt hitte, eláll a lélegzete. Már nincs mit tenni. Ha a padisah lánya tényleg eljön ide, hogy találkozzon ezzel az emberrel, nem marad más választása, mint Eszmát felkapni és azonnal elmenekülni innen. Bárhogy is végződik a dolog, mindkettőjüknek el kell tűnnie. Úgy érezte, hogy a dolog rosszul fog végződni. Őt is és Eszmát is feldarabolják, amiért egy titkos találkozót szerveztek Szulejmán szultán lányának. *A fene egye meg!*, átkozódott magában. *Miért mondtam igent Eszmának?* Most már késő volt, hogy megbánja. Eszébe jutott, hogy azonnal kimegy az utca elejére, és megállítja Eszmát és az úrnőjét, és megakadályozza a találkozást. Atán eszébe jutott, hogy még ha Eszma hallgatna is rá, vajon Mihrimah, aki képes volt álruhában kiszökni a szerájából, lemondana a találkozásról? A padisah lányát mégsem rángathatja el onnan a karjánál fogva!

Ismét magán érezte a kint várakozó férfi kérdő tekintetét.

Alejandro észrevette, hogy Selyemárus Ali szemével finoman a kút felé int, azt jelezve, hogy menjen oda.

Én is épp erre gondoltam, mondta magában.

Megfordult, és elindult a kút felé. A két nő, aki meglátta, hogy egy komor tekintetű férfi közelít feléjük, azonnal felállt a kövekről. Alejandro látta, hogy az egyikük a szeme sarkából ránéz, ahogy elhaladt mellettük. - Csinos lányka vagy - súgta a lány fülébe, mire a két lány nevetve távozott.

Alejandro háttal az utcai sokaságnak leült az egyik kőre, mintha vizet akarna inni. Kinyitotta a csapot, és tenyeréből ivott egy-két kortyot. Arcára is fröcskölt két tenyérnyi vizet. Vidám volt. Észrevétlenül hátrapillantott a válla felett. Mindenki a saját dolgával foglalkozott. Villámgyorsan felállt és a kút mögötti sötét részre húzódott. Senki sem látta. Kivéve Selyemárus Alit.

**A**mikor Mihrimah közel a Fedett Bazárhoz kiszállt a kocsiból, kis híján megfulladt a boldogságtól. Gyorsan elindult Eszma előtt. Eszma sietve utolérte. - Ne siessen ennyire, szultánám! - súgta.

- Késtünk. Mi van, ha megunta a várakozást, és elment?

- Nem ment el - próbálta Eszma megnyugtatni az úrnőjét. - Aki szerelmes, az nem unja meg a várakozást.

Mihrimah gondolkodás nélkül belevetette magát a nők tömegébe. - Nem tudom, hogy szeret-e.

A dada mondott valamit, de úrnője nem hallotta a piac lármájában. Ráadásul az esze is máshol járt. Azon töprengett, mi keresnivalója van itt. *Fordulj vissza, Mihrimah!*, mondta magának. *Tehet ilyet Szulejmán szultán lánya?*

Természetesen nem tehet ilyet. Ha úgy ég a szerelemtől, mint egy fáklya, akkor sem futhat ilyen titkos találkákra. Ez szégyen és bűn, ráadásul tilos volt. És abban a pillanatban Mihrimah elkövette mindezeket a bűnöket.

Lassított. Innen még visszafordulhatott volna, hogy megmentse magát a szégyentől, Eszmát a kínzásoktól, a szerelmét pedig a haláltól.

És akkor *veled mi lesz, Mihrimah?*, kérdezte magában. *Mehetsz a tetves Rüsztém ágyába.*

Ez rosszabb a halálnál, nem?

*Lehet, hogy négyünknek ez a sorsa, Isten ezt írta a homlokunkra. Én megszégyenülök, Eszmát és Selyemárus Alit, és a parázs tekintetű Alajeit pedig megfojtják selyemzsinórral miattam.*

Megpróbált gyorsítani a lépésein. *Milyen szerencsétlen vagyok. Tényleg nem maradt más választásom? Talán Alajjei Iszmail az én Hizirem. Nem érdekel sem a palota, sem a hatalom, csak az, hogy vigyen el magával! Vigyen egy hegy tetejére, ahol senki sem talál ránk! Csak szabaduljak meg a sok félelemtől, csapdától, intrikától, árulástól és Rüsztemtől!*

Eldöntötte, hogy megteszi. *Meg kell tennem. Látnom kell őt! Ha kell, leborulok a lába elé, és könyörgök neki.*

Hirtelen megtorpant. Eszma is megállt. Mivel a mögöttük haladó nők nem számítottak erre, sorban egymásba ütköztek. - Menjetez már! - sürgette az egyik nő, aki nekik ment.

Mihrimah a kezénél fogva arrébb húzta Eszmát.

- Parancsolj, szultánéin! - mondta a lány. Hangja letört volt, és nyivánvalóvá tette, mennyire fél, és mennyire reménytelenül érzi magát.

Mihrimah belenézett dadája szemébe és azt súgta: - Bocsáss meg nekem! Kérlek, bocsáss meg!

Eszma arra gondolt, hogy itt a remek alkalom. *Ragadd meg az úrnőd kezét, és vezesd ki innen! Kiabálj rá, hogy „Mit művelsz?! Nem szégyelled magad? Mihrimah, Szulejmán szultán és Hürrem szépséges lánya úgy lohol a szerelem után, mint egy ringyó?”*

Eszma még inkább megrettent ezektől a gondolatoktól. Az úrnőjéről továbbra sem vette le a szemét. *Milyen szerencsétlen lány vagy, szépséges szultánám!,* gondolta ezúttal. *Férjnek egy tetvest találtak neked, és egy epilepsziásba szerettél bele.*

*Ezt mondd neki!,* biztatta magát. *A férfi, akihez most rohansz, hogy láthasd, beteg. Régen Alajjeinek hívták, de most csak úgy nevezik, hogy Epilepsziás Iszmail. Mondj le erről a szerelemről! Gyere, forduljunk vissza!*

De amióta azon a hajón jártak, és találkoztak azzal a matrózzal, Mihrimah szemében, mely gyermekkor óta egyszerre volt szomorú, álmodozó és könnyes, olyan életteli ragyogás jelent meg, hogy Eszma tudta, ha megmondaná neki az igazat, mindent megölne a lány lelkében. A betegségről az utolsó pillanatig hallgatni fog. Végeredményben ez egy teljesen ártatlan találkozás lesz. Talán csak egy vagy két pillanatig fog tartani. Mi történhetne? És talán Iszmail el sem jött. Megijedt. Aztán eszébe jutott, lehet, hogy amikor szemtől

szemben látják majd egymást, az úrnője rádöbben, hogy tévedett, és lemond erről a szerelemről.

- Te is bocsáss meg nekem, szultánám - monda végül.

Mihrimah csodálkozott. - Neked? Ugyan miért? Te nem tettél semmit. Én vetettelek titeket a tűzbe.

Eszma akaratlanul is bólintott. Magában pedig hozzátette, hogy és magadat is a tűzbe vetetted.

Mihrimah továbbment. - Messze van még a kedvesed üzlete?

- Még mennünk kell egy kicsit.

Felgyorsították a lépteiket.

Mihrimah agya egy szegletében ott bújkált a janicsárlaktanyában lezajlott különös találkozás. Az Égre Kupolát Függesztő Férfi! Az Aja Szófiabeli találkozást követően csak egyszer vagy kétszer jutott az eszébe a férfi. Aztán meg is feledkezett róla. Amikor hallott Dilruba kútjáról, felmerült benne ugyan a gyanú, hogy vajon az a férfi építette-e, akivel találkozott, de csak most, a kútnál bizonyosodott meg róla, hogy ő volt az, amikor a férfi utána kiáltott, hogy „Dilruba”. És micsoda szavakat mondott neki!

„Közel egy éve keresem önt. Miért tagadja, hogy ön Dilruba?”

„Én nem felejtettem el. És ezt bele is véstem a márványba, Dilruba.

*Micsoda szavak ezek?*, dohogott mérgesen magában Mihrimah. *Szerelmes szavak.*

Ez talán nem szégyen? Egy középkorú férfi nem szégyen ilyeneket mondani egy lánynak, aki a gyermeke lehetne?

Látta maga előtt Szinán szomorú arcát. Emlékezett megtört tekintetére. És hallotta azt a zengő, mély hangot: „Esküszöm, hogy kupolát függesztek neked az égre.”

*Vajon hány éves lehet Szinán mester? Több mint negyvennek kell lennie, talán megvan ötven is. Akárhogy is nézzük, legalább huszonöt, harminc év van köztünk, gondolta. Már őszülni kezdett a szakála is! Egy negyven, ötven esztendőes férfi miben reménykedik, miért nem tud parancsolni a szívének?*

Mihrimah hirtelen újra megállt, és a mögötte haladók ismét morogtak, de ő nem törődött vele.

- Szerinted hány éves a tetves, Eszma?

A lány nem tudta, mit mondjon. Rémülten körülnézett, hogy valaki hallotta-e a tetves szót. A hatalmas Isztambulban már mindenki tudta, ki a „Tetves”.

- Nem tudom.

- Hát van olyan dolog, amit te nem tudsz vagy nem hallottál róla, Eszma?

- Azt mondják, harmincöt.

- Én is így hallottam.

*Harmincöt, ismételte Mihrimah magában. Szóval húsz év van köztem és a jövődöbelim között. Szinán mester csak öt évvel idősebb nála. Ha egy húsz évvel idősebb belém szerethet, akkor egy huszonöt évvel idősebb miért ne?*

- Megérkeztünk - mondta Eszma letörten. - Ali üzlete ott van a kút mögött.

Egyikük sem mozdult. Mindketten tudták, hogy ez az utolsó alkalom, hogy meggondolják magukat. Mihrimah érezte, hogy felgyorsul a szívverése, és rádöbbsent, hogy nem is annyira amiatt, mert újra akarta látni a szerelmét, sokkal inkább a szégyentől és az aggodalomtól. De a kocka már el volt vetve. Sóhajtott egyet. - Menjünk! Meglátjuk, eljött-e - mondta.

Eszma magában imádkozott. *Insallah nem jött el!*

Mihrimah ugyanezt kívánta magában. Abban a pillanatban felettébb elveszett volt, nem értette, hogy miután napok óta égett a vágytól, hogy találkozzon vele, és terveket kovácsolt, most hirtelen miért esett pánikba.

Én hívtam ide, most meg el akarok *menekülni. Miért?*, kérdezte magától.

A napok óta őt mardosó kérdések most újra kínozni kezdték.

És ha nem szereti?

És ha kineveti és otthagyja, amikor arra kéri, hogy szöktesse meg?

És ha hirtelen ráveti magát, mint egy kiéhezett farkas?

És ott volt egy ezeknél is fontosabb kérdés.

Ha beleegyeznek, hogy megszökteti, megszöknek és elrejtőznek valahová, azután mi lesz? *Mit csinálok, ha azt mondja, hogy „gyere, feküdj ide mellém”?*

Remegett a félelemtől. Igen, Mihrimah szerelmes volt. Szeretett a férfira gondolni, szeretett álmódzni róla. Vele akart lenni. A szemébe akart nézni. De számára ennyi elég volt. Tényleg *azt* is csinálnia kell?

Igyekezve elrejteti lába remegését, követte a dadusát. Eszébe jutott, hogy most még visszafordulhat, és elmehet.

Ekkor Eszma váratlan dolgot mondott, amellyel kiszakította őt a gondolataiból és félelmeiből.

- Örülten magába szeretett.

- Kicsoda?

- Az a férfi, aki Dilruba kútját építette.

Mihrimah is ettől tartott. - Menj már! - lökdöste Eszmát. - Miért mondd ezt? Az az ember annyi idős, mint az apám. Menjünk a te Alidhoz! Jöjjön, aminek jönnie kell! Szabadság vagy halál.

Eszma imádkozott, hogy Mihrimáh-nak ne legyen igaza, de ő is nagyon jól tudta, hogy minden egyes megtett lépésük közelebb viszi őket vagy a szabaduláshoz, vagy a halálhoz.

**Selyemárus Ali azonnal meglátta** őket, amint a boltja elé értek. A kezében lévő vég szövetet lerakta a vevője elé, mondott valamit a társának, majd átküzdötte magát a nők sokaságán, és kijött az üzletből. - Isten hozta önöket - üdvözölte Eszmát.

Eszma is köszöntötte erőtlen hangon, amelyben minden volt; boldogság, melyet a szeretett férfi láttán érzett, megbánás, amiért idejöttek, és önmarcangolás, amiért veszélybe sodorta magukat.

Ali próbált egyenesen állni, de látszott, hogy ő is aggódik. Mihrimáh-t nem is üdvözölte, de a szeme sarkából próbálta megnézni a padisah lányát, aki ekkora bajt hozott rájuk.

Titokban Mihrimah is őt méregette. *Nagyon jóképű ez a Selyemárus Ali.*

*Remélem, Allah mindketőjünk sorsát szerencsésé teszi.*

Hirtelen eszébe jutott, milyen ostoba ez a kívánság. *Miféle szerencsét emlegetek?*, szidta magát. *Az önzésem miatt ezt a két fiatal, életerős embert óriási veszélynek tettem ki. A fene egye meg, lehet, hogy miattam fognak meghalni!*

Megborzongott. Őt arra kényszerítik, hogy hozzámenjen Rüsztémhez.

És ez a két fiatal szerelmes mire kényszerül?

Azt sem fogják tőlük kérdezni, hogy mit tettek vagy miért tették. Ha nagyon könyörög, Eszma életét talán megmentheti, de ezt a jóképű legényt megfosztják a fejétől, amiért lehetővé tette, hogy a padisah lánya titokban találkozzon a szerelmével, és segédkezett nekik a szökési tervükben.

*Nézd csak meg őket! Milyen szerelmesen néznek egymásra! És most én ezt a szerelmet...*

Megfogta Eszma kezét, és próbált erőt gyűjteni, hogy kimondja: „Gyere, azonnal menjünk el innen!” Ám a lány félreértette a mozdulatát. Azt hitte, Mihrimah arra biztatja, hogy kérdezze meg végre Alit, hogy Ismail itt van-e.

- Megjött? - kérdezte Eszma.

Selyemárus Ali bólintott.

Megjött tehát. Alaijei itt volt. Szóval a szerelme nem viszonzatlan, és van még némi remény. Ám mindez egyben azt is jelentette, hogy már késő megbánni, hogy idejöttek, és késő távozni. A sors lovakat küldött eléjük, és vagy felpattannak a Paradicsom lovaira, és a boldogság felé vágtatnak, vagy eltiporják őket. Most már nincs visszaút. - Az üzletben van? - kérdezte.

Ali, aki egyfolytában az ajkát rágta, elfordította a tekintetét Mihrimáh-ról.

- Nézze! - kezdte mogorván. Olyan állapotban volt, hogy az sem érdekelte, hogy a padisah lányával beszél. - Tudnia kell, hogy nem azért teszem ezt, mert Szulejmán szultán lánya ezt parancsolta, hanem azért, mert az én Eszmám így kívánta.

A férfi hangja mélyen megérintett Mihrimáh-t. - Én csak... - nem tudta folytatni. Tudta, hogy értelmetlen lenne bármit is mondania.

- Hadd mondjak még valamit - folytatta Ali ugyanazon a komor hangon.

- Csak egy perce van. Bármit is teszenk, egy percen belül be kell fejezniük. Mihrimah ismét bólintott. - Hol van?

A férfi anélkül, hogy bárhova mutatott vagy nézett volna, azt súgta: - Ott, hátul. Mihrimah körülnézett. Nők özöne áramlott be a szövetárus üzletbe, és ki onnan. - Köszönöm, Ali. Nem fogom elfelejteni a jóságodat...



- Felejtse el! - vágott a szavába a férfi. - Felejtse el, hogy látott, felejtse el ezt a zsákcát, ezt a boltot, mindent felejtse el!

Mihrimah lehajtotta a fejét.

- Rajta! - szólt a férfi. - Magunkra vonjuk a figyelmet, ha így ácsorgunk itt. Mihrimah lassan a kút felé fordult. A kút mögött mindent sötétség borított. Megrázkódott a félelemtől. Eszébe jutott, korábban azt gondolta, hogy amikor megtalálja Alajei Iszmailt, a mennyben fogja magát érezni, de a kút mögötti terület olyan sötét volt, mint a pokol. Szorosan markolta a dadája kezét, és indulni akart a sötétség felé, de a Selyemárus útját állta.

- Eszma velem marad.

- Azt nem lehet. Nem hagyom magára az úrnőmet - tiltakozott a lány.

Mihrimah tenyerébe fogta a dadája két kezét, és szeretettel nézett a lány szemébe. - Maradj itt! - mondta. - Neked is akad beszélő Alival. Mindössze csak egyetlen percről van szó.

Eszma odahajolt Mihrimah füléhez. - Ne kérje tőle azt, amit a fejébe vett, szépséges szultánám! - súgta.

Mihrimah csodálkozott. Szóval a lány megértette, azért jöttek ide, hogy úrnője megkérje Iszmailt, hogy szöktesse meg. Mihrimah képtelen volt bármit is mondani, csak mosolygott. Megfordult, és gyors lépésekkel haladt a végzete felé.

**Alejandro hallgatta a hangzavart. A** kút és a vele szemközi épület közötti területről egy vékonyka fénycsík szűrődött be, és az is elhalt egy lépés múlva. A hátát a mohás, koszos falnak támasztva beleolvadt a sötétségbe. Ha valaki betévedne a kút mögötti részre, nem venné őt észre. Azt hinné, hogy két parázs darabot lát izzani. A szeme volt ez a két parázs. Hogy elrejtse őket, le kellett volna hunynia a szemét. Csakhogy nem akarta ezt tenni. Alejandro minden érzékének élesnek kellett lennie. Ő volt Isten keze. És Isten kezének remegés, és habozás nélkül le kellett csapnia.

Valójában csukott szemmel is mindent látott, amit pedig nem látott, azt hallotta. Ezt még a várrabság idején tanulta. Például tudta, hogy kicsivel előrébb egy patkány lapul. A hang alapján, amit az állat farka keltett, amikor végighúzta a földön, és apró lábainak neszezése alapján akkora lehetett, mint egy macska. Balra egy papírkupac

hevert, és a hangok alapján poloskák motoztak benne. A fal felé fülelt. Két férfi volt a túloldalán. Az egyikük idősebb, ezt a mormogásukból tudta. És valami bűgös, zűgös féleséget is hallott. Mintha valami forogna, és közben hozzásűrlődna valamihez.

Elmosolyodott. *Köszörűkő*, állapította meg magában. Valaki a lábával forgatja a kereket, és közben egy kést, vagy valami mást élez a köszörűkövön.

Ahogy mozdulatlanul várakozott a rejtekhelyén, teste kezdett elernyedni. Megpihent. A roham előjelei eltűntek, de tudta, hogy valahol ott lappanganak benne. Imádkozott, hogy agyát ne akkor öntse el a tűz, amikor lecsap a törével, és ne akkor törjenek rá a görcsök.

Aztán egyszer csak a többletől eltérő hangokat hallott a kút túloldala felől. A hangok három embertől eredtek; két nő és egy férfi beszélgetett visszafogottan.

Aztán egyikük közeledni kezdett. A kövön ruhaanyag suhogott.

*Jön!*

A hang a fejében kiabálássá erősödött, de ajka néma maradt.

A sötétségben megcsillant valami. Az övéből előrántott tör acéljának egy pillanatra felvillanó hideg fénye volt.

*Itt vagyok*, mondta magában. *Gyere csak, ellenségem leánya! Azraü már vár rád!*

Rádöbrent, hogy félt kiejteni magában a lány nevét. Csodálkozott. Vajon miért nem tudta azt mondani, hogy „*Gyere csak, Mihrimah!*” Talán attól félt, hogy az érzelmei elnyomják a bosszúvágyat, és kitörlik agyából a szent feladatot? *Ne beszélj ostobaságokat!*, szidta magát. *Hülye vagy, Alejandro. Isten hozta el hozzád őt. Ez egy valódi csoda, ő pedig az áldozatod! Áldozat Istennek. Felemeled a kezéd, és lesújtasz rá, mint a villám egy viharos éjszakán. Egy pillanat az egész.*

A kút mellől beszűrődő fénynyaládban megjelent egy nádszál karcsú alak árnyéka.

Elállt a lélegzete.

Ujjai olyan szorosan markolták a törét, hogy egy pillanatra azt hitte, a gyilkos acél a teste részévé vált. Ez vagyok, nevetett magában. Egy hüvelyéből kiszabadult tör vagyok.

Az árnyék mozdulatlanul állt a fénynyaládban.

*Mi az? Miért állt meg?*

Rájött, hogy áldozata tévovázik. Alejandro kétéségbeesett. Lehet, hogy a lány gyanakodni kezdett?

Biztosan megijedt, amikor meglátta, milyen sötét van a kút mögött. Erre bizonyára egyáltalán nem számított. A sötétség elrejt a gyilkost, de egy lányt megrémiszt.

Még inkább kétségbeesett. *Ha most ráugrom, meg tudom ölni a kút és a fal közötti területen?*, kérdezte magától. *Igen*, felelte. *De akkor nem tudok*

*elmenekülni. Elfognak és megölnék.*

*Rendben, Alejandro! Minden templomban érted zúgnak majd a harangok, és ezt a napot, melyen az életedet adtad Isten útján, Szent Alejandro napjaként fogják ünnepelni! //.-*

Aztán még egy csoda történt. Az árny megmozdult a fénycsíkban.

*Jön!*

- Van ott valaki? - kérdezte egy bátortalan, remegő hang.

- Gyere! - válaszolta röviden. Remegni kezdett, és a remegés az ujjhegyétől kezdett szétterjedni a testében.

- De nagyon sötét van ott.

- Nincs más lehetőségünk. Senki sem láthat meg minket.

- De hiszen azért jöttem ide, hogy lássam önt.

Alejandro érezte, hogy arcán ismét ördögi mosoly terül szét. - Nincs annyira sötét - súgta. - Még egy lépés, és meglátsz.

És ez lesz az utolsó dolog, amit látni fogsz, tette hozzá magában.

Felemelte a kezét, amellyel a tört markolta. Lassan, mint egy kígyó, előrébb csúszott a fal mentén.

Az árny most teljesen eltakarta a fénynyalábot, vagyis a lány közelebb jött. Ám ismét megállt. Alejandro nehezen gyúrta le a lelkében felgyülemlő haragot. A füle lüktetni kezdett, arca égett.

*Két lépés, mérgelődött. A fenébe, csak két lépést tegyél még!*

- Aznap nem volt alkalmam megköszönni önnek - mondta Mihrimah alig hallhatóan, de nem mozdult.

Alejandro érezte, hogy az ereiben is lüktetni kezdett a vér. *A fene vigyen, hagyd már abba a fecsegést, és gyere előrébb két lépéssel! Gyerünk, csak lépj még kettőt!*

- Segítene? Semmit sem látok. Idenyújtaná a kezét, ha megkérem? Úgy mint aznap. Amikor a kezét nyújtotta nekem,

biztonságban éreztem magam, Alaijei.

Az árnyék megmozdult. Rájött, hogy a lány előre nyújtotta a kezét.

*Jön! Jön már...*

És akkor félelmetes dolog történt.

- Állj meg! - kiáltotta az árnyéknak. - Nehogy ide gyere!

A halálos csapdát állító Alejandro helyén most Alaijei Iszmail állt. A lelke átvette a teste feletti irányítást az agyától. Az agya azt parancsolta, hogy csapjon le a törrel, és vágja el ellensége torkát, de karja lehanyaglott és nem mozdult.

Mellkasa, mint a fújtató, le-fel járt. - Mihrimah - nyögte iszmail. - Nehogy ide gyere, szultánám! Nem tudom, meddig bírom őt visszatartani! Kérlek, ne gyere!

Mihrimah szíve, mely eleve tele volt félelemmel és megbánással, a váratlan üvöltés hatására majd kiugrott a helyéről. Árnyéka odaszegeződött, ahol állt, majd a csap alatti mosdókagylóra rogyott. Eszma, aki látta, hogy úrnője összeesik, azonnal odarohant. Ahogy próbálta Mihrimáh-t felállítani, ő is hallotta a kút mögül hallatszó könyörgést.

- Könyörgöm, szultánéin menjen innen! Azonnal. Alejandro minden pillanatban megkaparinthatja a telkemet. Meneküljön! Meneküljön előlem!

Miközben Eszma próbálta a szultánét eltávolítani onnan, Ali is odaért hozzájuk. Az üzlet előtt tolongó nők is észrevették, hogy valami történt 3 kútnál. - Hirtelen rosszul lett - mondta Eszma, és Mihrimah homlokát bevizezte a csapból folyó vízzel. - Gyere! - súgta aztán. - Menjünk!

Ahogy Mihrimah a dadája karjára támaszkodva elsétált, a nők figyelme ismét a szövetes pultokra irányult. Mindenki visszatért a saját kis világába. A kérdezősködőknek egy idős asszony azt válaszolta, hogy egy terhes nő elájult. - Mi dolga egy terhes asszonynak a piacon? Ilyenek ezek a mai fiatalok. Nem hallgatnak a jó szóra.

Selyemárus Ali egy pillanatig sem tétlenkedett. Gyorsan visszament az üzletébe. Nem akarta látni, hogy a fickó elment-e. Egyfolytában azt hajtogatta magában, hogy megmenekültek. *Megmenekültünk. Azrail távozott.*

Ahogy a Kutas köz sarkára értek, Mihrimah a dadája szemébe nézett. - Meg sem hallgatott - mondta. - Nem hallgatott meg.

- Ha nem hallgatta meg, hát nem hallgatta meg, szépséges szultánám!

Különben is, mit akart abban a sötétben?

Elérték a sarkot, és gyors léptekkel haladtak lefelé. És akkor a másik oldalról meglátta őket egy futólépésben haladó férfi. Hogy ne vegyék észre, egy üzlet felé fordította az arcát. A fáklyák megvilágították a háremaga, Dzsáfer fekete arcát. *Hála Istennek!*, gondolta. *Két hordár veszekedése miatt szem elől tévesztettem őket. Talán egy percig sem tartott az egész, és ugyan, mi az az egy perc? Nem az van, amitől Hürrem asszony tartott.* Ellenőrizte, hogy követi-e valaki a lányokat, de senkit nem látott. *Bizonyára a szultána ragaszkodott hozzá, hogy ha már az anyja megengedte, ugorjának be a bazárba,* és a dadája nem ellenkezett vele.

Dzsáfer visszafordult, és ezúttal körültekintőbb volt, hogy ne veszítse őket szem elől.

Mihrimah és Eszma egy ideig némán haladtak. Mihrimah csodálkozott, hogy egyáltalán nem érzett szomorúságot amiatt, hogy nem láthatta a vitézt, akiről álmodozott, és nem tudta elmondani neki, amit akart. Valójában megkönnyebbült és felszabadult. Nem bánkódott, sőt, épp ellenkezőleg, örült, hogy megszabadult a várható szégyentől, és attól, hogy Eszmát és Selyemárus Alit egy katasztrófába sodorja.

*Hála Istennek!*, fohászkodott Eszma is. *Újjászülettem.* Ám szeretne volna megtudni, mi történt. Végül nem bírta tovább, és megkérdezte.

- Megkérdezhetem, hogy mi történt?

Mihrimah is alig várta, hogy elmesélje, mert beleőrült volna, ha nem mondhatja el. *Tényleg, mi is történt valójában?* - Nem tudtam elmondani, amit akartam, Eszma. Elkergetett.

- Kinek képzelem magát az a mezítlábas, hogy csak úgy elkergesse a szultánámat?

- Nem tudom, de így történt. Elzavart. Ráadásul úgy, hogy el sem mondhattam neki, amit akaram.

- Mit akart neki mondani?

Mihrimah habozott egy pillanatig. - Azt, hogy vigyen el innen, Eszma. Hogy vigyen fel egy vitorlásra, és szöktessen meg. Hogy

nem kell sem a hatalom, sem a palota.

Aztán Mihrimah eszébe jutott Eszma figyelmeztetése, amikor ő a kút felé haladt, és a dadája utánaszólt, hogy nehogy megkérje a férfit arra, amit a fejébe vett.

- Tudtad, hogy mit akarok mondani neki?

Eszma bólintott. - Nagyon félttem.

- Tudod, Eszma, olyan volt, mint egy örült - mondta Mihrimah. - Először azt mondta, hogy menjek közelebb még egy lépéssel, de a hangja idegenül csengett. Egyáltalán nem hasonlított arra a hangra, amilyen Alaijei hangja volt, amikor besegített a csónakba. Aznap lágyan szólt hozzám. Simogató- an. De az imént...

Nem tudta kimondani.

- De az imént? - nógatta Eszma.

- Mint a sziszegés.

A dada megborzongott. - Mint a kígyó sziszegése?

- Igen. Ezért is csodálkoztam. Félttem, hogy más rejtőzött el a kút mögé. Egyfolytában azt mondogatta, hogy menjek közelebb. Aztán hirtelen rám kiáltott, hogy álljak meg. Megváltozott a hangja is. Mintha a sziszegő férfi elment volna, és helyette ott termett volna Alaijei Iszmail. Ő meg azt mondogatta, hogy nehogy odamenjek.

- Mi lehetett ez?

Nem tudom. Egyáltalán nem értettem a dolgot. „*Könyörgöm, szultánám, menjen innen! Azonnal. Alejandro minden pillanatban megkaparinthat- ja a telkemet. Meneküljön!*”, ezt mondta. Ha ez nem örülség, akkor mi? Mondd meg, az Isten szerelmére!

- Ő - kezdte Eszma, de megbánta és elhallgatott.

- Miért hallgattál el? Mit akartál mondani?

- Semmit. Csak pletyka az egész.

- Mi van vele?

Nem volt menekvés. *De talán jobb is lesz így*, gondolta a lány. Mihrimáhnak meg kell tudnia az igazat. Pláne az aznapi pofon után. Miután a férfi, akinek még könyörögni is akart, hogy mentse meg, elüldözte. Hibázott, hogy nem mondta el Mihrimáhnak a lelegelején. - Izé - mondta, elhaló hangon. - Ő valójában...

- Igen?

- Valójában beteg - vágta rá egy szuszra lehunyt szemmel, és várta a világvégét.

- Mi?

Nem válaszolt.

- Beteg? Mi baja?

- Nem tudom. Állítólag epilepsziás.

## AZ ÚJ SZERÁJ MÖGÖTT

**M**ihrimah meg sem szólalt, amíg vissza nem értek a palotába. Eszma szavai visszhangzottak egyfolytában a fejében. „*Epilepsziás, beteg.*”

Tudta, hogy valahol a lelke fáj, de egyre jobban örült annak, hogy baj nélkül megúszta ezt a kalandot és a szégyent, és hogy Eszmát és Alit nem taszította valami szörnyűségbe.

Ha bement volna a kút mögötti sötétségbe, semmiben sem különbözött volna Firdevsztől. Szolgálólánya a szerelmével titokban a hamam mögött találkozott, ő pedig a kút mögött találkozott volna Alaijeivel. Igaz, hogy azt a dolgot nem akarta csinálni, de lehet, hogy a férfi rátámadt volna. Honnan tudhatta volna, hogy mi jár egy olyan férfi fejében, aki az életét a tengeren és rabláncon töltötte, amikor meglát egy szép leányt. Ráadásul az a lány önként ment hozzá, és könyörgött volna neki, hogy vigye magával. Ha ott nem is tette volna ezt vele, máshol biztosan megtette volna. Megborzongott.

Úgy tett, mintha haragudna a félelmetesen rázkódó kocsiban vele szemben ülő Eszmára, mondván, hogy eltitkolta előle Iszmail betegségét. A lány amúgy sem mert ránézni, de tartása elárulta, hogy végre megnyugodott. Az az Eszma, aki mióta elhagyták a szerájt, nem tudott egyhelyben maradni, egyfolytában beszélt és kérdezett, és folyton hátranézett, most eltűnt, és helyét átvette a nyugodt dada.

Mihrimáhnak eszébe jutott valami, ami nevetésre ingerelte. Hogy elrejtse mosolyát, kezével igyekezett eltakarni a száját. *Micsoda sors az enyém! Egyszerre sodor két férfit az életembe. Az egyik a jövődöbéli férjem, a másik pedig az a férfi, akit nem tudok a gondolataimból, álmaimból elűzni. Az egyik sánta és tetves, a másik epilepsziás.* Mihrimah arra jutott, hogy a szerelemben nincs szerencséje.

A kocsi megállt a Hippodromon. Eszma kiugrott a hintóból, és segíteni akart úrnőjének, hogy leszálljon. Mihrimah haragos képet vágva nem fogadta el a lány felé nyújtott kezét. Egyedül szállt le. Eszma, aki észrevette, hogy Mihrimah a lépcsőbe beakadó



alsószoknyáját rángatja, azonnal lehajolt, és segített neki. Amikor a lány kiegyenesedett, Mihrimah meglátta arcán a felhőket. *Mintha nem lenne elég mindaz, amin keresztülmentünk, én még játszom a sértődöttet. Rossz vagyok. Szívtelen...*

Felbukkant előttük Ibrahim pasa palotája. Mihrimáh-nak eszébe jutott, hogy a pasa sok szolgája és legénye szokott itt dzsiritet »lovas játék« játszani. Bármikor belebotolhatnak valakibe, aki ismeri őket a háremből. Mivel a nap már le

menőben volt, furcsa lett volna, ha kinyitják a napernyőiket. Mihrimah beleburkolózott a köpönyegébe. Ibrahim pasa palotáját maguk mögött hagyva sietve haladtak tovább.

- A palotáig van időd - súgta a szultána a dadájának. - Úgy meséld el ezt az egészet töviről hegyire, hogy közben jusson eszedbe, mi annak a büntetése, aki előlünk eltitkol valamit.

Eszma előrelépett egy lépést, és úrnőjére nézett. Mihrimah észrevette, hogy a lány arcáról eloszlottak a felhők. Most öröm ragyogott a szemében.

Mihrimah haragja is elszállt.

Eszma belevágott:

- Amikor az én Alim a hajódokban Alajjei Iszmail felől érdeklődött, a hajósok visszakérdeztek, hogy az epilepsziás Iszmailra gondol-e. Ali nemmel válaszolt, és megismételte, hogy Alajjei Iszmait keresi.

Ahogy Mihrimah meghallotta, hogy „epilepsziás Iszmail”, érezte, hogy szíve újra vérezni, fájni kezdett.

- Mire a férfi, akivel az én Alim beszélt, kijelentette, hogy ő is ugyanarra az Iszmailra gondol. Aztán elmesélte Alimnak, hogy a gyaurok úgy megkínózták szerencsétlen Iszmait, hogy epilepsziás lett.

Eszma tekintete a szultánára siklott, miközben próbálta felmérni, hogy az elmondottak milyen hatást váltottak ki Mihrimáh-ból. Ám úrnője arca kifejezéstelen maradt.

- Amikor rátör a roham, a földhöz vágja magát, ott rángatózik és mindenkire rátámad - tette hozzá Eszma.

Ereszkedni kezdtek a palota fala melletti, durva kövekből kirakott göröngyös lejtőn, mely a tenger felé vezetett. A nap már vörösre festette a vékony fátyolfelhőréteget. Még hosszú gyalogút állt előttük. Ahogy eléri a sík területet, a fal tövében a derékig érő gaz

rejtette kis rom mellett belopózhatnak majd a szeráj kertjébe. Kara Hűszrev ott vár rájuk egy-egy kaftánnal, amit magukra húznak majd, és visszamennek a hárembe.

Eszma belekarolt úrnőjébe, mert attól félt, hogy az megbotlik és elesik a köveken. A szerájbeli etikett ezt nem engedte volna, de most nem a háremben voltak.

- Eszma - súgta Mihrimah töprengően. - Lehet, hogy amikor odamentem a kút mögé... akkor is...

A lány megértette, mit akar mondani. Bólintott.

- Igen, lehet, hogy szerencsétlenre akkor is rátört a roham.

Azonnal megbánta, hogy megint szerencsétlennek nevezte azt a férfit, akibe a szultána beleszeretett, de ha már egyszer kicsúszott a száján, nem szívhatta vissza. Ám Mihrimah észre sem vette az egészet. Pillanatról pillanatra újra átélte a jelenetet. Más dolgon rágódott.

- Igazad van - mondta. - Bizonyára így volt. Nem akarta, hogy ilyen állapotban lássam. Attól félt, hogy kárt tesz bennem. Igen, biztosan ez történt.

Egy ideig szó nélkül ballagtak. Mihrimah most első ízben emelte fel a fejét, és az előttük húzódó tengerre nézett, mely mintha lángolt volna a vörös napsugarak alatt. A távolban, a túlsó parton az éjszaka sötétkékje omlott a vízre.

Közeledtek a titkos átjáróhoz. Eszma körülnézett, van-e valaki a közelben. Senki sem láthatta, hogy bemennek a bozótosba. Megfordult. Nem vette észre, hogy egy árny gyorsan a falhoz lapul.

Mihrimah ekkor jött rá, hogy az imént mi motoszkált a fejében. Az, amit Eszma mondott. A lány ugyanis „az én Alim”-nak nevezte a szerelmét.

Beleremegett. Milyen forró, milyen érzelmes, milyen szeretetteljes kifejezés volt ez. *Hát én mit mondjak? Ha sikerül a dolog, mondhattam volna, hogy az én Iszmailom vagy az én Alaijeim. De így ki kell őt törölnöm a szívemből. És a másokra mit fogok majd mondani? Az én Rűsztemem? Istenem, de rosszul hangzik!*

Neki sohasem lesz olyan férfi az életében, akire azt mondhatná, hogy az övé.

Irigyelte Eszmát.

*A szultán lányának szíve szegényebb a dadája szívéénél. Neki van egy Alija. Nekem meg...*

- Innentől vigyázzon! - figyelmeztette Eszma, ahogy bevették magukat a csaltosba. - Nehogy a bozót összekaristolja az arcát!

Miközben Mihrimah lehajolt, hogy bemenjen a falon lévő résen, amely előtt Eszma félrehúzta a gatz, hirtelen eszébe jutott valami, és felegyenesedett.

- Eszma.

A lány aggódva nézett körül. Tudta, hogy nem időzhetnek ott, mert bárki megláthatja őket. - Parancsolj, szépséges szultánám!

- Akarod, hogy felszabadítsalak?

Ijesztő csend támadt.

Eszma csodálkozva nézett úrnője szemébe. *Szabadság? Ki ne akarna szabad lenni? A szabadulás olyan, mintha újjászületne az ember. Vagy inkább mintha a Mennyországba jutna. Mintha itt a földön élne a Paradicsomban. Együtt lehet a szerelmével. Akkor sírhat, akkor nevet, és akkor beszélhet, amikor akar. Lehet, hogy néha éhen marad, de boldog... Ki ne vágya erre? Továbbra is Mihrimah tekintetét fürkészte. Próbált rájönni, mi rejtőzhet a kérdés mögött. Legszívesebben úrnője lába elé vetette volna magát és azt mondta volna, hogy „akarom”, mégsem tette. Lehet, hogy a törtétek miatt kiesett a padisah lányának kegyeiből? Lehet, hogy Mihrimah elúzi, amiért eltitkolta előle, hogy a szerelme epilepsziás, pedig tudta jól? Ez lenne a büntetése? Kidobná őt, akit lelkitársának, bajtársának és könny testvérének hívott, és aki tizenhét évig szolgált?*

Mihrimah látta, hogy a lány a könnyeivel küzd.

- Szépséges szultánám - szólt végül a dada -, talán ráunt Eszmájára?

Mihrimah elfordította a fejét, hogy Eszma ne lássa a könnyeit, és hogy szeméből ne tudja kiolvasni, mi zajlik a fejében. Eszma tartotta a bozótot, amíg úrnője bemászott a résen, és bejutott a palota kertjébe.

Felvették a kaftánokat, melyeket Kara Hüsrev hozott, és mivel már nem kellett rejtőzködniük, nyugodtan haladtak tovább, mintha csak egy kerti sétáról tértek volna vissza.

Mihrimah rádöbbsent, hogy még sohasem gondolkodott azon, milyen lenne az élete Eszma nélkül. Talán Eszma sem gondolt addig

ilyesmire, amíg bele nem szeretett Aliba. Ki ne akarna a padisah lányának dadája lenni? Hiszen az úrnőjének és az úrnő anyjának is határtalan volt a nagylelkősége. De ha felbukkant a szerelem... Amíg nem szabadítják fel, Eszma nem mehet hozzá a selyemáruhoz, akit az ő Alijának nevezett.

*Nehéz ügy, gondolta. Én Eszma nélkül nem tudok létezni, Eszma pedig Ali nélkül.*

Ahogy a rózsakerthez közeledtek, Mihrimah elhatározta, hogy erre kell valami megoldást találnia. *Feltétlenül ki kell találnom valamit.*

Miközben Mihrimah és a dadája elérték a rózsakertet, a lyuknál, ahol az imént bemásztak, újra mozgólódás támadt. Egy jól megtermett fekete árny tuszkolta be magát a résen, és belépett a kertbe.

**A nap utolsó meglepetése az volt Mihrimah számára, hogy amikor kinyitotta az ajtót, Hürremmel találta magát szemben.**

- Anya?

Hürrem nem bírta tovább, a kora délutáni ezánt követően sietve a lánya lakosztályába jött. Lánya minden szolgáját elküldte, mert nem akarta, hogy láb alatt legyenek, és bement Mihrimah szobájába.

- Kicsit egyedül akarunk maradni - jelentette ki olyan hangsúllyal, mintha a lányával akarna odabent négy szemközt beszélni. A szolgálólányok azt hitték, hogy a szultán lánya reggel óta nem hagyta el a szobáját. Eszmát sem látták, ráadásul Kara Hüsrev megtiltotta nekik, hogy Mihrimah ajtajához közelítsenek.

- Miért nem mutatkozik a szépséges szultána? - sutyorogták maguk között nevetgélve.

- Na, miért? A Tetvesről ábrándozik, és emiatt ki sem akar kelni az ágyból.

Ahogy a szolgálok elkotródtak, Hürrem leült a lánya díványára, melyet a rózsák közt a tengerre néző ablak elé helyeztek. Ha valaki látná, azt in né, hogy Szulejmán szultán szépséges felesége a tengert bámulja a lépcső mögül. De Hürrem fejében sötét gondolatok jártak.

*Vajon mit művel ez a lány? Azt mondja, Dilruba kútja érdekli. Miért akart odamenni titokban? Egy márványdarab miatt?*

Biztos volt benne, hogy nem így van.

Mióta szóba került a Rüsztém ügy, Mihrimah másképp viselkedett. Sehogyan sem értette meg ennek a házasságnak a fontosságát. Még azt is elterjesztette róla, hogy leprás, csak hogy megszabaduljon tőle. Ki tudja, hogy most mit forgat a fejében, hogy épp milyen játszmát űz? Ő is hallotta, hogy a nők azért mennek Dilruba kutjához, hogy ott fogadalmat tegyenek vagy kívánjanak valamit. Még azt is megkérdezte a sejhülszlámtól Zembilli Ali efenditől, hogy létezik-e Dilruba nevű női szent.

Mihrimah is biztosan azért ment oda, hogy fogadalmat tegyen vagy kívánjon valamit. Ez egész hihetően hangzott. Vajon azt kérte Dilrubától hogy szabadítsa meg Rüsztemtől?

És ha van valakije?

Ha azért kötött szalagot a kútra, hogy azzal az illetővel egyes se Dilruba? És ha titokban vele találkozik?

*Te jó ég!*

Jól tette, hogy a háremagát, Dzsáfert a lánya után küldte titokban. Ha tényleg van valakije, azt Dzsáfer látni fogja, és kideríti, kicsoda. Azt n máj kigondolja, mit tegyen.

Nem hagyhatja, hogy bármi is megakadályozza Mihrimah és Rüsztém házasságát.

Amikor az ajtó kinyílt, és Mihrimah meglátva őt felkiáltott, Hürrem még mindig új terveket szövögetett.

Mintha mi sem történt volna, így szólt száraz hangon. - Na, néz csak a lányunk visszatért a szalagkötésből.

Mihrimah nem válaszolt.

- Milyen sok kívánsága lehetett a lányomnak! És milyen sok szalagot o a kellett kötöznie ezért.

- Nem kötöttem szalagot, anya.

- Tényleg? Már reggel elmentetek, most pedig mindjárt felhangzik az esti ezán. Ilyen hosszú ideig bámultatok azt a márványkutat?

A szoba félhomályában milyen sápadtnak és letörtnek tűnt a lánya. Sőt, több volt ez, mint letörtség. Mintha Mihrimah összeomlott volna. Mihrimah most éppolyan élettelenül, fásultan nézett, mint ő, amikor a rabnők hálótermében várta reménytelenül, hogy Szulejmán szultán elé kerülhessen *történt valami*, súgta egy belső hang Hürremnek. *Ma biztosan történt valami.*

- Nem Dilrubánál voltunk végig - válaszolta Mihrimah. - Hadd mondjak önnek valamit, anyám. Önnek is feltétlenül látnia kell. Menjen el a kúthoz! Több az, mint egy márványkút. A készítő mestere életet lehel a márványba. És a csapból folyó víz mintha énekelne nekünk.

Ám Hürrem ezt meg sem hallotta. *A pokolba azzal a Dilruba kútjával!*, dühöngött magában. - Mit akar az jelenteni, hogy nem ott voltatok végig? - tört ki hirtelen. - Tőlünk csak arra kapott engedélyt, hogy odamenjen! - mondta Hürrem, aki végül mégis megtiltotta, hogy Mihrimah és a dadája a piacra is elmenjenek.

- Tudom - mondta ártatlanul Mihrimah, és próbált mosolyt erőltetni magára.

*Olyan szomorú, hogy még mosolyogni sem tud,* gondolta az anyja.

Mihrimah rájött, hogy nem könnyen fog szabadulni anyja faggatózásától. Kell valamit tennie, amivel elterelheti a figyelmét, és eloszlathatja a kétségeit, gyanakvását. - Dilruba kútja előtt óriási felfordulás volt, a tömeg miatt alig lehetett látni valamit. Aztán arra gondoltam, korán van még, és mivel úgy is férjhez akar minket adni, azt mondtam Eszmának, mégiscsak menjünk be a Fedett Bazárba, és nézzünk szét.

Mihrimah nem a várt hatást érte el a szavaival. Épp ellenkezőleg, Hürrem rémülten ugrott talpra. - Mit mondott, lányom? A bazárba?

Mihrimah bólintott, mint egy csínytevésen kapott kislány.

- Megörültél? - üvöltötte Hürrem. - Szulejmán szultán lánya a dadája kíséretében elment a piacra? Hogy tehettél ilyet, amikor mindenhol ellenségek, kémek és gyilkosok lesnek ránk? Meg akarsz ölni minket?

Mihrimah ajkát lebiggyesztette, és nagyokat pislogva próbált kedvesen nézni az anyjára. Mindhiába.

- Ez az én trükköm, ne add elő nekem, lányom! - szidta le Hürrem, miközben ismét leült. - Ez megbocsáthatatlan hiba volt. És ha történt volna veled valami? Istenem, nem hiszem el! Eszma is megkapja a magáét ezért!

- Ő semmit nem csinált! - vágott közbe Mihrimah. - Hogy tiltakozhatott volna, ha egyszer Szulejmán szultán lánya azt mondta, hogy menjünk? Talán fogadjunk szót a dadánknak, ha nem ért egyet

velünk? Ki hallott már arról, hogy a szultán lánya hallgat a dadájára? A lányt ne büntesse meg!

Hürrem nem tudott megülni a díványon. Ismét felállt. Tett pár kört a szobában, majd megállt a lányával szemben.

- Vagyis elmentetek a piacra.
- Elmentünk.
- Pontosan hová?
- A selyemárusokhoz.

Hürrem előrehajolt, és mélyen a lánya szemébe nézett. - Találkozni akart ott valakivel, lányom?

Mihrimah, anélkül, hogy elkapta volna a tekintetét, megrázta a fejét. - Nem. Mégis, kivel akartam volna találkozni?

- Nem tudom. Majd te megmondod.
- Honnan veszi ezt? Senkivel sem találkoztunk. Jobban mondva több ezer embert láttunk, természetesen.
- Akkor is történt valami.

Mihrimah nagy erőfeszítéseket téve próbálta leplezni, mennyire fél. Lehet, hogy igazak a pletykák az anyjáról? Tényleg varázsló lenne? Honnan tudta ezeket?

- Mi történt volna, anya? Odamentünk, és eljöttünk. Ennyi.
- Mondd meg nekem az igazat! - dühöngte Hürrem le nem véve róla a szemét. - Történt valami, ugye?
- Semmi sem történt.
- Az egyik rabló, csinált valamit?
- Anya!

- Akkor miért vagy ilyen szomorú, sápadt és összetört, szultánkisasszony? Ennyire nyilvánvaló volt, hogy összetört? Minden álma szertefoszlott,

minden reménye, hogy megszabadul, semmivé lett.

- Nem vagyunk összetörtek - mondta határozottan. Kétségbeesetten tovább játszott a házasságára készülő lány szerepét. - De jól mondja, anyám, letörtek vagyunk, mert nagyon elfáradtunk. Nem vagyok hozzászokva, hogy ennyit gyalogoljak. A lábam majd leszakadt, miközben az esküvőre nézegettünk selymet.

- Esküvőt mondott, lányom?

Anyja még közelebb hajolt hozzá, és a hazugság nyomait kereste a szemében.

- Igen - csacsogta Mihrimah, miközben felállt. - Vagy anyánk letett volna arról, hogy egyetlen lányát hozzáadja Rüsztém efendihez?

Hürrem a csodálkozás és az öröm között ingadozott. *Én okos lányom*, gondolta egy pillanatig. *Végre megértette, hogy kénytelenek vagyunk ahhoz a sántához húzódni, ha élni akarunk.*

De az örömét azonnal beárnyékolta valami. - Vagyis az esküvőre anyagot néztetek Eszmával?

Mihrimah arcára szégyenlős kifejezés ült. - A menyasszonyok nem selymet, bársonyt, sifont és szalagokat válogatnak? Az ön lánya is így tett.

Hürrem végül felállt. - Olyan kelme legyen, amelyet szultánám óhajt! - mondta boldog arccal. - Anyja idehozatja az összes szövetet, ami csak van Damaszkuszban, Jemenben, Indiában és Kínában.

Még mindig gyanakodott egy picit, de már elhitte, hogy Mihrimah beleegyezett ebbe a házasságba.

- És ha valóban ilyen fáradt, magára hagyom a lányomat, hadd pihenjen. Mert az elkövetkező napok igen kimerítőek lesznek.

Hürrem már az ajtóhoz közeledett, amikor Mihrimah utána szólt. - Anya, mondani szeretnék önnek valamit - mondta, majd jelezte anyjának, hogy üljön le mellé.

Hürrem öröme azon nyomban elillant. Vonakodva ült le Mihrimah mellé.

- Ugye, nem valami rossz dolog ekkora öröm után?

- Nem - vágott közbe Mihrimah. - Egyáltalán nem rossz...

Anyja aggódó szemébe nézett. - Önnek is el kell mennie Dilruba kútjához, és megnéznie.

*Hál' istennek*, gondolta Hürrem, akinek nagy kő esett le a szívéről.

- Annyira szép? Annyira, hogy nekünk is látnunk kell?

- De még mennyire! Az a kő él!

- Ki építette?

Mihrimah majdnem azt mondta, hogy az Égre Kupolát Függesztő Férfi, de az utolsó pillanatban meggondolta magát. - Azt mondják, Szináneddin mester - válaszolta közömbösen. - Az jutott eszembe, hogy ön is annyi szép dolgot épített. Ha megnézi Dilruba kútját, és tetszik önnek, akkor hívhatná Szinán mestert, és építtethetne vele is valamit, ha akar. Talán egy kutat vagy víztárolót.



Hürrem kutató tekintete ismét a lányát fürkészte. - Szináneddin mester, mi? - mondta elgondolkodva. - Hány éves lehet ez a mester? Mihrimah csodálkozva felállt.

- Honnan tudjam, anya? A nevét is csak onnan tudom, mert fel volt vésvé a kútra. Ráadásul mindenki róla beszél.

Anyja egy ideig még a szemébe nézett, aztán örömmel állapította meg, hogy nem talált semmi árulkodót. - Rendben, ha lesz alkalmunk, megnézzük. Talán a mestert is idehívhatjuk majd, és meglátjuk, ki fia borja.

**A**hogy Hürrem visszatért a lakosztályába, ezúttal a háremagát, Dzsáfert hívatta. Ám valahogy nem hitte el, amit a férfi mesélt.

A gyanakvást, kétkedést nem tudta kiűzni az agyából. Tényleg az esküvői előkészületek miatt ment a lány a piacra vagy más miatt?

Szigorúan nézett Dzsáfer fekete szemébe, amely feketébb volt még a szénfekete bőrénél is.

- Biztos vagy benne, Dzsáfer?

- Biztos vagyok.

A férfi a földre szegezte a tekintetét.

- A lányunk senkivel sem találkozott?

- Nem, úrnőm - válaszolt Dzsáfer lehajtott fejjel.

- Azt akarjuk, aga, hogy nézz a szemünkbe, és úgy válaszolj! Hürrem megvárta, amíg a háremaga felemelte a fejét.

- A lányunk senkivel sem beszélt? Egy pillanatra sem? Senkitől nem kapott semmit vagy ő nem adott senkinek semmit? Mindent tudni akarunk! Gondolkozz! Mesélj el mindent még egyszer töviről hegyire, de ne hagyj ki egyetlen apró részletet sem!

**M**után anyja távozott, Mihrimah egy ideig mozdulatlan maradt. Aztán lassan elnyúlt a díványon. Meg akarta siratni kihunytt szerelmét, ám képtelen volt sírni.

Az ajtó kinyílt, és előbukkant Eszma feje.

- Szultánám?

- Eszma.

A dada bejött, és becsukta maga mögött az ajtót. Odament úrnőjéhez.

- Ne hagyj magamra, dadus!

A lány hűvös lenvásznot terített úrnőjére. - Sosem hagyom magára - mondta kedvesen.

- Megbocsátottál nekem?

- Miféle beszéd ez, szultánám? - kérdezte, és ujjaival befedte a szultána ajkát. - Miért kellene megbocsátanom?

- Mert Alit és téged veszélybe soroltalak.

Egy pillanatra csend támadt.

- Mindannyian veszélyben voltunk - mondta Eszma. - Ön bocsásson meg nekem, amiért belementem ebbe a halálosan veszélyes sétába.

Nem beszéltek többet. Mit is mondhattak volna?

A szavak helyét átvették a könnyek. Eszma összekuporodott a földön, a dívány mellett, melyen a szultánkisasszony feküdt. Álmában Alival találkozott. Zöld mezőkön futottak kéz a kézben.

Mihrimah nem álmodott, csak egy hang szűrődött át a nagy ürességből.

Szerette volna hallani, mit mond a hang. Végül meghallotta.

*„Esküszöm, Dilruba. Egy napon kupolát függesztek neked az égre.”*

Felismerte Szinán hangját.

**Mihrimah hamarosan rájött, hogy** mekkorát tévedett, amikor azt hitte, hogy megszabadult ettől a lehetetlen szerelemtől.

Öröme kis ideig tartott. Arra gondolt, igaz a mondás, hogy a kard ejtette seb begyógyul, de a szív sebei örökké fájnak. Ahogy elnézte szomorú arcát

a rubinokkal díszített aranykeretes ezüstitükörben, érezte, hogy a szívéen ejtett seb rosszabb egy kardvágásnál. *Ez én lennék?*, meredt csodálkozva sápadt és bánatos arcára. Szeme ragyogása, mely egykor a napsütéses tengerre emlékeztetett, mostanra eltűnt. A tükörből már nem egy gyerekes tekintet nézett rá vissza, sokkal inkább egy, a váratlan csapások alatt megtört, reménytelen nő arca.

Miközben arra számított, hogy az Alajei Iszmail iránt érzett szerelem viharai elcsitulnak szívében és lelkében, épp ennek ellenkezője történt. A vihar tovább dühöngött lelkében, és úgy érezte, elárulták, becsapták.

*Szulejmán szultán bolond lánya, gondolta, amikor haragosan a tükörbe nézett. Olyan ostoba vagy, hogy arról ábrándoztál, hogy megkéred majd, mentsen meg a tetves Rüsztemtől és szöktessen meg, és miután a karjába omlasz, egy fehér vitorlás hajón elvisz majd innen.*

- Te disznó! - sziszegte szobája magányában, ahogy felidézte Iszmail napbarnított férfias testét. - Ha nem akartál engem, és el akartál üzni, akkor miért bátorítottál, miért néztél így rám?

Egy ideig semmire sem gondolt, majd keserűség tört rá. *A fájdalomnak ára van, és te meg fogod fizetni az árát, Iszmail!*

Mintha újra hallotta volna, ahogy Iszmail a nevét nyögi a kút mögüli sötétségből. Mennyi fájdalomról árulkodott az a hang! „Ne gyere ide, szultánám!” könyörgött neki Iszmail. Mihrimah sehogy sem értette, amit a férfi utána mondott. „Alejandro minden pillanatban megkaparinthatja a lelkemet. Meneküljön!” Ahogy múlt az idő, a nagy reményekkel várt találkozási pontról csak két rövid mondat maradt az emlékezetében: „Ne gyere ide!” és „Menekülj!”

Ennyire egyszerű volt a dolog. Iszmail nem akarta őt. Félt tőle. Nem mindegyik szív birkózott meg a padisah lányának barátságával. Úgy tűnik, hogy Iszmailnak csak a megjelenése volt férfias. De villámokat szóró tekintet és a daliás megjelenés mögött nem egy oroszlán, hanem egy riadt madárka rejtőzött.

Leült a díványra. A rácsok mögül szemlélte az este sötétjét. De esze nem a látottakon járt, hanem a lelkében erjedő fájdalomra. - Ej, Mihrimah szultána - suttogta halkán. - Hiába vágytál rá, hogy Ferhád és Sirin történetét átvegye Iszmail és Mihrimah meséje. A te választottad nem hogy hegyeket nem tüntetett el, hogy eljusson a szerelméhez, hanem még Szulejmán lányának árnyékától is megijedt.

Hogy ne kelljen gondolkodnia, kézimunkázni kezdett a mécses fényénél, és figyelte a kis lámpások táncoló fényét. Ám semmi sem tudta megakadályozni, hogy haragja helyét átvegye a határtalan keserűség és bánat. *Lehet, hogy igazságtalan vagyok vele. Bizonyára így van. Hiszen Eszma is megmondta, hogy már nem is Alaijeinek nevezik, hanem Epilepsziás Iszmailnak.*

Vajon tényleg így volt? Vagy a dadája hazudott, csak hogy őt vigasztalja?

Mihrimah ezt nem találta túl valószínűnek. Eszma nagyon jól tudta, hogy egy ilyen hazugság előbb vagy utóbb kiderülne. Mihrimah tovább hímzett, de azt sem érezte, amikor a tűvel beleszúrta az ujjába. Csak akkor döbbsent rá, hogy jó néhányszor megszúrhatta magát, amikor észrevette, hogy a kifeszített selymen egyre nagyobbra nő a kis vörös pötty. Kiszívta a vért ujjhegyéből.

Más dologról lehet szó, ami nincs összefüggésben Iszmail betegségével. A valódi ok az lehet, hogy nem tetszett a tengerésznek. Lehajította a hímzőkeretet és felállt. Ismét visszatért az ezüstitükhöz. A lámpások, olajmécsesek és a gyertyák remegő fényében hosszasan nézte vörösödő arcát. - A valódi ok itt van a szemed előtt - motyogta. - Nem tetszettél neki. Csúnya vagy.

Valóban rútnak látta magát. Dühösen megrángatta a haját. *Mi ez a kóc?*

*Se szőke, se vörös haj, és jégkék szemek. Apádtól örökölt nagy orr. Mi tetszene rajtad Iszmailnak?*

*De ahogy a hajón rám nézett!,* mondta egy belső hang.

Bizonyára azért nézett rá így aznap Iszmail, mert csodálkozott, és megsajnálta. *Biztos így volt. Meglepte a csúfságom, és megsajnál.*

Patakzani kezdett a könnye. *És én bolond, még azt hittem, hogy szerelmesen néz rám, pedig csak szánt!*

Egy ideig nem moccan. A tükörképét könnyei fala mögül bámulta, mintha egy eső mosta ablak mögül nézné. *Lehet, hogy a jövődéli férjednél is csúnyább vagy, és csak a tetves Resztemhez tudnak hozzáadni. Nem kellesz a fiatal, jóképű bégeknek, agáknak és vezíreknek. És az sem feledtetni a csúfságodat, hogy apád maga Szulejmán szultán. És anyád nem tehetett mást. Csak egy tetvest talált, aki hajlandó feleségül venni téged. Te meg kötekedsz és makacskodsz, hogy nem akarod Rüsztemet. Még Rüsztet is túl jó neked!*

Hátat fordított a tükörnek, és letörölte a könnyeit.

Sosem gondolta volna, hogy a szerelem ilyen mélyen megsebzí. Szóval ez a szerelmi bánat. Csakhogy az ő bánata már más jelleget öltött. *A valódi probléma talán nem is Iszmail szívtelensége, hanem az én csúfságom,* kínlódott, és újból ömleni kezdett a könnye.

És most villámként hasított belé az iménti gondolat, hogy e fájdalom okozójának fizetnie kell. És mivel Iszmail nem bűnös, ő

maga lesz, aki az arat megfizeti. Mihrimah, akit Szulejmán szultán évekig nevezett világszépnek, Mihrimah, akit becsaptak, Mihrimah, aki végül maga is elhitte ezt a hazugságot.

Vérzett a lelke. Nem tudott tovább a tükörbe nézni. Amúgy sem látott már semmit a könnyeitől.

*Neked kell az arat megfizetned, Mihrimah!*

Agyában boszorkányok táncoltak. Befogta a fülét, hogy ne hallja a hangjukat. De hiába. A boszorkák undok sikolyokat hallatva kacagtak és gúnyolták őt.

- Csúnya vagy!
- Szulejmán rút lánya!
- A szépséges Hürrem, csúf lánya!
- Fizesd meg az arat, Mihrimah!

*Mi történik velem?*, tette fel magának a kérdést, és amikor felemelte a fejét, tekintete megakadt a mennyezetről lelógó bronz csilláron. Hitelen elapadtak a könnyei. - Megfizetni az arat - mondta. Hirtelen megjelent előtte egy kép, amint a csillárra szorosán hurkolt kötél végén egy vékony, karcsú test himbálózik.

Mihrimah gombócot érzett a torkában. Szájára tapasztotta a kezét, hogy ne zokogjon hangosan.

Véget vet ennek a fájdalomnak.

Bement az oldalsó hálószobába. Hamar megtalálta, amit keresett. Már csak az volt a dolga, hogy a selyemlepedő egyik végét a mennyezetről lelógó csillár egyik karján átvesse a másik oldalra. A többi már könnyű. Elég csak a székről levetnie magát, és megszűnik minden fájdalma és bánata. Az egész ország megsiratja majd. Talán még Iszmail is, ki tudja.

Nagy nehezen odahúzta a súlyos széket a csillár alá. Felmászott a székre. A selyemlepedő végét néhány próbálkozás után sikerült átdobnia a csilláron. Gyorsan dolgozott, hogy végezzen, mielőtt Eszma vagy az egyik szolgálólánya bejönne.

Mihrimah csodálkozott, amikor rádöbbsent, hogy nem is sír, amikor ilyen közel van a halála. Mihrimah, aki zokog, ha meghallja, hogy egy macska megdőglött, nem sírt, amikor a saját halálára készült.

Már nem maradt más teendője, mint hogy a csillár egyik karjáról lelógó selyemlepedő végét a nyakára kösse, és a halál karjába

vesse magát. Hogy a lepedő emlékeztessen egy kötélre, párszor megcsavarta, majd a nyakára kötötte. És akkor...

És abban a pillanatban csoda történt.

Az egyik imám a szerájából énekelni kezdte az esti ezánt.

Mihrimah ledermedt.

Ahogy véget ért az ezán, még mindig a szék tetején állt szálfegyenesen, nyakában egy selyemkötéllel, amely arra volt hivatott, hogy elszakítsa őt az élettől, és a túlvilágra repítse.

A keze egyszeriben mozgásba lendült, és kioldozta a nyakán a csomót.

Leugrott a székről és térdre rogyott. - Istenem - zokogta. - Köszönöm, hogy megmentettél a hatalmas büntől, amit el akartam követni. Bocsáss meg nekem! Leélem az életet, amit adtál nekem, és követem a sorsomat, melyet a homlokomba írtál.

A palota falán túli dzsámikból sorban felhangzott az ezán. Mihrimáh- nak úgy tűnt, mintha az éj mélykék sötétsége világosabb lett volna a szent ének hatására. Percekig úgy maradt térdre rogyva. Úgy érezte magát, mint aki újjászületett.

Egy teljesen új Mihrimah volt a szobában. A csoda, amelyet átélt, amikor a szék tetején a halálra készült, eltörölte, semmissé tette a múltat. Mindent megváltoztatott. Az élet megváltozott, és a világ is. Mások lettek a színek és a hangok. És ő is megváltozott. Egy mindenki számára ismeretlen, új Mihrimah született.

Az ezüstitükörben hosszasan tanulmányozta ezt a vadonatúj Mihrimáh-t. Tekintete megkeményedett. - Anyád így jobban fog szeretni - mondta a tükörképének.

A szerelem csupa hazugság és szenvedés, ezért kitepte a szívéből. Az előtte húzódó új úton fog haladni.

Most már valóra válhatott az, amit a Fedett Bazárról mondott, csak hogy anyját megnyugtassa, és hogy megszabaduljon a kérdezősködéstől. - Kezdjék meg az esküvői előkészületeket! - parancsolta a tükrének. - Mihrimah szultána hozzámegy a tetves Rüszttemhez.

Döntött. Két kézzel fog kapaszkodni az életbe, melyet Allah a halál küszöbén ajándékozott neki, és az őt fenyegető ellenségeire nőstény oroszlánként fog lecsapni.

- Anyánknak igaza van - mondta, miközben a díványhoz ment. - Haljanak csak meg ők, hogy mi élhessünk! Szakadjon le az a kéz, mely a hatalmunkra tör, hulljanak le a cselszövést szövögető fejek, és száradjanak el a gyűlöletet hintő nyelvek!

## EGY HÁZ SZURDIBIBEN

**Selyemárus Ali, aki azt hitte, hogy már vége a rémálomnak,** megijedt, amikor szembe találta magát a férfival, aki a kis üzlet előtti pultnál kiabálva a kelméket nézegető nők sokasága mögül meredt rá. *Akár Epilepsziásnak nevezik, akár Alaijeinek, lehet, hogy nem menekülhetek előle,* gondolta magában.

Rögtön azután, hogy Mihrimah távozott, Iszmaillal megtörtént, amitől félt. Az egyre erősebb hullámokban rátörő roham földhöz vágta. Hogy ne hallják az üvöltését, az öklét harapdálta. Ahogy az erős fájdalom egész testét átjárta, kilátástalanul vergődött a földön, és az öklébe mélyesztette a fogait. Feje a kövezethez csapódott. A gondolatait uraló sátán pedig parancsokat záporozott Alejandrónak: - Rohanj utána! Érd utol, vágd bele a törödet, és ontsd ki az életét!

A szívét uraló Alaijei Iszmail viszont így kínlódott: - Mihrimah szultána, szerelmem! Bocsáss meg nekem!

Ahogy kezdtek enyhülni a rohamai, vérző öklét kivette a szájából. Nem tudja, meddig, de egy jó ideig semmire sem gondolva feküdt a nyirkos sötétben. Hirtelen meglátta maga előtt az ördög sárga szemét. Rémülten próbált felülni. A sátán nyávogva elszaladt. A rohamtól kimerült, fáradt teste újból visszarogyott a földre. A macska elmenekült, de az ördög még mindig ott rejtőzött a lelkében valahol. Ezzel tisztában volt.

Először nem tudta, mi az a furcsaság, amit érez. Eleinte nem értette, mi ez. Fáradtnak, de nyugodtnak érezte magát. *Bele kellene halnom a bánatba,* gondolta csodálkozva. Olyasmi történt, amit mindenki elképzelhetetlennek tartott. Szulejmán szultán lánya, a szépséges Mihrimah szultána hívatta őt, ám ő elüldözte magától a lányt, aki már csak egy karnyújtásnyira volt tőle. Véget vetett egy álomnak, melyet soha többé nem fog már álmodni. Akkor hát miért volt ilyen nyugodt? Hogy létezik, hogy örült annak, hogy mindent lerombolt, amikor magához ölelhetette volna a szerelmét, Mihrimáh-t, akiről éjszakánként ábrándozott, akinek a nevét a tengereknek, hegyeknek, mezőknek kiáltotta?



Kis idő elteltével észrevette, hogy az agyára ereszkedő ködfüggöny kezdett szétfoszlani. - Nem vagyok Kasztíliai Alejandro - dünnyögte a sötétben. - Murád Reisz fia vagyok, Alaijei Iszmail. Turgut Reisz matróza.

Most már bizonyos volt ebben. És ezért volt nyugodt az elválás miatt érzett fájdalom ellenére. Visszatalált magához.

A gyerek, akit álmaiban látott szaladni, ő maga volt.

A tengerre néző zöld partok, a fehérre meszelt házak a szülőfalujához tartoztak.

A kikötőben otthagytott holttest az apjáé volt.

És az álmaiban karját felé nyújtó, fehér kendős asszony pedig az édesanyja.

- Anyám - nyögte. - Ajse anyácskám. Egy hős felesége, asszonyanyám. Érezte anyja illatát. Szeme megtelt könnyel. - Iszmail vagyok, anya. A fiad.

Alaijei Iszmail. Murád fia, Iszmail. Iszmail, aki nem lehet együtt a szerelmével.

De akkor ki volt Alejandro? Isten kiválasztotta, a férfi, aki látta a keresztjét cipelő, halálba induló Jézust?

Szeme résnyire szűkült a gyűlölettől.

Most már tudta. Becsapták őt. Elvarázsolták az elixírral. Alejandro egy ellensége volt, akit az agyába ültettek. Iszmail testét használta, és a legnagyobb bűnt akarta elkövetni az ő testében.

Ha az agya parancsára hallgatott volna, és nem a szíve hangját követi, akkor megölte volna Mihrimáh-t.

Aztán pedig más ártatlanra is lesújtott volna véres kardjával.

A parancsot Alejandro adta volna ki, de a gyilkosságot Iszmailnak kellett volna elkövetnie.

- Milyen ördögi terv! - suttogta, ahogy visszaemlékezett a börtönben lévő kövér pap álszent vigyorgására. „Idd meg ezt, Alejandro”, mondta a pap, miközben odanyújtotta neki az elixíres poharat. „Idd meg, gyermekem, Isten sörbetje erőt ad majd neked!”

Most már tudta, hogy amit ivott, nem Isten sörbetje volt. De miért szenvedett ennyire, amikor nélkülöznie kellett az elixírt? Hiszen azért itatták vele erőszakkal ezt a mérget, hogy megöljék Iszmail lelkét, és megteremtsék Alejandro beteges lelkét.

Felsejlett előtte az álnok arcú szakállas férfi képe. Folyton Kobrán nevezte. „Menj, és öntsd ki a mérgedet! Légy a keresztény bosszú kardja! Emelkedj fel a szent feladathoz! Érted zúgjanak a harangok! Menj, Alejandro, hajtsd végre szent feladatodat! Gyerünk, Kobra!

A szent feladat az lett volna, hogy megölje Mihrimáh-t! Az egyetlen lányt, akit valaha szeretett, és szeretni fog. Hogy lángba borítsa Szulejmán szultán otthonát.

Legyen átkozott!

Aztán Iszmail rádöbbsent, hogy Alejandrótól nem tud megszabaduni. beleremegett a gondolatba. A korábban érzett nyugalom azonnal szertefoszlott. Az ördög már egyszer megkaparintotta az agyát. Abban a pillanatban, hogy hiányozni kezd neki az elixír, akárcsak az elméje, a teste és a lelke is

újra Alejandrónak fog engedelmeskedni.

Hirtelen felszállt szeme elől a ködfüggöny. Mindent tisztábban látott. A múltját is, és a jövőjét is. A múltja véget ért, és ha lesz jövője, azt árulással és vérrel írják. - Ha ez így van, indulj Iszmail! - mondta hangosan.

Mozgolódása megzavarta a macskát, amelyik az imént a sátán szemével nézett rá. A macska egy szemétkupacból méregette. Iszmail meglátta a sötétben csillogó baljós sárga szemet. Amikor az állat megértette, hogy nem fenyegeti veszély, nem törődött vele többet.

Iszmail dülöngélve jött elő a kút mögül. A Kutas köz még mindig tele volt nőekkel. Minden szövetárus előtt nagy tömeg tülekedett. Remegő léptekkel közeledett Selyemárus Ali üzlete felé, és a pult előtt összesereglett nők válla felett Alit kereste a tekintetével. Hamarosan szemtől szembe kerültek egymással.

Ali mérgesen állt előtte.

- Mit keresel megint itt, te átkozott szerencsétlen?

Hirtelen észrevette, hogy Iszmail arca csupa vér. Nyomorultul nézett ki. Az egyik ökle még mindig vérzett. - Hogy nézel ki? Miért jöttél megint hozzám?

Iszmail szó nélkül a kút felé mutatott.

- Mi az? - kérdezte Selyemárus keményen. - Tegnap egész nap, egész éjjel ott bújkáltál?

*Szóval annyi ideig ott voltam. A piac legsötétebb sarkában honnan tudhatta volna, hogy a nap lement, majd végétért az éjszaka is?*

Bólintott.

- Megtámadott valaki? - kérdezte Ali, ahogy egy fal tövébe vezette.

- Nem.

- Hogy a selyemzsinór tekeredne a nyakadra! Nem elég, hogy ilyen bajba sodortál minket? Ráadásul szégyentelenül elkergeted a szultán lányát, miután elloptad a szívét, és eljöttél ide a hívására? Aztán, amikor már azt hinném, hogy megúsztuk a bajt, te megint előbukkansz. Mit akarsz tőlem, ember?

- Hogy rejts el! - mondta Iszmail szinte sikoltva.

- Mit mondtál?

- Bújtass el!

- Te megőrültél! Az is elég veszélyes, hogy egy hozzád hasonló szerencsétlennel beszélek...

- Bújtass el! - mondta Iszmail újra, ezúttal fenyegetően. Szemében mintha tűz lobbant volna. Ali csodálkozott.

- Miért rejtenélek el? Nem örültem meg!

- A hajódokkba nem térhetek vissza.

- Nekem mi közöm ehhez?

Iszmail hirtelen megragadta Ali ingét, és magához húzta a férfit. - Rejts el! - sziszegte az arcába. - Rejts el és kötözz meg szorosan!

- Miért?

- Mert veszélyes vagyok. Ha szereted Szulejmán szultánt, Mihrimah szultánét és az életedet, tedd, amit mondtam! Bújtass el valahová, és szorosan kötözz meg!

- Te megőrültél? - ellenkezett Selyemárus Ali, miközben kiszabadította magát Iszmail markából.

Az Iszmail arcán megjelenő mosolytól Ali teljesen leledmedt. - Van pár dolog, amit el kell mondanom neked - mondta Iszmail, majd hozzátette: - Én nem kergettem el Mihrimáh-t, hanem megmentettem a szultána életét, Ali... Az Isten szerelmére, kötözz meg, és hallgasd meg, amit mesélni akarok! És semmiképp se oldozz ki, amíg nem mondom!

**Selyemárus Ali úgy tett, ahogy Iszmail mondta.** Evitte őt Szurdibibe egy omladozó házba, melyet még a nagyapjától örökölt,

és szorosan megkötözte szíjakkal. Csak akkor értette meg, hogy ezt milyen helyesen tette, amikor a roham ismét rátört Iszmailra, és Alejandro átvette a személyisége feletti hatalmat.

Amikor a matrózra rátört, amit ő epilepsziának vélt, Ali megállapította, milyen félelemetes betegség ez. *Igaza volt szerencsétlenségnek. Azért akarta, hogy megkötözzem, mert már ismeri a betegségét.*

Ahogy a roham hullámai erősödtek, Ali észrevette, hogy több ez, mint epilepszia. A csuklóstagságú szíjak és kötelek sem tudták Iszmail vergődését megakadályozni. Bár meg volt kötözve, arca csupa vér lett, ahogy fejét folyton a deszkába verte. A teste mintha felemelkedett volna a deszkáról, amin feküdt, kötelei megfeszültek, majd ismét visszazuhant.

Ahogy örülni próbált megszabadulni kötelékeitől, azt üvöltötte Ali arcába, hogy: - Halott vagy!

Alinak úgy tűnt, hogy még a hangja is megváltozott. Emberi hangnál sokkal inkább emlékeztetett állati morgásra a torkából kiszakadó hörgés.

- Halld hát Alejandro esküjét! - üvöltötte a Selyemárusnak. - Reszkess, török! Téged is elér a Kobra mérge. Fájdalmak közt kóstolsz bele a Poklomba!

Ali rémülten nézte ezt a vergődést. Ahogy a sikolyok, az önkívület és a remegés elmúlt, megkérdezte az izzadságban és vérben úszó Iszmailtól:

- Mi volt ez?

- A Sátán tánca - vigyorgott Iszmaü.

- A sátáné?

- Igen. Az övé.

- Phű, phű, phű - köpött ki minden irányba Ali, hogy elűzze az ördögöt és a gonoszságait. - Ki az az Alejandro?

- A bennem élő ördög.

Ezúttal Selyemárus Ali nevetett. - Te megörültél, Alaijei. Kikötözhettek már?

Iszmail megragadta a Selyemárus kötelek felé nyúló kezét. - Még nem. Alejandro minden pillanatban visszatérhet. Várj!

Ahogy látta, hogy Ali furcsán néz rá, így szólt: - Gyere közelebb! Hallgasd meg, amit mondok!

**Selyemárus Ali nem tudta, mit tegyen vagy mit mondjon. Nem tudta eldönteni, hogy elhiggye-e, amit hallott, vagy inkább nevéssen rajta. - És most mihez kezdsz? - kérdezte végül.**

Súlyos csend lett. Selyemárus Ali figyelte Alaijei arcát, melyen a remény, félelem, megbánás, bánat, gyűlölet és még ki tudja, hányféle érzelem követte egymást. - Befejezem ezt a dolgot - mondta végül Iszmail.

A hangsúly megrémítette Alit. - Mit fogsz befejezni? Nem értem.

Iszmail a fiatalemberre szegezte a tekintetét. Arc kifejezése határozott lett. - Megölöm Alejandrót.

- Hogy mit? De hiszen azt mondtad, hogy ő benned van, az agyadban. Mégis, hogy ölod meg?

- Te ne törődj azzal, vitézem! - zárta le a témát Iszmail. - Turgut Reisz legénye nagyon jól tudja, hogyan számoljon le a belső és a külső ellenségeivel.

A Selyemárus megértette, hogy hiába is erősködne, nem tudna többet kihúzni Alaijeiből. - Kioldhatom már a köteleidet? - kérdezte ismét.

Iszmail végigmérte a Selyemárust. - Előbb kérnék tőled még egy szívességet.

- Egy szívességet?

- Igen. De nem magamnak. Az Oszmán Birodalom és urunk épsége miatt.

- Nézd, nagy bajba kerültem miattad. A hóhér már a nyakamra tekerte a kötelet, de úgy látszik mégis megúsztam. Ne hozz rám bajt megint, miközben a birodalomra hivatkozol!

Iszmail keservesen nevetett. - Nem, ezúttal nem hozok rád bajt. Épp ellenkezőleg. Még kitüntetést is kapsz érte.

- Mit akarsz, mit tegyek? - kérdezte Ali aggódva, miközben próbált valamit kiolvasni Alaijei tekintetéből.

- Nem nagy dolog - válaszolta Iszmail. - Nem tudok írni és olvasni. A kardforgatás miatt nem volt időm a tollforgatásra. Meg kellene írnod egy levelet helyettem, és elvinned.

- Egy levelet?

- Igen.

- Kinek? - kérdezte, majd megrémült az eszébe jutó lehetőségtől. - Nem - tiltakozott hangosan. - Neki? A világ minden kincséért sem. Soha többet nem keveredek bele ebbe az ügybe. A múltkor is csak Eszma miatt tettem, de többé soha. Mihrimah...

- Nem neki - vágott a szavába Iszmail. - A levél nem Mihrimah szultánénak lesz - mondta a sírás határán. - Mihrimah szultána úgy robbant be nyomorult életembe, mint egy üstökös, és ha csak rövid időre is, de beragyogta ezt a sötétséget, amely körbevesz. De ez a sötétség megfojtaná az ő fényét. Azt hiszed, azért félted, mert a padisah lánya? Azt hiszed, akkor is elűztem volna, ha nem élne bennem ez a sátán? Mindenki az, aki. Azt hiszed, ha önmagam vagyok, és egymásba szerethetünk, visszatartott volna, hogy kinek a lánya? Ám így, a bennem lakozó gonosz miatt számomra Mihrimah tiltott gyümölcs...

Legszívesebben a mellét verte volna, de mivel meg volt kötözve, csak vonaglni tudott. - Kitéptem hát a szívemet, és lezártam ezt a szerelmet. Az első szerelmemet. Ugyan, mihez kezdenék vele?

- És a szultána? Ő is lezárta?

Iszmail maga elé képzelte Mihrimah arcát. Ali látta, hogy a férfi arca előbb felragyog, majd elkomorul. Keserű mosoly jelent meg a szája szegletében. - Majd lezárja, Selyemárus. Mit neki egy mezítlás? Három napig szomorkodik majd, aztán a negyedik nap megtudja, hogy Epilepsziásnak hívnak. Az ötödik nap meg el is felejt.

Ali csodálkozott, hogy ez a durva ember úgy beszél, akár egy költő. Sajnálni kezdte. *Milyen szomorú, a sorsa!*, gondolta. Hogy elrejtse, mit érez, gyorsan megkérdezte: - Kinek lesz a levél, Alaijei?

- A flotta főparancsnokának, Hajreddin pasának.

Selyemárus Alinak tátva maradt a szája. - Menj már! Jó, hogy nem Szulejmán szultánnak akarsz írni!

Alaijei nem haragudott meg a gúnyolódás miatt. - Valóban így kellene tennem, de nem engednének téged a színe elé.

- Hogy engem? - kérdezte Ali döbbenetben. - Vagyis a leveledet én vigyem el Hajreddin pasának? Te tényleg megőrültél! Sosem tennék ilyet. A legtöbb, amit tehetek, hogy megírom a leveledet, és kész. Kioldom a kezedet és a lábadat, aztán csinálj, amit akarsz! A többibe nem ártom bele magam.

Iszmail egy ideig hallgatott. Ali próbálta megérteni, mi zajlik a férfi fejében, de arra gondolt, hogy minél hamarabb meg kell szabadulnia ettől a fickótól.

- Akkor írd! - törte meg a csendet Alaijei. - Ugyanazt írd, amit mondok. Szó szerint. A többit majd megbeszéljük utána.

Ali otthagya a tengerészt. Kerített valahonnan pergament, lúdtollat és tintát, és visszatért a romos nagyatyai örökségbe. Iszmail szeme a plafonra tapadt. *Most vajon kicsoda? Iszmail vagy Alejandro?*, töprengett Ali.

A léptek zajából Iszmail megértette, hogy Ali megérkezett. Felé fordította a fejét. - Készen állsz, Selyemárus Ali? Úgy készülj, hogy hosszú lesz a levelem!

Ali morgott valamit, de Iszmail nem törődött vele.

- Írd, vitézem! - mondta. - A flotta főparancsnokának, Hajreddin pasának... Murád Reisz fia... Alaijei Iszmail tisztelettel csókolja a kezét. Urunk és országunk békéje érdekében alázatosan kérem, hogy ezt a levelemet olvassa el elejétől a végéig, és mind ön, kapitány úr, mind Turgut Reisz, mind pedig a baj társaim, testvéreim bocsássanak meg nekem...

**Ali írta, amit Iszmail diktált.** Alaijei ebben a levélben, ami sokkal inkább vallomás volt, mindent elmesélt. Mindenkiről említést tett, kivéve persze Mihrimáh-t. Az ő neve nem szerepelt a levélben. Azt is képtelen volt elárulni, hogy Mihrimah szultánét kellett volna megölnie. Helyette azt a hazugságot íratta le Alival, hogy a célpont a padisah volt.

Ali egy pillanatig úgy meredt rá, mint aki tiltakozni akar. - írd! - utasította Iszmail. - írd, vitéz Alim! Egy aprócska hazugságtól még nem omlik össze a világ. Ráadásul nem is igazán számít hazugságnak. A gyaurok valódi célja tényleg a padisah. De mivel Isten a szultánét sodorta Alejandro útjába, úgy döntöttek, hogy őt öletik meg.

Miközben az utolsó szavakat írta, Ali időnként felemelte a fejét, és Iszmailra nézett. Érezte, hogy közeleg a búcsú, de vállat vont, és folytatta az írást. Akárhogy is, ahogy befejezi a levelet, ez a férfi kilép az életéből, és ő imádkozni fog azért, hogy soha többé ne lássa.

**Selyemárus Ali végül beleegyezett**, hogy Iszmail levelét elviszi a hajódokk parancsnokának, Iljasz Reisznek, azzal, hogy adja át a flotta főparancsnokának.

Iszmail homlokon csókolta Alit. - Sok szenvedést okoztam neked, Ali testvérem. Bocsáss meg, kérlek! Ha a szultánkisasszony kérdezne felőlem, mondd azt, hogy nem láttál. Ha Iljasz Reisz megkérdezi, hogy miért nem magam jöttem, miért csak egy levelet küldtem, mondd azt, hogy nem mertem. És kérem őt, hogy ő is bocsásson meg nekem.

Ali a bajszát harapdálta. - Én megbocsátok neked - motyogta.

Iszmail, miután elhagyta a romos épületet, azonnal a Galatabeli Genovaitorony felé vette az útját. Lecövekelt a kiugró erkély alatti kifőzde ajtaja mellett. Amikor az öreg, akivel először itt találkozott, meglátta, megijedt. Iszmail a karjánál fogva kirángatta.

- Mi dolgod itt?

- Találd meg nekem őt! - válaszolta Iszmail.

Az idős küldönc látta a tengerész baljós tekintetét.

- Ez lehetetlen.

- Miért lenne az?

- Azért, mert nem találom meg. Ha csak ő nem keres engem...

Az öreg nem tudta befejezni a mondatot. Iszmail pofonja villámgyorsan csattant az arcán.

- Nem mondom még egyszer. Kerítsd elő őt nekem!

A pofon erejétől megszedülő férfi rémülten kapott égő arcához. - A Pokolba fogsz jutni!

- A pokolba? - kérdezte Iszmail, és örülten nevetni kezdett. - Hiszen ott vagyok, a pokolban. Ha nem teszed lehetővé, hogy ma este találkozzak vele, téged is magammal viszlek a gyehennára.

A férfi az arcát dörzsölgetve így szólt: - Nagyon nehéz lesz. Azt sem tudom, hogy itt van-e. Ráadásul...

Alaijei ezúttal olyan közel hajolt a férfihoz, hogy az orruk szinte összeért. Amikor az öreg meglátta a másik szemében izzó tüzet, megrogyott a térde.

- Mondd meg neki, hogy a Kobra üdvözli. Isten kiválasztotta ma éjjel Bálát partjainál várja őt. Az esti ima után. Mondd meg, hogy



nagyon fontos hírei vannak! És figyelmeztessd, hogy ne felejtse el elhozni az elixírt, amit ígért!

**Aznap éjszaka, az esti ima után Bálát köves útjain** kopogó patkók hangja visszhangzott az Aranyszarv-öböl nyugodt vizén.

Giuliano Ottaviano de Medici koromfekete lovak vontatta hintóján, mely sötétebb volt az éjszakánál is, szokás szerint szinte repült a találkozó helyszínére felé. Sietős volt a dolga. A Kobra nem várta meg a találkozásuk napját, hanem korábban felkereste a küldöncöt, és őt hívatta. Ebből, valamint abból, hogy az elixírjét követelte, Medici arra következtetett, hogy végrehajtotta a feladatát. *Istenem, valószínűleg kinyírta Szulejmán lányát*, gondolta Medici a köveken ugráló kocsiban, miközben próbálta elkerülni, hogy a fejét beverje.

Alig kapott levegőt az izgalomtól. A korábbi Szentatya parancsát, melyet az új Szentatya is megerősített, teljesítették. Ez hatalmas diadalnak számított. Olyan győzelem, melyet a harctereken nem lehet kivívni. Az új pápa, III. Pál biztosan a keresztény világ ünnepnapjává nyilvánítja majd Mihrimah szultána meggyilkolásának a napját.

Ilyen a sors. Ez a csodálatos terv, a Medici családhoz tartozó Kelemen pápa műve volt. Az ő agyából, ördögi képzeletéből pattant ki, de a dicsőség a római Pálé lesz, aki most a trónján ül. Pál, aki a kisujját sem mozdította ezügyben, majd ünnepeket rendez, és a diadalmat magának tulajdonítja, anélkül, hogy a Mediciék érdemét az ügyben megemlítené. A történelem róla fog megemlékezni. „Pál pápa, aki halálos csapást mért Szulejmán szultánra.” A rokona pedig, Kelemen pápa a római székesegyház alagsorában lévő sírjában bebalzsamozva rohad tovább.

Így van, gondolta Medici. A hatalmas seregek elégtelennek bizonyultak ahhoz, hogy megöljék Szulejmánt. De egy szerencsétlen rab megölte a lányt, akit kijelöltek neki célpontul. Ezzel óriási csapást mért az oszmán uralkodóra. A sebezhetetlen Szulejmán, a hatalmas padisah mítosza véget ért. Ha Róma keze elért a háremig, akkor Szulejmánig is elér. Egy másik kígyó majd Szulejmánt marja halálra.

És ha nem így van? Lelkesedését kétségfelhők árnyékolták be. Egy pillanatra a félelemtől összeszorult a szíve. A nagybátyja meghalt. Ha a dolog balul sül el, ő lesz a bűnbak. Efelől semmi

kétsége sem volt. A hintóbán Medici dühösen morgott. *Az átkozott fickó. Elhatározta, hogy annak szenteli az életét, hogy Kelemen halála után a Medicik római hatalmát eltörli. Az új pápa sokkal jobban örülne annak, ha a Kobra nem járna sikerrel. Örömkialtásokat hallatna, ahogy meghallaná a hírt, hogy a Kobra nem járt sikerrel,* gondolta. Az ajkába harapott, ahogy elképzelte Pál pápa villogó tekintetét. A pápa soha nem hagyná ki ezt a remek alkalmat, hogy megsemmisítse Giuliano Ottaviano de Medicit, akit Kelemen a Kereszténység Szent Kardjának hívott.

Egy ideig sötét gondolatok közepette rázkódott a hintóbán. Aztán igyekezett elnyomni a félelmét. *Nem. Biztosan megtette. És megkapja a jutalmát is.* Medici tekintete felcsillant. Arcán különös mosoly jelent meg.

Hogy megtudja az igazságot, mielőbb találkoznia kell a Kobrával. *A fenébe! Miért nem futnak gyorsabban azok az átkozott lovak? A töre hüvelyével háromszor megütögette a plafont, és üvöltött.*

- Ostorozd meg azokat az átkozott dögöket! Gyorsabban! Gyorsabban!

A kocsis, még ha magában káromkodott is, megostorozta a lovakat. A hosszú báránybőr szíj füttyülve csapódott a futástól izzadságban úszó lovak hátán. A lovak szapora vágtaiba fogtak. A kocsi megugrott egy kövön. Medici az utolsó pillanatban kapaszkodott bele az ajtó széli fogantyúba, hogy ne repüljön fel a helyéről. Néhány gyors lépés után a fáradtság miatt az állatok ismét lassulni kezdtek.

Felemelte az ablakot takaró függönyt, kidugta a fejét, és kinézett. Az elszórt utcai lámpások halvány fénye nem volt elég, hogy bevilágítsa a környéket, de próbálta kivenni a helyet, ahol Kobrával lesz találkozója. - Állj! - kiáltotta hirtelen a kocsisnak. - Állj meg ott előrébb, annál a fánál!

Ahogy a lovak megálltak, várni kezdte a látogatóját. A percek lassan peregtek. Semmi mozgást nem észlelt az úton. Kinézett a hintóból, és fülelt, de a lovak fújtatásán és a szívverésén kívül semmi mást nem hallott.

Tovább várakozott. - Hol marad már ez a szemtelen fickó? - méltatlankodott.

Türelmetlensége kezdett aggodalommá válni. *Lehet, hogy elfogták, gondolta. Ha így van, akkor el kell tűnnöm innen. Ha elfogták, akkor biztosan szóra bírták és...*

Hirtelen pánikba esett. Talán csapda volt, hogy a Kobra váratlanul idehívta. Lehet, hogy elfogták, még mielőtt végrehajtotta volna a feladatát és Szulejmán hóhérai dalra fakasztották, és úgy énekelt, mint egy fülemüle? És ezt a tervet főzték ki, hogy Medicit is kézre kerítsék.

*Lehet, hogy így van.* Bár igyekezett ezt a gondolatot kitörölni a fejéből, érezte, hogy a félelme minden pillanatban egyre csak nő. *Fuss/ Menekülj!*, kiáltott rá a belső hang.

Már majdnem szólt a kocsisnak, hogy induljon, amikor mintha hangot hallott volna a pár lépésnyire lévő fa mögül. Egy suttogó hang volt az. Mintha valaki azt súgta volna, hogy: - Gyere, várlak, itt vagyok!

Libabőrös lett. A Kobra volt az? Ha megölte a lányt, akkor talán attól fél, hogy követik. Kidugta a fejét és a fa felé nézett. Nem látott semmit, de mintha újra hallotta volna a hangot. Volt valaki a fa mögött. Ebben biztos volt Medici. A tenger morajlásába vesző suttogás őt szólongatta. A lovak is hallották. Mindkettő hegyezte a fülét.

Kinyitotta a kocsi ajtaját, és lassan kilépett.

- Várj meg itt! - mondta a sötétben ülő kocsisnak. A köpenye alá rejtett törét szorosabban markolta, és lassan elindult a fa felé. - Alejandro, te vagy az? - súgta.

Senki sem válaszolt, de hallotta valaki lélegzését. Megtett még három lépést. Visszanézett, és próbálta felmérni a távolságot a kocsi és önmaga között. Nem akart nagyon eltávolodni tőle, hogy veszély esetén visszarohanhasson. Megállt. - Te vagy az, Alejandro? - kérdezte újra.

- Gyere ide!

*Istenem!* Medici érzelmei öröm és félelem között ingadoztak. *Átkozott gazfickó!*, dühöngött magában. - Mindjárt megyek. Miért bujkálsz ott?

- Gyere!

Giuliano Ottaviano de Medici elindult. Odament a fa vastag törzse mögé, és szembe találta magát Alejandro parázsként izzó

tekintetével.

- Megtetted? - kérdezte azonnal.

- Meg.

- Teljesítetted a Szentatya parancsát?

- Igen - válaszolta Alejandro, és nem vette le a szemét Mediciről.

- Sikerült bosszút állnod? Bosszút álltái Belgrádért, Rodoszért, Budáért és Pestért?

Medici úgy érezte, menten elájul az örömtől. Újra megkérdezte, csakhog

biztos legyen benne:

- Megölted Mihrimah szultánét?

Kobra ezúttal megelekedett annyival, hogy bólintson.

Medici próbálta a hazugság jeleit elcsípni a szemközi férfi tekintetében.

- Megöltem őt - sziszegte Kobra. Bár suttogott, hangjából eltökéltség szűrődött ki. - Teljesítettem a Szentatya parancsát. Bosszút álltam.

- Hatalmas Jézus! Hála legyen érte!...

- És most rajtad a sor, hogy betartsd az ígéreted.

Ezúttal Medici szeme szórt szikrákat. - Az elixírt akarod?

A másik férfi bólintott. - Én betartottam a szavamat.

A győzelem mámorától felragyogott Medici arca. - Én is betartom - mondta lassan. - Mindig be szoktam tartani.

Bal kezével az övéhez nyúlt, miközben jobb kezével még szorosabban markolta a törét. Kis palack tűnt fel az ujjai között. - Íme, a jutalom - mondta vidáman. Kobra arca elé tartotta az üvegcsét. - Végre megszabadulsz.

- Tudom.

Elvette az üvegcsét.

- Idd meg azonnal, Alejandro! Hadd szüntesse meg a fájdalmaidat. És ne félj, hogy elfogy! A hintóban még egy csomó üvegcsé vár rád.

Alaijei a fa mögött húzódó út felé nézett. A fekete hintó, a két fekete ló, és a köpönyegébe burkolózott kocsis egy koromfekete hegynék tűnt számára. - Előbb téged küldelek - súgta.

- Hova?

Izmail villámgyorsan megfordult, és kinyújtotta a karját. A kezében lévő rövidnyelű kés egyetlen mozdulattal a nyakcsigolyáig

felvágta a szemközti férfi torkát. - Ezt Mihrimah szultánéért! - hörögte, miközben megrántotta a kést. Medici, miközben a torkából ömlött a vér, hallotta a különös hangot, amely ezt kíséerte. Akkor is ugyanezt a hangot hallotta, amikor ő vágta el a kövér pap torkát. Feje, amely kis híján leszakadt a válláról, hátracsuklott. Előbb térdre rogyott, majd elvágódott teljes hosszában. Az utolsó hang, amit életében hallott, a torkából kiömlő vér és utolsó lélegzetének hangja volt. Az éhes és száraz föld gyorsan elnyelte a vérét.

Iszmail a kis palackot felemelte a szeme vonaláig. Mintha újra hallotta volna a lába előtt heverő Medici iménti mondatát: „Idd meg azonnal, Alejandro! Hadd szüntesse meg a fájdalmaidat.” Arcán kaján mosoly jelent meg. Tudta, mit rejt az üvegcsé. Az ember, aki meg akarta öletni Szulejmán szultán lányát, nem hagy hátra élő tanúkat. - Megszűnnek a fájdalmak - mondta magának.

Nem így akarta végezni. *Ámde legyen!*, gondolta.

Kinyitotta az üvegcsét, és egy hajtásra megitta a benne lévő folyadékot.

Meglepődött. Nem volt keserű, sőt még édesnek is nevezhette volna. *Szóval nem igaz, hogy a méreg keserű*, mosolygott. Édes halál, láss munkához!

Kilépett a fa mögül, és elindult a hintó felé. A kocsis hamarosan észrevette a sötétségből felbukkanó késes férfit. Megrémült. Észrevette, hogy a késről még mindig csöpög a vér. Keresztet vetett. Az ostorral a lovak hátára csapott.

Alaijei Iszmail meg sem próbált a kocsi után futni. Felemelte a kezét, és elkiáltotta magát. - Hé! Repülj a hírrel a római Szentatyához! Mondd meg neki, hogy Alaijei Iszmail visszatért. Visszatért, és elvágta az emberetek torkát. Megölte azt, aki Mihrimah szultána életére tört. Mihrimah élni fog. Alejandro elpusztul, de a szultána élni fog!

A kocsis hallva a patkódobogást és a kerekek nyikorgását is elnyomó üvöltözést, hátrafordult és visszanézett. *Pokoli sikoly*, gondolta a kocsis. A szabad kezével újra keresztet vetett. Amikor ismét hátranézett, a férfi eltűnő sziluettje, aki még mindig a kezében tartotta a kést, amellyel megölte Medicit, a pokol kutyájáéra emlékeztetett.

Ahogy a kocsi eltávolodott, Iszmail elindult a tenger irányába. Hirtelen remegni kezdett a térde. Érezte, hogy a méreg gyorsan terjed szét a testében. Tett még pár lépést, majd térdre rogyott. Szívét mintha egy acélprés szorította volna. Nagy nehezen levegőt vett, és felállt. Tett még néhány remegő lépést, majd megállt. Tekintete kezdett elhomályosodni. A tenger mintha minden egyes megtett lépésével egyre távolodott volna tőle, mintha csak szökni akarna előle. A véres kés kicsúszott a kezéből. Iszmail felnézett a csillagokra. - Kérlek, Istenem! Ne vedd el a lelkem, amíg el nem érem a tengert!

Aztán hihetetlen dolog történt. Ereiben szétterjedt egy tűzhullám. kihúzta magát. Érezte, hogy hatalmas erő tölti el. Még egy félelmetes üvöltés tört elő a torkából.

- Mihrimah!

Őrünten rohanni kezdett a morajló tenger felé. Minden p sn úgy kiáltotta: - Mihrimah! Mihrimah!

Végül elérte a tengert. Nem érezte a víz hidegét. Szeme e a távoli domb fényei.

A víz már a melléig ért. Ha nehezen is, de Iszmail tovább ment Pokolba veled, Alejandro! - sziszegte, ahogy a víz a válláig ért. Egy haszontalan hullám becsapott a szájába. Érezte a tenger sós ízét. - Távozz tőlem sátán! Tűnj innen, hadd haljak meg tisztán!

Kezét, kiemelte a vízből a csillagok felé. - Anya! - nyögte.

Murád apám, vegyetek engem magatok mellé!

Tett még egy utolsó lépést. Már semmit sem látott, semmit sem Mihrimah - sóhajtott utoljára. - Ne felejts el engem! Ne e ej s...

Nem mozdult többé. A kis hullámok egy pillanatra felémé testét. Alaijei Iszmail így feküdt egy ideig a tenger ölelő karjaiban. Aztán elnyelték a sötét habok.

## ÚJ SZERÁJ, HÁREM

**Alaijei Iszmail utolsó kívánsága** nem teljesült, Mihrimah ugyanis teljesen kitörölte az emlékezetéből a férfit. Legalábbis Eszma számára így tűnt.

Mintha Mihrimah kitépte volna élete azon fejezetének lapjait. Mintha az egész meg sem történt volna. Mintha nem találkozott volna Iszmaillal Hajreddin pasa zászlóshajóján. Mintha nem szeretett volna bele örülni. Mintha nem futott volna oda hozzá vállalva a megszégyenülést és megaláztatást, és mintha nem is akarta volna megkérni a férfit, hogy szöktesse meg, és ne hagyja, hogy hozzáadják Rüszttemhez.

Eszmát mélységesen megdöbbenetette úrnője hűtlensége. *Vajon mi lesz most?,* tűnődött magában. *Ugyan mi lenne! Végtére is Mihrimah egy padisah lánya. Egyszerűen elfelejtette, és kész. A szultána, akár egy lepke, rászállt egy virágra, aztán fogta magát, és tovalibbent.*

*Most majd egy másik virágon fog megpihenni,* futott át Eszma agyán, de megpróbálta elhessegetni ezt a gondolatot, hiszen Tetves Rüszttem semmiképpen sem hasonlított egy virágra, legfeljebb egy számarkóróra.

Mégis örült, hogy Mihrimah ilyen könnyedén átvészelte ezt a megrázkódtatást. Attól a naptól fogva soha nem ejtették ki az Alaijei nevet a szájukon, Iszmailt nem emlegették többé.

Alaijei Iszmail úgy lépett ki az életükből, mintha soha nem is lett volna a része.

Egyszer egy nap azonban Eszma nem bírta tovább türtőztetni magát, és megkérdezte Selyemárus Alitól, hogy: - Láttad őt aztán még valaha?

Nem volt szükség kiejteni a nevét. Ali menten tudta, hogy kiről van szó.

A férfi a fejét csóválta, és felvonta a szemöldökét. Eszma nem tudta megfejteni, hogy ez vajon mit jelenthet. Selyemárus Ali fürkészően nézett a szívének oly kedves nőre: - Ő akarja tudni?

Eszma azonnal vette a lapot, értette, hogy Ali kire céloz. - Nem - vetette oda villámgyorsan. - Én érdeklődöm. Ő már rég elfelejtette. Vagy talán csak színlel. Legalábbis úgy tűnik.

- Rendben - felelte Ali szelíden. - Jobb is így.

- Ééés?

- Mi az, Eszma?

- Azt kérdeztem, hogy láttad-e őt azután még valaha? Még nem válaszoltál a kérdésekre.

Selyemárus Ali mélyen hallgatott. Hosszasan töprengett. Aztán megszólalt, de csak annyit mondott, hogy: - Jobb ez így. Vagyis jobb, ha nem is mondok semmit ez ügyben.

**Szulejmán szultán** lélegzetvisszafojtva várta, hogy Hajreddiníz pasa felolvassa a levelet egészen az utolsó sorig.

- Ez a helyzet, szultánom - hajolt meg tiszteletteljesen az idős flottaparancsnok. - Egy ilyen ocsmány, ilyen aljas árulást még maga az ördög sem tudna kitervelni.

Azt hitte, hogy a padisah majd tombolni fog a dühtől, de Szulejmán szultán végtelenül higgadtan viselkedett. Sőt, egy egészen különös mosoly ült ki az arcára. - Ezeknek eszébe jut, pasám - mondta kimérten. - Annak a római hitkufárnak, és annak az elvetemült V. Károly nevű ostoba fajankónak eszébe jut!

Hajreddin pasa böszön bólogatott, egyetértve a szultán megállapításával.

- Add már ide azt a levelet, hadd olvassuk el mi is! - mondta a padisah, és tekintetét a levélre emelte.

A flottaparancsnok azon nyomban felállt. Két tenyerébe vette a levelet, amelyet Alajei Iszmail diktált, és Selyemárus Ali vetett papírra. Kissé meghajolva odanyújtotta a padisahnak a levelet.

Szulejmán szultán megmozdult, és átmozgatva a lábait kényelmesen elhelyezkedett törökülésben. Hosszasan tanulmányozta az írományt. Arc kifejezése nem árulkodott semmilyen érzelemről. Semmit sem lehetett leolvasni az ábrázatáról.

Miután végzett az olvasással, visszaadta a levelet Hajreddin pasának.

- Micsoda pimaszság!

A pasa hallgatott, mivel nem értette, hogy mire céloz a padisah.



- Alaijei Iszmail minden bizonnyal szörnyen sokat szenvedett, pasám.

A tengernagy helyeslően bólogatott.

- Nyilvánvalóan borzasztóan megkínózták ezt a derék embert.

- Igen. Úgy tűnik, felség.

- És mondd, lehetséges, hogy valakinek annyira elveszik az eszét, hogy egy egészen más embert faragnak belőle?

- A gyauroktól minden gonoszság kitelik, szultánom.

Ezúttal Szulejmán bólogatott egyetértően.

- Bizonyára nem látott más kiutat, minthogy feladja magát, és inkább vállalta, hogy mindenféle szóbeszédnek szárnyra kapjanak, semmint hogy eláruljon minket és az Oszmán Birodalmat.

- Szerintem Turgut Reisz embere a leghelyesebben cselekedett, szultánom.

- Van bármi hírünk Alaijeiről?

- Tegnap egy holttestet mostak a partra a tengerhullámok a tengerészek laktanyájától nem messze. Idrisz Reisz matrózai beazonosították, és szerintük Alaijei teteme. Biztosan úgy gondolta, hogy a tengerből jött, és oda is szeretne visszamenni élete végén. És egyébként...

- Mi az, bökd már ki, pasa!

Hajreddin pasa most először érzett indulatot a padisah hangjában.

- Balati partjainál egy gyaur holttestet találtak, amelynek el volt vágva a torka. És nem messze a hullától egy véres késre bukkantak.

- És?

- Elolvastva a levelet, a leírás alapján a felséges padisah alázatos szolgája csak arra tud gondolni, hogy Alaijeit a korábbi pápa, Kelemen egyik embere vette rá erre a piszkos munkára.

A padisah hallgatott egy kis ideig. - Előbb kioltott egy életet a mi Alaijeink, majd a saját életének is véget vetett.

- Minden bizonnyal ez történt, padisah uram - közölte a pasa lehajtott fejjel.

- És mondd, kapitány pasa, szerinted, ebben az esetben mit kellene tenni?

- Mindenki nyerje el a méltó büntetését.

- Hogyan?

- Ha a felséges padisah felhatalmaz engem, előbb megleckéztetem azokat, akik kitervelték ezt a cselszövést, és véghez vitték ezt a gatzettet. Majd én móresra tanítom őket! Aztán, ha készen áll a szultáni flotta, akkor egy hadjáratot indítunk a földközi-tengeri térségben, hogy senki sem érezheti magát majd biztonságban. Kő kövön nem marad. Olyan háborút fogunk vívni, amelyet nyögni fog a pápa, Károly császár és a velencei gyaurok is. Úgy elbánunk velük, hogy soha többé nem merészelnek majd csónakázni az Oszmán Birodalom felségvizeinek még csak a közelében sem.

- Mikor áll készen a flotta?

Hajreddin pasa büszkén felemelte a fejét. - A felséges padisah tengerészei bármikor készen állnak egy újabb hadjáratra. Annál is inkább, mivel'...

- Mivel, hogy mi?

A tengernagy nem leplezte örömét. - Annál is inkább, mivelhogy a Mihrimah szultána javaslatára és a felséges szultán parancsára épített hatvan gálya már hamarosan elkészül. Ha őfelsége úgy gondolja, Mihrimah szultána gályái vitorlát bonthatnak a tengeren. Hadd legyen részese a dicső győzelemnek szultán urunk lánya is! A padisah tengerészei majd villámokat szórnak az ellenségre, ha Mihrimah szultána bátorítja, lelkesíti őket. Aztán pedig Mihrimah szultána gályái áthajózva a Gibraltári-szoroson, kijutnak az óceánra, és új világokat fognak meghódítani. Mindehhez csupán az kell, hogy szultán urunk jó egészségnek örvendjen, és a birodalom dicső fényben tündököljön.

Szulejmán szultán elnevette magát. - Helyesen látod a dolgokat, pasám. Egyébként is hadjáratot indítunk keletre. Bagdad elfoglalása után majd a szafavida sah ellen fordulunk. Téged pedig azzal bízlak meg, hogy mindeközben sürgesd meg a hajóépítő dokkokat. Fejezd be azokat a flottával kapcsolatos munkálatokat, amelyeket a lányunk szorgalmazott! Intézd el, hogy elvégezzék a szükséges pótlásokat! Ha a távollétünkben kell vízre bocsátani a gályákat, azt bízd Mihrimáh-ra!

Hajreddin pasa tiszteletteljesen meghajolt. - Kérése parancs, szultánom. Minden úgy lesz, ahogy óhajtja. A próféta urunk segedelmével és a birodalom imái révén a padisah sikerrel fog járni.

Méltóképpen fogjuk megünnepelni felséges urunkat, miután győzedelmesen visszatér a hadjáratról.

A padisah kissé hátrébb lépett, és közben ezt mondta: - A te szent háborúdat is koronázza siker, pasa! Lássuk, a szultánkisasszony flottája miként fog lecsapni az ellenségre!

Szulejmán szultán felállt a díványról. Egy ideig fel-alá járkált. Aztán levet

te fejről a turbánt, és a következőket mondta:

- Ha megadatik a győzelem az oszmánoknak szárazföldön és tengeren is egyaránt, a lányunk győzelmét esküvővel fogjuk megünnepelni.

## A JANICSÁRLAKTANYA

**A** Mihrimáh-t még mindig csak Dilrubaként számontartó Szináneddin mester közel két évnyi kihagyás után ismét találkozott a lánnyal, és azóta is ambivalens érzések kavargtak a szívében.

Sértettséget érzett és bosszúságot. Ugyanakkor tudta, hogy nem áll jogában neheztelnie. Mégis mérhetetlenül fájt neki, hogy Dilruba úgy tett, mintha meg sem ismerné, sőt, mintha nem is emlékezett volna rá.

Másfelől örült, amiért Dilruba ilyen érzéketlenül bánt vele. Szüntelenül azt hajtogatta magában, hogy még *csak nem is emlékezett rám*. A lány azt mondta neki, hogy bizonyára összetévesztette őt valakivel. Szinán azonban biztos volt a dologban. Hogyan is keverhette volna össze bárkivel is azt a lelki szemei előtt szüntelenül, éjjel-nappal megelevenedő, búzaszőke hajú, tengerkék szemű szépséget, akinek a csobogó vízhez hasonlatos csengő hangja ihlette azt a kutat, amelyet tervezett?

Nem lehet a véletlen műve ez a hasonlatosság! A haja, a szemöldöke, az igéző tekintete, bájos orra, cseresznye ajka, hamvas bőre... A sokrétegű ruha ellenére kisejlő karcsú dereka, és a sudár termete, melyet a jegenyefák is megirigyeltek volna. Képtelenség, hogy ennyi sok vonásában hasonlítana rá!

*Vagy talán lehetséges, hogy Dilrubának létezik egy ikertestvére is?*, töprengett el az eshetőségen egy pillanatra. Ám hamar elvetette ezt a hirtelen támadt ötletet. *Ha úgy lenne, azt felelte volna a leányzó, hogy nem én vagyok Dilruba, hanem az ikertestvérem.*

Egy ideig bambán bámult maga elé. Szinán tudta, hogy menthetetlen, amióta az Aja Szófia ezeréves kupolája alatt megpillantotta a lányt. Talán ezerszer is csitította a lelkét, megálljt parancsolva érzelmeinek. Hiszen akár a lánya lehetett volna. Sőt, talán még annál is fiatalabb volt. Óvatos becslések szerint is legalább harminc-harmincöt év korkülönbség lehet köztük.

Rettegett attól, hogy valaki megtudja, milyen érzelmeket rejteget a szívében. Ugyan mit szóltak volna az emberek? Szinán fülig elvörösödött, valahányszor eszébe jutottak ezek a gondolatok.

Elsüllyedt volna szégyenében, ha a „mester” jelző helyett „liliomtipró” jelzővel illetik őt. És abban az esetben még akár meg is kövezhették volna őt.

Azon az éjszakán, amikor Szinán elnyújtózott a janicsárlaktanyán található szállásán, arra a belátásra jutott, hogy talán jobb ez így.

Most már hagyhatta, hogy elhaljanak a reménycsírák, amelyek minden kilátástalanság, reménytelenség és büntudat ellenére ott sarjadoztak a lelke mélyén. Dilruba emlékezetében szemlátomást semmilyen emlék sem maradt korábbi találkozásukról.

Arra gondolt, hogy értelmetlen tovább dédelgetnie ezt az álmot. Ki tudja, milyen ifjú iránt dobog a lány szíve? Talán egy szép szál dalia a választottja, aki korban és természetben is illik hozzá. Talán egy vitéz legény, aki olyan erős, hogy még a sziklából is vizet tud facsarni.

*És te?,* tűnődött a kérdésen, ahogy átfordult a jobboldalára az ágyban. Tekintetét végigfuttatta az omladozó vakolatú fal repedésein, ahol helyenként moha nőtt. *Mi vagy te? Honnét volt benned ez a magabiztosság, és egyáltalán miből gondoltad, hogy elnyerheted Dilruba szerelmét?*

Egy kis ideig a repedéseket vizsgálta. Képzeletében ledöntötte a falat, és egy másikat épített a régi helyére. Nagyot sóhajtott, majd átfordult a baloldalára. Szomorúan nézte a szobában levő törött lábú asztalt és a rozoga széket. Ezenkívül más bútor nem is volt a helyiségben. Egy fekete bogár bemászott a küszöb és az ajtó közötti résen át. A szobába érve megtorpant, és figyelt, hogy leselkedik-e rá bármilyen veszély. Aztán megindult egy irányba. Szinánt azonban cseppet sem foglalkoztatta ez az egész. Még csak észre sem vette a betolakodó bogarat.

Vajon hogy festene, ha úgy koslatna a lány után, mint a pelyhedző bajszerű síhederek, és közben egyre csak Dilruba nevét kiabálná? *Semmi szükség arra, hogy szégyent hozz magadra, amint a lány holléte után kérdezősködsz a piacon és a bazársoron. Felesleges, hogy megszégyenülj a leány előtt, mint egy udvari bolond!,* korholta magát.

Elképzelte, hogy miközben így futkosna, megütné a fülét a leány csúfos kacagása. *Hát, persze, hogy kinevetne,* morfondírozott magában. *Egy őszülő bajszerű férfi, aki hős szerelmesként lohol egy*

*alig tizennégy-tizenöt esztendőös virágszál után! Ugyan mi más is lehetne a reakció egy ilyen vén szerelmes beszédére?*

Aztán ismét eszébe jutott a legutóbbi találkozásuk. *Talán még oda is súgta a mellette levő lány fülébe, amint menekült a számára épített kút mellől, hogy „Bolond ez a vénember, vagy mi?”* Szinán arca ezúttal is vörösen lángolt.

Azt nem sejtette, hogy miként fogja véghez vinni, de elhatározta, hogy végérvényesen kitörli emlékeiből a lányt. Végző soron egy nálánál körülbelül harminc évvel fiatalabb lányba beleszeretni nagy szégyen. Valahányszor magára maradt, megszólalt a lelkiismerete, és hevesen tiltakozott e szerelem ellen, mondván, hogy a leány még gyermek.

Csakhogy Szinán a feledés pusztá gondolatába is majdnem belebetegedett. *Ne áltasd magad, Szinán aga!*, mondogatta magának. Úgysem tudod feledni őt. Hogyan is törölhetnéd ki az agyadból, ha egyszer benne van minden álmodban? Hogyan fogod elfelejteni a hangját? És ha mindez sikerülne is, mondd, mi lesz az ígéreteddel? Azt ígérted neki, hogy kupolát fogsz függeszteni neki az égre!

Alaposan végiggondolta mindezt, majd arra a következtetésre jutott, hogy nem fogja tudni elfelejteni Dilrubát. Elhatározta, hogy ahelyett, hogy teljesen kitörölné az emlékezetéből a lányt, a szíve mélyén fogja őrizni. Ennyi, és nem több. Egy szép álom volt az egész. Egy lágy tavaszi szellő, amelyben ujjongva szárnyalt a lelke. Dilrubát meg kell őriznie valahol a lelke mélyén. A munkájának kell szentelnie a hátralevő életét. *Ha eljön a nagy nap, Szinán, majd kupolát fogsz függeszteni az égre. Akkor talán majd a szépséges Dilruba is észrevesz.*

A munkában való elmélyülés tudata kissé megzabolázta érzelmeit, és némi vigaszt nyújtott neki. Ráadásul ez volt a legjobb, amit tehetett. A janicsárzenekar már javában fújta a katonaindulókat. Hadjáratra készültek.

Több, mint három hónap telt már el azóta, hogy a hadsereg Ibrahim pasa nagyvezír vezetésével elindult Irak ellen. Az ejüpi janicsárszázad, amelyhez Szinán is tartozott, tartalékos maradt. Ezt senki sem bánta. Ugyanis széles körben elterjedt a hír, hogy Ibrahim pasát követve Szulejmán szultán majd Bagdad ellen fog vonulni a

szultáni hadsereg élén. Az ejüpi század már hónapok óta készenlétben állt. A háború gondolatától Szinán egészen lázba jött. Abban reménykedett, hogy ha Dilrubát nem is, de a harcok során talán végképp elfelejtheti az őt ért sok-sok fájdalmat, csalódást, szégyent és a sors által űzött csúfos játszmákat.

Másnap reggel egy janicsár futott feléje szélesebesen, miközben lobogott a hosszúkás süvegének hátsó része. Szinán, aki éppen a magasba lendítette a kezében tartott vájószekercét, nem tudta mire vélni ezt a sietséget.

Fel sem tűnt neki, hogy a janicsár az ő nevét ordítva közeledik.

Amikor odaért eléje a katona, és megpillantotta a piros, felkunkorodó orrú csizmáját, megtorpant.

- Ugye, Szinán a neved? - kérdezte a janicsár zihálva.

Szinán bólintott.

- Ha így hívnak, miért nem válaszoltál? A Nizam kaputól fogva egyre-csak azt óbégatom, hogy Szinán aga, és loholok feléd! - kötekedett a katona.

Szinán lassan, méltóságteljesen felkelt. A katona hangja és szava barátságtalan volt ugyan, de az arcára szeretetteljes kifejezés ült.

- Elbambultam - dünnyögte Szinán. - Bocsáss meg nekem, derék vitéz.

A nálánál legalább tizenöt-husz esztendővel idősebb mester bocsánatkérésétől egészen ellágyult a janicsár, és egy szempillantás alatt elpárolgott minden haragja. - Ugyan már! Szóra sem érdemes. Nem akartam tiszteletlenül viselkedni. Csupán mielőbb közölni akartam a fontos hírt. Én kérek elnézést tőled.

- Miféle hír? És kitől?

A janicsár előhúzott egy levelet az övéből, majd megcsókolta, és a homlokához érintette a tisztelet jeléül. Ezt követően átnyújtotta Szinánnak.

- Az Új Szerájból. Egy fekete ábrázatú, óriás termetű fickó nyomta a kezembe.

A katona azt hitte, hogy Szinán a szeráj szó hallatán izgalomba jön majd, de nem így történt. Szinánnak a hír hallatán elsőként az futott át az agyán, hogy bizonyára az uralkodó hívatja őt. Annak idején, a magyarországi hadjárat során a hadsereg megtorpant az áradó folyók partjánál, és a katonák ugyancsak kétségbeestek. A

padisah szultáni sátrában számos tanácskozást tartott a pasák és nagyvezírek részvételével. Sürgősen át kellett jutniuk a folyókon valamilyen úton-módon. Azt azonban nem tudták, miként lehet rövid időn belül hidat emelni ezekre a folyókra. Szinán azzal állt a szultán elé, hogy márpedig igenis lehet hidat emelni.

- Ki vagy te?

- Szináneddin a nevem, szultánom. Szináneddin Juszuf. A katonáid csak egyszerűen Szinánnak szólítanak.

- És mondd, mi a mesterséged?

A kezében levő szekerce egyértelműen utalt a hivatására, ám ennek ellenére Szinán közölte, hogy ács. - Hidakat építek.

- Vagy úgy? Szóval azt mondod, hogy hidakat építesz. És mondd csak, tisztában vagy azzal, hogy milyen mélyek ezek a folyók? És milyen erős áramlatokkal kell számolni? Biztosan nem könnyű olyan építményt emelni ezekre a sebes sodrású, hömpölygő folyókra, hogy azon súlyos ágyúk, több ezer állat és katona is képes legyen átjutni.

- Ha a felséges padisah felhatalmaz rá, akkor én megépítem.

- Belátható időn belül?

- Igen. Nem hagyhatom, hogy egy kis patak megállítsa a felséges Szulejmán szultánt. Neked, akinek egyetlen szavától megremeg a fél világ, csak egy szavadba kerül, és parancsodra a Szinán nevű szolgád megépít egy hidat!

A padisah nevetve megszólalt:

- Rajta! Akkor hát, építsd meg, Szinán mester! Ám, ha nem készül el kellő időben, tudod jól, milyen sors vár rád.

Szinán pedig megépítette a lehetetlennek vélt hidat.

Elvégezte a szükséges számításokat, megrajzolta a terveket, összeverbuválta az építómunkásokat, katonákat, kőműveseket, és egyszerre hét hidat is emelt arra a folyóra, amelyen lehetetlennek tűnt átkelni.

Ahogy a szultáni hadsereg átkelt a hidakon minden felszerelésével együtt, és megindult a mohácsi sík felé, Szulejmán szultán homlokon csókolta Szinán mestert.

Valószínűleg Szinán most emiatt nem jött zavarba, és nem aggodalmaskodott, amikor meghallotta, hogy üzentek neki a palotából. Arra gondolt magában, hogy a padisah bizonyára azt kéri majd tőle, hogy építsen hidakat a hadjáratuk során.



Finoman megcsókolta a bíborszínű szalaggal átkötözött tekercest, majd a homlokához érintette. Feltörte a vörös viaszpecsétet, majd kibontotta a pergament. És ekkor ugyancsak hevesen kezdett verni a szíve. A Szinán mellett álló katona szeme sarkából azt kémlelte, vajon mi állhat a szerájából érkezett levélben. Nem tudott sem írni, sem olvasni, így számára talány maradt az iromány tartalma. Azt viszont látta és érezte, hogy Szinán mestert alaposan felkavarták az olvasottak.

- Mester, mondd, mi áll a levélben?
- Péntekre a palotába hívtak.
- Ki kéretett oda? A padisah urunk?

Szinán megcsóválta a fejét, és közben továbbra is a szöveget bámulta.

- Nem. A felesége. Hürrem házszeki.

**A**mikor Mihrimah kilépett a rózsakertbe, észrevette anyját, aki az aranykupolás teraszon üldögélt. Egy emberrel beszélgetett, aki jókora, fehér turbánt viselt a fején. Nem látta a férfi arcát, mivel neki háttal ült. Mihrimah megragadta Ezmát, és a karjánál fogva magával cibálta. Igyekezett távozni onnét, de nem járt sikerrel, Hürrem ugyanis odakiáltott neki: - Mihrimah! Lányom, szeretnék bemutatni neked egy felettébb becses személyt.

Ezek után már lehetetlen volt elszöknie. Kelletlenül lépegetett a terasz felé. A hatalmas turbános férfi meg se moccant. Mozdulatlanul ült, akár egy szobor.

- Ki lehet az? - tudakolta a dadusától, és közben tovább haladt.
- Nem láttam őt, szultánám.

- Anyánk már olyan hosszasan beszélget vele, ez a turbános alak pedig egyetlen egyszer sem fordult meg, hogy Ugyan hogyan láthattad volna!

Ekkor egyszeriben megtorpant. Erőtlenül megragadta Ezsma csuklóját.

- Örölnél, ha a Tetves Rüszttem lenne az?

A dadusa erőlködött, nehogy kiüljön arcára az undor jele.

A különböző méretű és színű nyári violákat, tulipánokat elhagyva a világ négy égtájáról hozatott, legkülönfélébb színű, bódító illatot ontó rózsák mellett haladtak el, majd végül megérkeztek a teraszhoz.

Mihrimah még ekkor sem láthatta, hogy ki az a férfi, akivel anyja elmélyülten beszélget.

A teraszra három lépcsőfok vezetett fel. Ahogy Mihrimah elhaladt a férfi előtt, lopva vetett rá egy pillantást, és azt hitte, menten elájul. *Uram teremtőm, hiszen ez Ó! Vagyis Szinán mester, az Égre Kupolát Függesztő Férfi.*

Eszma az utolsó pillanatban kezével betapasztotta úrnője száját, hogy ne törjön fel a felismerés éles sikolya Mihrimah torkából. Hajszál híján erre is sor került. A felismerés szinte sokkolta Mihrimah-t, aki emiatt bizonytalan léptekkel araszolt tovább. Amikor odaért a díványhoz, amelyen édesanyja üldögélt, finoman megfordult, és így láthatta őt Szinán is, aki végre felemelte a földre szegezett tekintetét. A férfinak szóra nyílt az ajka. Azt akarta kiáltani, hogy: „Hát, te vagy az, Dilruba?!” Végül azonban elnyomta magában, és csak egy alig hallható sóhaj tört fel belőle. *Te jószágos ég! Az én Dilrubám a padisah leánya! Nem más, mint Mihrimah szultána!*

Amikor Szinán felfedezte a lány szemében izzó tüzet, az ajkába harapott, nehogy véletlenül kimutassa az érzelmeit. Fejét lehajtotta, tekintetét a földre szegezte. Attól félt, hogy a padisah felesége megtalálja hallani szíve heves kalapálását.

Hürrem egyszeriben nem tudta mire vélni a Mihrimah és Szinán mester arcán hirtelenjében megjelenő pír. Úgy döntött, ezt majd elég lesz később kiderítenie.

- Szultána leányom - fogott bele mondandójába. - íme, hadd mutassam be neked Szináneddin Juszuf mestert, az általad oly hön szeretett Dilruba kútjának építőjét.

Mihrimah és Szinán is teljesen tanácstalan volt, hogy mitévő legyen ebben a helyzetben. Szinán nem mert a padisah szépséges lányának a szemébe nézni, akiről mindezidáig azt hitte, hogy valójában Dilruba. Csak bólogatott. Mihrimah nyugtalanságot érzett, noha tisztában volt vele, hogy a mester nem fogja őt leleplezni. Magában azon morfondírozott, hogy vajon mi az oka a férfi váratlan felbukkanásának.

Mihrimah arra gondolt, hogy az anyja nem veszi majd jó jelnek a hosszas hallgatását, ezért sietősen megszólalt: - Isten hozta, Szináneddin mester! Annyi sok szépet és jót hallottam már az Ön

által tervezett kútról, hogy muszáj volt megnéznem saját szememmel is. Nagy nehezen sikerült engedélyt kapnom rá az édesanyámtól. Álruhát öltöttem magamra, majd elsétáltam Dilruba kútjához, hogy szemügyre vegyem. Nagyon is tetszetős az alkotása. Isten áldja meg érte!

Mihrimah ügyelt rá, hogy hangja kellően határozott és erőteljes legyen, amint az elvárható a padisah lányától.

Szinán suttogott valamit bizonytalanul. Mihrimah azonban legalább a felét nem értette. Csupán azt a két szót tudta kivenni, hogy „bókjai... megtisztelőek”.

Hürrem nem tudta mire vélni a kimért és hűvös hangnemet, amely uralta a lánya és a mester közötti légkört. Kérdőn Merzukára nézett, mintha tőle várta volna a választ erre a talányra. A tatár származású szépség lebiggyesztette ajkát, jelezvén, hogy ő sem ért egy kukkot sem az egészből.

Hürrem minden igyekezetével azon fáradozott, hogy oldja a kissé feszült és fagyos légkört.

- Látod, leányom, hogy édesanyád számára mennyire fontos minden egyes szavad. Annyira sokszor dicsérted Szináneddin mestert, hogy arra gondoltam, elhívom a palotába, hogy személyesen is megismerhesd. A mester fogja megtervezni az általad megálmodott két jótékonyági intézményt.

Mihrimáh-nak ekkor nyilallt az agyába a felismerés, hogy valóban megkérte rá az anyját, hogy hívassa el ezt a férfit a palotába. Most számtalan kérdést fognak majd nekiszegezni. Ám a legnagyobb fejtörést az okozta számára, hogy nem tudta, mit mondjon majd a férfinak. Alig két nappal azelőtt átnézett rajta, mintha nem ismerné. Nagyon megbánhatta a férfit.

- Igen ám, csak hogy van itt még valami - folytatta mondandóját Hürrem. - Szináneddin mester nemsokára távozik Isztambulból az oszmán hadsereggel együtt, mert egy hadjáratra indulnak. Megígérte, hogy elvállalja ennek a két épületnek a megtervezését és megépítését, amennyiben sikerrel járnak, és győzelem koronázza az útjukat. A részleteket majd akkor beszéljük meg, miután visszatértek a hadjáratról. Ám eszembe jutott, hátha akad majd valami külön kérése önnek is a lakodalom után, és építtetne valamit a mesterrel.

Szinán úgy érezte, mint akit kétszer is szíven találtak rövid időn belül. Valósággal sokkolta őt, amikor megtudta, hogy az általa Dilrubaként ismert lány igazság szerint Szulejmán szultán szépséges leánya, Mihrimah. Most pedig azzal kell szembesülnie, hogy a lány készül férjhez menni.

Ez alkalommal Mihrimah kezdett el dadogni erőteljesen: - Mi-mi-milyen jól gondolta, anyám...

A feszült légkört Hürremen, Mihrimán és Szinánon kívül Merzuka is legalább annyira érezte. Meglehetősen különösen viselkedett a szultán lánya és a mester egymás közelében. Azon tűnődött, vajon történhetett-e bármi kettejük között, amikor Mihrimah elment, hogy megtekintse Dilruba kútját, és ott esetleg találkozott a mesterrel. Talán egy kellemetlen szóváltás, valami rosszízű dolog, vagy akármi... Merzuka egy ideig felváltva fürkészte Szinán mester és Mihrimah tekintetét. Végül arra a következtetésre jutott, hogy nem kerülhetett sor semmi ilyesmire. Ugyan hogyan is történhetett volna bármi is egy szultánlány és egy ács között! Ez kizárt dolog. Ám Merzuka meg mert volna esküdni rá, hogy már ezt megelőzően is találkozhattak valahol. Máskülönben miért viselkedne a férfi ilyen sértődötten, a lány pedig ilyen szégyenlősen?

Merzuka próbálta elhessegetni ezt a gondolatot, hiszen előbb-utóbb úgyis fény derül majd az igazságra.

Mihrimah úgy döntött, hogy megtöri a kínos csöndet.

- Ahogyan mondja. Előbb térjen vissza a mester a dicsőségesen végződő hadjáratról, aztán ki tudja, még az is lehet, hogy az esküvőnköt követően mi is építettünk majd vele valamit.

Szinán rádöbben, hogy mennyire felkavarja őt az esküvő szó emlegetése. Ráadásul rövid időn belül kétszer is megütötte a fülét ez a szó. Nem is annyira Mihrimáh-ra haragudott, aki Dilruba képében lánggra lobbantotta öreg szívét, és most házasodni készül, hanem arra, hogy ez ilyen heves érzelmeket vált ki belőle.

Hürremet boldogsággal töltötte el a bizonyosság, hogy leánya hamarosan feleségül megy Rüszttemhez. Mégis körbejártatta a tekintetét a jelenlevőkön. Korábban ugyanis valahányszor szóba hozta a lányának a leendő férjét, vagy akár csak felhozta a házasság témáját, csak úgy szikrázott a lány szeme a haragtól. Csakhogy ez időközben megváltozott. A lány egészen furcsán

viselkedett attól a naptól fogva, hogy elment megtekinteni Dilruba kútját. Hürrem egyre azon töprengett, hogy minek a hatására következhetett be ez a látványos változás. Talán egy szentember sírja rejlik ott, ami jobb belátásra bírta a lányát? Csakis isteni csodával magyarázható az, hogy miután felkereste Dilruba kútját, a leány titokban elfutott a Fedett Bazárba, hogy kiválassza a selyem-, bársony-, tüllanyagokat, amelyekből majd ruhát szabnak a menyegzőjére! Hiszen korábban mereven elzárkózott a leprásként emlegetett, majd tetvesnek titulált és gúnyolt férfival való egybekelésnek még csak a gondolatától is.

- Rendben, nagyszerű! - jelentette ki Hürrem, azzal felkelt a helyéről. - Köszönjük szépen, Szináneddin mester. A lányom említette az Ön nevét, mi pedig engedélyt kértünk a személyes találkozóra a padisah urunktól. Az uralkodó nagyon elismerően beszélt Önről, hogy milyen zseniális módon juttatta át a hatalmas hadsereget a mohácsi síkságnál egy bizonyos komoly akadályt képező folyón. Az urunk ismét számot tart a szolgálataira az újabb hadjárat során.

Szinán tiszteletteljesen meghajolt, majd így szólt:

- Minden áldott nap ezért imádkozom. Bár csak urunkkal válllvetve sikerrel járnánk! Ám, ha más van megírva a sorsomban és az életemet kell feláldoznom érte, akkor urunkat szolgálva a csatatéren szeretném kilehelni az utolsó leheletemet.

Hürrem elbűvölő mosollyal jutalmazta a mester ezen szavait.

- Kívánom, hogy járjatok mind sikerrel, és térjete vissza épségben és dicsőségben. Allah segítsen benneteket az út során! Mi ezt foglaljuk majd az imádságainkba. Járjon szerencsével, és visszatérve mielőbb lásson neki a medresze és a szegénykonyha építési munkálatainak!

Szinán fejet hajtva fogadta ezt a jókívánságot, majd Hürrem a következőképpen folytatta:

- Lányom, ön is iparkodjon. Szináneddin mesterhez bizonyára temérdek megrendelés fog érkezni, ahogy nő a hírneve. Jó lenne, ha már most elmondaná, mit szeretne megterveztetni, építtetni vele.

Ezt követően Hürrem sarkon fordult, majd elindult a teraszhoz vezető lépcsők felé. Merzuka sebes léptekkel haladt asszonya nyomában.

Szinánnak majd kiugrott a szíve, ahogy rádöbbsent, hogy Hürrem magára fogja hagyni őt Mihrimáh-val és annak dadájával. Zavarában összeakadt keze-lába. A távozó szultána felé fordulva mélyen meghajolt, mintha ekképpen akarna elköszönni az asz-szontól. Hosszú ideig úgy maradt. Elhatározta, hogy mindaddig nem egyenesedik fel és nem mozdul, amíg Mihrimah nem szólal meg.

A lányt pedig meglepte anyja szokatlan viselkedése. Ugyan mit mondhatna ennek a férfinak?

Hürrem megtorpant a lépcsőknél, mintha eszébe jutott volna valami sürgős közlendő, és odakiáltott a lányának:

- Mihrimah!

A lánynak sem kellett több, azon nyomban odaszaladt az anyjához. Talán így megúszhatja, hogy kettesben kelljen maradnia Szinán mesterrel.

- Mi az, anyám?

Hürrem szorosán átölelte a lányát, és mélyen a szemébe fúrta a tekintetét.

- Csak azt akartam mondani, lányom - suttogta -, hogy ha már egyszer eljött a mester, kérdezd meg tőle, hogy honnan merített ihletet Dilruba kútjának tervezésekor. A márványból gyönyörű szépre kifaragott formát állítólag egy nőről mintázta, akinek a vállára omlik a haja.

És miközben ezeket mondta, lágyan végigsimította lánya derékig érő haját, amelyet fejkendő takart el. Anélkül, hogy megvárta volna a lánya reakcióját, már indult is tovább. Társalkodónői két oldalról karon fogva kísérték, ahogy ment lefelé a lépcsőn. Aztán eltűnt a tarka rózsaligetben. Egyszer sem nézett vissza. Merzuka vetett egy titkos pillantást hátra, amikor befordultak az egyik sarkon.

Mihrimah ereiben megfagyott a vér. Arra gondolt magában, hogy az anyja biztosan mindent tud. Tudja, hogy ő az a bizonyos Dilruba!

Eszma ugyan nem tudott olvasni úrnője gondolataiban, azt azonban felismerte, hogy az iménti helyzet végtelenül kínos volt.

Szép lassan odalépett a szultán lányához, és így szólt hozzá szelíden:

- Mi a baj, szépséges szultánám?

Mihrimah az ajka elé emelte az ujját, és csendre intette Eszmát. Titkon arra gondolt, hogy mielőbb meg kell szabadulnia ettől a

férfitől. Tulajdonképpen akár faképnél is hagyhatta volna a férfit, és egyetlen szó nélkül távozhatott volna. Végső soron a padisah lánya volt. Senkinek sem tartozott számadással, magyarázattal. Az agya folyamatosan azt hajtogatta, hogy *rajta, távozz! Mire vársz még?* A szíve azonban nem engedte. Mi történt? Hogyan történt? Nem tudta, hogy mit érezhet ez az idős férfi, és vajon mi járhat a fejében. Nem is akarta tudni. Ám az Aja Szófiabeli alig néhány perces rövid találkozás elegendőnek bizonyult arra, hogy Szinán róla mintázza meg a szobrot, és az ő hangját adja a kút csobogó vizének. *Még az édesanyámnak is feltűnt, hogy az én váltamra omló hajamról mintázták ezt az alkotást.* Mégis hogyan távozhatna se szó, se beszéd? Ráadásul hazudott az idős férfinak, aki hosszú hónapokig Dilrubaként kereste, kutatta őt égen- földön. *Hálával tartozol neki,* gondolta magában. *Ha van benned egy csepp tisztesség, nem hagyhatod őt csak úgy faképnél!*, súgta a lelkiismerete.

Odament a kerevethoz, amelyen az imént édesanyja ült. Eszma kissé távolabb álldogált. Szinán pedig lehajtott fejjel mozdulatlanul várt.

Mihrimah megpróbált vidámságot csempészni a hangjába:

- Miért nem egyenesedik fel végre?

Szinán nem tudott mit felelni erre. Megpróbálta elcsitítani az orkánt, amelyet a lány hangja kavart a lelkében.

- Kérem, mester! - csicseregte Mihrimah bájosan. - Csak nem vagyok annyira csúf, hogy egy művészember ne tudjon a szemembe nézni!

A férfi ismét nem szólt egy szót sem. Csak a fejét mozdította meg kissé.

- Haragszik rám, Szinán mester?

A lány hangjában ezúttal nem báj vagy vidámság érződött, hanem neheztelés és harag.

Szinán úgy döntött, hogy nem vár tovább, hanem megszólal. Úgy vélte, nem volt már semmi veszítenivalója. Dilruba mérhetetlenül messze került tőle, Mihrimah pedig még a mesebeli Kaf-hegynél is messzebb volt.

- Hazudott nekem.

A mester hangja kissé megremegett, és ez nem várt hatást váltott ki Mihrimáh-ból. Sokkal inkább tűnt segélykiáltásnak ez a két szó,

mint szemrehányásnak. Ez alkalommal a lány nem talált szavakat.

- Miért? - kérdezte Szinán, és végre nagy sokára felemelte a fejét. Dús szemöldöke íve által koronázott fekete szeméből mélységes bánat tükröződött.

- Miért tette ezt?

- Nem tudom - motyogta Mihrimah tanácstalanul. - Nem sejtettem, hogy ennyire megbántom magát ezzel.

Elhallgatott. Érezte, hogy ez a válasz nem kielégítő. Egyszeriben csak így szólt: - Egyébként én aznap elszöktem.

Ezt követően Eszmára nézett, mintha tőle remélne segítséget. - A dadusommal titokban kiszöktünk a háremből aznap. Ez volt az első... magányos szökésem a szerájból. Szörnyen izgultam. Félttem, hogy a végén még elárul engem...

Itt Mihrimah elnémult, hogy felmérje, milyen hatást váltottak ki Szinán mesterből ezek a makogva és darabosan elmondott mondatai.

- Én ostoba meg sorra bejártam és felkutattam a bazárokat és a piacokat Dilrubát keresve, és nem is sejtettem, hogy voltaképpen Szulejmán szultán lánya után kérdezősködök.

Szinán hangjából némi gúny és irónia érződött:

- Mondja, és a kúthoz is titokban szökött el?

- Nem - felelte kuncogva Mihrimah. Ez a jókedv nem belülről jött, hanem magára erőltette, hogy megpróbálja némileg eloszlatni a férfi ábrázatára telepedett bánatfelhőket. - Elkéredzkedtem az anyámtól. Ő pedig feltehetően engedélyt kért az apámtól. Azt nem tudom, hogy utánam küldtek-e valakit. Mi senkit sem láttunk, ugye Eszma?

A dadus igyekezve mosolyt erőltetni az arcára helyeselt:

- Allahra mondom, bizony senkit sem láttunk, szultánám.

- Nem számítottam rá, hogy ott majd találkozni fogok önnel. És azzal sem voltam tisztában, hogy maga tervezte a kutat. Aznap... vagyis izé... Tudja, az Aja Szófiánál történt találkozásunkkor, nem kérdeztem meg a maga nevét. Aztán ott, a laktanyában meghallottam, hogy valaki a Dilruba nevet kiabálja, ráadásul a hang is ismerősen csengett. Pánikba estem. Hirtelen nem is tudtam, mitévő legyek. Teljesen összezavarodtam. Aztán úgy tettem, mintha nem ismerném magát.



Mihrimah mindeközben az anyjától tanult női praktikát is bevetette, és megpróbált minden lehetséges módon hatni a férjira. Lebiggyesztett ajakkal elnézést kért tőle.

Szinán villámgyorsan összekapta magát, és jelezte, hogy mindent megbocsátott a szultánkisasszonynak. - Nem kell bocsánatot kérnie tőlem. Ugyan ki vagyok én, hogy Szulejmán szultán szépséges lánya elnézést kérjen tőlem, ettől az egyszerű ácsból egy ártatlan hazugság miatt? Inkább maga bocsásson meg az alázatos szolgájának, hogy mindezt felróttam kegyednek, és szóvá tettem.

Mihrimah máskor ilyen szavak hallatán büszkén felállt volna, és nagy gőggel, cipősarkával hangosan kopogva elvonult volna. Most azonban mégsem ezt tette. Érezte, hogy legbelül sajog valami. A szeme sarkából a dadusára pillantott. Esmát felbosszantották a férfi kemény megjegyzései, és legalább annyira megdöbbenette, hogy úrnője nem kérte ki magának ezt a hangnemet. Mihrimah lehajtotta a fejét, és lesütött szemmel bámulta az ölében tartott kezét. Súlyos, kínos csend telepedett rájuk. Mihrimah a következőket mondta anélkül, hogy felnézett volna.

- Végtére is maga idősebb nálunk. Nekünk mindig is azt tanították, hogy a nagyok megbocsájtják a kisebbek által elkövetett hibákat.

Szinán megingott, mint akit egy nagy ütés ért. Ez volt az igazság. „Maga idősebb nálunk.” Ugyan mi mást mondhatott volna a leány? Félretéve minden szultáni gőgöt, a lehető legegyszerűbb módon, három egyszerű szavacskával szembesítette vele, hogy mekkora szakadék tátong kettejük között. *Nem is nagy, fortyant fel magában Szinán, hanem sokkal inkább hatalmas szakadék tátong köztünk!*

Hirtelen egy furcsa érzés ragadta el. Bánat, szomorúság, csalódás. Mint, akit megfosztottak minden álmától. Még egy hajszálvékony reménysugár sem maradt. Emellett mégis megnyugvással töltötte el Mihrimah hangja. És bár teljesen értelmetlennek tűnt, mégis boldogságot érzett legbelül. Perlekedni kezdett az összetört szívével. *Nincs jogod beleszeretni ebbe a lányba. Te sokkal idősebb vagy nála. Ő pedig sokkal hatalmasabb nálad. Ugyan miben reménykedtél? Nincs jogod ilyen fennhéjázó modorban számon kémi rajta dolgokat. Érd be azzal, hogy a közelében lehetsz, és fénye beragyogja az életed! A hullámzó hajzuhataga a mezőkre, a lágy szellő susogására fog emlékeztetni,*

*a szeme kékségében fogsz fürdeni. Érd be ennyivel! Elégedj meg ennyivel! Ez méltó hozzád. Ne mocskold be a makulátlan szerelmedet, ne tárulkozz ki előtte, ne hozd magad kellemetlen helyzetbe! Elégedj meg ennyivel!*

- Noha valóban idősebb vagyok önnél, a szultáni család tagjaihoz nem méltó a bocsánatkérés. Illetlenül viselkedtem. Még ha jóval fiatalabb is nálam, kérem, bocsásson meg ennek a vénembernek!

Ekkor Mihrimah tapsolt egyet, és így szólt:

- Akkor ezt megbeszéltük, és mindent szépen elsimítottunk. Rendben?

Szinán arcán kimért mosoly rajzolódott ki, és ezt mondta:

- Rendben, szultánám.

- Csak semmi szultána - vágott a szavába a lány. - Mihrimah és kész. Egyébként pedig képzelje...

- Mit, szultána? - kérdezte Szinán, majd elhallgatott. - Mihrimah - ejtette ki a lány nevét szinte alig hallhatóan, ám számára úgy tűnt, mintha üvöltött volna.

- Képzelje, adtam magának egy másik nevet!

- Tényleg?

Mihrimah vidáman kacagott.

- *Az Égre Kupolát Függesztő Férfi.* Valahányszor az eszembe jut, felidézem az Aja Szófiában köztünk lezajló párbeszédet, és így tartom önt számon.

Szinán ez alkalommal erősen szorította az ajkát, nehogy véletlenül felkiáltson örömeiben. Annyira örült, hogy nem is vette észre a lány szemében egy röpké pillanat erejéig megjelenő megbánást.

Nem sokkal később Mihrimah elbúcsúzott tőle a terasz alatt, majd saját magával perelt. *Te ostoba lány! Miért mondtad ezt neki? Vajon mire fog majd gondolni az a szerencsétlen öregember?*

Szinánnal madarat lehetett volna fogatni jókedvében, annyira önfeledt volt és boldog, ahogy ballagott vissza a laktanya felé. Legszívesebben futott volna, ha a lába bírja, és kurjongatott volna. *Dilruba mégsem felejtett el engem. Nem felejtett el!*

Aznap éjjel először fordult elő Szinánnal, hogy boldogan hajtotta párnára a fejét a szalmazsákján.

Pedig semmi oka nem volt rá, hogy reménykedjen. Ugyanis megfosztották őt a remény csírájától is. Még álmában sem volt

szabad őt látnia. *Még, ha el is tekintünk az óriási korkülönbségtől, akkor is ő a padisah lánya, én pedig egy egyszerű, közönséges ács vagyok!* Ennek ellenére érezte, hogy ez a kilátástalan és lehetetlen helyzet már nem szomorítja őt annyira, mint korábban. *Megtaláltam őt. És megbizonyosodtam róla, hogy ő sem felejtett el engem. És jó eséllyel ismét találkozhatok majd vele. Mindez elegendő.* Elhatározta, hogy az Égre Kupolát Függesztő Férfi kupolákat épít majd Mihrimah számára.

## ÚJ SZERÁJ, HÁREM

**Egymást érték a csapások.** A lakodalomról, és mindenféle ünnepekről egy csapásra megfeledkeztek. Mihrimah nem ért rá Alaijei Iszmail felől, vagy Szinán mester megdöbbenő, már-már ijesztő érdeklődéséről, figyelmességéről ábrándozni.

Előbb a nagyanyja hunyt el. Ekkor találkozott első ízben a halál élményével közvetlen közelről.

Hafsza szultána egy kora tavaszi napon, egy ködös márciusi reggelen nem kelt fel az ágyából. Az udvarhölgyei azt hitték, hogy az idős asszony alszik, így ki sem hajtották az ablaktáblákat, és nem nyitották ki az ablakokat. A válide szultánénak már ugyancsak előrehaladt a kora, és lépten-nyomon, akár egy ültő helyében is elszundított. Amikor Mihrimah belépett a lakosztályába, hogy kivigye az udvarra egy kis levegőzésre, a szolgálók odasúgták neki, hogy:

- Még alszik.

- De hiszen már mindjárt felhangzik a déli imaszó. Miféle álom ez! - ellenkezett Mihrimah. - Felszállt a hajnali köd. Kisütött a nap. A madarak is élénken csicseregnek. Ugyan ki alszik még ilyenkor?!

A Fedett Bázárban átélt trauma óta Mihrimah még jobban kötődött a nagyanyjához. Gyakran hosszú órákon keresztül elüldögélt nagyanyja lakosztályában anélkül, hogy beszélgettek volna. Mihrimah-t nyugalommal töltötte el, ha Hafsza szultána kékből opálosra változó szemébe nézhetett. Fejét az idős nő térdére hajtotta, és elképzelte az új hajóikat miközben nagyanyja hosszú, csontos ujjával a haját simogatta. Szulejmán szultán jelezte, hogy már majdnem vége a hajóépítési munkálatoknak. - Mihrimah gályái hamarosan vitorlát bonthatnak a Földközi-tengeren.

Olykor eltűnődött azon, vajon milyen színűek lesznek a vitorlák. Fehérek vagy vörösek? *Ha anyámé lenne a döntés joga, ő minden bizonnyal bíborvörösre festené őket,* futott át az agyán, és kuncogott magában.

Mihrimah abból tudta meg, hogy nagyanyja elszenderedett, hogy Hafsza szultána ujjai egyszeriben megpihentek, és abbahagyta a

cirógatást. Ezt követően az idős asszony finom légzése hangos horkantássá, majd horkolásává változott.

Olyan dolgokat kérdezett meg az idős nőtől, amiket sohasem kérdezett volna meg az anyjától. Egyik nap például Gülbaharról faggatta a nagyanyját.

- Mondd, nagymama, kinek volt igaza?

Hafsza szultána ráncokkal teli arcán egyetlen rezzenést sem lehetett felfedezni. Aztán azt súgta halkán, hogy: - Alekszandrának. Anyád erősebb volt. Mindig az erősebbnek van igaza.

Mihrimah örült annak, hogy nagyanyja szerint anyjának volt igaza, és az is örömmel töltötte el, hogy a leánykori nevén emlegette őt.

- Melyikőjüket szeretted jobban? Anyámat, vagy Gülbahart?

- Téged, egyetlenem. Téged szerettelek mind közül a legjobban.

- Csak semmi mellébeszélés, válide szultána. Halljuk szépen a választ!

- Nem is tudom, mit feleljek... Gülbahar az első unokámnak, Musztafa kánnak az anyja. Ám Gülbahar mindig is végtelenül konok és makacs volt. És csökönyös. Amikor Alekszandra oda került hozzám, leginkább egy mezei virágra emlékeztetett. Pont olyan kecses és törékeny, és pont olyan elbűvölően szép volt - ezeket mondta, majd elhallgatott Hafsza szultána. Aztán folytatta, és minden egyes szót jelentőségteljesen megnyomott. - Alekszandra végtelenül bölcs volt. Az ész és az értelem mindig győzedelmeskedik az erő felett. Most mondok neked valamit, amit nagyon jól jegyezz meg!

Pillanatnyi hallgatás után Hafsza szultána ezekkel a szavakkal folytatta a beszédét:

- Az anyáknak az a feladatuk, hogy szeressék azt, akit a fiuk választ maga mellé. Egy nap te is anya leszel majd. És te is így fogsz cselekedni. Én mindkét menyemet szerettem. Apádhoz azonban anyád illik a leginkább. Alekszandrát egy fokkal jobban szerettem.

Egy szép napon Mihrimah félretette minden gátlását és zavarát. A kertben vastag, kényelmes matracokra ültette a nagyanyját, majd betakargatta a térdét.

- Izé - vágott a mondandójába. - Van egy kérdés, ami felettébb foglalkoztat. Még hozzá az, hogy...

A válide szultána megérezte, hogy unokája szégyenkezik, és emiatt nem tud rátérni a tárgyra. - Nosza, ki vele! - bátorította a lányt a nagyanyja. - Ezért vannak a nagyszülők, hogy megkérdezhess tőlük bármit, ami fúrja az oldaladat. Rajta hát, tedd csak fel a kérdést bátran, Napom, Holdam, szemem fénye!

Ó, mennyire szerette ezt a kényeztetést Mihrimah! Odavolt érte, amikor a nagyanyja finoman cirógatta az orcáját, és közben így becézte: Napom, Holdam, szemem fénye. Ilyenkor egész lényét átjárta valami végtelenül jóleső melegség.

- Mi az a szerelem?

A várakozással ellentétben nem az történt, hogy az idős nő a csodálkozástól elkerekedett szemmel megrökönyödve azt mondta volna, hogy: „No lám! No lám! Csak nem lettél szerelmes?”

Ehelyett Hafsza szultána egy pontra szegezte a tekintetét, és mereven nézte azt. Aztán kissé később behunyta a szemét. Annyira mozdulatlaná vált, annyira passzív lett, hogy Mihrimah már kezdett arra gyanakodni, hogy nagyanyja elaludt, vagy netalán meg sem hallotta a kérdést. Ám kisvártatva elhangzott a várva várt válasz:

- Szerelemnek nevezzük azt, amikor megtanulunk beletörődni és elfogadni.

Mihrimah akkor még nem igazán értette meg nagyanyja mondandójának lényegét. Ám, ahogy jobban belegondolt, egyetértett az elhangzottakkal. *Igen*, gondolta magában. *A szeretet maga az elfogadás. Én is elfogadom a fájdalmat és a bánatot.*

Ő nem merte feszegetni a témát, ám nagyanyja egy szép napon szóba hozta a Rüsztemmel való házasság kérdését is.

- Mit szólsz ehhez, lányom? Vagyis ahhoz, hogy feleségül mész Rüsztém agához?

Valahányszor csak eszébe jutott Mihrimáh-nak ez a dolog, egészen kivörösödött az arca. Nem azért, mert szégyenlős lett volna, sokkal inkább a haragtól. Most is hasonlóképpen történt.

Határozott és egyértelmű választ adott a feltett kérdésre:

- Nem akarok hozzámenni, szultána. Az a férfi nagyon öreg. Aztán... izé... szóval tetves!

Hafsza szultánára hirtelen rátört a görcsös nevetés. A hosszas gurgulázó kacagást olykor köhögés szakította meg. Amikor kissé

lenyugodott, így szólt az unokájához, miközben a lány orcáját simogatta:

- Ide hallgass, Napom, Holdam, szemem fénye! A birodalom érdeke olykor olyan dolgokat követel az embertől, amire egyáltalán nem vágyunk.

Egy másik napon Hafsza szultána azt kérte Mihrimáh-tól, hogy vigye ki őt a rózsakertbe, és ott majd elmeséli neki a hercegnő történetét, aki hozzáment egy békához, mert az államérdek ezt diktálta.

- Nagyanyó! A szemed fénye már nem kisgyerek, hogy ilyen gyerekmesékkel áltasd őt! - vetette oda Mihrimah sértettséget színlelve.

Mindketten önfeledten kacarásztak.

Mihrimah egyenesen nagyanyja hálósobája felé tartott. - Gyerünk, kelj már fel, nagymama! - mondta, amikor kitárta az ajtót.

- Ragyog a nap, a rózsák édesen illatoznak. A kanárik, fülemülék mind-mind azt kérdik, hogy hol van már a válide szultána!

A szobában félhomály uralkodott, hiszen még nem nyitották ki az ablaktáblákat, nem húzták félre a függönyöket. Mihrimah látta, hogy nagyanyja még csak meg sem moccan.

Megállt a küszöbnél, és ismét szólongatta a nagyanyját:

- Válide szultána!

Nagyanyja párnára omló hófehér hajának egyetlen szála sem rezdült.

- Ébresztő! Itt az idő, kelj fel! - próbálkozott még egyszer utoljára hízelgő hangon. Aztán egyre erősödött benne a baljós megérzés, majd egyszeriben csak rádöbbsent a rideg és borzalmas valóságra.

- Nagymama!

Ezúttal szinte sikolyként tört fel a hangja. A szultánkisasszony kiáltása a szolgálókat is felkavarta, ám egyikőjük sem mert bemenni, hogy átölelje és vállon veregesse a padisah lányát. A küszöbnél leborultak, és ott várakoztak.

Mihrimah szélesebesen odafutott az ágyhoz. A félhomályban meglátta nagyanyja arcát elárasztó leírhatatlan nyugalmat. Halovány mosoly rajzolódott ki az arcára, és a gribedlije is jól láthatóvá vált mindkét oldalon. Odament az ágyhoz egészen közel, és azt suttogetta, hogy:

- Nagymama!

Semmi sem történt. Félve, rettegve óvatosan megérintette az öreg nő vállát, és finoman megrázta. - Nagymama!

Ekkor úgy érezte, menten kiszakad a szíve. Hafsza szultána feje lehanyatlott oldalra, és úgy maradt mozdulatlanul.

Mihrimah rémülten elhúzta a kezét, és elrohant. - Jóságos ég! - szörnyül- ködött. Aztán Mihrimah sorozatos sikítozására az egész hárem összefutott.

- Siessetek! Gyorsan! Nagymama! Szultána! Nyisd ki a szemed! Fényt, fényt! Egy kis fényt! Az ég szerelmére, nyissátok már ki ezeket az ablaktáblákat! Még egy fiatal is elpusztulna ilyen sötétségben.

Aztán a sikítása elkeseredett könyörgéssé változott, majd nyögéssé.

- Ébredj fel, válide szultána! Ébresztő, szépséges nagymamám! Mindhiába. Hafsza szultána nem ébredt fel többé.

Vad Szelim szultán felesége, Szulejmán szultán édesanyja, Mihrimah szultánkisasszony nagyanyja, Hafsza szultána már a túlvilágról szemlélte őket.

Mihrimah sohasem gondolkodott még el a halálról egészen addig a napig. Az emberek megszületnek, megöregszenek, majd meghalnak. Ez az élet rendje.

Aznap értette meg, és érezte át először, ahogy ráborult élettelen nagyanyja mellkasára, hogy milyen borzalmas is a halál. Zokogva sírt. Az életben maradtak számára mérhetetlen nagy fájdalmat jelentett a halál.

Azt is megértette, hogy az emberek végtelenül kiszolgáltatottak és tehetetlenek a halállal szemben.

Most igazat adott az anyjának. Mindent meg kell tenni annak érdekében, hogy az ember elkerülhesse, elodázhassa a halált.

És anyja a válide szultána halálával az Oszmán Birodalom legerősebb, legbefolyásosabb asszonyává vált.

**Mihrimah már nem emlékezett rá**, hány hónap telhetett el azóta. Talán hét-nyolc hónap is, vagy talán egy esztendő. A hadsereg sikert sikerre halmozott Irakban. Ibrahim pasa elfoglalta Bagdadok



Szulejmán szultán pedig a napokat számolta, hogy mikor indulhat nagyvezíre után Bagdadba.

Egyik nap Mihrimah egy sikolyra lett figyelmes, miközben Eszmával hímezgetett a szobájában.

- Ez, hát, a te nagy igazságosságod, Szulejmán szultán?

Mindkettejüknek megfagyott a vér az ereiben.

- Állj bosszút értem, Hürrem asszony! - ordította a nő végül. - Vagy mondd meg a szultán uradnak, hogy itt az én nyakam is! A kivégzéshez használt kötelet akassza majd a nyakamba, akárcsak egy elegáns nyakláncot!

- Uram, teremtőm! - kiáltotta elhűlve Eszma, és kezével betapasztotta a száját. Miféle szavak ezek? Ha Szulejmán szultán fülébe jutnak az elhangzottak - és előbb-utóbb mindenképpen eljutnak majd hozzá - abban a minutumban lecsapják az illető fejét.

Ezután más női hangokat, dűnnyögést, morajlást, zúgolódást, beszélgetéseket hallottak.

Mihrimah egyszerre csak úgy érezte, mintha Gülbahart hallaná. Pánikba esett. Történt valami, vagy talán az anyja csinált olyasvalamit, ami teljesen felkavarta a szeráj nyugalmát.

Eszma nem akart hinni a saját fülének, hogy Szulejmán szultán palotájában megeshet ilyesmi. Nem akarta elhinni, hogy egy nő így képes ordibálni a szerájban. Tágra nyílt a szeme a csodálkozástól, és két kezét a mellkasára

szorította, úgy fülelt.

- Dadus, szerinted ez vajon Gülbahar lehet?

Alig lehetett hallani, annyira halkán hangzott el ez a kérdés. Eszma meg rázta a fejét.

Ekkor az erőteljes női hang elnyomva az összes többi hangot azt kiáltotta:

- Elemészt a bánat tüze, hölgyeim! Azt kívánom Allahtól, hogy akik ezt tették velem, azok mind a pokol tüzén égjenek!

Szetáret néne hangját is lehetett hallani, amint aggodalmasan azt kiabálja:

- Hallgass már el! Csitt! Nyugodj meg, szépséges hölgy!

- Nem tudok megnyugodni - ordította a nő. - Hogyan is lehetnék higgadt, mikor lángol az egész belsőm! Azonnal vigyetek Hürrem

szultána színe elé! Egyedül ő értheti meg a bajomat.

Egyikük sem bírta tovább. Kinyitották az ajtót, és a folyosón hömpölygő nőtömeget bámulták. Ebben a nagy zűrzavarban Mihrimah megpillantotta Merzukát.

- Néném - lihegte, ahogy odafutott mellé. - Mi történik itt? Ki ez a nő?

- Szemiha asszony.

- Szemiha asszony? Az a nő, aki gyakran fel szokta keresni édesanyámat?

A defterdár Iszkender cselebi felesége?

Merzuka bólintott, majd elkezdett futni Hürrem lakosztálya felé. Mihrimah a nyomába eredt.

- Mit akar? Miért ordibál?

- Állítólag Ibrahim pasa lecsapatta a férje fejét Bagdadban.

- Micsoda?!

Azon nyomban felsejlett előtte Iszkender cselebi ábrázata, akit titokban kilesett a díván egyik gyűlése alkalmával. Eszébe jutott, hogy mennyire szimpatikusnak találta ezt a férfit, mivel becsületes volt, és nem színlelt.

- És miért?

- Nem tudom. Nem tudom.

Mint a szélvész, berontottak anyja lakosztályába. Hürrem is hallotta a kiabálást, így nem érte őt váratlanul ez a villámlátogatás. Már az ajtóban toporgott, és ott fogadta lányát, és annak kísérőjét.

- Merzuka, mondd, mi ez a fülsiketítő lárma? Ki az a faragatlan nőszemély, aki ordibálásával felveri urunk otthonának nyugalmát?

Merzuka különös arckifejezéssel azt felelte:

- Szemiha asszony.

Még Mihrimáh-nak is feltűnt, hogy Merzuka milyen hűvösen és közömbösen ejtette ki ezt a két szót.

- Hogyan? Szemiha asszony? Nem tudtam, hogy itt van. Mihamarabb hozzák a szíнем elé. Mi történt? Miért kiabál?

- Állítólag Ibrahim pasa ki végeztette Iszkender cselebit Bagdadban.

Hürrem felsikított, és a sikolya minden más hangot elnyomott a szeráj- ban. Legalábbis így tűnt Mihrimáh-nak és Merzukának.

- Micsoda?! Te jóságos ég! Kivégezték Iszkender cselebit? Uram, teremtőm!

Hürrem idegesen fel-alá rohangált a szobában, amitől még tovább nőtt a feszültség.

- Azonnal hozzák elém Szemiha asszonyt! - parancsolta Hürrem zihálva.

- Mindent pontosan meg kell tudnom. Azonnal. Egyetlen percig se késlekedjete! Mire vártok még?

Merzuka már elindult vissza a folyosón, amikor Hürrem megszorította Mihrimah csuklóját. Mihrimáh-t meglepte az anyja szemében felfedezett örült csillogás. Lehetséges, hogy az öröm jele lenne ez? Mintha anyja csak ezt a pillanatot várta volna. Mihrimah száján csak annyi jött ki, hogy:

- Anya?

- Pszt! - csitította a lányát Hürrem. - A cselebi életét kioltó selyemzsinór hamarosan Ibrahim nyakára fog tekeredni. Felragyogott a mi napunk. A leendő férjed számára megnyílt az út a nagyvezíri posztra, a bátyád előtt pedig felsejlett a padisahhá válás reménye. Gülbahar és a fia számára pedig megnyíltak a pokol kapui.

**Mihrimah édesanyja** és Szemiha asszony talán alig öt percet beszélgettek, vagy még annyit sem. Végül Hürrem így szólt:

- Te csak ülj le ide, Szemiha asszony! - azzal elindult a szobából. - Lányommal együtt urunk színe elé járulok, és elmesélek neki mindent töviről hegyire. Egy percig se aggódj! Szulejmán szultán igazságossága nem engedi meg, hogy a gyilkos ezt ép bőrrel megússza. Ezt én, Hürrem ígérem neked. Sose fájjon a fejed!

Ezt követően karon ragadta Mihrimáh-t, és a két nő elindult a kijárat felé.

- Anya?

- Fuss! - mondta Hürrem. - Menjünk már! Addig kell a vasat ütni, amíg meleg. Amíg ki nem alszik a láng, és amíg még nem gyógyul be a seb. Most kell megtervezni a bosszút.

Mihrimah édesapját nem látta annyira dühösnek. Láthatóan már értesült a fejleményekről. Természetesen ő is hallotta Szemiha asszony fájdalmas és

szívszaggató jajgatását.

- Mi volt ez a nagy kapkodás, Hürrem asszony? Mire véljem ezt a nagy sietséget? - kérdezte a szultán mélyen felesége szemébe nézve. - Vajon megőrült a sógorunk? Hogyan ölethetett meg egy olyan derék embert, mint amilyen Iszkender cselebi volt? Még, ha bűnösnek is bizonyult, akkor is megvárhatta volna a nagyvezír, amíg megérkezünk. Mire fel ez a kapkodás? Ki végeztette azt az embert, akire rábíztuk a kincstárat!

Mihrimah azt hitte, hogy anyja majd rátesz még egy lapáttal, és gerjeszteni fogja az indulatokat. Elvégre egy ilyen helyzetet nem lehet kihagyni. Hürrem most könnyen elintézhetné az általa oly gyűlölt Ibrahimét, miközben szánalmat ébreszthetne Szemiha asszony iránt. Minden körülmény adott volt, hogy feltűzelje a szultán indulatait. Csakhogy mégsem tette ezt.

- Felséges szultánom, kérem, ne engedje, hogy elragadják az érzelmei!

Lágy, szeretetteljes hangon szólalt meg. - A nagyvezírnek biztosan jó oka volt rá, hogy így cselekedett. Máskülönben mi vitte volna rá őt egy ilyen szörnyűtetre?

Mihrimah ámulattal nézett az anyjára. Apja dühösen felpattant ültő helyéből.

- Miket beszélsz, te asszony? - támadt rá Hürremre. - Ugyan, milyen oka lehetett erre? Meg sem várta, hogy mi odaérjünk Bagdadba! Mire fel volt ez a nagy sietség? Lehet, hogy eltitkol előlem valamit az a gazfickó? Miért nem várta meg az érkezésemet? Miért nem várta meg, hogy én személyesen kérdőre vonjam Iszkendert? Miért gyilkoltatta meg idő előtt?

Hürrem hóval hűsített vizet kínált Szulejmánnak kristálypohárba töltve. Átnyújtotta neki a frissítőt, és így szólt:

- Előbb-utóbb úgyis kiderül az igazság, szultánom. Amint odaér Bagdadba, mindenre fény derül majd. Eddig még senki sem tudott elmenekülni a felséges padisah elől.

A szultán még a hűs vizet is haragosan hajtotta fel. Egy kevés ki is fröccsent a ruhájára.

- Máris indulok Bagdadba, drága Hürremem - jelentette ki ellentmondást nem tűrő hangon a padisah. - Két kérdést fogok feltenni pasa sógoromnak.

Mihrimah ismét elámult anyja bölcsességén, és női praktikákban való jártasságán. Egy bölcs nő csakugyan bármire képes rávenni a férfiakat.

Ahogy távolodtak Szulejmán szultántól, Hürrem élénken izzó szeme szinte megvilágította a homályos folyosót.

- A kocka el van vetve, lányom. A kardot kihúzták a hüvelyéből, most már csak azt kell megvárnunk, hogy lesújtson.

**A Hürrem által kirántott kard** csak egy évvel később sújtott le. Szulejmán szultán alaposan kifaggatta a nagyvezírt, Ibrahim pasát, aki kivégeztette Iszkender cselebit Bagdadban. A kivégzés okaként a nagyvezír arra hivatkozott, hogy a cselebi kifosztotta a szultáni kincstárat az iraki hadjárat során. Noha azt állította, hogy Iszkender emberei rátámadtak a szultán tevekaravánjára, és kirabolták azt, mégsem akadt egyetlen tanú sem, vagy bármilyen bizonyíték erre vonatkozóan. Már nem éltek Iszkender cselebi emberei, akik rátámadtak a karavánra, sem Ibrahim katonái, akik elfogták ezeket az állítólagos fosztogatókat. A nyomozás nem hozott megnyugtató eredményt a szultán számára. Bagdadban egyre-másra kaptak szárnyra a legkülönfélébb pletykák, és eljutottak egészen Szulejmán szultán fülébe. Az a híresztelés terjedt el, miszerint Makbul Ibrahim pasa a saját emberei közül néhányat beöltöztetett úgy, mintha azok Iszkender cselebi csapatához tartoztak volna. Továbbá jó pénzért megvesztegette a defterdár néhány emberét, és így vitte véghez ezt a gaztettet. Ibrahim nem tudta bebizonyítani, hogy Iszkender cselebi ténylegesen lopott volna. A padisah sem tudta rábizonyítani a sógorára, hogy az általa kitervelt cselszövés áldozata lett a defterdár, akire rábízta a kincstárat.

Szulejmán szultán arra gondolt, hogy a végén még vele is megtörténhet az, ami Iszkenderrel megesett. Eszébe jutottak Hürrem szavai. „Mi lesz akkor, ha téged is törbe csal, ahogyan másokat, felséges szultán? Allah óvjon meg ettől! Ő rendelkezik a katonák felett, és kitelik tőle bármilyen gonoszság. Mi van, ha ne adj' isten, a fiunk, Musztafa herceg bedől neki, és sikerül őt rászednie és belerángatnia valamilyen örült kalandba? És, mi van, ha meggyőzi a janicsárokat, hogy borítsák fel az üstöt, és lázadjanak fel, majd miután mindenkivel végeztek, Musztafa herceget is meggyilkolják,

aki annak reményében jön Isztambulba, hogy ő lesz majd a padisah?” *Jóságos ég! Ebbe még csak belegondolni is borzalom.*

Az utóbbi időben Szulejmán egyre nyugtalanabban aludt. Időközben sor került az iráni hadjáratra, és ez némileg elterelte a figyelmét Iszkender cselebi kivégzésének körülményeiről. Ibrahim azt hitte, hogy a szafavida sereg felett a padisahhal közösen elért sorozatos győzelmek elfeledtették az uralkodóval a történeteket.

Ez volt Makbul pasa élete legnagyobb tévedése.

Szulejmán szultán a márciusra eső ramadán egyik vacsorájára meghívta Ibrahim pasát a hárembe. Noha a padisah rendszerint egyedül fogyasztotta el az aznapi böjtöt lezáró vacsoráját, mégsem firtatta senki, hogy most miért hívott vendéget erre az esti étkezésre. Hürrem és Mihrimah azon az estén együtt vacsorázott Ibrahim feleségével, Hatidzse szultánéval. Az étkezést követően mindenki visszavonult. A hajnali étkezésig nagy csönd borult a háremre. Senki sem hallotta meg, amikor a padisah szobája közvetlen szomszédságában levő helyiségben alvó Ibrahim pasa mellé besurrant egy hóhér, és átvette nyakán a selyemzsinórt.

A reggeli órákban a szerájt körülvevő magas fal tövében bukkantak rá Ibrahim pasa holttestére.

A padisah a reggeli imát követően bement feleségéhez. Hürrem még javában aludt. Szulejmán finoman megsimogatta Hürrem párnára omló vöröses haját. És ekkor Hürrem kinyitotta gyönyörű szép szemét, amelynek látványával a padisah ennyi év után sem tudott betelni.

- Szultánom - rebegette Hürrem, és igyekezett minél hamarabb felülni az ágyában. - Valami baj van? Csak nem beteg?

Szulejmán nevetett.

- Most már jobban vagyok, Hürrem asszony - mondta, és megsimította felesége sima orcáját. - Ha legközelebb meglátogatja önt Szemiha asszony, akkor majd mondja meg neki, hogy Szulejmán szultán félregörgette a szívét nyomasztó súlyos sziklát.

Hürrem először egy árva mukkot sem értett az elhangzottakból. Csak nézett maga elé értetlenül. Aztán egyszerűen leesett neki, és csak annyit mondott:

- Csak nem....

Többet azonban nem tudott mondani.

Szulejmán bólintott, és jelezte, hogy Hürrem jól gondolja.

Hürrem két csupasz karját a férje nyaka köré fonta. - Felséges szultánom - hízelgett neki mézes-mázos hangon. - Most már mindnyájan biztonságban vagyunk. Maga is. A gyermekeink is. És a trónörökös fiunk is.

Valójában azonban attól a naptól fogva a trónörökösként számon tartott Musztafa herceg volt az, aki a legnagyobb veszélyben érezhette magát az egész Oszmán Birodalomban. Ugyanis már semmi sem állt Hürrem haragjának útjába, aki mindenáron meg akarta akadályozni, hogy Gülbahar fia elragadja tőle a hatalmat.

Hürrem szenvedélyesen csókolgatta férje nyakát forró ajkával, így Szulejmán nem láthatta a felesége szemében izzó parazsat. Igaz, ha látta volna, akkor is az Ibrahim halála felett érzett öröme tudta volna be.

Hatidzse szultánénak majd te mondd el - dűnnyögte Szulejmán kissé bánatosan. Hürrem boldogsága, és elragadó viselkedése ellenére sem tudott szabadulni a lelkét fogva tartó szomorúságtól. A szultán sohasem a hibái, vagy esetleges téves döntései miatt búsult. Meg volt győződve róla, hogy helyes döntést hozott. És nem is azért szomorkodott, mert elveszített egy nagyvezírt, akinek az ambíciói erősebbnek bizonyultak a hűségénél. Ha távozik egy nagyvezír, jön a helyére ezer másik. Ám többé sohasem születik majd egy olyan barát, mint amilyen Ibrahim volt. Senki sem töltheti be az ő helyét. A padisah keserűséget érzett, ahogy az ajtó felé ballagott. Megtapasztalta, hogy a hírnév, a dicsőség és a vagyon még a gyermekkoruk óta tartó barátságot is kikezdte.

Szulejmán magára hagyta feleségét az örömeivel, és elindult Mihrimah lakosztálya felé. A hárem szűk folyosóin a napfelkelte előtti időpontban végighaladó padisahot észrevevő szolgák tisztelettel és riadtan húzódtak félre. Egyikőjük sem tudott róla, hogy éjjel tragédia történt az erre a folyosókra nyíló szobák egyikében.

Amikor Szulejmán szultán belépett Mihrimah lakrészébe, a szultánkisasszony udvarhölgyei riadtan szétrebbentek. Egyesek a földre borultak, és nagy alázattal fogadták a váratlanul megjelenő szultánt. Másoknak eszébe jutott, hogy mit is kell ilyenkor tenni, és a belső szobában édesdeden alvó Mihrimah ajtajához sietve

bekopogtak. Eszma ott feküdt a földön karnyújtásnyira a küszöbötől, és a kopogtatás hallatára álmos szemmel résnyire kitérte a súlyos ajtót.

- Mi történt? Mi ez a hangzavar?

A választ már nem kellett megvárnia, hiszen ott állt előtte Szulejmán szultán a teljes valójában. Eszma mélyen meghajolt, és sarkig kitérte az ajtót. És közben odaszólt a még mindig alvó úrnőjének:

- Úrnőm! Ébredjen fel! Itt van a felséges szultán.

Mihrimah szeméből egy csapásra eltűnt az álom, ahogy megpillantotta apja bánatos ábrázatát. Még akkor sem látta ilyen megtörtnek az apját, amikor meghalt az édesanyja.

Kiugrott az ágyból, és készségesen kezét csókolt az apjának, majd a homlokához érintette apja kezét.

- Szultán apácskám - mondta szeretettel. - Valami rossz történt?

Szulejmán szultán lánya tetszetős arcában gyönyörködött, és próbált megszabadulni a komor gondolataitól. - Drága Mihrimáh-m - suttozta a férfi. - Szeretnék egy kis ideig itt maradni nálad. Mindenkit küldj el! Ülünk le egymással szemben, és maradjunk így egy ideig szótlánul.

Bár Mihrimah megdöbbsent e szavak hallatán, mégis bólintott. Intett Eszmának, hogy küldjön ki mindenkit a szobából. És megkérte, hogy csukja be az ajtót, ha már mindenki kiment.

- Kérlek, senki se jöjjön be ide, ameddig nem adok rá engedélyt! Szeretnék kettesben maradni az apámmal.

Eszma nagy sebbel-lobbal futott az ajtóhoz. Elkergette az ajtónál összesereglett udvarhölgyeket, és a mögöttük ácsingózva nyakukat nyújtogató kíváncsi szolgálókat.

- Mindenki távozzon! Széledjete szét!

Eszma gondosan becsukta az ajtót maga mögött, majd lerogyott a földre, és abban reménykedett, hogy semmi rossz nem fog történni.

Mihrimah elindult az ablak felé, hogy kitérje az ablaktáblákat, és széthúzza a függönyöket. Apja azonban odaszólt neki, hogy hagyja csak úgy, ahogy van.

- A lelkemben uralkodó sötétséget a világosság sem tudja eloszlatni.



Odament a Szobában található kényelmes díványhoz, és letelepedett rá.

- Gyere ide, drága Mihrimáh-m! - mondta, és mosolyt erőltetett az arcára. - Gyere, és ülj le ide velem szemben! Azért jöttem, hogy a te fényességed megtisztítsa a telkemet.

Mihrimah leült. A padisah ezután már nem szólalt meg. Tekintetét végighordozta a lánya haján, arcán. Mihrimah nem kérdezett semmit, amíg apja nem kérdezte. Bizonyára valami nagyon komoly dolog történhetett.

Az ablaktáblák között szép lassan egyre több fény szűrődött be a helyiségbe. A padisah üres, kifejezés nélküli tekintete nem változott.

Egyikőjük sem tudta megmondani, mennyi idő telhetett el, míg végül Szulejmán megtörte a csendet. A következőket mondta:

- Emlékszel még arra a napra, amikor megkérdezted tőlem, hogy miért nem fiúnak születtél?

- Sohasem felejttem el - felelte jókedvet erőltetve magára Mihrimah.

Apja gondterhelt és bánatos arcán most mintha némi öröm és jókedv suhant volna át. - Az ölembe kuporodtál, és zokogva kérdezted, hogy miért nem válhat egyszer majd belőled is herceg?

Mihrimah megcsóválta a fejét. Valami baljós sejtelem járta át a bensőjét.

Szulejmán a tenyerébe vette lánya két kezét. Majd lassan az ajkához emelte, és megcsókolta. Mihrimah megborzongott, mert érezte, hogy apja ajka alig érezhetően megremegett, amikor a kezét megcsókolta.

- Még szerencse, hogy nem fiúnak születtél, Napom, Holdam, szemem fénye, drága szultánám - mondta Szulejmán jelentőségteljesen. - Ha te is fiú lennél, ma kihez mehettem volna oda félelem és szégyenkezés nélkül, és kinél lettem volna menedékre és oltalomra?

- Apa - suttozta rémulten Mihrimah. - Történt valami a testvéreimmel?

Tulajdonképpen azt akarta megkérdezni, hogy a hercegek valami rosszat tettek-e, de nem merte feltenni ezt a kérdést.

A padisah hirtelen jókedvűen felállt, mintha nem is ő lett volna az, aki hosszú percekig, talán órákig is ott ült vele szemben gondterhelt

ábrázattal és megtörtén.

- Előbb-utóbb úgyis meg fogod tudni - válaszolta, azzal kinyitotta az ajtót, és elment.

Úgy derült fény az esetre, hogy a szerájt övező magas fal tövében járőröző egyik bosztandzsi réműlten felkiáltott, majd eszeveszetten futni kezdett. A helyszínre érkező palotaőrök elborzadtak, amikor a fal tövében felfedezték a hálóruhát viselő nagyvezír, Ibrahim pasa élettelen testét. Iszonyatos pánik tört ki. Ám a Makbul Ibrahim pasa nyakában lógó, már kissé megfeketedett, csukló vastagságú zsinórdarab mindent megmagyarázott.

A szokásoknak és hagyománynak megfelelően cselekedtek. Lecsapták Ibrahim ekkorra már némileg bedagadt fejét, és berakták a fal egyik bemélyedésébe. A fej nélküli testet pedig a tengerbe hajították. A város népe napokig vonult a nagyvezír közszemlére kihelyezett feje előtt. Ibrahim szeme nyitva maradt, és a réműlet tükröződött benne. Aztán egy kis idő elteltével egyik nap egy neveletlen kisfiú megpróbálta kikaparni a nagyvezír - aki a szultán után a második legbefolyásosabb embernek számított az Oszmán Birodalomban és Európában is - szemét egy bottal, és a fej legurult a földre. Négy-öt kisgyerek vidáman ujjongva rugdosni kezdték a fejét, mintha labda lett volna.

Aznap kitört a botrány a díván ülésén. Az egyik vezír így szólt:

- Mit is mondtak az őseink? Addig jár a korsó a kútra, míg el nem török. Eddig Makbul Ibrahim volt, de most már csak meggyilkolt Ibrahim.

Volt, aki azt mondta, azért fordult Ibrahim ellen a padisah, mert az iráni hadjáratról hazafelé vezető úton nem fordított kellő figyelmet a fáradt és csüggedő katonákra. Mások azt állították, hogy Ibrahimnak tulajdonképpen Hürrem okozta a halálát.

Egy idősebb vezír csendben megjegyezte:

- Ibrahim volt, nincs. Ti most a jövőre koncentráljatok!

- Miért? Mit tartogat számunkra a jövő?

Az idős vezír megpödörte a szakállár - Nincs többé semmilyen akadály az Orosz Ágyas előtt.

A vezírek elgondolkodtak rajta, hogy mi lehet e szavak mögöttes tartalma. Azt viszont már senki sem hallotta meg, amikor az idős férfi

megjegyezte, hogy: - Hürrem nem fogja hagyni, hogy Musztafa örökölje a trónt.

Ibrahim annak idején azzal hancegett, hogy nincsen senki, aki majdan betölthetné a helyét. Most azonban egyetlen nap leforgása alatt új nagy- vezír került a helyére.

Hürrem kémei még azon az éjszakán egy kései órán meghozták a hírt a szultánénak.

- Padisah urunk átadta a szultáni pecsétet az új gazdájának. Ajjasz Meh- med pasa lett az új nagyvezír. Dijarbakir kormányzóhoz, Rüsztlem pasához pedig futárokat küldtek.

A szerájban már hónapok óta lehetett hallani a pusmogásokat, miszerint a Tetves Rüsztemből hamarosan vezír lesz.

## A HERCEGEK PAVILONJA, AMASZJA

**A** trón várományosaként számon tartott Musztafa herceg Amaszja városában, a Jesilirmak nevű folyócska partján található pavilonját csaknem teljes sötétség borította. Csupán a ház folyóra néző, kiugró erkélyablakán át szűrődött ki némi halovány fény és csillant meg az odalént vidáman csörgedező folyó vizén. A pavilon folyóra néző oldalának egészét kitette ez a kiugró erkélyszerű zárt balkon. A balkonon két férfialak sziluettje rajzolódott ki, amint egymás felé közelednek, majd amikor találkozott a két alak, egymásnak hátat fordított és távolodni kezdett. Minden más mozdulatlan volt.

A folyó felől érkező esetleges támadás vagy veszély elhárítása érdekében éberem őrködő öröknek csak a töredéke volt ez a két árnyalak. A pavilon eleje, oldala, udvara, hárem része és a közlekedőfolyosók is csak úgy hemzsegték a sok-sok őről. Ám őket elnyelte a sötétség. Ilyen készültséget vezettek be azóta, hogy Musztafa Isztambulban tartózkodó kémei lovaikat halálra sarkantyúzva, villámsebessen nyargalva hírül hozták Gülbaharnak, hogy a padisah parancsára megfojtották a szíve számára oly kedves Ibrahim pasát.

Gülbahar már jó ideje értesült róla, hogy Hürrem szeretné férjhez adni lányát, Mihrimáh-t, így Gülbahar még inkább igyekezett kiházásítani Musztafát. A hír hallatán azonban valósággal kővé dermedt. Egy néma sikoly szakadt fel a lelkéből.

- Most aztán végünk!

Hiába próbált megszólalni, nem jött ki egyetlen hang sem a torkán. Rádöbrent, hogy még gondolkodni is képtelen. Mindent újra végig kellett gondolnia, és új terveket kellett szőnie.

Szulejmán nem fogadta túl nagy lelkesedéssel a bejelentést, miszerint Musztafát ki szeretnék házasítani. A szultán többször is rákérdezett az általa írt levelekben, hogy vajon miért ilyen sürgős ez a házasság. Gülbahar ezer ürügyet talált, és azt próbálta elhitetni a padisahhal, hogy Musztafa beleszeretett Fülanéba, és a leány felettébb alkalmas arra, hogy feleségül menjen egy trónörököshöz.

Gülbahar kerített leánykérőt, közvetítő személyt, sőt még hodzsát is. A lényeg, hogy végül sikerült elérnie, hogy Szulejmán a beleegyezését adja a dologhoz. Most azonban egy egészen más jellegű helyzet állt elő, egy sürgősen kezelendő helyzet. És ezúttal a tét az életben maradás volt.

Gülbahar nem tudott józanul gondolkodni, mérlegelni. Úgy érezte, mintha leállt volna az agyműködése. És ez a letaglózó érzés a döbbenetét pánikká változtatta. Éppen álldogált. Úgy érezte, mintha jártányi ereje sem maradt volna.

Musztafa látván anyja sápadtságát, és azt, hogy alig áll a lábán, odasietett mellé:

- Anyám! Üljön csak le ide!

Gülbahar ajka egészen kicserepesedett. Aztán belilult. Musztafa odakiáltott az ajtó mellett álldogáló öröknek, hogy azonnal hozzanak vizet. Aztán rádöbbsent, hogy senki sem hallja őt. Eszébe jutott, hogy mindenkit elküldött, mert nyugodtan, bizalmasan akart beszélni az anyjával.

Gyorsan odalépett az asztalhoz, és az asztalon levő kancsóból vizet töltött egy pohárba.

Gülbahar lassanként ivott a vízből fia segítségével.

Musztafa herceg próbálta megvigasztalja édesanyját némiképp:

- Ugyan mit is tehetnénk? Ez Isten akarata. Allah nyugosztalja!

Gülbahar elfordította a fejét, és furcsán nézett a fiára. Musztafa nem tudta mire vélni anyja döbbenetét, de nem állt szándékában vitatkozni az édesanyjával ilyen körülmények között. Úgy tett, mintha hasonlóan érezne.

- Hogyan lehetséges mindez? - tette fel a kérdést, mintha önmagával viaskodna. - Hogyan tehette ezt meg az apánk? Hiszen úgy szerette a nagyvezír pasát, mintha a testvére lett volna.

- Hajdanán engem is szeretett.

Gülbahar hangja olyan metszön hasított a levegőbe, mint egy éles kés. - De aztán kitette a szűrőmet. Lám, lám, hová jutottam!

Erre Musztafa nem tudott mit felelni. A félhomályos szobára néma csend telepedett, és ettől még komorabbá vált a hangulat.

Kis idő elteltével Gültfahar azt sziszegte a foga közül:

- Ez az Orosz Ágyas műve.

Musztafa pontosan tudta, hogy anyja mennyire gyűlöli Hürremet. Végtére is ez a nő döntötte romba az egész életüket. Az *anyját* száműzték.

Musztafa magában arra gondolt, hogy valójában ő maga is száműzetésben él, sőt, ő az igazi száműzött.

Ez volt a valóság, amivel szembesülnie kellett. Isztambultól távol, ám mégsem olyan elérhetetlen messzeségben éledélt, miközben Hürrem nagyobbik fia, Mehmed két nap alatt tudott eljutni Szaruhánból a birodalmi fővárosba. Musztafa úgy vélte, hogy a padisah feleségének nagy szerepe volt abban, hogy apja őt elküldte Isztambulból. A herceg azzal is tisztában volt, hogy Szulejmán szultán magától sohasem lett volna képes bántani Ibrahimot. Ezt elképzelhetetlennek tartotta.

Nem adott hangot ennek a gondolatának. Vajon hová fog vezetni a két nő örökös ellenségeskedése és gyűlölködése? Időről időre aggódott is epiátt. Ő is utálta Hürremet. A nő gyerekeire nem testvérként tekintett. Meg volt róla győződve, hogy apja halála után őt illeti a trón. Úgy érezte, hogy apja őt szereti a legjobban. A hadsereg és a katonák is őt támogatnák. Eltökélte, hogy ha apja egy szép napon kileheli a lelkét, és rászáll a trón, akkor ezek a bajkeverők majd mind meghalnak.

Ezeket a gondolatait egyetlen egyszer sem osztotta meg az anyjával. Hogyan is mondhatta volna el! Anyja oly keservesen nyögött, amikor kénytelenek voltak távozni a palotából, és a keblére ölelte fiát a hintóban.

- Ó, én drága hercegem! Ó, én drága egyetlenem! Ó, én derék fiacskám! Az én hősem! Ha nem állsz bosszút ezen az orosz rózsán, legyen átkozott a tejem. Ezt véisd jól az eszedbe!

Gülbahar megismételte, hogy szerinte ez csakis annak az átkozott Orosz Ágyasnak a műve lehetett. Erőteljes gesztusokkal adott nyomatéket a mondanivalójának. - Bizony, mondom, az Orosz Ágyas mozgatja a szálakat.

Ezt még jó néhányszor elismételte. Mintha ezáltal még inkább megbizonyosodna arról, hogy igaza van.

Végül Musztafa nem tudott tovább uralkodni magán, és így szólt:

- Anya!
- Mi az?

Gülbahar szédületes sebességgel fordította fejét a fia felé. A szeme csak úgy szikrázott. - Mi az?

A herceg nem felelt semmit, csak farkasszemet nézett az anyjával.

- Ibrahim fejét az az átkozott Orosz Ágyas csapatta le. Ki tudja, milyen aljas hazugságokat vetett be annak érdekében, hogy elérje a célját. Ki tudja, milyen fondorlattal tudta elvenni a férje esztét! - hajtogatta Gülbahar.

Musztafa sohasem képzelte, hogy Hürrem ártatlan lett volna. Annak azonban nem sok esélyét látta, hogy apja egy nő szavára vitte véghez ezt a gyilkosságot. Ibrahim pasa meggyilkolásának híre óta egyre csak azt kérdezgette magától, hogy mi lett apja messzi földön híres igazságérzetével. Hát, ez lenne az a híres igazságérzet? Ha viszont ennek meg kellett történnie, akkor biztosan jó oka lehetett rá.

- Ibrahim pasának - motyogta halkán a fődefterdár, Iszkender cselebi meg gyilkolása után megromlott a kapcsolata az uralkodóval...

Nem tudta befejezni a mondandóját.

- Nyisd már fel a szemed végre, fiam! - vágott a szavába hevesen az anyja. - Hát, nem látod, hogy az Orosz Ágyas kiragadta a markunkból a pajzsunkat? A legfőbb szövetségesünket eltávolította. Most már minden szál az a rémes asszony mozzgat.

- Igazad van, anya, de az apám...

- Mi van az apáddal? Te itt vagy, az oroszoknak a sarjai pedig ott, annak a trónnak a közvetlen közelében, ami valójában téged illetve meg. Hát, nem érted, hogy ha mi elalszunk, az orosz elfoglalja majd a trónt? Mondd, te csakugyan nem hiszed, hogy annak az orosz nőnek köze lenne a tragédiához?

Musztafa kapkodva bólogatott, mintha azt akarná jelezni, hogy egyetért Gülbaharral. Ráadásul lehet, hogy tényleg igaza van az anyjának.

- Hogyan történt?

Musztafa elmesélte az Isztambulból kapott hírt. Gülbahar csak csapkodta a térdét, és közben kétségbeesetten jajgatott. Amikor megtudta, hogy miután megfojtották Ibrahimot, lecsapták a fejét, majd a fejét labdaként rugdosták a gyerekek, az arcát kezdte el csapkodni.

Musztafa erőnek erejével közbeavatkozott, és leállította az önmagát marcangoló édesanyját.

- Anya, kérem ne tegye ezt! Térjen magához!

- Az Orosz Ágyas végleg elintézett minket - mondta Gülbahar, és igyekezett lehiggadni. - Először is minket távolított el a közeléből. Most pedig Ibrahim pasát. Hafsza szultána pedig közben kilehelte a lelkét. Ajjaj! Most már az egész Oszmán Birodalom hírneve, dicsősége, ereje és hatalma csakis őrajta áll vagy bukik.

Musztafa herceg jobbnak látta, ha hallgat. Megpróbálta némán bólogatva csitítani anyja haragját.

- Mintha nem volna már így is épp elég bajunk azzal az Orosz Ágyassal, most meg ráadásként itt a lánya is!

- Hogyan? A lánya? - kérdezte Musztafa döbbenten. - Azt mondta, hogy a lánya?

- Hát, persze, hogy a lánya. Az a Mihrimah nevű szőkeség. Azon a napon, amikor elmentünk a Régi Szerájba a körülmetelési ünnepségedre, akkor találkoztunk vele. Olyan varázsló kinézete volt.

Musztafa értetlenül nézett maga elé. - Varázsló?

- Igen. Varázsló. Akár csak az anyja, ő is varázsló. Ugyan mi mást tudott volna szülni ez a nyomorult, mint egy magához hasonlót!

- Én nem tudok semmi ilyesmiről. Miért? Talán Mihrimah is csinált valami boszorkányságot?

Gülbahar felkelt a fia mellől, és kissé odébb ment.

- Persze, hiszen te semmiről sem tudsz! - közölte dühösen. - Legfeljebb a fegyverforgatáshoz, a vadászathoz, és a folyóparti mulatozásokhoz értesz! Cseppet sem érdekel téged az, hogy mi történik a fővárosban. És ne emlegesd Mihrimah-ként ezt az átkozott boszorkát!

Musztafa herceg dühbe gurult. Ha valaki meghallotta volna, hogy beszél vele az anyja, menten jelentette volna a padisahnak. És minden bizonnyal mindenféle pletykák kaptak volna szárnyra a trónörökösről, aki ilyen gyáván viselkedik az anyja előtt.

- Anya! - kérte ki magának. Hangja haragosan dörgött. - Mindenről van tudomásunk. Efelől ne aggódjon!

- Hát, persze, hogy! - sziszegte Gülbahar, azzal indulatosan elindult a fia felé.



- Hát, persze, hogy van! Akkor feltehetően arról is van tudomásod, hogy az a boszorkányos lány az anyjához hasonlóan mindenkit elbűvöl és az ujja köré csavar!

Musztafa próbálta leplezni a döbbenetét. - Padisah urunkat senki sem tudja az ujja köré csavarni, és kénye-kedve szerint befolyásolni. Egyébként is mire lenne képes az a pöttömnyi kislány?

- Hogy mire? - sziszegte a nő. - Mondd, arról is tudsz, hogy annak a kislánynak egyetlen szavára Szulejmán hatvan gálya megépíttetését rendelte el?!

- Micsoda? Gálya?

- Jól hallottad. Gálya. Ráadásul hatvan darab. Hajreddin hiába járult Ibrahim pasa színe elé és kérte könyörögve, nem kapott rá engedélyt. Az a vörös hajú kalóz - nem tudom, van-e bármilyen kapcsolata az Orosz Ágyassal. Az egyiknek a haja, a másiknak a szakála vörös - pedig szólt a kislánynak.

Musztafa teljesen összezavarodott. Ezekről semmit sem tudott mindeddig.

- Várjon, anyám! - mondta szelíden. - Nem értem, mi köze ennek az egésznek a kislányhoz. Hajreddin pasa miért mondta el neki, hogy hajókra van szüksége? És egyáltalán hol találkozhat vele, hogy szóba elegyedhessen vele?

Gülbahar nem bírta tovább fékezni az indulatait. Idegesen felkacagott.

- Te csakugyan mit sem tudsz a világ dolgairól! Ez a boszorkányos lány nagyon oda van a tengerért és a hajókért. Mondok neked még valamit, amitől tátva marad a szád. A lány lépten-nyomon kiszökik a palotából álruhába bújva, és lesétál a hajódokkba. Állítólag ott mázskál a tengerészek és matrózok között.

Musztafának csakugyan elállt a lélegzete attól, amit hallott. - Mihrimah - mondta, de nem tudta befejezni a mondandóját látván az anyja arcára kiülő gyűlöletet. - Akarom mondani, az a lány?

- Igen, az a lány. Az az átkozott boszorka. Ki hallott már olyat, hogy egy lány ott lófráljon a férfi tömegek között. Ráadásul olyan férfiak között, akik mind akasztófáralók, csak valahogyan megúszták, és hónapokig, sőt, évekig nem is látnak igazi nőt? Ráadásul, a padisah lányáról van szó! Méghozzá Szulejmán szultán lányáról! De hát, ha egyszer az anyja is ilyen természetű! Ezek

oroszkok. Náluk pedig ismeretlen fogalom az illem, erkölcs, jómodor, szégyenérzet és a szemérmesség.

Gülbahar csak úgy fortogott a méregtől.

Musztafa tovább értetlenkedett.

- És mindebből mi következik?

Az, hogy a vörös szakállú megragadta az alkalmat. Nem tudta ugyan elérni a célját Ibrahim pasánál, de a szőke boszorka révén sikerült neki nyélbe ütnie a tervét. Hatvan gálya kellett neki a flottába... A padisah pedig alig egy héten belül elrendelte, hogy építsenek hatvan gályát. Az Oszmán Birodalom minden hajóépítő-műhelyében lázasan dolgoznak azon, hogy megépítsék a lány által kért hajókat. Azt beszélnek az emberek, hogy a lánynak köszönhetően lett Hajreddin a flottaparancsnoka is. Még hogy azért tették őt erre a magas posztra, mert sorozatos sikereket ért el a tengeren, meg így, meg úgy! Erre bárki képes lett volna annyi hajóval és emberrel. A lány egyetlen szavára Ibrahimmal azonos rangra emelkedett az a vörös szakállú. A lánynak persze az Orosz Ágyas adta a tanácsokat. Te csak temetkezz a magad gondjaiba! Járj el vadászatokra! Várhatod, hogy az atyád kilehelje a lelkét, és rád szálljon az utódlás joga! Te csak áltasd magad azzal a badarsággal, hogy senki sem képes befolyásolni a padisahot!

Gülbahar meglepte a fia arckifejezése. Musztafa szemében megcsillant a félelem, és kigyulladtak a vészjelzők. „Hallgass már!” - könyörögte a tekintete. Gülbaharban csak ekkor tudatosult, hogy már percek óta magából kikelve üvölt.

Megrémült. Két kezét a szájára tapasztotta. Te jószágos ég! Olyasmiket mondott, amik miatt akár le is üthetik a fejét.

Amaszja városában csak úgy hemzsegtek a padisah kémei. Ezzel mindenki tisztában volt. Ez már időtlen idők óta így volt. A padisahok rendre rettegtek a fiuk árnyékától. Az egész világ a padisahtól rettegett, ő pedig a saját fiától.

Ha Musztafa felemelné a karját, már azt is hírül vinnék a kémek. Eképpen számolnának be róla a padisahnak: „Őfelsége, a herceg ma kétszer felemelte a karját.” Azt pedig, ha a trónörökös magára csatolná a kardját és lóra pattanna, pláne jelentenék! Minden apró részletet jelentettek: hová megy a trónörökös, kivel találkozik, ki mindenki fordul meg nála a pavilonban, és mit csinál a vadászat

során. Tesz-e vadászat közben bármit is titokban. Minderről tájékoztatták Szulejmánt. Annak idején az ő apja is hasonlóképpen cselekedett. Ezt senki sem tudta jobban, mint Gülbahar. Vad Szelim még akkor is figyeltette őket, amikor Szulejmánnal elvonultak a nászéjszakájukra Trabzonban. És az ő apjának az édesapja is megfigyeltette a fiát. Most Szulejmánnak kellett tartania a fiától. Holnap pedig majd Musztafa fog rettegni a saját gyermekétől. Musztafa azonban annyira tiszta lelkű, becsületes, hűséges és naiv volt, hogy nem akarta felfogni, ez az élet rendje. Mindig óriási tisztelettel ejtette ki apja nevét, és semmi rosszat nem tudott róla feltételezni.

- Igen - ordította Musztafa, és az anyjára kacsintott. - Senki sem mondhat nekem ilyet! Még, ha az anyám mondja, akkor sem akarom meghallani. Anyámmal csak a bánata vagy a haragja mondathat ilyesmiket. Senkinek sem áll jogában az egész világot uraló padisahot kénye-kedve szerint befolyásolni! Bármit, amit őfelsége tesz, a birodalom érdekében teszi. Ha hatvan gálya megépíttetését rendelte el, akkor azt nem egy kislány tanácsára tette, hanem mert erre van szükség. Ráadásul mi kivetnivaló van ebben, anyám? Efelé halad a világ. Nem elegendő, ha a hadseregek átkelnek a hegyeken. Aki nem uralja a tengereket, annak a szárazföldön sem lehet nyugta. Éljen soká padisah urunk! Allah adjon neki hosszú életet minden egyes gályáért cserében! Hadd uralkodjék az idők végezetéig!

Gülbahar intett, mintha azt akarná mondani, hogy elég lesz.

- A nagyvezír halála mélységesen lesújtott bennünket. Hol is tartottunk? Ki tudja, mi minden történt, amiről mi itt nem értesültünk, és nem tudunk! Lehet, hogy urunk kénytelen volt kiadni ezt a parancsot, noha belül vérzett a szíve.

Gülbahar majdnem elnevette magát, mert eszébe jutott, mire gondolhatnak Szulejmán és Hürrem kémei, ha fülüket hegyezve éppen kihallgatják őket. Ugyan ki hinné el, hogy az előző átkok, szitkok, korholások után most ő és Musztafa is elismerően és együttérzőn nyilatkozik az uralkodóról. Márpedig ez történt.

Gülbahar egy pillanat alatt témát váltott. - Lássuk csak, hogy állnak a lakodalmi előkészületek! Szerintem nem ártana sietnünk. Ne várassuk meg Fülánét.

Musztafa vette a lapot.

- Igaza van, anyám - felelte szélesen vigyorogva. - Még, ha Fülane képes is várni, attól félek, én nem leszek erre képes.

Gülbahar egy ideig még tovább ücsörgött a fiával, majd így szólt:

- Ha hercegünk megengedi, lassacskán távoznék. Ha a bánat és az öregség találkozik, nem egy könnyen jön álom az ember szemére. Ráadásul, ha előrehozzuk a lakodalmat, rengeteg elintéznivaló van még.

- Igaza van. Hadd kísérem ki magát! Menjen csak, és pihenjen le!

Elindultak az ajtó felé. Gülbahar egyszer csak megragadta a fia kezét, és megállította.

- Musztafa.

A fia alig hallotta anyja suttogását.

- Most már nincsen védőpajzsod. Te vagy az Orosz Ágyas következő célpontja. A nagyhatalmú Ibrahimmel végző mérreg velünk is végezhet majd!

Musztafa elgondolkodott a hallottakon. Anyja szemébe nézve a következőket mondta:

- Allah óvja meg minden rossztól a birodalmat és padisah apánkat! Lefekvés előtt imádkozzunk őfelsége egészségéért és hosszú életéért!

Gülbahar kilibbent az ajtón, amelyet a fia kinyitott, és magában tovább fortyogott: *Te csak imádkozz! Most nem imádságra, hanem cselekvésre van szükség!*

Elindult a hosszú folyosón, amelyet csupán két, a folyosó egy-egy végén elhelyezett nagyobb méretű olajlámpás világított meg. Ahogy haladt, szeme sarkából vetett egy pillantást a két, előtte mélyen meghajló szolgálóra. Vajon melyikük volt az áruló? És vajon mennyit hallhattak a lázadásából?

Gülbahar tisztában volt azzal, hogy a veszély ott leselkedett rájuk minden pillanatban. Arra gondolt magában, hogy megvárja a reggelt. Aztán először majd szemügyre veszi Musztafa kíséretét. Meg kell tudnia, hogy közülük ki a megbízható, és ki az áruló. Aztán a következő feladat, hogy Szulejmánt Amaszja városába kell csalogatni. Végtére is a padisahnak csak illendő volna jelen lennie a trónörökös fia lakodalmán. Nagyon is ott a helye Szulej- mánnak! *Gyere csak el! Majd meglátod, mi minden történik.*

A kocka el volt vetve. *Szemet szemért, fogat fogért*, sziszegte magában az asszony, ahogy belépett a szobájába. *Rajta, most mutasd meg, mit tudsz, te Orosz Ágyas! A múltkor a fiad megúszta a skorpió halálos marását. Ezúttal azonban nem lesz ilyen szerencséje. Többé nem menekülhet!* Gülbahar megesküdt rá, hogy ha rajta múlik, nem hagyja annyiban Ibrahim halálát. *Te, és az a boszorkányos lányod sem úszhatja meg elevenen! És a hercegnek nevezett fattyaid sem! Ne legyen a nevem Mahidevran Gülbahar, ha nem irtom ki az egész nemzetségedet!*

### **„A felséges padisahnak”**

Minek utána megkaptam az uralkodó engedélyét, nekiláttam a trónörökös, Musztafa kán és Fülane úrhölgy esküvőjének szükséges előkészületeihez. Tisztelettel tájékoztatom erről felséges uralkodónkat, és rendületlenül imádkozom a jó egészségéért, lelki békéjéért, dicsőségéért és azért, hogy örökké tartson az uralma. A felséges padisah végtelenül megtisztelne és megörvendeztetne bennünket, ha személyesen is részt tudna venni a június hónap közepére tervezett eljegyzésen. Padisah urunk jelenléte emelné az ünnepség fényét, és a trónörökös Musztafa kánt is végtelen nagy büszkeséggel töltené el. Bízom benne, hogy Hürrem asszony, a szultán lánya és a hercegek is megtisztelnek minket azzal, hogy eljönnek a lakodalomra. Egy ilyen összejövetel a három földrész, hét égtáj uraként számontartott uralkodókról azt fogja üzeni a világnak, hogy végtelenül erős és boldog...”

Ezzel a bevezetővel kezdődött Gülbahar levele.

Szulejman odaszólt a levelet felolvasó feleségéhez:

- Mi a véleményed erről, drága Hürremem?

- Nagyon is tetszik. Nagyszerű. - felelte Hürrem, és tapsikolt kifejezve örömét. A véleményét ezúttal is megtartotta magának. Titkon arra gondolt, hogy ez valamiféle gondosan kitervelt csapda.

A padisah még egyszer rákérdezett a dologra.

- Akkor most hogy döntöttél? Elmenjünk az esküvőre Amaszja városába?

- Természetesen - vágta rá gyorsan Hürrem. - Akár a világ másik végére is elmennénk, hogy osztozhassunk a trónörökös

boldogságában. Egyébként pedig lehet, hogy ez az örömteli esemény jó alkalomként szolgálhat arra, hogy véget érjen az a rossz viszony, ami Gülbahar asszony és köztünk van. És amint hallotta, nemcsak önt, hanem igen nagyvonalúan min

ket, valamint a gyerekeket is meghívták. Ugyan vissza lehet-e utasítani egy ilyen szívélyes meghívást?

Szulejmán hosszasan elmerengett Hürrem gyönyörű szemébe nézve.

**Iisztambulból két levél** is érkezett az amaszjai palotába. Az egyiket Szulejmán szultán írta a trónörökös Musztafa hercegnek. A másikat Hürrem szultána szövegezte Gülbahar részére.

„Szulejmán szultántól a trónörökös drága vitéz fiamnak, Musztafa hercegnek az Oszmán Birodalom ügyei nem teszik lehetővé, hogy elutazzunk Amaszjába. Egyik oldalról a gyaur Károly szorongat, a másik oldalról a velenceiek és rómaiak cselszövésai, fortélyai. Úgy gondolom, megfelelőbb lenne, ha anyáddal együtt felutaznátok a birodalmi fővárosba, és itt tartanánk meg az ünnepséget. Ám mivel a szafavida veszély távoltartása céljából küldtük fiunkat Amaszja városába, hogy onnét megvédhesse a határokat szükség esetén, nem volna szerencsés, ha fiam elhagyná a kijelölt helyét. Az államügyek iránti kötelességünk olykor megakadályozza, hogy a legnagyobb örömeiket együtt élhessük meg. Musztafám, drága fiam, hercegem. Légy nagyon boldog, és éj révbe! Azt kívánom, hogy mindig legyél boldog, és légy hosszú életű! Közeleg a szultáni hadjárat. Amikor elmegyünk a harcba, gyertek fel a birodalmi fővárosba Fülanéval együtt, és kérlek, lásd el a kajmakam feladatait a távollétem alatt. Így szól a parancsunk, ez a kívánságunk.”

Musztafa egyetlen szó nélkül odaadta apja levelét az anyjának.

Gülbahar előbb vérvörössé vált, majd teljesen elsápadt.

Ezt követően Musztafa átnyújtott neki egy másik levelet.

- Ez kitől érkezett? Tőle?

Gülbahar olyan rémülettel vegyes undorral nézett a Musztafa kezében levő bíborszínű szalaggal átkötözött, és lepecsételt levélre, mintha valami mérges kígyót szorongatna a fia.

- Kinek jött?

- Neked.

Egy pillanatra elmélázott, és mintha a levélért nyúlt volna, ám végül meggondolta magát.

- Olvasd fel!

Musztafa herceg kibogozta a masnit, és feltörte a pecsétet.

„Testvéremnek, a méltóságos Gülbahar asszonynak

Nem tudom eléggé kifejezni a hálámat, amiért múltkori levelében bizonyosságot téve nagylelkűségéről, meghívott minket szegény egyszerű lelkeket, a szultána lányunkat, és a herceg fiainkat is Musztafa herceg Amaszja városában tartandó menyegzőjére. Noha több alkalommal is kifejezésre juttattam a felséges szultánnak, hogy mennyire szeretném, ha együtt ünnepelhetnénk ezen a jeles napon, mégsem jártam sikerrel, drága testvérem. Sok boldogságot kívánok Musztafa hercegnek. Legyenek hasonlóan szerencsések és boldogok majdan Mihrimah és a herceg testvérei is! Kívánom, hogy a lehető legrövidebb időn belül találkozzunk Isztambulban.

Testvére, Hürrem szultána”

Gülbahar haragosan felszisszent. Átkozott némben! Nem tudtam kelepcébe csalni az Orosz ágyast!

## ÚJ SZERÁJ, HÁREM

**Végül megtörtént.** A Hürrem által férjnek kiszemelt Rüszttem vezír lett, és tagja lett a szultáni dívánnak.

Amikor Ajjasz Mehmed pasa ráadta a kaftánt Rüszttemre, a fiatalabbak sóvárogva nézték, hiszen titkon ők is arra vágytak, hogy feleségül vegyék a padisah lányát.

A Dijarbakirból nagy sebbel-lobbal Isztambulba utazó Rüszttem pedig feltűnés nélkül kezet csókolt jövődóbeli anyósának a hárem udvarán, mielőtt a felséges szultán színe elé járult volna.

- Nem tudom kifejezni eléggé a hálámat, Hürrem szultána.

Hürrem olyan szigorúan mérte végig a vőlegény jelöltet, hogy szinte gyilkolni tudott volna a tekintetével.

- Nem a hálájára, hanem a hűségére és a szolgálatára van szükségünk. Ha ma itt állhat, akkor azt annak köszönheti, hogy segédkezett a horvát disznó eltávolításában.

Rüszttem olyan alázattal borult le a földre még egyszer Hürrem lábai előtt, mintha valami komoly dicséret hangzott volna el.

- A hűség számunkra mindennél fontosabb. A hűségéért cserébe mindenki mindig megkapja a fizetségét. Ezt már láthatta is. De Makbul Ibrahim sorsa szolgáljon tanulságként. Aki hibázik, és nem bizonyul hűségesnek, annak lerepül a feje, még ha történetesen a vejünkről is van szó.

Rüszttem nagy erőfeszítéssel próbált uralkodni érzésein, nehogy felfedje a félelmét.

- Mondja, Rüszttem aga, most, hogy Ibrahim a hűtlenségéért a saját életével fizetett meg, van-e még bármi veszély, amely az Oszmán Birodalmat, a padisahot, vagy a mi épségünket veszélyezteti?

Rüszttem azonnal megértette a célzást. Máris tudta, hogy milyen burkolt utalás rejlik ebben a kérdésben.

- Még ha van is, akkor sem kell aggódnia, szultánám - felelte Rüszttem vigyorogva. - Az én kötelességem, hogy megszüntessem azt a veszélyforrást.



Hürremnek dagadt a keble a büszkeségtől. Arra gondolt, hogy milyen eszes az ő veje. Elég utalni a dolgokra, és máris mindent ért egy csapásra.

- Akkor lássuk csak, miként tesz eleget a szolgálatának! Rója le a kötelességét, és viselje gondját a lányunknak! És mi is bőkezűen meg fogjuk érte jutalmazni. Hogy is szól a mondás: jóllakik mindenki, aki a húsos fazék közelében lehet. Kívánom, hogy maga is lakjon jól, és bőségesen részesüljön minden jóból.

Rüsztem alig fért a bőrébe, majdnem Hürrem nyakába vetette magát. Akik eddig kicsúfolták a sántasága miatt, és kinevették a háta mögött, akik tetvesnek gúnyolták, mivel tetveket találtak rajta, megnézhetik őt ezek után! Ő mostantól már Rüsztem aga. Sőt! Rüsztem pasa. Szulejmán szukán veje. A padisah egyetlen lányának a férje. Ezt még elképzelni is csodálatos. Még több, mint egy év volt az esküvőig, de már most elkezdhetette gyűjteni a javakat. *Jöjjenek csak az apróbb falatkák!*, gondolta magában vidáman. *Az albán származású sánta Rüsztem a világ leggazdagabb, legbefolyásosabb emberévé válik!*

És mindehhez csupán egyetlen dolgot kellett tennie. Lesnie kell az anyósa minden szavát, és aszerint cselekedni.

Nagyon is jól tudta, mit akart tőle Hürrem.

A trónörökös Musztafa herceg fejét!

Magában kuncogott, és arra gondolt: *Vedd úgy, hogy azt már le is csaptam!*

- Rüsztem alázatos szolgája lesz, amíg a lelke nem távozik a testéből.

Rüsztem a tenyerét dörzsölte, miközben ugyanolyan titokban, ahogy bement oda, távozott a háremből.

Szulejmán szultán vizslató, gyanakvó tekintettel mustrálta a jövődóbeli vejét.

- Hidd meg, efendi, hogy amilyen szent számunkra az állam, legalább olyan értékes a számunkra a lányunk is - mondta a padisah a vele szemben mélyen meghajló Rüsztem hátán formálódó púpra nézve. - Lányunk a Napunk, a Holdunk. És ebben a hasonlatban nincsen semmi túlzás. Ezt véssé jól az emlékezetébe, és ne hibázzon! Mi nem bocsátjuk meg az állam ellen vétett hibákat, és annak sem bocsátunk meg, aki kioltja Mihrimah tündöklő

ragyogását. Ennek megfelelően járjon el az államügyekben! És ezt szem előtt tartva lássa el házastársi kötelességeit!

Rüsztem a szőnyegre borult, és arra gondolt, hogy ő is így gondolta ezt szóról szóra. Egy életre kiélte már a testi vágyait. Őt a pénz és a hatalom érdekelte. És mivel ezekhez a padisah lányán keresztül vezetett az út, természetesen kesztyűs kézzel fog majd bánni Mihrimáh-val. És, ami az államügyeket illeti... Az agyában egy ravasz hang ismét megszólalt: *Neked nem az Oszmán Birodalom jelenti az államot, hanem az anyósod és a feleséged. Ha őket szolgálod, az olyan, mintha az államot szolgálád. Amennyire jól szolgálod őket, annyira nagy lesz majd a hatalmad, befolyásod és a szerencséd. Nyisd ki a szemed, tetves Rüsztem!*

Rüsztem ráförmedt a belső hangra: *Rüsztem vezír! Jobb lesz, ha mostantól megszokod. Rüsztem pasa vezír! Nemsokára már nagyvezírként szólíthatod Rüsztem pasát! Ezt jobb, ha megjegyzed!*

**A padisah engedélyével Mihrimah és Rüsztem** a rózsakertben találkoztak először, mintha véletlenszerűen botlottak volna egymásba. Rüsztem a vezírek által hordott kaftánt viselte, amelyet aznap adtak rá, fején pedig csúcsos süveget. Minden egyes bicegő lépésénél úgy inogott a süveg a fején, mintha bármelyik pillanatban leeshetne onnét.

Mihrimah a dadája és két udvarhölgy társaságában sétálgatott az aranyozott terasz felé. Rüsztem sántán és bicegve haladt feléje akár mennyire is erőlködött, hogy leplezze ezt a testi fogyatékoságát. Amikor alig néhány lépés választotta már csak el őket, Mihrimah elfedte arcát a hosszú női kabátjának csipkéjével. Eszma és az udvarhölgyek mereven lesütötték a szemüket, de Mihrimah meg volt róla győződve, hogy mindhárman a férfi bicegő lépéseit figyelik. Minden bizonnyal végtelenül sajnálták Mihrimáh-t, hogy egy ilyen sánta férfihoz kell hozzámennie.

Hürrem gondosan a fejébe véste, hogy az első szó őt, vagyis Mihrimáh-t illeti meg.

Valójában legszívesebben tovább sétált volna szó nélkül. Ugyanakkor kíváncsi volt a férfira. Vajon milyen ember lehet? Azt látni, hogy az egyik lába rövidebb a másiknál, de csakugyan jóképű volt, ahogyan anyja is mesélte. Ráadásul okos is. És olyan rafinált,

hogy még az ördögnek is túljárt az eszén. És persze a ragadványneve alapján mindezek felett még tetves is.

Amikor Rüszttem odaért Mihrimah mellé, a lány megtorpant. Anélkül, hogy felemelte volna az arcát eltakaró fátylat, így szólt:

- Isten hozta Isztambulban!

Rüszttem meglepettséget színlelve megállt, mintha nem számított volna efféle fogadtatásra.

- Szultánám! - mondta, azzal mélyen meghajolt.

És közben az egyik kezével a süvegét tartotta, nehogy le találjon esni a fejről. Mihrimah észrevette, hogy ezen a jeleneten a két, mögötte álló udvarhölgye elkezd kuncogni, majd menten elhallgatnak.

- Azt hallottuk, hogy Isztambul meghozta a szerencsését. Állítólag vezír lett magából!

- Drága uralkodónk nagylelkűsége nem ismer határokat! - felelte büszkén Rüszttem. - Ráadásul még a pasa titulussal is megajándékozta az ő szerény szolgáját.

Mihrimah gyűlölte ezeket a nyájas és talpnyaló szövegeket. Azt, hogy úgy beszél közismert dolgokról, mintha újdonság lenne a számára.

- Csakugyan? - kérdezte, és igyekezte eltitkolni unottságát és rosszkedvét. - Akkor még egyszer hadd gratuláljak önnek, méltóságos pasa. Biztosan nagyon örül ennek.

Rüszttem ismét meghajolt, és megköszönte ezeket az elismerő szavakat. - Hadd jegyezzem meg, hogy sem a vezíri tisztség, sem a pasa rang egyik sem teszi Rüszttem nevű szolgáját annyira boldoggá, mint a szépséges szultána látványa.

Mihrimah ekkor emelte fel a tekintetét a földről.

Nem mintha megunta volna bámulni a férfi csizmáját, hanem próbálta lemérni a bókók őszinteségét.

Csakugyan nem volt csúnya. Azért nem kell eltúlozni sem, de rondának semmiképp sem nevezte volna. Amikor anyja biztatta, hogy lesse meg Rüszttemet a függöny mögül, nem vette tüzetesebben szemügyre, annyira haragudott. A szemöldöke kissé fura volt. Vékonyan ívelt, mintha szemöldökcsipesszel kiritkították volna alaposan. Ezzel ellentétben fekete szemét alig lehetett látni dús fekete szempillái takarásában. Orra szabályos és arányos volt.

Azt azonban már most látni lehetett, hogy kora előrehaladtával az orra hegye jócskán meg fog nőni. Szakálla koromfeketén csillogott. Nyilvánvalóan járt a borbélynál, mielőtt a palotába jött. Ajka feletti bajsza rövidre volt vágva. Ajka és a bajusz között egy üres sáv tátongott. Mihrimah magában arra gondolt, hogy cseppet sem tetszik neki ez a fajta bajusz. Azon morfondírozott, hogy első dolga az lesz majd, hogy szól a férfinak, növessze meg rendesen a bajszát.

Az ajka is furán festett. Mihrimah igyekezett önmérsékletet tanúsítani. Miért keresett mindenáron valami kifogást, valami testi hibát a férfin? Ugyan mi baj volt az ajkával? Ugyanolyan ajkak, mint bárki másé. Sőt, még szépnek is mondható. Vastag, erőteljes, határozott kontúrokkal és telt.

Rüsztem pedig arra gondolt magában, hogy még soha életében nem látott ilyen fenségesen szép teremtést. És ez a fantasztikus szépség most az övé lesz!

Talán már egymilliószor is megcsipkedte magát, amióta először beszélt Hürremmel, hogy rájöjjön, nemcsak álmodja ezt az egészet. Sőt, számtalan éjszakán nem jött álom a szemére, mert attól rettegett, valami baljós dolog történik, és megtörik ez a varázs. Pláne, amikor elterjedt vele kapcsolatban, hogy leprás. *Lám, lám!*, gondolta magában akkor. *Véget ért az álom. Hogyan is hittem el, hogy Hürrem hászeki képes lesz majd rábeszélni Szulejmán szultánt, hogy adja hozzám egyszem lányát?*

Ám, mégis megtörtént. Miközben azon örvendezett, hogy micsoda kincsekhez jutott, ráadásként a világ egyik legszebb lányát kapta meg házastársnak. Micsoda szerencse! Micsoda sors, Rüsztem pasa! Anélkül, hogy próbálta volna eltitkolni az arcán látható örömet, így szólt:

- Nem is sejtettem, hogy Allah ennyire szeret engem!
- Ezt meg miből gondolja?

Nem tűnt fel neki a lány hangjában rejlő gúnyos él. Rüsztemmel madarat lehetett volna fogatni jókedvében.

- Kivel tett már ekkora jót Isten? Melyik szolgáját halmozta el ennyi kegyel? Mostantól a Hold is kétszer fog felkelni minden éjjel.

Valójában Mihrimáh-nak értékelnie kellett volna Rüsztem kedves bókját, de ehelyett fanyalgással fogadta. Nem volt semmi összhang a férfi arckifejezése és beszéde között. A szavaiban rejlő

kedvességnek nyoma sem látszott a szemében. Ide-oda forgatta fekete szembogarát sűrű, hosszú szempillái mögött. Szeme alattomosan csillogott, tele volt képmutatással.

És ekkor Mihrimah rájött, miért tűnt olyan furcsának Rüsztém ajka. Annyira sok mindent mondott a férfi, de az ajka nem mozgott. Olyan távolinak és erőtlennek tűnt jövődöbeli férje hangja, mintha egy bánya mélyéről hallatszódna.

- Mi szeretnénk még elüldögelni egy kicsit itt - jegyezte meg Mihrimah méltóságteljesen. - Ha a pasa efendi is úgy óhajtja, csatlakozhat a társaságunkhoz egy rövid időre.

Mihrimah lassan tovább sétált. Titkon azért imádkozott, nehogy odajöjjen hozzá a férfi. Eszma és az udvarhölgyek idegesen követték. Rüsztém egy pillanatra elbizonytalanodott, hogy vajon illendő-e ilyet tennie. Aztán elhessegette magától ezeket a gondolatokat. A férfi mindenkor azt kell tegye, amit a felesége mond. Pláne, ha a felesége nem más, mint Szulejmán szultán lánya.

Bicegve megindult a terasz irányába. Amint szedte a lépcsőfokokat, még inkább nyilvánvalóvá vált a férfi sántasága. Mihrimah átkozta a sorsát, és elfordította a tekintetét, hogy ne kelljen néznie a férfi bicegését. Gondolatban minden rossznak elhordta az anyját. Saját magát is szapulta, mert semmi kiutat sem látott ebből a házasságból.

Mihrimah odalépett a teraszon levő elefántcsont-berakásos kerevethez. Eszma és az udvarhölgyek megálltak a lépcsőnél. Rüsztém előbb bátortalan kísérletet tett rá, hogy a lány mellé üljön. Azon töprengett, mi lenne, ha megfogná a lány kezét. Aztán azonnal letett erről a tervéről. Inkább talpon állva a lánnyal szemben ácsorgott. Nem volt benne biztos, hogy bírna magával, ha leülne. Nem bírná megállni, hogy megfogja a lány kezét, majd átölelje, és megszagolja a rózsailatú orcáját. Nagyon erős késztetést érzett rá. Nem tudott betelni jövődöbeli feleségének látványával. Mámoros érzés járta át egész lényét. Még mindig nem tudta felfogni, micsoda szerencsében részesült. Hallotta már korábban is, hogy milyen gyönyörű a padisah lánya. A valóságban azonban minden képzeletet felülmúlt. Valósággal beleszédült, ahogy elképzelte a lányt anyaszült meztelenül. Megköszörülte a torkát, hogy elűzze ezeket a rátörő illetlen ábrándokat.

A teraszon mást nem lehetett hallani csak Rüsztlem visszataszító krákogását és otromba torokköszörülését. Mihrimáh-nak semmilyen beszédtema sem jutott az eszébe, és unottan húzogatta a zsebkendőjét ölbe tett kézzel. Rüsztlem pedig minden igyekezete ellenére sem tudott másra gondolni csakis arra, hogy mi történik majd, ha ölbe veszi ezt a szépséges lányt,

Végül Mihrimah is megköszörülte a torkát finoman, és azt kérdezte:

- Fárasztó volt az út?

Rüsztlem egy csapásra összeszedte magát, és lelkesen azt felelte:

- Azzal a tudattal, hogy az út végén találkozom felséges anyjával, Hürrem szultánéval, és azzal a szépséggel, aki nemsokára a feleségem lesz...

Ekkor Mihrimah a szavába vágott.

- Jobban tette volna, ha alaposan kipihen magát útközben az egyes szálláshelyeken.

Mihrimáh-nak elege lett a férfi mézesmázos, negédes beszédéből.

- Néhány helyen megpihentünk - felelte Rüsztlem. - Csakhogy képtelen voltam aludni!

- Miért? Talán kényelmetlen volt az ágya?

A férfi elnevette magát. Tulajdonképpen alighogy párnára hajtotta a fejét, mély álomba zuhant. Ezt azonban nem kellett tudnia a lánynak.

- Nem - válaszolta alázattal. - Nem a fekvőhellyel volt gond. Azért nem jött álom a szememre, mert önről és a karnyújtásnyira heverő boldogságról ábrándoztam.

Ó, jaj! - sóhajtozott Mihrimah önkéntelenül is. *Allahom, hogyan fogom elviselni ezt az embert egy egész életen át?*, gondolta magában.

- Inkább hagyta volna az álmodozást, és aludt volna! - jegyezte meg Mihrimah.

Rüsztlem elhallgatott, és próbálta értelmezni az elhangzottakat. Mit is jelentsen mindez? Szulejmán lánya szomorkodna azért, mert jövődöbeli férje kialvatlan maradt?

Hirtelen valami különös bizsergést érzett legbelül. Már legelső beszélgetésük alkalmával megértette, hogy Hürrem szultána azért szemelte ki őt a lánya jövődöbelijének, hogy a saját céljait

szolgálja. Hürrem a lánya révén vette igénybe az ő szolgáltatásait. És mivel komoly fizetséget kapott, ez arra utalt, hogy a cserébe elvárt szolgáltatás is legalább ilyen súlyos lesz. Mindez nem jelent gondot mindaddig, amíg céljai egybeesnek Hürrem kérésével. Egy pillanatig sem töprengett azon, hogy vajon fognak-e tetszeni majd egymásnak Mihrimáh-val. Ez ugyanis cseppet sem számított. Egy fikarcnyit sem számít a tetszés, vonzalom, szerelem, és ehhez hasonló ostoba érzések, amikor a tét a pénz, a hatalom és a státusz. Egyáltalán nem foglalkoztatta a kérdés, hogy vajon fog-e tetszeni Mihrimáh-nak. Minekutána a padisah és Hürrem őt választotta ki lánya férjéül, semmit sem változtat a dolgon Mihrimáh hozzáállása. Így vélekedett erről az egész történetről Isztambulba jövet. Ilyen érzések és gondolatok kavargtak a fejében. Most azonban némileg összezavarodott. *Mintha tetszenék neki!*, ujjongott magában. *Igen, igen. Bizonyára tetszem neki. Különben miért foglalkoztatná őt a kialvatlanságom és az éjjeli nyugodalmam?*

Ráébredt, hogy mennyire nem lepte meg őt ez az eshetőség. Magában arra gondolt, hogy ha Mihrimáh szép, akkor ő is jóképűnek számít.

*Ugyan mit számít az, ha kissé sánta vagyok, és az egyik lábam rövidebb. Erős férfi vagyok. Mi kell még? Ha rövidebb is az egyik lábam, az eszem azért a helyén van.*

Rüsztem kissé kihúzta magát, ahogy ezek a gondolatok átfutottak az agyán. És ekkor bevillant egy remek terv: *Rüsztem, ne nagyon alázkodj meg a lány előtt! Vele fogsz majd összeházasodni, de a valódi házasság az édesanyjával köttetik. Ezt ne feledd!*

A gondolataiba mélyedő réveteg és hallgatag Rüsztemet Mihrimáh így próbálta meg szóra bírni:

- Ha jól tudom, beszélt már anyámmal.

Rüsztem menten felocsúdott a kérdés hallatán.

- Igen. Azt parancsolta, hogy amint megérkezem, járuljak a színe elé. Mi pedig nem késlekedve, amint megérkeztünk, máris hozzá siettünk, és leróttuk a tiszteletünket.

Mihrimáh arra gondolt magában, hogy micsoda becstelen, talpnyaló alak.

- Padisah urunk is találkozott magával. Állítólag.

Rüsztem hétrét görnyedt, mintha Szulejmán szultán állt volna ott előtte a maga teljes valójában.

- Ahogyan mondtam már, a mai nap óriási öröm Rüsztem szolgája életében. Allah három örömteli hírral lepett meg egyetlen nap lefolyása alatt. A felséges szultán színe elé járultunk. Padisah urunk pedig dicsőséges kitüntetésben részesített. Rám adták a vezíri kaftánt, és a díván tagjává választottak. Kezet csókoztam Hürrem szultánénak. Most pedig az ön elbűvölő szépsége előtt olyan elégedettséggel és örömmel állok, mint egy boldog kisgyermek.

Mihrimah mosolyt erőltetett magára.

- Ugyan, kérem, egyáltalán nem úgy néz ki, mint egy boldog kisgyerek - a lány hangjából gúny és megvetés érződött. Titkon arra gondolt, hogy a férfi egy károgó varjúra emlékezteti őt legjobban. - Ha beszélt anyámmal, bizonyára tudja azt is, hogy milyen dátumot tűzött ki.

Bizony azt is megtudta. Rüsztemnek arcára fagyott a mosoly. Enyhén meghajolva igennel felelt Mihrimáh-nak.

- Mi azt szeretnénk, hogy mielőbb sor kerüljön a lakodalmunkra, és egymáséi lehessünk. Az anyja viszont úgy gondolja, hogy majd csak jövőre tarthatjuk meg az esküvőt.

Rüsztem itt megtorpant egy pillanatra.

- Az nagyon sokára van még. Az nagyon késő.

Mihrimáh-nak a következő csúszott ki a száján:

- Minél később, annál jobb.

Nem bírta uralkodni magán. Rüsztem zavartságában csak hebegett-habogott.

- Hogy mondta?

Eközben Eszma és a két udvarhölgy idegesen elfordult, hogy ne vegyék észre a kuncogásukat.

Mihrimah nem kért elnézést, nem próbálta meg enyhíteni szavainak súlyosságát.

- Mindösszesen annyit mondtam, hogy minél később, annál jobb. Legalább nem marad semmi hiányosság. Addigra minden előkészülettel végzünk majd. Ráadásul ezen idő alatt maga is fel tudja építeni a házát.

- Ó, igen. Persze - makogta Rüsztem. - Padisah urunk is erről beszélt. A Régi Szerájnál éppen egy palotát építenek, amelyet majd



megkapunk nászajándék gyanánt. Az első adandó alkalommal felépíttetem a saját házunkat. Már le is foglaltam egy telket Üszküdar közelében.

Erről semmit sem tudott Mihrimah. Egyébként is bőven elege volt már ebből a kényszeres társalgásból.

- Rendben. Azt hiszem, most már ön is menni készül.

Rüsztem ismét kissé ideges lett. Azon tűnődött, mi lenne, ha megfogná a lány kezét, és megcsókolná azt. Helyette inkább földig hajolt.

- Alig várom már azt a napot. Számolni fogom a napokat, ahogy múlnak.

- Nem javaslom, hogy ezt tegye. Gyermekkoromban engem is ezzel áltattak. Ez sehová sem vezet. Minden úgy alakul majd, ahogy előre elrendeltetett! Sok szerencsét!

Rüsztem meghajolt és elfordult. Ezt a megjegyzését sem tudta mire vélni. Vajon azt akarta ezzel a tudtára adni Szulejmán lánya, hogy ő is alig várja már a lakodalmukat, vagy netán azt, hogy az egésznek semmi jelentősége sincsen. A jobb lábát kinyújtotta előre. Aztán egész testét megfeszítve kinyújtotta a bal lábát. Mégsem tudta megakadályozni, hogy egész teste balra, a rövidebbik lába felé elbillenjen. Az *átkozott lábam!*, szitkozódott magában.

- Aga!

Rüsztem ereiben megfagyott a vér. *Aga?! Miféle aga?!*, háborgott magában. *Pasa! Pasa! Rüsztem pasa! Méltóságos vezír!* Haragja ellenére mosolyogva fordult a lány felé:

- Parancsoljon, szépséges szultánám!

- A csizmája - jegyezte meg Mihrimah érzelemmentes hangon.

- Mi van vele, felség?

- Csak annyi, hogy mi lenne, ha a rövidebbik lábára külön készíttetne csizmát.

Rüsztem megtántorodott, mint akit erőteljesen pofon vágtak. Érezte, ahogy egész teste meginog. Nem talált szavakat.

- Egy ügyes mesterrel csináltasson magának csizmát! Kérje meg, hogy belülről emelje meg kissé a talpát. Akkor majd tud egyenesen járni.

Ezeket mondta, majd sarkon fordult Mihrimah, és a kertben levő szebbnél szebb rózsákban gyönyörködött. Rüsztem csak állt

letaglózva, mint akibe villám csapott. Alig bírta kinyögni, hogy: - Ahogy parancsolja, felséges szukánál

**Minden éjszakára új nappal virrad,** szultánám. Legyen türelemmel! - mondta Eszma sokszor, és Mihrimah minden egyes alkalommal ugyanúgy reagált rá.

- De mikor, Eszma? Mikor? Nem úgy néz ki, mintha megvirradna az én fényes napom. Nem lesz nekem semmiféle nappalom.

- Várjon csak türelemmel! - csitította a dadája. - Nagyon szép napokat fog még megélni. Tegnap a lányok jósoltak. Én magának csupa jót kívántam. Azt jósolták, hogy nemsokára örömteli híreket fog kapni. És egy új látogató

ácsorog a küszöbénél.

Az Eszma által jelzett hírek valóban rövid időn belül megérkeztek. A válíde, Hafsza szultána halálhíre, Iszkender Cselebi meggyilkolása, és

a nagyvezír, Ibrahim pasa teljesen váratlan kivégzése nyomán sötét fellegek borították az Oszmán Birodalom égboltját. A birodalom népe csak akkor lélegzett fel, és akkor derült fel az emberek arca, amikor az itáliai hadjáraton lévő padisah sikereinek híre elterjedt.

Elsőként Hürrem értesült a győzelmekről. Alighogy befutott az első hajó a Márvány-tengerre, és lehorgonyzott a Leánytorony előtt, a kapitány egyenesen a szerájba sietett. És mielőtt tiszteletét tette volna a trónörökös Musztafa herceg színe előtt - akit Szulejmán szultán Amaszja városából hívatott, és akire rábízta a trónt a távollétében -, Hürremhez ment. Musztafa egyébként megfogadva anyja tanácsát, miszerint jobban teszi, ha kerüli Hürrem és annak gyerekeinek a társaságát, jószerivel ki sem tette a lábát a Régi Szerájból.

Hürrem kíváncsian végighallgatta a hírhozó férfi által mondottakat, majd a rács mögül őt néző kapitányhoz így szólt:

- Nagy örömet szerzett nekünk ezzel a hírrel. Ha azt is hírül hozta, hogy a felséges szultán már úton van hazafelé, akkor mindkét világon nagy jutalomban fog részesülni.

Hürremnek egy perc nyugta sem volt, amióta Musztafa herceg megérkezett Isztambulba. Noha nem egy fedél alatt laktak, mégsem jött álom Hürrem szemére. Éjjel a legkisebb neszre is összerezzen,

és máris azt hallucinálta, hogy az éj leple alatt érte jönnek a hóhérok, hogy megfojtsák. Ilyenkor erősen lehunyta a szemét félelmében. Rettegett attól, hogy valami rossz történhet a gyerekeivel. Minden beszélgetést, minden pletykát kihallgatott. Még az étkezési szokásait is megváltoztatta. Szulejmán szultán a hadjáratra magával vitte Mehmed herceget és Szelim herceget, így Hürrem most Mihrimah, Bajezid és Dzsihangir életéért remegett. Addig nem rakta eléjük az ételt, amíg az ételkóstolója végig nem kóstolta az összes ételt és italt. Az sem érdekelt, ha Bajezid herceg szóvá tette, hogy ő már kész felnőtt. Az sem tántorította el ettől, hogy Mihrimah kinevette. Mihrimah hiába mondogatta, hogy felesleges óvintézkedések ezek. - Most már olyan mérgeket kevernek bele az ételekbe és italokba, amelyek csak egy hónappal később fejtik ki a hatásukat. Mindannyian Allah kezében vagyunk.

Ezzel azonban csak tovább fokozta Hürrem aggodalmát. Hürrem továbbra is ragaszkodott az óvintézkedésekhez. Azt felelte lányának: - Te csak tegyél meg mindent, és ne bízz meg vakon másokban!

Hürrem számára minden egyes óra, minden egyes perc rémálom volt, amelyet mostohafia Isztambulban töltött. *Giilbahar fattya. Ráadásul még egy nőt is hozott magával, fortyogott magában éjszakánként olyan halkán, hogy még a falak sem hallhatták meg pusmogását. Te csak ne reménykedj! Ne álmodozz a padisahi rangról! Ne legyen a nevem Alekszandra Anasztázia Liszovszka, ha átengedem neked a trónt!*

Mihrimah majd beleőrült, hogy anyját ilyen rémültnek, rosszkedvűnek, boldogtalannak, kötözködőnek és agresszívnek látta. Egy alkalommal bosszúsan felcsattant:

- Mondja, anyám, nem maga javasolta atyánknak, hogy távollétében Musztafát bízsa meg az államügyekkel? Nem azt mondta neki, hogy „Ezt kívánja meg a helyzet. Hívja ide a legnagyobb fiát! Ne maradjon gazda nélkül az állam, és én is hadd találkozzam vele végre olyan hosszú idő után!” Hát, akkor most mire föl ez a nagy aggodalom?

- Ugyan mi mást tehettem volna, lányom? Mit tehetek, ha ezt kívánja meg a hagyomány? Ha nem mondok semmit, a padisah akkor is ezt tette volna, mert ezt követelik meg a szokások. Szépségem, miért nem akarod végre megérteni, hogy anyád

számolt mindezzel? Úgy teszek, mintha én szerettem volna, hogy hozassa ide Gülbahar fiát, és így még jobban meg fog bízni bennem. Még jobban fog tisztelni.

A félelemben és rettegésben töltött nappalok és éjszakák után a futár által közölt második hír sokkal nagyobb örömet szerzett Hürremnek, mint a győzelem híre. A kapitány tudatta, hogy a padisah úton van hazafelé.

- Miután a flotta rengeteg katonát odaszállított az olasz csizma sarkába, padisah urunk távozott Korfu szigetéről, és elindult hazafelé. Hajreddin pasa pedig folytatja a gyaurokkal való leszámolást, és a többi hajóval még folytatja útját a Földközi-tengeren. A számításaim szerint nem telik bele egy hónap, és uralkodónk újra itt lesz a fővárosban. Engem előre küldtek, hogy újságoljam el a győzelmet. A pasa egyébként küldött önnek egy ajándékot.

Számomra az uralkodó testi épsége és egészsége a legnagyobb ajándék - felelte Hürrem. Még csak meg sem kérdezte, hogy mi ez a szóban forgó ajándék.

Alig egy hónap, és megszabadul Musztafától. *Tarts ki!*, biztatta magát. Meg sem hallotta, amikor a hírmondó közölte: - Ezennel átadom az ajándékát.

Hürrem csak arra tudott gondolni, hogy alig egy hónap, és megszabadul Musztafától. Egy hónap múlva Gülbahar fia összeszedi majd minden cókmókját, és amilyen váratlanul érkezett, olyan váratlanul fog távozni is. Egyetlen dolgot kell tennie Hürremnek: foggal-körömmel ragaszkodni az élethez, és bármi áron is, de életben maradni még egy hónapig. *Légy résen, Alekszandra!*, futott át Hürrem agyán. *Az árulók nem alszanak.*

Alighogy távozott a kapitány, Hürrem tapsolt egyet. Az ajtón kívül várakozó udvarhölgyek közül az egyik sietve belépett.

Tudta, ki az, aki a legjobban fog örülni ennek a hírnek. Az utóbbi időben kissé boldogtalannak és elárvultnak látszó Mihrimáh-t talán majd jobb kedvre deríti a győzelem híre.

- Hol van a szultánkisasszony?

- A szokásos helyén, szultánám - felelte az udvarhölgy mélyen meghajolva. - A tengerben gyönyörködik.

- Rendben - nyugtázta Hürrem. - Éppen egy tengerrel kapcsolatos hírt szeretnénk közölni vele.

Hürrem megdöbbenően tapasztalta, hogy Mihrimáh-t nem lelkesítette annyira ez a hír, mint őt magát. Természetesen örült a jó hírnél, de nem kezdett el ujjongani vagy sikoltozni örömeiben. Sőt, kissé még el is szomorodott. Végére is az apja úton volt hazafelé. Ez azt jelenti, hogy megkezdődik a visszaszámlálás a lakodalmára. Ugyan miért kellett volna örülnie ennek?

Hürrem szólt, hogy kerítsenek neki tollat és papírt.

- Papírt? Minek?

Hürrem türelmetlenül nézett a lányára:

- Azért kell, mert levelet fogunk írni.

A szolgálok fel-alá futkostak, hogy mielőbb kerítsenek papírt, tollat és tintát.

- Rajta, írad! - mondta Hürrem, azzal a papírt és az írószert lánya kezébe nyomta. Mihrimáh kelletlenül megfogta a lúdtollat, és belemártotta hegyét a tintába.

„A Régi Szerájban levő kajmakám, Musztafa herceg fiunk részére...”

Mihrimáh ereiben megfagyott a vér. Vajon mit akar üzeni az anyja Gülbahar fiának? Nem telt bele sok időbe, és minderre fény derült.

Hürrem hosszasan, cirkalmas mondatokkal tudatta Musztafa herceggel apja győzelmét, mintha a fiú nem tudott volna még arról. Majd ezt követően a lényegre tért.

„Felettébb nagy szomorúságot érzek amiatt, hogy noha hónapok óta Isztambulban tartózkodik a trónörökös, a sok-sok teendője miatt még egyetlen egyszer sem találkozhattunk személyesen. Lévén, hogy nemsokára visszaköltözik Amaszja tartományba, nagyon boldoggá tenné, ha egy kis időt szakítva ránk meglátogatna bennünket a messze földön híres szépségű feleséggel.”

Mihrimáh pontot tett a mondat végére, majd az anyjára nézve elmosolyodott. - Nahát, anyám! Ezt ki sem néztem volna belőled! - jegyezte meg szelíden. - Musztafát felettébb udvarias stílusban elkergetted.

- Nem. Egyáltalán nem erről van szó - kuncogta az anyja. - Talán vétek, hogy látni szeretném a fiunkat és feleségét? Vagy jobb volna, ha úgy távozna, hogy még csak nem is találkoztunk? És, ha így

történne, akkor sem tehetünk semmit. Ezt csakis ő maga döntheti el. Mi még arra is vettük a fáradságot, hogy levelet írjunk.

Mihrimah elámult, miközben pecséttel lezárta az anyja által szövegezett levelet. Azon tűnődött, vajon milyen taktikákat fog még eltanulni édesanyjától?

**Nem csupán Isztambul**, hanem az Oszmán Birodalom minden szeglete a győzelem ünneplésétől visszhangzott. A trónörökös, és a szultán távollétében kormányzási feladatokat ellátó Musztafa herceg parancsára a birodalom minden zugába kikiáltókat küldtek. Az Isztambulban gombamód szaporodó kávézóknak, vízipipázóknak, borkimérőkben és derviskolostorokban, a platánfák árnyékában, a mecsetek és dzsámik udvarán tudatták a néppel a győzelmet. - Hé, emberek! ... Ezennel közhírré tétetik, kidoboltatik. Kéretik továbbadni a hírt mindenkinek. Padisah

urunkat, a felséges szultánt, a három égtáj és hét földrész urát, Vad Szelim kán fiát, Szulejmánt Allah hozzásegítette még egy dicsőséges győzelemhez. A flotta parancsnoka, Hajreddin pasa vitéz tengerészei alaposan megleckéztették a gyaurokat, akik kelepcébe akarták csalni az oszmánokat, és aljas gyilkosságokat terveittek ki az uralkodónk háreme ellen.”

Az emberek felettébb örvendeztek a hír hallatán, és senki sem kérdezte, hogy miféle kelepcéről vagy aljas gyilkosságokról esett szó.

- Az oszmán flotta átkelt az Otrantói-szoroson. A felséges szultán parancsára Itáliát elárasztották katonával. Otrantót bevették. Fondi vára elesett.

Ráadásul Korfu-szigetét is megszállták, és bevették!”

Az éljenzések és üdvivalgások egymásba vegyültek. A terek megteltek boldogan ölelkező, vidám emberekkel. Senki sem kérdezte meg, hogy hogyhogy véget ért a Velencével huszonöt éve háborítatlan béke. Senki sem sejtette, hogy a Vatikán és Károly által kitervelt aljas cselszövésben a velencei dózse és Fondi hercege is segédkezett. Senki sem tudta, hogy élt egykor egy Alajjei Iszmail nevű derék vitéz, aki a gyaurok fogságában megmérgezve és elkábítva sínylődött, akit arra képeztek ki, hogy Isztambulba eljuttatva Szulejmán szultán háremében gyilkosságot kövessen el.

Az emberek mindösszesen annyit tudtak, hogy a padisah Hürrem fiaival együtt, vagyis Mehmed herceggel és Szelimmel az oldalán váratlanul elindult Edirnéen át Albánia felé. Hat héttel előtte pedig Hajreddin pasa kihajózott Isztambulból az oszmán flottával.

A kikiáltók elzengték, hogy a velencei gyaurok ellen micsoda cselet vetettek be az oszmánok.

A terv csakugyan elismerésre méltó volt. Csakhogy egy kissé másképpen történtek az események az olasz partoknál, mint ahogyan azt a kikiáltók elmesélték.

Az oszmán seregek bevették Otrantót és Brindisit. Megszállták Korfu-szigetét. Ez azonban csupán elterelő hadművelet volt, hogy ne derüljön ki a valódi szándékuk. A valódi célpont nem ez a két város, illetve az elszántan és a végletekig ellenálló Korfu volt. Szulejmán szultán meghagyta Hajreddin pasának, hogy tépje ki Velence szívét, és hozza el neki. Vájjá ki, és hozza el, hogy a gyaurok végre megtudják, milyen hatalmas az oszmán sereg. Hadd tudják meg, hogyan kell csapdát állítani, hogyan kell rajtaütést és gyilkos merényleteket végrehajtani!

Velence szíve pedig egészen máshol volt.

Az egyik éjszaka Korfu egyik elhagyatott öbléből Hajreddin pasa irányítása alatt álló négy, keskeny testű, hosszú vitorlás hajó titkon kifutott a Tirrén-tengerre, és felhajóztak északra. A kapitány nappal nem járt fel a fedélzetre, hanem a kíséretében levő négy másik kapitánnyal együtt megvitatták a terv apró részleteit. Az út során számos velencei, genovai és spanyol hajóval találkoztak, de azok csak értetlenül bámulták hosszú távcsövükön keresztül ezeket a fegyvertelen és törékeny vitorlásokat. A hajók fedélzetéi! csupán néhány tengerészt láttak, akik feltehetően az első útjukba kerülő kikötőben kirakodják majd a vállukon hordott ócska áruval teli ládákat. Feltehetően jelentéktelen kereskedők lehettek. A ládák kinézetéből ítélve pedig a benne levő áruk meglehetősen silány portékák lehettek. Sem a hajók, sem a rajta levő portéka nem érte meg hogy rajtaüssenek. Ugyan honnét is tudhatták volna, hogy az egyik kopott ládában ott ücsörög Barbarossa, vagyis a vörös szakállú hős tengerész! Mint ahogyan azt sem sejtették, hogy a hajók rakodóterében kardot markoló hős önkéntesek várakoznak, akik a világ addigi legmerészebb támadását készülnek végrehajtani!

Emiatt a gyaur hajók csupán integettek a fedélzeten látott tengerészeknek, ahogy elsiklottak mellettük.

A csapat egy felhőtlen éjszakán besiklott a Gaeta-öbölbe. Nem messze ott pislákolnak Fondi városának fényei. Már jócskán elmúlt éjfél. A négy vitorlás hajó az öböl bejáratánál levonta vitorláját, majd kikormányoztak a partra.

Mindösszesen néhány részeges halászt láttak, akik ladikjukban ücsörögtek, és tengerbe vetett hálójuk végét markolták. A tenger és a környék is csendes volt. Az egyik csónakban valaki mandolinon játszott, de mást nem lehetett hallani.

Hajreddin kapitány megölelte a négy vezetőt, és sok szerencsét kívánt nekik, majd felment a fedélzetre. Amikor az önkéntesek meglátták a turbánt nem viselő, fedetlen fejű kapitányt, felfogták, mennyire komoly és fontos feladatra vállalkoztak.

- Hadd nézzelek csak benneteket, vitézeim! - mondta a pasa a tengerészeknek. - Ne hozzatok szégyent a kapitányra! Mutassátok meg a felséges szultánnak, hogy mire vagytok képesek! Úgy sújtson le az oszmánok ökle, hogy azt megemlegesse minden gyaur!

- Parancsolj velünk, kapitány! - hangzott a fedélzeten levő férfiak szájából egyöntetűen.

Vajon mit kerestek ebben a sötét öbölben? Felhajóztak egészen Velence birtokainak szívébe, de még mindig nem tudták pontosan, mi is a feladatuk. Végtére is negyven vitéz nem elég ahhoz, hogy meghódítsa ezt a hatalmas várost, és kitűzze Szulejmán szultán zászlaját.

- A pápa által oly sokra tartott, és a velencei dózse szövetségeseiként ismert Vespasio Colonna nevű herceg palotája a tengerpartig lenyúló olívaültetvények mögött található. Az a feladatotok, hogy titokban belopózzatok a palotába, és elraboljátok a herceg megözvegyült feleségét, Giuliát.

A tengerészek arcára mélységes döbbenet ült ki, de a sötétség palástja eltakarta őket. A kapitány mégis pontosan tudta, hogy ha tehetnék, mind azt a kérdést szegeznék neki, hogy „Azért jöttünk el ilyen messzire, hogy elraboljunk egy nőt?”

- Csak semmi fosztogatás! Nincs szükség zsákmányra! Jobb, ha tudjátok, hogy aki rabol vagy fosztogat, azt én magam fogom megbüntetni! Nehogy kardot emeljetek gyerekre, nőre, vagy



olyanokra, akik az életükért könyörögnek! Ne ontsatok vért, hacsak nem elkerülhetetlen! Most pedig induljatok, és mind a negyvenen térjete is vissza!

Ahogy a fekete ruhát viselő negyven tengerész elindult a hajókoriátok felé, Hajreddin pasa odakiáltott nekik:

- Álljatok meg! Aki azon ágál, hogy egy asszony elrablása miatt értelmetlen volt megtenni ekkora utat, annak egy csöpp esze sincs!

A tengerészek nem tudhatták, hogy amíg Vespasio herceg élt, ő volt az oszmánok egyik legfélelmetesebb ellensége, és minden oszmánellenes szervezkedésben vagy intrikában részt vett. És ő volt az egyik fő-fő kitervelője annak a színjátéknak is, amelyben azt hazudták Alaijei Iszmailnak, hogy ő valójában nem is török, hanem spanyol, majd gyilkos gépezetté alakították a férfit, és bejuttatták Szulejmán szultán matrózai közé. A kapitány pasán kívül más nem is tudta, hogy az a vár, Fondi, ahol megkínozták Iszmailt, az is a gonosz herceg tulajdonában állt. Vespasio herceg feleségét, Giuliát az egyik leggyönyörűbb nőként tartották számon a keresztények. Gonzaga herceg két lánya közül ő volt a szebbik, és számtalan költeményben énekelték meg szépségét, számtalan festő örökítette meg csodás alakját vásznakon, és számtalan zeneszerző komponált gyönyörű dallamokat neki. A házasságában Giulia a Jeanne d'Aragon címet kapta. A keresztény világot nagyon érzékenyen érintené az, ha sikerülne elrabolniuk Giuliát, és oda ajándékoznák Szulejmán szultánnak, hogy a háremébe vigye.

Hajreddin pasa odakiáltott a tengerészekhez biztatóan:

- Rajta! Járjatok sikerrel!

Végül pedig óva intette őket a túlkapasoktól:

- A nőnek egyetlen haja szála sem görbülhet!

Az egyik tengerész megkérdezte:

- És a férfiakkal mit tegyünk?

A kapitány kezével eltakarta száját, hogy ne látszódjon mosolya.

- Ugyan mit tehetnék, ha egyikőjük a kardotok élére találja hányni a fejét? Nyilvánvalóan akad majd olyan, aki elmormol egy imát értük, hogy nyugodjanak békességben.

Ezután mindenre néma csönd borult. A hajókról leengedett köteleken szép lassan leereszkedett a negyven tengerész. Elrejtette őket az éj leple. A negyven tengerész elindult Vespasio palotája felé

az olívaligeten keresztül vezető úton, amelyet Hajreddin pasa kémei mutattak. Ezek a kémek hozták hírül korábban, hogy a szépséges Giulia Fondi városában tartózkodik. A matrózok a kampóval megtoldott vastag kötelek segítségével megmászták a magas falakat anélkül, hogy bárki is észrevette volna őket, majd besurrantak a palota kertjébe. Minden a tervek szerint haladt.

A herceg megözvegyült felesége eközben tüllcsipkében, félig meztelenül a teraszon pihengetett. Ezen a csillagtalan éjszakán a tengeren himbálózó halászhajókban levő lámpások rózsabogárra emlékeztető pislákoló piros fényét bámulta.

Ekkor olyasvalami történt, amire senki sem számított. A mozdulatlanságnak egy csapásra vége lett, és egészen mozgalmassá vált az éjszaka. A lágyan fújdogáló szellő egyszeriben viharos széllé erősödött. A szépséges Giulia megborzongott a hideg szélben, és szorosan magára tekerte a tüll-csipkét. Az égen egy felhő sziluettje egyre erősebben kezdett kirajzolódni. A szél hatására a felhő odébb vándorolt. Ezáltal a Hold fénye félig kikerült a felhő takarásából, és kissé megvilágította a tájat. Az egyik ébren levő szolgáló a holdfényben észrevett egy árnyalakot, amint az próbál felkapaszkodni a teraszra, ahol a ház úrnője pihent. Először nem értette, hogy mi lehet az. Aztán ahogy alaposabban szemügyre vette az udvart, feltűnt neki, hogy imitt-amott kis pontok mocorognak. Felfegyverzett idegenek mászkáltak a palota kertjében. A szolgáló teljes erejéből ordítani kezdett:

- Árulás! Meneküljete! Megtámadtak minket!

A szolgáló rikoltozására elsőként a herceg özvegye figyelt fel. Ahogy lenézett, meglátta a foga között handzsárt szorítva a falon felfelé mászó férfit.

- Szűz Mária! - sikított fel Giulia, majd fejvesztve menekült.

Nagy zavar támadt. A palota egész népe felriadt. Az események egészen más fordulatot vettek. A rajtaütés és titkos támadás megghiúsult. Az összecsapó kardélek csattogásától volt hangos az udvar. Csak úgy röpködtek a szitkok és a kiáltások.

A palota udvarára behatolt tengerészek látták, hogy a fák között valami fehér lepelbe burkolózott alak fut. A sötétségben ez a fodrozódó fehér lepel egy kísérteire hasonlított. Ekkor az egyikük felkiáltott:

- Ez ő! Ő az! Menekül!

A keresztény világ által csodált szépségnek, Jeanne d'Aragonnak annyi ideje sem volt, hogy felöltözzön. Meztelenül, egy leplet magára rántva futott az istállóban mindig felkantározva, felnyergelve tartott lovához.

A tengerészek rádöbbenek, hogy a zsákmányuk épp készül kicsúszni a markukból. Azonnal a lidérces alak nyomába eredtek. Csakhogy elkéstek. A szépséges Giulia elsuhant előttük pejlován félig meztelenül. A tengerészek nem tudták követni, mivel nem volt lovuk. Nem tehettek mást, csalódottan bámulták a távolodó alakot. Alig egy perccel később teljesen szem elől veszítették a nőt, és már a szélben lebegő fehér leplet sem látták.

Nem volt mit tenni. Visszavonulót fújtak, és távoztak. Az udvarban sikítózva menekülő nők fejére zsákot húztak, és a vállukra kapva őket indultak vissza a hajókhoz. A zsákokat a fedélzetre hajították, és szégyenkezve lesütötték a szemüket. A támadást nem sikerült végrehajtani. A kiszemelt zsákmány megszökött.

Ahogy a hajók haladtak kifelé az öbölből a nyílt tenger felé, a part felől ideges kiáltások hallatszódtek. Az öbölben tartózkodó halászok közül néhányan felfigyeltek a zajokra, és próbálták a menekülők útját állni. A haditerv részeként két önkéntes felmászott az öböl keleti részén lehorgonyzóit két fondi gályára. A két vitéz kezében lobogó fáklyával a puskaporos hordókra vetette magát. Hatalmas robbanás hallatszott. Megnyílt a föld, a tenger hullámai az egekig szöktek. A lángok az eget mardosták. Pokoli tűz világította be a sötét éjszakát. A parton várakozó maréknyi testőr csapat a látványtól elborzadva menekülőre fogta.

Aztán kis idő elteltével minden megnyugodott. Valami furcsa tompa puffogás hallatszódott. A tengerészek lehajtották a fejüket, nem mertek felnézni, hogy megállapítsák, vajon a vitorlákba belebelekupó viharos szél kelti ezt a zajt, vagy a saját szívük dübögött ilyen hangosan. Az is lehet, hogy a fedélzetre hajított, zsákokban vergődő testek adták ki ezeket a hangokat. Egyikük, akinek a fejére zsákot húztak, és testét vastag kötelekkel kötötték meg, különösen látványosan hánytavetette magát. Egyfolytában sikítózott.

Hajreddin pasa előbb figyelmesen végighallgatta a kapitányai által előadott történeteket, majd felment a fedélzetre.

- Áldás a küzdelmetekre! - mondta. - Ez volt Isten akarata. Úgy tűnik, Jeanne d'Aragon Isten oltalma alatt áll. Nincs mit tenni! - tette hozzá, aztán haragra gerjedt, látván, hogy a szégyenkező tengerészei csak nem akarnak megszólalni.

- Miért hallgattok?! - csattant fel Hajreddin. - Elszalasztottátok a nagy halat, és ilyen aprókat fogtatok ki helyette? Azonnal oldozzátok ki őket. Legelőször ezt a veszettül óbégátót szabadítsátok ki, hadd tudjuk meg, ki is ő!

Kioldozták a köteleket. Lehúzták a zsákot a nőről. Először két csupasz váll tűnt fel. Azután selyemre hasonlító hosszú, derékig érő göndör hajzuhatag. És végül meglátták a mindenkit elbűvölő szépséges teremtést.

A gyönyörű leány minden jelenlevőt megbabonázott. A tengerészek bizakodni kezdtek:

- Lehetséges, hogy más szökött el, és mégiscsak a herceg szépséges feleségét hoztuk volna el?

Csakhogyan ez a lány jóval fiatalabb volt.

- Ki vagy te? - kérdezte a lánytól Hajreddin pasa olaszul.

Négy tengerész fogta a lányt, aki a vele szemben álló vörös szakállú férfi láttán elkiáltotta magát:

- Barbarossa!

A lány megpróbált kiszabadulni a tengerészek szorításából, hogy elérje a férfit. Ha módjában állt volna, hosszú körmeit a pasa arcába mélyesztette volna.

Hajreddin mosolyogva, kedvesen így szólt:

- Ki vagy te, lányom?

- Baffo - felelte a lány lihegve. - A velencei Baffo nemesi család sarja. Én a velencei dózse, a hatalmas Sebastiano Venier unokahúga, *Cecília Venier Baffo* vagyok.

**Az oszmánok nem érték be ennyivel.** Tovább folytatódott a bosszúhadjárat. Először az egykoron Ibrahim pasával felettébb bizalmas viszonyt ápoló velencei követet, Grittit gyilkolta meg egy albán származású ember Isztambulban, még hozzá fényes nappal. Velence és Róma tajtékzott a dühtől.

Miután a padisah visszatért Isztambulba, Hajreddin pasa hajói tovább indultak a spanyol felségjelű vizek felé. Sevilla partjainál

ágyútüzet nyitottak. A visszaúton porig rombolták azt a várat, ahol Murád Reisz fia, a szerencsétlen sorsú Alaijei Iszmail annak idején raboskodott és sínylődött. Kő kövön nem maradt.

Az oszmánok bosszúja megrémisztette a Rómában székelő új pápát, Pált. Napokig szóltak a harangok. A szentmiséken buzgón imádkoztak azért, hogy a kereszt megmeneküljön a félhold haragjától. A pápa tisztában volt azzal, hogy ezt a csapást nem lehet kivédeni imádsággal, gyertyagyújtással, és Istent dicsőítő zsoltárok eléneklésével, vagy a szem kereszt körbehordozásával. Pál elbújt a palota márványfalai mögé, és ott bosszankodott:

- Te ostoba Kelemen! Te szabadítottad ránk ezt a nagy bajt. Es én is hibát követtem el azzal, hogy belementem ebbe a játszamába, mondván, hogy ez a te örökséged. Az oszmánok sohasem fogják abbahagyni ezt a játszmát. Isten ostora, Attila óta Rómát nem érte ehhez hasonló komoly fenyegetés. És az oszmánok nem fogják ezt annyiban hagyni, nem fognak itt megállni.

Pál pápának igaza lett. Az oszmánok keze elért egészen Rómáig, Madridig, Bécsig. Rómában a pápa jobb kezeként számon tartott négy bíborost is holtan találtak. Vörös palástjukra tűzve a következő üzenetet találták egy oszmán félhold kíséretében: „Itt járt Alaijei Iszmail.” Madridban a Károly császár tanácsadójaként ismert Juan püspökre bukkantak rá holtan pazar udvarházában. A csilláron lógott. Bécsben egyetlen éjszaka leforgása alatt három spanyol és egy német papot gyilkoltak meg, akik Károly unokafivérét, Ferdinándot látták el tanácsokkal.

A pápa három hétre visszavonult, és töprengett. Szulejmán szultán csúfot űzött a keresztény világból. Miután ilyen mélyen behatolt Velence területeire, akármikor bekebelezhette volna Rómát is, ha kedve tartja. Ezt végül nem tette meg, de megmutatta az egész világnak, hogy képes lenne rá. Ezt nem nézhetik tétlenül! A kereszténységet ismét a megsemmisülés veszélye fenyegette. Az is végtelenül szégyenteljes volt, hogy az egyház szemében már-már szentként tisztelt szépséges Jeanna d'Aragonnak anyaszült meztelen kellett elmenekülnie egy csomó férfi elől. És a többi gyilkosság... Nem maradhattak megtorlás nélkül ezek a támadások.

A pápa a székesegyházában a vele szemközti hatalmas keresztre szegezte a tekintetét, és Istenhez fohászkozott:

- Istenem, mutass nekem egy jelet! Mondd meg, hogy mitévő legyek! Mutass nekem utat! Világítsd meg elmémet az isteni világosságoddal!

A felkelő nap aranyszínű sugarai a festett üvegablakokon keresztül az oltárra vetültek. Pál pápa felemelte a fejét, és az ablakokat nézte. Aztán egyszerre csak meglátta. A jókora kék üvegre felfestett bárka szimbólumot. Ebbe a bárkába szállt be Jézus a Jerikó tavon.

- Ez egy égi jel! - ordította a pápa legbelül. - Égi jel!

Előhúzta a keresztet, majd felállt. A rajta levő lila palást szoknyarészét kissé felhúzta, és szapora léptekkel elindult a kijárat felé.

- Gyerünk már! Siessetek! - ordította a pápa. - Siessetek! Kerítsétek elő nekem Andrea Doria admirálist! Szaporán!

**A palotában** Hürrem így szólt Mihrimáh-hoz:

- Lányom, állítólag Hajreddin pasának van valami meglepetése a számunkra, de egyszerűen nem tudtam időt szakítani rá, hogy megnézzem az ajándékát. Kérlek, intézkedj! Ha a méltóságos pasa a vártnál később tud csak visszatérni, legalább köszönjük meg neki a fáradozását egy levélben, Mihrimah. Nagy szégyen, ha nem köszönjük meg. Az olyan lenne, mintha nem adnánk meg a neki kijáró tiszteletet.

- És mégis miféle ajándékot küldött Hajreddin pasa?

- Nem tudom. Egy kapitánya hozta el, és állítólag otthagya az ajándékot a háremben. Én pedig teljesen megfeledkeztem róla. Kérlek, járj a végére! Aztán én is szeretném látni. Bizonyára valami nagyon értékes dolog.

Mihrimah ugyan nem volt túlságosan lelkes, mégis nekilátott, hogy teljesítse anyja kérését. Előbb kifaggatta Merzukát, aki minden bizonnyal tudta, hogy miről van szó.

Ám Mihrimah várakozásával ellentétben Merzuka csak közömbösen vállat vont, és közölte, hogy semmit sem tud erről az egésztől. Merzuka azt javasolta, hogy kérdezzék meg Dzsáfert ez ügyben, hátha ő többet tud majd.

Mihrimah meglepődött kissé, amikor Dzsáfer a kérdés hallatán máris elindult az ágyasok régi hálóterme előtti kikövezett udvaron át,

hogyan elvezesse őket az ajándékhoz.

- Dzsáfer aga, mondd, tetszetős ajándékot küldött Hajreddin pasa?

A nagytermetű fekete háremaga szeme felcsillant, és csak úgy világított a szeme fehérje. Mihrimah tudta jól, hogy Dzsáfer egy pillanatig sem habozna, és kész volna az életét áldozni anyjáért, ha a helyzet úgy kívánná. Most Dzsáfer ajka mosolyra nyílt, és egy röpke pillanatra kivillant a gyöngyfogsora.

Ezek szerint szép volt az ajándék.

- És mondd, nagy?

- Nem. Nem nagy - dörmögte Dzsáfer válaszképpen.

- És mondd, súlyos?

A háremaga elgondolkodott egy kicsi ideig, majd megrázta a fejét.

Vajon mi lehet az ajándék? Egy nagyobb drágakő talán? Nem túl nagy, nem túl nehéz, de tetszetős. Rubin, smaragd, gyémánt vagy netalántán briliáns?

Dzsáfer végül megállt egy szoba ajtaja előtt, amelyben az ágyasok laktak. Finoman kopogtatott az ajtón.

Odabentről kiáltás és sikítozás hallatszott. Aztán valami az ajtónak csapódott, majd hangos csörgéssel a földre zuhant. Mihrimah rémülten hátrébb lépett.

- Dzsáfer aga, mi ez? - kérdezte riadtan.

- Az ajándék, szultánám. Hajreddin pasa ajándéka.

**Hürrem nem számított arra,** hogy Mihrimah ilyen hamar visszaér. Még azt is elképzelhetőnek tartotta, hogy lánya megfélemedezett az egésztől, amint kilépett az ajtón. Mihrimah végtelenül szétszórt és szórakozott volt az utóbbi időben. Ahogy közeledett az esküvő kitűzött időpontja, egyre szétszórtabbá vált. Látván lánya boldogtalanságát, még az is megfordult Hürrem fejében, hogy talán rosszul döntött, és hibát követett el. Pontosán tudta, hogy Rüsztlem nem épp megfelelő férj a lánya számára. Igen ám, csak hogy ő nem is olyan férjet keresett, aki a lányának megfelel majd! Nekik olyasvalaki kellett, aki megvédi őket, aki megakadályozza, hogy Musztafáé legyen a trón, akinek határtalan a becsvágya, akiben nincs semmi könyörületesség, és aki hűséges, mint egy kutya. Rüsztlemre tökéletesen ráillettek ezek a tulajdonságok. Ha Musztafa

trónra lép, és megfojtatja őket egy-egy selyemzsinórral, akkor úgymint hiába lenne jóképű, korban hozzáillő férje Mihrimáh- nak! Hiábavaló lenne az egész. Éppen ezért Hürrem nem tehetett mást, csak azért imádkozott, hogy az esküvő után lánya arcáról vonuljanak el ezek a komor fellegek, és legyen megint vidám és derűs. Inkább búsuljon most, mint a házasságkötése után. Végtére is még mindig jobb, ha hozzámegy egy idősebb és csúnya férfihoz, mintha meggyilkolnák.

A szultána felettébb meglepődött, amikor mosolygós arccal, jókedvűen betoppant hozzá Mihrimah. Azon tűnődött, hogy vajon mi vidíthatta fel a lányát ennyire. Vajon mit láthatott? Vagy talán Rüsttem halálhírétől lett ilyen boldog?

- Nagyon gyorsan visszaértél, lányom - mondta Hürrem, miközben Mihrimah arcát fürkészte. - Láttad, milyen ajándékot küldött a kapitány?

Mihrimah alig tudott uralkodni magán, alig bírta elnyomni a rátörő nevetést.

- Igen, láttuk - felelte.

- És mondd, szép?

- Igen - válaszolta Mihrimah. - Szép. Még hozzá nem is akármilyen!

- Nahát! Túlzásba vitte a pasa. Legalább levélben meg kellett volna köszönnünk. Értékes portéka?

- Szerintem nagyon is, anyám.

- És mondd, mekkora? Ha nagy és súlyos, akkor majd az én...

- Nem, egyáltalán nem - válaszolt sietve Mihrimah.

Hürrem egy kissé ideges lett. Arra gondolt, hogy milyen furcsa ez az egész. Nem tudta mire vélni Mihrimah vidámságát.

- Ha nem nagy, akkor igazán elhozhattad volna, hogy én is megnézzem!

- El is hoztuk - vetette oda Mihrimah vidáman. Elindult az ajtó felé. Kettőt koppantott. - Anyám, íme Hajreddin pasa ajándéka!

Kitárult az ajtó mindkét szárnya, és Hürrem szája tátva maradt a csodálattól. Egészen elámult az eléje táruló látványtól.

Ott állt a küszöbön a világ legeslegszebbik leánya.

Szépséges volt és vad!

Fekete hullámos haja, szénfekete szeme és kacéran ívelt szemöldöke volt, apró, enyhén fitos orra, és kívánatos, telt ajka.

A ruházata alatt felsejlett két formás kis dombocská.



Karcsú dereka odavonzotta a tekintetet.

A bugyogója alól kikandikáló hegyes papucs apró lábakat rejtett.

Hürremet valósággal elbűvölte a lány szépsége. Milyen apró, milyen zsenge, milyen törékeny! Milyen gyönyörű!

Észrevette, hogy Dzsáfer erősen szorítja a lány csuklóját. Ekkor látta csak meg a lány szemében rejlő haragot. A lány egy riadt vadmacskára emlékeztette őt. Érezte, hogy ha a lány ki tudna szabadulni a szorításból, rávetné magát bárkire, aki útját állja, és cafatokra tépné.

- Gyerünk! Indulj! - mennydörögte Dzsáfer. A lányt a csuklójánál fogva vonszolta, és próbálta rákényszeríteni, hogy meghajoljon Hürrem előtt. A lány rángatózott, ellenállt.

Hürrem intett Dzsáfernek, hogy ne bántsa. Aztán Hürrem arca megváltozott, és a meglepettség és döbbenet helyére az a lehengerlő, varázslatos mosoly ült ki, amelynek még Szulejmán szultán sem tudott ellenállni.

Mihrimah félrehúzódott, és kissé távolabbról figyelte a fejleményeket. Hürrem egy ideig kedvesen, bájosan mosolygott a lányra, majd barátságos hangon odaszólt Dzsáfernek, hogy engedje el a rabnőt.

- Most már elengedheted a vendégünk kezét, Dzsáfer aga!

A férfi erősen szorító görcsös ujjai ellazultak. A lány villámgyorsan kirántotta a csuklóját, és átmasszírozta. Közben mindvégig a vele szemben ülő nőt bámulta. A nő vitathatatlanul nagyon szép volt. Legalább annyira, mint az őt idehozó leány. Magában azonban arra gondolt, hogy nála senki sem lehet szebb. Büszkén felszegte az állát.

Hürrem igyekezett még bájosabb arcot vágni, és tekintetével szinte simogatta a lányt.

- Mondd, ki vagy te, lányom?

A lány természetesen nem értette meg a hozzá intézett kérdést. Mihrimáh- ra nézett értetlenül.

- Anyám azt szeretné tudni, hogy ki vagy - mondta Mihrimah a lány nyelvén, anyja kérdését tolmácsolva.

A lány abbahagyta a csuklójának masszírozását. Méltóságteljesen Hürremre nézett, majd így szólt:

- A velencei nemesi származású Baffo család leánya vagyok - mondta fémes hangon. - A velencei dózse, a hatalmas Sebastiano Venier unokahúga, Cecília Venier Baffo vagyok. És te ki vagy?

Hürrem megértette a lány mondandóját anélkül, hogy bárki lefordította volna. Egy pillanat alatt a múltba repítette őt ez a kérdés. Eszébe jutott, hogy amikor első alkalommal találkozott a férjével, a padisah megkérdezte tőle:

- Én Szulejmán szultán vagyok, és ki vagy te?

Ott visszhangzott a fülében az annak idején adott válasz. Még egyszer átélte azt a varázslatos, csodálatos pillanatot.

Hürrem méltóságteljesen felkelt ültő helyéből. Végigmérte Cecília Baffot. Fenségesen csillogott kékes-zöldes szeme.

- Alekszandra Anasztázia Liszovszka vagyok. Nyikolaj pápa lánya. Az Oszmán Birodalom hatalmas uralkodójának, a római trón dicső örökösének, Szulejmán szultánnak a felesége, vagyis Hürrem.

Cecília Baffo továbbra is rátartian állt, ugyanakkor ámulatát sem titkolta el. Ezek szerint ő volt az a vörös hajú nő, akit odahaza is oly sokat emlegettek. A nő, aki rabul ejtette Szulejmán szultán szívét. *Valóban bámulatosan gyönyörű, jegyezte meg magában a lány. Még mindig párját ritkító szépség. Ki tudja, milyen elbűvölő lehetett annyi idősen, mint amennyi most én vagyok.*

Lebiggyesztette ajkát, nehogy felfedje érzéseit és gondolatait.

Hürrem azon tűnődött, hogy milyen csúfos játékot űz vele a sors. Mosolyogva ránézett Mihrimáh-ra.

- Látod, lányom! - suttozta Hürrem. - Édesanyád is ekkor lehetett, amikor bekerült ide a szerájba. És akárcsak ezt a leányt, engem is elszakítottak a családomtól és a hazámtól. Én is riadt voltam és végtelenül magányos. Csupán egyetlen egy dolog volt, ami... - itt egy pillanatra elhallgatott. - A bennem tomboló ambíció, az elszántságom. Foggal és körömmel ragaszkodtam az élethez. Rettegtem a haláltól.

Ekkor megint néma csend támadt. - Milyen jószágos az Isten! - jegyezte meg váratlanul Hürrem. - Évekkel később egy olyan lányt varázsolt elénk, akire ugyanez a sors vár majd. Ez a szépséges teremtés visszarepített engem a múltba. A szépséges kicsi Alekszandra...

Hürrem nem tudta tovább folytatni. Könnybe lábadt a szeme. Cecília Baffo megdöbbsent. *Csak nem fakadt sírva? De vajon miért?*, tanakodott magában.

Hürrem ismét a lányra nézett, aki Mihrimah felé fordulva várta, hogy a szultána lefordítsa neki az elhangzottakat.

- Szépséges kicsi Alekszandra - ismételte meg Hürrem. Hangja sokkal inkább hasonlított fájdalmas nyögésre. - Ő is épp ilyen félénken, de büszkén állt a válíde szultána színe előtt annak idején. Szép volt, de kiszolgáltatott.

Talán többet is akart még mondani, de Mihrimah nem bírta tovább elfojtani a benne tomboló viharos érzelmeket és az egyre növekvő haragot. Nem hagyhatta, hogy az édesanyja sírva fakadjon, mert az előtte álló rab lány láttán eszébe jutott a múltja. Nem tűrhette el, hogy édesanyja magát ehhez a rablányhoz hasonlítsa.

- Ennyi bőven elég, anyám - jelentette ki Mihrimah. - Ha szükséges, én majd elmondom mindezt neki. Amennyiben szükséges.

Hürrem megértette a lány hanghordozásából, hogy mit érezhet. Hálásan mosolyogva összeszedte magát. - Igen, szükséges - suttozta, majd ismét a lány felé fordult.

- Mondd, hány éves vagy, lányom?

Cecília késlekedés nélkül rávágta, hogy tizenhárom.

Nem engedhette, hogy elérzékenyüljön ennek a nőnek a kedves tekintetétől, bájos mosolyától, mézesházas hangszínétől. Végtére is ő a büszke Baffo család sarja, emlékeztette magát a tényekre.

- Követelem, hogy azonnal engedjenek szabadon! - ordította a lány.

- Most azonnal! Tudtommal ebben a városban van egy velencei követ. Azonnal értesítsék őt az ittlétemről!

Noha Mihrimah nem fordította le az elhangzottakat, Hürrem mégis mindent pontosan értett a lány szemében villogó szikrákból.

- Azonnal! - kiáltotta ismét Cecília, aztán hangja elcsuklott. Az ajkába harapott, nehogy elsírja magát. Elfordította fejét, hogy ne lássák az arcán végiggördülő könnycseppeket. - Most azonnal! - mondta még egyszer. Ez alkalommal azonban már sokkal halkabban. - Kérem! - tette hozzá. - Kérem! - hangzott fel sóhajként a nemesi származású velencei fogoly ajkáról.

- Végtelenül sajnálom, lányom - dűnnyögte Hürrem. - De azt hallottuk, hogy elhunyt a velencei követ.

Mihrimah felállt, és odament a velencei lányhoz. Noha a lány ellenállt, mégis szeretettel a keblére ölelte a riadt teremtést. Kedvesen vigasztalta a lányt.

- Nyugodj meg! - suttogta, miközben a haját simogatta gyengéden.  
- Tekints rám úgy, mintha a testvéred volnék. Anyám pedig az édesanyád. Bárcsak ne kellene itt lenned, Cecília! Hidd el, én is, és anyám is azt kívánjuk, bárcsak ott lehetnél a saját otthonodban, szerető szüléiddel együtt! Kérlek, higgy nekem! Bár nagyon szeretnénk, mégsem tehetünk eleget a kérésednek.

Cecília Baffo felemelte a fejét, és könnybe lábadt tekintettel nézett Mihrimahra. - De őneki olyan nagy a befolyása - mondta zokogva. - Azt beszélik, hogy még Szulejmán szultánt is rá tudja bírni bármire!

Mihrimah elmosolyodott, és megsimogatta a lány káprázatos hajkoronáját.

- Minden befolyásnak vannak határai, drága húgocskám - válaszolta. - Még a legbefolyásosabb, leghatalmasabb ember sem képes bármit megtenni. Most ennél többet nem tudok nyújtani neked. Mindössze a testvéri szeretetemet.

Mihrimah átölelte a lányt a vállánál fogva, és a kijárat felé kísérte. Ahogy elindultak, Hürrem utána kiáltott:

- Cecília Baffo!

A két lány megtorpant, és mindketten hátranéztek. Ahogy álltak egymás mellett, egymásba gabalyodott szőke és fekete hajuk. Mihrimah kék és Cecília fekete szeme könnyben úszott.

- Adósod lettünk, lányom! - mondta Hürrem Cecíliára nézve, és nagy nehezen próbált mosolyt erőltetni az arcára. Tisztában volt azzal, hogy szavaival nem képes megvigasztalni ezt a kis, összetört lelket. - Elvettünk tőled egy életet, így hát egy másik élettel tartozunk neked. Itt és most megfogadom, hogy visszafizetem az adósságomat. Meg fogom adni neked azt az életet, ami jár. Ezt én mondom, Alekszandra, aki egyben Hürrem is.

Mihrimah tolmácsolta anyja szavait a lány számára. Cecília Baffo csak állt tanácstalanul, nem tudta, mit feleljen rá. Borzasztóan szenvedett. A kedves vigasztaló szavak hatására érezte, hogy kissé

enyhült a fájdalma, és kissé megnyugodott. Dünnyögött valamit az orra alá, de azt még Mihrimah sem hallotta rendesen.

- Az oszmánoknál van egy szokás, miszerint minden idegennek új nevet adnak - vágott bele a mondandójába vidáman Hürrem, hogy elűzze a lány bánatát. - Például az én nevemet a padisah urunk változtatta meg. Ő adta nekem a Hürrem nevet. Olyasmit jelent, hogy mosolygós arcú, nevető arcú.

Az olasz lány kifejezéstelen arccal hallgatta végig a fordítást.

- Ha nem cselekszünk elég gyorsan, még az is előfordulhat, hogy olyan nevet kapsz, amely nem fog eléggé tetszeni neked. Ha megengeded, majd a testvéred ad neked új nevet.

- Hogyan? A testvérem?

- Igen. A lányom immár a te testvéred. Alig két év korkülönbség van köztetek. Kétség nem fér hozzá, hogy nagyon jól szót fogtok érteni egymással. Ráadásul beszéli a te nyelvedet. Hadd adjon neked ő új nevet! Megegyeztünk?

A lány magában azon morfondírozott, vajon mi lenne, ha nemet válaszolna. Hiszen az sem változtatna ezen a dolgon. Végső soron ő csak egy fogoly volt. A hárembe fog kerülni. És egy ágyas lesz, akár a többi, akiknek az a feladata, hogy örömet szerezzenek férfiaknak. Lehet, hogy ennek az asszonynak a férje is az ölébe ültetni majd őt? Összerezte ettől a gondolattól. Elhatározta, hogy az első adandó alkalommal meg fogja kérdezni ezt Mihrimáh-tól. Bólogatott, mivel nem érzett elég erőt magában ahhoz, hogy hangosan feleljen.

- Az én nevem Mihrimah - közölte a mellette álló lány. - Nap és a Hold. Éjjel és nappal, fekete és fehér, sötétség és világosság, és még sok hasonló jelentést hordoz ez a név. Te pedig legyél mondjuk... várjunk csak... - elhallgatott és törni kezdte a fejét.

- Várjunk csak! Igen. Megvan! - kiáltott fel elégedetten.

Tenyerébe vette Cecília két kezét, és így szólt hozzá:

- Nurbánu... Legyen ez a te neved, húgom! Legyen a neved Nurbánu! Hürrem elégedetten tapsolt. - Nurbánu. Istenem, milyen szép név!

Cecília ügyetlenül megpróbálta kiejteni az új nevét, de darabosra sikerült:

- Nur-bá-nu.

- Igen, drágám. A Cecília név ott él majd benned továbbra is, de az Oszmán Birodalomban mindenki Nurbánunak fog majd szólítani.

- Nurbánu? Mit jelent? Ennek is olyan szép a jelentése, mint a te nevednek?

- Sőt, még annál is szebb! - csicseregte Mihrimah. - A Nurbánu név jelentése: Isten fényét és világosságát sugárzó királynő.

**A**mikor jelezték, hogy megérkezett Szinán mester, Mihrimah és Nurbánu éppen a szabók által hozott selyemszöveteket vették szemügyre.

- Ki ez a Szinán mester? - tudakolta az olasz lány.

- Egy építész. Apám kinevezte őt szultáni főépítésszé. Én viszont egy másik nevet adtam neki.

- Mit? Mondd, te mindenkinek új neveket osztogatsz?

A két lány önfeledten nevetett. És közben feledésbe merült, hogy mit is kérdezett az olasz lány, így nem hangzott el Szinán mester másik neve.

Nurbánu észveszejtő gyorsasággal tanulta az új nyelvet, az oszmán törököt. Olykor mókás hibákat ejtett, és ezen mind jókat derültek. Nurbánut azonban cseppet sem érdekelt, ha kinevették. Hürrem elmesélte neki, hogy ő is pontosan ugyanilyen volt annak idején.

- Alighogy kinyitottam a számat és megszólaltam, a szultán dőlt a nevetéstől. Én meg azon mulattam jókat mindig, ahogyan ő próbált oroszul megszólalni.

Ezen felettébb meglepődött az olasz lány.

- Maga kinevette a szultánt? Nem haragudott meg?

- Ugyan miért haragudott volna?

Nurbánunak egészen elkerekedett a szeme ámulatában.

- Nálunk megharagszanak az ilyesmiért. A királyon nem illik nevetni.

Ha valaki kineveti a királyt, akkor annak repül a feje.

A lány ujját finoman végighúzta a nyakán keresztül, mintha elvágná azt.

Hürrem és Mihrimah is hosszasan nevettek ezen a jeleneten.

Mihrimah odasúgta a lánynak:

- Ne vedd komolyan, amit anyám mond! Nálunk is repülnek a fejek. A padisahot nem illik kikacagni. Apám szerelmes lett anyámba, azért nem haragudott rá.

Szinán mester sok-sok felgöngyölt papírtekerccsel a hóna alatt belépett Mihrimah szobájába. Havonta legalább három-négy alkalommal felkereste Mihrimáh-t. Attól félt, hogy csupán álom az egész, és egy szép napon felébred ebből a mesés világából. Hozzászokott a gondolathoz, hogy vele él, de mégis nélküle. Egyedül attól rettegett, hogy miután Mihrimah megházasodik, a férje eltiltja majd őt ezektől a látogatásoktól. Egyszer még haragot is adott ennek a félelmének Mihrimah szultána előtt.

- Ezt meg hogyan értsem, Szinán aga?

- Arra célzok, szultánám, hogy amikor elérkezik az idő, és maga megházasodik, az anyja és apja helyett majd a férjura fogja megmondani, mit tegyen. Ha nem engedi, hogy eljárjak ide, akkor nem láthatom majd magát.

- Rüsztém? - kérdezte kuncogva Mihrimah. - Rüsztém mondaná majd meg nekem, hogy mit tehetek és mit nem?

- Természetesen. Ezt kívánja az illem. Ha egyszer a férje lesz...

- Maga félreértett valamit, agám - szögezte le Mihrimah. - A mi illemkönyvünkben nem szerepel ilyen szabály. Attól még, hogy hozzámegyünk, nem leszünk a szolgája. Vagy önöknél talán ez a szokás járja? Úgy bánnak az asszonyaikkal, mintha a rabszolgájuk volna?

Szinán korholta magát, amiért ilyen esetlenül fogalmazta meg a gondolatait. Ugyan miért is terelte erre a szót? Hogyan is kerülhetett szóba ilyesmi? Ez volt ugyanis az egyetlen olyan téma, amiről nem beszélt, nem akart beszélni, nem beszélhetett Mihrimáh-val. Azt mégsem felelhette, hogy „utánad egyetlen nőt sem fogok már észrevenni, hogyan is tudnám őket birtokolni, pláne rabszolgaként kezelni?” Ám ezek szerint Mihrimah úgy képzelte, hogy vannak nők az ő életében.

Szerencsére Mihrimah nem ragozta tovább ezt a témát, hanem rövidre zárta.

- Szó sincs ilyesmiről, agám. Kizárt dolog. Házasságot kötünk, de nem hajtjuk a fejünket rabigába. Az esküvő után is nyugodtan eljárhat hozzánk, ahogyan előtte. Rengeteg megbeszélni valónk van

még. Rengeteg mindent akarok még építtetni magával. Ahhoz pedig egyeztetnünk kell a részleteket.

Szinánt némiképp megnyugtatta ez a válasz, de mégsem oszlatta el a kétségeit teljesen. Magában arra gondolt, hogy Rüsztém nagyon aljas fickó, és nincs benne semmi könyörület. Nem lehet tudni, hogy hányadán áll vele az ember.

Szinán minden búját-baját elfelejtette, ha beszélhetett öt-tíz percet Mihrimáh-val. Azt követően, hogy Szulejmán szultán megtette őt a birodalom főépítészévé, egyetlen szabad perce sem maradt. Teljesítenie kellett a szultán parancsait, aztán a Hürrem által megrendelt Aja Szófia melletti hamamot kellett megépítenie a lehető legrövidebb időn belül. A nagy leterheltsége ellenére sohasem panaszkodott. A törökfürdő kupolája jelentette az egyetlen kivételt! A kupola és a számításai sehogyan sem akartak összhangba kerülni. Papíron szépen megrajzolt, kiszámított mindent, ahogyan annak idején a mestereitől tanulta. Újra és újra átnézte a felhasznált kövek paramétereit, súlyát, a kősarkok illeszkedési pontjait, ám sehogyan sem tudta betömni a legfelül tátongó rést. Ha nem ragaszkodott volna makacsul ahhoz, hogy kőből készítse el a fürdő kupoláját, akkor nem tört volna bele a bicskája ebbe a feladatba! Csakhogy végtelenül konok és makacs ember volt. Eltökélte, hogy Hürrem szultána hamamja lesz minden addigi idők egyetlen kőkupolával bíró fürdője. Éppen ezért állandóan csak számolt, és a köveken járt az esze. Egyedül Mihrimáh bájos mosolya, kedves és szívből jövő kérdései, őszinte érdekelődése, és a szépsége tudta feledtetni vele a fáradtságát és a gondjait.

Egy nap például a Szinán által viselt kötényre nézve Mihrimáh elnevette magát.

- Ugye megbocsátja nekem, szultána, ha megkérdezem, mit talál rajtam olyan mulatságosnak?

- A zsebén nevetek. Sohasem üres.

- A kőműves mesteremberek már csak ilyenek, szultánám. A kötényük zsebébe teszik a mindenféle véső, vájó eszközeiket. Az európai hadjárataink során sokszor láttam, hogy a szobrászok és építészek ilyen zsebes bőrkötényeket viselnek.

- Mit jelent az, hogy véső-vájó eszközök?



- Mindenféle szükséges eszköz, amit a kőművesek használnak munka közben.

- Megmutatná, hogyan néznek ki?

Szinán kipakolta zsebei tartalmát, majd szépen sorba rakta őket az asztalon.

- Ez meg micsoda?

Mihrimah kezébe vett egy mindkét szárán hegyesen végződő eszközt, és megpróbálta szétnyitni a szárait.

- Körző.

- És mire használják?

- Kört rajzolnak vele. Ha óhajtja, megmutatom, hogyan kell használni.

Szinán elvette a lány által feléje nyújtott eszközt, majd az egyik végét leszúrta. A szabadon levő szárat lassan körbeforgatva egy kört rajzolt.

- Látja? Így működik.

A lányt lenyűgözte a papírra rajzolt kör, és lelkesen megkérdezte, hogy ő is kipróbálhatja-e.

- Természetesen kipróbálhatja.

Szinán huncut pillantásokkal figyelte, hogyan igyekszik Mihrimah, és milyen ügyetlenül forgatja a körzőt.

- Ez az! Látja, hogy sikerült!

- Nem lett olyan szép szabályos, mint az öné. És ez micsoda?

- Toll.

- Jaj, Szinán mester! Ne csapjon be engem! Ugyan, miféle toll ez? Ez inkább egy nagy darab, vastag szeg.

- A kőművesek ezt a szót használják rá, szultánám. Ezt a lapos végét a falhoz támasztják, és kalapáccsal nagyokat ütnek a fejére. Így ütögetve bontják a falat.

Szinán minden aznapi gondját-baját elfelejtette, ahogy Mihrimáhra nézett. Aznap a szultána mellett volt egy másik lány is. Először látta őt.

Még érkezésekor feltűnt neki, hogy miközben az udvarhölgyek segédkeztek neki, és elvették a hóna alatt tartott felgöngyölt tervrajzokat, ez a gyönyörű lány tüzetesen szemügyre vette őt. Úgy vélte, hogy a leányzó talán kicsit fiatalabb, mint Mihrimah.

- Nurbánu - mutatta be Mihrimah az új lányt. - Az új testvérem.

- Hogyan? A testvére?

Nurbánu elmosolyodott. - I-gen. Nagyon szeret ez testvér engem. Eredeti név Cecília Baffo, de én testvér mondani Nur-bá-nu. Cecília is szeretni nagyon Nur-bá-nu név.

Mindhárman jó kedvre derültek a lány csicsergését, hebegését, habogását hallgatva.

- Elhozta a tervrajzokat, Szinán mester? - kérdezte Mihrimah.

A mester kiterítette az egyik nagy tekercset az asztalon. - Így fog kinézni a főkupola - mondta olyan komolyan és magabiztosan, mintha már építené is a kupolát. - És két-két magas minaret fog az ég felé nyújtózni az épület oldalán.

- Vajon a kupola súlyát elbírák majd a falak?

Szinán nem tudott válaszolni, mert teljesen elmerült titkos szerelmének gyönyörű kék szemében, és egészen megfeledkezett a külvilágról.

- A súlyát - ismételte meg Mihrimah. - Vajon elbírák majd a falak?

Nurbánu nem sokat értett a párbeszédéből, de tekintete hol Mihrimáh-ra, hol Szinánra siklott. És olykor vetett egy pillantást a tekercsen látható tervrajzra is.

- Aznap az Aja Szófiában, amikor önnel, vagyis Dilrubával beszélgettünk, többek között ez is szóba került.

- Tényleg? Nem emlékszem rá.

Szinán magában arra gondolt, hogy erre nem is emlékezhet. *Amikor Dilruba azt mondta, hogy nagyon sajnálja, hogy egy nap ez a kupola le fog omlani, akkor én egy fogadalmat tettem magamban. Megesküdtem, hogy olyan erős támasztéket építek az új kupoláimnak, hogy akár még ezer évig is ugyanolyan stabilan álljanak. Ugyan honnét is tudhatná, hogy hónapokig, sőt évekig végeztem számításokat, hogy az ő kupolája is tökéletes legyen!*

- A széleken fogom felfüggeszteni - mondta, és közben kezét végigcsúsztatta a terveken. - Látja, három sarkon lesznek majd ilyen félkupolák. Így, így és így. Ezek majd eloszlatják a súlyt a falakon. A két minaret is afféle támaszték szerepét fogja játszani bizonyos értelemben.

- Elnézést kérek, Szinán mester, de nem értem. Azt azonban biztosan tudom, hogy a legtökéletesebbet fogja megépíteni. Imádkozni fogok, hogy legalább ezer évig álljon majd az épület.

- Állni fog! - vágta rá Szinán, és mindvégig Mihrimah szemét bámulta. - Ezer évig állni fog ott, ahol felépült.

- És kiválasztotta már a helyet, ahová megépíti majd a dzsámit?

- Már majdnem. Ott lesz pontosan szemben. Ahogy kilép a szeráj kertjébe, látni fogja. Csakhogy előbb el kell rendeznem még egy dolgot.

- Mi az? Remélem, semmi köze a kincstárhoz. Padisah apám ezt megrendelte, tehát...

- Ó, nem! - vetette oda sietve Szinán. - Nem ilyen természetű a dolog. Azon töprengök, hogy milyen szögben álljon az épület majd a kiszemelt helyen. Vagyis, hogy pontosan hol emelkedjenek majd a minaretek.

Mihrimah kuncogni kezdett. - Ugyan, majd csak felhúzza valahová!

Ez a finom kis kuncogás Szinánnak eszébe juttatta a vízcsobogás hangját, ahogy Dilruba kútjánál a vízszugár a márványra hullva megcsendül. A szultánkisasszony vidámságát egy udvarias mosollyal viszonzta.

- Ez egy nagyon fontos kérdés. A minareteknek úgy kell elhelyezkedniük, hogy elmondják, amit én szeretnék üzeni. A minaretekre nézve az embereknek több ezer év elteltével is azt kell látniuk, amit én szeretném, hogy lássanak.

- Jaj, Szinán mester! - mondta Mihrimah bájosan. - Nagyon felcsigázott bennünket. Mit szeretne, ha látnának az emberek?

A férfi tekintete ismét réveteggé vált. Feltehetően megjelentek lelki szemei előtt a minaretek. Egy ideig nem érkezett válasz a szultána kérdésére. Mihrimah már azon tűnődött, hogy a mester egyáltalán meghallotta-e a kérdését, amikor Szinán végre megszólalt:

- Egy titkot, szultánám - felelte, és érezhetően visszatért ebbe a világba az álmvilágából.

- Titkot?

- Igen, szultánám. Egy titkot.

Mihrimah Nurbánu felé fordult, és röviden összefoglalta az elhangzottakat, hogy ő is megértse. Aztán csintalan gyermeki bájjal ránézett Szinán mesterre.

- Nahát! Még ilyet! Egy titkot?

Aztán kissé Szinán felé nyújtotta a nyakát.

- Imádom a titkokat. Előünk nem kell rejtegetnie! Ugyan, árulja már el nekünk ezt a titkot!

Szinán továbbra is sejtelmesen nézett, majd így szólt:

- Ezt a titkot egyelőre még önnek sem árulhatom el.

- Akkor sem, ha megkérem rá?

- Még akkor sem.

Mihrimah meglepődött.

- Még akkor sem, ha megparancsolom?

Szinán mester feszengve felkelt. Érezte, hogy az agya és a szíve heves csatát vív. Az agya arra figyelmeztette őt, hogy ideje felébredni. A szíve viszont arra buzdította, hogy *rajta, gyerünk! Itt az idő! Most vagy soha! Mondd ki a dolgot úgy, hogy megértse!*

Azon morfondírozott, hogy miképpen mondja el úgy, hogy ne vétsen hibát. *Van egy veled egyidős lányom, mégis belészerettem. Ne menj hozzá ehhez a tetves Rüszttemhez! Kész vagyok életemet áldozni egyetlen mosolyodétól*

Mihrimah hiába várt, csak nem kapott választ a kérdésére.

- Ha megparancsolom, még akkor sem hajlandó elárulni ezt a titkot nekünk, Szinán mester?

A lány határozott és kissé feszültté váló hangja azon nyomban észhez térítette Szinán mestert.

- Még, ha megparancsolja, akkor sem - vetette oda gyorsan. - Az életemet adnám, ha úgy parancsolja. Ezt a titkot azonban nem árulhatom el még magának sem addig, amíg el nem érkezik a megfelelő pillanat.

Mihrimah rosszkedvűen elfordította a fejét.

- Ahogy gondolja - mondta, majd elhallgatott. Attól félt, hogy nem adott eléggé hangot a csalódottságának. - Lehet, hogy mire úgy dönt, hogy elárulná a titkot, mi már nem leszünk rá kíváncsiak.

Szinán érezte, hogy belül felfakad egy seb és vérezni kezd. Átkozta magát, amiért ezt kellett felelnie. Egy csapásra odalett minden öröme, vidámsága, jókedve. Fejét leszegte. Összegörnyedt testtartásával próbálta kifejezni a bánatát. Még megbeszéltek egyikét apró részletet, majd összeszedte a tervrajzait, elköszönt és távozott.

Miután Szinán elment, Mihrimah még az ajtót bámulta egy ideig. Rosszkedvű volt. Maga sem értette, hogy mi hangolta le őt ennyire.

Még haragudott is. *Miféle titok lehetett ez? Miféle titkot rejtegethet előlünk Szinán mester? Ugyan milyen titok lehet az, amit még parancsra sem hajlandó elárulni?*

Néhány percig ezen töprengett. Aztán emlékeztette magát, hogy észhez kell térnie.

- Hol is tartottunk? - kérdezte Nurbánutól.

Megdöbönt, amikor látta, hogy Nurbánu sejtelmesen mosolygott.

- Mi az?

- Semmi.

- Mondd csak, min mosolyogsz?

- Én mosolyogni? Nem mosolyogni én.

- Mosolyogsz, ha mondom. Látom én. Mondd csak el szépen, min mosolyogsz?

Nurbánu elbizonytalanodott, majd azt mondta:

- Ez a férfi - és a kijárat felé bökött.

- Szinán mester?

- I-gen. Szi-nán. Mes-ter. Mih-ri-máh-t sze-re-ti!

A lány nem tudta, hogy sírjon-e avagy nevéssen. Aztán végül elnevette magát.

- Ugyan már, ne bolondozz velem! - mondta színlelt dühvel. - Ezt Nurbánu találta ki. Hogy jutott ilyesmi az eszedbe?

- Nem ki-ta-lál-ni én. Nur-bá-nu sze-me min-dent ol-vas-ni. Szi-nán sze-rel-me-sen néz-ni... Ennyi, és kész.

Mihrimáh-t teljesen összezavarták Nurbánu szavai, és Szinán mester titkolózása.

- Nur-áa-nu bo-lon-doz-ni - makogta Mihrimah az olasz lány szótagoló beszédét imitálva. - Ha élne még nagyapám, Szelim kán, nagyjából vele lenne egyidős Szinán mester.

**Mihrimah mit sem tudott arról**, hogy a Nurbánu által aznap felfedezett szikrát Merzuka már jó néhány hónappal korábban észrevette.

- Alekszandra - mondta a tatár lány Hürremnek, azzal Szinán mester felé bökött áliával, aki éppen lázasan magyarázta a tervrajzait Mihrimáh-nak.

- Ugye te is tisztában vagy vele?

- Mivel?

- Hogy a férfi beleszeretett a lányba.

Hürrem előbb nem akart hinni a fülének, és ellenkezni akart, majd meggondolta magát. Ugyanis mit sem változtatna a valóságon.

- Tudom - bólogatott.

- Te jószagos ég! Magasságos Isten! - jajveszékelt Merzuka ültő helyében, és a térdét csapkodta. - Alekszandra, ez meg hogyan lehet? Ha tudod, mégis hogyan engedheted ezt? A férfi az apja lehetne.

- Azt is tudom.

- Akkor meg? Mire vársz még?

Hürrem odafordult Merzukához, és szigorúan ránézett. - Meglepsz engem, sorstársam. Nem tudod, hogy hozzáadom egy apja korú férfihoz?

- Igen, de... Mi van, ha a lány viszonozza?

- Nem fogja. Még, ha viszonozná is, Szinán egy büszke és tartással rendelkező ember. Nem menne bele. Inkább a tengerbe veti magát semmint, hogy elterjedjen az & pletyka róla, hogy beleszeretett egy lányával egyidős nőbe.

- Ne tegyél úgy, mintha nem ismernéd a férfiakat! Mindnek csak egy dolgon jár az esze. Idősnek idős, de végső soron Szinán is férfi. És, ha mégsem veti magát a tengerbe?

- Hidd el, a tengerbe veti magát - suttogta sejtelmesen Hürrem. - Ha nem veti magát a habok közé, majd valaki emlékezteti őt erre. Ne aggódj! Amúgy sincs sok hátra már az esküvőig!

Aznap, amikor az apja kikísérte a flottát a Földközi-tengerre, elmondta Mihrimáh-nak, hogy közeleg az esküvő napja.

Mihrimah aznap ízlelte meg először egyszerre a büszkeséget és a bánatot, az örömet és a könnycseppeket.

A padisah elhívta őt a Tengeri Pavilonhoz, és megkérte, menjen ki a teraszára.

- Várj! - szólt oda. - Mindjárt ideérnek!

A nap fáradtan hanyatlott alá. Izzó vörös gömbként úgy festett, mintha bármelyik pillanatban belezuhanhatna a tengerbe. Mihrimah nem kíváncsiskodott, hogy vajon kiknek az érkezését várják. Szulejmán szultán úgyszólván elmondta volna magától, ha akarja. Nyilvánvalóan azért intette türelemre a lányát, mert meglepetéssel készült.

Megjelentek a fiútestvérei is fejükön a hatalmas turbánjukkal, és szépen felsorakoztak a háta mögött. Szörnyen sajnálta a szerencsétlen kis Dzsihangirt. Testvérei közül ő állt legközelebb a szívéhez. Dzsihangir szüntelenül betegeskedett. Olyan törékeny természettel áldotta meg a sors, mint egy nyárfa. Nem tudta kihúzni magát. Mihrimah azon tűnődött, hogyan maradhat fent a turbán a fején. Ahogy Dzsihangir cseperedett, egyre szembetűnőbbé vált a hátán levő púp. Gerinc rendellenessége miatt mindig görbe háttal állt. Mintha valaki előtt éppen meghajolt volna tiszteletteljesen. Alighogy észrevette nővére jelenlétét, a gondterhelt, szomorkás ábrázata felvidult. Egyenesen odament Mihrimáh-hoz, és megfogta a kezét. Mihrimah megsimította a fiú orcáját és a haját.

- Ma felültél a pónilóvadra? - kérdezte tőle halkan.

A fiú felemelte a fejét, és mélyen nővére szemébe nézett. Egy pillanatra eloszlott a szeméből minden bánat, és életteli csillogás töltötte be a helyét. Bólogatott.

- Ügyes vagy! - dicsérte meg testvérét Mihrimah. Dzsihangir csak titokban lovagolt. Apja úgy gondolta, hogy még korai lenne lovagolnia a fiának. Valójában más húzódott meg ennek a hátterében. Szulejmán szultán attól tartott, hogy fia véletlenül leesik majd a lóról, és további sérüléseket szenvedhet. Ezért aztán Dzsihangir hiába esdekelt és könyörgött, hogy hadd üljön fel a pónilóvára, az apja hajthatatlan volt.

- Várj még egy kicsit! Majd ha nagyobb leszel! Majd, ha már alaposan megtanultál írni-olvasni. Majd, ha már túl leszünk Mihrimah nővéred esküvői szertartásán!

Ahogy teltek-múltak a napok és a hónapok, egyre több kifogás merült fel.

A padisah nem tudott róla, vagy úgy tett, mintha nem tudná, hogy Hürrem és Mihrimah titokban megengedte a fiúnak, hogy felüljön imádott és hön áhított pónilóvára. Két lovász vezette a pónilókat kötőféken, és ilyen felállásban Dzsihangir fél órát lovagolhatott az udvaron. Dagadt a melle a büszkeségtől, és kicsattant jókedvében, hogy végre sikerül valamit véghez vinnie, és egészen kipirult az örömtől.

Mehmed herceg még csak nem is üdvözölte a lánytestvérét; de sokatmondó pillantást vetett Mihrimáh-ra, mintha azt kérdezné tőle

„Hát, itt meg mi a fene történik?”

Mihrimáh-t végtelenül idegesítette testvérének ez a beképzelt, gőgös viselkedése. Nem is méltatta válaszra, csak közömbösen vállat vont, és elfordította a fejét. Szelimet sem szerette különösebben, de ő legalább nem viselkedett ilyen lekezelően. Elvult a maga kis világában, és Eszma elmondása szerint néha-néha még borozgatott is titokban. Szelim orcája mindig pirosposzsgás volt. Feltehetően emiatt. Bajezid már kiskorától fogva meglehetősen eleven, zabolátlan, rakoncátlan kisgyerek volt. Valamennyi testvérére irigykedett, de talán leginkább Szelimre volt féltékeny. Sőt, már- már gyűlölte őt. Számtalanszor kiabálta Szelimnek ökölbe szorított kézzel, hogy „Pusztulj meg!” Sokszor a szolgálók és a rabnók léptek közbe, hogy elejét vegyék valami visszafordíthatatlannak. Egy alkalommal Bajezid azt kiabálta, hogy „Majd én megmutatom neked!”, „Egy nap meg foglak ölni! És a holttestedet kiterítem a földön!”, és a kezével idegesen hadonászott.

Nem sokkal később Hürrem, Merzuka és két udvarhölgy is megjelent a teraszon, és ezzel teljessé vált a családi tabló.

A családtagok egy darabig mozdulatlanul és méltóságteljesen álltak egymás mellett, és elbűvölten nézték, amint a lemenő nap vörösre festi a tengert.

Egyikőjük sem tudta, hogy miért gyűltek így egybe. Kivéve Szulejmán szultánt! Csakhogy senki sem vette a bátorságot, hogy megkérdezze tőle.

Aztán egyszerre csak véget ért a feszült várakozás. A Fekete-tenger felől egy fekete hasú, jókora gálya tűnt fel a színen. Koromfekete vitorlái vadul lobogtak a szélben. A széles hasából kinyúló hosszú piros karokra emlékeztető evezőlapátok egyszerre emelkedtek a magasba, majd egyszerre csobbantak az aranyszínben pompázó tenger habjaiba, minden mozdulatnál nagyokat fröcskölve.

Aztán kevéssel később feltűnt egy másik gálya is. Majd még egy. Aztán még egy.

Ekkor Szulejmán szultán megszólalt:

- Íme! Mihrimah flottája!

Mihrimah nem fért a bőrébe. Végtelen nagy büszkeséget és boldogságot érzett. Annyira elérzékenyült, hogy patakokban folytak a



könnyei. Dzsihangir látván nővére könnyáztatta arcát, bár nem tudta a sírásának okát, átölelte Mihrimah derekát csenevész karjával.

- Ne sírj! Kérlek, ne sírj!

Sorra egyesével felvonult előttük a megannyi galleonnal, vontató- és teherhajóval körülvett hatvan óriási gálya. A flotta kellős közepén elhelyezkedő vörös gályát az Oszmán Birodalom pirosas, zöldes lobogói és a flotta főparancsnokának, Hajreddin pasának a felségjelével ellátott zászló lobogott. Mihrimáh-t különös érzések kerítették hatalmába. A válla felett óvatosan hátranézett a

dadájára. Eszma ekkor döbönt rá, hogy úrnője felidézte azt a napot, amikor ellátogattak Hajreddin pasa hajójára, és ott találkoztak Alaijei Iszmaillal.

Amikor a hajók már egészen közel jöttek, és a padisah előtt helyezkedtek el,

valamennyi evezőlapát egyszerre emelkedett a magasba a hajókorlát felé, majd mozdulatlanra merevedtek. És Mihrimáh-t még valami mélységesen szívenütötte.

- Utat nyiss! - ordította egy férfihang Hajreddin pasa hajójáról. Azt követően több száz hasonlóan magabiztos, töretlen, őszinte, megalkuvás nélküli férfihang hallatszott. A kánon előbb az üszküdari partoknak verődött, majd egymást követő hullámokban eljutott a szemközti parton található Tengeri Pavilonhoz, ahonnan a padisah és a családja áhítattal szemlélte az eseményeket.

*A tenger az otthonunk, a hullámok az útitársaink  
A széllel versenyzünk, viharokkal dacolunk  
Félelmet nem ismerve rontunk az ellenségre  
Imádkozz értünk, Mihrimah szultána!*

Így szólt Mihrimah éneke. Ezt a dalt lelkesen, szerelemmel és szívvel- lélekkel zengte minden tengerész, amióta Mihrimah betette a lábát Hizir Reisz hajójára, és attól a naptól fogva, hogy hatvan gályát a sólyára raktak az Aranyszarv-öbölben található hajódokkban. Csendben és tisztelettel végighallgatták a dalt, mintha imádság lett volna. Mihrimah nem nézett körül, így nem tudhatta, akadt-e, aki sírva fakadt. Magában arra gondolt, hogy Mehmed és Szelim biztosan nem hatódott meg. Majd elszégyellte magát, hogy

ilyen előítéletes. Ha nem akarnak, hát nem sírnak. Végtére is ezek az ő gályái. Ez az ő flottája. Egy pillanatra átsuhant az agyán, hogy talán Ő is közöttük van. Aztán gyorsan elhessegette ezt a gondolatot, és mit sem törődve azzal, hogy a padisah mellett szabad-e illet tennie vagy sem, a magasba emelte a kezét, és hevesen integetett. Ekképpen üdvözölte a flottáját. Köszöntötte a tengerészeket, akik a legeslegszebb ajándékot adták neki. A tengerészek a Tengeri Pavilon aransárgásból lilába átváltó márványos mintázatú teraszán észrevették egy fehér fejkendőt, amely úgy lobogott a szélben, mint egy vörös zászló.

Aztán egy hangos robaj hallatszott. Egyetlen vezényszóra majdnem ugyanabban a pillanatban vonta fel a vitorláját valamennyi hajó. Mihrimah flottájának hajói felhúzták a vitorlákat, és azokba belekapott a szél. Ez adta ki a nagy durranást.

A Tengeri Pavilon teraszán levő fehér fejkendő addig lobogott kitartóan, míg az egész flotta el nem tűnt a horizonton.

Ahogy leszállt az est, és sötétre változott a tenger, a padisah odaszólt lányának:

- Mihrimah szultána!

Mihrimah meghiúsultan, könnyes szemmel lépett apja elé. Lehajolt, és megpróbált neki kezet csókolni. Szulejmán szultán megakadályozta. Odanyúlt, és felhúzta a lányát. Karjával erősen a keblére ölelte. Mélyen belélegezte az illatát. Ez egy teljesen rendhagyó és szokatlan gesztusnak számított. A szolgálók és az udvarhölgyek önkéntelenül is elképedve néztek egymásra. Teljesen megdöbbenek attól, amit láttak.

És ez még nem minden. A padisah megcsókolta a lánya homlokát.

- Járjon szerencsével és arasson fényes győzelmeket az áldott flottád, Mihrimah szukánál - mondta. - Kívánom, hogy a gályáid győzzék le az ellenséget, és nagy diadallal térjenek vissza!

- Ámen! - hangzott fel sok-sok torokból egyszerre.

Szulejmán láthatóan határtalanul boldog és büszke volt.

Feleségét is magához húzta:

- Na, Hürrem asszony! - mondta úgy, hogy a körülötte levők jól hallhassák. - A győzelem után megejthetnénk ezt az esküvőt is már. A diadalt majd egy pompás lakodalommal ünnepeljük meg.

Ekkor Mihrimáh-nak odalett minden jókedve. Szárnyaszegett madárrá vált.

**A titokról folytatott vita** után Szinán mester egy ideig nem bukkant fel a palota környékén. Mihrimáh-t pedig annyira lekötötte a maga baja, hogy eszébe sem jutott az építkezésekkel kapcsolatos tervrajzokkal és számításokkal foglalkozni. Egyfelől a saját flottája körül

forgott minden gondolata. Vajon hány gálya tér majd vissza a hadjáratról? Vajon hány kerek hasú gályája tér majd vissza győzedelmesen a rajta levő vitéz hősökkel együtt? Ezekkel a szavakkal fohászzkodott, valahányszor leborult az imaszőnyegre: - Allahom, hozd vissza mindet olyan épségben, mint ahogyan elmentek!

Ugyanakkor azzal is tisztában volt, hogy a háborún és az imádságokon túl ott van a végzet. Mégha nem is vallotta be magának, valójában leginkább Alajei Iszmail élete és épsége miatt aggódott. Iszmail minden bizonnyal ott volt valamelyik gálya fedélzetén. Biztosan a horizontot kémleli parázsló tekintetével, hogy észrevegye az ellenséges hajókat.

Egyik éjjel azt mormolta az ágyában, hogy - Uram, teremtőm! Oltalmazd őt!

Igaz, hogy Mihrimah összeomlott a Fedett Bazárban átélt események után, és végtelen nagy csalódást érzett, amikor megtudta, hogy Iszmail beteg. Ám a férfi továbbra is ott élt a szíve mélyén.

Haragudott is rá, de azért mégiscsak szerette. És azt kívánta, bárcsak életben lenne. Nagy eséllyel az ő flottája egyik hajóján kémlelte a vizeket. És az is meglehet, hogy eszébe jutott Mihrimah, ahogy a végtelen kék vizeket nézte. Biztosan nagyon fáj a szíve a lány után. Talán a szirének hangját is hallotta, akikről Hajreddin pasa oly sokat mesélt. És talán Mihrimah álmképe menti meg őt a szirének hívogató énekétől. A szultána elképzelte, ahogy Iszmail szeme vad szikrákat szór, amikor kardjával lecsap az ellenségre. Mihrimáh-t megnyugtatta a tudat, hogy valahol a közelben van a férfi, és ugyanazt a levegőt szívják be, ugyanazt a csillagos égboltot bámulják éjszakánként. Ennyi bőven elegendő volt a számára.

Valahányszor eszébe jutott Alaijei iszmail, lelki szemei előtt menten megjelent Rüsztlem képe is. A férfi egy hűséges ebre hasonlított leginkább. A legelső találkozásuk után még vagy háromszor futottak össze látszólag teljesen véletlenül. A férfi egyetlen egyszer sem ejtette ki a „nem” szót a száján.

Ahogyan parancsolja, szultánám.

- Ahogy a legjobb lesz, szultánám.
- Igaza van, szultánám.
- Ön ezt jobban tudja, szultánám.
- Mit szól hozzá majd az anyja, szultánám?

Mihrimah meggyűlölte a szultánám szót, annyira sokszor használta a szót a férfi.

Egyik nap nem bírta magával, és leendő férjét Rüsztlem agának szólította. Noha tudta, hogy a férfi örülten ragaszkodik ahhoz, hogy őt mindenki pasának szólítsa, egyetlen egyszer sem használta ezt a titulust. Mihrimah szemében nem volt több egy közönséges agánál. Mihrimah-t még az sem hatotta meg, hogy anyja kérlelte, térjen jobb belátásra.

A férfi aznap is görnyedten állt előtte.

- Parancsoljon, szultánám!
- Rüsztlem aga, engem nem szultánénak hívnak. Az én nevem Mihrimah.

Abban bizakodott, hogy ha a férfi majd a nevéen szólítja, akkor talán nyílhat egy kis rés a kettejük között emelkedő kőfalon. Azt remélte, hogy van valamilyen megoldás, ha már egyszer nem menekülhet az esküvő elől, és vele kell majd leélnie az életét. Hogyan nevezhetné férjének azt az embert, aki egyfolytában szultánámnak szólítja őt, és egészen a földig hajol előtte?

- Azt hiszem, időről időre elfelejti a nevemet.

Rüsztlem kajánul vigyorgott a szavak hallatán.

- Már hogy felejténém el, szultánám?
- A francba is! - toppantott haragosan Mihrimah, azzal faképnél hagyta a férfit, és elindult a hárem irányába.

Mindazonáltal Hürrem eligazításai, intelmei és Mihrimah piszkálódásai kissé átformálták Rüsztlemet.

Elsőként a csizma ügynek tett pontot a végére. Számos csizmarendelést leadott, és közben elégedetlenül puffogott, hogy

vajon miért nem jutott eszébe ez magától. A padisahnak tűnt fel először a változás.

- Ma láttam leendő vejünket, Hürrem asszony - újságolta a birodalom első embere a feleségének. - Jót tett neki a vezíri rang. Már egyáltalán nem sántít.

- Nem tudom, hogy a vezíri rangot, vagy inkább a leányod eszét kellene dicsérni, felséges szultánom.

Szulejmán végül megtudta a sokat sejtetően mosolygó feleségétől, hogy Mihrimah azt javasolta Rüszttemnek, csináltasson speciális csizmákat magának. Nagyon elámult a lánya bölcsességén.

A különleges kialakítású csizmáknak köszönhetően Rüszttemnek többé nem kellett bicegni és sántikálnia Mihrimah mellett.

Mihrimah azt kívánta, hogy Nurbánu bárcsak ne látná Rüszttemet soha. A lány azonban kitartóan kérlelte:

- Nurbánu nem a te testvér? El szabad rejteni a férj a testvér elől?

Mihrimah-t már a húgocskája akcentusos és kissé hibás beszéde is meghatotta. Ráadásul még affektált is hozzá, amikor kérlelte. Így hát, végül egy szép napon, Mihrimah beadta a derekát, és beleegyezett.

- Gyere, és nézd meg!

A szeráj rózsakertjében azon az estén is megrendezésre került egy látszólag véletlen találkozás. Ahogy Rüszttem közeledett feléjük, Mihrimah finoman oldalba bökte Nurbánut a könyökével.

- Ő az.

- Kicsoda? Hol van?

Mihrimah furcsállta, hogy a lány ezt kérdezi, noha tekintetét egyenesen Rüszttemre szegezte.

- Az, szívem. Az, aki felénk jön.

Nurbánu odanézett, de nem szólt egyetlen szót sem. Amúgy sem lett volna rá ideje. Rüszttem földig hajolva köszöntötte őket:

- Áldott legyen az esti sétája, szultánám!

Mihrimah mosolyt erőltetett az arcára, és igyekezett minél rövidebbre zárni ezt a kényszeredett társalgást. Feltűnt neki Rüszttem ábrázatán valami ravaszság. Bár Rüszttem próbálta leplezni, mégsem tudta levenni a szemét a szépséges Nurbánuról. Mihrimah aznap döbönt rá, hogy egyáltalán nem érez semmiféle

féltékenységet. Cseppet sem izgatta, hogy mit csinál Rüszttem, és kire néz rá. Semmilyen érzelmeket nem táplált jövődöbéli férje iránt. Anyja sokszor mondogatta, hogy „Várj csak! Majd meglátod, mennyire megszokod. Mennyire megszereted!” Mégsem változott semmi sem.

- Nurbánu - mutatta be a húgát Mihrimah. - Azt is mondhatnánk, hogy a földid. Ugye Albánia viszonylag közel található Velencéhez? Nurbánu nemrég érkezett Velencéből. Az eredeti neve Cecília. Velünk fog maradni. Nurbánu lett az új neve.

Rüszttem tenyérbe mászó tekintete még mindig a fiatal lányt pásztázta. Örülten forgott a szeme.

- Nagyon szép, nagyon jó, nagyon helyes, szultánám.

Mihrimah tovább sétált, otthagya Rüszttemet. Várta, hogy Nurbánuból milyen reakciót vált ki. Ám semmi nem történt. Nurbánu szótlanul haladt mellette?

- Na? Miért nem mondasz valamit? Milyennek találsz?

- Nálátok ez valami szokás? - kérdezte Nurbánu.

Mihrimah nem értette a kérdést:

- Ezt meg hogy érted?

- Az idős férfiak mindig a fiatal lányokat kedvelik.

Nurbánu elmerengett, mintha maga is keresné a választ a saját kérdésére. Szinán idős, Rüszttem idős. Nővérem fiatal.

Mihrimah ideges lett. Felgyorsította a lépteit, és faképnél hagyta Nurbánut. Ez az idegen lány ennyire nyersen szembesítette őt a valósággal. Rüszttem idős volt, még hozzá nagyon idős.

Szinám viszont egyáltalán nem vette számításba. Noha Nurbánu megjegyezte annak idején, hogy „Ez a fér-fi sze-ret-ni Mihrimah”, ő ezt nem tartotta valószínűnek. És ugyan mi van akkor, ha tényleg szereti? Eszmától hallotta, hogy Szinán mesternek van egy vele egyidős lánya. Mihrimáh-t is biztosan lányaként szerette. Ugyan mi kivétlnivaló lehel ebben?

Egyébként is neheztelt Szinán mesterre.

Mihrimah félig tréfásan, félig dühösen hátraszólt Nurbánunak:

- Idős-e vagy sem, hozzáadnak.

**Mihrimah megdöbönt**, amikor tudatták vele, hogy megérkezett a főépítész. Akkoriban egyáltalán nem számított Szinán látogatására.

Az a nagy titok fekete macskaként belopózott kettejük közé. Eszma többször jelezte Mihrimáh-nak, hogy Szinán mester jön az anyjához, hogy megbeszéljék az éppen aktuális építkezések részleteit. A főépítész viszont rendre úgy távozott, hogy nem nézett be a szultánkisasszonyhoz.

Mihrimah arra gondolt, hogy biztosan nincsen hozzá elég bátorsága. Nyilvánvalóan megsértődött. Egyszerűen sehogyan sem fért a fejébe ez az egész. *Még akkor sem árulhatja el a titkot, ha megparancsolom! Ki hallott már ilyet? Majd elmondja, ha akarja.* Szinán aga minden bizonnyal rossz néven vette a szidalmazást. Mihrimah arra gondolt, hogy megérdemelte. Mi az, hogy majd úgyis elmondja magától, ha érkezettnek látja az időt? *Micsoda gög! És arra nem gondolt, mi van, ha addigra minket már nem érdekel a titok? Mi van, ha akkor már nem leszünk rá kíváncsiak?*

A dada beengedte Szinánt, de Mihrimah közönyt színlelve továbbra is az ablakon át kifelé nézelődött, mintha nem tudott volna a mester érkezéséről. Maga sem értette, miért viselkedik így, de ösztönösen így tett. Végtére is Szinán büntetésben volt!

- Szultánám! - dünnyögte Eszma kissé távolabbról. - íme, a főépítész, Szinán aga.

Ekkor a szultánkisasszony tessék-lássék módon megfordult.

- Tényleg? Isten hozta!

Szinánnak már ez a kelletlen üdvözlés, a hűvös fogadtatás, az érzelmek nélküli üres tekintet önmagában is bőven elég volt. *Ez a te éltető Napod*, gúnyolódott magán.

Fejet hajtva üdvözölte Mihrimáh-t.

A hóna alatt most is számtalan tekercset tartott.

- Óhajt valamit, Szinán aga? - kérdezte a szultána olyan fagyosan, hogy az már fájt. Szinán enyhén megremegett. Ó, hatalmas Szinán!, sóhajtott magában. *Látod-e, mit tettél? Még mindig haragszik rád. Mi van, ha azt találja mondani, hogy „meg ne lássalak itt többször, ne gyere ide többet!” Akkor mihez fogsz kezdeni?* Szinán teljesen tehetetlen volt. Amúgy is mélyen a szívébe temette a szerelmét, az érzelmeit. És pecséttel lezárta. Minden éjjel egyre csak vergődött és szenvedett. A felesége párnájára hajtotta a fejét, majd hátat fordított neki, és a falat bámulta. Képzeletében különböző képeket, terveket,

kupolákat rajzolt a falra. És majd elsüllyedt szégyenében, amikor a lányára nézett.

- Izé, végeztem a számításokkal - motyogta a férfi.

- Csakugyan?

- Már tudom, hová és milyen szögben fogom felépíttetni az épületet, és hová kerülnek majd a minaretek - közölte a főépítész a lány közönyének dacára.

- Rendben.

Mihrimah egyszeriben ráeszmélt, hogy élvezi, ha bánthatja a férfit. *Mi van velem?*, kérdezte magától. *Már csak a korbács hiányzik a kezedből*, gondolta. Ott állt előtte ez az öregember, és reszketett. Szégyellnie kellett volna magát. Ám egy belső hang azt súgta: *Nem. Nem kellett volna arról a titokról beszélnie. El kellett volna mondania mindent világosan.* Mihrimah azonban nem engedte, hogy befolyásolja őt ez a belső hang.

- Az építkezés minden apró részletét ennek megfelelően dolgoztam ki. Arra gondoltam, hogy talán a szultána látni szeretné ezeket.

Szinán hangja is sértődöttségről árulkodott. Úgy festett, mintha bármelyik pillanatban képes lenne odahajítani a hóna alatt cipelt tekercseket, tervrajzokat, és elmenekülni. Mihrimah első ízben nem látta a lelkesedést és szikrát a férfi szemében.

- Jól gondolta - felelte Mihrimah némileg lágyabb hangon, és kedvesebb tekintettel. - Már épp azon morfondíroztunk, hogy vajon megsértettük-e valamivel a főépítészt.

Szinánnak feltűnt ez a hangulatváltás. Lelke kissé felmelegedett. A hófehér bajsza és szakála között elhelyezkedő ajka lassan megmozdult. *Uram, teremőm!*, fohászkozott magában. *Mintha visszaadnád nekem az éltető fényt.*

Halovány reménnyel a szívében elindult az asztal felé. Egy jókora papírtekercset kiterített az asztalon. Két kezével lefogta a tekercs széleit, hogy ne pördüljön fel. Esmának feltűnt ez a mozdulat, és sietve hozottakét petróleumlámpát. A lámpákat a tekercs két szélére helyezte nehezekként

Szinán finoman odébb lépett, teret engedve Mihrimáh-nak.

- Lássuk csak, már megint milyen remek tervrajzokat készített a mi Szinán mesterünk!



Mihrimah az asztal fölé hajolt. Elébe tárult egy csodálatos épület vázlata, ami szinte megelevenedett, annyira élethűre sikeredett.

- Istenem! - sóhajtotta ösztönösen és áhítattal. Az épület egy szétterített szoknyájú nőre emlékeztette. Eszma nem akart tolakodni, ezért a háttérből, úrnője válla felett szemlélte a tervrajzot elbűvölten.

Mihrimáh-nak szinte elállt a lélegzete. Kezét a szívére szorítva áradozott:

- Istenem! Uram, teremtőm! Szinán mester, ez káprázatos!

Nem csupán Mihrimah áléit el majdnem a látványtól. A főépítész is megszédült, de ő egészen mástól: a tervrajzokat bámuló, mellette álldogáló Mihrimah friss és üde illata hódította el. Hálát adott Allahnak ezért a pillanatért. Miután Szinán kissé összeszedte magát, így szólt:

- Remélem, hogy méltó lesz szultánám nagyságához és szépségéhez.

Izgatott volt a hangja, és szégyenlős. - Ezt azért alakítottam ilyen szoknyaformájúra, hogy kiemeljem az Ön karcsú termetét. Ha nem tetszik...

- Miket beszél! - csattant fel Mihrimah. - Nehogy azt mondja nekem, hogy nincsen tisztában alkotásának nagyszerűségével! Ki tudja, mi lesz, ha elkészül majd a remekmű...

Nem tudta befejezni a mondandóját. Kifogyott a szuszából. Aztán megint csak ámuldozott a fantasztikus rajzokban gyönyörködve.

- Ahogyan azt korábban megbeszéltük - magyarázta Szinán -, a dzsámit a tengerparton fogjuk felépíteni. Háttal napkeletnek, arccal napnyugatnak. Látja, a keleti, északi és déli szárnyban van egy-egy félkupola. A nyugati fronton viszont nincsen kupola. Azért, hogy aki ebből az irányból szemügyre veszi, az láthassa a Szinán mester által emelt kupola teljes egészét.

- Nagyon szép. A szobámból is fogom majd látni?

Szinán arca felragyogott, szeme csillogott az örömtől.

- Ha szabad kérnem, idejönne a szultána?

Kitárta a csempével burkolt baloldali falfelületen levő ablaktáblát.

- Jöjjön, és nézze meg!

Mihrimah odament az ablakhoz. Szinán kissé odébb lépett, és karjával egy pontra mutatott.

- Íme, ott fog állni - jelentette ki nagy lelkesedéssel. - Látja? Az egész épületet, a minareteket, mindent kiválóan látni fog az ablakából.

Mihrimah kissé közelebb nyomult az ablakhoz, hogy még jobban láthassa, és közben lecsúszott a fejkendője a vállára. A derékig érő hosszú szőke hajzuhatagának finom illata Szinánt egy pillanatra egészen elvarázsolta, és más tájakra repítette.

- Bocsásson meg! - mondta, és hátrébb lépett.

A szultánkisasszony egy ideig még a szemközti oldalon emelkedő zöld dombok és a tenger kékjének találkozását nézte. Elképzelte, ahogy ott magasodik majd a pompás dzsámi. Aztán kis idő elteltével visszament az asztalnál várakozó Szinán mesterhez.

- Mikorra készül el? - kérdezte leplezetlen türelmetlenséggel, mintha már másnapra el kellene készülnie.

A főépítész elmosolyodott.

- Ha a szolgáján múlna, azonnal megépülne, és esküvői ajándékként nyújtaná át a szultánájának.

Mihrimah annyira izgatott volt, hogy nem vette észre a főépítész hangjában rejlő szomorúságot.

- Csakhogy az építkezés hosszas és fáradságos munka. Nem készül el egyik pillanatról a másikra egy épület. Évekbe is telhet, mire egyik követ a másikra rakjuk.

- Hány évbe, Szinán mester?

Szinán megfordult, és elmerült a számára oly gyönyörű és mégis oly félelmetes kék szemekben, amelyekkel nem tudott betelni.

- Izé - dadogta. - Négy, vagy talán öt évbe is beletelhet. Vagy talán még többbe is.

Mihrimah bánatosan lebiggyesztette az ajkát.

- Azt akarja ezzel mondani, hogy majd csak öregkoromra fogom látni.

Szinán megrázkódott, mintha tört döftek volna a szívébe.

Mihrimah is szörnyen megbánta, amit mondott. Mire ő megöregszik, mi lesz vajon Szinán mesterrel? Talán az élete már nem is elegendő arra, hogy befejezze a remekművét.

Szinán mester nagy nehezen összeszedte magát.

- Ugyan már, szultánám! Szó sincs ilyesmiről - dünnyögte. - Fiatalságának legszebb időszakában fogja megkapni. Mivelhogy...

Mihrimah azonnal igyekezett jóvátenni az iménti hibáját.

- Maga pedig a pályájának legtermékenyebb időszakát fogja élni.

Látta, hogy szavaival nem sikerült elérnie a várt hatást, vagyis a mester szemében kihunyt fényt nem sikerült újjáélesztenie. Végtelenül haragudott magára, amiért ilyen meggondolatlan gorombaságok jöttek ki a száján. *Most aztán tedd jóvá, ha tudod!*, korholta magát.

Megpróbálta elterelni a szót a minaretek felől kérdezősködve.

- És mi lesz a minaretekkel? Azt is kiszámolta már, hogy azok milyen szögben álljanak?

Szinán büszkén bólogatott.

- Éppen ebben rejlik a titok, szultánám.

Mihrimah érezte, hogy mérgében elvörösödik. *Már megint ez az átkozott titok!* Szinán mesterre fordította a tekintetét. Meglepte a férfi nyugalma és derűs ábrázata.

- Most már nem fogom megkérdezni, hogy mi a titka. Úgysem árulná el még akkor sem, ha parancsba adnám.

Mihrimah feleslegesen igyekezett, hogy ne tűnjön érzéketlennek, Szinán mestert cseppet sem foglalkoztatta, hogy a szultánkisasszony milyen hangnemben beszél vele. - A titok nem a Szinán nevű szolgájáé, szultánám - közölte higgadtan a főépítész. - Hanem az Öné. Én akkor sem mondhatnám el, ha szeretném. Mihrimah szultána titkát nem lehet felfedni. Csak az értheti, aki nem csak néz, hanem lát is.

Szinán látván, hogy a szultánkisasszony teljesen értetlenül hallgatja ezeket a szavakat, csendben mosolygott.

- És ahhoz, hogy láthassa, el kell készülniük ezeknek a minareteknek - mondta a főépítész, és ujját végighúzta a tervrajzon.

# TENGERI PAVILON

*Isztambul, 1538 októbere*

**A hír ért oda előbb.** Hajreddin pasa két futárt küldött, akik közül az egyik Szulejmán szultán színe elé igyekezett, a másik Mihrimah szultána lakosztályába. Kézbesítették a flotta főparancsnokának az üzenetét. Mihrimáh-nak remegett a keze, amikor feltörte a pecsétet.

Két mondat szerepelt Hajreddin pasa pecsétje alatt.

„Megadatott a győzelem. A prevezai vizeken Mihrimah szultána flottája nagy diadalt aratva megszerezte az uralmat.”

Repesett az örömtől. Ajka némán elrebegte a tengerészek dalát, amelyben őt dicsőítették. Szinte hallotta a vitéz hős tengerészek erőteljes énekét.

A részletekről a padisah számolt be este.

- Az én drága Hajreddin pasám óriási csapást mért a pápa által Prevezához vezényelt keresztes flottára. Amit én most a keresztesek flottájaként emlegetek, arról azt mesélte a híreket hozó kapitány, hogy ez volt minden idők leghatalmasabb armadája a Földközi-tengeren. Spanyol, velencei, genovai, flamand, észak-európai és még sok-sok általunk nem ismert ország hajói alkották ezt a hatalmas flottát. Azok az országok pedig, amelyeknek nincsen tengere vagy hajója, aranyat adtak. A pápa is kinyitotta a kincstárát. Több száz gályát pénzelt. A mi szultánánk rézbányájának ércéből megépített flotta rögtön az ütközet elején szétterült, mint egy félhold. Az ellenség támadott, és a félhold egyre jobban szétterült. Ahogy az ellenség folytatta a támadást, a félhold még jobban kinyílt. Ahogy szétszóródott a flottánk, a gyaurok azt hitték, hogy a kapitányaink menekülőre fogták. Pedig a vitéz hősök váratlanul visszafordultak. Allah segítségével erős szél támadt, és csak úgy dagadtak a vitorláink. Majd váratlanul összezárt a félhold két széle. A tengerészeim kardélre hánytak mindenkit, akit csak értek a közrefogott hajók fedélzetén. Több száz gályát felgyújtottak. A prevezai horizonton sűrű fekete füst gomolygott, amely a napot is elnyelte. Andrea Doria admirális is csak nagy ügyel-bajjal tudta megúszni ép bőrrel. Nem számíthatunk semmi jóra a római, spanyol,

velencei szövetségtől, de a Földközitenger mindig a mi félholdunk árnyékában fog pihenni.

Mihrimah flottáját nagy ovációval fogadták Isztambulban. A város népe odagyűlt a partokra, és lelkesen tapsolt, ahogy elhaladtak a győztes hajók. Több millió rózsaszirmot szórtak a tengerbe aznap. A gályák csak akkor lassultak le, amikor az Aranyszarv előtt befordultak a Boszporuszra. A hajók a padisahot, és Szulejmán szultán hős vitézeit ünnepelték ünnepélyes ágyúlövésekkel.

Mihrimah ugyanott fogadta a flottát, ahol elbúcsúzott tőle: a Tengeri Pavilon teraszán. A hajókorlátnál felsorakozott tengerészek látták, amint a Tengeri Pavilonnál sudár jegenyefaként álló Mihrimah hófehér fejkendője vadul lobog a szélben. A vitéz matrózok hangosan, büszkén fújták Mihrimah indulóját. A hosszú nyelvű evezőlapátok egyszerre szelték a tenger habjait.

- Áldott legyen a hadjáratod, szultána lányom - mondta a padisah.  
- Mihrimah flottája győzedelmeskedett.

Mihrimah azonban mégsem tudott határtalanul örülni ennek a felettébb jó hírnek. Hiszen az ő esküvőjével fogják majd megünnepelni ezt a diadalt. És ez az ő halálát jelenti majd egyben. A gyermeki ártatlanságú, szépséges, okos, szeretettel és megértéssel teli Mihrimah meg fog halni, és egy másik Mihrimah születik majd, akit még ő maga sem ismer.

És félt, rettegett az új, születendő Mihrimáh-tól.

## SZURICSI, ISZTAMBUL

1539

**D**odj egy kis fát a tűzre - mordult fel az idős asszony.

- Azt nem is kérded, hogy maradt-e még tűzifa? - nézett rá ellenségesen a fiatalabb.

A nő felkelt a limlomok közül, ahol eddig hevert. A paplanul szolgáló zsákok közül néhányat a hátára terített. Súlyos léptekkel a tűzhöz ment, és lerogyott mellette. Kezét a kialudni készülő lángok fölé nyújtotta, és próbált kissé felmelegedni.

- Megfagyok.

- Anyira azért még nem hűlt le a levegő, ráadásul idebent nincs is olyan rossz idő. Mihez fogsz kezdeni akkor, ha beköszönt a hideg tél?

- Ha megérem a telet, akkor vagy a fájdalmaim pusztítanak el, vagy a hideg - felelte az öregasszony. Anélkül, hogy a fejét felemelte volna, a másik nőre nézett, aki úgy tett, mintha éppen tüsténkedne valamivel. A tűz halovány fényében az idősebb asszony félelmetes fekete barlangnak látszó szájában egy pillanatra feltűnt az egyetlen foga, majd ismét beleveszett a sötétségbe. - És ha ettől a kettőtől megmenekülnék, akkor a te nyelved fog kinyúvasztani, Emine.

Emine abbahagyta, amivel foglalatostkodott. Nagy nehezen feltápáskodott, csípőre tette a kezét, és odahajolt az idős nőhöz. Arcán egy ragadozó vadállat kifejezése tükröződött, amely épp készül lecsapni a prédájára. - Ne aggódj! - sziszegte a másik nőnek. - Nem lesz semmi bajod. Mindannyiunkat túlélés, és te fogsz minket eltemetni, Dürdane. A dzsinnjeid megóvnak mindentől.

A sötét, nyirkos helyiségben, félelmetes kacaj hallatszott. Amikor Dürdane kicsit lenyugodott, így szólt: - Még a dzsinnjeim is fáznak.

Ezúttal fenyegetés is rejlett a hangjában. - Dobj erre az átkozott tűzre még egy-két fadarabot! Ne dühítsd fel a dzsinnjeimet!

- Ég az már! Mondjak neked valamit? Téged még a pokol tüze sem melegítene már fel.

- Miért nem?

- Mert megfagyott a szíved - jelentette ki Emine, és visszatért a dolgához. - Ha annyira akarod, menj ki, maradt még egy-két fadarab, hozd be őket, és vedd a tűzre! De aztán nincs több, csak hogy tudd! Ha Nazenin »karcsú, kecses, csábos« nem hoz valamit, akkor se tüzelőanyagunk nincs, se egy falat kenyerünk, hogy megegyük.

A tűz mellett ülő vénasszony köhögve, hörögve nevetett.

- Min nevensz, Dürdane? Épp azt mondom, hogy éhen maradunk.

- Nem azon nevetek.

- Hát akkor min nevensz?

- Nazeninen, aki úgy jár, mint egy rák.

- Mi van ezen nevetnivaló? Törődj a magad dolgával!

- Nazenin az Nazenin - nevetett Dürdane. - Milyen furcsa, nem? Hogy micsoda neveket adnak az embernek. Nazenin apja és anyja biztos nem gondolt arra, hogy egyszer megöregszik a lányuk. Az a vénség nem tud már felegyenesedni sem. Egyik szeme erre áll, a másik arra. Az öregségtől csont és bőr lett. Méghogy csábos!

- Ki tudja, rólam is miket mondasz a hátam mögött! Nincs benned semmi szégyenérzet? - tiltakozott Emine.

- Miért kellene szégyellnem magam? Tán nincs igazam? Az én igazi nevem meg Güldane»rózsaszál, rózsabimbó«. Gondolj csak bele! Miféle rózsák nyílnak az én ráncos arcomon?

Emine elmosolyodott. - Mi a helyzet az én nevemmel?

Dürdane undok vigyorra húzta a száját, melyben már csak egyetlen fog maradt. - A te neved is furcsa, Emine »megbízható, hűséges«. Mióta az eszemet tudom, te vagy a főváros legnagyobb tolvaja, zsebese! Az emberek úgy tudják, hogy Szulejmán szultán azért etetett a sereget, hogy a gyaurok ellen vezesse. Fogalmuk sincs róla, hogy a padisahnak azért van szüksége katonákra, hogy a palotát megvédje tőled.

Eminének tetszett, hogy megdicsérik lopásbeli jártasságát. Hosszasan nevetett. - Ugyan már! Aki hall téged, azt hiheti, hogy az egész világot ellopom - kacagott incselkedve. - Pedig csak egy-két apróságot hozok el. Csak hogy megtöltsük a hasunkat.

Emine megörülve a dicséretnek úgy döntött, hogy kissé felmelegíti Dürdanét. Kinyitotta a kis helyiség ajtaját. A kinti világossággal együtt az északkeleti hideg szél is beáramlott, és fellobbantotta a pislákoló tűz lángját. A földön lévő üres zsákok egyike-másika

felröppent. A szél egy papírlapot is felkapott, és egy másik sarokba sodorta.

- Csukd be azt az átkozott ajtót! - kiabált Dürdane. - Meg fagyasztasz!

- Ne pattogj! Csak kimegyek, hogy keressek valami tüzelni valót.

Az ajtó becsukódott. Odabent ismét félhomály lett.

- Rendben, de ne maradj soká! - ordította Döldane. - Különben kialszik a tűz, és csak egy hullát találsz itt, amikor visszatérsz!

Tudta, hogy Emine a füle botját sem mozdítja erre a fenyegetésre. Még csak nem is válaszolt.

Dürdane egy ideig továbbra is a tenyerét melengette a tűz fölött. Az egyre gyengülő tűz remegő táncára szegezte a tekintetét. Aztán lassan lecsukódott a szeme.

Pár percig így ült mozdulatlanul. Aztán hirtelen az egész teste remegni kezdett. Ráncos szemhéja felnyílt. Ám ott, ahol imént még a szeme volt, most csak fehérség csillogott, mely visszaverte a tűz fényét. A remegés még egyszer megrázta a testét.

- Megjöttél?

Dürdane ajka nem mozgott. - Nem vártalak.

Hangja füttyre emlékeztetett. Mintha valakit hallgatott volna, hegyezte a fülét. Aztán bólintott. Nehézkesen felállt. Keresett valamit a szobában.

Egy pizsoktól megfeketedett serpenyőt hozott a tűzhöz. Ismét a falhoz ment, és egy szekrénynek használt vájatból kivett egy kisebb edényt, majd azt is a serpenyő mellé tette. Ezután a falba szúrt karókon egyensúlyozó polcról egy zsákot vett le. Nagy nehezen visszatért a tűzhöz. Ahogy leült, fehér szemének ürességében egy vörös hullám játszott.

A maga melletti agyagkorsóból vizet öntött az edénybe, aztán fogta a serpenyőt is, és beleöntött valamit a zsákból.

A fejét felemelte, mintha vonyítani akarna. A szeme helyén lévő fehér üresség most parázsként izzott.

- Sötétség ura - sziszegte. - Fény ellensége, bűn lovása, mutasd meg nekem!

A nyelénél tartott serpenyőt a tűz fölé helyezte.

- Mutasd meg nekem! Hej, tűz hercege, gyűjtsd össze az összes dzsinnt, és mutasd!



A serpenyőből a füsttel együtt sistergés hangja és különös szag áradt. Immár Dürdane egész teste jól látható módon rázkódott. Alig tudta a tűz fölött tartani a serpenyőt. Ahogy a sercegés, a füst és a szag betöltötte a szobát, a nő elkiáltotta magát: - Mit hoz a jövő? Dzsinnjeim, tündéreim, bégeim, hercegeim, sötét vidékek urai, mutassátok meg a jövőt nekem! Mutassátok!

Miközben sikoltozó hangja egyre halkult, egy utolsó erőfeszítéssel lehúzta a tűzről a serpenyőt, és a benne lévő dolgot a kis edény vízbe öntötte.

Félelmetes sisergéssel egy gőzfelhő szállt fel az edényből.

Dürdane szájából értelmetlen szavak ömlöttek. Hangja sem emberi hang volt már, sokkal inkább hörgésre emlékeztetett.

- Eme... kotemija... butani... melaaa...

Aztán egy félelmetes sikoly kíséretében Dürdane a földre rogyott. Teste még remegett egy ideig. A rázkódás egyre kisebb lett, végül az összegömbölyödött test mozdulatlaná vált.

**Az ajtó kinyílt. Amikor Emine pár fadarabbal az ölében belépet meglátta, hogy Dürdane a tűz mellett hever.**

- Dürdane!

A nő nem mozdult.

- Ne tessed magad, hagyd abba, te boszorka! Hoztam neked fát, hogy felmelegítsd az átkozott csontjaidat!

Mivel Dürdane a jóhírrre sem mozdult, Emine lehajolt, és jobban megnézte. Ekkor látta meg a serpenyőt és az edényt.

- A fene egye meg! - dünnyögte, és megbökte a nőt. - Dürdane! Kelj fel!

Mintha hét emelet mélységből jönne, valahonnan egy hang tört fel az idős nő torkából. Emine megrázta Dürdanét. - Kelj fel!

Dürdane kinyitotta a szemét. Egy ideig üresen bámult. - Emine - súgta végül.

- Persze, hogy Emine. Mégis, mit gondoltál? Kelj fel, hadd élesszem fel a tüzet! Meglátod, Nazenin hoz majd valami főznivalót, ha visszatér a Hippodromról. Már egy levessel is kiegyeznék. Egy jó meleg levessel.

Dürdane felült. Ajka még mindig remegett. Emine ezt annak tudta be, hogy fázik. Azonnal rakott egy-két hasábot a hamura.

- Eljöttek, Emine.

Emine keze megállt a levegőben. A serpenyőből és az edényből rögtön megértette. - A fenébe! Már megint?

- Igen, megint.

- Figyelj, te ostoba boszorkány! Másokat becsaphatsz, de Emine nem veszi be ezt a dzsinnes mesét!

- Eljöttek - súgta Dürdane ismét. - És megmutatták nekem a jövőt. Emine felnevetett.

- A jövőt, mi? Úgy, mint tizenhét évvel ezelőtt, mi? Úgy mutatták meg a jövőt, mint tizenhét éve, aznap, amikor Mihrimah szultána megszületett? Azt jövendölted, hogy nem lesz boldog, hogy nem fogja megtudni, mi az a szerelem! Hogy nem fog szeretni, és nem fogják őt sem szeretni... Hát ide figyelj, te boszorka! Nem hallod a dobokat, sípokat? Egész Isztambul vigad. Esküvő van... A szultán lánya férjhez megy. Mi van azokkal a félelmetes jóslatokkal?

- Láttam, Emine. Mondom, hogy láttam - erősködött az idős nő. Megragadta Emine vállát és megrázta - Mindent láttam. Higgy nekem! Megmutatták a jövőt.

Emine csodálkozott, mennyi erő lakozik ebben az asszonyban, aki máskülönben még egy percig sem tud megállni a lábán. - Az Isten verje meg! - mondta. Gyűlölte ezt az egész dzsinnes, tündéres dolgot. Nem akart a tanúja lenni. Halálosan rettegett az egésztől. És Nazenintől is. Eldöntötte, hogy az első adandó alkalommal lelép tőlük. Már húsz éve, minden egyes nap megfogadta ezt, de sosem tartotta be. Mintha valami megkötötte volna a kezét és a lábát. Legalábbis így érezte.

- Hagyj békén! - tiltakozott, és próbálta eltolni Dürdane kezét, ám mindhiába. Dürdane ujjal acélként markolták a karját. Hagyj békén, te átokfajzat!

- Láttam, Emine. Megmutatták. Láttam Szulejmán szultán és a moszkvai Hürrem egyetlen leánykájának, Mihrimáh-nak a jövőjét. Most már tudom.

- Tényleg? - kiáltotta Emine és talpra ugrott. - És mit mutattak? Várj, ne mondd el! Előbb tudnom kell, hogy melyik dzsinned mutatta meg a jövőt! A zöld sapkás vagy a vörös farkú? Vagy amelyik nem távozik az ágyadból?

*Ahogy nevetett, rémulten vette észre, hogy Dürdane fekete szeme ismét fehér lyukká változik.*

*- Megmutatták - makacskodott Dürdane, de hangja mintha másé lett volna.*

*Emine próbált az ajtó felé hátrálni. - Mit mutattak? Mi van a jövőben? Mit láttál Mihrimah jövőjében?*

*- Vért - nyögte az idős asszony.*

*Teste ismét ijesztően rázkódni kezdett.*

*- Árulást!*

*Dürdane keze rugóként nyúlt hirtelen Emine után, mintha el akarná kapni.*

*- Könnyeket!*

*Emine kinyitotta az ajtót.*

*- Mondhatsz, amit akarsz, boszorka - kiáltotta. - Vajon van-e a világon valaki, aki boldogabb lehetne Mihrimah szultánénál? Az egész főváros a lakodalmát ünnepli. Mindenki nevetve szórakozik. Te pedig, és Nazenin tizenhét éve, aznap amikor megszületett, rögtön káromni kezdtetek. Ugyanezeket a hazugságokat soroltátok akkor is. Vér, árulás, és mit tudom én, még mi... Akkor most mi van azokkal a hazugságokkal? A szultánkisasszony boldog, méghozzá nagyon boldog. Tartsd meg magadnak ezt a sok maszlagot!*

*Emine tovább is ordított volna, de Dürdane feje billegni kezdett. Az asszony egyre jobban lóbálta a fejét, amely majd kiszakadt a helyéről. - Halál! - szakadt ki egy hörgés fogatlan szájából fröcsögve. Mintha nem is Dürdane lett volna Eminével szemben, hanem egy sziszegő kígyó...*

*- Istenem!*

*- Halál! Vér! Könnyek. Fekete felhők. Szerencsétlen lány! Szegény szultána!*

*Emine nem bírta tovább, kimenekült a kis helyiségből, és örült tempóban rohanni kezdett. Megfogadta, hogy soha többet nem tér vissza.*

# HIPPODROM, ISZTAMBUL

*1539 novembere*

**A lakodalom pompásra sikeredett.** Az oszmánok három nagy ünnepet is tartottak egyszerre. A padisah egyetlen, világszép lánya, Mihrimah szultána hozzáment Rüsztém pasához, akinek felemelkedőben volt a csillaga. Bajezid herceget és Dzsihangir herceget pedig körülmetélték.

A hármass ünnepséget a Hippodromon álló palotában rendezték. Makbul Ibrahim pasa már sehol sem volt, rég megfeledkeztek róla, de palotája, melyet azért építtetett, hogy büszkén hirdesse a világnak, hogy hatalmasabb és gazdagabb Szulejmán szultánnál, még mindig állt.

Még egy dolog volt, amely a feledés homályába veszett; Rüsztém pasa gúnyneve. Hogy mikor történt mindez, senki sem tudta volna megmondani. Tetves Rüsztém a múlté lett, helyette megszületett Szerencsés Rüsztém.

Az 1539-es év elején Mihrimah megtudta, hogy még abban az évben megtartják a lakodalmát, de a pontos dátumot senki sem közölte vele. Az is igaz, hogy ő pedig nem kérdezte. Közelgett a katasztrófa, de nem tudta pontosan, hogy vajon mikor csap le.

Ezt csak akkor tudta meg, amikor Dzsihangir sehzáde kisírt szemmel felkereste a szobájában. A fiú a földre vetette magát, és ott hánytá-vetette magát. Mihrimah és Nurbánu, aki most már, akárcsak Eszma, egy percre sem tágított a szultána mellől, aggódva figyelték a fiút. A három lány egyszerre hajolt a herceg fölé: - Hercegem, kánom, mi történt?

- Le fognak kaszabolni engem!

- Micsoda? - sikította Nurbánu. - Senki sem kaszabol le téged - kiáltotta rémülten. Kiabálása elnyomta a kisfiúét. Dzsihangir abbahagyta a sírást, és jobban megnézte magának ezt a különös, szépséges lányt.

Mihrimah magához húzta a testvérét, és megpróbálta lecsendesíteni: - Nem hiszem, hogy erről lenne szó.

- De bizony! Össze fognak vagdosni! - ismételte Dzsihangir.

Szép arcáról, mint a gyöngyszemek, potyogtak le a könnyek. Sovány, beteges testét rázta a zokogás. Mihrimah úgy érezte, megszakad a szíve. Ahányszor csak meglátta Dzsihangirt, úrrá lett rajta ez az érzés. Mintha a lelke vérzett volna. *Szegény hercegem*, mondta magában. Sóhajtott. - Nem hagyom, hogy bárki is bántson - vigasztalta a testvérét. Senki sem vagdoshat össze.

A kisleány reménykedve átölelte a nővére derekát. - Nem hagyod, ugye?

- Nem, egyetlenem.

Miközben Dzsihangir zokogása lassan sóhajtozássá változott, kiderült az is, mi zaklatta fel ennyire a kisleányt. Fatma, Dzsihangir dadája is megérkezett; és kiderült, hogy Dzsihangir az „összekaszabolás” alatt a körülmetélést égette.

- Uralkodónk megparancsolta, hogy az ön menyegzőjével egyidőben, azaz novemberben tartsák meg Bajezid herceg és Dzsihangir herceg körülmetélést! ünnepeit is.

*Valójában engem fognak lekasabolni*, gondolta Mihrimah keserűen.

Mihrimah, hogy megszabaduljon Rüsztemtől, elmesélte anyjának, mit beszélnek leendő férjéről a piacon és a bazárban. Sőt, egyszer pironkodva elmondta azt is, hogy Rüsztem gyakran jár fürdőbe.

- És mi van ebben? - nevetett Hürrem. - Azt mondták rá, hogy tetves, hát most mosakszik.

- Nem azért jár oda, anyám. Állítólag mást művel a hamamban - tiltakozott Mihrimah.

Hürrem egy pillanatig értetlenül meredt a lányára. Amikor megértette, hogy mire céloz Mihrimah, tiltakozni kezdett. - Nem, ez rágalom! Már elfelejtetted, hogy azzal is megrágalmazták, hogy leprás?

Természetesen nem felejtette el, hiszen ő maga terjesztette ezt a hazugságot, ám egy tetű akkor megmentette Rüsztemet.

Mihrimah, akinek anyjával kapcsolatban szertefoszlottak a reményei, úgy döntött, hogy utolsó esélyként megpróbálkozik az apjával. Az igaz, hogy apja nem vonta vissza soha a szavát, de egyenes ember volt. Ő volt az igazságos Szulejmán szultán, a gyengék védelmezője.

- Nagyon szomorúak vagyunk, efendi - szólt a szultána egyik nap, amikor felkereste az apját.

- Talán beteg az én Mihrimáh-m?

Mihrimah megrázta a fejét. - Nem beteg, csak szégyenkezik.

*Szóval, ez a baj,* gondolta Szulejmán. Ezek szerint a dadák és a szolgálólányok még nem beszéltek neki a dologról. Pedig ő még arra is engedélyt adott, hogy Rüsztlem belépjen a hárem udvarára és a rózsakertbe, csak azért, hogy Mihrimah megértse a szerelem és az udvarlás természetét, és tanuljon valamit erről is.

- Miért szégyenkezel? - kérdezte a szultán vonakodva. Kínosan érezte magát, hiszen ez mégiscsak a nők dolga lenne, nem egy férfié. - Szólok Hürrem asszonynak, hogy valakit bizzon meg a felvilágosításoddal.

Mihrimah ismét megrázta a fejét. - Ne! Nem arról van szó, amire urunk gondol.

- Szóval - mosolygott Szulejmán kedvesen -, a lányunk még azt is tudja, hogy az apja épp mire gondol. Akkor hát, mi az a bizonyos probléma?

Mihrimah gondosan mérlegelte a szavait, mielőtt megszólalt. - Izé, Rüsztlem miatt szégyenkezem.

*Ezzel a lánnyal még nem beszélt senki,* futott át a padisah agyán. - Eleinte szégyenletes lesz - mondta Mihrimáh-nak, de alig tudott a szemébe nézni. - Eleinte félelmetes a dolog és szégyenkezel miatta, de aztán ez elmúlik.

Apja, akivel mindig fél szavakból is megértették egymást, aznap nyilvánvalóan semmit nem értett abból, amit Mihrimah mondott.

- Ez a szégyen nem fog elmúlni.

- Dehogynem. Régen anyád is félt tőlünk és szégyellte magát. El fog múlni...

- Apa! - kiáltotta Mihrimah, és sarkával dobbantott egyet. Szulejmán ebből egyből megértette, hogy komoly problémáról van szó. Figyelmesen lánya szemébe nézett.

- Szégyenkezem Rüsztlem miatt, mert egy közönséges tolvaj. Ez a szégyen is elmúlik?

- Micsoda?

Mihrimah örült, amikor hallotta a padisah hangjában a haragot.

- Igen, tolvaj.

- Tisztában van azzal a lányunk, hogy mit mond?

- Nagyon is. Beszéltem erről vele is, vagyis megmondtam neki, hogy lop - motyogta Mihrimah.

Szulejmán szultán felkelt a díványról, amelyen ült. - Hogy merészel a vejünk lopni és becstelenségbe keveredni? Mégis, mit lop ez a gazfickó?

- A nép pénzét.

- Hogy mit?

A padisah hangja ezúttal inkább kíváncsi volt, mint mérges. - Mit mondtál, Mihrimah, mit lop?

- A nép pénzét, uralkodóm. Ő egy közönséges rabló. Ne szégyenítsen meg azzal, hogy hozzáad egy tolvajhoz!

Végre kimondta. Mihrimah szívéből nagy kő esett le.

- Honnan veszed ezt lányom? Mondta valaki? Lehet, hogy csak rágalom. Sok száz, sok ezer ember van, aki ki nem állhatja Rüsztemet.

- Nem - vágta rá Mihrimah. - Ő maga mesélte nekem.

A padisah zavarba jött.

- És hogy követte el ezt az aljasságot?

- Már hosszú ideje ezt teszi - vágott bele Mihrimah. - Még Dijarbakirban kezdte. Amikor valaki a hivatala ajtaján kopogtatott, mert szüksége volt valamire, pénz nélkül semmit nem intézett.

Mihrimah észrevette, hogy a padisah arckifejezése megváltozott. A haragfelhők szétoszlottak, helyüket viccelődő, gyerekes mosoly vette át.

- Erre azt mondják, hogy az illető kenőpénzt fogad el, nem azt, hogy lop. Ezek szerint Rüsztem kenőpénzt fogad el.

- Kenőpénz vagy lopás, nem mindegy? Olyan dolgot kaparint meg, amihez nincs joga. Ez talán nem tilos? Ráadásul még dicsekszik is vele. Minden intézkedésének más-más az ára. Van, ami egy akcséba kerül, és van, ami ezerbe.

- Szóval még díjszabása is van ennek a te jövendőbelidnek.

Mihrimah bólintott, bár nem tetszett neki, hogy apja a jövendőbelijének nevezte Rüsztemet.

- Ő egy közönséges tolvaj. Arra kérem a padisahot, ne szégyenítsen meg azzal, hogy hozzáad egy rablóhoz!

Szulejmán szultán töprengő arccal járkált a szobájában. Tudta, hogy az államigazgatás minden szintjén találkozhat kenőpénzzel, korrupcióval és törvénytelenséggel. Még a díván vezírei sem mozdítják a kisujjukat sem pénzeszacskó nélkül azokért, akik az államtól várnak segítséget vagy szolgálatot, ő maga is hányszor kérte Ibrahim pasát, hogy ne tegye ezt. És lám, Makbul Ibrahim hogy meggazdagodott! És a fődefterdár, Iszkender cselebi, akiben a szultán annyira megbízott? Se szeri se száma nem volt a palotáinak, karavánjainak és az aranyának. Miután Ibrahim megölette, igyekezett rátenni a vagyonára a kezét. A padisah mindezekről tudott, de tehetetlen volt a korrupcióval szemben. Talán minden kezet le kellene vágatnia, amely kenőpénzt fogad el? Ha véget vetne a kenőpénz intézményének, akkor minden pénzéhes szem a kincstárra szegeződne, és teljesen kifosztanák az Oszmán Birodalmat. Iszkender cselebit azért szerette, mert úgy vigyázott a kincstárra, mint a szeme fényére. Egy rézpénzt sem emelt el belőle. Mi lenne, ha betiltaná a kenőpénzt?

- Én is szégyenlem magam, Mihrimah - mondta lassan, majd odament a díványhoz, és leült. - Ha csak a jövőbelid lenne ilyen, gyorsan véget vetnék a dolognak. Csakhogy, lányom, az országban nem akad már olyan, aki ne fogadna el kenőpénzt.

Mihrimah csodálkozva felemelte a fejét. - De hisz ez bűn!

Szulejmán bólintott. - Mondok én neked valamit. Gyere, ülj ide mellém!

Mihrimah elkeseredett. Nem akart hinni a fülének.

- Amikor Bagdadba mentem, egy éhes ember perdült elé. A bosztandzsik azonnal rávetették magukat, és el akarták kergetni. „Várjatok!”, mondtam. „Biztosan mondani akar valamit ez a szerencsétlen ember.” Fuzuli volt a neve, ő is írt verseket, akárcsak mi. Meg akarta csókolni a ruhánk szegélyét, de nem hagytuk. Erre ő kifakadt. „A szolgálodat köszöntöttem, de nem fogadták még a köszöntésemet sem, mondván, hogy az nem pénz. Lehet, hogy kenőpénz nélkül a te ruhád szegélyét sem csókolhatom meg?”

Szulejmán szultán elhallgatott. Mihrimah látta, hogy apja nagyot nyel.

- Gondolj csak bele, lányom! A szolgálaink szerint mi ugyanúgy korrumpáltak vagyunk.



- Biztosan ott menten megbüntetted.

- Ugyan miért tettem volna? Csak azért, mert igazat beszélt?

A szultán elgondolkodva nézett a lányára. - Csak annyit akarok neked mondani, hogy figyeld a férjedet! Vigyázz, nehogy az ország vagyonához nyúljon! A kenőpénz, bár tilos, megszokott dolog az alattvalók között. A büntetést majd Allah szabja ki érte. De annak a kezét, aki az ország pénzéhez nyúl, le kell vágni! Bárki is legyen az illető. Akár a vejünk, akár a fiunk.

- Akkor hát - mondta Mihrimah, és felállt. Hangja megtört, fáradt, és tiltakozó volt. - Törvényre van szükség, hogy rend legyen az országban. A hódításokról megfélemeznek az emberek idővel, de a törvények megmaradnak. Ön is alkosson törvényeket a tolvajokkal, gazemberekkel szemben! Szolgálja az igazságot! Adjon új rendet az országnak, uralkodóm, hogy a történelem Törvényhozó Szulejmánként emlékezzen meg önről!

Mihrimah nem tudta, hogy a padisah haragszik, vagy büszke rá. *Egy ilyen fiatal lány mondja ezt nekem, gondolta Szulejmán. Igaza van Mihrimáh-nak. Ha nem védi a jog és a törvény mindazt, amit a kard kivívott, akkor mi értelme van a hódításnak?*

Mihrimáh-nak nem maradt több mondanivalója, ezért magára hagyta az uralkodót a gondolataival, és távozott.

Mihrimah keservesen sírt aznap este. Könnyei az arcára száradtak. Álmában Rüsztém szőrös fekete kezét látta.

# HIPPODROM, ISZTAMBUL

*1539. november 26.*

**A lakodalom három hétig tartott.** A világ minden sarkából érkeztek nagykövetek, vezírek, bégek és agák, hogy lássák Szulejmán szultán boldogságát. Mindenki ott volt, Mahidevran Gülbahar és a trónörökös herceg, Musztafa kivételével.

Hürrem hiába győzködte a szultánt, és hiába könyörgött neki. Szulejmán talán életében először és utoljára nemet mondott a feleségének. - Nem akarom látni őket a menyegzőn.

A szultán azt gondolta, hogy igazából Hürrem sem akarta, hogy Gülbahar és a fia Isztambulba jöjjenek, de tévedett. Hürrem nagyon is szerette volna, ha eljönnek, hogy a boldogságát és a hatalmát Gülbahar orra alá dörgölhesse. Hogy tanúja lehessen, amint a nő megpukkad az irigységtől. Azt tervezte, hogy Gülbaharnak épp a sajátja mellé állíttat majd egy sátrat, hogy lássa az arcát, a szomorúságát, a legyőzöttségét.

Ám bármennyire is könyörgött a szultánnak, hogy meghívhassa Gülbahart, Szulejmán erre nem adott engedélyt. És a padisah ezzel nem érte be. A trónörökös herceget egy erős egységgel a szafavida határra küldte az ünnepek idejére.

Az üstökben megállás nélkül főtt az étel, több ezer embert kellett etetni három héten át a Hippodromon. A katonák között számtalan tálca baklavát és nagy adag bahsist osztottak szét.

A szövetséges uralkodók vagy személyesen érkeztek a nagy alkalomra, vagy követeket küldtek a menyegzőre. Hegyekben álltak az ajándékok mindenfelé.

A világ tanúja lehetett Szulejmán szultán örömének és boldogságának, valamint az Oszmán Birodalom hatalmának és pompájának. A birodalom barátai örültek és büszkék voltak, az ellenségei pedig félték és irigykedtek.

Mindenki szárnyalt a boldogságtól. Még Dzsihangir herceg is, aki hónapokig tiltakozott az ellen, hogy „lekaszabolják”, most kacagva nézte a bohócok, bűvészek, bábosok, árnyjátékosok előadásait. És

Mihrimah dadája, Eszma is nagyon boldog volt a Fedett Bazárból megismert szerelmével, Selyemárus Alival.

Eszma, akit Mihrimah felszabadított, és Ali szintén ebben a nagy forgatagban tartották az esküvőjüket. A lánnyal madarat lehetett volna fogatni. Folyton Mihrimah kezét csókolgatta, és hálaimákat rebegett.

Igaz, hogy Eszma felszabadult, de úrnőjét nem akarta elhagyni. Alinak kerítették munkát a szerájban. Amikor Mihrimah átköltözött Rüsztém palotájába, a friss házasok is vele tartottak. Eszmának és Alinak Mihrimah egy álomszép kis házat építtetett a palota kertjében, így aztán nem kellett egymástól elválniuk.

Az országban minden arc ragyogott a boldogságtól. Csak két ember akadt, aki nem mosolygott; a menyasszony, Mihrimah és a főépítész, Szinán.

Szinán mester, akit már hónapok óta nem láttak, váratlanul felbukkant az esküvőt megelőző nap reggelén.

Amikor Eszma bejelentette a mester érkezését, Mihrimah kis híján elsírta magát.

- Zavard el! - motyogta savanyú ábrázattal.

Erre aztán Nurbánu felkapta a fejét, és Eszma is úgy meredt Mihrimáh-ra, mint aki nem tudja, jól hallotta-e, amit mondott. A szavak még őt is megsebezték.

- Jól van, jöjjön hát! - mondta végül vonakodva a szultána. - Nem tudom, hogy fogom kibírni, de jöjjön csak!

Ahogy Eszma kiment, Nurbánu kuncogni kezdett. - Az Égre Kupolát Függesztő Férfi!

Mihrimáh-nak nem volt kedve nevetni. Napok óta arra gondolt, hogy nem esküvője lesz neki, hanem temetése.

Szinán mester meglepő módon vidáman lépett be. Nurbánu félbehagyta a kézimunkáját és figyelt. Eszma lecövekelt az ajtóban.

- Szultánám - szólt Szinán, és meghajlással üdvözölte Mihrimáh-t. Úgy volt felöltözve, mintha nem is a padisah lánya színe előtt, hanem a szemközti parton épülő dzsámi építési területén jelent volna meg. A hatalmas zsebű bőrkötényét viselte. Mihrimah arra gondolt, hogy biztos nála vannak az eszközei is. A hóna alatt több papírtekerceset is tartott.

Mihrimah érezte, hogy az idős férfi mosolya titokban felingerli. Mégis mi olyan mulatságos? Szó nélkül, komor ábrázattal méregette Szinánt.

- Kérem, bocsássa meg nekem, hogy élete legboldogabb napján idejövök és megzavarom önt - mondta Szinán, és közben próbálta megfejteni a lány arcán megjelenő kifejezést. Talán kényelmetlenül érzi magát, amiért Szinán felkereste? Különben miért vágna ilyen boldogtalan képet az esküvője napján?

- Izé - folytatta habozva -, tudom, szultánám, hogy az idő nem éppen alkalmas, de...

- Mi az a de, Szinán aga?

*Rövidre akarja vágni ezt a találkozást*, gondolta Szinán azonnal. Ő is így tervezte. Így a legjobb. Elmondja, amit akar, átadja, amit akar, aztán távozik. Ki tudja, mikor látja legközelebb. Talán csak aznap, amikor felfedi neki a titkot.

- De át akartam adni a nászajándékát.

- Ajándékot?

Szinán odament az asztalhoz, hóna alól előhúzta az egyik nagy tekercset, és kinyitotta.

- Mi ez? Egy másik égre függesztett kupola?

Mihrimah felállt, és az asztalhoz ment. A papíron egy hihetetlenül kecses, apró és szépséges dzsámi rajzát látta.

- Nagyon szép.

*Igen*, gondolta Szinán. *Olyan szép, mint te*. Hogy elrejtse érzelmeit, lehajtott fejjel megjegyezte: - Szolgáját boldoggá teszi.

- Nagyon pici.

- Valóban.

- A kupolája is nagyon apró.

- De a jelentősége nagy.

- Tényleg? És mi a jelentősége? Vagy az is titok?

- Nem - válaszolta Szinán vonakodás nélkül. - Azért ilyen apró, hogy tükrözhesse, kézzel foghatóvá tegye a szultánám tiszta, nemes, mesterkéletlen szépségét. Szeretném felhívni a figyelmét ezekre - tette hozzá, és a kupolát ábrázoló vonalakra mutatott.

- Én is azt akartam kérdezni, hogy mik ezek? Mintha lyukakat vájtak volna a kupolába.

- Igen, úgy fognak kinézni, de valójában ablakok.

- Ablakok? Ablakos kupola?

- Igen. Az ablakok napfényt fognak árasztani a dzsámi belsejébe, hogy felidézzék szultánám lelki szépségét és tiszta szívét.

Mihrimah a szeme sarkából Nurbánura nézett. A velencei lány ábrándos tekintete kettejükön nyugodott.

- Egyetlen minaret? Ráadásul nekem kicsinek is tűnik.

- Harmincnyolc méter. Így a legmegfelelőbb. A minareten és a dzsámiban hosszúkás faragások lesznek, melyek szultánám derékig érő fájára fognak emlékeztetni.

Mihrimah és Eszma egymásra néztek. Mindkettőjüknek ugyanaz jutott eszébe: Épp, mint Dilruba kutjánál.

*Mit művel ez az ember?*, futott át Mihrimah agyán. Aztán eszébe jutott, amit Nurbánu mondott: „Ez a férfi szereti Mihrimáh-t.” A lánynak igaza lenne?

*Megőrültél, szidta magát a szultána. Hogy gondolhatsz ilyen ostobaságot? Minden amiatt az átkozott Rüsztém miatt van, azért vagyok ilyen. Szerelmet keresek, amit átélhetek, és a hatalmas Szinán mestert is erre használom. Ez az ember teljes szívével és tehetségével ajándékokat tervez a szultánájának, aki egyidős a lányával, te meg arra jutsz, hogy biztosan szerelmes beléd titokban. Szégyelld magad, Mihrimah!*

- Köszönöm - szólt, és egy kedves mosollyal jutalmazta a főépítést. - Ez a legszebb ajándék, amit kaptam. Hol kívánja felépíteni ezt a kupolát, Szinán mester?

A férfi megsimogatta fehér szakállát, és Mihrimah-nak úgy tűnt, hogy könnybe lábad a szeme.

- Nagyon messze - válaszolta Szinán. - Az Edirnei kapu melletti falaknál.

- Miért olyan messze?

- Hogy emlékeztessen az építőmester reménytelenségére és magányára.

Szinánnak nem volt több mondanivalója. Meghajolt. - Szultánám boldogsága örökké tartson! - szólt búcsúzóul. Az ajtón, melyen vidáman lépett be, most végtelenül szomorúan távozott, és szomorúságát hiába is próbálta elrejteni.

**M**intha csak arra várt volna, hogy Szinán mester elmenjen, betoppant az anyja, boldog mosolyokat hintve maga körül.

Amint felbukkant Mihrimah lakosztályának ajtajában, összecsapta a tenyerét, és máris utasításokat osztogatott. - Hagyjatok magunkra a szultánéval, hadd beszéljünk vele, mint anya a lányával!

Mindenki azonnal távozott, de Eszma habozott, mert nem tudta, hogy a szultána parancsa vajon rá is vonatkozik-e.

- Te is! - tette hozzá Hürrem. - Neked is rengeteg tennivalód akad még, Eszma. Nemcsak Mihrimáh-nak lesz ma henna éje »leánybúcsú, melynek során hennával mintákat festenek a menyasszonyra«, hanem neked is.

Ahogy Eszma az ajtó felé haladt, lopva Mihrimáh-ra pillantott, hogy maradjon-e. Ha Mihrimah azt mondaná, hogy maradjon, az anyja vajon hagyná?

Ahogy Eszma elhagyta a szobát, Hürrem odament az ablak előtti díványhoz, és leült. - Tudom, hogy szinte együtt nőtetek fel. Jól szolgált téged, de időnként nem bírom elviselni.

Mihrimah vissza akart kérdezni, hogy az anyja mégis mit nem bír Eszmában elviselni, és legszívesebben azt is megjegyezte volna, hogy bizonyára Eszma sem mindig kedveli Hürremet, sőt mi tagadás, Mihrimah sem, de végül meggondolta magát. Már nem bocsátkozott sehová sem vezető, meddő vitákba. És másnap a maradék ellenállását is letörik majd. *Holnap a szabadságom utolsó morzsája is megsemmisül*, gondolta szomorúan.

Rabnak érezte magát, mióta Hürrem felvetette a házasság ügyét. Eddig csak két ura volt; padisah apja, és szultána anyja. Holnaptól lesz egy harmadik is: egy tetves férj.

- Akar valamit, anyám?

Hürrem úgy tett, mintha nem vette volna észre lánya hangjában a hidegséget.

- Holnap átköltözik a férje otthonába, lányom - vágott bele a témába.

Mihrimah hallgatott.

- Kirepül a családi fészekből.

Mihrimah szerette volna, ha anyja megjegyzi, bárcsak ne repülne még ki, de Hürrem nem mondott ilyet. Mihrimah legszívesebben sírt volna.

- Mostanáig időnként találkozhattunk Rüsztlem pasával, de holnap hozzámegy, és miután elköltözik, nem lesz alkalmunk vejükkel gyakrabban találkozni, és ez jobb is így a jövőre vonatkozó terveink miatt.

Várt egy pillanatig, és lánya arcát fürkészte, hogy vajon megértette-e, amit mondott. Mihrimah kifejezéstelen arccal bámult rá.

- Ám önnel, mint anya a lányával, bármikor találkozhatunk. Bár nem egy helyen fogunk lakni, remélem, hogy gyakrabban találkozunk, mint korábban - mondta, és ismét Mihrimáh-ra nézett. Lánya faarccal meredt rá.

- Azt akarom mondani - folytatta Hürrem lassan -, hogy ezentúl önnek fogjuk mondani azt, amit a vejüknek akarunk üzeni. Ön pedig, lányom, majd továbbadja a mondandónkat a férjének.

Várta szavai hatását, ám Mihrimah arc kifejezése nem változott.

- Értette, amit mondtam, lányom? Mi találkozunk, és megmondom, a férjének mit kell tennie, és ön majd továbbadja neki. Természetesen eközben nem feledkezhet meg valamiről.

- Miről?

*Nagyszerű. Végre megszólalt, gondolta Hürrem.*

- Arról, hogy szorosan tartsd a gyeplőt, lányom! Mert ha a ló egyszer nekiiramodik, a saját feje után akar menni. Húzd meg jól a gyeplőt, hogy jól a fejébe vesse, ki a gazdája. Azt akarom, hogy holnap - nem tudom, mikor lenne jobb, a nászéjszaka előtt vagy után -, ezt mondd a férjednek: „Két szerencsecsillag kíséri a sorsodat. Az egyik én vagyok, a másik az anyám. Ha magasabb rangra szeretnél emelkedni, ha azt akarod, hogy tiéd legyen a szultáni pecsét, akkor tedd azt, amit anyám mondd!” Szórol szóra ezt kell mondanod neki. Ha már elvette a szultán lányát, nincs kifogás. Emlékezzon a férjed rá, mi történt Makbul Ibrahimmal!

Bár Hürrem minden szavát a lánya fülébe súgta, aggódó tekintettel nézett körül. - Természetesen mindig nagyon óvatosnak kell lenned. Ettől függ az életünk. Amikor a férjeddal beszélsz, mindig gondolj arra, hogy még a falnak is füle van! Bizonyosodj meg róla, hogy senki sem hallhatja, amit mondasz! Még a kert sem biztonságos ebből a szempontból. A legmegfelelőbb hely a fürdő.

Mihrimah megrémült. - A hamam?

- Pszt! - sziszegte Hürrem, miközben bólintott.

Mihrimah még a gondolatába is beleőrült annak, hogy Rüsztimmel egy fürdőben legyen. Te jó ég! Meztelenül fogja látni!

Érezte, hogy nem tudja magát tovább tartani. - Istenem! - mondta keserű mosollyal. - És mi még azt hittük, hogy anyánk azért jött, hogy sok boldogságot kívánjon az egyetlen lányának.

Hürrem elkapta a tekintetét. - Mit gondol, miért küzdöttünk mostanáig? A születése napjától azon voltunk, hogy ön boldog legyen. Csakhogy van egy dolog, amivel ön nincs tisztában, lányom.

- Valóban?

- Igen. Van valami, ami még a boldogságnál is fontosabb.

- Tényleg? És mi lenne az, anyám?

- Az élet. Hogy életben maradjunk.

Hürrem felállt, és elindult az ajtó felé. Aztán hirtelen meggondolta magát és megállt. Lassan visszafordult a lányához. - Nem tudom, hogy tisztában van-e azzal, lányom - mondta jéghideg hangon -, hogy anyjának - akit most össze akar törni szemrehányó szavaival - köszönheti, hogy mindannyiunk életét és épségét megóvta.

Mihrimah megrémült anyja tekintetétől, amely mintha villámokat szórt volna.

- Ám az én feladatom eddig tartott. Most már a te dolgod lesz mindez, lányom. Rajtad áll, Mihrimah, hogy élünk vagy meghalunk!

Hürrem távozott. Az ajtón, melyet nyitva hagyott, Eszma futott be, és meglátta úrnője összezavarodott arcát. Megfogta Mihrimah kezét.

- Szépséges szultánám, történt valami?

- Nem - válaszolta Mihrimah, aki csak ennyit tudott mondani. Összegörnyedt a hirtelen a vállára nehezedő teher súlya alatt.



# RÜSZTEM PASA PALOTÁJA

1539. november 26.

**A szultána az ágyon ült, kezét a térdén nyugtatta.** Nem tudta, az udvarhölgyei mikor hozták a szobába. Tekintetét hennával festett kezére szegezte. *Ez a nászéjszakám, futott át az agyán, ám szíve rögtön tiltakozott: Ez a haláloz éjszakája, Mihrimah halálának estéje.*

A kinti lárma elcsitult.

Közeledett a halál órája.

Hirtelen Eszma boldog arcát látta maga előtt. Milyen boldog volt a lány! Most ő is, akárcsak Mihrimah, az ágyon ült, és izgatottan várta a férjét. *Biztosan majd' elrepül a boldogságtól, gondolta Mihrimah. Hamarosan nyílt az ajtaja, belép hozzá Selyemárus Ali, és boldogan vetik magukat egymás karjába.*

Ezzel szemben Mihrimah azért imádkozott, hogy a vele szemközi ajtó sose nyíljon ki. Bárcsak valami csoda történne! Mondjuk, Szulejmán szultán haragra gyúlna és kijelentené, hogy nem adja a lányát egy korrupt emberhez. Vagy Rüszttem mondjuk, megszökne.

Felemelte a fejét, és az ajtóra nézett. *Mi lenne, ha most nyílna az ajtó, és ő lépne be rajta, futott át az agyán. Alaijei Iszmail. A parázs tekintetű vitéz Iszmail. A karjába kapná, felszállnának egy hajóra és elszöknének innen. A hajó vitorláját duzzasztaná a szél, és repülnének a hullámok hátán kéz a kézben. Aztán... A többit nem tudta elképzelni. Eszébe jutottak a tanácsok, melyekkel ellátták a nászéjszaka előtt. Kirázta a hideg. Istenem! Hogy hagyhatod, hogy Rüszttem ezt tegye velem? Hogy engedheted, hogy bemocskoljon? Hogy a nyálas száját az ajkamra tapassza? Hogy engem... Képtelen volt megfogalmazni.*

Egyszeriben mintha zajt hallott volna letről. Hegyezte a fülét, de semmi mozgást nem érzékelt. Lehet, hogy csak a szíve kalapálását hallotta?

Aztán újra hangokat hallott. Egy férfikórus egyre erősödő hangját.  
- Ja Allah, biszmillah... Allah-ü Ekber.

*A Fatiha* »a Korán első szúrája«, kiáltotta a belső hang.

Most már egészen tisztán hallotta a lépcső alján összesereglett férfiak hangját, amint egyszerre kiáltják, „Ámen”.

- Nem szabad a nőket váratni, pasa — mondta az egyik férfi odalent. - Pláne nem a padisah, Szulejmán szultán szépséges lányát.

Mihrimah ezután mintha azt hallotta volna, hogy valakinek megütögetik a hátát. Majd néhány biztató szó következett: - Fuss!

Aztán hallotta, hogy valaki feljön a lépcsőn.

*A halál léptei, futott át az agyán.*

Lehajtotta a fejét.

- Istenem - súgta. - Kérlek, segíts Mihrimah nevű szolgáltnak! Csodáidnak nincs határa. Kérlek, tégy csodát, és Iszmailt küldd be azon az ajtón!

A lépések közeledtek.

- Vagy küldd el hozzám Szinán mestert! - könyörgött. Pánikba esett. Megjelent előtte Szinán ősz haja, fehér szakálla, és ragyogó arca. Szégyenkezve lehunyta a szemét. Csak a reménytelensége miatt, teljes kilátástalanságában gondolhatott ilyesmire. Hogy néz majd ezután Szinán mester szemébe?

A léptek hangja elhalt az ajtó előtt. Vagy talán csak szíve hangos dobogásától nem hallotta.

Köp. Köp. Köp.

*A halál az ajtón kopogtat.*

- Szultánám!

*A halál őt szólítja.*

Köp. Köp. Köp.

*A halál másodszor is az ajtón kopogtat.*

- Szultánám!

Az ajtó lassan kinyílt. A lámpákkal, mécsesekkel, gyertyákkal megvilágított folyosó fénye az ajtórésen beszűrődött a félhomályos szobába, ahol mindössze egyetlen gyertya égett.

Mihrimah nem mert levegőt sem venni. Az ajtó becsukódott. A kintről beszűrődő fény eltűnt, a szoba ismét sötétségbe temetkezett. A gyertya remegő fényében látta, hogy a fehér selyem lepedőn felé hajol a halál durva árnyéka.

- Én szépséges szultánám!

Két hatalmas szőrös kéz nyúlt felé, és felemelte Mihrimah vörös menyasszonyi fátylát. Mihrimah nem nézett a halál szemébe.

A hatalmas szőrös kezek egy nyakéket akasztottak a nyakába. - Semmi sem elég méltó arra, hogy szultánám nyakába illesszem - súgta a halál. - Indiai briliánsok és rubinok...

Aztán a szultána érezte az arcán a halál égető leheletét...

- Az anyám - suttogta Mihrimah, miközben elhúzódott tőle -, azt akarja, hogy mondjak el önnek néhány nagyon fontos dolgot.

A *fenébe!*, átkozódott magában Rüszttem. Hürrem aznap reggel újtját állta, és így szólt hozzá: - Vejem! A lányomat adtam neked, de cserébe más életet kérek...

Ha valaki ezt hallotta volna, azt hitte volna, hogy a menyasszony anyja mielőbb unokát szeretne. Csakhogy Hürrem más életet akart, és Rüszttem ezt nagyon jól tudta.

Azonnal földig hajolt.

- És mindenről tudni akarunk, ami vele kapcsolatos.

Egy kívülálló azt gondolhatta volna, hogy Hürrem a lányára gondolt, de Rüszttem tudta, hogy mi az, amit anyósa tudni akar.

- Tudni akarjuk, ha egy madár felröppen, ha kopognak az ajtón, vagy ha valaki érkezik. Ebben állapotunk meg.

Mióta Isztambulba jött, Rüszttem már hozzászokott a hajlongáshoz. Most is így tett. - Hallani fog róla, ha egy madár felröppen, és tudni fogja, ha valaki érkezik.

A megállapodásuk szerint Rüszttem megöleti, akit Hürrem kíván, cserébe megkapja Szulejmán szultán nagyvezíri pecsétjét.

Hürrem szeméből Rüszttem megértette a nő valódi üzenetét. *Megöletem, akit akarsz, asszony, és neked adom a trónt, de tudnod kell, hogy a te gyeplőd és az oszmánok gyepelője is az én kezemben lesz, futott át Rüszttem agyán.*

Most pedig a lány előtt hajtott fejet, és tőle várta Hürrem parancsát. A hatalom, amit megszerez, mindent megért.

- Anyánk azt üzeni, hogy ne feledkezz meg arról, mi történt Makbul Ibrahim pasával!

Mihrimah, hogy időt nyerjen, hosszasan sorolta anyja utasításait és fenyegetéseit, sőt, magától is hozzátett egyet s mást. *Istenem, könyörgött magában közben. Kérlek, vágja be az ajtót maga mögött, és menjen el!*

Ezt remélve felemelte a fejét, és a halál arcába nézett.

Egy vigyorgó fekete arcot látott.

A halál megmozdult. Ledobta magáról a kaftánját. Melle úgy járt fel s alá, mint egy fújtató. Lihegése betöltötte a szobát. Ahogy a férfi kigombolta alsóruhája gyöngy gombjait, Mihrimah meglátta a fehér szatén alatti koromfekete szőrt.

Behunyta a szemét. - Szépségem - lehelte a halál. - Szolgád már nem bírja tovább.

A halál megérintette remegő vállát. Próbált ellenállni. Az ágyra hanyatlott, ahogy a hatalmas szőrös karok a testére tekeredtek. Arcán érezte a vastag ajkak nyálas érintését. Aztán egy érdes nyelv a fülét nyalogatta. Minden elsötétedett. Eltűntek a színek és a hangok, csak az őt maga alá gyűrő halál egyre erősödő fújtatását hallotta.

# AMASZJA ÉS HAVZA KÖZÖTTI ÚT

1539. november 26.

**A sors különös játéka...** Ugyanazon az éjjelen a halál az Amaszja és Havza közötti úton állt lesben. Aznap éjjel koromsötét volt. A hideg átjárta az egész völgyet egyik végétől a másikig. A szél havat fújta a fákról az útra. A négy sötét ló vontatta, feketével elfüggönyözött hintó csak az előtte haladó lovasok fáklyáinak fényét követve tudott haladni ebben a vaksötétben. A kocsit további négy lovas követte. Arcuk a kezükben tartott fáklya ellenére sem látszott, mivel csuklyájukat a szemükig lehúzták. Azt is csak abból lehetett tudni, hogy a hat lovas Aliig fel van fegyverkezve, hogy fegyvereik időnként megcsillantak a rájuk eső fényben.

A kocsis, aki a hidegtől hétrét görnyedve ült a bakon, hirtelen elkiálltotta magát: - Gyí, te!

Miközben hangja visszhangzott az éjszakában, bal kezével keményen megrántotta a négy ló gyeplőjét. Jobb kezét felemelte. A sötétben ugyan nem látszott, mit csinál, de előbb egy süvítés hallatszott, majd egy csattanás. Az ostor a négy kimerült ló hátán csattant, és az állatok mintha kissé iparkodni kezdtek volna.

- Egy ilyen elátkozott éjszakán még az ördög sem merészkedik ide - morgott a kocsis.

Az üvöltő szél elfújta szavai egy részét. Egy sötét kupac, melyet a vihar beborított hóval, megmozdult a kocsis mellett, és kibukkant alóla egy férfi, aki vastagon betakarózva védte magát a hidegtől. - Pszt! Még a végén meghallja - mondta riadtan.

A kocsis vállat vont. - A vihartól úgysem hallja. Még mi is alig halljuk egymást, pedig kiabálunk!

- Sokáig tart még az út?

- Honnan tudjam? Azt mondta, hogy hajtsak, és én hajtok.

- El kell jutnunk Dargecsitig.

- A lovak nem tudnak felmenni azon az emelkedőn ilyen hidegben. Mindannyian megfagyunk.

A kocsis segédje közelebb hajolt a mesteréhez. - Ő bezzeg nem fagy meg - mondta. - Prémekbe burkolózva bent ül a melegben.

A kocsis észrevette, hogy a lovak sebessége ismét csökkent. - Gyí, te! - üvöltötte. Jobb karjával újra suhintott, és a láthatatlan ostor csattant egyet, ám a lovak ezúttal fel sem vették.

- Még a pára is megfagy, amit kilehelnek az orrukon! - kiáltotta a kocsis.

- Ha nem fagynak meg, akkor megfulladnak az erőlködéstől.

A kocsisinas nyugtalanul fészkelődni kezdett. Reszketve felegyenesedett. Egyik kezét ellenzőként a szeme elé emelte, és fürkészően nézett előre.

- Mi van? - kérdezte a kocsis.

- Mintha láttam volna valamit. Ott. Nézd, egy lovas!

A kocsis gúnyos nevetése hallatszott egy pillanatra, majd kacaját elnyelte a vihar. - Miféle lovas? Ilyen időben ugyan ki lovagolna a sötét éjszakában a hegyek...

Nem tudta befejezni a mondatot. Az előttük haladó két lovas egyszerre húzta meg a kötőféket. A két fáradt ló a váratlan fájdalomtól felágaskodott.

- A fenébe! - átkozódott a kocsis, és ő is fékezett. A hintó nyikorogva lassított, majd kis híján egy fának ütközve megállt.

- Ezért megnyúznak bennünket - mondta a kocsisinas nagyot sóhajtva.

Ám nem így történt. Egy női hang szólt ki a kocsiból: - Valami van előttünk?

A két férfi egymásra nézett.

- Igen - válaszolta a kocsis. - Az úton előttünk van egy lovas. Mit tegyenek az örök?

- Ne bántsák! Csak hozzák ide!

Nem kellett hozni, mert a lovas jött magától. Az örök között a kocsi felé léptetett.

A hintó ajtaja kinyílt. Egy kéz kiintett belőle az éjszaka sötétjében. Az idegen leszállt a lováról, és odament a kocsihoz, majd beszállt.

Ahogy a hintó ajtaja becsukódott, meghallották a nő parancsát: - Hagyjatok magunkra minket! Amíg a vendégem nem távozik, senki se jöjjön száz méternél közelebb a kocsihoz.

**G**ülbahar egy ideig méregette a vele szemben ülő férfit. - Elhoztad? A férfi szó nélkül bólintott.

- Bárcsak megérné a fáradságot, hogy ilyen időben ide kellett jönnünk!

- Eddig még senki sem panaszkodott rá.

- És biztosan hatásos?

Az idegen arcára félelmetes mosoly ült. - Igen - felelte.

- Mennyi idő alatt hat?

- Ahogy ön akarja. Nagyon lassan vagy akár villámgyorsan. Ráadásul nem hagy semmiféle nyomot.

- Nagyon magabiztos vagy.

A férfi benyúlt a köpenye alá, és előhúzott egy apró vörös üvegcsét, amely megcsillant a hintó belsejét megvilágító mécses remegő fényében.

- Nem magamban bízom ennyire, hanem az indiai virágban.

- Ne bízz benne annyira! Az egyikük megmenekült egy kígyótól, a másik pedig egy skorpiótól.

A férfi közelebb hajolt hozzá. Gülbahar gyomra majd' felfordult a férfi lélegzetének undorító szagától.

- Egy kígyó elől elfuthat az ember. A skorpiót széttaposhatja, de ez elől nincs menekvés.

- Mennyit kell beadni belőle?

- Három napon át egy-egy cseppet, és tíz napon belül meglesz a biztos eredmény. Ha pedig azonnal akarja, akkor mindet egyszerre kell beadni, és egy órán belül kinyílnak az indiai virág bimbói.

Ahogy Gülbahar az üvegcsé után nyúlt, a férfi nevetve visszahúzta a kezét. - Nem feledkezett meg valamiről?

Gülbahar az ölébe terített szőrme alól elővett egy pénzeszacskót és odahajította a férfinak, aki még a levegőben elkapta azt. Párszor feldobva ellenőrizte a súlyát. Elvigyorodott, majd a vörös üvegcsét a nőnek nyújtotta.

Gülbahar türelmetlenül utána kapott, ám a férfi figyelmeztette: - Óvatosan! Ha kiömlik, mindkettőnket megöl.

Gülbahar megzörgette a hintó ajtaját. Fehér kesztyűs kezével intett a sötétben. Az előrébb várakozó két kocsis és hat lovas megmozdult. Az idegen gyorsan kiszállt a kocsiból. Az ajtajában megállt egy pillanatra, és visszanézett. - Ha ismét szüksége lenne rám, tudja, hol talál. Más árum is van.

Gülbahar bólintott. Az idegen nem tudta mire vélni a nő arcán megjelenő különös kifejezést. *Ki ez a boszorka?*, futott át az agyán. *Még sosem találkoztam senkivel, aki ilyen nagyon akart volna gyilkolni.*

Gülbahar figyelte, ahogy a férfi felszáll a lovára, amelyet a kocsis elé vezetett. Aztán becsukta a hintó ajtaját.

Ahogy a férfi elindult lova hátán a sötétség felé, azon gondolkodott, milyen sok testőre volt az asszonynak. Hatot számolt össze. És mellette két kocsis. Hátrafordult, de csak öt lovast látott. *Hol a pokolban lehet a hatodik?*

Kérdésére egy füttyszó volt a válasz. A férfi csak egyetlen füttyöt hallott. A megfeszített íjból kilőtt nyílveendő félelmetes hanggal fúródott a mellkasába. Arra sem maradt ideje, hogy felkiáltson. Lefordult a lováról, és a földre esett. Feje a földhöz csapódott. Hallatszott, ahogy összetört a nyakcsigolyája. Az utat takaró havat vörösre festette a kiömlő vér.

- Visszatérünk - parancsolta Gülbahar. Beccukta a hintó ajtaját. *Mit tegyünk? A szafavida sah keressen magának másik méregkeverőt!*

Most már csak annyi dolga maradt, hogy valahogy csapdát állítson, és használja a mérget.

*Majd meglátjuk, te százlábú, hogy marad-e fattyad, akit a trónra ültethetsz, amit el akarsz lopni a fiam elől!*



# RÜSZTEM PASA PALOTÁJA

1540 tele

**Az esküvő után vagy egy hónapig nem látták** Mihrimáh-t. Énekelni sem hallotta senki. A palotából sem a kanun, sem a balalajka hangja nem hallatszott ki.

Az anyja majdnem minden nap eljött őt meglátogatni. Mihrimah pedig minden nap felkereste a hamamot.

A palotában élő szolgálok, akik mindentudóan, nevetve kacsintottak egymásra, az újdonsült házások buzgalmának tudták be, hogy a fürdőt minden nap be kell gyújtaniuk.

- Milyen tüzes a padisah lánya! - jegyezte meg az egyik szolgálo.

- A világon nincs annyi víz, amennyit elhasznál. Úgy tűnik, a szultána nagyon telhetetlen - vigyorgott egy másik.

- Allah adjon erőt hozzá a mi pasánknak! Idős ember már. Nehogy aztán elpatkoljon a nagy tűzoltásban! - röhögött egy harmadik.

- Pszt! Még meghallják! - figyelmeztette őket valaki, ahogy egyre hangosabban nevetgéltek.

Ám a csend nem tartott sokáig. - Tudjátok - súgta valamelyik -, én igazából a tetűre vagyok kíváncsi. Vajon mi lett a pasa tetvével?

A mellette álló meglökte a könyökével. - Ugyan! Egy tetű nem bír ki ennyi fürdést! Szerencsétlen megfullad, ha ennyiszer alá kell merülnie a vízben.

- Á, dehogy! Még mindig él! - tiltakozott a másik. - Él és virul. Tegnap is katonai szemlére ment a pasa tetve.

Megint kitört a nevetés, aztán egy újabb püsszegő figyelmeztette a többieket.

Annak, hogy a fürdőt minden nap begyújtották, két oka is volt.

Először is, Mihrimah mocskosnak érezte magát. Épp úgy, mint évekkorábban, amikor a háremben tanúja volt a szolgálok szeretkezésének. Akárhányszor is dörzsölte le, és mosta le magát, nem hitte el, hogy a mocskok lejött róla. Úgy érezte, hogy behatolt a bőre alá, és részévé vált. Amikor az első néhány éjszaka rémülete után rádöbbsent, hogy még élvezi is a dolgot, elviselhetetlenül piszkosnak érezte magát.

Lehunyta a szemét, hogy ne lássa a férjét.

Füle nem hallotta a rajta vonagló férfi nyögését.

Tudatával csak arra összpontosított, hogy érezze, amint teste előbb megfeszül a gyönyörtől, majd elernyed. Olyan volt, mint egy felhúzott óra; ha elérkezett az ideje, a rugója kiengedett.

A másik ok, amiért minden nap begyűjtötték a fürdőt, az volt, hogy Mihrimah itt adta át Hürrem parancsait a férjének. Rüsztlem is megszokta ezt a rituálét. Reggel megérkezett az anyósa, este pedig a nyakig törölközőbe burkolózott feleségével bevonult a hamamba. És miközben az arany csapokból az egy tömbből kifaragott márvány mosdótálakba csobogott a hideg és a meleg víz, Mihrimah belevágott az „Anyám azt mondja” kezdetű beszédébe.

Rüsztlem is a fürdőben suttogetta a felesége fülébe, amit tudatni akart Hürremmel.

Mihrimah úgy érezte, hogy két tűz közé került. Egyik oldalról az anyja, a másiktól a férje, mindig akart tőle valamit.

- Mondd meg a férjednek!

- Mondd meg anyádnak, a szultánénak!

- A férjed milyen intézkedéseket tett? Van már valami híre? Három napja semmit sem hallottam. Alszanak a kémei?

- Emlékeztess anyádat! Még sehanyadik vezír sem lettem. Mi van a nagyvezírséggel, amit ígért?

Egyik este, amikor újra a hamamba mentek, Mihrimah, aki nem nézett a férjére, mert nem akarta a meztelenségét látni, átadta az újabb utasítást Rüsztlemnek.

- Anyánk úgy gondolja, hogy a dívánban egymás ellen kellene uszítanod az embereket. Derítsd ki, hogy kik azok a vezírek, akik erre alkalmasak lennének! Ne feledd, pasa a megállapodásokat, és az esküdet! Anyánk azt mondja, Rüsztlem, hogy mihamarabb oltsd ki azokat az életeket, melyeket megígértél neki.

Másnap este Rüsztlem a hamamban alig kapott levegőt. - Azt mondtam Szulejmán pasa nagyvezírnek, hogy a második vezír, Deli Hüsrev pasa szemet vetett a helyére. Hüsrevnek pedig azt, hogy a nagyvezír ki akarja végeztetni, és hogy minden nap befeketíti az uralkodó előtt. Megesküdtem neki, hogy ezt a saját fülemmel hallottam. Az édesanyád is igyekezzon kissé! Amint megkapom az

uralkodói pecsétet, megláthatja majd, hogyan veszem el azok életét, akikét kérte.

Mihrimah bánata határtalan volt. Azt a módszert, amelyet gyerekként használt, hogy hamarabb felnőjön, most arra használta, hogy megőrizze a türelmét. Számolta a napokat egymás után.

Az esküvő után az anyja Nurbánut a konyái szerájba küldte, mondván hogy tanulja meg az illemszabályokat. - Mintha mellettem nem tudná megtanulni! - lázadozott Mihrimah, ám mindhiába. Még magányosabb lett, ahogy Nurbánu sírva-ríva távozott. Már csak Eszma maradt neki, akivel megoszthatta az érzelmeit. - Már negyven nap eltelt - mondta Eszmának.

- Negyvenegy.
- Negyvenkettő.
- Hetvenhárom.

Az idő sehogyan sem akart haladni. Talán gyorsabban elmúlik az élet, ha számolja a napokat? Az éjszakái egyre sötétebbek, a nappalai egyre reménytelenebbek lettek.

Egy nap Eszma, mit sem törődve a szokással és az illemmel, felkereste a szobájában Mihrimáh-t. - Vendég érkezik - közölte csillogó szemmel.

- Szinán aga?

- Hogy ki? Nem - habogta csodálkozva. - Másról van szó - tette hozzá, és kezét a hasára helyezte. Mihrimah ekkor megértette. - Istenem! - kiáltotta, és felpattant a helyéről - Igaz ez?

Igaz volt. Eszma várandós volt.

Mihrimáh-t szomorúság töltötte el, amiért titokban irigyelte dadája boldogságát. *Nem mindenkinek jut olyan boldogtalanság, mint nekem. Hogy várhatnám, hogy egy ilyen boldogtalan, örömtelen házasságból gyermek foganjon?*, gondolta.

Amikor Hürrem elkezdte kérdezgetni tőle, hogy „Van-e már vendég?”, Mihrimah mindig emelt hangon válaszolt neki: - Nincs vendég, anyám. És nem is akarom, hogy legyen!

Egyik este aztán váratlan dolog történt.

Miközben érezte, ahogy Rüsztlem nedves, ragadós ajka barangol a testén, eszébe jutott a játék, amely miatt évekkorábban szégyenkezett. Lehunyta a szemét, és a férje helyébe Alajjei Iszmait képzelte, felidézte a szemében izzó tüzet és a hangját. Eszébe

jutott, ahogy megfogta a kezét, amikor beszállt a hajóba. Rüszttem nagy, szőrös keze helyébe, mely a lábát simogatta, Iszmail kezét képzelte. És így, hónapok múltán megérintette a férjét. És a lábát nem férje noszogatására tette szét, hanem önként. És első alkalommal sikított fel a gyönyörtől.

Rüszttem másnap reggel szinte szárnyalt örömeiben. Már rég lemondott róla, hogy Mihrimah ilyen hevesen viszonzza az ölelését. *Biztosan tévedtem korábban, gondolta. Tegnap szinte felfalt.* - Nem keveset bajlódtál vele, Pasa, de végül sikerült begyűjtanod a bomba kanócát - suttozta tükörképének vigyorogva, miközben szakállát fésülte.

Mihrimáh-nak tetszett ez a játék. Sőt, némely éjszaka meg sem várta, hogy Rüszttem hívassa őt. Egyre nagyobb hévvel vetette magát bele Alaijei karjaiba. Az ajkába harapott, nehogy azt kiáltsa: - Vitéz Iszmailom, tégy magadévá!

Rüszttem büszke volt magára, hogy feleségével megízleltette ezeket az utolérhetetlen gyönyöröket.

**Egyik éjjel aztán**, épp mikor már a küszöbén állt, hogy a gyönyör örvényében elveszen, Mihrimah észrevette, hogy Iszmail helyére más férfit képzelt, akinek karjaiban remegett. Az Égre Kupolát Függesztő Férfit!

Azt hitte, megőrült. Egész teste lefagyott egy pillanat alatt. Még Rüszttem is érezte, hogy a karjában lávaként izzó test hirtelen megkövül.

*Te jószágos ég!*, sikoltott fel Mihrimah magában. *Hogy történhetett ez?*

Képzeletében Szinán aga dús ősz szakállá simogatta a mellét. A kezek Szinán kezei voltak. „Dilrubám”, súgta mély, érzelmes hangján, miközben szeme ragyogott. Hogy engedhette a szíve, hogy ilyesmit képzeljen? Miféle gonosz játékot űzött vele a szíve?

- Hagyd abba! - kiáltotta hangosan. - Szállj le rólam!

Hihetetlen erővel lökte le magáról a férfit, aztán kipattant az ágyból. Miközben magára húzta muszlin köntösét, rémülten nézett az ágyban heverő szőrös teremtményre.

Az ajtóhoz ment. - Nénje! - kiáltott ki. - Fűtsék be a fürdőt!

**Azt az éjjelt követően** Mihrimah megtiltotta magának az álmodozást. Sehogy sem bírt megszabadulni a sokktól, melyet átélt. Reggel még mindig azt kérdezgette magától, hogy hogyan képzelődhetett egy apjánál is idősebb férfiról.

Már több hónapja nem látta Szinán agát. Ha csak egy álom lett volna, nem törődött volna vele, hiszen arra nincs befolyása. Csakhogy ez nem álom volt, hanem egy képzelgés, ábránd, amit maga teremtett. Szinán képét a saját lelke hívta éjjel az ágyába, hogy ölelje. Ahogy képzelgése okát kutatta, rádöbbsent, mennyire hiányzik neki az a szempár, amely olyan szeretettel néz rá mindig. Ez a hiány vezetett ahhoz, hogy Szinánról álmodozzon. Menedéket akart találni a mester tekintetében rejlő melegségben. *Térj magadhoz!*, parancsolt magára. *Szíved reménytelensége el ne vegye az eszedet!*

Amikor Eszma felkereste úrnőjét, elmerengve és boldogtalanul találta, de nem tette szóvá. *Én szerencsétlen szépséges szultánám!*, kesergett magában.

Mindenféléről beszélgettek, de mindkettőjüknek a másikon járt az esze. - Eszma - szólt egyszer csak Mihrimah. - Szoktad látni Szinán agát?

Eszmát váratlanul érte a kérdés. - Nem szoktam. De Ali pár napja látta Szinán mestert az Új Szerájban. Bizonyára új terveket vitt a padisahnak, vagy az ön anyjának.

Mihrimah bólintott.

Egy ideig szótlánul meredtek egymásra.

Eszma biztos volt benne, hogy valami történt. Négyéves kora óta, Mihrimah mellett volt. Nála jobban senki sem tudta, hogy Mihrimah mikor boldog, mikor szomorú, mikor meglepett, és mikor fél. Még a szülei sem.

- Történt valami? - kérdezte anélkül, hogy úrnője arcára nézett volna.

- Neem. Mi történt volna?

- Ha akarja, megmondom Alinak, hogy kerítse elő Szinán agát.

Mihrimah abbahagyta a kézímunkát, és szigorú tekintettel nézett Eszmára.

- Miért?

- Azt gondoltam, szultánám, hogy talán meg kell beszélniük valamit az építkezésekkel kapcsolatban.

- Nem - vágott a szavába Mihrimah. - Most nincs miről beszélnünk. Múlt héten, amikor elmentem az Új Szerájba, a rózsakertből láttam, hogy már a falakat emelik.

- Igen - bólogatott Eszma. - Ha elkészül a palota, amit Üszküdarban építtet, onnan jobban fogja látni.

Ismét hallgattak. Eszma időnként a szeme sarkából Mihrimáh-ra nézett, aki lehajtotta a fejét, amint ezt észrevette. Aztán amikor Mihrimah pillantott rá lopva, a dadája szegte le a fejét. *Micsoda színjáték!*, mérgelődött Mihrimah. Megbolondul, ha nem mesélheti el a dolgot valakinek. Eszmán kívül senkivel nem oszthatta meg a szégyenét.

- Eszma!

- Parancsolj, szépséges szultánám.

- Mondani szeretnék valamit.

- Hallgatom, szépséges úrnőm.

- Izé... - Mihrimah érezte, hogy elvörösödik. Hogy mondja el? Egy pillanatra úgy tűnt, hogy meggondolja magát. - Láttam őt.

A két szót olyan gyorsan ejtette ki, mintha attól félne, hogy elfelejti, ha lassabban mondja ki őket.

- Kit, szultánám? Szinán mestert?

Mihrimah bólintott.

- Álmodoztam róla - nyögte.

Dadája arckifejezése változatlan maradt. Semmit sem értett. - Mi van ebben? Biztosan hiányzik önnek, hiszen...

Azt akarta mondani, hogy szeretik egymást, de nem mondta ki. Ahogy meglátta úrnője arckifejezését, meggondolta magát. Most már értette. - Hogyan? - suttozta Eszma.

- Az ágyban.

Mihrimah lehajtotta a fejét, és kezével eltakarta az arcát. - Amikor Rüsztimmel az ágyban voltunk...

Csörömpölés hallatszott.

Az üveg csészealj, amit Eszma éppen törölgetett, kiesett a kezéből, és darabokra tört.

# RÜSZTEM PASA PALOTÁJA

1542

**M**iközben Mihrimah a napokat számolta egymás után, Eszma egy kisfiút szült. Eszma repesett a boldogságtól.

- Milyen nevet adtatok neki?

- Oszmán - válaszolta a dadus bátortalanul. - Ali apja után kapta a nevét.

- Legyen olyan nagy ember, mint Oszmán gázi! - imádkozott Mihrimah.

- Allah növelje nagyra! A jószerencse kísérelje!

A szobában tartózkodók úrnőjük minden kívánságára rávágták, hogy „ámen”.

Mihrimah annyira szerette a kisfiút, hogy el is feledkezett róla, hogy irigyli a dadáját. A csecsemő szinte többször volt az ő ölében, mint az anyjában.

Már közel egy éve férjénél volt, de nem változott semmi. *Biztosan, meddő vagyok!*, mondta magának egyik éjjel, amikor sötét gondolatok gyötörték. Ez a gondolat aztán egy újabbhoz vezetett. Ki a meddő vajon? Rüsztém vagy Ő? Valahogy nem tudta magával összeegyeztetni a meddőséget. Próbálta elűzni ezt a gondolatot az agyából. Talán azért nem fogant meg, mert a szíve üres volt. Ráadásul amióta megtiltotta magának, hogy képzelegjen szeretkezés közben, csak feküdt mozdulatlanul, mint egy szobor. *Hogy születhetne ebből gyerek?*

Sokáig tartott, mire észrevette, hogy késik a havi vérzése. *Vajon hány nap telhetett el? Három? Vagy egy hét?* El akarta mondani az anyjának, de meggondolta magát. Úgy döntött, senkinek sem mond semmit, inkább vár, hogy teljesen bizonyos legyen a dologban.

Mihrimah érezte, hogy egyre inkább elhatalmasodik rajta a pánik. És mi van, ha terhes vagyok? Ha gyermekem lesz? Nem tudta, hogy örüljön-e a terhességnek.

Várt még egy hetet.

Állandóan a tükörhöz ment, és nézte a hasát, hogy látszik-e már valami rajta.

A hasát simogatta, próbálta megérezni, növekszik-e benne valami. Még tizenöt napig várt.

Végül elment az Új Szerájba. Tudta, hogy az utóbbi hónapokban sűrűbben látogatta az anyját. - Unatkozom itt, a régi otthonomban kicsit jobban érzem magam - mondta Eszmának, de mindketten tudták, hogy ezek csak kifogások, és tisztában voltak vele, hogy mi a valódi oka ezeknek a látogatásoknak.

Mihrimah abban reménykedett, hogy találkozik Szinán mesterrel.

Hürrem nem is furcsállta, amikor meglátta a merengő Mihrimáh-t. Majdnem mindig ilyen volt mostanában.

- Anya!

- Szultána lányom?

Mihrimah egyenesen anyja szemébe nézett. Hürrem már nem kérdezgette tőle, hogy van-e vendég, minden egyes elmúló hónappal kevesebb reménye maradt. Ha Rüsztemről kiderülne, hogy magtalan, az katasztrófa lenne. Ha a padisah egy nap unokát szeretne a lányától, Mihrimáh-t elválasztaná a férfitől. És ezzel Hürrem minden terve dugába dőlne.

- Izé...

Mivel Mihrimah vonakodott mást is mondani, Hürrem ránézett, majd felkiáltott - Istenem! Jól értem? Várj, kérlek, ne mondd azt, hogy tévedek!

- Késik, anyám.

Hürrem átölelte a lányát.

- Tudtam, tudtam! Hála az égnek! Mióta késik? Biztos vagy benne?

- Vagy egy hónapja.

- Mondtad már valakinek?

- Nem.

- Rendben. Még ne mondjuk el senkinek. Várjunk még egy hónapot! Biztosnak kell lennünk benne.

**Végül biztosak voltak benne**, hogy Mihrimah valóban várandós. A hírt Hürrem közölte Szulejmánnal.

- Felséges szultánom, ha Isten is úgy akarja, hamarosan vendégünk érkezik.



A padisah, akinek az esze az új hadjáraton, valamint a Szulejmán pasa nagyvezír és Deli Hüsrev pasa közötti ellenségeskedésen járt, először nem is értette, mit jelentett a „vendég” kifejezés. Ám ahogy meglátta a mosolyt Hürrem arcán, örömmel kérdezte: - Mihrimah?

A felesége bólintott. - Az én szultána lányom, Napom és Holdam anyja lesz?

Ahogy Szulejmán szultán a szeráj dzsámijába vonult, hogy hálaimát zengjen, és imádkozzon az anyáért és a hasában lévő gyermek egészségéért, két könnycsepp gördült le az arcáról a szakállára.

Másnap elárasztotta a lányát rubinokkal és briliánsokkal.

- Mihrimáh-t már megörvendeztettük, Hürrem asszony - mondta a padisah, amikor este kettesben maradt a feleségével. - A férjének mit adhatnánk?

- Urunk tudja, mi lenne a legmegfelelőbb - válaszolta Hürrem szenttelenül, de majd elrepült örömeiben. Itt volt a legjobb alkalom.

- Mondd már! - nógatta Szulejmán. - Azt tudjuk, hogy a fiaink és a lányunk számára mi a legmegfelelőbb, de azt nem, hogy a vejünknek mi lenne a legjobb.

- Rüszttem - kezdte lassan, vonakodva Hürrem, mintha a padisah erőltette volna rá, hogy beszéljen -, nem akar mást, csak urunkat szolgálni. Lehetne bármi nagyobb ajándék annál, minthogy lehetőséget kap az Oszmán Birodalom szolgálatára? .

Valójában nem mondta ki, hogy mit akar, de Szulejmán megértette. - Lányunk férje a díván egyik vezíre, de még nincs valódi rangja. Unokánk apja nem lehet egy rang nélküli vezír, Hürrem asszony.

Felesége a legszívesebben a nyakába borult volna, ám ehelyett csak fejet hajtott előtte.

Másnap reggel Rüszttem harmadik vezír lett. Hürrem veje ezzel a nagyvezír Szulejmán pasa és a második vezír Deli Hüsrev pasa után a harmadik ember lett az Oszmán Birodalomban.

Amikor Rüszttem lelkében örömköltésökkel hazaszaladt, látta, hogy a hamamban be van gyújtva. Mihrimah rá sem tudott nézni.

- Anyám azt üzeni, hogy ő betartotta az ígéretét, és arra kér, hogy most te is tartsd be a tiédet.

Rüsztem megpróbálta magához vonni a feleségét, de nem járt sikerrel. Amikor Mihrimah megtudta, hogy terhes, remek indokot talált arra, hogy férjét kitiltsa még a szobájából is.

Rüsztem elvigyorodott. - Miért kételkedik abban, hogy hű leszek ígéretemhez? Most még egymásnak ugrasztom Szulejmánt és Hüszevet, hogy én lehessenek a nagyvezír, aztán nem egyet, nem kettőt, de akár ezer embert is megölök, ha anyád úgy kívánja.

Musztafa hercegnek és anyjának megpecsételődött a sorsa.

Mihrimah elcsodálkozott, mennyire megváltozott az élete. *Mi dolgod itt?*, kérdezte leendő gyermekétől a hasát simogatva. *Ez a világ élhetetlen hely. Rádásul rossz anyát választottál magadnak. Bárcsak más nő hasában növekednél! Akkor nem kellene minden pillanatban halálfélelemben élned. Szépen felnőhetnél egy boldog anya mellett.*

Aztán ez az érzés elhalványult Mihrimah szívében, és más vette át a helyét. *Miért nem Alajjei az apád?* Majd megdöbbenésére az is eszébe jutott, hogy akár Szinán aga is lehetne a gyermeke apja.

Furcsa örömet érzett. Nem tudta az okát, mégis örült. Aztán, amikor a hasán már lassan látszani kezdett, hogy gyermeket hord a szíve alatt, egyik nap rémülten rádöbbsent az öröm okára. *Talán meghalok szülés közben*, ez járt a fejében titokban. Más kiutat nem látott ebből a rabságból. *De hisz ez bűn!*, kiáltotta magában. A kezére nézett. *Nem elég, hogy gyilkosságra készülsz?*, folytatta a lelkiismerete. *Musztafa és Gülbahar élete nem elég, magadra is kezet emelnél?*

**E**ljött az idő. Ahogy sűrűsödtek a fájásai, a bábák kapkodásából Mihrimah arra következtetett, hogy valami nincs rendben.

Kibírhatatlan fájdalmak gyötörték. *Lázadoztál? Allah most megbüntet.*

*Meg fogsz halni.*

A következő fájdalomhullámkor minden erejével megragadta a főbába karját, aki arra biztatta, hogy lélegezzen, és próbált bele lelket önteni.

- Mentsd meg őt! Nem baj, ha én meghalok, de őt mentsd meg!  
Jobboldalán az anyja volt, a balon Eszma. Mindketten imádkoztak.  
Mihrimah nem az anyjához fordult, hanem Eszmához.

A dada úrnője megviselt arcából, és reménytelenséget sugárzó szeméből, mellyel alig látott az izzadság miatt, megértette, mit akar mondani.

*Ha velem valami történik, rád bízom a gyermekemet, Eszma.*

Aztán a szultána elhagyta magát.

Nem tudja, mennyi idő telt el, amikor egy sikoltást hallott, amely megrázta az egész szobát. Majd kiáltások következtek: - Hála az égnek!

Hallotta anyja hangját is.

- Fussatok, értesítsétek az uralkodót! - mondta.

- Jön a vezír pasa! - kiáltotta egy másik hang.

- Lányod született, szépségem! - mondta az anyja, és homlokon csókolta.

Amikor kislányát a kezébe adták, Mihrimah nem hitt a szemének.

*Istenem! Miféle csoda ez?*

Milyen szép!

Milyen pici!

Milyen védtelen!

Aznap éjjel hallották először a házban, hogy egy vékonyka hang énekel.

Akik felébredtek, fülüket hegyezve hallgatták, amint Mihrimah a kislányának énekelte azt az altadódalt, amit az anyjától tanult.

Amikor kislánya szeme lassan lecsukódott, és a csecsemő elaludt, Mihrimah rádöbrent, hogy fejből eltűnt minden habozás, érzékenység és ostobaság. Most már jobban értette. Mindent tisztán látott. Anyjának, akit titokban annyiszor elátkozott, mindvégig igaza volt.

Hogyan bírná elviselni, ha valaki kezét emelne erre a kis lélekre és megölné?

*Inkább mások haljanak meg a gyermekem helyett!*, gondolta, és később még vagy százszor elismételte magában.

Fáradtan, de boldog arckifejezéssel nézett fel. Anyja még mindig mellette ült. Hürrem feje a vállára billent, úgy aludt.

Mihrimah óvatosan megfogta anyja kezét, és megcsókolta. - Én is anya lettem - súgta. - Igazad volt. Minden úgy lesz, ahogy mondod.

# ÚJ SZERÁJ, HÁREM

1543 novembere

**M**ihrimah a kislányával játszott. - Hol van az én Hümám? - kérdezgette.

Emlékezett az egy évvel korábbi öröme, boldogságra. Hogy is felejthette volna el. Mindenkinek elmondta, hogy az volt élete legboldogabb pillanata, amikor végre az ölébe vehette a kislányát.

Szulejmán szultán amint megkapta a jó hírt, futott hozzájuk, és unokájával karjában Mekka felé fordult. - Hála néked, Teremtőm!

Aztán felemelte a kislányt. - A neve Ajse Hümasah legyen! Boldogságot és örömet hozott nekünk.

Ezután háromszor a kislány fülébe súgta a nevét: - Isten hozott, Ajse Hümasah! Isten hozott Ajse Hümasah! Isten hozott Ajse Hümasah!

A baba eközben csak pislogott a nagyapjára. Apró keze, ujjai mozogtak, mintha meg akarná fogni nagyapja szakállát.

Mihrimah elnevette magát, ahogy eszébe jutott, mennyire megijedt, amikor meglátta, hogy kislánya arca hirtelen téglavörös lett. - Mi történt a lányommal? - kiáltotta, és fel akart ugrani, de Ajse Hümasah óbégatása olyan erős volt, hogy elnyomta mindenki hangját.

Te jó ég! Egy ilyen aprócska valami hogy képes ilyen hangot kiadni?

- Emlékszel, Eszma? - kérdezte Mihrimah a dadát, aki épp a kislány ágyneműjét hajtogatta. - Amikor Hüma sírni kezdett a padisah kezében, apám átnyújtotta a lányomat anyámnak, mire anyánk azt mondta, hogy „Önre ütött, felséges szultánom”.

Eszma mosolygott. Hogy felejthette volna el? - Halálra rémültünk, hogy a padisah megharagszik.

Mihrimah bólintott. - Igen, én is megijedtem, amikor apám erre megkérdezte, hogy „Mi az, Hürrem asszony, tán mi is így bömbölünk?”

Pedig sem a padisahot nem érdekelte a megjegyzés, sem Hürrem nem aggódott miatta. Hürrem tudta, hogy a férje boldog, és szereti

őt. - Ugyan, szultánom - kacérkodott tovább. - Nézze ezt a szemöldököt, ezt a szemet! Tisztára olyan, mint ön.

- Egyáltalán nem. Félig az anyjára, félig a nagyanyjára ütött. Mi pedig azért imádkoztunk, hogy így legyen. És Allah meghallgatta az imánkat. A két páratlan szépséget, akiket nekünk adott, most egyesítette unokánkban.

Az apja a szobában állókhoz fordult, akik buzgón bólogatva hallgatták, és talán azt gondolták, hogy már hogy lenne szép ez a sivalkodó vörös apróság a pólyájában, a bedagadt szemével. Szulejmán szultán, mintha csak olvasott volna a gondolataikban. - Csak nőjön meg egy kicsit, majd ti is meglátjátok! Az egész világ Ajse Hümasah szépségéről fog beszélni.

Mihrimah szerint is így volt. A világ addig még nem látott ilyen szép kislányt, és ezután sem fog.

Ajse körül forgott Mihrimah egész élete.

Aznap este Mihrimah arra gondolt, hogy bizonyára ez a boldogság; Hüma szűnni nem akaró sírása, anyja végtelen mosolya, és apja, a hatalmas Szulejmán szultán gügyögése, ahogy mutatóujját unokája ajkához érinti, és közben a nevét ismételve: - Ajse, Ajse Hüma...

Igen, ez valódi boldogság volt. *Ha késve is, de révbe értem*, gondolta akkor. Ez a boldogság is osztályrészéül jutott. Létezik ennél nagyobb boldogság is? Ha igen, az csak a boldog szerelem lehet, amely az ő életéből hiányzott.

Mihrimah minden nap hálát adott Hümaéért, és nagyon féltette a kislányt.

*Istenem!*, töprengett esténként, amikor hallgatta a kislány lélegzését. *Gondolkodás nélkül képes lennék meghalni érte.* És ha az ő élete már nem számított a kislányáé mellett, akkor mit számított volna neki mások élete?

Anyjának igaza volt. Nincs szentebb dolog a gyermek életénél. - Ha a lányom életét fenyegetik, mindenki pusztuljon! Musztafa is, Gülbahar is. Mit érdekel engem! - motyogta.

Mihrimah most már akkor is szorongatta Rüsztemet, ha Hürrem nem mondta neki. - Miféle intézkedéseket teszel, efendi? Hogy áll az anyámmal kötött megállapodásotok? Tudd, hogy mi is

ugyanazoknak a halálát kívánjuk, mint ő. Nem tudunk nyugodtan aludni, amíg ők kezet emelhetnek a lányunkra, mert ön itt ücsörög.

Rüsztem pedig ugyanazt ismételte. - Betartom a szavamat. Amint megkapom a szultáni pecsétet.

A napról, melyen Ajse Hümasah megszületett, még egy kitörölhetetlen kép volt Mihrimah fejében.

Miközben a kislányt bepólyázták, Hürrem odaszólt a bábaasszonyoknak: - Várjatok!

Az apró meztelen testet a kiterített pólyára fektette hanyatt, és az udvarhölgyek és a szolgálólányok előtt titkolva megfogta a kisbaba izgó-mozgó lábacskaikat, és lassan kihúzta őket.

Ezt senki sem tudta mire vélni, de Mihrimah pontosan tudta, mit művel. Ellenőrizte, hogy a kislány lába olyan-e, mint az apjáé. Mihrimah egyik titkos félelme is ez volt. Mi van, ha a kislány sánta lesz, mint Rüsztem?

Aggódó szemmel nézett anyjára az ágyból, ám Hürrem mosolyogva lehunyta a szemét, jelezve, hogy minden rendben van.

- Hála az égnek! - mondta Mihrimah most is, mint azon a napon. - Hála Istennek, az én Hümám egészséges.

**Először csak** egy minaretből hangzott fel a szala »ünnepnapokon, a pénteki ima előtt, vagy halál esetén«.

Észre sem vették.

Aztán a második minaretből is meghallották.

Eszma ekkor felkapta a fejét, és fülelt.

Hamarosan a harmadik és a negyedik minaretből is hallották a szala hangját.

- Isten nyugosztalja az elhunytat! - dűnnyögte Eszma. - Biztosan fontos ember lehetett. Minden dzsámiban szól az imára hívó ének.

- Nyugodjék békében! - mondta Mihrimah is.

*Ilyen az élet, futott át az agyán. A boldogság és a bánat, az élet és a halál együtt járnak. Míg én szárnyalok a boldogságtól a kisbabám miatt, addig valahol egy asszony siratja élettelen szerettél.*

Ahogy kinyílt az ajtó, Mihrimah visszatért gondolataiból.

- Szultánám!

Mihrimah felpattant, amint meglátta a küszöbön álló udvarhölgy arckifejezését.

Rossz dolognak kellett történnie, nagyon rossz dolognak.

Először apja jutott az eszébe. Szulejmán szultán hadjáraton volt a sereggel.

- Történt valami urunkkal?

A lány sírva megrázta a fejét.

- Istenem, akkor anyánk?

- Mehmed herceg! - sikoltott fel az udvarhölgy, és kezét a szájára tapasztotta.

Mihrimah és Eszma az ajtóhoz futottak.

- Mi történt a bátyámmal?

A választ tudta, de képtelen volt felfogni.

- Meghalt.

**Mihrimah nem emlékezett rá, hogyan** jött el otthonól, kire hagyta Ajse Hümat, vagy hogyan jutott el az Új Szerájba.

- Még csak huszonkét éves volt! - ismételte Eszmának folyamatosan.

A szeráj udvarán nagy felfordulás fogadta. A bosztandzsik, az örök, a szolgálók, a háremagák, a szakácsok, az apródok leültek valahová és sírtak. Úgy megrendítette őket a herceg halála, hogy Mihrimah-t senki sem üdvözölte, ahogy elhaladt előttük.

A hárem hosszú, szűk folyosói is visszhangzottak a sírástól. Mihrimah elsőként Merzukát látta meg, ahogy belépett anyja lakosztályába.

- Igaz a hír, nénye? - szaladt oda a kisírt szemű asszonyhoz.

- Igen. Részvétem, lányom.

Látszott, hogy Merzuka alig bírta magát tartani. Újabb sírógörcs kerülgette.

- Hogy történt?

A tatár nő vállat vont, jelezve, hogy nem tudja. De Mihrimah megértette, hogy tudja, csak nem akarta, hogy tőle tudja meg.

- Anyám hogy van?

Merzuka nem mondott semmit.

Mihrimah már megbánta, hogy megkérdezte. Miféle ostoba kérdés volt ez? Mégis hogy lehetne? Meghalt a hercege, aki erős volt, mint egy szikla!

Mihrimah eszébe jutottak azok a napok, amikor Mehmed egy hatalmas turbánnal a fején futkosott a palotában. Összeszorult a szíve. Sajnálta, hogy kicsúfolta a bátyját a turbánja miatt.

- Gyere! - szólt Merzuka. Megfogta a kezét, és együtt mentek Hürrem ajtajához.

Ahány nő, lány, szolgálólány csak volt a háremben, mintha mind az anyja ajtaja előtt tobzódott volna.

Mihrimah észrevette, hogy a tömegből egyetlen hang sem szűrődött ki. A sokaság mögül csak egy vékony remegő női hang hallatszott, amint a Koránt recitálta.

- Húzódjatok félre! Utat!

Merzuka félretolta a nőket, és utat nyitott Mihrimáh-nak.

Ahogy a nők falán átjutottak, Merzuka oldalra húzódott, és Mihrimah meglátta az anyját.

Nem hitt a szemének. Anyja, akiről azt hitte, hogy összetörve találja, patakzó könnyek közepette, úgy ült ott, mint egy szobor. Kezét az ölében pihentette. Szemét a kezére szegezte. Mihrimah ekkor rádöbbsent, hogy még ő sem ejtett egyetlen könnycseppet sem, mióta megtudta, hogy a bátyja meghalt. Nem tudott sírni. Egy hatalmas szikla nehezedett a szívére.

Odament az anyjához.

- Anya!

Hürrem talán meg sem hallotta lánya suttogását. Nem mozdult, nem borult lánya nyakába. Mihrimah sem tudta, mit tegyen. Mit lehet tenni egy ilyen helyzetben? Hogy kellene viselkednie ebben az átkozott palotában, miután a bátyja meghalt? Mi volt az illemszabály ilyenkor? Bármit is tesz, az illetlen, szégyenletes.

Habozva tett még egy lépést az anyja felé.

- Anya!

Hürrem nem emelte fel a fejét. Csak a lánya papucsá orrát látta. Hirtelen kinyújtotta a kezét, és megragadta Mihrimah csuklóját. Odahúzta magához. A mozdulatban sem bánat, sem szeretet nem rejlett, sokkal inkább figyelmeztetés. Mihrimah leült az anyja mellé. Ő is az ölébe ejtette a kezét, és ő is a kezét nézte. Visszagondolt arra, ahogy Mehmed az egyik kezével tartotta azt a hatalmas turbánt a fején, hogy le ne essen, miközben a pónilóván ülve boldogan nevetett.



## **H**ogy történt, anyám?

Mihrimah nem tudta, hány órája ülhetek így. Mindenki visszavonult. Hürrem semmit sem válaszolt, továbbra is a kezét bámulta. - Anya, a bátyám hogyan...?

Hürrem csak ekkor emelte fel a fejét, és lassan a lányára nézett. - Rózsa.

- Micsoda?

- Szulejmán szultán fia, Mehmed herceg tegnap a maniszai szerájban meghalt rózsahimlőben.

Hürrem hangja olyan rideg és kifejezéstelen volt, mint egy hivatalos küldöncé, aki a halálhírt hozta.

- Rózsahimlő?

Hürrem mereven bólogatott. - Szulejmán szultán fia, Mehmed herceg tegnap a maniszai szerájban meghalt rózsahimlőben.

- De hogyan...?

- Szulejmán szultán fia, Mehmed herceg tegnap a maniszai szerájban meghalt rózsahimlőben.

Mihrimah nem bírta tovább, ahogy Hürrem ugyanazt a mondatot szajkózta még párszor.

- Elég!

Hürrem elhallgatott. Találkozott a tekintetük. Pár pillanatig egymásra meredtek, aztán Mihrimah észrevette, hogy anyja szeme könnybe lábadt, de az is lehet, hogy az ő könnyei kezdtek záporozni.

- Anya - motyogta. - Hürrem anyácskám!

Ekkor anyja váratlan dolgot mondott. - Alekszandra Anasztázia Liszovszka nagyfiát, Mityát, Szulejmán szultán második gyermekét, Mehmed herceget tegnap a maniszai szerájban megmérgezték.

Mihrimah megborzongott.

- Anya!

- Az a százlábú megmérgezte az én Mityámat, Dunyáskám! A bátyádat megmérgezték...

Mihrimah eszébe jutott, hogy anyjuk szívesen hívta őket gyerekkorukban Mityának és Dunyáskának.

Gombócot érzett a torkában.

**M**ihrimah csak a temetési szertartáson látta az apját. Nem érdekelte, hogy illő-e vagy sem, bevetette magát a tömegbe, és az agákat, bégeket, vezíreket félretolva a padisah elé lépett. Ott volt az állam minden előkelősége. Mindannyian fehérbe öltöztek, hogy kifejezzék mély gyászukat, kezüket összekulcsolták maguk előtt, fejüket lehajtották, és némán várakoztak. Rüsztém is ott volt a fekete ábárzatával.

Testvérei, Szelim herceg, Bajezid és Dzsihangir sápadtan sorakoztak apjuk mögött.

Csak Musztafa nem jelent meg Mehmed herceg temetésén. *A kémei biztos itt vannak*, futott át Mihrimah agyán. Már tizennégy nap eltelt azóta, de Gülbahar trónörökös fia nem ért oda a testvére temetésére. Lehet, hogy az apja azt üzenté neki, hogy ne jöjjön. Apja tudta, hogy Hürrem szerint Gülbahar és Musztafa keze benne volt Mehmed halálában. Ha felesége meglátná itt őket, senki sem tudná visszatartani. És a szultán szíve nem bírta volna elviselni egy ilyen botrányt ekkora fájdalom közepette.

Ahogy Mihrimah a három hercegre nézett, beleremegett a szíve. Most vajon melyik nyomában loholt a halál? Ki volt a következő a sorban? Szelim? Valószínűleg ő lett a százlábú következő célpontja. Lehet, hogy mindhárom herceg kell neki. Egy trónért négy fiatal vitéz élete nem túl nagy ár.

Aztán hirtelen belehasított a felismerés. *A lányom! Ajse Hümasah vajon hányadik a sorban? Vajon a százlábú megkönyörül egy csecsemőn?*

Mehmed halála óta először nézett az apja szemébe, akit magában azzal vádolt, hogy minden miatta történt, az ő hatalma és nagysága miatt. Egyáltalán nem érzett megbánást amiatt, hogy ilyeneket gondol. Ha nem lett volna Szulejmán szultán trónja, szultánsága és hatalma, nem történtek volna ilyen dolgok. Nem kellene mindannyiuknak a halál mezsgyéjén sétálniuk. Nem kellene attól rettegniük, hogy az italukat, ételüket megmérgezik, vagy hogy valaki követi őket, és kést márt a hátukba. Nem kellene állandó félelemben élniük. Mehmed nem halt volna meg. Mihrimah hozzámehegetett volna a szerelméhez. Talán... Ahogy idáig jutott a gondolataiban, elszégyellte magát. *Istenem, hogy juthat ilyesmi az eszembe*

*ilyenkor!* Aztán elűzte szégyenét, hiszen mindaz, amire gondolt, igaz volt. Ha nem lenne Szulejmán szultán lánya, az Égre Kupolát Függesztő Szinán nem lenne ennyire szemérmes, és szavakba foglalná azt, amit Mihrimah a szemében látott. És ami a legfontosabb, nem kellett volna Rüsztimmel összeházasodnia.

Tisztában volt vele, hogy ezek felesleges, ostoba gondolatok, mégsem szabadulhatott tőlük. Szíve forrongott, a pokol tüze égett lelkében. *Ha mindezek nem történtek volna, futott át az agyán, akkor most az előttem falfehér arccal álló Szelim, Bajezid és a szerencsétlen Dzsihangir is nevetne. És apám sem az egész világ terhét cipelné a hátán, csak a saját életéét.*

A padisah úgy nézett ki, mintha hirtelen tíz évet öregedett volna. Még a prémes nyakú kaftán sem rejthette el, hogy széles vállalai megtörtek. Az arcán lévő határtalan bánat megrendítette Mihrimáh-t. Ő a testvérét vesztette el, de apja a saját testéből, saját véréből származó herceget, mi több, a fiát. Megsajnálta az apját. De ez az érzés sem tudta elnyomni a lelkében dagadó haragot. Előrébb lépett.

- Bátyám, Mehmed, nyugodjon békében, padisahunknak pedig adjon urunk hosszú életet!

Apja hangja remegett. Mihrimah látta, hogy Szulejmán szultán arcán legördül egy könnycsepp. - Mit tehetnék, lányom? Isten így akarta.

- Isten akarta így, apa? - kérdezte Mihrimah úgy, hogy csak a szultán hallhatta. - Vagy az a százlábú?

Anélkül, hogy a választ megvárta volna, felegyenesedett. Ahogy érkezett, ugyanúgy távozott a férfiakat arrébb tolva. Egyszeriben fellelkesedett.

Ő is ott volt.

**Már négy éve nem látta Szinánt.** Egy pillanatra találkozott a tekintetük. Mihrimah először ott, a mérhetetlen fájdalom közepette vette észre, hogy a férfi szemében tükröződő szeretet nem az az érzelem, amit egy férfi a lányával egykorú nők iránt táplál. Ez egy szerelemmel teli, szomorú, reménytelen, elveszett, legyőzött tekintet volt.

Amikor meglátta, nem tudta, hogy örüljön vagy szégyenkezzen-e az érzelmei miatt. De olyan haragos volt, hogy úgy döntött, mérgét

Szinánon tölti ki.

- Legalább ön életben van - mondta Mihrimah. - Mivel régóta nem láttuk, azt hittük meghalt.

Emelt fejvel haladt tovább. Távolabb lecövelelt a nők között ácsorgó anyja mellett.

Messziről hallották a sejhülszlám hangját, aki előtt felsorakoztak a férfiak a halotti imához.

Mihrimah remegő kézzel fogta meg anyja kezét.

- Megbocsátotok neki, ha vétett ellenetek? - kérdezte a sejhülszlám a férfiakat.

- Megbocsátunk - üvöltötte Mihrimah. Nem érdekelte, mit mondanak a férfiak. Aztán felemelték Mehmed koporsóját, melynek egyik végére a herceg hatalmas turbánját helyezték.

Mihrimah és az anyja könnyek mögül nézték a menetet.

- Ha már így van, anyám, hadd tapossak el neked egy százlábút! - súgta Mihrimah. Minden nő látta, hogy Mihrimah úgy tesz, mintha lábával elnyomna valamit. - Lássá csak meg az egész világ Mihrimah bosszúját!

# MIHRIMAH SZULTÁNA PALOTÁJA

*Üszküdar, 1544*

**Három hónappal később** hírt kapott Szinánról.

Eszma egyik nap térdre rogyott úrnője előtt.

- Van egy hírem.

Mióta megtudta, hogy Mehmed herceg meghalt, Mihrimah úgy viselkedett, mint egy örült. Bár a kihallgatások eredménytelenül zárultak, egyre inkább a meggyőződésévé vált, hogy a bátyját szándékosan megfertőzték, és biztos volt benne, hogy a merénylet mögött Mahidevrán Gülbahar és a trónörökös, Musztafa állt.

Félelmei és gyanakvása elviselhetetlenné vált. Üszküdarba költöztek egy palotába, mely épp apja szerájával szemben épült. Ha csak egy légy is berepült abba a hatalmas szerájba, ő meghallotta.

Ha Ajse Hümasahot nem látta egy pillanatig, azonnal fellármázott mindenkit, hogy hol a lánya. Hány éjszaka megtörtént, hogy felverte az összes szolgálót, mondván, hogy odafent valaki járkal. Az emberek ilyenkor órákon át merénylőket kerestek a tetőkön.

Ha valaki érkezett az Új Szerájból, Mihrimah mindig halálra rémült.

- Csak jó hír legyen, Eszma! - mondta. - Nem akarok több rossz hírt hallani.

- Jó hír. Ali tegnap Szinán agával találko...

- Nézd! - mondta hűvösen. - Azt hittem, meghalt, miután bátyám temetésén szemrehányást tettem neki.

Tudta, hogy ostobaságot beszél, de kimondta. Hiszen ki tudná Mihrimahnál jobban, hogy a főépítész él?

A dzsámi, amit neki épített Üszküdarban, szinte már elkészült. Az iskolát, fogadót és fürdőt, amit anyja rendelt, szintén tovább építették.

Aznap, Mehmed temetési szertartásán, Szulejmán szultán magához hívatta Szinánt. - Aga. Látod, mennyire szenvedünk. Építs egy dzsámit és egy türbét megboldogult fiunknak, hogy akik Allah színe előtt leborulnak, elmondjanak egy imát hercegünk leikéért is.

Ezzel azonban nem elégedett meg, Isztambul legszembeötlőbb helyén magának is akart egy dzsámit építtetni Szinánnal.

A főépítész azonnal nekigyürkőzött. És ki tudja, mi mindent csinál még, amiről Mihrimah nem is hallott. Egy *ilyen idős férfi hogyan képes ennyit dolgozni?*, töprengett, aztán megharagudott magára. *Mit számít hány éves a mester? Hiszen egy nála alig három-négy évvel fiatalabb férfitől a második gyerekeket várom.*

Eszma nevetett. - Méghogy Szinán aga? Alinak azt mondta, hogy tudja, hogy ön neheztel rá, mert azt hiszi, hogy elfelejtette önt, de így a legjobb. És hozzátette, hogy közel a nap, amikor felfedi a titkát.

Mihrimah érezte, hogy valami pislákol benne. *Milyen udvariatlanul viselkedtél!*, szidta magát. *Hogy fogod ezt jóvátenni?*

Ahogy észrevette, hogy Eszma titokban őt fürkészi, igyekezett érzelmeit elrejteni. - Tartsa csak meg magának a titkát!

- Miféle titka lehet Szinán agának, amit majd el akar árulni? - kérdezte a dada.

- Honnan tudjam? Évekkel ezelőtt mondott valamit, hogy az üszküdari dzsáminak van egy titka.

- És nem árulta el azt a titkot? Talán ha egy kicsit megszorongatta volna.

Mihrimah érezte, hogy ideges lesz. - Megszorongattuk, Eszma. Hiába parancsolnánk meg neki, akkor sem tudná elmondani, mert ez olyan titok állítólag, amit nem lehet elmondani, mert látni kell. És azóta, hogy Szinán mester ezt mondta, csak egyszer találkoztunk, még hozzá a temetésen, ahol jól leteremtettük.

- Akarja, hogy Ali mondjon neki valamit?

- Ugyan, mit üzenhetnék neki? Nem akarom.

A lány indulni készült. Ahogy az ajtó felé tartott, Mihrimah utánaszólt. - Eszma, ha Ali találkozik Szinán agával, mondja meg neki, hogy megkaptuk az üzenetét!

**Aztán Mihrimah megszülte Oszmánt.** A Mehmed herceg halála utáni sötét napokat Oszmán érkezése után vidámabbak követték. Most már fiús anyuka volt. Ajse Hümasah felállt, és járni, futni kezdett az üszküdari palotában, amelyet Oszmán zajongása is betöltött.

Ha megkérdezték volna tőle, hogy boldog-e, Mihrimah némi gondolkodás után igennel válaszolt volna, ahogy játszadozó gyermekeire tekintett.

*Igen, boldog vagyok!*

De tudta, hogy már semmi sem a régi.

Szulejmán szultán sem volt a régi. A gyermeke halála nagyon megrázta, hatalmas teste mintha egy pillanat alatt összement volna.

Hürrem elfelejtett mosolyogni. Fia halála után a mindenkit elbűvölő mosolya eltűnt arcáról.

Amikor Mihrimah időnként a tükörbe nézett, kereste a fényt a szemében, de nem találta, egyszerűen eltűnt. Égkék tekintete sötétkékké változott, mintha a víz felszínére ráborult volna az éj sötétje.

Csak Hüma és Oszmán tudtak anyjuk arcára egy aprócska mosolybimbót varázsolni, amely aztán el is hervadt, még mielőtt kivirágzott volna.

Azokban a napokban teljesült Rüsztém álma.

A vizsály, melynek magjait Hürrem és Rüsztém hintették el, kipattant.

Szulejmán pasa, a nagyvezír és a második vezír, Deli Hüszev pasa pofozkodva egymásnak estek a díván ülésén. A vezírek gyakran vitatkoztak a dívánban, de ilyesmire még sohasem volt példa. A padisah a függöny mögül nézte a verekedést, aztán amikor Hüszev pasa előrántotta a kését, lekiáltott. - Hé, ti szégyentelenekek! Micsoda botrányos viselkedés ez!

A verekedést követően leváltották a nagyvezírt és a második vezírt is, és ennek Rüsztém látta a hasznát. Szulejmán pasa helyére a szultán vejét, Rüsztém pasát nevezték ki nagyvezírnek.

Mihrimah azt hitte, hogy aznap, amikor a vejét kinevezik nagyvezírré, anyja azonnal rohan majd hozzá, hogy ellássa utasításokkal, ám Hürrem nem jött.

Valójában sürgősen is lett volna, hiszen Hürrem szerepét most már Mihrimah töltötte be.

- Nagyvezír efendi - szólt a cobolyprémesen, méltósággal előtte álló férjéhez. - Mi megtartottuk a szavunkat. Kiemeltünk Diyarbakirból, és az Oszmán Birodalom második emberévé tettünk. Tetves Rüsztemből Rüsztém pasát csináltunk. Gazdaggá tettünk, aranszállal hímzett övvel és drágakövekkel kirakott karddal öveztük derekadat. Megkaptad tőlünk a cobolyprémes nagyvezíri köpenyt is, és ha mindez nem lenne elegendő, szültünk neked két gyereket...

Megállt egy pillanatra, és férje szemébe nézett. - Atyánk, Szulejmán szultán pecsétje már nálad van, Rüsztlem - folytatta. Hangja olyan éles lett, mint a kés. - Nemcsak a mi életünkért vagy felelős, hanem két kisgyermekünk életéért is. Eljött a cselekvés ideje. A százlábú éltét akarom tőled. Most. Azonnal. Még mielőtt eljön a holnap.

Rüsztlem a fejét ingatva hallgatta Mihrimáh-t, majd feleségéhez lépett. - Bár a pecsét nálunk van, a mi életünk is veszélyben forog. Ezek a dolgok nincsenek meg egyik napról a másikra. Intézkedések kellenek hozzá és egy jó terv. Na és pénz.

Mihrimah mérgesen elfordult. - Egyszer a pecsét hiányzik, egyszer a pénz, az ész, vagy egy terv! - méltatlankodott. - Nem erről van szó, itt csak a bátorság hiányzik. Tudjuk, Rüsztlem aga, hogy mi is elintézhethénk a dolgot, de neked is tudnod kell, hogy ebben az esetben rád semmi szükség!

Rüsztlemnek elakadt a lélegzete.

Az új nagyvezír az elkövetkező napokat sötét gondolatok közt töltötte, de közben nem feledkezett meg vagyona gyarapításáról sem. A nagyvezírnek azzal kellett fizetnie, hogy a két fejet, melyet Mihrimah és az anyja követelt tőle, letépi, és eléjük veti úgy, hogy közben nem égeti meg magát. De hogy érje ezt el?

Ennek módját Mihrimah súgta meg egyik nap a férjének a fürdőben.

- Az uralkodóval el kell hitetni, hogy Musztafa a szafavida sahhal szövetkezik, hogy magához ragadja a trónt. Eszerint cselekedj!



# MIHRIMAH SZULTÁNA PALOTÁJA

*Üszküdar, 1548. március 15.*

**Hideg volt.** Anya és lánya a tenger felől fújó metsző szél ellenére a teraszon sétáltak. Szulejmán szultán, aki egyik hadjáratról a másikra ment, ismét háborúba készült. Hürremnek és Mihrimáh-nak igazából épp kapóra jött, hogy a padisah a harctéren új hódításokkal van elfoglalva. Míg a padisah távol van, nyugodtan szövögethetik a hálójukat.

- Mi a helyzet a fájdalmaival, anyám?

- Mindig így van, ha beköszönt a tél - válaszolta Hürrem prémes pelerinjébe burkolózva. - Valami rág belülről. Az orvosok sem tudják, hogy mi ez. Urunk hoz majd egy magyar orvost, akit Európa minden palotájában ismernek. Hátha ő majd megmondja. Mellesleg, mi van azzal a dologgal?

- Melyikkel?

Mihrimáh-nak annyi dolog kavargóit a fejében, hogy hirtelen nem tudta, anyja melyikre gondolt.

- Azzal, amit meg kell írni - nézett Hürrem a lányára.

Mihrimah elnevette magát. - Az az egészben a legkönnyebb. Én diktálom, és valaki, akinek rendezett az írása, leírja.

- Mi van, ha kiderül, hogy nem ő írta?

- Ne aggódjon! A leveleket nem maga Musztafa írja, és urunk sem szokta ellenőrizni, hogy a fia írása-e. Megíratjuk valakivel.

- Nagyon veszélyes.

- Miért?

- És ha később beszél az/illető, akivel megíratjuk a levelet? Vagy pénzért elárul minket a százlábúnak?

- Én is ugyanezt kérdeztem Rüsztemtől.

- És mit mondott?

- Azt mondta, hogy ezt bízzuk csak rá.

- Na, persze - fintorgott Hürrem. - Ha mi nem dugtuk volna össze a fejünket, a férjed még mindig azon töprengene, hogy mihez kezdjen.

Mihrimah bólintott. - Igaza van. De amikor férjemül választotta őt, csak egy kezet keresett, amelyik használja a fegyvert. Mi vagyunk az

agy, ő csak a kéz.

- Reméljük, ez a kéz nem fog remegni.

Mihrimah a fal pereméhez vezette az anyját. A tenger túloldalán, a fák között látszott a palota, ahova Hürrem rabnóként érkezett, és ahol Szulejmán szultán felesége lett. Még jobban felhajtották pelerinjük gallérját.

- Nem fog. Tudja, hogy Musztafa őt sem hagyná életben, és azzal is tisztában van, ha elárul minket, én ölöm meg. Akkor sem menekülhet, lelepleződik a tervünk, mert ez esetben apám véteti a fejét. Úgyhogy muszáj sikerrel járnia. Ha Musztafa életben marad, velünk együtt vele is végezni fog. És ha Musztafa kimúlik, Rüsztém is megmenekül, akárcsak mi.

Hürrem egy ideig hallgatott. - És a pecsét?

- Arra várok, hogy Rüsztém találjon valakit erre. A pecsét fontosabb a levélnél is. Ha nem kaparintjuk meg Musztafa pecsétjét, senki sem hiszi el, hogy a levél valódi.

- Nyugtalan vagyok emiatt. Hogy lehetne belopózni Musztafa otthonába, és ellopni a pecsétjét? Ha elkapják az illetőt...

- Anya!

Mihrimah hangja keményebb volt, mint akarta. Hürrem meglepődött.

- Már nincs visszaút! Ahogy ön mondta, vagy mi halunk meg, vagy ők! Most már nem táncolhatunk vissza, azért mert félünk. Az embereink már egy éve azt terjesztik mindenfelé, hogy Musztafa áruló. Isztambulban mindenhol arról beszélnek, hogy a trónörökös herceg lázadásra készül az apja ellen. Minden otthonban, kávéházban, fogadóban, fürdőben ez a pletyka terjeng. És az uralkodó fülébe minden eljut.

- És mi van, ha eljut a fülébe? - kérdezte Hürrem. - Nem talál hibát Gülbahar fattyában. Folyton azt hangoztatja, hogy a herceg hű hozzá, és a többi csak szóbeszéd. Amikor múltkor Kamii pasa szóba hozta neki a dolgot, azt üvöltötte, hogy: „Előbb hinnénk el, ha azt mondanád, hogy a jobb kezünk elárult minket, minthogy elhiggyük, hogy Musztafa fellázad ellenünk.” A pasa erre elmondta, hogy vannak, akik hallották, hogy Musztafa Amaszjában itt-ott gyűléseket szervezett, és titokban találkozott néhány janicsárágával, sőt álruhában a fővárosba jött kétszer is, hogy találkozzon valakikkel. A

padisah erre elbődült: „Pasa, aki rágalmazza a hercegünket jobb, ha tudja, hogy kivágjuk a nyelvét!” A pasa még akkor is remegett, amikor ezt elmesélte.

Mindezt Mihrimah is hallotta. - Ne törődj ezzel! - mondta az anyjának. - A szóbeszédet folytatni kell. Most még nem hiszi el, de előbb vagy utóbb el fogja hinni. Bogarat tettünk a fülébe. Ennyi szóbeszédet hallva, nincs ember, aki ne kezdene kételkedni, mondván, nem zörög a haraszt... Folytatni kell a pletykák terjesztését, mert erősítik a tervünket. Ezek a rágalmak adnak táptalajt a levélnek.

Hürrem bólintott. - Igazad van. Végül el fogja hinni.

- Ön is tudja, hogy Mehmed halála után apánk nem hagyta a fővárost Musztafára, amikor hadjáratra ment.

- Igen. Nem hiszi el, hogy Mehmedet az a két százlábú féreg ölette meg, de lelke kétségétől mégsem tud szabadulni. Úgy hallottam, hogy az új hadjáratra magával akarja vinni Musztafát is. És Szelimet bízta meg, hogy őrizze a trónt.

- Látja? Elég, ha a gyanakvás magját elültetik az ember lelkében...

Mihrimah hirtelen érezte, hogy nem túl elégedett azzal, hogy apja Szelimre bízta, hogy vigyázzon a trónra. - Okos döntés ez? - kérdezte.

- Micsoda?

- Szelimet kajmakammá tenni.

- Szelim nem irányíthatja a birodalmat.

Mihrimah csodálkozott.

- De a sorban ő következik... Vagyis, ha Musztafa feje lehullik, Szelim...

- Részeges - vágott a szavába az anyja. - Mindenki erről beszél, aki csak megfordul Maniszában. Már reggel inni kezd, és egyik nőtől a másikig fut. Az államnak Bajezidra van szüksége.

- Anya!

Mihrimah tudta, hogy annak, amit anyja mondott, egy újabb viszály lenne a következménye.

- Egy erős nőre van szükség, aki képes Szelimet megváltoztatni. Konyából Maniszába küldöm Nurbánut - mondta Hürrem.

Mihrimah nem tudta, mit mondjon. *Már megint mit tervez ez a nő?* Amikor Mihrimah már azt gondolta, hogy minden ellenőrzés az ő kezében van, újra azt érzi, hogy ereje mennyire eltörpül anyja kifogyhatatlan hatalma mellett. Mihrimah megértette, hogy valójában továbbra is anyja irányít mindent. Mihrimah abban a pillanatban döbbsen rá, hogy későn vette észre, hogy ez az énjét bilincsbeverő elnyomás, akár egy torkát markoló karom, megfosztja a levegőtől.

- Eredetileg Nurbánut Mehmednek szántam - mondta Hürrem megtört hangon. - Magamat láttam abban a lányban. Ha Mehmed padisah lett volna, Nurbánu is, követve az én sorsomat, egy szultán felesége lett volna. Ám a megboldogult Fülánéba szeretett bele. Nem akarok hazudni. Egyáltalán nem rajongtam azért a lányért, aki ugyanazt a nevet viseli, mint Musztafa menyasszonya. Nem tudom, mit látott abban a perzsa lányban... Akárhogy is, Nurbánu helyrebillenti Szelimet.

Látták, hogy kinyílik a terasz ajtaja, és Eszma feléjük fut a hidegtől görnyedten. - Hölgyeim - mondta Eszma, és meghajolt Hürrem előtt. - A padisah és... - ekkor tekintete Mihrimáh-ra csúszott -, a főépítésze, Szinán aga megérkeztek.

**A**hogy bementek, Szulejmán szultán üdvözölte őket.

Próbálta leplezni, milyen nehezebbre esik vidámságot erőltetni magára. - Idefutottunk lányunk otthonába, hogy játsszunk egy kicsit az unokáinkkal, de mindkettő alszik. Gondoltuk, ha már így van, akkor beszélgetünk kicsit két napsugarunkkal, de őket meg sehol sem találtuk. Mi dolga lehet anyának és lányának odakint ebben a hidegben? Isten ments, hogy megfázzatok és megbetegedjete!

Mihrimah kényszerítette magát, hogy ne nézzen Szinán agára, aki nagy tisztelettel állt apja mellett, de nem bírta tovább. Szinánra emelte a tekintetét. Igyekezett mosolyt ültetni az arcára. - Isten hozta önt is, Szinán aga - mondta. Megvárta, míg a férfi meghajolt. - Már azt hittük, nem tudja az utat hozzánk.

- Már hogyan tudná - szólt közbe a padisah. - Nincs olyan ember az oszmánok között, aki ne tudná, hol van az a palota, amit a hatalmas Rüsztém pasa építtetett a szépséges feleségének.

Pillanatnyi csend támadt. Mihrimah tisztában volt vele, hogy Merzuka és Eszma tekintete hol Szinánra, hol rá siklik. Próbált

valami témát találni, hogy megtörje a csendet.

- Valóban. Csak kis szemrehányást akartunk tenni Szinán agának, mert nem láttuk azóta, hogy elhozta a készülő dzsámi terveit megmutatni.

Abból, hogy Szinán dús fehér bajsza, mely ajka két oldalán egyesült a szakállával, megmoccant, Mihrimah tudta, hogy a mester mondani akart valamit, de a padisah miatt nem volt rá alkalma.

- Igen - vágott közbe a padisah. - Ebből is látszik, milyen keményen dolgozik a főépítész. Annyi munkát adtunk neki mindannyian, hogy kint alszik az építkezésen. Mi is elcsodálkoztunk, amikor ma megjelent előttünk. Gondoltuk is, ha nem lenne valami fontos híre, nem jött volna hozzánk.

- És elmondta a hírt? - kérdezte Mihrimah Szinán mesterre nézve.

- Szinán mester igazából nem velünk akarta közölni a hírt, hanem Mihrimáh-val. Mondd el neki is főépítész, amit nekem mondtál! Mondd, hogy a lányunk is hallja!

Minden tekintet Szinánra szegeződött. Most már Mihrimah is nyugodtan a férfira nézhetett. Észrevette, hogy a mester elvörösödik. Szíve kalapálni kezdett, és érezte, hogy ő is elpirul. Hol az apjára, hol Szinánra nézett. A padisah tagadhatatlanul megöregedett. Szinán hat évvel idősebb volt a szultánnál, de Mihrimah szemében fiatalabbnak, erősebbnek tűnt.

- Szultánám.

Szinán végül képes volt megszólalni, de nem tudta folytatni. Mihrimah egy mosollyal bátorította. - Igen, Szinán aga. Hallgatom önt.

- Eljött az idő - mondta Szinán lassan. - Eltelt nyolc év. Az égre függesztettem az ön kupoláját.

Mihrimah érezte, hogy a lelke megremeg. *Hány éve is?* Gyorsan végzett egy kis fejszámolást. *Tizenhárom.* Épp tizenhárom év telt el az első találkozásuk óta, amikor az Aja Szófia kupolája alatt a mezítlábas szultána, aki kiszökött a palotából, és az Égre Kupolát Függesztő Férfi beszélgettek. Tizenhárom elvesztegetett év!

- Megismételné? - sűgta.

Mindenki azt hitte, hogy azért akarja megismételteni, amit Szinán mondott, mert nem hallotta jól, de valójában Mihrimah csak újra hallani akarta.

- Megismételné, mit csinált?

- Az ön kupoláját, szultánám, Szinán nevű szolgája az égre függesztette - mondta.

- Köszönöm.

Újabb csend támadt. Ezúttal anyja sietett a segítségére. - Kupolát függeszteni az égre? Így mondta, Szinán mester? Mit jelent ez?

- A mesterek így mondják - vágott közbe Mihrimah, mert attól félt, hogy Szinán kibök valamit az Aja Szófiában történekről. Még ha nagyon régen is ismerték egymást, a tekintetükből, a különös csendekből mindenki rájöhetett, hogy valami van kettejük között.

- Vagyis a dzsámim teljesen elkészült? - kérdezte Mihrimah, majd az apjához fordult. - Most már megnyitja az imádkozók előtt is?

- Elhaladtunk előtte, ahogy idejöttünk. Nagyon szép lett. Azzal is kibékülnénk, ha mienk sem lenne szebb. Be akartam menni, de Szinán aga engedélyt akart kérni tőled. Azt szeretné, ha először te látnád. Ha rajtam múlna, már holnap megnyitnám, de állítólag még nincs itt az ideje.

- Mikor lesz itt az ideje, Szinán aga? Eltelt nyolc év, és még mindig nem érkezett el az ideje?

Mihrimah tudta, hogy bármennyire is igyekezett egy szultánéhoz illően érdektelenül, hidegen, sőt dölyfösen beszélni, nem sikerült neki. Hangja lágy volt, és nem számonkérő... *Istenem, úgy beszélek, mintha a szerelmemmel beszélnék!*

Szinán arcán rejtett mosoly bújkált. Bajsza megmozdult. - Mától az első pénteken.

A padisahon kívül, aki tudta, miért erre a napra esett a választás, mindenki csodálkozott. Hürrem azonnal számolni kezdte az ujjain.

- Kedd 18, szerda 19, csütörtök 20, péntek 21. Március 21.!

Mihrimah nem tudta visszafogni magát.

- Az én születésnapom!

Szinán mester arca felragyogott.

- Az égre függesztett kupolámat a születésnapomon fogom látni először?

Szinán bólintott.

- Most, hogy tudod a napot, az időpontot nem is kérzed? - vetette közbe a szultán.

Mihrimah úgy érezte, elvesztette az ellenőrzést a mozdulatai, szavai és a tekintete felett. Lehet, hogy tényleg így volt, de lehet, hogy csak neki tűnt így.

- Pontosan mikor, Szinán mester? - kérdezte már-már vággyal telt hangon.

A válasz a padisahtól érkezett.

- Amikor felhangzik a reggeli ezán.

Ezúttal Hürrem nem bírta magával. - A reggeli ezán idején? - kérdezte csodálkozva. - Nincs az túl korán?

- Én is azt mondtam, hogy korán van, de Szinán aga ragaszkodott hozzá.

- Miért?

Szinán a szeme sarkából Mihrimahra nézett, majd Hürrem felé fordult. - Azért, mert van egy titkom, szultánám.

# MIHRIMAH SZULTÁNA DZSÁMI,

## ÜSZKÜDÁR

*1548. március 21., reggel 5 óra 17 perc*

**Senkit nem érdekelt,** hogy telt el a március 15. és 21. közötti időszak Mihrimáh-t és Szinánt leszámítva.

A padisah az új, Irán elleni hadjárat előkészületeivel volt elfoglalva.

Hürrem aggódott, hogy Musztafa a hadjárat alatt ismét apja kegyeibe férkőzik. Az utóbbi hónapokban a szultán egyfolytában azt mondogatta, hogy: - Meglehetősen megöregedtem, Hürrem.

Mi van, ha visszavonul, és a trónt Musztafára hagyja? Ez volt Hürrem legnagyobb rémálma.

Rüsztem pasa problémája legalább akkora volt, mint az övé. Egyrészt próbálta elhallgattatni a Jahja nevű költőt, aki támadta őt, és korrupst pasának nevezte, de a padisah nem támogatta ebben. Amikor csak a nagyvezír Jahja fejét követelte, Szulejmán lehűtötte. - Hagyd csak, vejem! Ha a költők nem beszélnek, a lakosság beszélne, és a nép hangja erősebb, haragosabb. Az elsöpörne. Hagyd csak, hadd írjanak a költők, és a nép megfélemezik a haragjáról, ha látja, hogy valaki kimondja helyette a dolgokat.

Másrészt Rüsztem pengeélen táncolt, hogy levághassa azt a két fejet, melyet Mihrimah és az anyja követeltek tőle. Ha elvéti a lépést, a pokol tüzére kerül. Akkor is meghal, ha a tervét Musztafa és Gülbahar kémei megneszelik, és akkor is, ha a padisah megtudja. Minél előbb le keli zárni ezt a dolgot! *Ugyan, kit izgat a dzsámi, és a megnyitó ünnepség! Ráadásul hajnalban! Mi lehet Szinán efendi óriási titka? Tartsd meg magadnak nyugodtan!*, dühöngött magában. *Ha igazi titkot akarsz, keress engem!*

Musztafát és Gülbahart sem érdekelte a Mihrimah dzsámi megnyitójának ideje. Bár a fővárosban lévő embereik azonnal hírt küldtek Amaszjába, és így tudták, hogy Szulejmán szultán március 21-én reggel megnézi a dzsámit, melyet lánya építtetett egy dombra,



melyet a főváros mindkét partjáról jól lehet látni, de Gülbahar esze a paradísz új hadjáratán járt.

- Miért nem téged nevez ki kajmakamnak? - kérdezte Musztafát.

- Anyám, már nem vagyunk gyerekek. Ha az apa háborúba megy, egy felnőtt férfinak az apja mellett a helye. Ez a szokás.

- Az orosz nő fattya talán nem férfi? Miért bízza Szelimre a trónt mégis?

- Ő még gyerek.

- Még hogy gyerek! Te még nem hallottad, vitéz fiam? Szelim minden nap holt részeg, és ki sem mozdul a nők közül. Miféle gyerek?

Mihrimáh-t és Szinaneddin Juszufot mindez nem érdekelte.

Mihrimah megfélemezte a tervéről, csapdájáról, bosszújáról.

*Március 21., mondta magának. A születésnapom. Milyen figyelmes férfi! Milyen költői! Lehet kövekből verset építeni? Lehet bizony. Szinán agának sikerült. A születésnapomra egy égre függesztett kupolát ajándékoz nekem. És a kupolám ezer évig, kétezer évig, az idők végezetéig ott fog állni.*

Már régóta nem hált együtt Rüsztemmel. A férfi amúgy is ideje nagy részét az Új Szerájban töltötte... Mihrimah tudta, hogy Rüsztem titokban más nőkkel szórakozik, de nem érdekelte. *Csináljon, amit akar, csak hozzám ne érjen!* Házasságukat már csak az érdekszövetség tartotta össze. A férfi két életet ígért neki, és azt a két levágott fejet hamarosan előhozta. Vagy elveszíti a saját fejét.

*Vajon ha továbbra is együtt hálnék vele, akkor sem ábrándoznék közben Szinánról?* Hirtelen eszébe jutott, hogy azután az egy-két alkalom után, hogy Rüsztem helyére Szinánt képzelte, megtiltotta ezt a képzelgést magának. Valószínűleg már rég megszabadult volna ettől a tilalomtól.

*Valójában mindannyian foglyok vagyunk, gondolta. Szulejmán szultán az Oszmán Birodalom, a hatalom, a törvények és rendeletek foglya. Anyám a hatalom utáni mohó vágy és a bosszú rabja. Téged pedig, Mihrimah, mondta magának, összeprésem apád hatalma, és anyád gyűlölete. És még az ábrándozást is megtiltottad magadnak! Rab a te lelked is, pedig szíved olyan szabad szerelemre vágyik, mint a pillangók.*

Szinán is beszorult a szerelem és a szultán hatalma közé. Ha nem lenne hatalom, erő, szultánság, talán még a köztük lévő korkülönbség sem jelentene akadályt. Ki tudja?

Szinán aga, a főépítész minden este imádkozott, ahogy párnára hajtotta a fejét. - Istenem. Megtartottam a szavamat. Szerelmemet eltemettem a szívem mélyére. Nem ragadtattam magam bűnre és tilalmas dolgokra. Cipeltem a terhemet. Te erőt adtál nekem, ihletet adtál, életet adtál. Lehetővé tetted, hogy megtartsam a Mihrimáh-nak tett ígéreteimet. Köszönöm, hogy kupolát akaszthattam neki az égre. Kérlek, segíts nekem megint! Amikor eljön a születésnapja, fújd el az égről a sötét felhőket, hogy megmutathassam neki a titkomat!

**Szinán imája meghallgatásra talált.** A március 20-ról 21-re virradó éjjel a szél maga elé kapta a fekete felhőket és kifújta őket a tengersizorsóból. Az égen ragyogtak a csillagok. Egy magas dombon felállított nagy sátorban találkoztak.

A nap még nem kelt fel. A sátor egy olyan magaslaton volt, ahonnan a Mihrimah dzsámit szemből lehetett látni, de Szinán mester titkot rejtő művét egyelőre elnyelte a sötétség.

Mindenki vacogott a márciusi hideg hajnalon.

Szulejmán szultán kíváncsian várta, hogy a függöny, melyet Szinán mester a sátor elé állított, felemelkedjen. - Szinán aga nagyon jól rejtegeti a titkát - mondta a szultán a nagyvezíre felé fordulva. Rüszttem, bár semmit sem fogott fel e szavakból, tisztelettel bólogatott. - Nézd - folytatta a padi- sah mintha az éjszaka sötétje nem lenne elegendő, még egy függönnyt is kifeszített elénk.

Szulejmán szultánt leszámítva mindenki állt.

Mihrimah azt hitte, megfullad az izgalomtól, sűrűn kapkodta a levegőt. Eszma sokfajta érzelmet leolvasott úrnője arcáról: boldogságot, megbánást, félelmet, türelmetlenséget, kíváncsiságot, büszkeséget. *Szerencsétlen szultánám! Túl későn lertél rá az igazi szerelemre.*

Amikor Szinán aga belépett a sátorba, tudták, hogy eljött az idő. A főépítész meghajolt a padisah színe előtt, és megcsókolta a ruhája szegélyét. - Remélem, hogy az uralkodó megbocsátja Szináneddin nevű szolgájának, hogy ilyen korán ennyi fáradságot okoztam - mondta. - De másként nem láthatnák meg Szinán titkát.

Ahogy felegyenesedett, Mihrimah szemébe nézett. - A kupolának, melyet a szultánámnak függesztettem az égre, tökéletesnek kell lennie - mondta, és próbálta Mihrimáh-ról elfordítani a tekintetét.

Elhallgatott, hogy levegőt vegyen. Mihrimah észrevette, hogy az izgalomtól Szinán is nehezen kap levegőt. Mindenki azt hitte, hogy a mester azért izgatott, mert a szultán jelenlétében kellett beszélnie, de néhányan ismerték a valódi okot is: Mihrimah, az anyja, Eszma és Merzuka.

- A kupola két oldalára két karcsú minaretet építettem, melyek úgy nyúlnak az ég felé, mint két Allahnak könyörgő kar... De még így is hiányzott valami a kupoláról, és most pótoltam azt a hiányt. Amit hamarosan látni fognak, ahhoz nincs hasonló a világon, akárcsak Mihrimah szultánénak, nincs párja ezen a világon.

Ismét elhallgatott. Mihrimah már alig tudott megállni a lábán. Hürrem észrevétlenül megbökte Merzukát.

Szinán megköszöri a torkát. - Ez olyasmi, ami évente csak egyszer, ebben az órában látható - súgta erőlködve.

Ismét csend lett. Szinán, mintha valakitől egy jelet várna, folyton a sátor másik vége felé pillantgatott. A szeme sarkából Mihrimah is abba az irányba lesett. Senkit sem látott. Ismét Szinán mesterre nézett. *Bocsáss meg nekem, Égre Kupolát Függesztő Férfi! Nem tudtam. Ha tudtam volna, akkor sem értettem volna. És ha értettem volna, akkor sem volt választásom.*

Bár nagyon igyekeztek, nem tudták megállni, hogy egymásra nézzenek. Rüszttem, kihasználva, hogy a padisah mögött áll, akkorára tátotta a száját, mint egy barlang, és ásított. Mihrimah még jobban gyűlölte a férjét. *Milyen különös a sors!*, mondta magának. *Két férfi áll előttem, az egyik faragatlan, mint a kő, a másik életet lehel a kőbe azáltal, hogy kifaragja.* És a szépséges Mihrimah az előbbi felesége volt.

Hirtelen észrevette, hogy Szinán sápadt arca felélénkül, és szeme felragyog. Azonnal a sátor másik vége felé fordult, ahol egy munkás fekete feje bukkant fel, majd tűnt el. Ebben a pillanatban Szinán hangját hallotta: - Eljött az idő.

A nagy sátor előtti függöny lassan emelkedni kezdett.

A hajnali nap sápadt fényében Mihrimah először a dzsámi halvány sziluettjét látta meg. Aztán mintha valami vörösség tükröződött volna

a köveken. Ahogy a függöny kissé jobban felemelkedett, teljes pompájában láthatóvá vált a kupola, melyet Szinán Mihrimáh-nak függesztett az égre. A reggeli pírban olyan volt, mintha a kupolát fedő ólom lángolt volna. Aztán a dzsámi két oldalán feltűntek a minaretek árnyai is. Mindenki csodálkozott, hogy tudott Szinán ilyen karcsú, vékony minareteket építeni.

A függöny kissé feljebb emelkedett. Az igazából fehér minaretek most tűzvörös tollként álltak előttük. Aztán a vörösség lassan aranysárga színné változott.

- Szultánám - szólt a főépítész. - íme, a titok.

Aztán a függöny egyszeriben teljesen felemelkedett. És ekkor minden torokból csodálkozó és elismerő kiáltások törtek fel.

Mihrimah hiába harapott az ajkába, hiába vájta körmeit a tenyerébe, kitört belőle a zokogás.

A két minaret most ott állt előttük kecsesen és gyönyörűn.

És a két minaret között, mint egy aranysárga golyó, felkelt a Nap.

Mihrimah betapasztotta a száját, hogy elfojtsa a sírását.

*Én szüleiek meg! Istenem, Mihrimah most jön a világra!*

- Mihr, vagyis a Nap születését látják - súgta Szinán a padisahnak és kíséretének, akiknek elállt a szavuk a csodálatos látványtól. - Ma este az Edirnekapiban lévő magas dombon emelt dzsámi kupolája felé fogunk nézni, melyet szintén a szultánénak építettem. Tanúi leszünk, ahogy a másik Mihrimah dzsámi minaretje mögött lenyugszik a Nap, és felkel a Mah, vagyis a Hold.

Az aranysárga napsugár most elérte a padisah sátrát, és a Mihrimah búzaszőke haját fedő fehér kendő is aranyszínűre változott.

Szulejmán szultán és Hürrem szépséges lánya fényárban fürdött.

- Minden tiszteletünk a tiéd, Szinán aga - szólt a padisah. - Mihrimah nevét felírtad az égre. Tudtuk, hogy kiváló mester vagy, de ha azt mondták volna nekünk, hogy lányunk számára elhozod a Napot és a Holdat, nem hittük volna el. És most áruld el kérlek, minden reggel láthatjuk ezt a csodát?

Szinán megrázta a fejét.

- Sajnos, szultánom, ez csak évente egyszer látható, méghozzá március 21-én, a tavaszi napéjegyenlőség idején.

- Milyen kár! Ha az emberek minden nap láthatnák a Mihr és a Mah születését, akkor minden nap eszükbe jutna az én szultánám.

A főépítész tisztelettel meghajolt. - Attól tartok, akkor nem lenne ilyen varázslatos, szultánom. És - elhallgatott és szeretettel Mihrimáh-ra nézett. - A szultánánkhöz hasonló Nap és Hold csak egyszer születik.

A sátorban lévő nők egymásra néztek. Mihrimah egy mosollyal jutalmazta az Égre Kupolát Függesztő Férfit e csodálatos szavakért. A többi férfi nem találta furcsának, hogy a padisah egy szolgája így bókol az uralkodó lányának, talán csak kissé túlzásnak vélték. Rüsztém pasa is úgy döntött, ha Mihrimah anyja és apja ezt helyénvalónak tartja, akkor neki sem lehet kifogásolni valója.

- Szinán aga - vetett véget a hallgatásnak Szulejmán szultán. - Mi, aki költők is vagyunk, és Muhhibbi néven írunk verseket, látjuk, hogy legalább olyan kiváló költő vagy te is, mint amilyen építőmester. Csodálatos a művészeted. Mondd hát, mit kívánsz cserébe?

*Istenem! Ennél sértőbbet, lehangolóbbat nem is kérdezhetett volna tőle,* méltatlankodott Mihrimah.

Ám Szinán nem vette fel. Meghajolt a padisah előtt, és minden szavát gondosan mérlegelve így szólt:

- Azt kívánom, hogy urunk továbbra is örvendjen kiváló egészségnek, és a szultána legyen boldog, és mosolyogjon!

Tekintete még egyszer találkozott Mihrimáh-éval. A lány arcából csodálatot és hálát olvasott ki.

# SZURICSI, ISZTAMBUL

1553 novembere

**A két vén banya** szótlánul ült a tűz mellett. A tűz fénye arcukig verődött. Emine az izzó fatömbök felé nyújtotta a lábát, és követte a két hatalmas tuskóból feltörő lángok táncát. Dürdane az imént a csúnya, fekete serpenyőből egy kisebb edény vízbe öntött ólmot vizsgálta.

- Nem jött el a dzsinned?

Dürdane elengedte a füle mellett a barátnője hangjából hallatszó gúnyt, csak mordult egyet.

- Lehet, hogy magadra hagyott, és elszökött?

Dürdane ismét morgott.

- Igaza van - röhögött Emine. - Egy ilyen boszorkányt, mint te, még a dzsinnek sem bírnak elviselni.

Dürdane végül felemelte a fejét. Ahogy Eminére nézett, a nő megrémült. Fogatlan, kampós orrú barátnője arcából mintha másvalaki nézett volna rá. Elzöldült arcából rámeresztette sárga macskaszemét. - Hé, mi az? - kiáltott Emine. A zöld arcot hatalmas, véres kelések borították. - Fordítsd el azt az undorító fejedet!

Arról a helyről, ahol Dürdane szájának kellett lenni, egy sziszegés hallatszott, amitől Emine ijedtében talpra ugrott.

A macskaszemek most két izzó parázs darabként ragyogták a nő arcában.

Dürdane az egyik kezét a pincehelyiség falának támaszkodó társa felé nyújtotta. Emine látta a hústalan ujjai végén növekvő hosszú, hegyes körmöket.

- Vidd innét az átkozott kezedet, te boszorkány! Fogd a dzsinnjeidet is, és tűnj el!

A zöld arcon lévő ajkak ismét megmozdultak. Az aprócska helyiséget elviselhetlen bűz töltötte be, amely még a szobát uraló vizeletszagot is elnyomta.

Ahogy Emine hátát továbbra is a falnak támasztva, oldalazva csúszni kezdett az ajtó felé, hogy megvédje magát a szeme előtt fenyegetően hadonászó hegyes karmoktól, Dürdane rémisztő kacajjal

visszahúzta a kezét. Egy pillanat alatt visszanyerte a régi színét, macskaszeme visszaváltozott Dürdane ismerős, fénytelen, fekete szemévé. - *Imádkozz, te ringyó!* - röhögött tovább. - Szerencséd, hogy a zöld dzsinnemnek annyi ideje sincs, hogy kitépje a szívedet!

Emine megtorpant. Dürdane ismét a vízben megszilárduló ólomlemezkek felé fordult. - Minden vérben úszik - hallotta Emine Dürdane motyogását. Aztán pillanatnyi csendet követően a boszorkány félelmetes kacajra fakadt.

- *Vér! Vér mindenhol! Az apa kezét vér mocskolja! A gyermeke vére.*

Ahogy Dürdane velőig hatoló kacaja hörgésbe fulladt, az ajtó sarkig kitárult.

- *Katasztrófa!*

Egy rendezetlen üstökű nő lépett be, és törkülésben leült a tűz mellé.

- *El vagyunk átkozva!* - mondta, és csapkodni kezdte a térdét.

Dürdane mintha ott sem lett volna. Ő mindent kiolvasott a vízben lévő ólomdarabkákból. - *Megmutatták nekem. Nekem megmutatták a katasztrófát - dünnyögte.*

Emine kissé felbátorodott. - *Mi történt, Nazenin?* - kérdezte a harmadik társukat, aki még mindig a térdét ütögette. A nő ekkor felé fordult és egyetlen szemével meredt Eminére. A másik szeme helyén csak egy mély gödör tátongott.

- *Szulejmán.*

- *Meghalt az uralkodó?*

- *Bár meghalt volna!* - üvöltötte Nazenin. - *Bár meghalt volna! A hatalmas Szulejmán szultán megölette a fiát.*

Dürdane is megerősítette.

- *Mit mondasz, te becstelen néember! Az igazságos Nagy Szulejmán gyermekgyilkos lett?* - sikoltotta Emine.

Nazenin bólogatott és tovább püfölte a térdét.

- *Melyiket ölte meg?*

Dürdane nem hagyott lehetőséget a hírt hozó boszorkánynak. Elkiáltotta magát: - *Musztafát! Szulejmán szultán megfojtotta Musztafa herceget!*

- *Hét néma hóhérrel! Hét kitépett nyelvű hóhérrel!* - tette hozzá Nazenin.

- Hogy történt?

- Erejliben a sátrába hívatta a fiát Szulejmán - szólt közbe Dürdane ismét. Miközben beszélt, az egyik vízben lévő ólomdarabot vizsgálta.

- A csapdáról mit sem sejtő Musztafa besétált a sátorba, ahol a hét hóhér azonnal a nyakába vetette a kötelet. Bizony.

- De miért?

- Csapda! - üvöltötte Emine ezúttal. - Árulás. Szulejmánnal elhitették, hogy a fia elárulta őt. A padisahot félrevezették.

- Ki képes ilyen gonoszságra? Ki képes egy apából gyerekgyilkost csinálni? Dürdane belenyúlt a vízbe, és kivett egy másik ólomlapocskát. Vizes kezét

Emine felé nyújtotta. - Nézd ezt! - morogta. - Mind a három itt van. Látod?

Emine kinyújtotta a nyakát, megnézte, de semmit sem látott. - Nincs ott semmi - válaszolta.

- Nézd csak meg jobban! - biztatta Dürdane újra. Nazenin is abbahagyta a térde ütögetését, és egyetlen szemét a Dürdane kezében lévő ólomlapocskára szegezte.

- Tényleg itt van. Nem látod? Egy vöröshajú asszony. Nagyon szép. Látod a mellette lévő lányt? Aki karcsú, mint egy fűzfaág. A haja, akár a búza, a szeme, akár a tenger... - elhallgatott. - És ő - tette hozzá hangosabban. - Nézd ezt nagy turbánú, ördögi tekintetű férfit!

Bár Nazenin és Emine semmit sem láttak, továbbra is mereven bámulták az ólomdarabot.

- Kik. ők? - kérdezte Emine kis idő múltán. - Ismered őket?

- Három áldozata a sorsnak - súgta Dürdane. Visszatért a tűzhöz, és leült a helyére. Fejét a két kezébe fogta és a tűzre meredt. - Két szultána és egy pasa...

- Hürrem és a lánya - sziszegte Nazenin. - Mihrimah és a férje, Rüsztém, a nagyvezír. - És a szerencsétlen Szulejmán szultán, akinek gyermekvér szennyezi a kezét - nyögte Dürdane. Hangja sírásra emlékeztetett. - A trónért már három herceg halt meg.

- Három?

- Három, igen, három! - kiáltotta hirtelen Dürdane. Odafordult Emine felé és sötét szemét rászegezte. - Mehmed, Hürrem fia,



*Musztafa, akit Szulejmán a hóhérok elé vetett...*

*- És ki a harmadik? - szólt közbe Nazenin. - Én csak kettőről tudok.*

*- Három, mondom, hogy három - dünnyögte Dürdane. A harmadik is hamarosan meghal. Hürrem fia, Dzsihangir herceg nem bírja majd elviselni az elárult Musztafa herceg elvesztését, és belehal a bánatba.*

*Elhallgattak. A három nő némán ült a tűz mellett. - A vihar elcsitult - sűgta Nazenin végül. - Hürrem két gyermeke életével fizetett a trónért, és végül Szulejmán trónja az ő fiáé lesz.*

*Dürdane lassan felemelte a fejét. A keléses zöld arcot és a macskaszemeket Emine látta meg elsőként. Mivel Dürdane Nazenin vak szeme felőli oldalán ült, Nazenin először nem is vette észre a fogatlan boszorkány átváltozását. Az épp szemével azonban meglátta az Emine arcára kiülő rémületet. Dürdane felpattant, és ismét hallatta azt a félelmetes, baljós, és bűzös sziszegést.*

*- Vér! A testvér vére! Szulejmán trónja még nem lakott jól. Lesz még egy áldozat!*

# MIHRIMAH SZULTÁNA PALOTÁJA,

## ÜSZKÜDÁR

*Tíz évvel később*

*1558. április 18.*

**M**ihrimah hatalmas fájdalom ellenére érezte, hogy a lelkében kizöldül egy hajtás. *Mi ez, Istenem? Mi ez a dolog, ami a lelkemben motoszkál? Úgy érzem, mintha újjászülettem volna. A sok bánat és gyász ellenére megfoghatatlan könnyűség van a szívemben. A lelkem úgy repes, hogy menten szárnyra kapnék és elrepülnék.*

Musztafa megfojtása után alig tizenöt nappal érkezett a hír, hogy Dzsihangir Aleppóban apja karjai közt belehalt a bátyja halála miatt érzett bánatba.

Mihrimah emlékezett rá, hogy ő, Dzsihangirral ellentétben mennyire örült Musztafa halálának. Bizonyára Gülbahar sem siratta meg Dzsihangirt.

És a sors játéka itt még nem értek véget.

Hamarosan meghalt Hürrem is, aki azért érkezett sok éve a birodalomba, hogy megosztozzon az oszmán padisah koronáján és trónján, és aki ezért rengeteget küzdött, és akit a halál sem tántorított el attól, hogy elérje célját, sőt az sem, ha gyilkolnia kellett ennek érdekében. Két fia is meghalt a trónért folyó küzdelemben, de Hürrem úgy távozott erről az árnyékvilágról, hogy már nem érte meg fia trónralépését.

- Hol van Merzuka? - kérdezte Mihrimah anyja halálát követően Eszmától.

- Nem tudom. Napok óta nem láttam sem őt, sem azt a hosszúhajú öreget, akit Dzsáfer hozott el anyádhoz.

Mihrimah bólintott. - Anyám Tacsam nevű apja. Az a férfi, aki elrabolta.

- Ő is eltűnt. Egyiküket sem találjuk.

- Én tudom, hol vannak, Eszma. Valószínűleg mindketten visszatértek anyám havas hegyei és zöld mezői közé. Alekszandra

Anasztázia Liszovszka hozományos zsákját visszavitték oda, ahonnan érkezett.

Eszma ismerte az egész történetet. Könnybe lábadt a szeme.

*A rabság véget ért*, gondolta Mihrimah.

Először érezte magát igazán szabadnak.

Sem anyja kielégíthetetlen hatalomvágya nem tartotta már fogva, sem a százlábú, amely Ajse Hümasah és Oszmán életét fenyegethette volna.

Nem érdekelte sem a hatalom, sem a trón. *Szabad vagyok!*, kiáltott magában. Nem keserítette el, hogy anyja halálára szabadulásként gondol. Immár szabad volt végre.

- Láttad Szinán agát?

- Igen.

- Hívasd ide nekem őt!

Eszma felemelte a fejét, és úrnője szemébe nézett. Aznap is ugyanezt kérte, amikor megnézték, hogyan kel fel a nap a Mihrimah dzsámi két minaretje között. Mihrimah megértette dadája tekintetét. Eszébe jutott az a hihetetlen nap, amikor Eszma házában titokban találkozott Szinánnal.

**Szinán mesternek** mélyen le kellett hajolnia, ahogy Eszma és Ali kis háza ajtaján belépett. Nem azért tette, mert a szultán lányával találkozott, sokkal inkább magas termete készítette erre. Az ajtó nem volt olyan magas, mint a palotákban.

- Hívatott, szultánám.

Mihrimah nem kerülgette a forró kását.

- Miért nem mutatta meg nekünk már korábban a titkát?

- Mert meg kellett bizonyosodnom róla, hogy jók a számításaim, és felhőtlen időnek kellett lennie. Vártam egy megfelelő március 21-re.

Szinán vonakodva folytatta.

- Nem akartam ezt. Mert igazából mire volt jó ez az egész? Csak arra, hogy megszégyenítsem önt is és magamat is.

- Hogy megszégyenítse kettőnket, Szinán mester?

A férfi bólintott. Nem nézett Mihrimáh-ra.

- Mégis mit kellene szégyellnünk?

- Szolgája az uralkodónál is idősebb hat évvel.

Mihrimah a fejét ingatta, de Szinán ezt nem látta, hiszen fejét továbbra is lehajtotta.

- Igen, az életkor. De hisz a férjünk is tizenhét évvel idősebb nálunk.

Szinán hallgatott.

- Nézzen rám!

- Szultánám - szólt Szinán, és felemelte a tekintetét. Szeme könnyben úszott. Mindketten ugyanarra gondoltak. *Milyen sokáig vártunk! Mennyire elkéstünk!* Mihrimah volt az első, aki meg mert szólalni.

- Nem kell titokban maradnia annak, ami a szívben zajlik. A szív talán az idő foglya?

- Igen - motyogta Szinán bizonytalanul. - Kérdezzen csak meg egy szerelmest!

- Én önt kérdezem. Tudjuk már, hogy a szívnek nem lehet parancsolni. Csak egyetlen dolog győzheti le.

- Igen - válaszolta Szinán határozottan. - Az idő. Az idő kegyetlenebb minden parancsnál.

Némán egymás szemébe néztek. - Igazából szolgájának nem teljesen sikerült a szívében elrejtene, ami a szívében zajlott.

Mihrimah érezte, hogy a férfi érzelmes, meleg tekintete simogatja a testét, lelkét. - Hiszen Dilruba kútja valójában szívem kétségbeesett kiáltása volt.

- Bárcsak tényleg Dilruba lehettem volna! - suttogta Mihrimah.

EI sem hitte, hogy kimondta. Lehajtotta a fejét. Érezte, hogy elvörösödik.

Szinán mondani akart valamit, de aztán meggondolta magát. *Mit számított volna, ha Mihrimah nem a padisah lánya lett volna, hanem Dilruba? Hiszen a lány egy zsenge hajtás volt, én pedig egy száradó vén platánfa.*

- Tudta, hogy az Égre Kupolát Függesztő Férfinak hívtam önt?

Szinán most első ízben mosolyodott el. - Igen, egyszer már említette - válaszolta.

- Mi, a hatalmas Szulejmán szultán lánya, aki atyánktól mostanáig számtalan ajándékot kaptunk, melyek mindegyike értékes kincs, gyémánt, briliáns, smaragd, és rubin...

Mihrimah elhallgatott, majd Szinán szemébe nézve folytatta. - Azt akarjuk, hogy tudja, hogy a földön valaha élt és a jövőben élő egyetlen nőnek sem adtak még és nem is fognak adni soha olyan értékes ajándékot, melyet ön adott nekünk. Mihrimáh-t örökkévalóvá tetted, Égre Kupolát Függesztő Férfi. A nevünk, akár az Aja Szófiájé, ezer évig fog élni.

*Most már meghalhatok, gondolta Szinán. Allahom, te engedted, hogy ilyen sokáig éljek. Lehetővé tetted, hogy kupolát függessek az égre. Elfűjtad a felhőket is, és megmutattad neki a napot és a holdat. És megajándékoztál azzal, hogy ezeket a szavakat hallhattam tőle. Mi lehetne ennél nagyobb boldogság?*

- És - folytatta Mihrimah -, nem volt még alkalmam megköszönni. Köszönöm szépen, Szinán.

Először szólította a nevén. *Biztosan megőrültem*, futott át Mihrimah agyán.

Szinán megrészegült a boldogságtól. *Istenem, soha senki nem mondta ennél szebben ki a nevemet.*

- Azért, mert kupolát függesztettem az égre? Vagy a titkom miatt? Egyik miatt sem érdelem meg. Ha Isten több tehetséget adott volna, a Napot és a Holdat is az égre szegeztem volna.

- Nem - súgta Mihrimah. - Egyikért sem. Azért szeretnék köszönetét mondani, mert a szívében rejtegetett titok ellenére, azért, hogy ne kövessünk el olyasmit, ami egyikünkhöz sem méltó, ön kellően bátor volt ahhoz, hogy egyedül cipelje szívében ennek a szerelemnek a terhét.

Egy pillanatra elhallgatott, és a férfi szemébe nézett. - De - mondta halkán mi sem szenvedtünk kevésbé, amikor rájöttünk, mit érzünk. A szívfájdalom, amit önnek okoztunk, minket is legyőzött. Abban próbáltunk vigaszt keresni, hogy önről álmodoztunk, képzelődtünk.

Szégyenlősen lehajtotta a fejét, mint egy fiatal lány. Aztán hangosabban folytatta: - De mit tegyünk? Ilyen az élet. A nagy szívek szerelme és szenvedése is hatalmas.

Szinán bólintott.

- És ez továbbra is így lesz, ugye? - kérdezte Mihrimah Szinán szemébe nézve. - Tovább őrizzük szívünk titkát?

Szinán nyelt egyet. Mondani akart valamit, végül mégsem tette. Próbálta elkapni Mihrimáh-ról a tekintetét, de képtelen volt rá. - Mihrimah! - szólt végül.

Milyen gyengéd, milyen érzelmes, milyen szégyenlős volt a hangja!

- Igen - súgta boldogan.

Mihrimah elvarázsolva emlékezett vissza arra a boldogságra, melyet aznap élt át Eszma és Ali kicsi házában.

Tekintete találkozott Szinánéval. Percekig nézték egymást vagy tán hónapokig? Szinán végül az ég felé emelte a fejét.

- Nekem elég, hogy egy égbolt alatt lehetek a szultánámmal.

# SZULEJMÁNIJE DZSÁMI UDVARA

1567. március 20.

**Mihrimah egy ideje** a ciprusfák hús árnyékában várakozott.

Férje, Rüsztém pasa nagyvezír már öt éve meghalt, és már annak is hat hónapja, hogy Szulejmán szultán életét vesztette Szigetvárnál a hadjárat közben, és eltemették a Szinán mester építette türbébe. A nagy Szulejmán szultán újra találkozott Hürremével.

Amikor Mihrimah elhatározta, hogy felkeresi anyja és apja síremlékét, a most mellette álló, és az egyszerű öltözéke ellenére is gyönyörű nő kijelentette, hogy elkíséri.

- Elnézést, szultánám, hogy ilyen messzire elárasztottuk - szólt Mihrimah, ahogy a nőre támaszkodva lassan közelítettek apja türbéje felé.

- Kérlek, ne nevezz szultánénak! Hiszen szinte testvérek vagyunk. Vagy már nem akarsz azon a néven szólítani, amit te magad adtál nekem?

Mihrimah nevetett. Ismét belekarolt a nőbe. - Így illő. Mi így tanultuk, így láttuk a palotában. Még a tükörbe nézve is magázzuk magunkat.

Mindketten nevettek. - Én ezt nem értem - mondta a Mihrimáh-nál kicsit magasabb nő. - Nem értem az egész etikettet, illendőséget, protokollt. A testvéred vagyok, és kész. Nurbánu vagyok.

Nurbánu, a szépséges velencei Cecília Baffo. A szépséges Nurbánu, akit Hürrem Mehmedhez akart adni, hogy osztozzon vele az oszmán trónon, ám a sors a szőke Szelimet szánta neki.

- Neked köszönhetem azt, hogy Szelim felesége vagyok, aki ma Szulejmán szultán trónján ül. Neked köszönhetem a hatalmamat. Hálával tartozom neked, Mihrimah. Minden köszönetem kevés lenne ezért.

- Én tartozom köszönettel a szultánámnak.

- Ugyan, miért tartoznál köszönettel?

Mihrimah megállította Nurbánut. - Ha te nem lettél volna - súgta a fülébe -, Szelim megöletett volna, mert a trónharcok során Bajezidot támogattam. Engem is megöletett volna, akárcsak Bajezidot és a

gyermekkeit. Ha te nem léptél volna közbe... - képtelen volt kimondani a szörnyű eshetőséget.

- Ez egyáltalán nem így van. Ha nem adtál volna pénzt Szelimnek, hogy elnyomja a sereg lázadását, amely a trónralépéskor szokásos pénzosztás elmaradása miatt felborította az üstöt, és ellene fordult, akkor most sem Szelim nem ülne a trónon, sem én.

Ismét nevettek.

Mihrimah megfordult, és körülnézett. - Szinán mester itt van?

- Mikor nincs itt? - kérdezte kajánul Nurbánu. - Az idős főépítész olyan, mintha az én szépséges sógornóm árnyéka lenne... Szinán mester ott van, ahol Mihrimah szultána.

Előbb apja türbéjébe mentek be. Mihrimah hosszasan imádkozott. Mondani akart valamit, de képtelen volt rá. Mit mondhatott volna? *Bocsáss meg nekem, apa, hogy gyermeked gyilkosává tettelek?*

Anyja türbéjében egyedül akart maradni.

- Alekszandra Anasztázia Liszovszka - motyogta. - Nézd, eljött hozzád Dunyáskád.

Egy ideig csak állt ott, majd megsimogatta a koporsót fedő bíborvörös takarót.

- Szépséges anyám - súgta. - Végül sikerrel jártál. Azért jöttél a palotába, hogy az oszmán padisah megossza veled a trónját, és most a fiad ül ezen a trónon.

Egy pillanatra elgondolkodott.

- Te Bajezidot akartad, ám a sors Szelimet választotta. Őt majd egy Nurbánutól született herceg fogja követni a trónon. Az oszmánoknak lesz még egy Murád szultánjuk. A te véred fog uralkodni.

Észre sem vette, hogy közben térdre rogyott a sírláda előtt. Percekig így maradt, majd lassan felállt. - Tudod, holnap március 21. lesz - suttozta.

Elnevette magát. - Szinán mesterrel megnézzük Üszküdarban, hogyan kel fel a nap.

Ahogy az ajtó felé indult, még visszaszólt. - Hamarosan találkozunk, anya. Csinálj nekem helyet magad mellett!

**Szerencsájükre aznap reggel derűs idő volt.** Mihrimah a csontjaiban érezte a hideget. Egyet-kettőt köhintett.



Szinán azonnal észrevette. - Szultánám, félek, hogy a végén még megfázik - mondta enyhén meghajolva.

Alaposan megöregedett. Bár vállalai beestek, Mihrimah mellett igyekezett szálfegyenesen állni.

- Ne aggódjon! Eszma alaposan bebugyolált. Már...

Mihrimah azt akarta mondani, hogy jócskán megöregedett, de sikerült tartania a száját.

- Köszönöm, hogy minden évben elhoz ide engem.

- Milyen kár, hogy nem mindig felhőtlen az ég!

- Úgy vélem, ezúttal szerencsések leszünk. Idefelé láttam néhány csillagot.

Szinán bólintott. - Nézze! A dombok már világosodni kezdtek.

- Felkel a Nap - mondta Mihrimah. - Előbukkan a sötétségből.

Először a Mihrimah dzsámi kupolája borult aransárgába, majd a Nap tűzszíne a két fehér minaretet is vörösre festette.

És a Nap, mint egy hatalmas arany tálca, megmutatta az arcát.

A fény megfürösztötte Mihrimah és a mellette álló Szinán arcát.

- Égre Kupolát Függesztő Férfi!

- Parancsoljon, szultánám.

- Nem nevezne egyszer Dilrubának?

Szinán nyelt egyet.

- Dilruba.

A kezük észrevétlenül egymáshoz ért.

Mihrimah már elmúlt negyvenhat éves.

Szináneddin mester pedig hetvenkilenc.

Eszma, aki látta, hogy egyszerre húzták el a kezüket, elfordult, hogy elrejtse könnyeit. A minareteket fürösztő aransárga Napba nézett. *Istenem, imádkozott magában, szenteld meg ezt a szerelmet! Ezer év múlva se feledkezzenek meg az emberek Mihrimah szultána és Szináneddin mester szívének lángolásáról! Szabadítsd fel úrnőm szívébe rejtett szerelmét! Repítsd az égig a lelkét, amely egy életen át láncra vert rabként sínylődött! Repítsd el, hogy betelhessen a kékséggel, amellyel életében nem tudott betelni! Repítsd el, hogy láthassa a tengerek kékségét, melyekért rajongott! Add, Allah, hogy Mihrimah szolgád arany rácsok mögött vergődő lelke megtalálja végre a nyugalmat és békét Szinán égi kupolája alatt, és az emberek sokáig beszéljenek még erről a szerelemről!*

2000 májusa  
Sariyer